

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

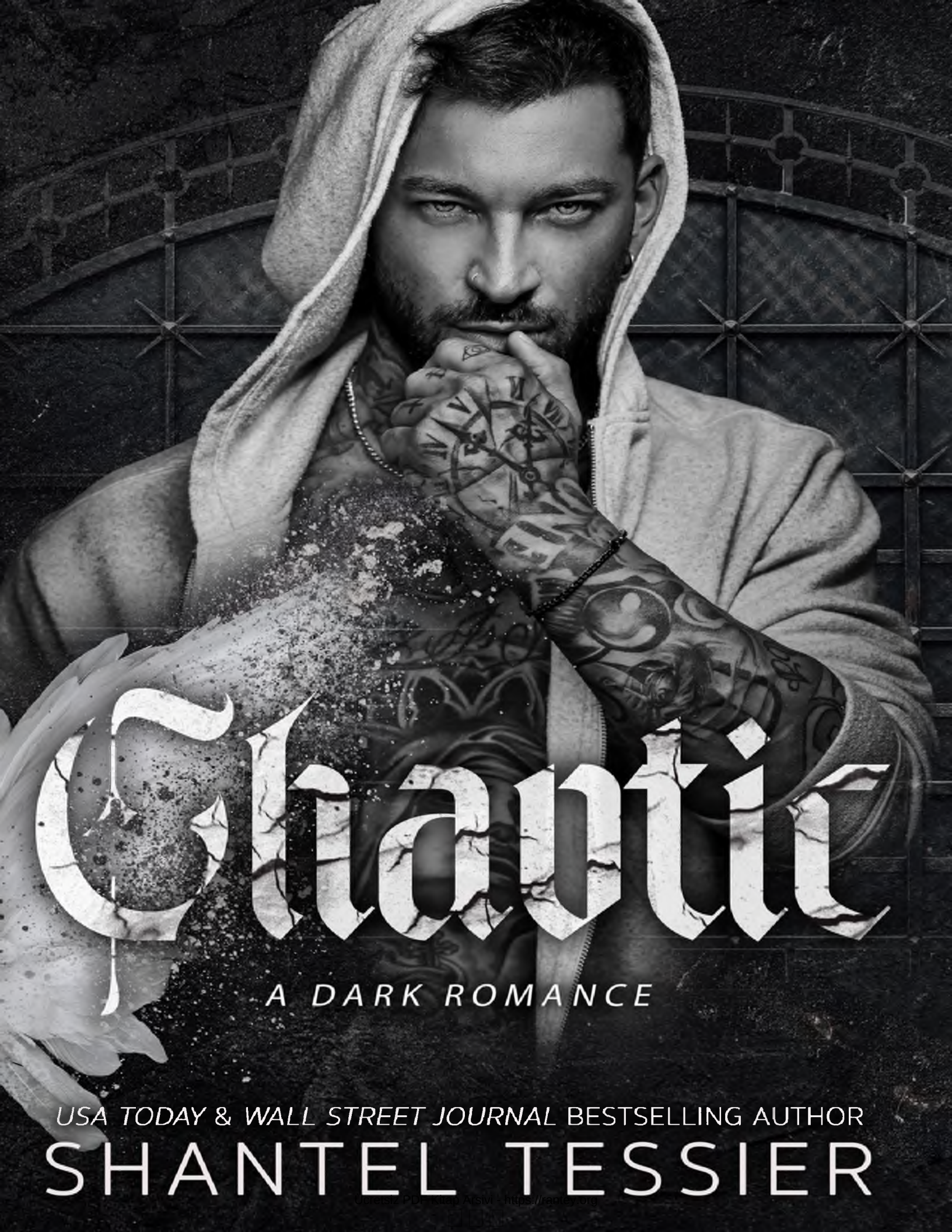
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Chantel

A DARK ROMANCE

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

SHANTEL TESSIER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Kaotik
Telif hakkı © 2026 Shantel Tessier Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz veya aktarılamaz

Yazarın yazılı izni olmadan, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler,

olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için web sitesini ziyaret edin:

<https://shanteltessier.com/>

Onun okur grubuna katılabilirsiniz. Özel tanıtımları, güncel projeleri ve yayın tarihlerini ilk öğrenebileceğiniz tek yer burasıdır.

<https://www.facebook.com/groups/TheSinfulSide>

Editör: KD Proofreading'den Krista Dapkey ve Jenny Sims Düzeltmen:
VB Edits'ten Beth Lawton

Kapak/iç tasarımcı ve formatlayıcı: Melissa Cunningham

Chaotic

USA TODAY & WALL STREET JOURNAL EN ÇOK SATAN YAZAR

SHANTE L TESS I ER

İÇİNDEKİLER

UYARI

ÇALMA

LİSTESİ

I. BİRİNCİ

BÖLÜM ÖNSÖZ

1. Kashton
2. Kashton
3. Kashton
4. Kashton

II. İKİNCİ BÖLÜM

5. Everett
6. Everett
7. Everett
8. Everett
9. Everett
10. Everett
11. Everett
12. Everett
13. Everett
14. Everett
15. Everett
16. Everett
17. Everett
18. Everett
19. Everett
20. Everett
21. Kashton
22. Kashton
23. Kashton

24. [Kashton](#)
25. [Kashton](#)
26. [Kashton](#)
27. [Kashton](#)
28. [Kashton](#)
29. [Kashton](#)
30. [Kashton](#)
31. [Kashton](#)
32. [Kashton](#)
33. [Kashton](#)
34. [Kashton](#)
35. [Kashton](#)
36. [Everett](#)
37. [Everett](#)
38. [Everett](#)
39. [Everett](#)
40. [Everett](#)
41. [Everett](#)
42. [Kashton](#)
43. [Kashton](#)
44. [Kashton](#)
45. [Kashton](#)
46. [Kashton](#)
47. [Kashton](#)
48. [Kashton](#)
49. [Kashton](#)
50. [Kashton](#)
51. [Kashton](#)
52. [Kashton](#)
53. [Everett](#)
54. [Everett](#)
55. [Everett](#)
56. [Everett](#)
57. [Kashton](#)

58. [Kashton](#)
59. [Kashton](#)
60. [Kashton](#)
61. [Kashton](#)
62. [Kashton](#)
63. [Kashton](#)
64. [Kashton](#)
65. [Kashton](#)
66. [Kashton](#)
67. [Everett](#)
68. [Everett](#)
69. [Everett](#)
70. [Everett](#)
71. [Everett](#)
72. [Everett](#)
73. [Everett](#)
74. [Everett](#)
75. [Kashton](#)
76. [Kashton](#)
77. [Kashton](#)
78. [Kashton](#)
79. [Kashton](#)
80. [Everett](#)
81. [Kashton](#)
82. [Kashton](#)
83. [Kashton](#)
84. [Kashton](#)
85. [Kashton](#)
86. [Kashton](#)
87. [Everett](#)
88. [Kashton](#)
89. [Kashton](#)
90. [Kashton](#)

[EPILOG BİR](#)

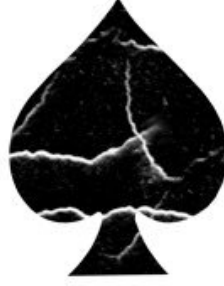
EPILOG İKİ

Ayrıca

Benim

Tarafımdan

Bana Ulaşın

UYARI

Bu kitabı önceden bilgi sahibi olmadan okumayı tercih edenler için, bu karanlık romantizm romanının bir kurgu eseri olduğunu ve bu karakterler arasında geçen hiçbir durumu veya eylemi onaylamadığımı lütfen unutmayın. Bu kitap size BDSM'yi öğretmek için yazılmamıştır, bu yüzden lütfen bir rehber olarak görmeyin. Kadın ana karakterlerim, kahramanlarını oldukları gibi seviyorlar — pişmanlık duymadan.

Bununla birlikte, bu hikayede her karakter bir noktada bir tür travma (fiziksel ve duygusal) yaşar. Önceki Lords kitaplarını okuduysanız (spoiler nedeniyle *Chaotic'i* okumadan önce okumanızı şiddetle tavsiye ederiz), onların dünyasının nasıl bir yer olduğu hakkında bir fikriniz vardır. Ama size söz veriyorum, Spade kardeşlerin yanında onlar hiçbir şey kalır. Kitabı yazdılar ve sonra şeytana sattılar. Öyleyse kemerlerinizi bağlayın ve müthiş bir yolculuğa hazır olun.

Eğer benim gibi tetikleyici unsurlar sizi rahatsız etmiyorsa ve sürprizleri seviyorsanız, prolog'a geçebilirsiniz, ancak sizi uyardığımı unutmayın. Eğer körü körüne okumak istemiyorsanız, lütfen aşağıda listelenen tetikleyici uyarıları ve kinkleri okuyun.

Chaotic bazıları için tetikleyici unsurlar içerebilir.

Tetikleyici uyarılar arasında şunlar bulunur, ancak bunlarla sınırlı değildir:

Cinayet ve işkence (her ikisi de ayrıntılı olarak), zorla damgalama/piercing, grooming, çocuk kaybı/düşük, kısırlık, ebeveyn ölümü, intihar, intihar girişimi, kendine zarar verme, hayatta kalanların suçluluk duygusu, insan/seks ticareti, tecavüz, ensest tecavüz, zorla uyuşturma, duygusal

yoksunluğu, zor durumda bağlanma, nefes oyunu, zorla orgazm, zorla kısırlaştırma, zorla üreme, orgazm reddi, aşağılama, küçük düşürme, zorla yakınlaşma, uyuşturucu ve alkol kötüye kullanımı, işkence bağlanma, acı fahişesi, e-stimülasyon, deri yüzme, çocuk istismarı/ihmalı.

Herhangi bir sorunuz varsa, bana e-posta gönderebilirsiniz, asistanlarımdan biri veya ben size geri dönüş yapacağız.
darkangelcreationsllc@gmail.com

YAZARIN NOTU:

Bu kitapta yer alan hiçbir şey ciddiye alınmamalıdır. Bu kitap tamamen kurgusal bir eserdir ve okuyuculara heyecan verici bir okuma keyfi sunmak amacıyla yazılmıştır.

Chaotic, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarı Shantel Tessier'in Lords dünyasında geçen yepyeni bir karanlık romantizm romanıdır. *Chaotic*, Amazon'un en çok satan Lords dünyasında geçmektedir ve *The Ritual* ile başlamanız şiddetle tavsiye edilir. Daha önce Lords kitaplarını okumadıysanız, *Chaotic* size spoiler içerecektir.

Lords kitaplarının okuma sırası şu şekildedir:

The Ritual

The Sinner

The Sacrifice

Sabotage (H bir Lord değildir, ancak bir Lord için çalışmaktadır)

Carnage

Madness

Chaotic

Kaos hakkında bilinmesi gerekenler:

Gizli topluluk

MF

J/P (kıskanç/sahiplenici)

Kahraman OTT (abartılı)

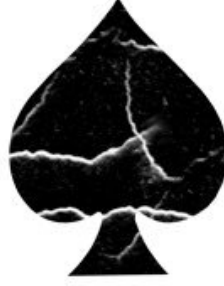
Kahraman

Karanlık

romantizm Çift

bakış açısıyla

anlatılmış

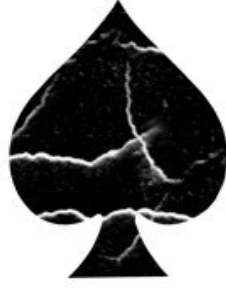

ÇALMA LİSTESİ

“Coming Down” by Five Finger Death Punch
“DOPAMINE” by Kami Kehoe
“Lullaby” – Niykee Heaton
“Don’t Let Me Down” – The Chainsmokers ve Daya “THE
PURGE” – In This Moment
Matchbox Twenty'den "Push" Natalia
Kills'den "Wonderland"
Three Days Grace'in "So Called Life"
Princess Nokia'nın "Crazy House"
Noah Cyrus ve Labrinth'in "Make Me (Cry)"
şarkısı Rihanna'nın "Birthday Cake" şarkısı
10 Years'in "Wasteland"
Shinedown'ın "Call Me"
Nickelback'in "Follow You Home" şarkısı
No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı
Camylio'nun "angel"
Three Days Grace'in "Never Too Late"
Amber Run'ın "I Found"
Deftones'un "Change (In the House of Flies)"
şarkısı Chevelle'in "The Red" şarkısı
Halsey'den "Sorry"
Nevertel'in "Everything in My Mind" şarkısı
Breaking Benjamin'den "Dance With The Devil"

Seether'in "Never Leave" şarkısı
Savage Garden'in "Truly Madly Deeply" şarkısı
No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı
Blue October'dan "Hate Me"
Lithe'den "Fall Back"
Timbaland ve OneRepublic'in "Apologize" şarkısı
New Medicine'in "Fire Up the Night" şarkısı
Open Till L8'in "Sweat" şarkısı
Papa Roach'un "Even If It Kills Me"
Bush'un "Comedown"
Thirty Seconds To Mars'ın "The Kill (Bury Me)" şarkısı
Dermot Kennedy'nin "Power Over Me" şarkısı
No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı
HOLLOWFRAME'in "Where I Left You"
şarkısı
Three Days Grace'in "Lifetime"
şarkısı
The Goo Goo Dolls'un "Iris"
şarkısı
Brad Paisley ve Alison Krauss'un "Whiskey Lullaby"
şarkısı
Chord Overstreet'in "Hold On" şarkısı

Part One

PROLOG

L.O.R.D.

ALord alır yemin yeminini ciddiye Sadece kan katılaşıacaktır onların tam bağıllık talep edenlere hizmet etme taahhütlerini sağlamlaştıracak.

O bir Liderdir, Düzen'e inanır, ne zaman Hüküm Süreceğini bilir ve bir Tanrıdır.

Bir Lord, üye olmak için inisiyasyona tabi tutulmalıdır, ancak herhangi bir nedenle herhangi bir zamanda görevden alınabilir. Üç inisiyasyon sınavını geçerse, sonsuza kadar güç ve zenginlik sahibi olacaktır. Ancak tüm Lordlar aynı değildir. Bazıları diğerlerinden daha güçlü, daha zeki ve daha hırslıdır.

Sadakatlerinin ne kadar ileri gidebileceğini görmek için onlara meydan okunur.

Sadakatlerini kanıtlamak için sınırlarına kadar zorlanıyorlar.

Bağıllıklarını göstermeye hazırlar.

Hayatları dışında hiçbir şey yeterli olmayacaktır.

Sınırlar test edilecek ve ahlak unutulacaktır.

Bir Lord yargıç, jüri ve cellat olabilir. Kardeşi dışında hiç kimsenin sahip olmadığı bir güce sahiptir.

Seçilmiş kişi:

Bir Lord, Barrington Üniversitesi'ndeki ilk üç yılında bekar kalmalıdır. Lordlar arasına kabul edildiğinde, son sınıfında bir seçilmiş kişi hediye edilir.

BirLeydi:

Barrington'dan mezun olduktan sonra, bir Leydi ile evlenmeleri gerekir — ona hizmet edecek bir eş. Eğer o eşinden önce ölürse, sırların gizli topluluk içinde kalmasını sağlamak için başka bir Lord'a verilir.

Bir Spade kardeşi:

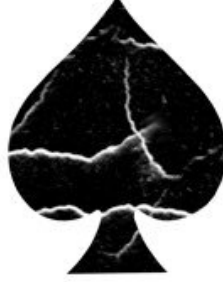
Bir Lord, stratejik olarak dünyaya yerleştirilir. Ancak yeminlerini bozarsan, hiçbir Lord kendi kardeşlerinden güvende değildir. Cehenneme inanmıyorsan, Spade kardeşler fikrini değiştirecek. Onlar özel

tür Lordlardır. Tahtlarına otururlar ve başlattıkları ateşle sonsuza kadar yanarak ölmeni izlerler. Hiçbir şeyi umursamazlar ve sınır tanımazlar. Verilen isimleri toplarlar ve seni sanki hiç var olmamışsın gibi dünyadan silerler ve bunun gerçek olmasını dilersin.

Kurucu:

Kurucu, Lordlar için özeldir. Diğerlerinden üstündür. Lordların dünyasında kurucu olan bir kadın, inisiyasyon görevinde başarısız olursa, üremeci olarak yaşamaya mahkum edilir.

BİR

KASHTON

İNCİL

SADAKAT
BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDEKİ İLK YIL

Hücrenin köşesinde, bacaklarım bükülmüş ve alnım dizlerime yaslanmış oturuyorum. Şu anda kalmaya çalışıyorum. Geçmişte yaşamamaya çalışıyorum.

Beni etkileyen şey sessizlik. Kemiklerimi donduran soğuk ve bu cehennemi saran hayalet.

"Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın."

Bana sürekli konuşuyor. Rüyalarımda, gün boyunca. Kaçış yok.

Günlerdir burada kilitliyim. Saatlerce kendi düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Babam kafamın karışmasını, kendimi sorgulamamı istiyor.

Zayıf ve savunmasız.

Bu, benim başarısız olduğumu görmek istediği bir sınav. Benim, onun istediği oğlu olmadığımı söylemektense, sınavı geçemediğim için beni bir kenara atmayı tercih ediyor.

Başkalarına karşı şefkatliyim ve bu, Lord için kabul edilemez bir şey. Bunu senden döverek çıkarırlar. "Tek sahip olduğun şey kendinsin," diyorlar.

Babam bir keresinde böyle demişti, ama ben ona inanmıyorum. Kardeşlerim var. Adam, Saint ve Haidyn benim ailem. Kan bağı olmamamızın önemi yok. Onlar için ölürüm.

"Ye hadi evlat," diye bozuk bir erkek sesi duyulur. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Başımı kaldırıp hücreye doğru bakıyorum ve kapının dışında pelerin ve maske giymiş bir Lord görüyorum. Kendilerini yenilmez sanan bir toplum için, gerçek kimliklerini çok gizliyorlar.

Üzerinde süt içinde yüzen çikolatalı kurabiye dışında hiçbir şey olmayan bir tabak uzatır. Süt, tabağın kenarından taşarak beton zemine dökülür.

Bu ironiyi kaçırmadım.

Babam hasta bir pislik. Kendimi kanıtlamadan önce beni kırmak istiyor. Beni doğurmasının tek nedeninin Lordların onu buna zorlaması olduğundan eminim.

Bir lordun bir varis yetiştirmesi gerekir. Topluma olan borcunu ödemek zorundasın ve onlar için sadakatlerini kanıtlayacak başka bir beden kadar iyi bir şey yoktur.

"Oğlum?"

Derin bir nefes alıyorum ve babamın hücremin dışındaki koridorda durduğunu görüyorum. Elleri takım elbisesinin ceplerine sokulmuş.

"Ye," diye emreder.

Ondan gözlerimi ayırıp beton duvarları tararım. Yüzey, sayabileceğimden fazla çiziklerle kaplıdır.

Göğsümü ağrıtıyorlar. Yıllarca kafeste kalmak insanı delirtir. Buraya geleli belki üç gün oldu ama zihnim şimdiden kaymaya başladı.

Babam parmaklıklardan bir adım geri çekilir ve ıslık çalar. Bir lord öne çıkar, kapının kilidini açar ve içeri girer.

Mücadele etmenin bir anlamı yok. Kalan azıcık enerjimi saklamam lazım. Bana doğru koşar, saçımı yakalar, beni ayağa kaldırır ve yumruğunu yüzüme indirir.

Yumruk beni duvara savurur ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Oda sallanıyor ve gözlerimi hızla kırıştıran odaklanmaya çalışıyorum.

Karşı koymayı reddediyorum. Onların istediği bu ve bunun ana olay olmadığını biliyorum.

Hayır. Diğer Lordların önünde büyük bir gösteri olacak. Bu sadece beni yormak için ve onlara kalan azıcık enerjimi de vermeyeceğim.

"Ona iyi bak," diyor babam, bulanık ayakkabıları dönüp koridorda kaybolmadan önce.

Bir bot yan tarafıma vurunca nefesim kesilir ve sırt üstü yere düşerim.

Kulaklarımda çınlayan bir ses beni irkiltir. İnleyerek ağır başımı kaldırdığımda, Carnage'daki arenanın ortasında olduğumu görürüm. İki katlı stadyumun üst katındaki koltuklar Lordlarla doludur.

Biliyordum.

Lordlar için her zaman daha büyük bir resim vardır. Hücre beni yıpratmak içindi. Enerjimi tüketmek içindi. Babamın kendi lehine kullanmak istediği bir zihin oyunuydu.

Bayılana kadar dövüldüm ve başka bir yere götürüldüm. Vücudumu hızlıca kontrol ettiğimde durumumun kötü olduğunu anladım.

Nefes almakta zorlanıyorum. Sanırım kaburgam kırılmış. Akciğerim çökmüş mü?

Siktir, belki de sadece dramatik davranıyorum ve her şey yiyecek eksikliği ve susuzluktan dolayı daha da yoğunlaşıyor.

Kardeşlerim gibi savaşçı ruhuna sahip olmadım hiç. Ben sadece sikişmeyi tercih ederim. Ama hayır, buna izin yok. Üç lanet yıl, Lordlar hayatımın her yönünü kontrol etmek istedikleri için sikimi yalata mıyorum.

Başımı geriye yaslayıp, kanlı ve kelepçeli bileklerime bakıyorum. En azından hücrede olduğ u gibi çıplak değ ilim. Kot pantolon ve bot giyiyorum.

"Kashton Landon Pierce." Bir adamın sesi arenada yankılanıyor. "Hizmet etmek için çağrıldınız. Devam etmek istiyor musunuz?"

İnlerim ama başımı sallamayı başarıyorum. "Evet, efendim." Sanki seçim şansımız varmış gibi. Yok. Bizim isteyerek boyun eğmemizi istiyorlar, onların lanet kuklaları olmamızı. Hayatımızda hiçbir şey tesadüf değil. Her şey planlanmış. Onların yararına olacak şekilde.

"Devam edebilirsiniz," diyor.

Tekerleklerin yuvarlanma sesi bana yaklaşıyor ve Devin, sergilendiğim platforma çıkan merdivenleri tırmanıyor. Lordlar her zaman bir gösteri sergilerler. Spade kardeşler de bir istisna değildir. Hatta bizimki daha büyük, daha kanlı olmalıdır.

Biz onların eğlencesiyiz. Fazla zamanları olan zengin yaşlı piçler.

"Bana fiziksel muayene yapmak istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama hücrede kilitli kaldığım günlerde iletişim kurmadığım için sesim kısılmış.

Şıngayı şişeden doldurmaya başlarken dudaklarının köşesi seğiriyor.

Ne olduğunu tam olarak bildiğim için gerginleşiyorum. Adrenalin. Yaklaşık yirmi dakika sürecek ve sonra lanet olası bir çöküş yaşayacağım.

Yukarı bakıp, ellerimde his olup olmadığını görmek için yumruklarımı sıkıyorum. Neyse ki var. Burada çok uzun süre asılı kalmamışım.

Devin bir bez parçası kapar ve ağzıma tıkar. O beni göğsümden bıçaklamadan önce onu ısırmaya yetecek kadar zamanım olur, bu da bir anlığına nefesimi keser.

Bileklerim serbest kalır ve yere düşerim. Ağzımdaki bezi yırtarak çıkarırım, dişlerimi gıcırdatarak ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerim.

Siktir! Nefes nefese kalmışken, önüme bir bıçak düşüyor. "Elinde olan tek şey bu," diyor bir Lord. "İyi şanslar."

Bana bir silah verdiklerine bile şaşıyorum.

Yan kapı açılır ve bir adam arenaya girer. Boyu benimle aynı, 1,95 metre, ama genel olarak daha iri. Muhtemelen benden 25 kilo daha ağırdır. Küçük yaşta öğrendim ki önemli olan boy değil, hızdır.

O bir saniye bile kaybetmeden bana doğru koşmaya başlar.

Bu fırsatı değerlendirip bıçağı fırlatıyorum, ama nişanım tutmuyor ve bıçak onun yüzünün hemen önünden geçip gidiyor.

"Lanet olsun," diye tıslarım.

Vücudum karıncalanıyor, kalbim deli gibi atıyor. Titriyorum. Nefesimi sakinleştirip kendimi kontrol altına almam lazım.

Bana bir yük treni gibi çarpar, botlarımı yerden kaldırır ve momentumuyla beni geriye doğru sürükler.

Sahneye çıktık, düşüşünü yumuşattığım için nefesim kesildi. Hızla toparlanıp yumruğunu geri çekerek yüzüme vurmak istedi, ama ben yumruğumu boğazına sapladım. Nefes almakta zorlanarak boynunu tuttu ve ben onu kendimden uzaklaştırdım.

Ayağa kalkıp gömleğini yakaladım ve onu sahneden çekip yere attım. Ayağa kalkmaya çalıştı ama yüzüne tekme attım ve başını geriye doğru savurdum. Kan botlarıma sıçradı ve ben bunu tekrar yaptım.

O inleyerek yanına yuvarlanır. Bana verdikleri bıçağı bulmak için arenayı tararken görüşümü netleştirmeye çalışırım, ama hiçbir şey göremiyorum.

Adrenalin yüzünden. Her şey yoğunlaşıyor. Işıklar gözlerimi kamaştırıyor ve terliyorum.

"Siktiğimin orospusu." İnleyerek, parçalanmış yüzünden kan damlarken ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor.

Ona tekrar tekme atıyorum. Ve tekrar. Hiç uyuşturucu kullanmadım, ama sanırım insanı böyle hissettiriyorlar — durdurulamaz.

Cildim karıncalanıyor ve kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. İkinci kattan izleyen Lordların fısıltılarını duyabiliyorum. Kaybetmemi istiyorlar. Göğsüne onların damgasını vurana kadar, başarısız olmanı izlemek istiyorlar.

Yerde bulanık bir silüet görürüm ve rakibim dişlerini tükürerek yuvarlanırken ona doğru ilerlerim. Onu kaldırırım ve arenanın diğer ucunda babamı fark ederim.

Lanet olası pislik. O piçi yere sermek istiyorum, ama kazanmanın onu daha da kızdıracağını biliyorum.

Öldürmem gereken adama dönüp baktığımda, ayağa kalktığını görüyorum. Elleri yumruk halinde yanlarında duruyor. Göğsü ve kot pantolonu kanla kaplı. Yaralı dudaklarını geri çekip,

ama tek sahip olduğu kanla kaplı yapışkan bir gülümseme olduğunda bu işe yaramıyor.

Bıçağın sapını daha sıkı tutuyorum ve duruşumu genişletiyorum. Ona gülümsüyorum ve bekliyorum. Bana gelecek. Benim için yapabilecekken neden bu kadar uğraşsın ki?

Çığlık atarak, önceki gibi bana doğru koşar. Ama bu sefer hazırlıklıyım.

Bıçağı karnına saplayarak onu durduruyorum. Bıçağı çekiyorum ve o ayaklarımın dibine diz çöküyor. Saçını tutup başını geriye doğru çekiyorum ve boynunu kulaktan kulağa kesiyorum.

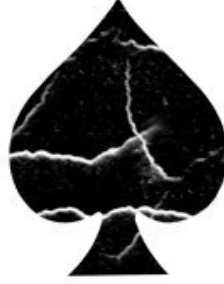
Uzaklaşıp, açık yaradan fışkıran kanın botlarıma ve kot pantolonuma sıçramasını izlerim. Onun yere düşmesini beklemeden, babama dönerim.

Umarım bu ironiyi fark eder.

Gözlerimi kırpıştırarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Enerjim hızla tükeniyor. Birdenbire ışıklar parıldamaya başlıyor ve nefes almam zorlaşıyor.

Her iki yanımdan tutulup arenadan dışarı sürükleniyorum, başardığımı biliyorum. Ama bu bir zafer değil. Sadece bir yıl daha kazandım.

iki

KASHTON

İNCELEME

ADANMIŞLIK
BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE İKİNCİ SENE

Başımın arkasındaki kemiren ağrıya inledim. Lanet olası bir baş ağrısı.

"Ne oluyor lan?" Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum. Elimi duvara dayayıp, diğer elimi yüzüme götürüp kanıyor muyum diye bakıyorum. Hiçbir şey yok. O zaman neden dayak yemiş gibi hissediyorum?

"Merhaba?" diye seslenip etrafa bakındım. Carnage'ın asansöründeyim. Tabii ki buradayım. Bu lanet yeri nefret ediyorum ve babam da bunu biliyor. Spade kardeşler beni zorlamadıkça buraya gelmem.

Asansörün aşağı indiğini fark ettim ve düğmelerden bodrum katına gittiğimi anladım. "Siktir."

Bu benim kabul törenim. Son hatırladığım şey, babamın beni ofisine çağırması. Garip gelmişti ama o her zaman bana mantıksız gelen şeyler yapar. Reddedemeyeceğim bir konyak kadehi ikram etti.

Şimdi nedenini biliyorum — bana ilaç vermiş. Baş ağrısı bunu doğruluyor.

Kapı açılır ve soğuk hava dar alana girer, ardından kan kokusu gelir. Her zamankinden daha fazla.

Asansörden inerken plastik şerit perdeleri görüyorum. Üzerlerine kan sıçramış ve altından yere damlıyor. Bunun benim en büyük korkum olması gerekiyor. Ama daha fazla çabalaması gerek. Kan mı? Beni etkilemez.

Kan donduran bir çığlık beton odada yankılanıyor ve kalbim göğsümde atıyor. "Hayır." Bir hıçkırık geliyor. "Lütfen... yapma..." diye yalvarmaya devam ediyor.

Perdelerin arasından koşarak geçerim, perdeler yüzüme çarpar. Çukurlar kanla doludur. "Ne?" Onlara doğru koşarım, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi parmaklıkların arasından sokarım, kanı karıştırarak bir ceset bulmaya çalışırım, ama içlerinde hiçbir şey yoktur. Diğerlerine de aynısını yaparım. Onlar da boştur.

"Bütün bu kan nereden geldi?" diye soruyorum.

"Lütfen, bana zarar vermeyin..." diye ağlıyor kadın.

Bu sesi tanıyorum. "Ashtyn?" diye bağıriyorum, ayağa kalkıp koridordan hücrelere doğru koşuyorum. "Ashtyn?" Bu Adam'ın ikiz kardeşi. Onunla birlikte büyüdük. Ona bir şey olursa Adam beni öldürür. Saint de öyle. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve ona aşık.

"Lütfen?" Sesi çatallanıyor ve nefesim hızlanıyor.

"Geliyorum Ash. Neredesin?" Koridorda telaşla ilerlerken sol ve sağdaki hücreleri hızla tararım. "Ashtyn?" diye bağırirım, paniklemeye başlarım.

Sağdaki son hücreye geldiğimde, onu içeride görüyorum. "Ash..."

"Oh, Tanrıya şükür, Kash. Lütfen, Kash. Lütfen beni kurtar," diye hıçkırarak yalvarır.

Hücrenin ortasında metal bir masa var. Kadın masanın kenarına eğilmiş, kolları açık, bilekleri ön ayaklara bağlanmış durumda. Bacakları da genişçe açılmış ve masa ayaklarına bağlanmış.

"Yardım et," diye bağıriyor, kelepçeleri çekerek.

Hücreyi açmaya çalışıyorum ama kilitli. "Siktir," diye bağıriyorum.

"Dayan.

Anahtarı bulmam lazım."

"Bekle. Hayır. Gitme..."

Zaten koridordan pitlere doğru koşuyorum. Dolaba gidip orada asılı olan anahtarları hızlıca tarıyorum. İstediğim anahtarı bulup, ona doğru koşuyorum. "Buradayım Ash. Buradayım." Kilidi açmaya çalışıyorum ama açılmıyor.

"Lanet olsun," diyorum, bunun doğru anahtar olduğunu bilerek. Öyle olmak zorunda. "Ben..." Gözlerim hücreyi tarıyor ve ağzında bir tıkaç olduğunu görünce sözlerim kesiliyor. Yanaklarının etrafına sıkıca sabitlenmiş ve dişlerinin arkasına itilmiş bir O-ring. Eski. Paslanmış ve pürüzlü. Zorla açılmış ağzından kan akıyor ve yere damlıyor.

Ağlıyor ve kelepçeleri çekiyor.

Bir adam karanlık köşeden çıkar. Siyah kot pantolon giymiş, yüzünü Lords maskesi kaplamaktadır. Üstü çıplaktır ve göğsünde Lords arması damgalanmış olduğunu görebiliyorum. "Ona dokunma lan!" diye bağırırım. "Dayan Ash. Geliyorum."

Anahtarı kilide sokmaya çalışırken kilit elimde sallanıyor ama işe yaramıyor. "Siktir." Anahtarı düşürüyorum ve Lord'un masaya doğru yürüdüğünü izliyorum. Geniş, kırmızı çerçeveli gözleri dehşetle omzunun üzerinden ona bakıyor. Kanlı ellerimle parmaklıkları kavırıyor ve ona ulaşmak için çaresizce çekiyorum.

Ağzındaki tıkaçtan hıçkırarak ağlıyor ve küçük vücudu titriyor. "Dayan, Ashtyn." Yine koridorda koşuyorum. Daha fazla anahtar almak için dolaba geri koşuyorum. Belki de mantıklı düşünemiyorum. Uyuşturucular beynimi bulanıklaştırıyor ve yanlış anahtarı aldım. Ama hepsi gitmiş. Orada hiçbir şey yok.

Kanla kaplı ellerimle saçlarımı tarıyorum ve koridora geri koşuyorum. Onu kurtarmazsam Tanrı'nın ona ne yapabileceği düşüncesi kalbimi hızla attırıyor.

Onun hücreesine yaklaşırken adımlarım yavaşlıyor. O, bağlı olduğu masanın üzerinde yatıyor. Lord onun arkasında duruyor. Kot pantolonu çözülmüş, ayak bileklerine kadar inmiş. O, ona tecavüz ederken sert darbelerinden masa sallanıyor.

"Seni öldüreceğim!" diye bağıyorum ve parmaklıklara yumruğumu vuruyorum.

O, titremeyen vücuduna eğilir, bir avuç saçını yakalar ve başını geriye doğru çeker.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye bağıyorum, ellerimi parmaklıklara doluyorum.

Serbest elinde bir bıçak tutuyor ve bıçağı kadının boynuna dayadıktan sonra kulağından kulağına kadar boğazını kesiyor. Yaradan kan fışkırıyor ve adam kadının başını bırakmadan önce kadının vücudu gevşiyor.

Geriye doğru duvara düşerim ve başımı eğirim. Parmaklarım saçlarımı sıkıca kavrar ve hayal kırıklığından çığlık atarım. Göğsüm yanmaya başlar ve kusmamak için ağzımı elimle kapatırım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bir kez daha, bana ihtiyacı olan bir kadını kurtaramadım.

Lordların beni de öldürmesine izin versem daha iyi. Kardeşlerim, ailemizden birini yüzüstü bıraktığım için beni asla affetmeyecekler. O, Spade kardeşlerden birinin kızı ve Saint onu çoktan kendine ait ilan etti.

Duvardaki yerimden başımı kaldırıp baktığımda, Lord'un artık hücresinde olmadığını görüyorum. Gitmiş. Ellerimi parmaklıklara koyuyorum ve kapı gıcırdarak açılıyor.

İçeri girip onun yanına yürüdüm. Bileklerini ve ayak bileklerini çözdüm, sonra masanın kenarından sarkık bedenini çekip kollarımın arasına aldım.

"Üzgünüm," diyorum boğazımdaki düğümle.

Hücreden çıkıp sağa döndüm ve ağır botlarım beni bir açıklığa götürdü. Kardeşlerimi görmek için durdum.

Hepsi ellerini tavana bağlanmış halde yan yana asılı dururken midem bulanıyor. Başları aşağıda, ayaklarının değmediği yere bakıyorlar.

Ashtyn'i soldaki masaya yatırıp onlara koşuyorum. "Haidyn."

Kafasını yukarı kaldırıyorum ve boynundan vücuduna kan akıyor.

Kan bana sıçradığında geri atlıyorum. Yoğun kokudan kusmak üzereyim. Saint'e koşarak yanına gittiğimde onun da boynunun kesildiğini görüyorum. Kardeşimin kanı ellerimi ve kollarımı kaplarken boğazım yanıyor. Adam'a da aynısını yapıyorum.

Geriye doğru sendeleyerek bir adım atıyorum ve hepsinin boğazları kesilmiş halde asılı durduklarını görüyorum. Arkamda bir ses duyuyorum ve tam zamanında dönüp Lord'un yumruğunun yüzüme doğru geldiğini görüyorum.

"Siktir," diye inledim.

Bulanık görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpttırırım. Hâlâ bodrumdayım, şimdi bir sandalyede oturuyorum, ellerim arkamda kelepçeli. Babam önümdeki masanın kenarında oturuyor.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda sandalye gıcırıyor, ama saçlarımdan arkadan tutuluyorum ve tekrar koltuğa oturtuluyorum. Kafamı aşırı bir açıyla geriye doğru çekiyorlar, ense mi sıkıştırıyorlar. Babama dişlerimi gösteriyorum. "Seni lanet olası pislik." Ona tükürüyorum.

O tükürüğümüne bakıyor ama silmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Onun sessizliği öfkemi daha da artırıyor. "Neden?" diye soruyorum, kaslarım gergin ve nefesim düzensiz. Yalnızım. Kardeşlerim ve Ashtyn yoklar.

"Neden ne?" diye soruyor, saatine bakarak. Onu önemli bir şeyden alıkoyduğumun işareti. Sanki kardeşlerinin oğullarının ölümü onun için öncelikli değilmiş gibi.

"Neden onları öldürdün? Onlar yanlış bir şey yapmadılar." İnisiyasyonlarını başaramamış olabilirler. Ama bu yine de Ashtyn'i açıklamaz. Onun inisiyasyonu yoktu. Bildiğim kadarıyla, bir kadın Spade hiç Carnage'ı yönetmedi. Tabii ki, o da dolaylı bir hasar değildi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Onun kayıtsız tavrı beni deli gibi sinirlendiriyor. "Onları sen öldürdün," diye bağıriyorum ve saçlarımı tutan parmaklar sıkılaşıarak başımı yerinde tutuyor. "Adam, Saint, Haidyn ve Ashtyn. Hepsini sen öldürdün." Çılgınca gülüyorum. "Kardeşlerin sana acı çektirecek." Bu, kaçırmak istemediğim bir şey. Babam çoktan ölmeyi hak etmişti. Ama ne derler? İyiler genç yaşta ölür. Kötüler sonsuza kadar yaşar.

"Hayır," diye tartışıyor. "Seni acı çekecekler."

"Bu lanet şeyi bana yükleme," diye bağıriyorum, bileklerime batmış kelepçeleri çekerek. "Sen..."

"Bunu sen yaptın, Kashton." Sesi benimkinden çok daha sakindir. "Onlara zamanında yetişemedin."

Ne? Ciddi olamaz. "Denememe bile izin vermedin." Panik göğsümü sıkıştırıyor ve nefes almam zorlaşıyor. Bana tuzak kurdu. Babam beni hep nefret etti. Onun için asla yeterince iyi olamadım.

Şimdi de gidip tarifsiz bir şey yaptı. Kardeşlerinin tek oğullarını öldürdü ve suçu bana attı.

Masadan kalkar ve ceketinin içinden bir tabanca çıkarır. Silindiri açar, tüm mermileri boş eline boşaltır ve cebine koyar. Sonra bir tanesini tabancanın yanındaki masaya koyar ve önüme geçer. Arkamdaki adama başını sallar, adam saçımı bırakır ve kelepçeleri çözer.

Ayağa fırlıyorum ve bu hareketle sandalye devriliyor. "Beni öldürecek misin, baba?" diye meydan okuyorum. "Sonra kardeşlerinin yanına koşup, onların çocuklarını öldürdüğün için beni suçlayacak mısın?"

"Ben hiçbir şey yapmayacağım, evlat. Bunu sen kendin yapacaksın."

"Hayır..."

Yüzüme yumruk atıyor ve beni yere düşürüyor. Uyuşturucunun etkisiyle dengemi kaybediyorum. Dizlerimin üzerine çöküp betona kan tükürüyorum.

"Sana bir ders vermek istedim, Kashton. Annen..." Durur. "Sana karşı çok yumuşaktı. Senin 'iyi bir çocuk' olmanı istiyordu. Bu acınası ve utanç verici," diye bağırır. Derin bir nefes aldıktan sonra, homurdanır. "Sana bir mermi bıraktım, evlat. Dediğin gibi, kardeşlerin öldü, Ashtyn de öldü. Onları hayal kırıklığına uğrattın. Onların ölmesine izin verdin. Acı çek. Şimdi sıra sende."

Ayağa kalkıyorum ve sallanıyorum. Yüzümün yan tarafına aldığım sert darbe nedeniyle görüşüm biraz bulanık. Çok yorgunum. Tüm öfkem bedenimden çekildi ve beni bitkin düşürdü. Sönmüş bir balon gibiyim.

"Altmış saniyen var." Ceketinin kolunu geri çekip Breitling saatindeki saniyeleri izliyor.

Gözlerim masanın üzerinde duran tabancaya kayıyor. Yapayalnızım. Kardeşlerim bu korkunç hayatı katlanılabilir hale getiriyorlardı.

İntihar düşüncesi hiç aklımdan geçmedi, ama yalnız yaşamayı da hiç düşünmedim. Kardeşlerim ve ben

bu hayatı birlikte yaşıyorduk. Ben onların arkasını kolluyordum, onlar da benimkini. Onları hayal kırıklığına uğrattım. Bana ihtiyaçları vardı ama ben yardım etmedim.

Dünyamızda herhangi bir güce sahip olabilmem için geçmem gereken bir sınav daha var. Şu anda, ben sadece Spade kardeşlerin oğluyum ve en iyi arkadaşlarım öldü.

Onların ölümleri benim suçum. Babam haklıydı. Oyunu hileli oynaması önemli değil. Bana tuzak kurdu ve ben de tuzağına düştüm.

"Yirmi saniye," diye uyarıyor.

İleri adım atarak, titreyen ellerimle silahı alıp silindiri açıyorum. Mermiyi namluya hizalayarak içeri sokuyorum ve kapatıyorum.

"On beş," diye bağılıyor.

Silahı kaldırıp göğsüne doğrultuyorum. Gözleri benimkilere takılıyor ve dudaklarının köşesi seğiriyor. Kendimden daha da nefret ediyorum. Bu hamleyi yapacağımı biliyordu. Her şeyi biliyor lan.

"Beni öldürecek misin?" diye homurdanıyor. "Kardeşlerini öldürdüğün gibi mi?" "Onları ben öldürmedim," diye yüzüne bağılıyorum. "Onları kurtarmaya çalışıyordum kurtarmaya çalışıyordum."

"Zaman doldu, Kash." Silaha doğru adım atar ve silah elimde titrer. "Sen mi, ben mi?"

Onu öldürmek istesem de, bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Babam mutsuz olmayı hak ediyor; acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak ediyor ve bunu yapabilecek tek kişi benim. Onu cezalandıracak kimse kalmadı.

Silahı onun sağına doğru çevirip ateş ediyorum. "Siktir git," diye bağılıyorum kulaklarımda çınlayan sese rağmen.

Ceketinin cebinden cep telefonumu çıkarırken gülmeye başlar. "Sen hep zayıf oldun, Kashon. Kendini öldürmemek bunun kanıtı." Telefonu masanın üzerine koyar, başını sallar ve plastik şerit perdelerin arkasından kaybolur.

"Lanet olsun." Silahı masaya vuruyorum.

Titriyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. Lordları nefret ediyorum. Onlarla ilgili her şeyi. En çok da babamı. O benim hayattan nefret etmemi istiyor. Ne kadar alçalabileceğimizi görmek için bizi sınıyorlar, ama ben ona kendimi öldürerek bu zevki tattırmayacağım. Yaşayıp onu hayal kırıklığına uğratmayı tercih ederim. Ne kadar yalnız olursam olayım.

Hücrenin yanındaki silah titremeye başlıyor ve ekranda Haidyn yazısını görünce geriliyorum. "Alo?" diye kekeliyorum.

"Hey, dostum. Neredesin lan?" diye sorar Haidyn. "Yirmi dakika önce Lordlar Kamarası'nda buluşmamız gerekiyordu."

"Ben..." Bodrumu gözden geçirirken, plastik perdelerin eskisi gibi kanla kaplı olmadığını fark ettim. Belki temizlemişlerdir. Çukurları gözden geçirdim, boşlardı.

"Kash?"

Koridordan ilerlerken Ashtyn'in bulunduğu hücrenin de kan izlerinden arındırıldığını ve ortasında masa olmadığını görüyorum. Kardeşlerimin cesetlerinin asılı olduğu odaya doğru ilerliyorum. Hiçbir şey yok.

Boğazımı temizledim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Ne oluyor lan? Onları gördüm. Kanı, Ashtyn'in yardım çığlıklarını duydum.

"Biz mi? Kiminle birliktesin?"

"Saint benimle birlikte. Adam, Ashtyn'le birlikte yolda."

Titrek bir el hareketiyle yüzümü ovuşturuyorum. "Hemen geliyorum." Telefonu kapatıp cep telefonumu cebime koyuyorum ve çıkarken tabancayı alıyorum.

Babam asansörün yanında durmuş, yüzünde somurtkan bir ifadeyle bana bakıyor.

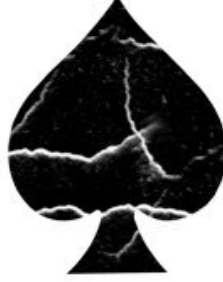
"Bana ne yaptın?" diye soruyorum. "Onlar ölmüştü. Ben... Onları gördüm."

"Sana halüsinojen verdim," diye cevapladı. "Bu benim suçum değil, Kashon. Bu senin zihninin ürünüydü. Senin halüsinasyonundu. Bana kardeşlerinin ve Ashtyn'in öldüğünü söyledin. Ben de bunun senin suçun olduğuna inanman için bunu biraz değiştirdim."

"Yapamam... hayır." Kafamı sallıyorum. "Gördüğüm şeyi biliyorum," diye bağıriyorum.

Gözleri hala elimde tuttuğum tabancaya düşüyor. Davranışları benimkinden çok daha sakin. Sanırım bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. "Onu sakla," diyor, silahı kastederek. "Belki bir gün cesaretin olur ve onu iyi bir amaç için kullanmaya karar verirsin."

ÜÇ

KASHTON

İNCELEME

BAĞLILIK
BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE İKİNCİ SENE

Midem bulanıyor. Yaşlı kadının bana verdiği sakız işe yarıyordu ama etkisi geçmeye başladı galiba. Saatler önceydi.

Bu yatın ne kadar büyük olduğu umurumda değil; Atlantik Okyanusu'nda ileri geri sallandığımızı hissediyorum. Bu mega yatta istediğimden daha uzun süre kaldık. Binip inecektik.

Bu bir şaka. Dördümüz hiçbir şeyi zamanında yapamıyoruz.

"Haidyn nereye gitti lan?" Saint, cep telefonunu kontrol ederken homurdanıyor. "Tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi," diye hatırlatıyor Adam.

"Belki sıçmak zorunda kaldı."

Saint, telefonu elinde titrerken ona şüpheli bir bakış atar. "Siktir," diye tıslar.

"Ne?" diye merak ederek, ceketimin cebinde kendiminkini arıyorum. "Haidyn kendi başına yapıyor."

"Plan bu değildi," diye homurdanır Adam.

"Gidelim," der Saint sertçe. Poker odasından çıkıp asansörle ana kata iniyoruz. "Ayrılalım. Onu bulur bulmaz gruba mesaj atın."

Hepimiz ayrı yollara gidiyoruz, ama o bu mega yatta herhangi bir yerde olabilir. Okyanusa bakıyorum ve kıyıda gelen ışıkları görüyorum. Yatın çok uzağa gitmesi gerekmiyor. Sadece bütün gece sürecektir bir parti için buraya gelmiş.

Halka açık alana girdiğimde normal hızıma düşüyorum. Ceketimi düzeltiyorum, düğmelerini ilikliyordum ve üzerimde kan olup olmadığını kontrol etmek için hızlıca bakıyorum.

Başımı sallayarak, "İyi akşamlar" ve "Merhaba" diye mırıldanarak kalabalığın içinden geçiyordum. Şu ana kadar iki adam öldü, ikisi de artık köpekbalıklarının yemi oldu, Saint için emredilenden bir tane fazla öldürdük. Ve hala üç tane daha var. Hiçbirinin görülmesine izin veremeyiz. Bu, planımızı ve inisiyasyonumuzu mahveder.

Bana sorarsanız, bu aptalca bir fikirdi. Hepimizi okyanusun ortasında tek bir yerde toplamak, ancak felaketle sonuçlanabilir. Ya da benim kendime kustumla. Yaşlı kadının bana verdiği sakızı, beni sakinleştireceğini umarak çiğniyorum. İşe yarıyor diyebilirim, ama yine de biraz tedirginim.

Yutmaya karar verdim. Belki bu yardımcı olur. Zaten eskiydi. Saatler önce tükürmeliydim.

Elimde titremeye devam eden cep telefonuma bakıyorum. Grup sohbeti. Haidyn'i arıyorlar ama o cevap vermiyor. Şaşırmadım. Hepimiz yalnız çalışmayı tercih ediyoruz. Lordlar bu inisiyasyonu bir grup etkinliği haline getirmeye zorluyorlar.

Yumuşak bir yüzeye çarparak telefonumu güverteye düşürüyordum. "Siktir," diye tıslıyorum ve onu almak için eğiliyorum. Ama onlar benden önce davranıyor.

"Üzgünüm," diye kıkırdar biri. "Çok sakarım." Yeşil gözler, koyu renk boyalı kirpiklerin arasından benimkilere bakar.

"Ben, şey... Üzgünüm. Benim hatamdı," diyordum ona. "Dikkat etmiyordum." Ama şimdi ediyordum.

Bu, daha önce gördüğüm kadın. Saint'in benimle oynamama izin vermediği kadın. Boynunun arkasında sıkı bir topuz haline getirilmiş, ağartılmış sarı saçları var. Küçük vücudu, önden derin dekolteli kırmızı ipek bir elbiseyle sarılmış, bana mükemmel göğüslerini gösteriyor. Göğüsleri küçük sayılır. İnce kumaş, lanet bir fiyonk gibi, benim için bir hediye gibi.

aç ve oyna. O, daha önce uzaktan fark etmediğim zarif bir burun halkası takıyor var, bunu uzaktan fark etmemiştim.

Bana gergin bir gülümsemeyle cep telefonumu uzattı. Telefonu aldığımda elinde titriyordu, ama bakmaya bile tenezzül etmeden onu pantolonumun cebine attım. Haidyn büyük bir çocuk, kendi başının çaresine bakabilir.

"Ben..."

"Seni arıyordum." Bir adam kadının arkasına yaklaşıyor ve onun sesini duyunca kadının kaskatı kesildiğini görüyorum. Bu ses, onu ilk gördüğümde yanında duran adamın sesi.

Kadın boğazını temizler ve adama döner. "Buradayım." Sesi artık düz, tüm neşesi gitmiştir.

Karanlık gözleri benimkilerle buluştu ve elini uzatıp kadının elini tuttu. "Oyun oynamayı bırak. Buraya bunun için gelmedin." Kadını öne doğru çekti ve kadın pahalı tasarımcı topuklu ayakkabılarında tökezledi, ama adamın eli onu ayakta tuttu.

"Hey, dostum. Sakin ol," diyorum ve onları takip etmek için öne çıkıyorum. Az önce bir kadeh şampanya içiyordu. Kim bilir kaç tane içmiştir. Bu bir parti. Belki sarhoş ve dengesizdir.

Adam onu durdurur ve bana dönerek sert bir bakış atar. Kızın gözleri hızla benimkilere bakar, sonra güverteye düşer. Ondan korktuğu bellidir. "Ben öyle demek istemedim..."

"Kapa çeneni," diye bağırır ona ve kızın çıplak omuzları titremeye başlar.

Ona doğru adım atıp göğsümü onun göğsüne çarptım. "Ses tonuna dikkat et lan." Boyum 1,95 metre. O ise belki 1,80 metre, çünkü ona yukarıdan bakmak zorundayım. Hâlâ biraz deniz tutmuş gibi hissediyorum, ama onu pataklayacağım.

Bana, parayla yaptırdığı ağzını gösteren acımasız bir gülümseme atıyor. O bir Lord, elbette. Tahmin etmek gerekirse, besin zincirinin çok üstünde bir yerde olduğunu söyleyebilirim, ama onu şahsen tanımıyorum. Bu şaşırtıcı değil. Bu geceki partiye dünyanın dört bir yanından pek çok kişi katılıyor.

"Dinle evlat, parasını ödediğinde, istediğin gibi davranabilirsin." Dönüp onu bir kez daha çekerek sağdaki kapıdan içeri sokuyor.

Bu işe karışmamalıyım. Beni ilgilendirmez. Ben buraya inisiyasyon için geldim...

"Siktir," diye küfrederek cep telefonumu çıkardım. Adam ve Saint arasındaki grup sohbetinde otuz okunmamış mesaj vardı. Haidyn'den hala haber yoktu.

En yeni mesaj belirir.

■

SAINT: Neredesin lan, Kash?

Hızlıca cevap yazıyorum.

■

BEN: Ana güverte, ön taraf.

Ve yürümeye başlıyorum. Sağdaki kapıdan geçerken, içeriden bir kızın çığlık attığını duyuyorum. Hiç düşünmeden kapıyı itip açıyorum ve kaptan köşküne koşuyorum.

Krem rengi ipek nevresimler ve altın süslemeler. Çikolata rengi perdeler açık, karanlık su görünür durumda. Halı bembeyaz. Oda krallara layık.

Kadın dikkatimi çekiyor. Kadın kral yataktan sürünerek inmeye çalışırken, adam yatak kenarına eğilmiş, ellerini kadının ayak bileklerine dolamış, kadın tekmeliyor ve çığlık atıyor ama adam onu kendine doğru çekiyor. Adamın eli kayıyor ve bu sırada kadının topuklu ayakkabısının biri kopuyor.

"Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor adam. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Lord'un arkasına yaklaşıyorum, ceketinin arkasını tutuyorum ve onu kadından çekiyorum.

"Ne oluyor lan?" Bana dönüp bakar ve ben de yüzüne yumruk atarım, onu yere yuvarlanmadan önce yatağa geri deviririm. Eğilip, düğmeli gömleğinin yakasından tutup kafasını yerden kaldırırım ve tekrar yumruk atarım. Kan, tertemiz halıya sıçrar. Bir kez daha vururum ve yumruklarımın altında yanağının kırıldığını hissederim.

Karnının üstüne dönüp sürünerek uzaklaşmaya başladı. "Nereye gidiyorsun?" diye alay ettim, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Siktiğimin orospusu." diye inleyerek, bir tembel hayvan hızında hareket ediyor. Onu iyice patakladım.

Kullanabileceğim bir şey aramak için dönüp baktığımda, komodinin üzerinde bir telefon şarj cihazı görüyorum. Kabloyu duvardan koparıp, arkadan boynuna defalarca doluyorum, sonra da çekiyorum. Tom Ford marka loaferlarımı belinin iki yanına yerleştirirken, başını garip bir açıyla geriye doğru eğiyorum. Elleriyle kazıyor, vücudunu çırpınıyor, ama kurtulamıyor. O kadar sıkı çekiyorum ki, derisini yırtan yerden boynuna kan akıyor. Vücudu gevşediğinde bırakıyorum ve şarj aleti yere düşüyor.

Derin bir nefes alıyorum, adrenalin vücudumu kaplıyor ve onun cesedinin üzerinden geçiyorum. Kız odanın karşı köşesinde kıvrılmış, sessizce ağlıyor. Yıkanmak için banyoya giderken, yerden kırmızı elbiseyi alıp ona bakmadan ona atıyorum.

Onu daha önce güvertede gördüğümde onunla yatmak istemiş olabilirim, ama zavallı kız neredeyse tecavüze uğruyordu. En azından ona mahremiyetini sağlayabilirim.

Takım elbise ceketimi çıkararak, kanlı kollarımdan oniks ve elmas çizgili Bergdorf Goodman kol düğmelerini çıkarıyorum. Kravatımı ve gömleğimin üstteki birkaç düğmesini de açıyorum. Sonra ellerimi, kollarımı, yüzümü ve boynumu yıkıyorum. İşimi bitirince suyu kapatıp kuruluyorum. Titreyen cep telefonumu çıkarıyorum ve yirmi beş mesaj daha kaçırdığımı görüyorum.

Onları okumaya bile zahmet etmiyorum, sadece yazıp gönderiyorum.

Geliyorum.

Arkamı döndüğümde, banyo kapısında duran sarışını görünce irkildim. Hâlâ çıplaktı. Boğazımı temizledim ve gözlerimi kaçırdım. "Sana elbiseni verdim."

"O yırttı," diye yumuşak bir sesle söylüyor.

"Al." Banyo zemininden ceketimi alıp ona uzattım ve o giyerken başka yere bakmaya özen gösterdim. Biraz kanlıydı ama hiç yoktan iyiydi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

Bir saniye sonra, başımı kaldırıp baktığımda, ceketimi omuzlarına sardığını görüyorum. Ceketin önü açık. Uyluklarına kadar uzanıyor

ve göğüslerini zar zor örtüyor. Narin boynundan, göğüs kemiğinden, karnından ve traşlı amından görebiliyorum. Bacaklarını çaprazlamış, ama ceketini ilikleme için hiçbir hareket yapmıyor.

Gözlerim onun gözlerine takılır ve kızarmış yanaklarından siyah maskarayı silmeden önce bana gergin bir gülümseme atar. "Teşekkür ederim," diye tekrarlar.

Kafamın içinde kendime bağırırken başımı sallıyorum. *Git, Kash.* Kardeşlerim beni öldürecek.

Bana doğru adım atıyor, ellerini kalçalarımın koyuyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

"Sana borcumu ödemek istiyorum." Kırmızı rujlu dudağını gergin bir şekilde ısırır.

Elleri kemerime doğru kayıyor.

Siktir git.

Onu kaldırıp yere atmamak için saçlarımı okşuyorum. "Seni tecavüz etmek üzere olan bir adamı öldürdüm ve sen bana karşılık olarak benimle yatmak mı istiyorsun?" Bu durumun nereye varacağını ve ikimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak istiyorum.

"Canım istemiyordu." Omuzlarını silkiyor. "Ama şimdi istiyorum." Elleri yavaş ve istikrarlı bir şekilde çalışıyor, kemerimi, sonra pantolonumun düğmesini ve ardından fermuarımı açıyor.

Cep telefonum cebimde titriyor, keşke kapatmış olsaydım. "Yapamam." Onun minik bileklerini tutup onu durduruyorum, ama pantolonum çoktan açılmış ve uyluklarımın üst kısmında asılı kalmış durumda.

Yeşil gözleri benim penise düşüyor. "Yapabiliyormuşsun gibi görünüyor."

Gri boxer şortumun içindeki sertliğimin izleri açıkça görülüyor. "Yapamam," diye tekrar ediyorum, ama onu itmek için hiçbir hareket yapmıyorum. İstedğim şey buydu, o dizlerinin üzerine çöküp bana bakarken, ben de o dolgun kırmızı dudaklarını sikmek. Lanet olsun, makyajının bulaşmış halinden anlaşıldığı kadarıyla, bunu çoktan yapmışım gibi görünüyor. Eksik olan tek şey, kusursuz yüzünde onun salyası ve benim spermim.

"Sen bir lordun. Ne istersen yapabilirsin." Sol elimi tarayarak alyans var mı diye bakıyor. Gözlerime tekrar baktığında, alyans olmadığı için gülümsüyor.

"Henüz değil," diye aptalca ekliyorum.

"Ah, anlıyorum." Başını sallar, bir adım geri çekilir ve ben de bileklerini bırakırım.

Tanrıya şükür anlıyor, çünkü onu bir kez daha reddedebilir miyim bilmiyorum.

"Yanılıyorsam düzeltin, ama inisiyasyon sürecinden geçen bir Lord, bir kadının vajinasına, kıkına veya ağzına sikini sokamaz." Elini uzatarak, yavaşça takım elbisenin yakasını tutup omuzlarından sıyrılıyor ve çıplak ayaklarının önüne düşmeden önce vücudunu bana sergiliyor, ama ben gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Ama yine de oynayabiliriz." Odaya geriye doğru yürüyerek yatakta bacaklarını açıyor.

Onun vücuduna bakmadan edemiyorum - kendimi ancak bu kadar tutabiliyorum - açık ve oynamaya hazır. Elleriyle geriye yaslanmış, göğüslerini dışarı çıkarmış, pembe meme uçları sertleşmiş ve emmemi istiyor. Zamanım olsaydı, onu yatağa bağlayıp, o bana boşalmasına izin vermem için yalvarırken her santimini yalardım.

Sırt üstü düşüyor, bacaklarını daha da açıyor ve kalçalarını kaldırıyor, böylece amını daha iyi görebiliyorum. Buradan ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum ve sikim, o boşalana kadar amını sikmek ve sonra onu temizlemesi için yalvatmak için yalvarıyor.

"Lanet olsun." Bu kelime dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor ve o gülümsüyor. Benim gibi zayıf erkekler yüzünden amcıklar için savaşlar çıkmıştır.

Haksız değil. Eğer "oynarız"sa, hiçbir kuralı çiğnemiyorum. Asıl soru, kendimi durdurabilecek miyim?

"Az önce bana baktığını gördüm." Gülümsüyor. "Sorun değil. Çok gürültü yaparsam ağzımı tıkayabilirsin." Gözleri hızla kapalı kapıya kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor.

Lanet olsun.

Ne yapacağımı bilemeden, hareket edemedim olduğum yerde kalırım. Pantolonum açılmış ve bacaklarımdan düşmek üzeredir, penisim ise boxer şortuma baskı yapmaktadır. Onu tutarken, penisimin onun açgözlü vajinasına girip çıktığını izlediğimi düşünmek bile kalbimi çarptırmaktadır.

Onu daha önce gördüğüm anda, onu çıplak soyup sikmekten başka bir şey istemiyordum. Yapamayacağımı bilsem de.

Güvertede bir kadın şampanya içtiğini görünce yüksek sesle "Siktir!" diye bağırdım.

"Özür dilerim," Saint, benim kullandığım kelimelerden dolayı bana ters ters bakan yaşlı bir kadına diyor. "Denize ilk kez çıkıyor. Kendini kötü hissediyor."

Kadının yüzü yumuşadı ve küçük çantasını açtı. "Anlıyorum. Bu yardımcı olur. Bunları her zaman kocam için yanımda taşıyorum." Bana mide bulantısı için bir sakız uzattı, ben de ağzıma attım ve teşekkürlerimi mırıldandım.

Kadın kalabalığın içine doğru yürür ve Saint bana döner. "Sesini alçalt."

Onun bizim yönümüze bakışını izlerken onu görmezden geliyorum.

"Lanet olsun..."

"Adam'ın dediği gibi, şu anda sikini kullanamazsın," diye hatırlatıyor bana, ceketimi tutup beni merdivenlerden yukarı çekerek kadının görüş alanından uzaklaştırıyor.

"Onun kendini sikmesini izlerken mastürbasyon yapabilirim," diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden bakmaya çalışarak. "Onu sikimden başka şeylerle sikebilirim. Kaydedip tekrar tekrar izleyebilirim."

"Eh, ben buradayım. Ne yapacaksın?" Koyu renkli kaşlarını kaldırırken, şakacı bir şekilde alt dudağını ısırtıyor.

"Siktir et," diyorum ve o hafifçe kıkırdıyor.

Banyodaki tezgahın bir tüp el losyonu alıp yatağın ucuna doğru yürüyorum. O oturur, pantolonumu bacaklarımdan tamamen aşağı indirir ve sonra da boxerımı çıkarır. Penisim dikleşir ve o dudaklarını yalar.

"Yapma," diye homurdanıyorum. Vücudum o kadar gergin ki, deniz tutmasından patlamak ya da kusmak üzereyim. "Sikimin senin ağzında olduğunu düşünemiyorum," diye uyarıyorum onu.

Sırt üstü yatıyor, başı kenardan sarkmış, kırmızı dudakları benim sikimi sarıyor ve ellerim boynunu sıkıca kavırıyor — sikimden ön sıvı akıyor, sadece onun sikimi ağzına aldığı hayal ederek.

Koyu renkli kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve dudaklarını aralayıp "Benimle oyna" diye fısıldıyor.

Elim bacaklarının arasına iner ve amına dokunurum. Parmaklarımı dudakları boyunca gezdiririm ve o sırılsıklamdır.

Titrek bir nefes alıyorum. "Yapmamalıyız." Önümdeki bu kadını reddedebileceğime kendimi ikna etmeye çalışıyorum. O, her erkeğin ıslak rüyası.

Losyonu alır, kapağını açar ve eline biraz sıkar. Sonra yatağın kenarında diz çöker. "O zaman beni durdur," der bana.

"Adını bile bilmiyorum." Kendime gözlerimi devirmek istiyorum. Şu anda onunla burada olmamam için nedenler bulmaya çalışıyorum. Sanki adı ne önemi var ki. Onu güvertede ilk gördüğümde önemi yoktu.

"Eve."

Tabii ki öyle. Eve, yasak bir şey yapan kişi değil miydi... elma ile ilgili bir şey? Kahretsin, şimdiye kadar hiç dindar olmak istememiştim. O hikayenin sonu iyi bitmedi sanırım. O, dokunmamam gereken yasak *bir şey*, ama yine de dokunacağım.

"Seninki ne?" Losyonla kaplı elini yavaşça penisimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarım daha fazlasını isteyerek öne doğru itiliyor.

"Kash," diye nefes alıyorum.

Gülümsüyor. "Kash, sen bana boşalırken ben de parmaklarına boşalmak istiyorum."

"Lanet olsun." Bunu yapacağız ve geri dönüş yok.

Lords'u sikeyim. Kardeşlerimi sikeyim ve yatağın yanında yerde yatan ölü adamı sikeyim. İyi bir şey yaptım ve o benim ödülüm.

Eli benim sikimde hızlanıyor ve ben onu yatağa yatırıyorum. Üstüne çıkıyorum, bacaklarını benim bacaklarımla açıyorum. Parmaklarım bir saniye onun amıyla oynuyor, sonra birini içine sokuyorum.

Gözleri donar ve eli benim sikimde yavaşlamaya başlar. Parmağımı çekip amını tokatlarım ve o çığlık atar. Gözlerini kırıştırtarak, artık odaklanmış gözleri benimkilerle buluşur. Bacaklarını kapatmaya çalışır ama ben dizlerimle açık tutarım.

"Gözlerini bana dik, Eve," emrediyorum.

Onu tecavüz etmek üzere olan adam ilk değildi. Daha önce de kullanılmıştı. Bunu Carnage'da görmüştüm. İstismara uğrayanlar istismarcılarını görmezden gelirler, kendilerini onlardan ayırırlar.

Vücudunu dikkatle incelerken, iç uyluklarında ve bileklerinde hafif izler olduğunu fark ettim. Dayak mı yemişti, yoksa kendi kendine mi yapmıştı? Travma nedeniyle kendine zarar veren istismara uğramış kişiler görmüştüm.

Üst kollarında da birkaç küçük çürük var. Parmak izleri olabilir mi? Onu tecavüz etmekten alıkoyduğum adamın bıraktığı taze izler mi? İlk bakışta güvertede zayıf görünüyordu, ama kaburgalarının derisinden dışarı çıkıntı yapması başka bir hikaye anlatıyor. Kırılğan görünüyor. Muhtemelen açıktan ya da uyuşturucu kullanımından dolayı.

Kalçasını incelediğimde üç kısa dikey çizgi görüyorum — taze değiller ama eski de görünmüyorlar. Parmaklarımla üzerlerine dokunduğumda, kız irkiliyor.

"Durmamı söyle, Eve." Elimi tekrar amına indiriyorum, tokatladığımda kızardığı ve şiştiği hali çok hoşuma gidiyor. "O zaman dururum."

"Hayır." Derin bir nefes aldı. "Lütfen yapma. Bana dokunmanı istiyorum."

Bu sefer iki parmağımı içine sokuyorum ve yeşil gözleri benimkilere bakıyor. Onları daha net görebiliyorum. Gördüğüm en güzel yeşil gözler. Siyah göz kalemi ve maskara ile daha da güzelleştirilmişler, ama daha önce ağlamaktan yanaklarında hala izleri var.

"Aferin kızım," diye övüyorum ve o inliyor. Parmaklarımı çıkarıp tekrar içeri sokuyorum.

Eli otomatik pilotta benim aletimi yukarı aşağı okşamaya başlar ve üçüncü parmağımı eklediğimde gözlerinin ağırlaştığını izlerim. "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun, Eve."

Boynunu geriye doğru eğiyor ve parmaklarım sertleşince kalçaları sallanıyor. "Lütfen... oh, Tanrım..." Eli penisimden düşüyor ve ben kendimi umursamıyorum bile. O büyüleyici.

"Bana bak, Eve," emrediyorum. "Gözlerini bana dik."

Yutkunur ve başını eğdi, güzel yeşil gözleri bir kez daha beni buldu. "Siktir, sen lanet olası mükemmelsin," dedim ona.

Vücudu yatakta ileri geri sallanıyor ve ben dördüncüyü de içine sokuyorum. Onları parmak eklemlerime kadar sokarken o çığlık atıyor.

"Kaç tane alabilirsin, Eve? Hmm? Hepsini alabilir misin?"

Nefes nefese, vücudu benimkinin altında kıvrılıyor ve daha seksi bir şey görmedim.

"Melek" diye seslenmeye karar veriyorum.

Cennete inansaydım, onun hayalimdeki cennetin ta kendisi olurdu. Bir zamanlar sıkı olan topuzu çözülmüş, saçları dağınık yorganın üzerinde ve mükemmel yüzünün etrafında yayılmış. Makyajı bulaşmış olsa bile, nefes kesici.

"Lütfen?" diye yalvarır, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkileri arar ve tam da onun daha fazla güzelleşemeyeceğini düşündüğüm anda, güzelleşir.

Elleri saçlarıma uzanır. Tırnakları kafa derimi tırmalar, kalçaları parmaklarımin üzerinde sallanır. "Siktir..." Kirpikleri kapanır ve ben elimi daha da derine sokarım, direnişine rağmen gerildiğini hissedirim.

Gözleri panik içinde açılır ve nefes nefese kalır.

"Rahatla, Eve," diyorum ona, ellerimi içeri ve dışarı hareket ettirerek. İstedğimden daha yavaş hareket ediyorum, ama ona zarar vermek istemiyorum.

Adımı haykırıyor, elleri saçlarıma kavıyor ve ben gülümsüyorum. "Buna dayanabilirsin, melek." Bir vücudun ne kadar dayanabileceğine şaşırırsın.

Gözlerinin köşesinden taze gözyaşları düşüyor ve ben, onun bir kez başını sallamasını hayranlıkla izliyorum. "Ben... ben dayanabilirim."

"Aferin kızım." Onu dışarıda tutmak isteyen vücudunun baskısına karşı elimi itiyorum. "Sırılsıklamsın."

Bacakları titriyor ve nefesi zorlaşıyor. "Sadece rahatla, meleğim. Beni içeri al."

"T-tamam." Burnunu çeker.

"İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun." Gözlerim, parmaklarımin onun sıkı amcığının içinde girip çıkmasını izlemek için aşağıya düşer. "Benim için boşal, Eve. Boşaldığında ne kadar güzel olduğunu görmek istiyorum."

O çığlık attı. Serbest elimi ağzına kapattım ve gözlerinin geriye doğru yuvarlandığını izledim.

"İşte böyle, meleğim. Keşke şu anda ne kadar güzel olduğunu görebilseydin."

Islak kirpikleri yanaklarını okşuyor ve ıslak amcığı parmaklarımin etrafında sıkılaştınca gülümsüyorum. Sırtını kamburlaştırıyor, göğüsleri

uzun bir nefes alıp orgazm olurken nefesini tutarken şişiyor.

Parmaklarımı ve elimi ağzından nazikçe çekiyorum.

O nefes nefese kalır ve ben ayağa kalkarak bacaklarını kapatmasına izin veririm. Yuvarlanarak top gibi kıvrılır ve ben parmaklarımı dudaklarıma götürerek yalarım. Gözlerimi kapatıp, tadının ne kadar iyi olduğuna dair takdirimi mırıldanırım.

Pantolonumu çekip kemerimi bağlamadan önce, tuvalete geri dönüp ellerimi yıkarım. Cep telefonum cebimde durmadan titriyor, ellerimi çabucak kurulayıp telefonu açarım. "Selam..."

"Neredesin lan?" diye bağırır Adam.

"Geliyorum." Keşke öyle olsaydı. Şu anda çok sertleşmiş durumdayım.

"Haidyn efendisini ortadan kaldırdı. Sen de aynısını yaptın mı?" Ee... "Hayır."

"O zaman ne halt ediyordun? Sana mesaj attık." Sesini alçaltmış, bu yüzden etrafında bir sürü insan olduğunu anlıyorum.

"Geliyorum dedim. Sakin ol." Yatağa uzanmış meleğe bakmak için döndüm, ama dağınık bir yataktan başka bir şey yoktu. "Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve odaya koştum. "Eve?" diye bağırdım, etrafa bakındım, ama o gitmişti. Yırtık elbisesi ve topuklu ayakkabıları hala yerde duruyordu. Ceketim de ortada yoktu ve süitin kapısı kapalıydı. "Siktir." Kaçmış.

Cep telefonum tekrar titrer ve dişlerimi gıcırdatırım. "Ne istiyorsun lan?" diye sorarım, yerde yatan ölü adama bakarak.

"Lanet olası işini yapmanı." Bu sefer arayan Saint'tir. "Neredesin? Oraya geliyoruz."

"Sahibinin süitindeyim ve bir ceset var."

"İnisiyasyonun mu?"

"Hayır." Eğilip ceplerini karıştırmaya başladım, böylece öldürdüğüm Lord'un adını öğrenebilecektim.

"Ne halt ediyorsun, rastgele insanları öldürerek?" diye sorar Saint. "Başımızı belaya sokacaksın." Poker odasında onun arkadaşını öldürdüğümüzde böyle düşünmemişti.

Saint'i görmezden gelip cüzdanı çıkarırım. Açıp ehliyetine bakarım ve kaşlarımı çatarım. "O."

"Ne?" Saint odaya dalarak bağırır.

Başımı kaldırıp arkasında Adam'ı gördüm. Aramayı sonlandırıp cep telefonumu cebime koydum. Haidyn içeri girip kapıyı çarptı. Odaya göz gezdirdi. "Burada ne oldu lan?"

"Onu öldürdüm. Efendim." Kaşlarımı çattım. "Ama bu bana verilen resim değil." Ayağa kalktım, cüzdanımdan kartı çıkardım ve Saint'e gösterdim.

Haidyn ehliyeti elimden kapar ve Saint'in elindeki kartın yanına koyar. "İsim aynı ama adam aynı görünmüyor."

"Eski resim." Adam omuz silkiyor. "Ehliyetindeki fotoğraf yirmi yıldan eski olabilir. Otuz kilo almış ve sakal bırakmış. Bence Lord'a benziyor."

"Her neyse." Saint kartı bana geri verir. "Bitti. Onu özel balkondan aşağı atalım. Adam'ın evine gitmeliyiz."

"Elbiseye ne oldu?" Adam, yırtık kumaşı eline alarak sorar. Elindeki ipeği sanki daha önce görmüş gibi dikkatle inceler.

"Karısını da öldürdün mü?" Haidyn etrafına bakınır ve yüksek topuklu ayakkabılarını da görür. "Ceset nerede?"

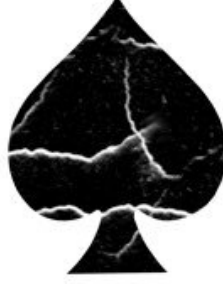
O kesinlikle onun karısı değildi. Adam ona tecavüz etmek için para ödüyordu. "Gitti," diye cevap veriyorum, meleklerim hakkında onlara herhangi bir ayrıntı vermeyi reddederek. Ne kadar az bilirlerse o kadar iyi.

Kardeşlerime, Lord'u özel balkondan Atlantik Okyanusu'na atmalarına yardım ediyorum. Kollarımı korkuluğa dayayarak, yatağın altındaki ışıklarla aydınlatılan derin denizi izliyorum, mide bulantısının geri geldiğini hissederek ve bu geceyi anlamaya çalışıyorum.

O Lord kimdi ve neden kızımın birliktiydi? Böyle mi olması gerekiyordu? Onu bana getirmesi mi gerekiyordu? Onu bulmam lazım.

"Gidelim." Adam ellerini çırpıyor.

DÖRT

KASHTON

İNCELEME

ONLARDAN BİRİ
BARRINGTON ÜNİVERSİTESİ'NDE SON SENE

Hava çok sıcak. Terliyorum ve yakındaki ateşin ısısından cildim yanıyor.

Uzun süredir bu tahta direğe bağlıyım. En ufak bir hareket bile sırtımda kıymık batıyormuş gibi hissettiriyor.

Kollarım arkamda bağlı. Bağları çözmeye çalıştım ama nafile. Ayak bileklerim direğe bağlı, boynum da öyle.

Ya beni kazıkta yakacaklar ya da damgalayacaklar.

Başlığım kafamdan çekilir ve üzerime vuran güneşe alışmak için hızla gözlerimi kırıştırırım. Hızlı bir bakışla, üç kardeşimle birlikte avluda olduğumu anlarım. Önümdeki ateş çukuru ise damgalanmak üzere olduğumuzu gösterir.

"Lordlar," diyor bir adam. "Bugün yemin edeceğiniz gün. Ve bu yeminle birlikte büyük bir sorumluluk da geliyor."

Yukarı bakıp balkonları taradığımda, tüm Lordların izlemek için toplandığını görüyorum. Pelerin veya maske takan tek bir kişi bile yok. Bugün

görülebcekler. Yeni neslin toplumdaki yerlerini almasını izlemek için.

"Spade kardeşler olarak, yeminlerine uymayanları cezalandırmak zorunda olanlar sizlersiniz. Onlara hayatımızı hafife almadığımızı göstereceksiniz. Siz onların jürisi ve celladısınız. Anladınız mı?"

"Evet, efendim," diye cevaplıyoruz dördümüz.

Lord başını sallar ve ateş çukurundan uzaklaşır. Duman gözlerimi yakıyor ve Adam'ın boğulurken öksürdüğünü duyuyorum.

Babam önümde belirir ve öfkeli olduğu kadar hayal kırıklığına uğramış da görünür. Benim bu kadar ilerlememi hiç istememişti. "Kashton Landon Pierce, tüm inisiyasyon sınavlarını tamamladın. Devam etmek istiyor musun?"

Yüzüne gülmek istiyorum, ama bunun bir faydası olmaz. "Devam etmek istiyorum, baba," diyorum dişlerimi sıkarak. Bu, benden alabileceği en yakın kabul.

Konuşurken yüzü gerginleşir. "Bir lord, unvanı için her şeyi yapmaya hazır olmalıdır. Güçlü olmalı ve gerekli niteliklere sahip olmalıdır. Lord olarak görevini yerine getiremezsen, kardeşin senin kazandıklarını alacak."

Beni öldürmelerine izin vereceğim tek kişiler onlar.

Dönüp ateş çukuruna doğru yürür ve odunlardan birini alır. Geri döndüğünde, ağızma bir bez tıkar ve başımın arkasını bağlı olduğum tahta direğe zorla dayar.

"Kashton Landon Pierce," diye başlar, "Lords'a hoş geldin. Çünkü fedakarlığının karşılığını alacaksın."

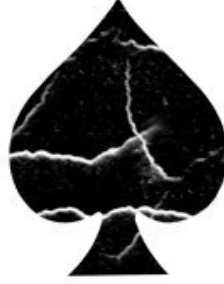
Sıcak demiri terle kaplı göğsüme batırırken tüm vücudum gerilir ve ağızımdaki bezi ısırırım.

Eğer varlığım onu kızdırıyorsa, hayatımı onu mutsuz etmeye adayacağım.

Part Two

DÖRT YIL SONRA...

BEŞ

EVERETT

Sekiz yaşında

Babam parmaklarını koluma geçirip beni odaya soktu. Beni bir koltuğa itti ve "Kalkma" diye emretti.

Nereye gideceğim? Ayakkabım bile yok.

Bazen sadece kendi sesini duymak için konuştuğunu düşünüyorum, ya da belki arkadaşlarına beni sahip olduğunu ikna etmeye çalışıyor. Nedenini bilmiyorum. Bu odadaki herkes onun sahip olduğunu biliyor.

Gözlerimi kucağımda duran ellerime indiriyorum ve geceliğimde bir tüy görüyorum. Son birkaç gündür giyebildiğim en iyi şey bu. Boynumun üstüne kadar geliyor ve dizlerime kadar uzanıyor. Şeffaf olduğu için çıplak olsam da fark etmez. İçini görebiliyorsunuz. Ve çok kaşındırıyor. Çıplak olmayı tercih ederim.

Kapı açıldığında onu koparmaya başlıyorum.

Konuşmam yasak. Görülmeliyim, duyulmamalıyım.

"Merhaba, canlarım," diye sesleniyor kadının sesi. Hoş ve rahatlatıcı bir ses. Evde alıştığım sert ve emir veren seslerden çok farklı.

Başımı eğik tutarak, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Bana sırtını dönmüş, babamı selamlamak için ona sarılmış durumda. Babamın ona zaman ayırmasına şaşırıyorum. O herkesten nefret eder. Özellikle de benden.

Kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılar giyiyor. Ayakkabılar çok yüksek ve ince, ayak parmaklarının ucunda sivri bir şekilde bitiyor. Bu ayakkabılarla yürümek zor olmalı diye düşünüyorum, ama kadın kusursuz bir şekilde yürüyor.

Arkamı dönüp, hızla ellerime bakıyorum, ama sivri uçlu ayakkabıları bana dönünce çok geç kaldığımı anlıyorum.

Bir el çenemi kavrar ve başımı geriye doğru çeker. Gözleri yüzümü, boynumu ve geceliğimi tarar. "Ne kadar da güzelsin." Bana gülümser ve artık sesinin tonunu sevmiyorum. Tek bir iltifatla ses tonu rahatlatıcıdan tehditkâra dönüşmüştür.

"Sen bilirsin tabii." Babamın arkadaşlarından biri gülüyor.

"Sanırım." Beni bırakıp benden uzaklaşıyor.

Gözümün ucuyla bir şey dikkatimi çeker ve ne olduğunu görmek için bakarım. Bir kız olduğunu görünce daha dik otururum. Benim gibi. Bu yeni bir şey. Diğerlerinin dikkatini çekmemek için "Merhaba" diye fısıldarım.

Kız köşede dik duruyor, elleriyle parlak kırmızı bir çantayı sıkıca tutuyor. Çanta, yaşlı kadının ayakkabılarının tabanıyla uyumlu ve siyah elbisesinin üzerinde dikkat çekiyor. Saçları güneş renginde. Parlak ve büyük bukleler. Keşke benimkiler de öyle olsaydı. Ona çok yakışıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi saklayamadan. "Adın ne..."

"Everett," diye babam sertçe seslendi.

Omuzlarım çöküyor ve kalbim hızla atıyor. "Evet, efendim?" diyorum, gözlerim artık yerde.

"Kiminle konuşuyorsun lan?" diye sorar.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Tüm gözler benim üzerimde ve sağ tarafıma bakınca, heykel gibi hareketsiz duran kızı görüyorum.

"Ee?" diye bağırır ve ben irkilirim.

"Sorun yok." Kadın bana doğru yürür ve bana nazik davranmaya çalıştığı bir gülümseme atar. Ben buna inanmıyorum. Şeytanın neye benzediğini biliyorum ve o şu anda bizimle aynı odada. "Kiminle konuşuyordun, canım?"

"Uh." Gözlerim yine kıza kayıyor ve o bana hiç dikkat etmiyor. Siyah elbisesinin içinde göğsünün hareket edip etmediğini izliyorum ve nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum.

"Sorun yok," diyor kadın beni sakinleştirerek.

"Konuşabilirsin." Gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. "Kız..."

Kadın kaşlarını çatıp odaya bakındı. "Gördüğüm tek kız sensin, Everett."

Hayır. "O orada." Köşedeki kadını işaret ediyorum.

"Dalga geçmeyi bırak," diye babam bana bağırır. "Zamanımızı boşa harcıyorsun."

Terli ellerimi uyluklarımın üzerinde ovuşturuyorum, bu da geceliğimin yukarı kaymasına neden oluyor. Kadın eğilip geceliğimi aşağı çekerek düzeltiyor. Sonra babama dönüyor. "Onu test ettirdin mi?" diye soruyor.

"Ne için?" diye bağırır.

"Şizofreni," diye cevaplar kadın ve ben onun ne demek istediğini bilmek isterdim. "Zavallı kız açıkça hayaller görüyor."

Katedralin ikinci katındaki balkonda durup, lordlarla dolu sıralara bakıyorum. Hepsi siyah pelerinler ve maskeler giymiş.

Bu bir günah çıkarma odası.

O piçin onları nasıl kazıkladığını bile bilmiyorum, ama bunun bedelini ödüyor.

Bir kadın orta koridordan geçerek, jilet bıçaklarıyla dolu bir cam kaseyi dolaştırıyor. Onun günahları için onu kesecekler.

İhaneti için kanını dökmelidir.

Lordlar çeşitli şekillerde ödeme alırlar, ama sonuç hep aynıdır: senin hayatın.

Onlar işlerini bitirdikten sonra, onu dikip alacağım. Dünya için ölmüş olacak, ama kalbi hala atıyor olacak. Nereye gideceğini bilmiyorum, umurumda da değil.

Bu benim sorunum değil. Ben sadece işimi yapmaya geldim.

Kadın bana bakıyor, ben de bakışlarımı boş tutmaya çalışıyorum, hiçbir şey belli etmiyorum. Onlar korkuyu koklayabilirler, ama ben ondan korkmuyorum. Artık korkmuyorum.

Gizli topluluğumuzu bilmeyenler onun gerçekte kim olduğunu bilemezler. O, olabildiğince kötüdür. Erkekler ona tapar. Düşün.

O, onların gördüğü en güzel yaratık. Bir tanrıça. Babam bile ona aşık oldu, oysa o kadınlardan nefret eder.

Hepsi yalan.

Onların cehennemini gördüm ve hayatta kalmış olsam da, bir parçam da öldü. Hiç günah çıkarmak için sunağa bağlanmadım, ama bazıları için bir kurban oldum. Senin verecek hiçbir şeyin kalmayana kadar alırlar. Sonra da sana alaycı ve nankör derler.

Seni çıplak soyup bağlarlar ve uyuşturucu ile doldururlar. "Bu senin için en iyisi" derler. "Hayatını onlara adadın." Siktir git. Hiç seçim şansım olmadı.

Lord, yeni kesilmiş derisinden kan akarken ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor. Ayrıca altına işiyor. Ödeme zamanı gelene kadar çok sert davranıyorlar. Sonra hepsi aynı oluyorlar.

Acınası.

Ben de oradaydım. Yardımcı olacağını düşünmüştüm. Olmadı. Umursamıyorlar. Vücut sıvıları, istediklerini elde etmelerini engellemez.

Cep telefonum cebimde titriyor, kim arıyor diye bakmak için çıkarıyorum. SIKIK. Reddediyorum ve cebime koyuyorum. Onu sonra ararım.

Herkes gittikten sonra, ben de sunak önüne doğru ilerliyorum. Sunak üzerine bağlanmış Lord ve ben, katedralde kalan tek iki kişiyiz.

Adam, Rab'bin sunakına çıplak ve bacakları açılmış halde bağlı yatarken, ben yumuşak bir ninni mırıldanıyorum. Çift kapının gıcırdaması, o piçin arabasının geldiğini haber veriyor.

Sırtım kapıya dönük, süngerli su kabına batırıp adamı temizlemeye başlıyorum. Sığ kesiklerden kanıyor. Bana sorarsan, arkadaşları ona fazla sert davranmamış. Daha kötüsünü de gördüm.

Kafasına sarılmış deri kayışla ağzına takılan tıkaçtan çığlıklar atıyor. Adamın gözleri benimkinden arkama, onu almaya gelen kişiye kayıyor. Cehenneme gidecek.

Hepimiz oraya gideceğiz. Hak ettiğimiz yer orası. Günahlarla dolu bir hayat ödüllendirilmez.

Arkadan bana bakıldığını hissederken, onun mırıldandığı yalvarışları mırıldanmaya devam ediyorum. Bacaklarımdan sırtıma doğru bir sıcaklık yayılıyor ve midemde kelekler uçarken yüzüm kızarıyor. Kim olursa olsun onu bastırmak için sesimi yükseltiyorum ve "Hush, Little Baby" şarkısını söylüyorum.

Rab'bi temizlerken acele etmiyorum, kaçmak istediğim halde sakın görünmeye çalışıyorum. Kalbim çarpıyor ve nabzım hızlanıyor. Hiç böyle etkilenmemiştim. Süngeri kovaya bırakıyorum ve su, file çoraplarla kaplı bacaklarıma sıçırıyor.

Derin bir nefes alıp, Lord için buraya gelen kişiye dönmek için arkanı dönüyorum. Gördüğüm kişi karşısında nefesim kesiliyor. Bir değil, iki Lord var.

Spade kardeşler. Ve ikisi de beni çıplak gördü.

Panik anı beni titretir. Benim için mi buradalar?

Ne yaptığımı biliyorlar mı? Lordları ihanet ettiğimi?

Hayır. Bilemezler. Benim için buraya gelmiş olsalardı, fark edilmeden gece yarısı yataktan beni kaçırırlardı, buraya gelmezlerdi. Onlar onun için buradalar, akranları tarafından balık gibi kesilen Lord için.

Daha az tehditkar gördüğüm kişiye dikkatimi veriyorum. "Biraz yardım eder misiniz lütfen?" Kashton Landon Pierce'a sol elimi uzatıyorum, nasıl tepki vereceğini görmek için. *Beni hatırlıyor mu?*

Muhtemelen hayır. Çok uzun zaman önceydi.

Ayağa kalkıp Lordların sunağına doğru yürüdü. Gözleri benimkilerle buluşmuştu ve ona bakmamak, onunla geçirdiğim o gecenin hayatımı değiştirdiğini göstermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Elimi tutarak, beni sunak üzerine çıkarmama yardım ediyor ve ben de adamın beline bacaklarımı atıyorum. "Şu sepeti bana ver." Merdivenlerin yanındaki yerde duran hasır sepeti işaret ediyorum.

Nefes al, Eve. O sadece bir erkek. Diğerleri gibi tek bir şey isteyen biri: bedenim.

Kashton sepeti benim için alır ve Lord'un başının yanına koyar. Geri adım atar, ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine sokar ve beni yakından izler.

Terliyorum ve kulaklarımda kan basıyor. Ellerim titriyor. Yıllardır böyle hissetmemiştim.

Adamın ağzındaki tıkaçları çözüp ağzından çıkarıp yere atıyorum, böylece çığlık atmasına izin veriyorum. Bir saniye için dikkatlerini ona yöneltmelerine izin veriyorum.

"Seni lanet olası deli kaltak!" İpleri çekip beni üzerinden atmaya çalışıyor, ama ben sabit duruyorum, sepetin içine gömülürken pozisyonumu korumak için uyluklarımı sıkıyorum.

Ağzını koli bandıyla kapatıyorum, başının etrafına birkaç kez tamamen sardığımdan emin olduktan sonra eğilip dişlerimle koparıyorum.

Sonra güvenilir küçük el meşalemi çıkarır ve alevini bantın üzerine tutarım, bu sırada onun boğuk çığlıkları geniş alanı doldurur. "Bu onu yerinde tutacaktır." Kendimle gurur duyuyormuş gibi gülümser ve yüzünün yan tarafına hafifçe vururum. "Sırları ifşa edenler susturulacaktır." Bu, Lordların sloganıdır.

Hepimizin saklayacak bir şeyi vardır ve ben de birkaç sırrı mezara götüreceğim.

Harekete geçmek üzereyken, Kashton bana doğru koşarak dikkatimi çeker. Belimi tutup beni sunaktan indirmesine izin veririm. *Teşekkürlerim* mırıldanarak sunak etrafında dolaşp diğer Lord'un karşısına geçerim. Omzumun üzerinden Kashton'a bakmadan önce onun yoğun bakışlarıyla karşılaşırım. "Senin için hazır." Panik yapmamaya çalışarak onlara ürpertici bir gülümseme atarım.

Adamın çığlıkları daha da yükselir ve ipe daha da sertçe karşı koyar. Hâlâ gülümseyerek ona bakarım ve benden uzaklaşmaya çalışırken yanağına dokunurum.

"Aferin," diyor Haidyn, Lord'u dikerken yaptığım beceriksiz işi inceleyerek.

"Pratik yapmak mükemmelliğe götürür." Siyah eteğimin kıvrımlarını tutup reverans yapıyorum. Kashton'a bakıp ona göz kırptım. Kahretsin, titriyorum ama elimden geldiğince bunu gizlemeye çalışıyorum. Uzanıp, bağlanmış Lord'un yüzünün yan tarafına hafifçe vurup, "Şanslıysan, cehennemde seni ziyarete gelirim." dedim. Bunun üzerine, katedralin içinden geçip yan kapıdan koridora çıktım.

Ofise koşarak girerim, arkamdan kapıyı kapatır ve derin bir nefes alırım, sonunda nefes alabiliyorum.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bu olamaz. Geçmiş her zaman sizi yakalar. Lordlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da hepimizin ömrünün sınırlı olduğudur.

Kapıyı kilitlerim ve masaya koşarım, titreyen ellerimle cep telefonumu alırım. Daha önce görmezden geldiğim numarayı ararım. Kapının diğer tarafındaki iki Lord ile bağlantısı olabilecek tek kişi odur.

"Eve?" diye hemen cevap verdi. "Her şey yolunda mı? Seni aradım..."

"Kashton ve Haidyn katedrale geldiler," diye açıklıyorum, gözlerimi ofis kapısına dikip, ikisinden birinin kapıyı tekmelemesini bekleyerek sandalyeye çöküyorum.

"Neden?" diye soruyor.

"Bir Lord'u almak için." Bu konuda hiçbir şey söylemiyor. "Onları sen mi gönderdin?" diye soruyorum. Belki de bu yüzden beni daha önce aramıştı. Bana haber vermek için.

"Hayır. Tabii ki hayır." Uzun bir sessizlik olur. "İçlerinden biri sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Diye iç çekerim. Tanrıya şükür. "Ama içimden bir his, birinin geri döneceğini söylüyor."

KASHTON

On iki yaşında

Asansörden inerken titriyorum. Burası her zaman çok soğuktur. Soğuktan nefret ederim.

İnlemeler ve hıçkırıklar kulaklarıma çarpar, ama buna alışkınım. Sessizlik beni korkutur. O zaman zihnin, var olmayan şeyleri duyduğunu düşünmeni sağlar.

Çukurların önünden geçerken, babamın burada olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. Genelde bu saatlerde ofisinde olur.

Sağdaki ilk hücreye gelince durup otururum, bacaklarımı çaprazlarım. Parmaklıkların arasından yan yatmış kadına bakarım. Sırtı bana dönüktür ve top gibi kıvrılmıştır. Donuyor olmalı. Geçen hafta ona ceketimi vermek istedim ama reddetti. Onun kadar ihtiyacım olmadığını söyledi.

Odaya biraz ışık veren eski, kirli bir ampul var. Dört beton duvarı var. Hepsi beyaz çizgilerle kaplı: dördü yukarıdan aşağıya, beşincisi ise merkezden çapraz olarak uzanıyor.

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim," diye fısıldayarak tabağı yanıma koyuyorum. Kurabiyeyi alıp parmaklıklar arasında sıkıştırarak elimde tutuyorum. "Aç mısın?"

Hareket etmiyor ve cevap vermiyor.

Sinirli bir şekilde etrafa bakınıyorum, babamın veya diğer kardeşlerimin burada olmadığından emin olmak için. Babam beni yakalarsa çok kızacak. Diğerleri de kesinlikle beni ispiyonlayacak.

Serbest elimle soğuk beton zemine vurarak dikkatini çekmeye çalışıyorum ve o inleyerek kıpırdanıyor. "Kashton?" diye fısıldıyor.

Gülümserim. "Evet. Benim. Aç mısın?"

Oturmadan önce yuvarlanır. Elleri yüzüne gider ve karışık saçlarını geriye iter. Yanağında yeni bir morluk olduğunu fark ederim. İki gece önce onu ziyaret ettiğimde orada yoktu.

"Ne oldu?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

Bana küçük bir gülümsemeye kapıya yaklaşır. Metal parmaklıklar birbirine çok yakın olduğu için, aralarına sığabilecek şeyler getirmek zorundayım. "Bana ne getirdin?" diye sorar, benim sorumu görmezden gelerek. Asla cevap vermez.

"Çikolatalı kurabiye," derim, ona uzatarak.

Zayıf ellerine alır ve çatlamış dudaklarına götürür.

Küçük bir ısırık aldıktan sonra başını salladı. "Mmm. Güzel."

Başımı eğip fısıldıyorum, "Elimden gelenin en iyisi bu." "Mükemmel, Kashton," diye beni teselli ediyor.

Başımı kaldırıp ona gülümserim, o da bir ısırık daha alır. "Sana süt almaya çalıştım ama yoktu." Parmaklıklar arasından ona bir bardak süt nasıl verebileceğimi bilmiyorum ama onun için deneyeceğim.

"Neden okulda değilsin?" diye soruyor bana.

Gerçeği söylemek istemediğim için omuz silkiyorum. Dün kavga çıkardığım için eve gönderildim. Babam, bir çocuğu dövdüğümünden çok, benimle iki gün geçirmek zorunda kaldığı için sinirlenmişti. "Bugün kapalı," diye yalan söylüyorum ve o kaşlarını çatıyor. Bugünün hangi gün olduğunu nereden biliyor ki? Penceresi yok. Saati yok. Zaman kavramı yok.

"Gitmelisin." O uzaklaşmaya başlar.

Onun gitmesini istemediğim için parmaklarımı soğuk metal parmaklıklara doladım. "Ama..."

"Git, Kashton," diye sözümü kesiyor. "Burada bulunduğun için başın belaya girmeden önce."

Onu üzmemek istemediğim için, onu bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum. "Yarın seni ziyarete geleceğim," diye söz veriyorum.

"Sanmıyorum..."

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bir ses bağırır.

Ayağa fırlayıp dönünce, babamın koridorda ellerini beline koymuş, bana öfkeyle bakarken durduğunu gördüm. Bir adım geri attım. "Baba..."

"Onu rahat bırak," diyor hücreden.

"Kapa çeneni," diye bağırır babam ve bana doğru yürür. Kolumu tutar ve beni sürüklemeye başlar.

"Lütfen... yapma." Parmaklıklara uzanıyorum ama o çok hızlı ve sadece havayı yakalıyorum. "Kızım aç," diyorum ona. "Ona kurabiye getirdim."

"Ben izin verdiğimde yer," diye homurdanır.

"Ona dokunma lan!" diye bağırır kadın. "Ciddiyim, dokunma..."

"Senin için geri geleceğim." Onu kesip beni asansöre itiyor.

Kollarımı kendime doluyorum ve kapı kapanırken sırtımı duvara dayıyorum. Babam bana dönmeden önce homurdanıyor. "Sana ben söylemedikçe buraya gelme demiştim."

Ondan gözlerimi ayırıp yere bakıyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum. O tamamen yalnız. O hissi bilirim ve nefret ederim. Ona benim yanımda olduğumu bilmesini istiyorum.

"Kashton?" diye bağırır. "Beni duyuyor musun, evlat? Bana itaatsizlik etmenden bıktım." Bana sırtını dönerek saatine bakar ve

öfkeyle nefes alır.

Ağlamamaya çalışarak duvara yaslanıyorum. Ona yaptıkları yüzünden ondan çok nefret ediyorum. Ben onun tek dayanağıyım ve ona bakacağıma söz verdim. Ne olursa olsun.

McLaren Senna'mı kapatıp, katedralin karanlık köşesindeki otoparkta, ağaçların altında saklanarak oturuyorum. Haidyn ve ben Lord'u Carnage'a geri götürdük, onu bağladık, damgasını çıkardık ve bir kafese attık. Sonra Haidyn tek kelime etmeden odasına gidip son sevgilisiyle birlikte oldu, ben de odama gittim.

Kardeşlerimle kavga ediyorum. Haidyn ortadan kayboldu, görünüşe göre terapistiyle yatıyor. Sonra, kaldığı yere biri girince onunla birlikte ortaya çıktı. Onu Carnage'da tutmayı planladığını sanmıyorum. Tekrar saklanmaya başlayacak.

Duş aldım, temiz kıyafetler giydim ve kendimi katedrale geri dönerken buldum. Altı yıldır kızımı arıyordum ve o tam burada.

Bunca zaman boyunca önümde miydi? Bir şey bana hayır diyor. Bu kadar yakınımda olup da benim fark etmemem imkansız.

O ön çift kapıdan çıktığında otururum. Hâlâ file çorapları, pileli siyah mini eteği ve kolsuz bluzu giymiş. Saçları dağınık bir topuz halinde. Lanet olsun, muhteşem görünüyor. Hatırladığımdan daha da güzel.

Sadece bir araba daha var: siyah bir M4. Üzerine takip cihazı takabilirdim, ama ben daha çok pratik bir adamım. Nereye gittiğini, ne yaptığını, kiminle görüştüğünü kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Bagajını açtıktan sonra, içine siyah bir spor çantası atar ve sürücü koltuğuna oturur. O yola çıkana kadar park halinde kalırım ve ona öncelik veririm.

Eve benim olduğumu biliyordu ve onu çıplak görmemişim gibi davrandı. Sanki o gece *Isabella'da* onu tatmin etmemişim gibi. Haidyn'in bizim bir geçmişimiz olduğunu bilmesini istemediği için miydi, yoksa hatırlamadığı için miydi? Hayır. Beni hatırlamadığını kabul etmiyorum. İçki içmişti, ama kesinlikle sarhoş değildi.

Saat geç olduğu için, virajlı iki şeritli yolda pek araba yoktu. Onu takip ederken görünmemek için yeterince geride kaldım. Arabam pek göze çarpmayan bir araba değil.

Yirmi dakika sonra, o bir güvenlikli siteye girer ve ben de o içeri girene kadar farlarımı kapatıp kenara ekilirim. Bir saniye sonra, onu takip ederek mahalleye girerim.

İlk düşüncem, kapının arkasından kapanmasının çok uzun srdğyd. Herhangi biri bekleyip izleyebilir ve içeri sızabilirdi.

İkincisi, golf sahası ve havuzlu evleri ile site güzel görünüyor. Evler en az iki dönümlük arsalar üzerinde. Burada yaşayan insanlar gece bu saatte uyanık olmazlar. Saat altıda eve gelirler, sekizde akşam yemeğini yerler ve dokuz buçukta yataklar.

Garaj kapısı kapanmadan önce arabasının arkasını görüyorum. Bir kez daha durup evi inceliyorum. itlerle çevrili bahçesi ve dört arabalık garajı olan büyük, tek katlı bir ev.

Onun kapısına gidip kapıyı çalma düşüncesi aklımdan geçer, ama yapmam. Bunun yerine, caddenin karşısındaki bir şey dikkatimi çeker ve kendime gülümserim.

Bu da kaderimizde olduğu anlamına gelen bir başka işaret.

Sabırımla her zaman gurur duymuşumdur. Bir Lord sabırsızsa bir hiçtir. Bizi üç yıl boyunca kadınlardan uzak tutmalarının nedenlerinden biri de budur. Bizi zorlamak için. Ne kadar sabırlı olduğumuzu görmek için.

Zayıfları ayıklamak için.

Ben birçok şeyim, ama zayıf değilim.

Babam buna katılmayacaktır, ama o birçok konuda yanılıyordu.

O kötü biriydi ve beni kendisinin bir kopyası haline getirmeye kararlıydı. Hayattaki ana hedefim, onun bunu başarmasına izin vermemekti. Ama hayat benim için farklı planlar yapmıştı. Ne kadar değişmeye çalışırsan alış, bazen çok fazla şey görmüş olursun.

Pencere duvarından dışarı bakıyorum. Kalın perdeler almam gerekecek. Bu orospuyu karartmak için. Çocukluğumun geçtiği ev bir mahalledeydi ve komşular çok meraklıydı. Babam nadiren evde olurdu, ama evde olduğunda, dedikoduları duyardım ve arabası garajda olduğu gecelerde hangi fahişeyi evine getirdiğini görmek için yavaşça arabayla geçmelerini izlerdim. Evde olmadığı gecelerde, evde yalnız olduğumu bildikleri için kapıyı çalarak iyi olup olmadığını sorarlardı. Çok küçük yaşta yalan söylemede ustalaştım.

"Bu kadar kısa sürede bizimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederiz," diyor Amber emlakçıya.

"Tabii ki." Emlakçı ona gülümser. "Birkaç hafta önce piyasaya çıktı. Sokakta çok konuşuluyor. Bu kapılı site, yüz dönümlük bir göl ve özel okula sahip. O kadar güvenli ki çoğu çocuk yürüyerek gidip geliyor. Willington üç bin dönümlük bir alana yayılıyor."

"Tatlım, etrafa bakmak ister misin?" Amber bana soruyor.

Dönüp omzumun üzerinden ona gülümsüyorum. "Sen git."

Kolunu emlakçının koluna takar ve onu oturma odasından dışarı sürükler, beni yalnız bırakır.

Mat siyah BMW M4'ü görünce dikkatimi tekrar pencerelere veriyorum. Araba caddenin karşısındaki araba yoluna giriyor, birkaç dakika rölantide bekledikten sonra fren lambaları sönüyor ve sürücü kapısı açılıyor. Siyah topuklu ayakkabılar giymiş sarışın bir kadın arabadan iner. Ayakkabılar, siyah lateksle kaplı uzun bacaklarını vurgular, ince belini ve dolgun kalçalarını ortaya çıkarır. Siyah bir tüp üst, büyük göğüslerini sarar.

Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, bronzlaşmış omuzlarını ve narin boynunu vurguluyor, yüzünü ise bir çift tasarımcı güneş gözlüğü kaplıyor. Dudakları kan renginde ve benim sikimi sertleştiriyor. Onları sikimin etrafına dolanana kadar sabırsızlanıyorum, sonra çekip yüzüne boşalacağım.

Bir elinde buzlu kahve, diğer elinde büyük YSL çantası var. Saatile bakıyorum, sabah yedi buçuk. Eve dönmek için oldukça geç - ya da erken. Bu da bana bütün gece dışarıda olduğunu gösteriyor.

Giyinme tarzı, geceyi Kink'te geçirdiğini düşündürüyor - sadece üyelere açık bir BDSM kulübü - ama Pennsylvania'da böyle bir yer yok. Başka bir adamın onu bağlayıp kırbaçladığını düşünmek beni onun dudakları kadar kızartıyor.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bütün gece neredeydi?

Eğer bir erkekle birlikteyse, umarım o adam bunun hayatında sikeceği son kadın olduğunu bilir. Kim olduğunu öğrendiğim anda, o adam ölür. Kızımı kimseyle paylaşmayı reddediyorum. Onu bulmak için altı yıl bekledim ve Tanrı onu bana verdi.

Birkaç gün önce katedralde beni gördüğü için hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ona benden tekrar kaçmak için zaman tanıyamam. Onu kaçırmayacağım. Altı yıl çok uzun bir süre.

Onu orada, şanssız piçi yıkarken gördüğümde neredeyse düşüyordum. Benim olduğumu biliyordu. Barrington'da olduğum zamanki halimden çok farklıydım. Daha kaslıydım, vücudum dövmelele kaplıydı ve zihnim eskisinden daha karanlıktı. Ama o benim kim olduğumu biliyordu. Nefesinin hızlanmasından ve ona dokunduğumda tüylerinin diken diken olmasından bunu anladım. Haidyn benimle olmasaydı, bir şey söylerdim, ama ağzımı kapalı tuttum çünkü artık onun burada olduğunu biliyorum.

O da eskisine göre biraz değişmişti. Göğüsleri büyümüş, biraz kilo almıştı. Eskiden çok zayıf ve narin görünüyordu. Hâlâ minyon sayılırdı ama daha sağlıklı görünüyordu. Bu sefer yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda daha parlak görünüyordu. Daha kendinden emin.

"Bayan Everett Sinclair." Emlakçı, gelecekteki karımın ön kapıdan evine girmesini izlerken yanıma gelerek konuşur. "O evi ona ben sattım." Dönüp bana gururla gülümser. "O çok sevimli." Yüzü asılır. "Bildiğim kadarıyla çocuğu yok. O evi satın aldığında bekardı. Ona birçok yer ve arsa gösterdim. İstedğini bulana kadar üç ay aradı."

Normalde, saçma sapan konuşan birine çenesini kapatmasını söylerdim, ama o bana başka hiçbir yerde bulamayacağım bilgiler veriyor. "Bekar, ha?"

"Evet. Ama bir babası vardı."

Ona dönerek soruyorum. "*Baba* derken neyi kastediyorsun?" "Bilirsin..." Kaşlarını oynatıyor.

"Hayır, anlamıyorum." Dövmeli kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bana söylemesi ne tuhaf bir şey, ama yine de bilmem gereken bir şey. İlk karşılaşmamızdan sonra da şaşırmadım. Bir yatta ona tecavüz etmeye çalışan bir adamdan, ona 6000 metre karelik bir ev satın alan bir piç kurusuna terfi etmiş.

"O, şey..." Sesi alçaltır. "Ona evi gösterdim. Adamı aradı ve evi istediğini söyledi. Adam da evi onun için satın aldı. Banka havalesiyle."

"O kimdi?" Bu ilginç.

Omuz silkiyor. "Hiçbir isim verilmedi. Her şey onun adına yapıldı." Bana, "O, zavallı bir evli adamın ona istediği zaman sikebileceği bir ev almasına yetecek kadar iyi sakso çeken bir orospu" anlamına gelen gizli bir erkek şifresi gibi göz kırpmıyor.

Ya da belki de bu sadece kıskançlığımın etkisiyle en kötüsünü düşünmemdir. Altı yıl uzun bir süre. Bu süre içinde çok şey olabilir. Ama evli olması önemli değil. O öldü. Erkek arkadaşı varsa, o da öldü. Zengin bir sevgilisi varsa, o da öldü.

Melekim her şeyde bana güvenecek.

"Bayıldım," diye bağılıyor Amber, bir kez daha oturma odasına girerek konuşmamızı kesiyor.

"Alacağız," diyorum adama.

Adam gülümser, Amber'a bakar, Amber zıplarken göğüsleri üstünden düşecekmiş gibi sallanır.

Onlar bölgedeki iç mimarlar hakkında konuşmaya başlarlar ve ben dikkatimi tekrar caddenin karşısındaki eve veririm.

Kızım ön kapıdan çıkar ve kapıyı arkasında kilitler. Kısa kollu bir crop top, yoga pantolonu ve tenis ayakkabısı giymiştir. Saçları dağınık bir topuz halindedir ve güneş gözlükleri hala yüzünün yarısını kaplamaktadır, ama kırmızı dudakları yoktur.

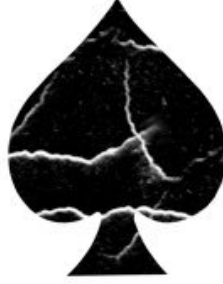
Elini arabasının kapı koluna koyarak duruyor, ama başını kaldırmıyor. Beni hissedebiliyor.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Merhaba, meleğim. Çok uzun zaman oldu.

Kapıyı açarak içeri girer, arabayı çalıştırır ve geri geri çıkarak uzaklaşır.

ALT

EVERETT

Hayatım boyunca saklandım. Her zaman bir sır, bir hiç olmam gerekiyordu. Ve ben bununla her zaman barışık oldum. Lordlar bana, güvenilebileceğin tek kişinin kendin olduğunu gösterdi. Hadi kabul edelim, bu herkes için geçerli, Lordlar dünyasında olsun ya da olmasın.

Ama ben görüldüm. Kaçmak istediğim tek kişi hayatıma geri döndü ve tek yapabileceğim, onun geçmişi yad etmek istememesini ummak.

Geçen hafta, Kashton Landon Pierce altı yıl önce olduğu gibi hayatıma girdi ve beni o zaman olduğu gibi yine telaşlandırdı. Ama bu sefer bunu gösteremedim, çünkü yalnız değildi.

Kashton ve Haidyn katedraldeyken bir hafta geçti ve içlerinden biri beni takip ediyor.

Onu fark etmediğimi sanıyor, ama ben her şeyi görüyorum. Her zaman çevremdeki her şeyi izliyorum. Bir kadın asla fazla dikkatli olamaz. Biz hedefiz. Tanıdığımız biri olsun ya da olmasın.

Onu hissedebiliyorum.

Aynı sıcaklık, sanki ateşe verilmişim gibi cildimi kaplıyor. Midemdeki kelebekler o kadar şiddetli bir şekilde çırpınıyor ki, kusacakmışım gibi hissediyorum ve bunun bu gece burada olmamla hiçbir ilgisi yok.

Ama bu, hayatımı yaşamama engel olmadı. Yapmam gereken bir işim var ve bir erkeğin bunu bana dikte etmesine izin vermeyeceğim. Erkekler zaten kadınlar üzerinde çok fazla güce sahip.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Barda duran burbon bardağından başımı kaldırıp neon ışıkların altında yanımda duran adamı gördüm. "Tabii ki." Ona utangaç bir gülümseme attım.

Kim bedava içkiyi reddeder ki? Kesinlikle barda tek başına oturan bir kadın değil.

Yanımdaki bar taburesini çekip barmene işaret eder. "Ben bir viski alayım, bayan da bir tane daha alsın."

Bana *hanımefendi diye* hitap edişi beni rahatsız etti. Adamın kibar davranmaya çalıştığını biliyorum, ama bizim dünyamızda ben asla öyle olamayacağım.

Asla bir lordun malı olmayacağım. Kimse beni istemez. En azından uzun vadede. Tek gecelik ilişki mi? Kesinlikle, ama bu bir iltifat ya da güven verici bir şey değil. Erkekler her şeyi siker. Kelimenin tam anlamıyla.

"Peki, seni buraya ne getirdi?" diye sordu adam, dikkatini bana çevirerek.

Bardağı alıp, yenisi gelene kadar kalanını içiyorum. "Sadece bir gece dışarı çıkmak istedim," diye cevaplıyorum.

"Oh hayır. Erkek sorunları mı?" Gözleri, evli olup olmadığımı görmek için sol elime düşer. Bu düşünce midemi bulandırır. Yoksa köşedeki karanlık kabinde oturan adamdaki kaynaklanan o lanet kelebekler mi?

Evlilik abartılıyor ve anlamsız. Yanımda oturan bu adama bakın mesela. Evli. Bana içki ısmarlamadan önce yüzüğünü çıkarmaya bile tenezzül etmedi. Bazılarının ne düşüneceğini biliyorum... O sadece, anlamsız bir sohbet ederken bir kadına içki ısmarlayan nazik bir adam. Zararsız bir şey.

Yanlış. Gözlerinin göğüslerime yapışık olması, onun hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Kesinlikle benimle yatmayı düşünüyor ve fırsatını bulursa, bunun üzerine atlayacaktır. Ya da benim üzerime.

Onun için çok kötü. Benim yanıma hiçbir erkek yaklaşamaz.

"Buyurun." Barmen bardaklarımızı masaya koydu ve ben yeni içkimi ısmarlayan adama dönerek teşekkür ettim.

Kadehini benimkine çarptı. "Bunları bitirip buradan gidelim mi?"

Bunu bu kadar çabuk teklif etmesine şaşırırmamalıyım. Gerçekten acınası bir durum. On iki dolarlık bir içki ısmarlıyor ve ben onun önünde diz çöküp ağzımı açmam gerekiyor ki, ben zevk alıyormuş gibi yaparken o da ağzımı sikebilsin.

"Biraz daha sessiz bir yer var mı?"

"Yan tarafta bir motel odam var." Ona, bar taburesinde kıvrınmasına neden olan utangaç gülümsememi gösteririm. Beni yere yatırıp sikmek için sabırsızlanıyor. Ben de onun lanet boğazına bıçağı saplayıp gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemek için sabırsızlanıyorum. "Sadece bir geceliğine buradayım," diye eklerim. Bir daha beni görmek zorunda kalmayacağını bilmesini isterim. Hiçbir bağlanma yok.

İçkisini bir dikişte içip bardağı bara vurarak barmeni çağırır ve iki içkinin parasını öder.

Ben içkimi yudumluyorum, harap barın diğer ucundan beni izleyen adamı görmezden geliyorum. Birden fazla açıdan sorun yaratabilir. Umarım yoluma çıkmaz. İkisini de öldürmek zorunda kalmak istemem.

"Hazır mısınız?" Adam koltuğundan kalkar ve cüzdanını takım elbisesinin ceketinin içine koyar. Burada takılan kalabalığın arasında göze çarpar.

Üç parçalı takım elbisesi parayı haykırıyor. Eminim dışarıda bir Maserati'si ve göğsünde Lords arması vardır.

Siyah file çorap, siyah deri mini etek ve ona uygun bir korse giyiyorum, saçlarımı da yüksek at kuyruğu şeklinde toplamışım. Bir nedenden dolayı iki dolarlık fahişe gibi giyindim. Kolay hedef. Louboutin ayakkabılarımı giydiğimi fark edecek kadar dikkatini vermeyecek. Aşırı makyajımı, üç gün boyunca içki içmişim gibi görünmesi için kasıtlı olarak sürdürdüğüm siyah göz farı ile yaptım ve kırmızı rujum dikkat çekmek için.

Topuğumdan düşüyorum, o da beni dengelemek için ellerini belime koyuyor.

"Uzun süredir burada mısınız?" diye soruyor, umutla.

Erkekler sarhoş bir kadını kolay bir av olarak görürler. "Sanırım düşündüğümden fazla içmişim." Onun yanına yaslanıyorum ve o bana gülümsüyor.

Beni bardan çıkarır ve otoparktan geçirmeme yardım eder. "111 numaralı oda," derim ve ucuz plastik anahtarlığı çantamdan çıkarırım. Benim duygusal olmadığımı söyleyenler beni

O bir beyefendi ve ben kendim yapamadığım için kapıyı benim için açıyor. Odaya girerken, Spade kardeşlerin dışarıda kalmasını umarak kapıyı kapatıp kilitliyorum.

KASHTON

Bardan çıktığım anda onun motel odasının kapısını kapattığını gördüm. Onunla yalnız kaldığı düşüncesi kanımı kaynatıyor. İçeri dalıp onu ondan çekip alacağım ve onun sikini kesmemi izlemesini sağlayacağım.

Öfkeden ellerim titriyordu. Orada oturup onun onu bir et parçası gibi süzdüğünü izlerken, elim silahımın üzerindeydi.

Cebimden sigara paketini çıkardıktan sonra, bir tane yakıyorum. Odaya girmeden önce sinirlerimi yatıştırmak için hızlı bir nefes almam gerekiyor. Onu incitmek istemiyorum. Sadece unutamayacağı bir ders vermek istiyorum: O bana ait.

Sigarayı dudaklarıma götürdüm ve uzun bir nefes çektim. Tam o sırada motel odasının kapısı açıldı ve o dışarı çıktı, kapıyı arkasında kapattı.

Kaşlarımla çatarak, gölgelere saklanmak için hızla sağa doğru bir adım attım. Eh, seks yapmak için yeterli zaman yoktu. En azından yapmaya değer bir seks için.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Uyuşturucu mu satın alıyordu? Ona uyuşturucu mu satıyordu?

Tek makul cevap, kamuya açık bir yerde yapılamayacak bir şeyin takasıydı.

Trençkotunu sıkıca kapatıp bağlar ve tasarımcı topuklu ayakkabıları terk edilmiş otoparkta bulunan su birikintilerine çarpar. Birkaç dakika önce görüldüğü kadar sarhoş görünmüyor. Numara mı yapıyordu? Öyleyse neden? Eve, motel odasının kapısının hemen yanında park edilmiş arabasına doğru yürür. Arabaya biner, çalıştırır ve geri vites lambaları yanar.

Onun yola çıkmasını izlerim ve arka lambaları karanlıkta kaybolana kadar olduğum yerde kalırım.

Sigarayı yere atıp, otoparkın karşısına geçiyorum ve etrafa bakıyorum. Eski, neredeyse terk edilmiş tek katlı bir motel. Tabeladaki harflerin yarısı çalışmıyor ve boyası yıllarca güneşin zararlı etkilerinden dolayı solmuş. Kapıdaki numara 111. Ama diğerlerinden farklı. Bıçakla kazınmış ve garip bir şekilde tanıdık geliyor. Yatın üzerinde parmakladığımda kalçasında olan üç çizgi gibi. O gittiğine göre, barda duran araba dışında başka araba yok.

Topuzu dokunup çeviriyorum ve onun boşalttığı odanın kapısını açıyorum.

İçeri girip, yatağın ortasında yatan adama bakıyorum. Ayak bileklerine kadar inmiş takım elbise pantolonu dışında çıplak.

Boğazı kulaktan kulağa kesilmiş. Bu görüntü bana rahatsızlık veriyor. Zaten kirli çarşaf, göğsü, boynu ve yüzünün bazı kısımları kanla kaplı.

Hem etkilenmiş hem de kafam karışmış durumdayım.

Bu bir iş miydi? Öyleyse, ne tür bir iş? Onu soyor muydu? Ona şantaj mı yapıyordu?

Kesinlikle bir tür takas söz konusuydu ve işler ters gitti, bu da kadının kendini savunmasını gerektirdi. Ya da onu buraya getirip öldüreceğini biliyordu. Ama neden o ve neden buradan başka bir yer değil?

Banyoya gidip bir havlu alıp ıslattım. Sonra cesedin yanına gidip kanla kaplı göğsünü sildim. Gördüğüm şey beni duraklattı. Göğsünde bir Lord arması vardı: üç yatay çizgiyle kesilmiş bir daire.

Onu mu hedeflemişti, yoksa o mu onu hedeflemişti? Onun katedralde bir Lord'u temizlediğini görmüştüm. O, günah çıkarma odasındaydı, bu yüzden onu işkence edenin o olmadığını biliyorum. Öyleyse neden bu Lord? Onu katedrale teslim etmesi mi gerekiyordu, ama işler o kadar çabuk kızıştı ki, onu burada halletmek zorunda kaldı?

Ne yaptığını biliyordu. Hazırlıklıydı. Başka bir neden olamazdı, yoksa neden bir saatten fazla barda oturup kimseyle konuşmadan, o oturur oturmaz aniden onunla konuşmaya başlasın ki?

Beş dakika içinde, bir motel odasına doğru yürüdüler. Kızın arabasını park ettiği yerin hemen önündeki odaya.

Trençkotu mu? Nereden çıkmıştı? Odanın içinde olmalıydı; barda üzerinde yoktu.

Everett bunu ayarlamıştı. Görünüşü ve davranışları "*Sarhoşum ve ucuz bir fahişeyim*" diye bağıırıyordu. Ama bu bir maskeydi. Oyununun bir parçasıydı. Erkekleri tuzağa düşürüp baştan çıkarıyor ve sonra öldürüyordu.

Isabella'da o adamı onun için mi öldürdüm, yoksa o gerçekten ona tecavüz edecek miydi diye merak ediyorum. Önümde gördüklerimden sonra, ilk seçeneği düşünüyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum. İyi iş çıkardı, ama şaşırmadım. O bir profesyonel. Yıllardır bu işi yapıyor. Yıllar önce *Isabella*'da geçirdiğimiz o gece, bir yardım çağrısı değildi. Everett'in kurtarılmasına gerek yoktu.

Sadece başka bir işti. Oynamak, değişiklik yapmak istedi. Bu yüzden o lord için fahişe gibi davrandı. Bir kadın için para ödediği için, istediği her şeyi yapmaktan vazgeçen erkek var mı? Lordlar değil. Para ile istediğin her şeyi satın alabilirsin ve lordların bolca parası var.

Bu, o gece onu kurtardıktan sonra neden bana kendini isteyerek attığını da açıklıyor. Topuklu ayakkabılarından düşmüştü. Eve de o gece rol yapıyordu. Onun zayıf ve kolay bir kadın olduğunu düşünmesini sağladı.

Ama o benim ilk kurbanımdı. Onu tecavüz etmeden önce mi yoksa sonra mı öldürmeliydim? Hiç mantıklı değil.

Odaya bakınıp cinayet silahını arıyorum. Küçük bir çanta dışında, bara geldiğimizde üzerinde hiçbir şey yoktu ve bu motel odasından ayrılırken de bıçakla çıkmadı.

Etrafa bakındım, göze çarpan bir şey yoktu. Komodini açtım ve gördüğüm şey beni duraklattı.

Bir İncil.

Her motel odasında bir tane olduğundan eminim, ama onu görmek kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Çekmeceyi kapatıp köşedeki küçük dolaba doğru yürüyorum ve kapıyı açıp boş olduğunu görüyorum. Çenemi ovuşturarak yatağa geri dönüyorum ve yorganın köşesini kaldırıyorum.

Bingo.

Yatağın altından siyah spor çantasını çekip fermuarını açtım. İçinde bir çekiç, biraz ip, susturuculu bir silah ve bir bıçak vardı. Sapi hala ıslak olduğu için temizlenmiş olmalıydı.

Siktir, çok hızlı çalışıyor. Ben otoparkı geçmeden içeri girip çıkmış. Geçen seferki gibi müdahale edeceğimden mi korktu? Planını mahvedeceğimden mi?

Bir vızıltı sesi duyuyorum ve çantayı fermuarını kapatıp, bulduğum yere geri koyuyorum ve harap motel odasına bakıyorum. Oda eski ve bir motosikletçi barının yanında, ıssız bir yerde. Halı lekeli ve sigara dumanı ve vücut kokusu var. Tek bir çift kişilik yatak, şifonyerin üstünde duran eski bir televizyon ve yatağın ayak ucunda küçük bir bank, odadaki tek eşyalar.

Vızıltı devam ediyor, çömelip ayak bileklerinin etrafındaki pantolonunun ceplerini karıştırmaya başlıyorum.

Bir hücreyi çekip çıkardığımda, WIFE yazısının yandığını görüyorum ve kendi kendime gülümsüyorum. Telefonu cebime koyup odadan çıkıyorum ve onun hediye çantasını geride bırakarak arabama dönüyorum. Eve gitmem gerekiyor. Meleklerim hakkında biraz araştırma yapmam lazım.

Arabamla uzaklaşırken Five Finger Death Punch'ın "Coming Down" şarkısı hoparlörlerden yükseliyor.

Yarım saat sonra Carnage'a varıyorum ve bodruma iniyorum. Haidyn son zamanlarda buraya gelmiyor. Sanırım Charlotte'un amına çok bağlanmış, eve gelemiyor. Saint'e ya da bana bundan bahsetmediği için aralarında ne olduğunu bilmiyorum.

Buralarda işler çığırından çıktı. Ashtyn'in saklandığı yeri bulduk ve ben Saint'le birlikte onu geri getirmek için Vegas'a gittim. Sonra o ve Haidyn kaçırıldı. Onun öldüğünü sandık ve bir kez daha Ashtyn geri döndü. Sonra Adam'ın da bu işe karıştığını öğrendik. Ardından Haidyn gitti ve şimdi Saint'le benim onun terapisti olması için tuttuğumuz kadınla birlikte geri döndü. Ve şimdi Eve hayatıma geri döndü.

Bu gelişmeleri takip etmeye çalışırken aklımı kaçırmak üzereyim.

Saint çukurların yanında durmuş, ellerindeki kanı yıkıyor. "Neredeydin?" diye soruyor, bana bakarak.

"Dışarıdaydım," diyorum. Ona Eve'den bahsetmedim ve bahsetmeyi de düşünmüyorum. O resmi olarak benim olana kadar. İkisi de kendi hayatlarına dalmış durumda.

kendi hayatlarına dalmışlar.

Ağzını açmak üzereydi ama cep telefonum çaldı ve cebimden çıkarıp Haidyn'in aradığını gördüm. *Şeytandan bahsetmişken*. "Alo?" diye cevap verdim.

"Selam," diye
selamlar. "Naber
dostum?"

Saint, "Haidyn?" diye sorar ve ben başımı sallarım. Onun görmezden geldiği tek kişinin ben olmadığımı bilmek hoşuma gider. Saint, Haidyn'in Ashtyn'in nerede olduğunu bildiğini ve Adam'la iletişim halinde olduğunu öğrendiğinden beri aralarında gerginlik vardır.

"Neredesin lan? Dün gece seni aramaya çalıştım."

"Charlotte'un evindeydim," diye cevaplar, sanki oranın nerede olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi. Benim takip ettiğim kişi o değil. "Senden bir iyilik istiyorum."

Onu hoparlöre aldım. "Söyle."

"Charlotte'u almaya gelmen gerekiyor. O kendi evinde."

Saint'e baktım ve ikimiz de kaşlarımızı çattık. "Peki sen neredesin?" diye sordum.

Neden bu kadar belirsiz konuşuyor?

"Gitmem gereken bir yer var," diye cevaplar.

"Haidyn..."

"Saint'e özür dilediğimi söyle," diye sözümü keser ve bu sözleri üzerine kalbim hızla çarpmaya başlar. Ne halt etmeye çalışıyor bu adam?

"Ne oluyor lan, Haidyn?" Saint bağırır, bana yaklaşıp ve cep telefonuma doğru konuşur. O da bir şeyler olduğunu biliyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyor. "Sadece yaptığım şey için üzgün olduğumu anlamanı istiyorum."

Siktir. Siktir. Ne oldu lan? Bu Charlotte kim ki? Bu kaltağın kim olduğunu bilmiyoruz. Onunla yattığını bile bilmiyordum. Lords bize ona yardım etmek için bir liste verdi, biz de onu seçtik.

"Haidyn," diye bağırır Saint.

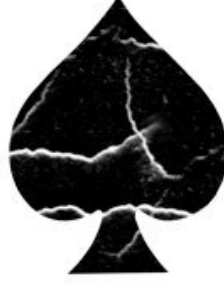
"Charlotte evinde. Adresi sana göndereceğim." Telefonu yüzüme kapattı.

"Siktir," diye bağırır Saint. "Ne halt ediyor bu adam?"

"Bilmiyorum," diye savunmacı bir tavırla cevap veriyorum. "O da beni görmezden geliyor."

Haidyn'den adresini içeren bir mesaj geldiğini belirten bir bip sesi duyulur.
"Gidelim." Dönüp asansöre doğru koşarsınız.

YEDİ

EVERETT

Duştan çıkıp saçımı havluyla kurularken, Kami Kehoe'nin "DOPAMINE" şarkısı banyo duvarlarında yankılanıyor. Sonra yumuşak havluyu göğsüm ve karnım üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarıma geldiğimde, parmaklarım amımın üzerinde duruyor.

Kendime cinsel olarak hiç dokunmadım, ama bunu yapma isteği çok güçlü. Bunun tek bir nedeni olabilir: Kashton. Motelden ayrılırken onu otoparkta dururken gördüm. Bir parçam, onun odaya dalıp o adamı öldürmemi izlemesini istiyordu.

Bu beni Isabella'da olduğu gibi tahrik etti... öldürdüğü adam yerde yatarken o beni parmakladığında. O gece onun beni tatmin etmesine izin verdiğim için kendimden tiksindiğim için bunu zihnimin arkasına itebildim.

Şimdi, yine karşımda, bana bir şeyler hissettiriyor ve benimle doğrudan konuşmamış bile. Ona yaklaşmasına izin vermemeliyim.

Beni eğitmeye çalıştıkları kadın olmayacağım. Dolabımda, bir zamanlar kim olduğumu hatırlatan, bantla kapatılmış bir kutu dolusu eşya var ve onu açmayı düşünmek bile beni fiziksel olarak hasta ediyor. Kullanılmak için yalvaran tarafım.

Çok uzun bir süre karanlık bir yerdeydim, ama kendimi oradan çıkardım.

Havluyu bırakıp ellerimi tezgaha koyuyorum ve başımı eğiyorum. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alırken yavaşça ona kadar sayıyorum. Amım ıslak ve klitorisim arzuyla zonkluyor.

"Hayır," diyorum yüksek sesle, sanki bu kelime bir önemi varmış gibi. Ama yok.

İnsanlar her gün istismar ediliyor. Sözler sadece söz. "*Kıyafetiyle bunu kendisi istedi*" veya "*Bunu göstermemeliydi*" ya da "*Asla hayır demedi*" gibi saçma *sapan* sözler duyuyorsunuz. Oysa kadın, rıza gösterecek kadar sarhoştur ya da rızanın ne olduğunu bilecek kadar küçüktür.

Lordlar istediklerini yapabilselerdi, sadece erkekler üretirlerdi. Kadınlar kafeslere kapatılır ve sadece seks için kullanılırlardı. Bazılarının bunu zevk için yaptığını sanmıyorum. Sadece sizi zaptedip çığlıklarınızı dinleyebilmeleri için yapıyorlar.

Her şey güçle ilgili. Penisli olanlar her şeyi kontrol ediyor.

On dört yaşındayken birçok erkek tarafından bekaretimi kaybettim. Uyuşturucu da vardı, ama ben isteyerek almadım. Hayır. Birkaç saat boyunca, zorla kadın olmaya zorlandım.

Kendime dürüst olursam, bana uyuşturucu verdikleri için memnunum çünkü onların çoğunu hatırlamıyorum. Sadece zihnimin derinliklerinde yüzen bulanık parçalar var.

En zor kısmı, ilaçların etkisi geçip kendimi düşün zemininde ağlarken bulduğum andı. Vücudum ilaçlarla savaşma şansı olmasa bile, yine de kendimden nefret ediyordum. O kadar çok ağladım ki, sonunda kendimi hasta ettim.

Eskiden beni yıkıma uğratan şey, artık beni hissizleştiriyor. Bunun bir güç gösterisi mi yoksa yardıma ihtiyacım olduğunun bir işareti mi olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, bu yıllardır engellemeye çalıştığım hayatımın bir parçası.

Bu, bir daha asla o kadın olamayacağımı hatırlatıyor. Birinin beni çaresiz hissettirmesine izin veremeyecek kadar çok yol kat ettim. Özellikle de istediği her şeye sahip olabileceğini kendine kanıtlamak isteyen Spade kardeşler gibi.

Başımı kaldırıp aynadaki bakışlarımla karşılaşıyorum. Hayır. Bir daha o kadın olmayacağım. Yıllardır seks yapmadım; bunu yapabilirim.

Cep telefonum bip sesi çıkarır ve boynumun arkasındaki tüyleri diken diken eden mesajı okumak için aşağıya bakarım.

Bir sorunumuz var.

Kashton'ın beni motel odamdan çıkarken izlemesinden bu yana neredeyse bir hafta geçti. Evimden çıkmadım. Her şeyi eve teslim ettirebiliyorsanız, dışarı çıkmaya gerek yok. Neyse ki, iki işten de aranmadım. Birkaç hafta hiçbir şey yapmadan geçirebilirim, sonra aynı gece hem barda hem de katedralde olmam gerekir.

Yatakta uzanmış, televizyona bakıyorum. Bir reality şov oynuyor, ama ben hiç dikkatimi vermiyorum.

Durumun bu kadar çabuk değişmesi çok ilginç. *Isabella*'da geçirdiğim o gece, hayatımda ilk kez kendimi insan gibi hissettim. Denizdeyken saçlarımı okşayan rüzgâr... Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Yıllarca zincirlenmiş ve tasmalıydım, ama sonunda özgürdüm. Ama bu sadece kendime söylediğim bir yalandı, çünkü özgürlüğe hiç de yakın değildim.

Bu sadece başka bir eğitim biçimiydi. Kashton aceleyle gelip beni kurtarmak zorunda kaldı ve bu her şeyi mahvetti. Onun bana dokunmasına izin verdim ve biraz ilgi görmek için her şeyi bitirmeye hazırdım.

Şimdi geri döndü, ama adil davranmıyor. Her hareketimi takip edecek.

Yatağımda yanımda titreyen telefonum dikkatimi çekiyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj görüyorum ve açıyorum.

Bana borçlusun.

Metnin ardından bir video geliyor. Nabzım hızlanmaya başlıyor ve Play tuşunun üzerine geldiğimde ellerim titriyor. Ne göreceğimi tahmin edebiliyorum. Eğer düşündüğüm şeyse, o haklı. Ona borçlu olacağım ve

bunu almaya geleceđi dűşűncesi beni korkutuyor, ama anlařma anlařmadır. Ve ben řeytanla bir anlařma yaptım.

Felç olmuş gibi oturup on saniyelik videoyu izliyorum, bittiğinde bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

Titrek ellerimle, yardım edebileceğini bildiğim tek kişiyi arıyorum. Videodaki adama her şeyimi borçluyum. Bir keresinde hayatımı kurtardı. En azından ben de onu kurtarabilirim.

KASHTON

Eve'i takip etme fırsatım olmadı. Burada çok fazla şey oldu — Haidyn gitmişti; Ashtyn Saint'i vurup onu ölüme terk ettikten sonra bizi eğiten o kaltağa teslim olmuştu. Onu bunun için hala affetmedim ve affedeceğimi de sanmıyorum.

Sevdiğim insanları kaybetmekten yoruldum. Dışlanmış ve yalnız hissetmekten yoruldum. Eve benim cevabım, ama onu bekletmek zorunda kaldım. Önce Haidyn'i kurtarmalıydık.

Sonunda onu geri aldık. Durumu kötü, ama ait olduğu Carnage'da, evinde. Isabella da burada, bir hücrede. Bir parçam nihayet nefes alabiliyor. Hayatımın bir bölümü kapandı.

Uzun zamandır, onun Carnage'a geri dönüp yeniden iktidarı ele geçireceđi dűşűncesiyle yařadım. Bana ne olacađı umurumda bile deđildi, ama kardeřlerim? Onların iřkence gördüğünü dűřünmek bile istemiyorum. Lordlara ihanet edenleri köleleřtirdiđimiz yerde tutsak olmak.

Kimi ihanet ettik? Kimseyi. Biz üzerimize dűřeni yaptık. Babalarımızın bize öğrettiklerini yaptık. Bizi terk eden Ashtyn'di. Onu koruyan adamı, kardeşimi öldürmeye çalışan oydu. Bunun domino etkisiyle Adam babalarımızı öldürdü. Saint ve ben hep Haidyn'in yaptığını dűřünmüřtük, ama her řey ortaya çıktığında Adam itiraf etti.

Ama Haidyn'i kurtarmak bize bir şeye mal oldu. Bir kardeşimizi daha kaybettik.

Yine.

Adam öldü. Ve en kötüsü, onu benim arkadaşlarımdan biri öldürdü.

Sırılsıklam oldum. Dışarıda yağmur yağmasına rağmen bugün Adam'ın cenazesini yaptık. Önemli değildi; onu toprağa vermemiz gerekiyordu.

Saint ve Haidyn bu konuda hiçbir şey yapmayacaklar, ama ben yapacağım. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Adam'ın cenazesinden yeni çıktım ve bunu şimdi yapmam gerekiyor.

Arabamı gürültüyle durdurduktan sonra, yağmur beni sıırılsıklam ederken arabadan inip eve doğru koşuyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmadan önce yumruklarımın kapıyı yumrukluyorum.

Birkaç saniye sonra kapı açılır ve Easton Sinnett, Sin, yüzünde bir gülümsemeyle orada durur. "Kash Baba." Gözleri benimkilerle buluştuğu anda gülümsemesi kaybolur ve yağmurla ıslanmış takım elbiseme bakarak iç çeker. "Cenazeye gelemediğimiz için üzgünüz..."

Yüzüne yumruk atıyorum. O kadar sert vuruyorum ki, evinin büyük giriş holüne doğru savruluyor. İçeri girdiğimde, ona tekrar vuruyorum.

"Ne oluyor, Easton?" diye bağıriyorum. Gömleğini tutup kendime doğru çekiyorum ve yüzümü onun yüzüne çarpıyorum. Temasın verdiği acıyı neredeyse hissetmiyorum. Çok heyecanlıyım. Titriyorum. Haidyn'i kurtardık, ama Adam'ı kaybettik. Sin, Carnage'daki ofisimize girdi ve hayatımızı en kötü şekilde değiştirdi.

"Selam Sinny." Easton ofise girerken ona gülümserim, o da burnunu çeker. "Eve dönmeye karar verdin mi?" O harika bir Spade kardeşi olur. Onu işe almaya kararlıyım. Elli için yaptıkları, ne gerekiyorsa yapacağını kanıtlıyor.

"Lords'un emriyle buradayım," diyor Sin ve odadaki hava aniden hafiflikten ağırlığa dönüşüyor.

Ayağa kalktım, Haidyn de öyle.

"Ne tür emirler?" diye sorar Saint.

"Dün gece bir Lord'u Carnage'a teslim etmekle görevlendirildim," diye cevaplar, gözleri Saint'in gözlerine bakarak. "Bir saatim kaldı."

"Kim?" diye soruyorum.

Sin, Saint'ten Adam'a bakar ve ona konuşur. "Sen."

Sin benimle kavga etmeye bile çalışmıyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Bize gelmek için bolca vaktin vardı." Gömleğini bırakıp onu geriye doğru itiyorum.

O, şaşkın bir şekilde sendeler, sonra ayağa kalkar, kanlı yüzünü eliyle siler ve omuzlarını dikleştirir. "Üzgünüm." Sin, misilleme yapmayacağını göstermek için kollarını genişçe açar.

"Üzgün müsün?" Sert bir kahkaha attım. "Üzgün olmak onu geri getirmeyecek." Ona tekrar vurdum. Ve tekrar.

Adam, dört yıl ortadan kaybolduktan sonra hayatımıza geri dönmüştü ve şimdi sonsuza dek gitti. Hala cevaplanmamış pek çok soru var ve çok fazla zaman kaybedildi. Lordlar onu bodrumumuzda hapsetmemizi istediler. Bunun yerine, o kendini öldürdü.

"Dur. Dur." Ellerimi kaldırıyorum. "Bir saniye düşünelim. Bir saatimiz var."

"Bu süre yetmez," diye homurdanır Saint. "Daha erken gelmeliydin," diye Sin'e bağırır.

"Sorun değil," Adam onu sakinleştirir. "Ben aşağı iniyorum."

"Seni hücreye koymayacağız," Haidyn başını sallar.

"Zaman kazanmamızı sağlayacaksa koyacağız," diye tartışırım. Ne yapılması gerekiyorsa onu yapmak üzere yetiştirildik ve bu da farklı değil. Kardeşimi kaybetmektense onu kilitlemek daha iyidir.

"Şimdilik aşağı ineceğim, bir çözüm buluruz. Sin..." Adam silahı alır, Easton'a geri verir ve kapıya doğru başını sallar. O ve Sin ofisten çıkarlar.

Adam'ı bodrumda kendi kendine ateş ettiği silahla ölü bulduk. Sin'in kafasına vurmuş ve silahını almıştı. Sonra da kendi canına kıymıştı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Hamile Ellington çığlık atarak oturma odasına koşar.

Sin yere düşerken, nefesimi toparlamak için bir adım geri çekildim. Karısı onun yanına çöktü. "Ne yaptın sen?"

diye bağıırır, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakıp sonra kocasına döner. Titreyen ellerle, kanlı yüzüne nazikçe dokunur.

"Ben... iyiyim, Elli." Haliya kan tükürür ve dizlerinin üzerine çöker. Elli ona ayağa kalkması için yardım etmeye çalışır, ama kocası, Elli'nin büyük karnını görünce ona yardım eder.

"Senin neyin var lan?" Elli bana dönüyor ve "Defol!" diye bağırdığında onu geri çekiyor.

Kollarımı iki yana açıp bir adım geri çekildim ve onun parçalanmış yüzüne baktım. "Ben gidiyorum." Onu tiksintiyle baştan aşağı süzdüm, neden bana böyle ihanet ettiğini anlamaya çalışıyordum. Neden bize gelmedi... ya da en azından bana? Biraz daha zamanımız olsaydı Adam'ı kurtarabilirdik. Lanet olsun, bir saat bile bize yardımcı olurdu. Bunun yerine, Easton ofisimize girdikten birkaç dakika sonra Adam öldü.

"Elli..."

"Evimden defol," diye bağırdı bana, sözümü keserek.

Sin.

Dönerek dışarı çıkıyorum ve çıkarken kapıyı çarpıyorum.

Arabamın sürücü koltuğuna düşüyorum. Derin bir nefes alıp, kırık parmak eklemlerimi direksiyona dolayarak, hayal kırıklığından çığlık atıyorum. Yirmi dört saat içinde bir kardeşim ve bir arkadaşımı kaybettim.

Cep telefonum çaldı ve mesajı okumadan önce bir saniye gözlerimi kapattım.

BİLİNMEYEN: Bu gece yarısı. Havaalanı.

Hırsıla, telefonu yolcu koltuğuna atıp Carnage'a geri dönüyorum.

Sin'in evinden ayrıldıktan sonra Carnage'a geri dönüp duş aldım. Aldığım mesajda gece yarısı havaalanında olmam gerektiği yazıyordu. Haidyn ve Saint'in de aynı mesajı aldığını görünce şaşırdım.

Özel jete bindiğimizde Bill ve bir dedektifin bizi beklediğini gördük. Birbirlerini tanımaları bile alarm zillerini çaldırmaya yetiyordu. Saint öfkeyle, "Tamam. Ne halt ediyoruz biz..." dedi.

Arka kapı açıldı ve hepimiz ayağa fırladık.

"Olamaz!" Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi.

"Ne oluyor lan?" diye sordu Saint.

"Kardeşlerim." Adam yüzünde bir gülümsemeyle kollarını genişçe açar.

Onu sıkıca kucaklayan ve sırtına şaplak atan ilk kişi benim. "Ne oluyor lan, Adam?" diye gülerek onu itiyorum. "Kaç tane hayatın var senin?"

"Ben kedi gibiyim," diye şaka yapar.

O pislik, benim kedilerden nefret ettiğimi biliyor.

Adam hayatta. Dollhouse insan kaçakçılığı yapan bir organizasyon. Yetiştiriciler... Gizli topluluk dışında çocuklarını satan lordlar.

Kafam allak bullak, ama şu anda halletmem gereken bir şey var. Haidyn ve Saint Carnage'a dönüyorlar, ama benim gitmem gereken bir yer var.

Motosikletimi durdurup kaskımı koltuğa koyuyorum. Saatime baktığımda saatin neredeyse iki olduğunu görüyorum. Muhtemelen uyuyorlardır. Ya da sevişiyorlardır. Her halükarda, bu bekleyemez. Bunu şimdi yapmam gerekiyor.

Zili çaldım ve tedbir olarak kapıyı birkaç kez vurdum, sonra ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum.

Sin, siyah eşofman altı giymiş olarak kapıyı açar ve ağır gözleri benimkilerle buluşmadan önce ön verandayı ve araba yolunu süzer. "İyi misin?" Sesi kaba, saçları dağınıktır. Kesinlikle uyuyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. "Bir saniye içeri girebilir miyim?"

"Tabii ki." O kenara çekilir ve ben sessiz eve girerim, bu gece ikinci kez büyük fuayede dururum. O ön kapıyı kapatıp bana dönerken ona doğru dönerim. Sol yanağında ve üst dudağında birer kesik vardır, sağ gözü de benim yumruklarımdan morarmıştır. "Neler oluyor, Kash?"

"Ben..."

"Hayır. Defol git."

Dönüp baktığımda, Elli birkaç metre ötede duruyordu. Sin'in büyük beden beyaz tişörtünü giymişti. Elinde SIG P220 vardı ve namluyu doğrudan yüzüme doğrultmuştu. Bu, Sin'in en sevdiği silahtı. Her gün yanında taşırdı. Muhtemelen komodininin üzerinde ya da yastığının altında saklardı ve Elli benim konuştuğumu duyunca onu almıştı.

Ellerimi kaldırıyorum. "Buraya kavga etmeye gelmedim," diyorum ona.

"Evimden defol," diye bağılıyor, elleri titriyor.

"Elli." Sin aramıza girer ve kazara kocasını vurmamak için silahı yanına indirir. "Silahı bana ver," diye emreder, elini uzatarak.

O ise sadece orada durur, sert bakışlarını bana diker. Beni nefret ettiğini anlıyorum. Az önce evine girip kocasını incittim. Ben bir düşmanım. Kadın zaten beni hiç sevmezdi. Sin kendini bize teslim ettiğinden beri. Onu bağladık, Lord damgasını çıkardık ve ona yeni bir damga koyduk. Tyson ve babasıyla birlikte onu kurtarmaya geldi.

"Çocuğu bizde tutup kadının onu ziyarete gelmesine izin verelim," diyorum, ona yaklaşarak. "Onun bizi onu sikmemizi izlemesine izin vereceğiz. Eminim ikisi de bundan zevk alacak. Ben alacağım." Bir adım daha yaklaşıyorum ve kadının nefes almayı kestiğini hissediyorum. "Bir adamı birkaç gün aç bırakırsan, her şeyi yer. Sırayla amını spermlerimizle dolduracağız, sonra onu bir ziyafet gibi önüne sereceğiz. O da senin içinden bizim her damlamızı yiyecek."

Carnage tamamen zihin oyunlarıdır ve ben onun zihniyle oynuyordum.

Sin, onun için Carnage'da çürümeye hazırды. O, onun daha iyi bir hayatı olması için kendi hayatını feda etmeye hazırды ve ben de onun

vermek için her şeyi alacaktım.

O, ona doğru adım atar ve silahı alır. Silahı eşofmanının arkasına sokar ve onun alnını öper. "Yatağına dön, Elli. Ben de birazdan gelirim."

Elli burnunu çeker. "Ama Easton..."

"Hemen geliyorum," diye söz verir ve o, bana son bir kez cehenneme git bakışı atar, sonra dönüp odalarına çekilir. Kapıyı çarpması, ne kadar kızgın olduğunu daha da açıkça gösterir. Sin, eşofmanının arkasından silahı çıkarır ve sürgüyü geri çeker.

Kıkırdarak, namludaki mermiyi çıkarır. "Silah doluydu ve emniyet kilidi açıktı. Kesinlikle kafanı uçuracaktı." Silahı sehpaye koyar, kanepeye oturur ve bana da karşısındaki sandalyeye oturmam için işaret eder. "Ne oldu? Bir şeye mi ihtiyacın var? Her şey yolunda mı?" Dövmeli kollarını koltuk minderlerinin üzerine koyar ve rahat bir pozisyon alır.

Bu gece daha önce buraya gelip onu dövmüş olmama rağmen, hala benimle arkadaş olmak istiyor. Sinirli bir şekilde saçımı elime alıp düzeltiyorum. "Sadece gelip yüz yüze özür dilemek istedim," diyorum.

"Önemli değil." Elini sallayarak reddeder. "Beni döven ilk erkek olduğunu mu sanıyorsun?" Ardından kahkahası gelir.

Ayağa kalkıp iç çekiyorum. "Biliyorum, Sin."

Vücudu gerilir ve yüzü gerginleşir. O ayağa kalkıp şöminenin yanındaki, içinde bir sürahi ve bardaklar bulunan tekerlekli arabaya doğru yürürken, geniş odayı sessizlik kaplar. Kendine bir içki doldurur ve bir yudum alır. Sonra bana döner. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Sesi soğuklaşmıştır. Mesafeli.

"Bunu yapmayacağım." Kafamı sallarım. "Birbirimize yalan söylemek..."

Dönerek, elindeki burbon bardağını duvara fırlatır. Kristal parçalanır ve kalan içki duvardan aşağı akararak yerde birikintiler oluşturur. "Çık dışarı," diye homurdanır.

"Günah..."

"Evimden defol git." Karısının sözlerini tekrar ederek bana dönüyor.

Kaşlarımı çatarak ona yaklaşıyorum. "Bana gerçeği söylemektense, kardeşimi öldürdüğünü düşünmemi mi tercih edersin?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Zaten dağınık olan saçlarını eliyle tarar. Nefes almaya çalışırken vücudu gerilir. "Adam öldü."

"Sin, onu az önce gördüm,"

diye tartışırım. "Lanet olsun,

Kash!" diye bağırır.

Elli, elini hamile karnına koyarak bir kez daha oturma odasına koşar. "Sin..."

"Yatağına dön, Elli," diye bağırır ona. Elli, yüzü gergin ve sinirli bir şekilde bana, sonra ona bakar. Sin, ona döner ve uzun bir nefes alır, sesini yumuşatır. "Elli..."

Elli bir kez daha odadan fırlayıp kapıyı çarparak çıkar. Eminim bu sefer onu dışarıda kilitlemiştir.

"Neden?" diye soruyorum, bilmek istiyorum. Bu konuşmanın böyle gelişeceğini tahmin etmemiştim. "Neden bana vurmana izin verdin? Onun hala hayatta olduğunu biliyordun."

"Peki ya Sin?" diye soruyorum, Adam, Bill ve dedektifle birlikte uçakta otururken. "Onun görevi ne olacak?"

Adam başını sallar. "Bu da benim varlığımı gizli tutmamızın bir başka nedeni. Sin benim ölmediğimi biliyor..."

"Şimdi onu dövdüğüm için kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldanıyorum. "SİKTİR!"

"Göstermelikti." Saint gülmeden güler. "Siz bizi tuzağa düşürdünüz."

"Çok az zamanımız ve çok sınırlı seçeneklerimiz vardı." Adam ne katılıyor ne de karşı çıkıyor. Ya da bizi buna inandıracak bir cesedi nasıl bulduğunu açıklamıyor. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ash için yapamadığım tek şey..." Adam sözünü bitirmiyor. "Sadece... hala burada olduğumu bilmenizi istedim."

"Bu daha daha daha daha Sin fısıldıyor, soruma soruma

"Seni ihbar etmeyeceğim." Teknik olarak başarısız olduğu bir görev verilmişti. Lordlar bunun için onu cezalandırabilirler.

bunu öğrenirlerse onu Carnage'a gönderebilirler. Onu, hamile karısının önünde, evinde öldürebilirler. O, onlara ihanet etti.

Sin sert bir kahkaha attı. "Sence kendimi umursuyor muyum?" Kafasını sallayarak, bir kez daha arabaya doğru yürüdü, bana sırtını dönerek bir bardak daha doldurdu. Onu hiç bu kadar çok içerken görmemiştim.

"O zaman neyin peşindesin?"

Onu içtikten sonra bana dönüyor. "Lordlar Elli'yi cehenneme çevirmemi istediler. Onun tüm hayatı cehennem gibiydi. Ona bu evi aldım ki kendini güvende hissedebileceği bir yeri olsun. Günleri nasıl geçerse geçsin, eve gelebileceğini ve onu koruyacağımı bilsin diye. Lordlar benim yapmadığım şeyi öğrenirlerse, beni öldürüp onu başka bir Lord'a hediye edecekler ve o da muhtemelen onu daha da cehenneme çevirecek. Ve bebekler..." Başını sallıyor. "Karımı buna maruz bırakmaktansa, tüm aileni öldürdüğümü düşünmeni tercih ederim."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Kimseye söylemeyeceğim." O benim en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Hatta onu kardeşim gibi görüyorum. Sin ve benim başlangıcımız pek iyi olmadı, ama çok kısa sürede birbirimize çok yakınlaştık. Onun ya da Elli için her şeyi yaparım.

"Ama biliyorsun," diye homurdanıyor. "Ve bu yeterli." Yanımdan geçip ön kapıya doğru gidiyor. Kapıyı açtığı anda, ipucunu anlıyorum ve ona doğru yürüyorum.

Dışarı çıkıp ona dönünce, yüzündeki yaraları görünce göğsüm sıkışır ve çatlamış parmak eklemlerimi sıkarım. "Sin..."

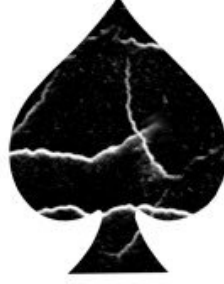
"Hoşça kal, Kashton." Kapıyı yüzüme kapatır ve sanki bir kardeşim daha kaybetmişim gibi hissedirim. Ruhumu parçalayan bir yalnızlık, "*Sen yetmezsin*" diye fısıldar.

Carnage'da yaşayan bir Spade kardeşi olmak, dünyayla olan etkileşimimi sınırlandırıyor. Çoğu kişi bizim varlığımızdan bile haberdar değil. Bu yüzden bir arkadaşımı daha kaybetmek benim için çok zor. Özellikle de bunun suçlusu kendim olduğum için.

Tekrar kapısını çalmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Beni affetmesi için yalvarmak. Yaptığım şey için özür dilemek.

Neden sevdiğim herkesi kaybediyorum? Bu hayatta hiçbir şey garanti değildir, ama bir noktada sorunun kendinde olduğunu anlayan gerekir. Keşke kendimi nasıl düzelteceğimi bilseydim.

SEKİZ

EVERETT

Hayatınızın çoğunu tamamen izole bir şekilde geçirdiğinizde, orada olmayan şeyleri görmeye başlarsınız. Arkadaşlarımın olması ya da okula gitmem yasaktı. Beynimin olması gerekmiyordu. Bu, fikirlerim ve görüşlerim olmasını gerektirecekti ve hiçbir lord bir kadından bunu istemezdi.

Hayali arkadaşımı görmeye başladığımda sekiz yaşındaydım. Onun gerçek olmadığını biliyordum, ama umursamıyordum. İlk başta benimle konuşmuyordu, ama varlığı yeterliydi. Dövülmüyordu, tecavüze uğramıyordu. O farklıydı, benim hayal gücümün bir ürünüydü.

O, benim olmak istediğim kişiydi — hayatı olan bir çocuk. Saçları her zaman bakımlı ve sevimli kıyafetler giyen bir çocuk.

Ben yalnızdım ve o benim yanımdaydı, her zaman köşede durup, konuşmamı ya da ağlamamı dinlemeye hazırды. Ona her şeyi anlattım. Kimseye söyleyecek değildi ki? Onu başka kimse göremiyordu.

On bir yaşındaydım.

Bugün, koridorlarda yürüyebildiğim nadir günlerden biri. Babam beni odama kilitlemedi ve ben de bunu sonuna kadar değerlendiriyorum. Merdiven kapısını itip açıyorum ve yukarı çıkmaya başlıyorum. Üst kata çıkıp pencereden dışarı bakmayı seviyorum.

En üst kata çıktığımda, büyük odanın kapısını iterek açıyorum. Odanın bir duvarı tamamen pencereden oluşuyor. Pencerelele doğru yürüyüp ellerimi cama koyuyorum ve dışarıyı seyrediyorum.

Burası tüm bölgedeki en güzel manzara. Bu cehennemden başka bir şeylerin de olduğunu düşündürüyor bana. Kilometrelerce uzağı görebiliyorum. Bir sürü ağaç, sadece ormanlar. Kışın karla kaplıyken en güzeli. Dikkatli bakarsam hayvan izleri görebiliyorum.

Ama şu anda yaz mevsimindeyiz. Güneş parlıyor ve her şey yeşil. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok.

Cam parmaklarımda sıcak ve alnımı ona dayıyorum. Gözlerimi kapatıp dışarı çıkıp temiz hava solumanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Bu yasak. Nedenini bilmiyorum. Nereye gideceğim? Ne yapacağım?

Bir ses beni döndürüyor, babamın orada durmasını bekliyorum, ama o orada değil. O benim hayali arkadaşım. O gelir ve gider. Bazen onu rüyamda görürüm. Ve dışarıda kovalamaca oynarız. Ya da çay partisi yaparız. Ben hiç böyle bir şey yapmadım.

"Merhaba." Ona gülümsüyorum. Beni ziyaret etmesini çok seviyorum.

Onu ilk gördüğümde, babamın arkadaşı bana deli dedi ve profesyonel yardım almam gerektiğini söyledi. Neyse ki babam onu dinlemedi ve ben gördüklerim hakkında ağzımı kapalı tutmayı öğrendim.

Sürpriz bir şekilde, bana doğru adım atıp gülümsüyor. Her zaman benim varlığımı yok sayıyor, ama sorun değil. Varlığı yeterli. "Benimle oynamak ister misin?" diye soruyor kız.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. Heyecanımı gizleyemeyerek, yanaklarım ağrıyana kadar gülümsüyorum. "Ne yapmak istersin?"

"Aşağı inelim," diye önerdi.

Yüzüm düşer. "Oraya inmeme izin yok," derim üzülerek. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. "Başım belaya girer."

Kız başını yana eğiyor. Uzun sarı saçları iki örgü halinde omuzlarından ve göğsünden aşağıya sarkıyor, sadece karnında duruyor. Çok güzel.

Keşke benimki de onunki gibi olsaydı. Benimkini haftada sadece iki kez yıkayabiliyorum. Kirli ve kısa kalıyor. Parçaları sürekli kopuyor ve babam kesilmesi gerektiğini söylüyor.

Onun canlı gözleri kıyafetlerime bakıyor ve dudakları tiksintiyle geri çekiliyor. Kendimi güvensiz hissederek kollarımı kendime sarıyorum. "Neden böyle giyindin?" diye soruyor.

"Babam bugün benim için hazırladı." Ne giyeceğimi ben seçemiyorum.

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "Babamın giymemi istediği kıyafet bu." Bu kadar basit. Hiç sorgulamadım. En azından bugün giyecek kıyafetim var.

"Hadi." Kolunu sallayarak kapıya doğru dönüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, gergin bir şekilde dudağımı ısırarak olduğum yerde kalıyorum. "Yapmamalıyım..."

Gözlerini devirir. "Kimse seni görmez. Eğlenceli olacak. Hadi."

Eğlenceli mi? Ben hiç eğlenmedim ki. "Her zaman biri izliyor," diyorum. Bunun için dayak yemeye değmez. Özellikle de o gerçek bile değilken. Pencereye sırtımı dönünce kapının açıldığını duyuyorum ve onun beni terk ettiğini anlıyorum.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?"

Dönüp baktığımda babamın içeri girdiğini ve hayali arkadaşımın çoktan gittiğini gördüm. Puf. Sihir gibi. Çünkü o yoktu.

Babam yalnız değil. Yanında aynı kadın var. Her zaman dar bir elbise ve topuklu ayakkabılar giyen esmer kadın.

"Onu hiç yakaladın mı..."

"Başlama," diye onu keser.

"Cidden." Ellerini dar kalçalarına koyar. "Bu kız kendine zarar verebilir. Konuşabileceği birini tanıyorum."

"Kimi önereceğini zaten biliyorum, o yüzden söyleme." Dikkatini bana çevirir ve emreder, "Odana dön."

Omuzlarım düşer ve uzun bir nefes veririm. "Evet, efendim," derim boğazımda oluşan düğümle, yanından geçip kapıdan çıkarken.

Asansör çok hızlı olacağı için merdivenleri kullanmaya karar verdim. Odamı sevmiyorum. Çok sessiz.

Katımın kapısını açıp koridora adım attığımda duruyorum. Kız kapımın önünde durmuş, bana bakıyor.

Yüzünde boş bir ifade var. "Belki bir dahaki sefere oynayabiliriz," diyorum ona, ama diğer tüm seferlerde olduğu gibi, beni görmezden geliyor.

Odama girip yatağa tırmanıyorum ve top gibi kıvrılıyorum. Banyom var ama aynam yok. Havlu ya da tuvalet kağıdı da yok. Babam, banyo yapmam ya da tuvaleti kullanmam gerektiğine karar verdiğinde bunları getiriyor.

Burada bir tutsağım. En kötüsü de yalnız kalmaktan nefret ediyorum. Keşke konuşacak birisi olsaydı. Oynayacak birisi. Sadece görülmek ve duyulmak istiyorum.

KASHTON

On iki yaşında

Bacaklarımı çaprazlayarak beton zeminde oturuyorum. Saat geç oldu. Güneş yakında doğacak ve eve gitmem gerekecek, ama onu görmem gerekiyordu. Nasıl olduğunu görmek için.

"Sana süt getirdim," diyorum ona. Bu sefer hazırlıklı geldim.

Dizlerini göğsüne çekerek köşede oturuyor. Başını dizlerine yaslıyor ve keçeleşmiş koyu renkli saçları yüzünü kaplıyor.

Tabağı uzunlamasına çevirip parmaklıkların arasından geçirerek mümkün olduğunca onlara yakın bir yere, yere koyuyorum. Sonra süt bardağını alıp seramik tabağa döküyorum.

"Tabağa dökmek zorunda kaldım, ama sana bir pipet getirdim." Cebimden çıkarıyorum. "Üzgünüm, kırmış olmalıyım," diyorum, pipeti düzeltmeye çalışarak.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadı.

Soğuk parmaklıkları parmaklarımla kavrayıp yüzümü ona bastırıyorum, yanaklarımı ezerek. Ölmemiş olmasına şükrediyorum. Birkaç dakikadır buradayım ve o hiç kıpırdamadı. Nefesini bile duyamıyorum. "Seni görmek istedim."

Kafasını kaldırıyor ve ben ona gülümsüyorum. Yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve ben nefesimi tutuyorum, o beton zeminde sürünürken. Tabağa ulaştığında, titreyen elleriyle onu kaldırıyor ve tabağı ağzına götürmeden önce bir kısmı kenarından dökülüyor.

çatlamış dudaklar. Tabağı eğip sütü içer, yuttuğundan daha fazlasını çıplak vücuduna döker. Bitirdikten sonra, nefes nefese kalır ve tabağı alt çubuğun altına geri iter. "Teşekkür ederim."

Ona daha fazla getirmediğim için kendimi kötü hissediyorum. Sessizlik çöküyor ve gözlerim henüz ondan ayrılmak istemediğim için hücreyi tarıyor. "Bu çizgiler ne?"

Omzunun üzerinden bakıp cevaplar, "Onlar sayı işaretleri." "Ne için?" diye sorarım.

"Seni her düşündüğümde bir tane yapıyorum," diyor bana. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu... çok fazla."

"Sen hep aklımdasın, Kashton."

Carnage'daki yatak odamda, çıplak bir şekilde karnımın üstüne yatıyorum. Perdeler kapalı ve yatak örtüleri yatağın ayak ucuna itilmiş. Televizyonum rastgele bir kanalda açık. Bir saat önce işemek için yataktan kalkmak zorunda kaldıktan sonra tekrar uyumaya çalışıyorum. Yorgunum ve akşamdan kalmayım.

Son birkaç hafta içinde çok şey oldu ve hala inanmak istemediğim şeyleri anlamaya çalışıyorum. Adam gitti. Yine. Dünya için öldü, ama aslında değil. Ölümünü sahte olarak düzenledi. Haidyn evlendi ve karısı üçüz bekliyor, ve hayallerimin kadını kim bilir ne zamandır burnumun dibindeymiş. Ve muhtemelen eğitilmiş bir suikastçı.

Onu takip etmeye başladığımdan beri, başka bir erkekle birlikte olduğunu görmedim. En azından, öldürmediği bir erkekle.

Bir ilişkisi varsa da, bu bir şey değiştirmez. Hayatında başka biri olduğunu düşünsem bile, o kişi ölür. Müstakbel karımın başka bir ilişkisi olamaz. Ona tek ihtiyacım olan şey benim.

Bir de Sin var. Onunla ilişkiyi mahvettim ve muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak. Anlıyorum. Her şeyi mahvettim.

Böyle günlerde, sadece yatakta kalıp hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Kapımın kilidi tıklıyor ve rahatsız edildiğim için homurdanıyorum. Ya Haidyn ya da Saint. Eşleri içeri girmek için şifreyi bilmiyorlar.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, kim olduğunu görmek için başımı çevirmeye bile tenezzül etmeden.

"Öğlen oldu," diyor Haidyn.

"Ee?" diye soruyorum ve o ışığı açtığı anda gözlerimi kapatmak için yastığı başımın üzerine çekiyorum.

"Neden bu saatte yatakta çıplak duruyorsun?" diye sordu.

Çünkü Adam'ın hala hayatta olduğunu öğrendikten sonra, Sin ile ilişkiyi düzeltmeye çalıştım ve o bana defolup gitmemi söylediğinde, gidip kafayı buldum. Çok akıllıca bir hareket değildi, ama kederimi içkiyle boğmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Ayrıca, kız arkadaşımın motorcu barına gelmesini umuyordum. Ama gelmedi. Sanırım dün gece işi yoktu. Muhtemelen iyi bir şey. Aksi takdirde, kendimi rezil ederdim.

"Kash?" Haidyn bağırarak dikkatimi çekti.

O gitmeyecek.

Bir homurtu çıkararak yastığı itip sırt üstü yattım. "Neden bir kedi tutuyorsun?" diye sordum. Yatağımın yanında duruyordu, Charlotte'un kedisini kolunda futbol topu gibi tutuyordu. Serbest eliyle kediyi, içinde üç dilek hakkı veren bir cin bulunan bir lamba gibi yavaşça okşuyordu.

Haidyn sorumu görmezden gelir ve mavi gözlerini çıplak vücudumda gezdirir. Onu rahatsız edip gitmesini umarak sırt üstü yattım. Hayal kuruyordum. Hayatımızda yeterince penis gördük. Özellikle de birbirimizin.

"Saint bugün seni görüp görmediğimi sordu." Kaşlarını çatarak bakışlarımla buluştu.

Ellerimi başımın altına koyup başımı destekleyerek ona gülümsüyorum. "Artık beni tamamen gördüğünü söyleyebilirsin."

Gözlerini devirir. "Kalk. Duş al ve giyin. Sonra kışını kaldır da bodruma in." Bunun üzerine, arkasını dönüp lanet kediyle birlikte çıkar.

Tanrım, karısı onu kedi sever birine dönüştürmüş. Tek ihtiyacı olan, kadınların kedilerini içine koydukları şeffaf sırt çantaları.

Tekrar uyumayı düşünüyorum ama ışığı açık bırakmış, en azından onu kapatmak için kalkmam gerekiyor.

Siktir et.

Komodinden cep telefonumu alıyorum ve şarjının neredeyse bitmiş olduğunu görüyorum. Dün gece şarj etmeye bile zahmet etmemişim. Easton'dan gelen hiçbir cevapsız arama veya mesajın olmaması beni çok üzüyor. Bana kızgın ve bunun iyi bir nedeni var.

Her şeyi mahvettim. Bunu sık sık yapıyorum galiba.

Ama bir mesajım var, onu açıyorum. Bay Fells'ten gelmiş.

Yeni evimin satışının tamamlanacağı zaman ve yer yazıyor. İstedğimden daha uzun sürdü, ama yine de normalden daha hızlı ilerledi.

İstenen fiyattan çok daha fazlasını ödemeye hazırdım. Kızım ve geleceğimiz söz konusu olduğunda hiçbir şey fazla değildir.

Cep telefonumu şarj cihazına takıp kalkıyorum.

Soğuk bir duş almak kendimi daha iyi hissettirmiyor. Ama Haidyn ve Saint'in ne istediğini görmeye gitmezsem, odama gelecekler. Birlikte. Ve ikisinden de kaçamam. On beş dakikadan az bir süre sonra, yatak odamın kapısını kapatıp tişörtümü giyerek bodruma iniyorum.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, çukurlara girerken.

Saint, odanın ortasındaki metal masaya bir adamı bağlamış, Haidyn ise masanın yanında duruyor.

"Neredeydin lan?" diye bağılıyor Saint.

Tezgaha gidip Haidyn'in sigara paketini alıyorum ve cebimden Zippo çakmağımı çıkarıp bir sigara yakıyorum. Benimkini odamda bırakmıştım. "Ne önemi var ki?" Onlara dönüp, kışımı kenara dayadım ve sigaradan bir nefes çekerek nikotinin ciğerlerimi doldurduğunu hissettim. Ne zamandan beri benim zamanımı nasıl geçirdiğimi umursuyorlar? Onlar da bana kendi zamanlarını nasıl geçirdiklerini anlatmıyorlar.

Masadaki adam, Saint boynuna bir tane daha kelepçe takarken kelepçelerle mücadele ediyor.

Saint gözlerini bana dikti, ama hiçbir şey söylemedi. Benim gözlerim Haidyn'e kaydı ve o benim tavrıma kaşlarını çattı. "Görünüşe göre tüylü kediciği kaybettin. Artık bebek bakıcılığı yapmıyorsun?" Kaşlarını daha da çattı, ama ben aldırmadım.

Genelde herkesi güldüren ve eğlendiren benimdir.

Bıktım artık. Onlara kızgıyım. Benim hatam olsa bile.

"Ne oldu?" diye soruyor Saint.

"Hiçbir şey." Onların bana ihtiyacı olmadığını fark ederek, dönüp gitmek için arkasını dönüyorum. Yatakta kalıp kendi acıma duygularıma kapılabilirdim.

"Kashton."

"Ne?" Dönüp ona doğru adım atıyorum.

Saint, Haidyn'e bakar, o da sanki bugün benim hakkımda birkaç kez konuşmuşlar gibi omuz silker.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye soruyorum. "Senin neyin var böyle?" Saint kaşlarını çatıyor.

Gülmeye başlıyorum. Bu aptalca bir soru. "Eğer şimdiye kadar anlamadıysan, denemeyi bırak."

"Ne oluyor lan?" Kollarını genişçe açar. "Haidyn ve kediyle dalga geçiyorsun, ama asıl tavırlı küçük bir kaltak olan sensin."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir.

"Ne olduysa, hemen söyle. Hemen." Kollarını göğsünde kavuşturur.

Gözlerim çıplak ve masaya bağlanmış adama kayıyor. Geniş gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Yıllardır aradığım kadını bulduğum gece katedralden aldığımız adamın bu olması ironik geliyor. Eve tam oradaydı. Bunca zaman bu kadar yakındı. Artık yüzümü gösterme zamanı. Ona kim olduğumu hatırlatma zamanı.

"Önemli değil," derim, onlara bir kez daha sırtımı dönerek. "Her şey yolunda. Normale döndü," der Saint, beni durdurur.

Tekrar onlara dönerek, Haidyn'e bakıyorum. "Konuyu konuştuk..."

"Siz ikiniz konuştunuz." Kendi kendime başımı sallıyorum. "Kimse benimle konuşmadı." Haidyn'i kurtardığımızda başladığımız konuşmayı hâlâ bitirme fırsatım olmadı.

"Kaç kez daha intihar ettiğini düşünmem gerekiyor? Hmm? Kaç kez daha bir kardeşi kaybetmem gerekiyor?" diye soruyorum, Carnage'daki hastane yatağında yatan ona bakarak.

Ona yaklaşıyorum ve ellerimi kanlı kot pantolonumun ceplerine sokuyorum. Onu Dollhouse'dan çıkardığımızdan beri giyinme fırsatım olmadı. "Adam'a iki kez veda ettik. Ve bunu tekrar yapmak zorunda kalacağız. Ama bizi kaç kez terk edeceksin?" Adam, Haidyn'i bulmamıza yardım etmek için, daha sonra hiçbir soru sormadan onun yanımızdan ayrılmasına izin vereceğimize söz vermemizi istedi.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Burun kıvırıyorum. "Ortadan kayboldun ve evlendin. LANET OLASI EVLENDİN!" diye bağıriyorum. "Adam oradaydı. Peki ya biz, ha? Ya ben?" Nasıl benim olmadan bu kadar önemli bir şey yapabildin? Daha yakın olduğumuzu sanıyordum.

"Seni onun vasisi yaptım."

"Bu nasıl mümkün olabilir, Haidyn? Hmm? Çünkü ben orada değildim ki bunu onaylayayım."

Elini yüzüne götürdü. "Adam'a senin adını yazdırdım."

Kollarımı yanlara doğru açıp sonra düşürerek uyluklarımı tokatladım. Tabii ki Adam onun için oradaydı. Haidyn yıllardır onu bizden saklıyordu. "Adam'a imzalatmalıydın."

"Seni istedim."

"Ben..." Kapının açılma sesi onu keser ve Charlotte odaya girer.

"Ne oldu lan?" Onun durumunu görünce geniş gözleri benimkilere çevirir.

Onun sorusunu görmezden geliyorum. Karısı cevap verebilir. "Bu konuşmayı sonra bitireceğiz," diyorum ona ve karısına doğru yürüyorum. Ellerimi morarmış yüzünün iki yanına koyuyorum. "Ona cehennemi yaşat, canım," diyorum ona ve onu bırakıyorum. Cebime uzanıp, onun alyansını çıkarıp ona veriyorum ve onları yalnız bırakıyorum.

Ben ona ulaşamıyorsam, belki o ulaşabilir.

Saint önceki sözlerime kaşlarını çatıyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Sizlere neden kızgın olduğumu bile bilmiyorsunuz."

"Siz mi?" Kendini işaret ediyor. "Ben ne yaptım?"

Cidden mi? "Yemin töreninde hile yaptın."

Saint başını geriye atarak, sanki bir şaka yapmışım gibi gülüyor. "O dört yıl önceydi."

"Bu çok büyük bir sırdı!" diye bağıyorum, ona karşı giderek daha fazla sinirleniyorum. "Her şeyin boktanlaşmaya başladığı andı. Bize söyleseydin, belki hazırlıklı olabilirdik. Farklı bir şey yapabilirdik. Lanet olsun, Saint. Belki karın seni vurmazdı." Kahkahası kesilir. "Belki kaçıp bebeğini kaybetmezdi. Belki altı ay boyunca cehennemi yaşamazdık. Kim bilir?"

Ağzını açıyor ama ben devam ediyorum, "Ve sen..." Haidyn'e bakıyorum. Ayaklarını genişletip dövmeli kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kavgaya hazır. "Ne oluyor dostum? Adam'ı dört yıl boyunca bizden uzak mı tuttun?" Bizim arkamızdan Charlotte ile evlendiği umurumda değil.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Şimdi Adam yüzünden Sin'i de kaybettim," diye mırıldanıyorum.

İkisi de kaşlarını çatıp birbirlerine bakıyorlar. "Easton'a ne oldu?" diye soruyor Saint.

"Adam'ın cenazesinden sonra evine gittim ve oturma odasında onu dövdüm."

Saint içini çekip elini yüzüne götürdü. "Elli de orada mıydı?" "Tabii ki karısı oradaydı," diye bağırdım. "Ve sonra Adam ile toplantımızdan sonra, özür dilemek için geri döndüm ve o da yüzüme dolu bir silah doğrulttu."

"Kash..."

"Boş ver," diye Haidyn'i kesiyorum. "Bu zamana kadar kendinize saklandınız, öyle devam edin." Bunun üzerine, dönüp plastik şerit perdeleri geçip asansöre biniyorum. Kahretsin, bir içki içmem ve onu görmem lazım.

Bu günü daha iyi hale getirebilecek tek şey o. Zaten ona bir dayanak olarak güveniyorum. Eskiden kardeşlerim vardı, ama onları tek tek kaybettim. Onların yerini onunla dolduracağım.

Eve henüz bilmiyor, ama o tam da ihtiyacım olan şey.

O zaman sadece kendim vardım, şimdi de sadece kendim varım. Bu asla değişmeyecek. Bir gün beni ortadan kaldıracaklar. Cenazeme kimse gelmeyecek çünkü cenazem bile olmayacak. Zaten cenazeme gelecek arkadaşlarım da yok. Yakılmak ve buraya atılmak istiyorum ama bu olmayacak. Lordlar senin zamanının dolduğuna karar verdiğinde nasıl öleceğini seçemezsin.

Burada otururken rüzgâr şiddetleniyor, ama cildimi sıcaklık kaplıyor. Onu hissedebiliyorum. Nereden geldiğini veya ne istediğini tam olarak belirleyemedim, ama o orada.

Bu gece farklı. Arkamda çamurlu zeminde botlarının sesini duyabiliyorum ve kokusunu alabiliyorum. Serin bir gece ve rüzgâr kuvvetli esiyor. Bu kasıtlı. Nedense, bu gece görünmek istiyor.

"Stalkerların fark edilmeden hareket etmesi gerektiğini sanıyordum," diyorum, sırtımı ona dönerek.

Karanlık bir kahkaha kulaklarımı okşuyor ve rüzgâr saçlarımı yüzüme doğru savuruyor. Ayağa kalkıp dönünce, saçlarım dudak parlaticımla yapışıyor ve yüzüme çarpıyor. Bir saniye durup saçlarımı geri itip kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Mezarlık bu saatte karanlık, tek bir ışık var ve o da son nefesini vermek üzere, yanıp sönüyor. Ama ay tam olarak görünür durumda ve büyük ağaca yaslanmış adamı görebilmem için yeterli ışık sağlıyor. Sağ ayağındaki siyah savaş botunu ağaca dayamış, dizini bükmüş durumda. Boyu 1,80'den uzun, siyah kapüşonlu sweatshirt ve açık renk kot pantolon giymiş. Bir cebinden bir paket sigara, diğer cebinden bir Zippo çakmak çıkarıyor. Sigara yakıp çakmağı kapatıyor ve ikisini de cebine koyuyor.

"Bir Lord'u öldürecek yeterince şey yok mu?" diye merak ediyorum, sessizliği bozarak. "Neden kendini erken mezara sokuyorsun?"

Sigara, o üflemeden önce kiraz kırmızısı gibi parlıyor. "Mezarlardan bahsetmişken..." Kashton etrafına bakınıyor. "Neden sabahın üçünde buradayız lan?"

"Neden beni takip ediyorsun?" diye karşılık veriyorum, kalçamı dışarı doğru iterek. Ben buraya önce geldim.

"Şansımı ikiye katlıyorum."

Ne demek istediğini anlamadığım ve sormaya da tenezzül etmediğim için burnumdan soluyorum. Ağacın kenarından iterek dikkatimi çekiyor ve ben bir adım geri atıyorum.

Dudakları eğlenerek hafifçe kıvrılır. "Korkacak bir şey yok ."

Bu saçma sapan yoruma gülüyorum. "Oh, senden korkmuyorum." Son altı yılda çok yol kat ettim. Bir adamı düşünmeden mahvederim.

Bana doğru bir adım daha atıyor, ben de ona ayak uyduruyorum.

"Eylemlerin aksini söylüyor," diye düşünür. Sigara dudaklarının arasına koyar ve bakışları siyah platform botlarına düşerken bir nefes daha çeker. Bu gece bir itirafın ardından başka bir Lord'u dikmek zorunda kaldım ve henüz üstümü değiştirmedim, ama en azından sonra yıkanma fırsatım oldu.

"Belki de numara yapıyorum." Omuz silkiyorum. "Seni yanıltmak için." Oltayı atmadan önce yemi takmalısın.

"Rol mü yapıyoruz?" diye tekrarlar ve bir nefes daha çekip dumanı üfler. "Öyle mi, Eve? Seni çıplak görmemişim gibi mi davranacağız?" Mavi gözlerinin göğüslerimi okşayan bakışına boğazım düğümlenir. Midemde uçup giden kelebeklerim bir türlü sakinleşmez. "Senin dudaklarından adımları hiç duymamışım gibi mi davranacağız, amından boşaldığın halde?"

"Kash..."

"Hatırlıyorsun, değil mi? Benden kaçmadan önce?"

Sinirliymiş gibi gözlerimi devirip, bu anı hatırlayınca amımın kasılmasını görmezden geliyorum. "Sadece bir kerelikti."

"İlk seferdi," diye söz veriyor. "Bu sefer benden kaçamayacaksın, Eve."

O bir adım daha yaklaşır, ben de bir adım daha yaklaşıyorum. Bana dokunmasına izin vermeyeceğim. "Yaptığımız şey bir hataydı. İkimiz de bunu biliyoruz." O gece onun kim olduğunu bilmiyordum, ama şimdi biliyorum ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Seni bir tecavüzcüden kurtarmamı ister misin? O zaman bana iyi bir fahişe gibi yalvararak, istediğim gibi davranmama izin vererek ödüllendirebilirsin." Bana gülümsüyor. "Senin hoşuna giden bu, değil mi?"

"Siktir git, Kash," diyorum dişlerimi sıkarak, onun beni tatmin etmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Adam dönüp banyoya doğru yürür. Gözlerimi kırpıştırarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırım. Kendime boşaldım. Eğitimli bir fahişe gibi. Hayır diyemem. Bu, kullanmamıza izin verilen bir kelime değil.

Ama onu istedim. Bana, hayatında gördüğü en güzel şeyimmişim gibi baktı. Beni kurtardı.

Yerdeki ölü adama bir bakış attım ve bacaklarım titriyor olsa da ayağa kalktım. Kash'e hızlıca baktım, o hala tuvalette ellerini yıkıyordu. Onun ceketini aldım, kapıya koştum ve arkamdan yavaşça kapattım.

Koşarak, önümdeki insanları iterek, gözyaşları yüzümden süzülürken. Midem bulanıyor, kusacakmışım gibi hissediyorum ve ağzımda ekşi bir tat var.

"Hey..."

Kolumdan tutulur ve döndürülürüm.

Onu itmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Yapma." Sesim çatlıyor.

Beni baştan aşağı süzer. "Tanrım. Sana ne oldu böyle?" Beni tuvalete çeker ve ben hemen dizlerimin üzerine çöküp nefes nefese kalırım.

"Ben... şey... o..."

"Ne halt ettin sen?" diye bağırır ve saçımı tutar.

"Ben yapmadım..." Tuvalete tutunarak boğuluyorum. "O öldü," ilk dalga beni vurmadan önce zar zor çıkardım ve bu gece içtiğim tüm şampanyayı kusuyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" Kendime kusarken beni saçımdan geri çekiyor. "Lanet olası sürtük." Tıslayarak beni kenara itiyor ve ben kendimi kıvrılıyorum.

Sonrasında kendimden iğrendim. Bu adamın bana dokunmasına izin verdiğim için. Kendimi ona bu kadar kolay attığım için.

Kashton'ın gülümsemesi, sanki beni ne kadar etkilediğini biliyormuş gibi, daha da genişliyor. "Çok ıslaktın... beni sikmem için yalvarıyordun."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor.

"Çok gürültücüydün. Kimse duymasın diye ağzını elimle kapatmak zorunda kaldım. Ama şimdi tüm dünyanın benim adımı haykırmanı duymasına izin vermeye hazırım."

"Kashton," diyorum, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. Onun beni burada bulmasına asla izin vermemeliydim.

"Evet, melek?"

Yıllar önce bana taktığı takma adın anılmasıyla inlerim ve bu bana kazanan bir gülümseme kazandırır. Mükemmel düz beyaz dişleri ışık altında parlar. Bana ne yaptığını biliyor. "Artık eskisi gibi değilim," diye onu uyarırım.

O zaman başka seçeneğim yoktu. Daha iyisini bilmiyordum. Artık, bir erkeğin kullanabileceği bir sürtük olmadığımı anlıyorum. Ben lanet bir fırtınayım ve yoluma çıkan her şeyi yok edebilirim.

"Ben de öyle." Sigara içti. "Bak, o zamanlar bu konuda hiçbir şey yapamadım, ama şimdi yapabilirim."

Onun sözleri yüzünden midemde kelekler uçuşuyor. O zamanlar lord değildi. İnisiyasyon sürecinden geçiyordu. Şimdi ise özgür ve temiz, istediği kişiyle yatabilir. "Hâlâ evlenmedin mi?" Gözlerimi sol eline indirdim, umarım yüzük takıyordur. Dışarıda, hayatının geri kalanını ona zincirlenmiş talihsiz bir kadın olmalı. Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Hepsi aldatıyor. Evlilik onlar için hiçbir şey ifade etmiyor.

Yine kahkahalar yükselir. "Sadece doğru kişiyi aradığımı söyleyelim."

"Çoğu kadın evcil hayvan gibi muamele görmekten hoşlanmaz."

O bir adım daha yaklaşır ve bu sefer geri çekilmiyorum. "Tasma takılmak ister misin, melek? Seni tasmayla gezdirmemi ister misin?"

Elimi göğsüme koyup konuşuyorum. "Evet, lütfen, efendim. Sizin için havlamak benim hayalim." Sahte kirpiklerimi sevgi dolu bir kaltak gibi kırıyorum.

Ay ışığı altında yüzünde acımasız bir gülümseme belirir ve bu onu hatırladığım kadar yakışıklı gösterir. Kapüşonlu bir sweatshirt giyiyor ama

ellerini kaplayan dövmeleeri görebiliyorum. Eskiden dövmesi yoktu. En azından benim hatırladığım kadarıyla. Bana ceketini verdi, ama gömleğini hiç çıkarmadı. "Kediciklerden çok orospuları tercih ettiğimi nereden bildin?"

"Kadın sezgisi deyin." Gözlerimi devirip göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

O bana doğru adım atar ve ben kendimi tutamayıp başımı eğerek onun bakışlarıyla karşılaşırım. Yakınlığımızdan dolayı kalbim göğsümde çarpmaktadır. Serbest elini kaldırıp yüzümdeki saçları geriye doğru iter, parmak uçları tenime değmektedir. Vücudum bu temastan titrer, ama bunu serin gece havasına bağlayacağım.

Kulaklarımda kan basıyor ve rüzgâr hızlanarak saçlarımı savuruyor. Yüzümü avuçları arasına alıyor ve eğildiğinde nefesimi tutuyorum. O da diğer müşterilerden farklı değil. Yaklaşmalarına izin verip sonra saldırıyorlar.

"Seni arıyordum, Eve."

Tehdit karşısında cildim heyecandan karıncalanıyor. "Beni buldun" diye fısıldıyorum. Onun güzel mavi gözlerine bakıyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Dudaklarının köşesi seğiriyor. "Ne istersem onu."

Sözleri omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıyor. Gözleri dudaklarıma düştüğünde, ne olacağını anlıyorum. Beni öpecek ve ben de ona izin vereceğim.

Hoodie'min cebine uzanırken dudaklarımı yaladım, sessiz bir davet gibi. O, Haidyn ile birlikte esirlerini almak için katedrale girdiğinden beri bu an için hazırlıklıydım. Harekete geçeceğini biliyordum ve hazır olacağıma yemin etmişim.

Gözlerimi kapatıp, onun beni öpmesine izin veriyorum. Onun sert ve açgözlü olmasını bekliyorum, ama bunun yerine, öpücüğü yavaş ve lezzetli. Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve amım zonklarken ağzına inliyorum.

Bu doğal bir tepki.

Sigara izmaritini yere atmış olmalı, çünkü diğer eli de yüzümü kavırıyor ve öpücüğü derinleştirerek nefesimi kesiyor. Dili benimkiyle dans ediyor ve ben onun liderliğini takip ederek kontrolü ona bırakıyorum.

Kollarımı boynuna dolamak için duyduğum dürtüyü bastırıyorum ve bunun yerine kapüşonumun içindeki nesneyi kavrayıp çıkarıyorum. Serbest elim onun kafa derisini okşuyor ve o ağzıma iniyor. Bu, doğrudan amıma şok etkisi yapıyor ve onu karıncalandırıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, kafam çılgın atıyor. Yine mi? Eski halime dönmeyeceğim. Beni, zorlukla çıktığım cehenneme geri sürüklemesine izin vermeyeceğim.

Gözlerimi açtığımda, onun gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Çarpınan kalbimi görmezden gelerek, sessizce üçe kadar sayıyorum, sonra saçlarından başını geriye doğru çekip dudaklarımızı ayırıyorum ve şırınganın ucunu boynuna batırıp içindekileri boşaltıp çıkarıyorum.

Geri adım atıyorum ve bir eli yanına düşerken, diğer eliyle boynuna vuruyor, sanki onu ısırılmış bir böceği öldürüyormuş gibi. "Ne... ne?"

"İyi görünmüyorsun." Ona yaklaşıyorum.

"Eve..." Gözlerini hızla kırıştırıyor.

"Beni takip ettiğini biliyordum, Kash. Ve aptal bir adam gibi, yemi yuttun." Gülümserim, onun üzerimde kurduğu kontrol hissi hızla kaybolur.

Dizlerinin üzerine çöküyor, vücudu ileri geri sallanıyor.

"Bir erkeğin çöküşünü izlemeyi ne kadar sevsem de, gitmem gerek."

Ellerini yere koyarak eğilirken sert bir kahkaha atar. "Yakında görüşürüz, melek," diye fısıldar.

Çömelirim, kirli yerden sigarasını alırım ve yüzüne duman üflemeden önce kendim bir nefes çekerim. "Hayır, görmeyeceksin," derim ve o yine sert bir kahkaha atar. "Beni takip etmeyi bırak, Kashton. Bu tek uyarın olacak."

Sedatifi etkisine karşı koymak için hızla gözlerini kırıştırıyor, ama bu kaçınılmaz. Göz kapakları sonunda kapanınca, vücudu da yere yüzüstü düşüyor. Çantama doğru yürüyorum, fermuarını açıp istediğim şeyi alıyorum. Sonra kapüşonlu sweatshirtinin eteğini tutup kalın kumaşı boynuna doğru iterek, dövme sırtını ortaya çıkarıyorum.

KASHTON

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzümün bir tarafı toprağa gömülü halde, üzerime vuran sert güneşin altında inliyorum. Ağzım zımpara kağıdı gibi hissediyor. "Siktir." Sırt üstü dönünce omuzlarımın arasında keskin bir şey batıyor.

Yavaşça oturarak, başımın üstüne uzanıp elimi kapüşonlu ceketimin içine soktum ve can sıkıcı batmayı aradım. Orada bir şey vardı... Parmaklarımı etrafına doladım ve çekip çıkardım. Onu yüzüme yaklaştırdım, görüşümdeki bulanıklığı gidermek için birkaç kez gözlerimi kırptım ve ağaca yaslandım.

Bu, buruşturduğum yırtık bir kağıt parçası. Elimden geldiğince düzeltmeye çalışıyorum, parmaklarımı üzerinde gezdirerek kırmızı mürekkeple yazılmış yedi kelimeyi görüyorum.

Kıkırdayarak güldüm. Müstakbel karımın mizah anlayışı var. Çok sevimli.

Ayağa kalkarken sendeleyerek tepenin aşağısına, katedralin önüne park etmiş arabama doğru ilerlerken, ağızımda kalan kötü tadı birkaç kez tükürerek atarım.

Carnage'a varıyorum ve dairesel yolun içine park ediyorum, sonra kendimi binaya ve ofise sürükleyerek giriyorum.

Saint ve Haidyn ikisi de bana bakıyor. Saint, bodrumda başladığımız tartışmaya devam edecekmiş gibi ağızını açıyor, ama sonra dudaklarını kapatıp kaşlarını çatıyor. "Sana ne oldu lan?" diye soruyor.

Haidyn koltuğuna yaslanır. "Dışarıda uyumuşsun galiba." Gözleri kotumdaki kir, yapraklar ve lekeleri tarar. "Bunun Sin'le bir ilgisi var mı?"

Bunu görmezden geliyorum. Her şey sırayla, ve şu anda öncelikli olan Eve. "Neredeydin?" Saint, sessizliğime devam ediyor. "Seni Seni arıyorduk."

Cep telefonum kapalıydı. Kız arkadaşım tüm dikkatimi hak ediyordu. "Mezarlıkta." Benim için bu kadar endişeleniyorlarsa, takip cihazımı kontrol edebilirdiler.

"Mezarda seviştin mi?" İkisi de Saint'in şakasına güldüler.

Homurdanarak başımın üstüne uzanıp kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıyorum. Sonra tişörtümü de aynı şekilde çıkarıyorum. "Sırtımda kene mi var?" diye soruyorum, sesim hala sakinleştiricinin etkisiyle boğuk. Kahretsin, susuzluktan ölüyorum. "Bir şey beni ısırtıyor." Onlara bakabilmeleri için yüzümü onlardan başka yöne çeviriyorum.

"Ne oluyor lan?" diye merak ediyor Saint.

"Nedir o?" Omzumun üzerinden onlara bakıyorum. "Örümcek ısırığı mı?" Ben yerde baygın yatarken üzerimde neyin dolaştığını kim bilir.

İkisi de beni görmezden gelirken, Haidyn cebine uzanıp çakısını çıkarır. Çakıyı açar. "Masana eğil," diye emreder.

"Ne?"

Saint ensemin arkasına bastırarak beni masamın kenarına itiyor. Eve'in bana verdiği şeyden dolayı çok zayıfım, onunla savaşacak gücüm yok. Bunun bir sakinleştirici olduğunu biliyorum. Sadece onu nasıl bulduğunu ve neden yanında taşıdığını merak ediyorum.

kurbanlarını öldürmeden önce sakinleştirici verdiğinden şüpheliyim. Öyle bir kadın heyecandan zevk alır. Kurbanlarının uyanık olmasını ve hayatını aldığı anda gözlerine bakmasını ister.

Haidyn saymaya başlar. "Üç..." "Ne oluyor lan?"

"İki..." Sırtımdan bir şey çekip çıkarır. Saint beni bırakır ve ben zıplarım, dönüp hassas noktayı ovuştururum.

"Bu... zimba teli mi? Oyunu bitirdikten sonra birini bir araya getirmek için bodrumda kullandığımızdan benziyor." Haidyn kanlı metali yüzüme tutar. "Bu neden sırtındaydı?"

Kıkırdayarak gülümserim. "Sanırım bu, onu yerinde tutan şeydi." Kırıışık notu kot pantolonumun cebinden çıkarır ve onlara uzatırım.

Haidyn notu alır ve kaşlarını çatarak okur. "Benimle dalga geçme. Ben de sana dalga geçerim."

Koltuğuma düşer, arkama yaslanırım ve çamurlu botlarımı masamın üzerine atarım. Parçalar masanın yüzeyine düşer.

"Bu denediğin yeni bir fetiş mi?" diye sorar Saint. "Belki."

Omuz silkiyorum. "Eğer onun hoşuna gidiyorsa."

"Kim?" diyor Haidyn.

Saint gözlerini devirir. "Tabii ki bütün gece bir kadınla dışarıdaydın. Nasıl birine benziyor?" Dağınık saçlarıma, kirli kot pantolonuma ve gülümseyen yüzüme bakar. "Şu anda tabutta canlı canlı gömülü değil, değil mi? Oksijen yetersizliğinden ölmekten onu çıkarmamız gerekmiyor mu?"

"Muhtemelen bodrumda zincirlenmiş." Haidyn kıkırdar.

"Henüz değil." Gülümsüyorum. Kovalamaca eğlencenin yarısıdır ve içimden bir ses, kızımın çok sert bir mücadele vereceğini söylüyor. Ama ben kazanacağım. O sonsuza kadar bana ait olacak.

Günün çoğunu yatakta yatarak, ilaçların etkisinden kurtulmaya çalışarak geçirdim, bu da beni neredeyse işe yaramaz hale getirdi. Yorgundum, ama Devin'in bana verdiği serum çok yardımcı oldu. Yanında bir doktor olması her zaman iyidir.

Bu gece dışarı çıkmak istiyorum. Saint ve Haidyn'den uzaklaşmak istiyorum. Hâlâ onlarla konuşacak havada değilim. Birkaç saat şehirde dolaştıktan sonra kendimi Blackout'ta buluyorum.

Tyson'ın ofisine giriyorum ve Sin'i kanepede otururken görüyorum. Park yerinde bisikletini gördüğüm için burada olduğunu biliyordum.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve hala morarmış yüzü gerildi. "Gitmem gerek, Ty," dedi ve ayağa kalktı.

Ryat sessizce bu konuşmayı izliyor ve Sin'in ruh halindeki değişikliği fark ediyor.

Tyson kaşlarını çattı. "Daha yeni geldin."

"Evet, bir işim çıktı," diye yalan söylüyor ve Tyson'ı el sıkışarak kucaklıyor.

"Tamam. Sonra görüşürüz," der Tyson, o çıkarken.

Ty bana seslendiğinde onu takip etmek için harekete geçtim. "Kulübümden olay çıkarma," diye uyardı, aramızda bir şeyler olduğunu sezerek.

Onu görmezden gelerek ofisinden çıkarım. Asansör kapıları kapanmak üzeredir, bu yüzden merdivenlerden aşağı koşar ve arka kapıdan dışarı çıkarım. "Sin?" diye seslenirim, onun R1'ine doğru gittiğini görünce. "Easton Bradley Sinnett," diye bağırırım, sanki yaramaz oğluma bağırıyormuşum gibi. İşe yarar.

"Ne istiyorsun, Kashton?" diye bağıyor, bana dönerek.

"Seninle konuşmak istiyorum." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak ona bir tehdit oluşturmadığımı gösteririm. Onunla kavga edecek havada değilim.

"Duymam gereken her şeyi duydum ve söylemem gereken her şeyi söyledim." "Seni asla ispiyonlamayız," diye onu temin ediyorum.

"Biz mi?" diye homurdanır.

Siktir.

"Kimler biliyor?" diye soruyor.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum ama ona yalan söylemeyeceğim. "Ben, Haidyn ve Saint." Bill'in Adam'la anlaşma yaptığı için haberi olduğunu zaten biliyor.

"Lanet olsun. Harika." Espri yapmadan güldü. "Hiçbir şey olmayacak..."

"Böyle bir söz veremezsin," diye sözümü keser. "Ve biri konuşursa Elli'yi koruyamazsın."

"Carnage'a taşın." O burun kıvrırdı.

"Ciddiyim," diyorum. "Orada ikinizi de koruyabiliriz."

Kafasını sallar. "Dün karımı alışverişe götürdüm. Bebeklerin odaları için boya seçtik. Sonra onu öğle yemeğine çıkardım. Sonunda hak ettiği hayatı yaşıyor. Artık farklı bir insan... mutlu. Ve ben bunu ondan alamam, almayacağım da. Onu saklanmaya, hayatta kalmak için *onun* yaşadığı gibi bir hayat sürmeye zorlamayacağım. Ayrıca, o elli yıl daha kaçak olarak yaşayabilir."

"Haklısın." Adam'ın bir daha asla özgür olamayacağını kabul etmekten nefret ediyorum. "Ama sana bir şey olursa Ellington'ı koruyabilirim."

"Hayır. Yapamazsın," diye itiraz ediyor. "Ben ölürsem, o yeniden evlendirilir..."

"Beni onun vasisi yap." Ben Charlotte'un vasisiyim, ama öldükten sonra eşlerini bana emanet edebilecek kardeşlerin sayısında bir sınır yok.

"Ne oluyor, Kashton?" diye bağılıyor. "Hayır!"

"Öyle değil." Diye iç çekiyorum. Sin, başka bir erkeğin karısına dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederdi, ister romantik bir şekilde olsun, ister ona zarar vermek için.

"Ben lanet olası bir Spade kardeşi değilim." Bana sırtını dönerek, bir kez daha motosikletine doğru yönelir, konuşmamız bitmiştir.

Bir adım öne çıkıyorum ve sorum onu durduruyor. "Ya seni bir Spade yapabilirim?"

Geçen saniyeler, ona ulaşabildiğimi düşündürür. Ve sonra, sonunda, başını sallar. "Hayır. Onunla bu riski almayacağım. Yapabilsem bile, bu onu görünmez yapar. Dünya onun öldüğünü varsayar."

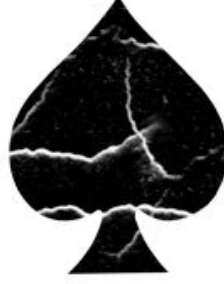
"Hangisi daha iyi, Sin, ha? Dünyanın onun artık var olmadığını düşünmesi mi, yoksa Lordların onu başka bir Lord'a hediye etmesi ve onun da onu arkadaşlarına dolaştırması mı? Peki ya bebekler..."

O dönmeden önce yumruğu yüzüme çarptı. Zaten onunla kavga etmezdim. Adam'ı bizden aldığını sandığım için ona borçluyum.

"Siktir git, Kash," diye bağırdı, yumrukları göğsüme çarptı ve beni daha da geriye savurdu. "Benden uzak dur ve karımdan uzak dur." Bunun üzerine motosikletine bindi, çalıştırdı, motorunu hızlandırdı ve park yerinden ayrılırken taze bir siyah iz bıraktı.

Tyson'ın ofisine geri dönüyorum ve içeri girdiğimde, sohbetleri aniden kesiliyor. Gözlerim duvarda asılı duran televizyona kayar ve kameraların ses olmadan arka otoparkı gösterdiğini görürüm. Ryat'a bakarım, Tyson ona yüz dolarlık banknot atarken o sırtmaktadır. "Ty'a Sin'in ilk yumruğu atan olacağına bahse girdim. Karşılık vermemiş olman, bunu hak ettiğini gösteriyor."

ON

EVERETT

Sanırım iki hayat yaşadığımı söyleyebiliriz. Lordların benim yaşamamı istediği hayat ve beni öldürmek isteyecekleri hayat.

Lordların ellerinden gelen herkesi mahvedecekleri bir sır değil. Yeminlerine ihanet edenleri kasten arıyorlar. Onları ibretlik hale getirmeyi seviyorlar.

Cezalandırmak çok önemli.

Bir gece daha, kendimi katedralin arkasındaki mezarlığa doğru yürürken buluyorum. Her gece buradayım. Yıllar önce hayatımla barıştım.

Muhtemelen neden ölüm yerine bu hayatı seçtiğimi merak ediyorsunuzdur. Ben de kendime çok uzun süre aynı soruyu sordum.

Beni öldürmesi için dinleyecek herhangi bir tanrıya dua ederdim. Vücuduma pes etmesini ve bırakmasını yalvarırdım. Bunun bu cehennemden daha iyi olacağına emindim. Sonra bir gün, bunu kendim sonlandırma fırsatı buldum.

On sekiz yaşındayım

Resmi olarak on sekiz yaşındayım. Yetişkinim. Öyle diyorlar. Bu, kim olduğumu veya nereden geldiğimi değiştirmiyor.

Cehennem.

Lanet olası cehennemde yanıyorum.

Babam gece yarısı beni uyandırdı, yataktan sürükleyerek çıkardı ve bir arabanın yolcu koltuğuna attı. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra, dışarıda durup daha önce hiç görmediğim bir adamla konuşmaya başladı.

Şimdi, adam sürücü koltuğuna otururken, o dönüp içeri giriyor.

"Emniyet kemerini tak," der ve kapıdan çıkar. "Nereye... nereye gidiyoruz?" diye sorarım, terli ellerimi dizlerimi ovuşturarak soruyorum.

Adam sessiz kalır, bu da endişemi daha da artırır. Babam beni asla evden çıkarmaz. Beni inzivaya çekip izole eder.

Kalbim o kadar şiddetli atıyor ki göğsüm ağrıyor. Titriyorum, burnum akıyor ve kalbim kırık. Bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim. Bir parçam biliyordu, ama buna inanmak istemedim.

Neden ben? Neden şimdi?

Kimse bana yardım edemez. Yalnızım.

Babam benden sadece kabullenmemi bekliyor. Uzanıp, benden istediği her şeyi kabul etmemi.

Yatmak doğru kelime değil. Bağlanmış bir kadın kaçamaz. Ağız tıkanmış bir kadın yardım isteyemez.

Lordlar bizim çaresiz olmamızı istiyorlar, itaatkar olmamızı değil. Hayır. O lanet olası piçler kavgadan zevk alıyorlar. Seni bastırdıklarında kendilerini en güçlü hissediyorlar.

"Nereye gidiyoruz?" Bu sefer sesimi daha iyi kontrol etmeyi başardım.

Sürücü olan adam ıslık çalmaya başlar.

Yüzümden taze gözyaşları akıyor ve midem düğümleniyor, bana yaptıklarını düşünerek. Bana yapacaklarını düşünerek. Başka ne olabilir ki? Sahip olduğum her şeyi aldılar. Aklımı, bedenimi, irademi. Verecek başka bir şeyim kalmadı.

Midem bulanıyor ve tekrar kusmam gerekiyor. Gömleğime ve kot pantolonuma kusmuğum bulaşıyor. Artık yutamıyorum.

Bunu yapamam. Yapmayacağım.

Adamın telefonu çalmaya başlar ve o telefonu kaldırıp kulağına götürür. "Evet, efendim," der. "Anlıyorum." Sonra tekrar

lanet olası ıslık çalmaya devam eder.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Başka seçeneğim yok. Babam, böyle bir durum için bana takip cihazı taktırmış. Kaçacağımdan korkuyordu, ama gidecek hiçbir yerim yoktu.

Öyleyse neden şimdi gitmeme izin veriyor? Kaçmak için araba kullanmayı bile bilmiyorum. Bir hayatım olmasına izin verilmiyor. Ondan başka arkadaşım ya da ailem yok. Hiç okula gitmedim. Üniversiteyi unutun. Ne zaman ve ne yiyeceğimi o kontrol ediyor. Ne zaman uyuyacağımı. Her şeyi o yönetiyor.

Hayatım bir hapis cezası ve o da gardiyan.

Farlar yavaşlama işaretini gösteren yol levhasını aydınlatırken, önümde bir viraj görüyorum. Dümdüz önüne bakan adama hızlıca bir bakış atıyorum.

"Üzgünüm," kurtaramayacağım kişiye fısıldıyorum. İkimiz de mahvolduk. Sonunda bizi yok edecek bir kader. "Yapamam..." Boğazım düğümlenirken sesim kesiliyor.

"Kiminle konuşuyorsun sen? Baban senin deli olduğunu söyledi." Sonunda benimle konuşuyor, ama onu görmezden geliyorum.

Babamın istediğini ona vermeyeceğim. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz. Böyle olmaz.

Dönüş yaklaşıyor ve ellerimi kucağımda yumrukluyorum. İşte bu. Bu benim tek şansım. "Ya şimdi ya da asla," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyorsun..."

Uzanıp direksiyonu yakaladım ve onu sertçe çevirdim, viraji almamamız için.

Hayat boktan ve hiçbir şey planladığın gibi gitmez. Hayatım zaten değersizdi, ama babam bana bundan daha kötüsü olabileceğini kanıtladı. O gece öleceğimi sanıyordum. Ama bunun yerine, bu benim ilk intihar girişimim oldu.

Çok sayıda ceset gördüm. Yetişkin erkeklerin, bunun onlara bir fayda sağlamayacağını bilerek hayatları için yalvardıklarını duydum.

Her zaman ölüm hakkında düşündüm.

Nasıl öleceğim? Eninde sonunda öleceğim. Kimse sonsuza kadar yaşamaz. Para ile satın alınamayacak tek şey budur. Belki biraz daha zaman kazanabilirsiniz, ama ölüm kaçınılmazdır. Tüm günahlarınızın bedelini almaya gelir.

sen yaptın. Ben de masum değilim. Öyleyse neden beni almadı? O gece hayatta kalmayı hak edecek ne yaptım ki? En azından o pislik sürücü öldü. Ve dünyadan bir Lord daha kurtulduğunu bilmek iyi geldi.

Tabii ki babam beni buldu. Uyandığımda kendimi bir hastane yatağında buldum ve hissizleştiğimi hatırlıyorum. Bir daha görmek istemediğim tek yüz, bana bağıırıyordu. Bunu kasten yaptığımı biliyordu ve bunu bana karşı kullandı. Ne kadar zavallı olduğumu söyledi. Beni sonsuza kadar yaşatacağını söyledi. Gülmek istedim çünkü bu mümkün değildi. Kimse yenilmez değildir. Kurucuların güçlendirmesine sahip olanlar bile ölür.

"Sen işe yaramazsın, Eve." Yüzümü kavradı, parmaklarını morarmış yanaklarıma batırdı. *"Sen kendine tehlike oluşturun, Eve."* Onunla mücadele etmek istedim, ama kollarım hastane yatağına bağlıydı. *"Seni korumak zorundayım seni seni seni"* İstemiştim istiyordum gülmek gülmek O Beni Beni daha önce hiç korumamıştı, ama birdenbire benim için bir anlam ifade etmeye başladım.

İşler düzelmeden önce daha da kötüleşti. İyileşmek ve kim olduğumu kabul etmek uzun zamanımı aldı. Neyse ki, son birkaç yıl gerçekten sakin geçti. Şimdiye kadar. Lordlar Kashton'ı hayatıma geri soktular. Bunu kasten yaptılar. Şimdi sadece nedenini bilmem gerekiyor.

Ne yaptım ben? Neyi yanlış yaptım? Bana kızgınlar mı? Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim.

Gözükmem ve kendime saklanırım. Hala hiç arkadaşım yok. Kelimenin tam anlamıyla.

Bu beni rahatsız etmiyor. Ben hep yalnızdım. Hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda bir seçim şansım yoktu.

Ama hayatım boyunca ölümle karşılaşmış olmam, masum birinin ölmesinin beni etkilemediği anlamına gelmez. Kendime ne kadar kalpsiz olduğumu söylesem de, öyle olmadığımı biliyorum.

"Cesedi ne zaman fark ettin?" diye soruyor adam, not defterine bir şeyler yazarken.

Gece esintisinden korunmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Buraya gelmen ne kadar sürerse sürsün."

Cinayet masası dedektifi başını sallar. "Seni karakola götürmemiz gerekecek. İfadenizi alabilmemiz için."

"Yani beni sorgulayacaksınız," diye düzeltiyorum ve o da sonunda not defterinden başını kaldırıyor. "*İfademi* şimdi alacaksınız."

"Bu standart prosedür, bayan."

Omuz silkiyorum. Parmak izlerimi alabilirler, yanaklarımın içini süpürebilirler. Lanet olası kan örneği alabilirler. Fark etmez. Ben yokum. Hiçbir şey bulamayacaklar.

O bana sorular sormaya devam ediyor ve ben de katedralin arkasındaki mezarlığın ortasına atılmış kadının cesedini inceleyen olay yeri inceleme ekibini izlerken notlar alıyor. Kokudan ve kadının vücudunun parçalanmış halinden tiksiniyorlar.

Gördüğüm kadarıyla genç görünüyor. Yanılıyor olabilirim. Bir süredir ölü olduğunu anlayacak kadar çok ceset gördüm. Cesedi çürümüş. Muhtemelen buraya atılmadan önce başka bir yerde günlerce güneşin altında kalmış.

Bu bir tehdit. Ben bile bunu anlayabiliyorum. Buraya kimse gelmez. Biri benim onu bulmamı istedi, ama soru şu: Onunla ne yapmamı istediler? Polisi aramamı istemedikleri kesin. Eğer bu bir testse, ben çoktan başarısız oldum.

Onu gömmemi mi istediler? Yakmamı mı? O bundan daha fazlasını hak ediyordu. Hikayesi böyle bitmeyecek. Hayattayken cehennemi yaşadı ve biraz huzuru hak ediyor.

"Tamam. Memur Anders sizi arabasına kadar eşlik edip karakola götürecekt."

Genç memur bize katılmak için yanımıza geliyor ve sanırım o Anders. Koyu renkli gözleri, benim skinny jean'lerimi, yüksek topuklu ayakkabılarımı ve tişörtümü, gözlerimi devirmek isteyeceğim şekilde süzdü. Tanrı olsun ya da olmasın, hepsi aynı lan.

"Tutuklu muyum?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Genç memur ellerini görev kemerine koyar ve sırtarak gülümser. Gözlerim kelepçelerine kayar ve eminim ki bu piç kurusu beni onlara takmaya çalışacaktır. Beni, her sözlerine itaat etmek zorunda olan aptal bir sarışın olarak görüyorlar.

"Şu anda değil, hanımefendi," diyor cinayet masası dedektifi ve genç memura fısıldayarak konuşmaya başlıyor.

Arka cebimden cep telefonumu çıkarırım. Bana yardım edebilecek tek kişinin numarasını ararım. "Alo?" diye cevaplar, esneyerek.

"Eve?"

Onu uyandırmışım. "Karakola gidiyorum."

"Ha?" Boğazını temizliyor ve ben onun oturup başucundaki lambayı yaktığını hayal ediyorum. "Tren istasyonu mı? Saçmalama. Jetle git. Arayıp hazırlatırım. Nereye gitmek istersin?"

"Karakol," diye düzelttim. "Bulduğum cesetle ilgili sorguya çekileceğim."

"Bir şey söyleme. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattı ve ben cep telefonumu cebime koyarken iki adamın da bana baktığını gördüm.

Burada şüpheli değilim, bu yüzden istediğim kişiyi aramakta özgürüm. "Avukatım bizimle orada buluşacak."

Küçük olan, durumdan yararlanamadığı için sinirlenerek homurdanır ve büyük olan başını sallar. "İyi. İyi."

Aslında değil. Avukatım onu canlı canlı yer. O bir lord, onlar ise hiç kimse.

KASHTON

Döndüğümde ve ofisteyken dışında, diğerleriyle pek konuşmadım. Hâlâ onlardan uzak duruyorum. Hiçbir şey çözülmedi ve onlar da olanlarda bir sorun görmüyorlar. Saint bana, *artık her şeyin yolunda olduğunu* söyledi.

Bir torba daha serum aldıktan sonra kendime geldim. Kızı almaya her zamankinden daha kararlıyım.

Bu gece yine dışarı çıkmaya karar verdim. Carnage'dan kaçınıyorum ve diğerlerinin bunu fark ettiğini sanmıyorum. Fark etmeleri de gerekmiyor. Artık o yerin ötesinde bir hayatları var. Hala orada yaşıyor olsalar bile.

Blackout'ta yürürken, kalabalık onlara yol açarken Haidyn ve Charlotte'un bana doğru geldiğini gördüm. Onları birlikte görmek garipti, o onun elini tutuyordu, ikisi de alyans takıyordu. Onun yerleşeceğini hiç düşünmediğimden değil, onunla olacağını hiç düşünmediğimden. Özellikle de onun gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra. Bunun bir tür numara olduğunu düşündüm. Berbat bir şaka.

Elbette bana aşık olduğunu söylerdi. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediği kişiyi bulduğunu söylerdi. Hayatını feda etmeye hazır olduğu kişiyi.

İnkâr ediyordum.

Haidyn, Charlotte'a oturma odasında oturduğu bir video hazırladı ve ben de onun, Charlotte'a onu sevdiğini söylerken aynı zamanda onu terk etmek zorunda olduğunu açıkladığını dinlediğini izledim. Charlotte, gözlerimizin önünde yıkıldı. Onun da Haidyn'i sevdiğini biliyordum.

Ben bencil bir kaltaktım. Birlikte çok zorlu şeyler yaşadık — kabul törenleri ve eğitimler. Hayatımızın çok karanlık bir dönemi — uzun süre birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Onun mutlu olduğunu görememekten nefret ediyordum. Ve onun aşık olduğunu görememiş olmaktan. Kardeşimi geri getirecektim ve hayatının aşkının hayatta ve iyi olduğundan emin olacaktım. Hayatının bu kadar önemli bir kısmına beni dahil etmemesine ne kadar kızmış olsam da. Beni onun koruyucusu yaptı ve ne kadar zor olsa da gururumu yutmak zorundaydım. Bana bir görev verdi ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Hayatımızdaki herkesin yaptığı gibi.

Saint'te durum farklı. Onun Ashtyn ile evleneceğini hep biliyorduk. Ve içten içe bir gün onu Carnage'a geri getireceğini biliyordum. Dört yıl mı yirmi yıl mı olacağı önemli değildi, o kadını bulacaktı.

"Merhaba, Kashton." Charlotte, müziğin sesini bastırarak, yüzünde bir gülümsemeyle dikkatimi çekiyor. Tatlı ve masum bir görünümü var. Çok sevimli. Özellikle Haidyn'in nasıl bir adam olduğunu bildiğim için. Herkes için çok şey feda etti. Sonunda *doğru kişiyi* bulduğuna sevindim.

"Selam." Ona başımı sallayıp Haidyn'e bakıyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Hamile olduğunu bildiği halde onu Blackout'a sokmasına şaşırdım. Yani, onu koruyabilir, ama yine de her şey olabilir. Burası kısa bir süre önce alevlere teslim olmuştu. Ama sanırım bir noktada her şeyi kontrol edemeyeceğini anlamak zorundasın.

Sol elini kot pantolonunun cebine soktu. "Ne demek istiyorsun? Mesajı okumadın mı?"

"Mesaj mı?" diye soruyorum. Ben sadece bir şeyler içmek için buradayım. "Tyson seni grup sohbetine eklemiş."

Cebime uzanıp cep telefonumu çıkarırım ve birkaç mesaj aldığımı görürüm. Müzik sesinden dolayı mesaj geldiğini duymamışım. Sohbeti kaydırırken, grupta beni iç geçirten bir cevap görürüm.

Bu eğlenceli olacak.

"Charlotte'u yukarıya götüreceğim. Kızlar dairede," diyor Haidyn ve ben ona başımı sallıyorum.

Tyson'ın ofisine gidip içeri giriyorum. Ryat, Ty'ın masasının yanında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Saint çoktan gelmiş, sandalyeye kambur oturmuş.

Sin kanepede oturuyor. Bana bakmıyor bile ve ben buna çok kızıyorum. Baba olmak için hazırlanıyor. Devin ve Gavin her an bebekleri doğuracaklar ve ben onun yanında olamayacağım için kendimden nefret ediyorum. Bu, bir arkadaşımın mutlu anlarından biri ve ben de bunun bir parçası olmaktan onur duyardım. Ama tabii ki, her şeyi mahvettim ve bunu kaçıracağım.

Sin'in yanına daha önce hiç görmediğim bir adam oturuyor. Neler olup bittiğini ve neden hepimizin burada olduğunu merak ediyorum.

Arkamda kapı açılır ve ben kenara çekilirim. Dört adam içeri girer: Ty'ın adamları. Onlar, Ty'ın burayı işletmesine ve cesetleri gömmelerine yardım ederler. "Ne haber patron?" diye sorar Alex.

Tyson masasından kalkar, ceketinin düğmelerini ilikler ve odanın karşı tarafındaki kanepeye işaret eder. "Oturun çocuklar. Bir kişi daha bekliyoruz."

Herkes rahat bir pozisyon alırken, ben kapının yanında durmayı tercih ediyorum ve kapı açıldığında duvara yaslanıyorum.

Haidyn içeri girdiğinde, Tyson ellerini çırpır. "Tamam. Bu cinayet masası dedektifi Haynes." Sin'in yanında oturan adamı işaret eder ve herkes Tyson'a bakar, ne haltlar döndüğünü merak eder. Lordlar kanun güçleriyle uğraşmazlar. Hiçbir türle. "Sıra sende." Ty ona başını sallar.

Dedektif ayağa kalkar ve sırt çantasını açar. Sonra hepimize manila zarfları dağıtmaya başlar. Ne olacağını zaten biliyorum. Déjà vu yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Adam, Bill ve dedektifle jet uçağında geçirdiğimiz gece gibi.

Elimi uzatıp kağıt yığınınını çıkarırım. En üstteki kağıtta baş aşağı asılı çıplak bir kadının profil resmi vardır. Ayak bileklerine sarılmış dikenli tel, onu ağaç dalına asılı tutan şeydir. Mücadelesi ve vücudunun ağırlığı nedeniyle derisi yırtılmıştır. Kolları da tel ile arkasına bağlanmıştır. Kan, morarmış derisinden akarak yere birikiyor. Bir zamanlar kısa olan altın sarısı saçları artık çilek sarısı renginde. Vücudu morluklarla kaplı ve her iki uyluğunda da yatay kesikler var.

"Siktir," diye tısladı Alex. "Bu sefer kaç tane bulundu?"

"Yedi," diye cevaplar dedektif. "Haftanın her günü bir tane bulundu."

"Lords ile ilgisi var mı?" Sin, ikinci fotoğrafa, başka bir kadının fotoğrafına dikkatini vererek sorar.

Adam iç geçirir. "Bulamadık, ama soruşturma daha yeni başladı." Haynes, Ty'a bakar. "Tyson ve benim bir... anlaşmamız var. Ona bu tür davalarla ilgili bilgi getiriyorum."

"Ne yapmamızı istediğinizi anlamadım." Colton, yüzünü elleriyle ovuşturarak, stresli bir şekilde konuşur. "Müdahale etmemiz mi gerekiyor? Polisle birlikte çalışmamız mı?"

"Hayır." Tyson başını sallar. "Bunun Luke ile bittiğini sanıyorduk, ama bitmedi. Sonra Haidyn Charlotte ile evlendiğinde, Dollhouse dikkatimizi çekti."

Haidyn'in karısının adı geçince yanımda duran vücudunun gerildiğini hissediyorum. Zarfı kahve masasına bırakıyor, geri kalanını okumaya bile tenezzül etmiyor. Yeterince görmüş.

"Bildiğimiz ya da bu işe karıştığını düşündüğümüz herkes şu anda Carnage'da ve bu yedi kız tecavüze uğradı, işkence gördü ve sakatlandı..." Ty başını sallayarak devam eder. "Bu bir tesadüf olamaz. Hâlâ bu işi yöneten biri var."

"LeAnne?" diye sorar Ryat, zarfını da Tyson'ın masasına çarparak. "Mantıklı. O kaltak, Matt onu öldürdüğünü düşünene kadar uzun süre radarın altında kalmayı başardı. Şimdi de buraya taşınıyor. Isabella ile ikiz olduklarını bildiğimizden hala haberi yok, ama kız kardeşinin artık Dollhouse'u yönetmediğini kesinlikle biliyor."

"Blakely son zamanlarda onunla konuştu mu?" Finn, Rya'ta sorar.

"Tabii ki hayır," diye bağıırır. "Ve konuşmayacak da. O kaltağı her yerde engelledim. Ve eğer bir daha evimize gelirse, kafasını omuzlarından koparırım."

Dedektif, Rya'tın itirafını duyunca koltuğunda kendini düzeltir ve Tyson'ın ona bizim hakkımızda ne kadar bilgi verdiğini merak ederim. Yani, bu kadar çok Lord'un bulunduğı bir odada bulunmak bile bu adamı tehdit altında hissettirmeli.

"Ya bu olay Dollhouse'u bulmadan önce olmuşsa ve onlar ellerindekini ortadan kaldırmaya çalışıyorlarsa?" diye sorar Haidyn.

"Otopsi sonuçları henüz çıkmadı, ama tahmini ölüm zamanlarına göre, bulunmadan çok önce ölmüşler," diye ekliyor dedektif.

Colton başını sallar ve Haidyn'e bakar. "Seni kurtarmak için diğerleriyle birlikte Dollhouse'daydık ve Hudson ve Isabella dışında o mülkteki tek kişi sendin. Orayı her santimetresini aradık. Yani eğer Dollhouse'daydırlarsa, biri onlara haber verip biz gelmeden önce onları oradan uzaklaştırmış olmalı."

"Bill," diyor Sin. "Saint ona Haidyn'in Dollhouse'da olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini sorduğunda, içeride birisi olduğunu söyledi. Ama orada bize 'yardım' edecek başka kimse yoktu." Arkalarına yaslanıp dövmeli kollarını göğsünde kavuşturur. "Haidyn'i oradan çıkarmamızın çok kolay olduğunu düşündüm. Ama bir kez olsun şansın bizim tarafımızda olduğunu düşündüm. Belki Bill onlara geleceğimizi haber vermiş ve orada bulunan diğer kişilere kaçmak için bolca zaman tanımıştır, böylece onları sorgulayamadık. Bu kadınları başka bir yerde tutmuş ve sonra öldürmüş olabilirler."

"Bill'e güvendiğini sanıyordum?" Haidyn Sin'e sorar ve ben onların konuşmalarını kaçırmışım gibi hissederim.

"Dürüst olmak gerekirse..." Sin iç geçirir, "Artık kimseye güvenmiyorum."

Bana. Artık bana da güvenmediğini kastediyor. Kendimi açıklamak istiyorum ama şimdi bunun sırası değil.

"Dollhouse'da neler oluyor?" Tyson, Haidyn'e sorar.

"Hiçbir şey. Charlotte o yerle hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Ve bildiğim kadarıyla, Isabella bir Lady olduğu için — Bill'in karısı — her şey ona kaldı."

"Bill bununla ne yapmak ister ki?" diye homurdanır Ty.

"Bill ile konuşmadım ve Charlotte'un da konuşmadığını biliyorum." Haidyn omuz silkiyor. "Yani senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi."

Birisi Carnage'a getirildiğinde, dünya için ölmüş sayılır. Kağıt üzerinde, ölüm tarihi ve nedeni yazılı bir ölüm belgesi verilir. Isabella artık mevcut değildir, bu da belirtilmedikçe sahip olduğu her şeyin eşine verileceği anlamına gelir.

"Belki LeAnne'e bırakılmıştır," diyor Ryat.

"Mantıklı değil," diye söze girer Colton. "LeAnne'in Dollhouse'un varlığından haberdar olduğunu varsayalım. Haidyn'in orada olduğunu bilmek zorundaydı. Ve Bill'in de bunu bildiğini. Eğer o bizim tarafımızdaysa, şu anda kimse oradan faaliyet göstermezdi, çünkü herhangi bir gün oraya uğramamızı engelleyecek ne var ki? Hayır. Şu anda oradan uzak dururlardı. Ama..." Colton parmaklarını şıklatır ve daha dik oturur. "Peki ya ev?"

"O ne olacak?" diye sorar Haidyn.

"O gece eve hiç girmedik. Sen mülkte tamamen farklı bir yerdeydin. Ya biz seni kurtarıırken, herkesi eve götürdülerse? Sonra biz ayrıldığımızda, onları geri götürdülerse?" Omuz silker. "Çünkü bir hafta sonra eve gittiniz, değil mi? Kurucuların geliştirmelerini mi arıyorlardı? Biz bir yerden başka bir yere giderken kadınları başka bir yere götürmüş olabilirler. Çünkü her seferinde Bill nereye gittiğini biliyordu ve onlara haber vermiş olabilir."

"Mümkün." Haidyn kendi kendine başını sallar.

"Onların sadece tek bir yerden faaliyet gösterdiklerini varsaymak aptalca bence," diyor Ryat omuz silkerek. "Böyle durumlar için mutlaka birden fazla yerleri vardır... onları taşımak için."

"Bu Dollhouse nedir?" diye sorar dedektif, hala odada olduğunu hatırlatarak. "Arama emri alabilmem için adresini bilmem gerekiyor..."

"Oradan uzak dur. Arama iznine ihtiyacımız yok," diye Tyson sözünü keser ve ekler, "O bizim için. Senin için değil." Dedektif iç çeker.

"Peki Bill'e ne yapacağız?" diye devam ediyor Ryat.

"Hiçbir şey," diye aceleyle cevap veririm ve herkes bana bakar. "Kanıt lazım." Mantıklı düşünmeye çalışırım.

Bu odada Bill'i neden teslim edemeyeceğimizi bilen dört kişi var. Adam onunla bir anlaşma yaptı. Bill'i öldürürsek, kardeşimize ne olacak? Onu kim koruyacak? Dört yıldır kaçak durumda. Onun kanını ellerime bulaştırmayacağım. Belki de Bill'in planı başından beri buydu. Adam'la ilişki kurarak onu yakalayamayacağımızdan emin olmak. Birbirimize sadık olduğumuzu ve birbirimiz için ne gerekiyorsa yapacağımızı biliyor.

"Sen onunla yakındır." Tyson, Sin'e bakar. "Bill'le iletişime geçebilir misin? Bilgi topluyormuş gibi görünmeden neler öğrenebileceğini bir bak."

"O neredeyse Haidyn'in kayınpederi," diyor Sin, Haidyn'i işaret ederek. "Ona yaptır."

Sin bu işe karışmak istemiyor. Beni ihanetle suçluyor ve Bill'in iyi biri olmadığı ihtimali ortaya çıktığı için, onun Elli ve doğmamış çocuklarının yanında olmasını istemiyor. Ailesini tehlikeye attığımı düşünebilmesine bile sinir oluyorum.

"Carnage'da olduğundan beri onunla hiç iletişim kurmadık." Haidyn omuz silkiyor.

Yalan. Ama iyi bir nedeni var. Adam'ın sahte cenazesinden sonra onun özel jetiyle gece yarısı kaçtığımızı hiç kimsenin bilmesi gerekmiyor.

"Ama mantıklı değil," diyorum. "Dollhouse insan kaçakçılığı ve seks köleliği ile uğraşıyor. O korkunç yerin doğası gereği işkence ve tecavüz mantıklı, ama işlerine yarayabilecek insanları neden öldürsünler? Neden ürünlerini boşa harcasınlar?" Bu iş 101. Stokunu içmezsin, çünkü o zaman satacak ürünün kalmaz. Para kazanabilecekleri kadınları neden öldürsünler?

Tyson çenesini ovuşturur, dedektif ise sadece ensesini kaşır. Kimse buna bir cevap veremez.

"Peki ya cesetler?" Ryat dedektife bakarak sorar. "Yedi günde yedi ceset? Bana bir oyun gibi geliyor. Nerede olduklarını nasıl bildiniz?"

"Telefonlar aldık."

"Kimden? Onları kontrol ettin mi?" Ryat devam ediyor.

"Evet." Çömelir ve sırt çantasını tekrar karıştırır. Bir defter çıkarır, onu sehpa üzerine koyar ve parmak uçlarını yalar, sonra istediğini bulana kadar sayfaları karıştırır

"Hepsi öldükleri yerlerde bulundu, biri hariç. Kampçılar, yürüyüşçüler ve yoldan geçenlerin rastgele ihbarları."

"Öldürdükleri yerde bulunduklarını nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Olay olay yeri... ve kan." Haynes bakıyor bana bana "Onlar bulundukları yerde işkence görmüşlerdi, bu hariç." Masadaki fotoğrafları inceler ve sonra bir tanesini yığından çıkarır. Fotoğrafta bir kadın mezarlığın ortasında çıplak yatmaktadır. Yüzüstü bir mezarın üzerinde yatmaktadır, elleri arkasından dikenli telle bağlanmıştır, ayak bilekleri de bağlıdır. Dudakları kanıyor.

Bu mezarı daha önce görmüştüm.

"Yanık izleri ne anlama geliyor?" diye sorar Ryat. "Bilgi almak için ona işkence mi ettiler? Belki de onları satmakla ilgili değildi; belki de bir şey biliyorlardı."

"Üç yerinden yanmış ve birkaç parmağı kesilmiş. Hepsi de hayattayken." Dedektif ona bakar. "Anladığımız kadarıyla, dövmeleri... doğum lekelerini siliyorlardı. Göze çarpan her şeyi. Ailesi, üç ay önce kaybolduğunu bildirdiklerinde haberlerde onun fotoğraflarını yayınlamıştı. Herhangi bir nedenle onu başka bir yere götürmek zorunda kalırlarsa ve bir sivil onu görürse, onun ayırt edici bir özelliği olmasını istemezlerdi."

"Parmakları eksik bir kadın, doğum lekesinden daha fazla dikkat çekecektir diye düşünüyorum," diyor Alex omuz silkerek. "Ama bu sadece benim düşüncem."

Ryat başka yere bakar ve elini yüzünde gezdirir.

"Sırtına ne kazınmış?" Sin, daha iyi görebilmek için öne eğilerek sorar.

"Sıra sende," diye cevaplar dedektif. "Bu da o hayattayken yapılmış." Ayağa kalkar ve ellerini beline koyar. "O en son bulunan kişiydi, ama oldukça uzun süredir ölü olduğu için ilk öldürülen kişi olduğunu düşünüyoruz. Ve atılmış gibi görünen tek kişi oydu."

"Nereye?" Ryat, tam yeri açıklamayınca homurdanır.

"Bir mezarlıkta." Notlarını kontrol eder. "Bir katedralin arkasındaydı..." Herkes aynı anda konuşmaya başlar ve Tyson ellerini kaldırır.

"Hey," diye bağırarak hepimizi susturur, dedektife bakar ve "Hiçbirinin Lordlarla ilgisi olmadığını söylemiştin," diye bağırır.

"Değiller."

"O zaman onun atıldığı yeri nasıl açıklayacaksın?" diye bağırır Haidyn. "Bana Lords'lara oldukça yakın gibi geliyor. Katedralin orada olduğunu bilen çok az sivil var, arkasında çok sayıda Lord'un gömülü olduğu terk edilmiş mezarlığı ise hiç kimse bilmiyor."

Dedektif başını sallar. "Hiçbir kadının Lordlarla aile bağı yok."

Bunu nereden biliyor? O bir Lord değil ve bir Lord sana bunu söylemez. Bu ebeveynlerin herhangi biri bu bilgiyi kendilerine saklamayı tercih etmiş olabilir.

"Bu, onun Lordlardan biri olmadığı anlamına gelmez," diyor Alex omuz silkerek. "Her yerdeler. Barrington ve Lordlar Kamarası. Burası bir üniversite şehri. Blackout'ta biriyle tanışmış olabilir. Haftalarca onunla yatmış ve onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyor olabilir."

"Cesedi kim ihbar etti?" diye sorar Saint. Başladığımızdan beri ilk kez konuşuyor.

Dedektif kağıda bir kez daha bakar ve ismi okur. "Everett. Everett Sinclair."

Bazen haklı olduğumda kendimden nefret ediyorum.

Haynes devam ediyor: "Ama o aklandı. Hikayesi doğrulandı. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş gibi bir şeydi."

Saçmalık. Kızım her gece oraya gidiyor. En azından ben onu takip etmeye başladığımdan beri öyle.

"Lords'a ait terk edilmiş bir mezarlıkta kim olur ki?" diye soruyor Saint. "Bana 'yanlış zamanda yanlış yerde' gibi gelmiyor."

Haidyn'e bakıp anladığını kontrol ediyorum. Bana hafifçe başını sallıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Benim zaten bildiğim şeyi düşünüyor. Boyu yaklaşık 1,78, yeşil gözlü, sarı saçlı ve meşaleyle oynamayı seven biri. "Araştıracağım," diyorum herkese.

Şu anda tüm gözler üzerimde. "Ne demek, araştıracağım?" Sin'in doğrudan bana konuşmasına şaşırdım, ama ayağa kalkıp ellerini kot pantolonunun ceplerine sokması, benim bir şeyler çevirdiğimi düşündüğünü gösteriyor. Dediğim gibi, artık bana güvenmiyor. "Araştıracağım demek istiyorum," diye tekrar ediyorum. Bu odadaki herkesin

benden alabilecekleri tek şey bu.

Saint ve Haidyn, sırtıma tehdit notunu zımbalayan kadının kim olduğunu bilmiyorlar ve şimdi bunu kendime sakladığım için mutluyum.

"Bu beni hiç rahatlatmadıysa özür dilerim. Kısa süre önce Lordların da dahil olduğu lanet olası bir seks kaçakçılığı çetesinin varlığını öğrendik ve buradaki bazılarımızın çocuk bekleyen eşleri var." Bana doğru bir adım attı.

"Sin..."

Elini kaldırarak Haidyn'i susturur, sonra bana konuşmaya devam eder. "Diğerlerini bilmem ama hamile karım söz konusu olduğunda, onun için en iyisini yapacak kimseye güvenmiyorum. Ve iş o noktaya geldiğinde, onu koruyamayacağın kesin." Bunun üzerine soğuk bakışları Haidyn'e yönelir. Sonra kapıyı açar ve Tyson'ın ofisinden fırlayarak çıkar.

Oda sessizliğe bürünür, ancak Blackout personelinden biri Tyson'ın masasındaki telefonda hoparlöre konuşarak bu sessizliği bozar. "Kavga. Üç adam."

"Gidin," diye emreder Tyson, kapıyı işaret ederek, ve dört adamı ayağa kalkıp odadan çıkar.

"Sizi haberdar ederim." Dedektif sırt çantasını alır ve Ty'a başını sallar, Ty de aynısını yapar.

O ayrıldıktan sonra, Haidyn duvardan iterek ayağa kalkar. "Kayıt dışı mı?" diye sorar.

Tyson sandalyesine yaslanır. "Tabii ki." Gözleri hepimize döner.

"Bu kadınların Dollhouse'da olduğunu sanmıyorum," diyor Haidyn.

Ty kaşlarını çatıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

Saint'in karşısındaki kanepeye, Sin'in az önce boşalttığı yere otururum ve masanın üzerine dağılmış fotoğrafları toplarım. "Kısa süre önce bazı bilgiler edindik..."

Yedi kızın her biri işkence görmüş ve tecavüze uğramış. Kim bilir ne kadar süre boyunca ne kadar acı çekmişlerdir.

Biri dere yatağında yatıyor, boğazı kesilmiş. Bu manzara bana çok tanıdık geldiği için midem düğümlenir. Bazıları bunun hızlı bir ölüm olduğunu düşünebilir, ama güneş yanığı olan cildindeki morluklar başka bir hikaye anlatıyor. Onu günlerce dışarıda asılı bırakıp çürümeye terk etmişler. Göğsündeki ve karnındaki kesiklere bakılırsa, muhtemelen kanamasına neden olacak kadar kesmişler, ama ölmesine izin vermemişler. Kan, hayvanları çekip onu yemeleri için. Ta ki biri gelip onun hayatının bittiğine karar verip son verene kadar.

"Dinliyorum," diyor Ty.

Birkaç fotoğraf alıp masasına bırakıyorum. Gözlerini indirip onları bir kez daha inceliyor.

"Tam olarak neye bakmam gerekiyor?" "Barkod yok."

Kaşlarını çattı. Bana baktı. "Barkod ne demek?"

"Kısa süre önce Adam'ın seçtiği kadının Dollhouse'da bir kurban olduğunu öğrendik. İç uyluk kısmında bir barkod vardı. Bu kadınların hiçbirinde böyle bir şey yok. En azından benim görebildiğim kadarıyla vücutlarının hiçbir yerinde yok."

"Bu bir dövme mi, yoksa gerçekten tarayabilecekleri bir şey mi?"

Başımı yana eğiyorum ve Haidyn elini yüzünde gezdiriyor. "Ben... bilmiyoruz," diye yanıtlıyor.

"Ne önemi var?" diye homurdandı Saint. "Kesinlikle bir tür işaret."

"Adamlarıma izlenebilen özel bir mürekkeple dövme yaptırdım. Tarandığında onlara her zaman Blackout'a erişim izni veriyor," diye açıklıyor Tyson.

Midemde mide bulandırıcı bir his oluşur.

"Yani aynı tür mürekkepse... belki Dollhouse üyeleri onu tarayabilir," diyor Tyson.

"İzini sürebilir misin?" diye sorar Haidyn.

"GPS gibi mi? Hayır." Ty bilgisayarını açar. Parmakları tuşların üzerinde uçar ve duvara asılı televizyonda bir ekran belirir, bize isimler ve zaman damgalarının bulunduğu bir program gösterir. "Ama birisi giriş yapmak için her kullandığında kayıt altına alır."

"Belki de bu yüzden onu kullanıyordu. Kimin ne zaman kullandığını takip etmek için. Bir hesaba bağlanabilir mi?"

"Hesap derken neyi kastediyorsun?" Tyson merak eder.

"Ödeme gibi. Bir kız seçiyorsun. Kodu tarıyorsun, onu kullanmak için otomatik ödeme yapıyorsun."

"Neden olmasın? Kullandıkları programın türüne bağlı olur." Omuz silkiyor. "Ama neden iz bırakmak istesinler ki? Her kız için kimin ne zaman ödeme yaptığını bulmak çok kolay olur. Böyle bir şey tartışmaya açık değildir."

Anladığımı belirtmek için başımı sallayıp ayağa kalkıyorum. Ama neden bunu tartışmak zorunda olsunlar ki? Eminim yıllardır bu şekilde paçayı kurtarıyorlardır.

"Onun bu işin üstesinden gelemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Haidyn, bize bilgi veren dedektifi kastederek Tyson'a diyor.

"Evet." Tyson iç geçirip sandalyesine yaslanır. "Adam sonunda ölecek, ama en azından nefes alırken işe yarayacak."

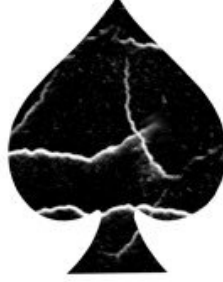
"Sence sana her şeyi anlatıyor mu?" diye sorar Saint.

"Bence yeterince anlatıyor."

"Ne aradığını bilmiyor," diye ekliyor Saint.

"Belli ki." Kadınlardan birinin fotoğrafına dokunur. "Sizler sadece onlara bakarak ondan daha fazlasını biliyorsunuz. Ama ben onun elindekileri bize göstermeye devam etmesini sağlayacağım ve biz de kendi soruşturmamızı yapacağız."

ON BİR

EVERETT

Niykee Heaton'ın "Lullaby" şarkısı, balkona çıkan merdivenlerin yanında, yere koyduğum hoparlörden yüksek sesle çalıyor.

Ben Lordların sunağının yanında durup, üzerinde yatan adama yavaşça işimi yaparken, şarkı büyük katedralin içinde yankılanıyor. Kolları başının üstünde bağlı ve bacakları genişçe açılmış durumda.

Ben iğneyi onun solgun tenine batırırken, o ağzındaki tıkaçtan hıçkırarak ağlıyor. Jiletlerden çok kan kaybetmiş. Lordlar bu gece ona epey zarar vermiş.

Kendilerine işkence etmelerini ironik buluyorum. Belki sonunda tüm Lordları öldürecekler.

Birkaç kez, onlar günah çıkarma seansındayken orayı ateşe vermeyi düşündüm. Tüm çıkışları kilitlersem, muhtemelen bir kerede yüzden fazlasını öldürebilirim. Kendimi de dahil. Ama her düşündüğümde, kendime beklememi söylüyorum. Başka bir zaman, başka bir gün. Yüz bir kişiyi öldürebilecekken neden yüz kişiyle yetineyim? Sadece doğru fırsatı bekliyorum.

Çift kapının gıcırdaması, burada birinin olduğunu haber veriyor. Kafamı kaldırıp bakmıyorum, ama çıplak Lord, sanki onu tekrar kesmek için geri dönmüşler gibi, ağzındaki tıkaçla çığlık atmaya başlıyor. Daha fazla kan talep ediyor.

İpliği bağlayıp kesiyorum, sonra iğneyi ve makası bir kenara koyuyorum.

Başımı kaldırdığımda, ön sırada oturan bir Lord görüyorum. Arkasına yaslanmış, kollarını genişçe açmış ve yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme var. Ellerimdeki kanlı eldivenleri çıkarıyorum ve konuşmadan önce şarkıyı duraklatıyorum. "Aynı hafta içinde iki ziyaret. Neden birdenbire bu kadar şanssız oldum?"

Kashton'ın gülümsemesi genişliyor. "Melek." Bana göz kırpmıyor ve iğnemi ve ipliğimi dudaklarına saplayıp ağzını dikmek istiyorum, böylece bir daha bana öyle seslenemez.

"Daha fazla ilaç almaya mı geldin?" diye alay ediyorum.

"Dikkatli ol, Eve. Beni bir kez kandırdın... Bir dahaki sefere uyuşturulan sen olacaksın." Gözleri tembelce vücudumu süzer. "Ama seni tek başına bırakmayacağım. Uyandığında çıplak ve bağlanmış olacaksın."

Topuklarımın kenarından neredeyse düşüyordum ama ayakta kalmayı başardım. Onun istediği de bu. Benim onun için diz çökmemi görmek. "Ne istiyorsun, Kash?" Ağlayan Lord'u görmezden gelerek sunak etrafında dolaştım ve Kashton'un önüne geldim. Kalçamı dışarı çıkardım ve ellerimi kalçama koydum.

Mavi gözleri topuklu bağcıklı ayak bileği botlarıma düşüyor ve yavaşça file çoraplarım ve mini eteğim üzerinden yukarı doğru kayıyor, sonra göğüslerimi boynuma kadar iten siyah askılı bluzumda duruyor. Başını yana eğip, yüksek at kuyruğumu inceledikten sonra gözlerime bakıyor. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum, ama vücudum titriyor.

"Bana bak, Eve. Gözlerin gözlerimde olsun... Lanet olsun, sen mükemmel bir kadınsın."

Sanki benim duymam gerekenleri biliyormuş gibiydi. Hiçbir erkekle böyle hissetmemiştim... en azından isteyerek. Ve bu sadece parmaklarıydı. O gece birkaç içki içmiştim ama uyuşturucu almamıştım. Onun için bu kadar heyecanlanmam için hiçbir neden yoktu.

Yüzü ciddileşti ve gözleri arkamdaki çıplak Lord'a kaydı. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Kaba bir kahkaha attım. "Beni yalnız yakalamak için daha fazla çaba sarf etmelisin."

Ayağa kalktı ve ben kirpiklerimin arasından ona bakmak zorunda kaldım. Botlarımla bile, o benden epey daha uzundu.

"Bu önemli, Everett." Ellerini kapüşonlu sweatshirtinin içine soktu.

Bildiğim kadarıyla, o beni sadece Eve olarak tanıyor. Adımın Everett olduğunu nereden biliyor? Midemde mide bulandırıcı bir his oluşur. "Tabii," derim ve yan kapıya doğru yürürüm.

Benden önce davranıp kapıyı açar. "Önce bayanlar."

Gözlerimi devirmek istiyorum ama bunun yerine *teşekkür ederim* diye mırıldanıp koridora giriyorum. Beni ofise kadar takip ediyor ve yine kapıyı benim için açıyor. İçeri girer girmez ona dönüp soruyorum. "Sabahın üçünde buraya gelmene neden olan bu kadar önemli şey ne, Kashton?" Tanrı'nın sunağında bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde duran biri kimseye sırrını anlatacak değil ya.

Kashton sırt çantasının fermuarını açar ve masanın üzerine bir şey atar.

Onu alıyorum ve ne olduğunu görünce donuyorum. "Bunu nereden buldun?" Bu, bulduğum ölü kadının fotoğrafı.

"Tyson Crawford'u tanıyor musun?"

Tabii ki onu tanıyorum. "Blackout'un sahibi." Arkadaş falan değiliz ve o benim kim olduğumu bilmiyor.

Kashton kanepede oturarak başını sallar. "Bir dedektifle anlaşması var. Bu akşam erken saatlerde bir toplantı yaptık ve orada bulunan herkese bu raporlar verildi." Gözlerim onun gözleriyle buluşur. "Ve senin adın da geçiyordu."

Bu *Everett'i* açıklıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Adımın geçtiği ne demek?"

"Everett Sinclair'in katedralin arkasındaki mezarlığa atılmış cesedi bulunduğunu odadaki herkese duyurdu."

Siktir! Ne zamandan beri polisler Lordlarla işbirliği yapıyor? Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum, böylece benim tetikte olduğumu fark etmesin. Bu, o mesajı aldıktan sonra yaptığım telefon görüşmesiyle mi ilgili? Elbette bunların bulduğum cesetle bir ilgisi yok.

Elini dizlerine koyarak öne eğildi. "Onun hakkında bildiğin her şeyi anlat."

Kaba bir kahkaha atıp kağıtları kanepenin yanındaki yere attım. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Saçmalık." O ayağa kalkar ve ben bir adım geri atarım. "Ona bunu yapan kişi, sırtına '*Sıradaki sensin*' yazmış, sonra da onu senin sık sık ziyaret ettiğin terk edilmiş bir mezarlığın ortasına atmış."

Yani, tabii, buna tesadüf diyebilirsin, ama... ben tesadüflere inanmam." Gözleri benimkilere kilitlenir ve ekler. "Ve o, senin oturduğunu gördüğüm mezarın üzerine bırakılmıştı."

Bunun bir işaret olduğunu biliyordum, ama bu onu doğruluyor. "Ne demek istiyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bu uyarı senin için," dedi soğukkanlılıkla. Gergin bir şekilde yutkundum. "Bu..."

"Dollhouse hakkında ne biliyorsun?" diye sözümü kesti. "Hiçbir şey."

Elini uzatıp boynuma doladı, o kadar hızlıydı ki tepki veremedim beni kendine doğru çekti.

"Kash..."

Nefes almamı engelliyor ve ellerim onun dövmeli kollarını kavrayarak kurtulmaya çalışıyor ama kapüşonlu sweatshirtinin kolları yüzünden başaramıyorum. Mavi gözleri benimkileri ararken kararır. "Bana yalan söylersen sana yardım edemem, melek. O yüzden sana son bir kez daha soracağım..." Beni bırakıp geriye doğru itti ve popom masaya çarparak masayı salladı. "Dollhouse hakkında ne biliyorsun?"

Ağrıyan boynumu ovuşturarak derin bir nefes alıyorum. "Birkaç yıldır faaliyette olmadığını biliyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Doğru değil."

Burun kıvırıyorum. "Bana yalancı mı diyorsun?" O başını sallıyor.

"Evet."

Yalan söylerken onun bakışlarına dayanamayıp gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Uzun zamandır kimse oraya gitmedi."

"Isabella hakkında ne kadar bilgin var?" diye sorar. "Ben..."

"Seninle onun partisinde tanıştım." O, Isabella ve kocasının mega yatında geçirdiğimiz geceyi kastediyor. Bu canavarın bana dokunmasına izin verdiğim geceyi. "Öldürdüğüm adam sana para ödüyordu..."

"Bana tecavüz edecekti," dişlerimi sıkarak onu düzeltiyorum.

Kafasını yana eğiyor. "Biri bunun için para alıyordu."

Yani ya sen onun işiydin ya da onun fahişesiydin. Hangisiydi?"

Kalbim hızla atıyor. "Hayatım seni ilgilendirmez, Kash." Ona geçmişimi anlatmayacağım. Bu ona çok fazla kapı açacaktır.

"Sen onun *bebek*lerinden biri miydin?"

Sorusu karşısında dizlerim titremeye başlar ve kusmak isterim. "*Çok güzel bir bebek olacaksın.*"

Bana yaklaşarak devam ediyor. "Belki de Dollhouse'un tutsağıydın ve o gece seni pazarladı?" Elini uzatıp at kuyruğumu okşuyor. "İpeklere sarılmış güzel bir fahişe. Kim seni sikmek istemez ki, Eve?"

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. *Nefes al, Eve. Kendine gel.*

"Seni kurtardığım anda, cumartesi gecesi sarhoş bir kadın gibi bana atladığını biliyorum." Sırıttıyor. "Bana borcunu ödemek istedin... ve iyi bir fahişe gibi, bacaklarını bana açtın..."

Yüzüne o kadar sert bir tokat attım ki, elim anında acıdı. "Bu ne cüret!"

Yine boğazımı sıkıp beni kanepeye fırlatıyor. Kalçalarımın üzerine oturarak beni yere bastırıyor ve avantajını kullanıyor. Yüzüne tokat atıyorum ama kolunu uzatıyor ve ona ulaşamıyorum. Kapüşonlu sweatshirtini çekiyorum ama bir işe yaramıyor.

"Sana bir şey söyleyeyim, melek." Gözleri yumuşak, ama sözleri beni yere yatırdığı kaslı vücudu kadar sert. "Lordlarla dolu bir oda senin sorunun bir parçası olduğunu düşünüyor. Ve onlara cevap vermezsem, cevapları senden alacaklar. Anlıyor musun?"

Ciğerlerim yanıyor ve nefes almaya çalışırken onun kollarında kıvraniyorum. İhtiyacım olduğunda ilaçlarım nerede? Kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Tüm ağırlığıyla beni deri koltuklara bastırıyor.

Panik göğsümü sıkıştırıyor ve oksijen eksikliğinden yüzüm zonkluyor. Bacaklarımı tekmeliyorum, botlarımın topukları kanepeye batıyor ve nefes almak için dönüp durmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Elini boğazımda daha da sıkarken, kalçalarını belimden kaldırıyor ve serbest eliyle mini eteğimi yukarı çekip file çoraplarımı tutup yırtıyor. Gözleri, diğerine de aynısını yapmadan önce, açığa çıkan uyluğumu tarıyor. Onlara bakmayı bitirince

, ağırlığını tekrar üzerlerine verir ve gözleri benimkilere bakar. Gözlerim ağırlaşırken görüşüm bulanıklaşır.

"Bu lordların eşleri ve bebekleri var. Ve emin ol, ailelerinin zarar görmemesi için seni yem olarak kullanmaktan hiç çekinmeyeceklerdir." Boynumu bırakıp üzerimden kalkıyor ve ben kanepenin kenarından yuvarlanarak yanıma düşüyorum, öksürüyor ve tükürüyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, önümde çömeldi ve çenemi avuçlayarak, sulu gözlerimi kendininkilere doğru çevirdi. Serbest eliyle, kavga sırasında at kuyruğumdan düşen saç tellerini nazikçe itti. "Şu anda tek müttefikin benim, Eve. Seni koruyabilirim."

Hala nefes almaya çalışırken, sert bir kahkaha attım. "Ben... senin korumana ihtiyacım yok."

Gözleri yüzümde dolaşüyor ve aralık dudaklarımın üzerinde duruyor. Nefes nefeseyim, derin nefesler alıyorum, göğsüm yanıyor. "Sen dokunulmaz değilsin, Everett. Tek yapmam gereken seni bir odada yalnız bırakmak ve güzel boynunu elimle kavramaktı." Dövmeli parmak eklemlerini yanan boğazımda nazikçe gezdiriyor ve ben bu dokunuşla çenemi daha da yukarı kaldırıyorum. "Ve birkaç saniye içinde, yırtık çoraplarla sırt üstü yatıyordun. Lordlarla dolu bir odanın sana ne yapabileceğini bir düşün. Seni çıplak soymak, bağlamak ve ihtiyaçları olan kurbanı sunmak için fazla bir şey yapmaları gerekmez."

Keşke benim geçmişime ne kadar yakın olduğunu bilseydi. O yollardan geçtim ve geri dönmeyi reddediyorum. "Beni koruyacak mısın yoksa onları bana yönlendirecek misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu yolda öğrendiğim şey, *kimseye güvenmemek*.

"Senin nerede olduğunu zaten biliyorlar, melek. Kapına gelmeleri an meselesi." Bunun üzerine ayağa kalkar, sırt çantasını alır ve beni dört ayak üstünde bırakarak ofisten çıkar.

KASHTON

Barrington Üniversitesi'nde üçüncü sınıf

Babamın ofisine girdiğimde onu ve kardeşlerini masalarında otururken buluyorum. Babamın masasına doğru yürüyorum. "Seçtiğim kişinin kim olacağını biliyorum."

"Sen seçemezsin." Haidyn'in babası Garrett, sanki ben onunla konuşuyormuşum gibi konuşur. Spade kardeşlerin özelliği, hepsinin senin baban olduğunu düşünmeleridir.

Babam bilgisayarından bana bakıp sandalyesine yaslandı. "Adın ne?" diye sordu ve kalemını eline aldı.

"Eve," diye cevap veriyorum.

Kalemi kağıt üzerinde durur ve bana bakar. "Eve ne?"

"Tek bildiğim bu," diyorum dürüstçe.

Kalemını düşürdü. "Barrington'a mı gidiyor?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Onu orada hiç görmedim. Onu hatırlardım, ama burası çok büyük bir üniversite. Yani her zaman bir olasılık var.

O iç çeker ve diğerlerinin güldüğünü duyarım. "Peki... onu nereden tanıyorsun?" diye sorar babam.

Bir saniye düşündüm ve ona yalan söyleyemeyeceğime karar verdim. Bu konuda değil. Son sınıfta onu her şeyden çok istiyorum. "İnisiyasyonum sırasında. Isabella'da." Bu geçen ay oldu ve onu kafamdan çıkaramıyorum. Nereye gitti bu kız? Yatta birlikteydik. Beni terk ettikten sonra yatdan atladı mı? Onu her yerde aradım ama bulamadım. Üzerinde sadece benim ceketim vardı. Topuklu ayakkabılarını bile almamıştı. Çantası yoktu. Telefonu yoktu. Hiçbir şeyi yoktu. Benim ona yaptıklarım yüzünden öldürüldü mü? Muhtemelen bir pezevengi vardı ve işini yapmadığı için cezalandırıldı.

Babam kaşlarını çatıyor.

Garrett'ın kahkahası dikkatimi çekti. "Oğlum, eğer o Isabella'daysa, o zaman o bir fahişe..."

"Yani bakire değil," diye ekler babam.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunu zaten biliyordum. Tüm Lordlar, Barrington Üniversitesi'ndeki son sınıfta seçilirler. Lordlar'a kabul edildikten sonra. Ama sadece Spade kardeşler bakire birini almak zorundadır. "Onu istiyorum." Kiminle yattığı umurumda değil.

"Eğer o yatta idiyse, muhtemelen hepimiz onunla yatmışızdır." Babam başını sallar ve o Lord'un yapacağı gibi ona tecavüz ettiklerini düşününce yumruklarımı sıkarım. "Cevap hayır."

"Baba..."

"Hayır, Kashton," diye tersler. "Fahişe almayacaksın. O bakire olacak ve onu ben seçeceğim." Dikkatini bilgisayarına verir. Konuşma bitmiştir.

Carnage'da yatağımda uzanmış, televizyona bakıyorum ama sesini duymuyorum. Aklım Eve'de.

Onda barkod yok. Bu, onun doğruyu söylediği anlamına mı geliyor? Bilmiyorum. Adam'ın seçtiği kadında barkod olması, hepsinde barkod olduğu anlamına gelmez. Ya o barkod Adam için bir ipucuysa ve Dollhouse için değilse, ve biz yanılıyorsak?

O gece Bill'in jetinde geçen bir konuşma aklıma geliyor. *"İç uyluklarında ne var? Ne yazıyor?" Saint, sandalyeye bağlı Adam'ın seçtiğinin fotoğrafına bakarak soruyor.*

"Bir barkod. Dollhouse'daki tüm kölelerde var," diye cevapladı Bill.

Haidyn ve ben, seçtiklerimizi öldürmek zorunda kaldık. Zorunda kaldık diyorum çünkü ya bunu yapacaktık ya da tecavüz ve işkence dolu bir hayat sürecektik. Bazen ölüm, sahip olduğun tek şeydir.

Onun hayatını sonlandırma kararı aldım. Yanlış mı yaptım? Asla bilemeyeceğim. Babamdan Eve'in benim seçtiğim kişi olması için yalvardığımı hatırlıyorum. Hayır dediği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Isabella bizi eğitime aldığı anda onu öldürebilir miydim, bilmiyorum.

Evet demek benim için kolay. Onu böyle korkunç bir hayattan kurtarmak istediğimi düşünmek istiyorum, ama o, bağlanmış, çıplak ve yardım etmem için yalvaran kanayan kadın değildi.

Yıllardır Eve'i arıyordum ve şimdi karşımda. Dua edilmiş bir dilek gibi kucağıma düştü. Tek sorun, bir Lord dua etmez.

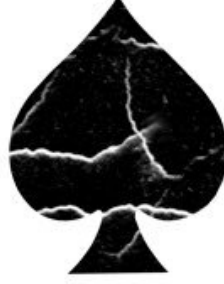
Bunu sorgulamak istiyorum, ama onu daha çok istiyorum.

Everett Sinclair bu sefer benden kaçamayacak. Onu bodruma sürükleyip bir köpek gibi zincirleyip bırakmam gerekse bile,

parmaklarımdan kayıp gitmeyecek. Yüzüğümü takacak ve soyadımı alacak.

Babam beni bir Spade kardeşi olarak yetiştirdi ve gerekirse ona bir tutsak gibi davranacağım.

ON İKİ

EVERETT

Hiç başka biri olman gerektiğini hissettiğin oldu mu? Ben erkek olacaktım. Doktorlar bile erkek olacağımı söylemişti. Bu yüzden babam bana Everett adını verdi.

Bu ağırlıklı olarak erkek ismi. Ben kız olarak doğduğumda, bu ismi korumaya karar verdi.

Kendimi bildim bileli Eve olarak biliniyorum. Adımın beklentilerini asla karşılayamayacağımı öğrenmek benim için çok zordu. Kim olmam gerektiği. Babamı gururlandıracak biri. Üzücü olan şey, uzun zamandır bunu istememdi. Onun istediği gibi olmak. Kabul görmek. Hiç kimseye ait olmadım. Bir amaç için doğdum ama sonunda işe yaramaz oldum. Sonra bir kenara atıldım ve kötü amaçlar için yetiştirildim.

Eğer erkek olarak doğmuş olsaydım hayatım farklı olurdu. Daha kolay olurdu.

En azından öyle düşünmek istiyorum. Bir kadın hayal kurabilir, değil mi?

Çocukluğumun büyük bir kısmını hafızamdan silmişim. Hatırlamamayı seçmişim. Ama ilk kez intihar girişiminde bulunduktan sonra, dünyamız için işe yaramaz hale geldim. Bu yüzden babam beni verdi. Hayır, daha çok attı diyebiliriz.

Bir yıl cehennemde yaşadım, sonra bir adam gelip beni kurtardı. O günden beri ona *baba* diyorum. Hayatımı birden fazla kez kurtardı.

O anda gelmesi benim için büyük şans. O olmasaydı şimdi nerede olurum kim bilir?

Ölü. Soru sormadan. Çünkü bir dahaki sefere farklı davranır ve bunun işe yaradığından emin olurum. Bir insan kırılmadan önce ancak belirli bir miktara kadar dayanabilir. Ve ben kırılmaya o kadar yakındım ki, ölüm tek alternatifti.

Kabul görmek çok garip bir kelime. Neden kabul görmek istersiniz ki? Neden sevilme istersiniz? Bu çok abartılıyor. Aşk gelir geçer, benim ruh halim de öyle. Bir an Adele'nin şarkısını dinleyip, hayatımın geri kalanında yalnız kalacağımı düşünerek ağlamak istiyorum, bir an sonra ise kimseye hesap vermek zorunda olmadığım için şanslı olduğumu düşünüyorum.

Hayat tamamen dengeyle ilgili.

İyi ve kötü. Cennet ve cehennem. Deli ve akli başında. Neden ikisi de olmasın?

İstatistiklere göre, hayatınız boyunca otuz altıdan fazla katil yanınızdan geçiyor. Neden sizi seçmediklerini hiç merak ettiniz mi? Ben merak ediyorum. Sürekli. Kurbanlarını görünüşlerine göre mi seçiyorlar? Davranışlarına göre mi? Tanıdıkları biri mi, yoksa rastgele mi seçiyorlar?

Ben yalnız biriyim. Kendime saklanırım. Dürüst olmak gerekirse, kolay bir seçim olurum. Kimse beni aramaz. Aslında bu doğru değil. Babam fark ederdi. Ama onun dışında kimse umursamazdı.

Bu yüzden bu akşam onunla akşam yemeğine çıkmayı kabul ettim. Asla yapmadığımız bir şey. Ondan uzak duruyorum çünkü saklamam gereken başka bir ailesi var. Hayatımın hikayesi. Daha önce hiç rahatsız olmamıştı. Ama şimdi başka bir kadınla evlendi ve hepimizin büyük, mutlu bir aile olmamızı istiyor.

Arabamı malikanenin önüne çekip, elbisesini düzelterek dışarı çıkıyorum. Burada olmak beni rahatsız ediyor. Onların dünyasının bu kısmına alışkın değilim.

Para. Sınıf.

Ben bodrumlara, zincirlere ve kana alışkınım.

Toplumdaki çoğu kadından farklı bir şekilde büyüdüm. Yıllarca kadınların seçilmişler ve hanımefendiler haline gelmelerini izledim. Üzücü olan ise, kıskançlık duymamdı.

Seçilmiş biri olmak, bir erkeğe ait olmak istedim. Ama ben, yerine getiremeyeceğim bir amaç için doğmuştum. Artık değil. Bu, vermem gereken bir karardı ve ben de bunu kabullendim.

Ön çift kapı açılır ve güzel sarışının verandaya çıktığını görünce iç geçiririm. "Everett, senin olduğunu tahmin etmiştim. Lütfen içeri gel."

Ona sahte bir gülümsemeyle, siyah çivili Louboutin ayakkabılarımla taş merdivenleri çıkıyorum. Bunlar babamın hediyesiydi. Onları gördüğünde, bir erkeğin hayalarını tekmelemek için kullandığımı düşünmüş. Öfkenizi teşvik eden bir babayı sevmek elde değil.

"Merhaba Janice. Çok güzel kokuyor," diyorum ona, eve girerken, ama bunu onun yapmadığını biliyorum. Onun çalışanları yaptı. Yine de ona kötü davranmam. Bana ve babam olarak adlandırdığım adama karşı çok nazik ve misafirperver davrandı.

"Teşekkürler. Lütfen rahatına bak. Bir şey içmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Elinde ne varsa bir şişe alabilirim, ama bu beni alkolik gibi gösterir. Bir içki zararı olmaz. O teklif etti.

Janice mutfağa doğru yürürken topukları mermer zeminde tıkr tıkr ses çıkarır ve ben gergin bir şekilde elimi elbisenin içine sokarım. Keşke bırakabilsem dediğim kötü bir alışkanlık. Zayıf ya da gergin görünmekten nefret ediyorum, ama ben aileci bir kız değilim. Yine de burada, ailemle akşam yemeği yeme teklifini isteyerek kabul ediyorum. En azından, babam dün beni aradığında öyle dedi. Karşı koyamadım. Yeni *karısı* için her şeyin mükemmel olmasını istiyor.

Ben de kabul ettim ve bu yemeğe katılarak onu memnun edeceğime söz verdim. Keşke benim için de bu kadar değer veren biri olsaydı.

Arkamda kapılar açılır ve dönüp baktığımda tanıdık iki yüz görürüm ve kahkahalar duyarım. Onlar beni tanımıyor ama ben onları tanıyorum.

"Oh, merhaba." Sarı saçlı kadın bana gülümsüyor.

Elini tutan adam beni endişeyle baştan aşağı süzer. Benim buraya ait olmadığımı bilir. Benim bir hiç olduğumu bilir. "Sen de kimsin?" diye sorar. Sert sesi benim düşündüklerimi yansıtır.

Kadın, nazik olmasını uyarmak için göğsüne hafifçe vurur, ama ben rahatsız olmuş gibi davranmam. Bu soruyu sorması gayet normal. Burası onun annesinin evi sonuçta.

"Everett, ama lütfen bana Eve de." Birini tanımak istediğinde böyle yaparsın diye sağ elimi ona uzattım.

Kadın gülümser ve benimle tokalaşmak için onun elinden elini çeker. "Ellington," diye kendini tanıtır. "Ama bana Elli diyebilirsin." Sonra elini adamın göğsüne koyar ve gururla gülümser. "Bu benim kocam, Easton."

Gözleri benimkilere odaklanıyor, sanki beni duymuş gibi. Sonra beni tekrar baştan aşağı süzdü, ama bu sefer beni ölçüp biçiyordu. Boynumu kırmasının ne kadar zor olacağını hesaplıyordu. Kashton'ın beni ne kadar kolay yere serdiğini gördükten sonra, bu adamın da bunu kolayca yapabileceğini biliyordum.

Elli elini büyüyen karnına koyar ve ben onun halo alyansına bakarım. Bu, Kashton'ın beni uyardığı ailelerden biri. Easton, sevdiklerini kurtarmak için beni ateşe atacak adamlardan biri. Onları bunun için suçlayamam. Keşke beni başka birini feda edecek kadar seven biri olsaydı.

Ama küçük yaşta öğrendiğim gibi, herkes sevilmek nasıl bir şey olduğunu bilmeyi hak etmiyor.

KASHTON

Haidyn ve Saint ile birlikte ofiste oturuyorum. Hâlâ pek iyi anlaşıyoruz. Hepimiz odadaki fili görmezden geliyoruz ve ben de buna izin veriyorum. Benimle konuşmak istemiyorlarsa, onları zorlamayacağım.

Ofisin kapısı açılıyor ve Jessie içeri girip boğazını temizliyor. "Sizin bir ziyaretçiniz var," diyor ve kenara çekiliyor.

Sin onun arkasında içeri girdiğinde hepimiz daha dik otururuz. En son bu odaya geldiğinde, resmi bir Lord işi için buradaydı — Adam'ı öldürmek için.

"Naber dostum?" diye sorar Haidyn, ona el sıkışarak sarılır. Ben olduğum yerde kalırım çünkü o hala benimle konuşmuyor. "Elli nasıl?"

"İyi," diye cevaplar, hafif bir gülümsemeyle.

"Neden bu konuda içimde kötü bir his var?" diye sorar Saint, koltuğuna otururken.

Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum ve Sin, saçlarını eliyle düzelterip sandalyeye oturuyor. "Tahmin ettiğim gibi, hepiniz Kash'in Adam hakkında benimle görüşmeye geldiğini biliyorsunuz. Onu öldürmediğimi de hepiniz biliyorsunuz."

Neden şimdi bu konuyu konuşmak istediğini merak ederek kaşlarımı çattım. Onunla bu konuyu konuşmaya çalıştım ama beni başından savmaktan başka bir şey yapmadı. "Ondan haber aldın mı?" diye sorar Saint, umutlu bir ses tonuyla.

Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi.

"Hayır," diye cevaplar Sin. "Adam'la hiç iletişim kurmadım. Ben bile bilmiyorum..." Sesi kesilir ve sonra iç çeker. "Ryat, Elli'nin babasının Carnage'da olduğunu duyana kadar hiçbirinizin varlığından haberdar değildim." Boynunun arkasını ovuşturur. "Ama Bill'i tanıyorum."

Haidyn başını sallar ve ben neden bize bunu anlattığını merak ederim. Tyson'ın ofisinde Bill hakkında konuşuyorduk. Belki de odada bu kadar çok insan varken fazla bilgi vermek istememiştir.

"Ona güveniyordum. Bill, Elli konusunda bana yardım etti. Onunla evlenecektim ama ailelerimizin buna izin vermeyeceğini biliyordum. Bill'e gittim; o da evimize geldi ve Elli'yi evimize eklemek için imzaladığı evrak yığınının gizlice evlilik cüzdanını koydu. Anlaşma tamamdı. Evlendik. Karı koca olduk. Lords ailesi bunu öğrendi..."

"Sence Bill onlara söyledi mi?" diye merak ederek sözünü kestim. Ona güvendiğini söylemişti. ona *güvendiğini söyledi*. İçimden bir ses artık güvenmediğini söylüyor.

O içini çekti. "Bilmiyorum." Ayağa kalktı ve geniş ofiste volta atmaya başladı. "Bir Lady'nin sadakatini kanıtlamak için bir görev alması, üzerinde iki kez düşünülmesi gereken bir şey değildir. Ama Bill ve benden başka kimse bilmiyordu. O noktada Elli bile bilmiyordu."

"Peki ya Chance?" diye sordu Haidyn.

"Ben... ona bir keresinde karım dedim, ama o bunun resmi olduğunu bilmiyordu. Planın bu olduğunu biliyordu, ama ben bunu sır olarak sakladım." Derin bir nefes aldı. "Lordlar ona cehennem azabı çektirdiler. Kimseyi öldürmesi ya da onlar için bir şey yapması gerekmiyordu. Ancak, onlar oldukça..."

Çoğu kişi onu reddetti, onun bir hanımefendi olamayacağını söyledi, ama bana sadık olduğunu kanıtlarsa onu 'tutabileceğimi' söylediler," diye homurdanarak, tavandan tabana pencerelere doğru yürüdü. Kollarını göğsünde kavuşturarak devam etti, "Onların benden ne yapmamı istedikleri önemli değildi; onun karım olarak kalmasını sağlayacaktım. Bu, ona onu sevmediğimi düşündürmek anlamına gelse bile." Bize dönerek devam etti. "Chance'e onu test ettirdiler ve o testi geçti. O benimdi. Sonsuza kadar. Ama onu ne kadar süreyle yanımda tutabileceğimin bir zaman sınırı olduğunu biliyordum. Kendimi size teslim etmeden önce, Bill'i tekrar görmeye gittim. Elli'nin bakılacağından emin olmak için bana bazı belgeler hazırladı. Çünkü ben *ölmüş* olacaktım." Hepimiz sessiz kalarak, onu rahatsız eden şeyi içinden atmasına izin verdik. "Birkaç hafta önce, bebekler için gerekli şeyleri hazırlamak için ofisine gittim. Elli ve ben, onların doğumdan itibaren kağıt üzerinde ikiz olmasını istiyoruz. Evlat edinme yok. Saçmalık yok. Bana bir şey olursa diye. O her şeyi ayarlıyordu ki bir mesaj aldım. Bir görev..."

Adam sözünü kesince Haidyn tahminde bulunur.

Sin başını sallar ve onaylar. "Adam. Mesajı okudum ve *ne oluyor lan* diye düşündüm. Altı ay önce Spade kardeşlerin varlığından bile haberdar değildim, şimdi de sizden birini öldürmemi mi istiyorlar? Bill stresli olduğumu anladı. Ne olduğunu sordu. Ona anlattım, o da yardım edebileceğini söyledi."

Ben gerginleşirken, Haidyn boynunu uzatır ve Saint homurdanır. Neden bu kadar kafasının karışık olduğunu anlamaya başlıyoruz.

"O anda Adam'ı aradı ve hoparlöre aldı. Ben orada otururken, onu ben öldürmüşüm gibi göstermek için bir plan yaptılar."

Saint ayağa kalkar ve elini yüzüne götürür.

"Adam, Bill'i nasıl tanıyordu?" diye merak ediyorum.

"Patronu aracılığıyla mı?" diye tahmin ediyor Haidyn. "Bill ve dedektif o gece özel jetinde çok samimi görünüyorlardı. Sonra dedektifin aldığı o şüpheli telefon vardı..." Omuzlarını silkiyor.

"Bu çok şüpheli. Adam dört yıldır saklanıyordu, sonra ortaya çıktı ve birdenbire Bill ona yardım etmek istedi." Saint başını sallar. "Buna inanmıyorum."

"İlk başta pek üzerinde durmadım," diye devam ediyor Sin. "Sadece, üç Spade kardeşten birini öldürdüğüm için, diğer ikisinin de aileme girmesini istemediğimi biliyordum

."

"Peki ya şimdi?" diye sorar Saint. "Neden şimdi bu konuyla bize geldin? Bill'i sorgulamana neden olan değişiklik nedir?"

"Benim babam ve kayınvalidem hem ikisi de mahkum burada benim yerime takas ettiler."

"Kimseyi geri alamayacaksın," diye hatırlatır Saint. "Senin için yaptığımız şey tek seferlikti."

"Ben..."

Saint devam eder. "Laura konusunda bir şey seçebilirsin, ama hepsi bu kadar. O burada kalacak. Doğum yaptıktan sonra bizimle kalacak, baban da öyle."

"Hayır." Sin elini kaldırır. "İkisini de istemiyorum. İkisini de canlı canlı gömebilirsiniz, umurumda değil."

Haidyn sandalyesine yaslanır. "O zaman ne istiyorsun?"

"Annem dün beni aradı, Elli ve beni akşam yemeğine davet etti. Babamın karıma yaptıklarını öğrendikten sonra ondan uzak durduk..." Yutkunur. "Ama Elli gitmem için ısrar etti. Bebeklerin bir ailesi olmasını istediğini söyledi. Kendisinin hiç sahip olamadığı bir aile. Biz de gittik. Bill de oradaydı."

Haidyn kaşlarını çatı. "Neden annenin evinde olsun ki?"

Sin tekrar karşısında oturur ve dizlerini sallamaya başlar. "Elli onu tanıdı tabii, çünkü o belgeleri imzaladığında bizim evdeydi, ama annemin evinden çıktıktan sonra, onu annesinin evinden hatırladığını söyledi... Lincoln'la evlendiği gece."

"Laura veya Lincoln'ün arkadaşı mıydı?" diye sorar Saint.

"Bilmiyorum." Sin iç çeker. "Ama bu beni düşündürdü. Ya Bill tüm bunları ayarlamışsa?"

"Daha açık olmalısın." Saint uzun bir nefes verir.

Sin, Haidyn'e dönerek bakar. "Bill, Isabella sayesinde Charlotte'un Dollhouse'daki geleceğini biliyordu. Bill ayrıca, Adam için Isabella ile bir anlaşma yaptığını da biliyordu. Ya Bill, Charlotte'a aşık olmanı istemişse, onu kardeşleriyle bırakacağını ve onların da seni takip edip Dollhouse'a götüreceğini bilerek?"

Haidyn kafasının arkasını kaşıyor.

"Bill, Charlotte'un damar içi tedavisini bozarak senin onu hamile bırakmanı sağladı." Saint, Haidyn'e başını sallar.

"Dollhouse'u istediği zaman yakıp kül edebilirdi ama seni bir hafta boyunca orada bekletmeyi tercih etti," diye homurdanır Sin.

Saint başını sallar. "Hayır. Bill, Haidyn'in nerede olduğunu bildiğini düşündüğünü, ama orada olduğunun teyidini beklediğini söyledi."

"Belki yalan söylemiştir." Sin gülmeden güler. "Bir Lord'un kendi çıkarları için yalan söylediği ilk sefer değil. Ayrıca, teyit beklediği içerideki *kişi* kim?"

Oda sessizliğe bürünür ve Haidyn öne eğilir, başını ellerinin arasına alır. "Bütün bunların Bill'in dün gece annenin yanında olmasıyla ne ilgisi var?"

Sin derin bir nefes alır. "Dediğim gibi, babam burada. O, dünya ve Lordlar için ölmüş sayılır." Tekrar Haidyn'e döner. "Isabella da öyle... Bill'in karısı... Charlotte'un annesi."

Haidyn yavaşça ayağa kalkar, yüzü keskinleşir, çenesi sertleşir. "Lanet olası konuya gel, Sin," diye homurdanır, Sin'in karısını gündeme getirmesinden hoşlanmaz.

"Dün gece annemin evindeyken, Bill'e yeniden hediye edildiğini açıkladı."

Siktir.

Oda sessizliğe bürünür, ama herkesin zihninin çalıştığını duyabileceğinizden, herkes çılgılık atıyor gibi olur.

"Sin..."

"Ona ne kadar güveniyorsun?" diye sorar Sin. "Çünkü ben güvенеbileceğimi sanıyordum, ama şimdi..." Ayağa fırlar ve ellerini saçlarına geçirir. "Şimdi o benim... üvey babam mı? Annemin hayatına giriyor. Peki Elli... o ne halt ediyor?"

"Lordlar kendilerine verilen hediyeleri seçemezler," der Saint yumuşak bir sesle.

"Isabella'yı seçti, değil mi?" Sin, Haidyn'e bakarak sertçe sorar. "Sen onun en iyi arkadaşını, kocasını öldürdükten sonra." Haidyn buna hiçbir şey söylemez. "Eşlerimizin kurucular olduğunu birkaç hafta önce öğrendik... bu yüzden artık gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben... bilmiyorum." Haidyn içini çeker.

"Bill'in yüksek mevkide olduğunu biliyoruz. Belki de annemle evlenmek için bazı bağlantılarını kullandı," diyor Sin.

"Neden Adam'la olan ilişkisini riske atсын ki?" Saint kaşlarını çatar. "Lordlar ona yardım ettiğini öğrenirlerse... o zaman ölmüş sayılır."

"Adam ona güvenmiyor gibiydi ve bu da onun neden bu anlaşmayı kabul ettiğini sorgulamama neden oldu," diye ekledim.

"Adam ona güvenmedi de ne demek?" diye sorar Haidyn.

"Charlotte'a pek iyi davranmadık," diye bilgilendirir Saint.

"Ne?" diye bağırır.

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Adam, Charlotte'u koruyordu. Ona Bill'den uzak durmasını söyledi çünkü ona güvenmiyordu. Sonra çok geçmeden, özel jetimizdeydik, Adam öldü ve Bill ile bir anlaşma yaptı."

"Ne demek karıma iyi davranmadın?" diye soruyor, ayağa kalkarak sorar. "Onu sana emanet ettim."

"Bizim açımızdan bakmalısın," diye homurdanır Saint. "O, bize işkence eden kadının kızıydı."

"O benim karım," diye bağırır Haidyn.

"Bu meseleleri sonra halledebilir misiniz?" diye sinirlenir Sin. "Artık Dollhouse'da değilsin," diye Haidyn'e işaret eder. "Ve karın güvende. Benim endişelendiğim benim karım."

Saint burun kıvrır. "Onun Elli'nin peşine düşeceğini sanmıyorum. Bundan ne kazanacak ki?"

"Peki ya Kira?" diye sorarım, olayı her açıdan değerlendirmeye çalışarak.

Sin başını sallar. "Kız kardeşimi seviyorum ama onun için endişelenmiyorum. Evden taşındı, arkadaşım la nişanlandı. Bill'in onunla ne işi olacağını anlamıyorum."

"Annen nasıl davrandı?"

"Ondan memnun görünüyordu. İkisi de çok rahattı, bu durum biraz garipti." Sin titrer. "Sanki annem onunla görüşüyormuş gibi. Geçen hafta sonu bir plajda evlendiler ama birkaç hafta sonra evde arkadaşları ve aileleriyle büyük bir düğün töreni düzenlemeyi planlıyorlar."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" diye soruyorum.

"Hayır. Fırsatım olmadı. Yemeğe bile kalmadık. Elli'nin rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Bu yüzden gitmemiz için bir bahane uydurdum ve oradan ayrıldık. Daha sonra geri dönmeyi planlamıştım ama fırsatım olmadı." Diye iç geçirir. "Ama orada bir kadın da vardı."

"Annen dışında bir kadın mı?" Saint kaşlarını çatı. "Kimdi o?"

"Kendini Everett olarak tanıttı."

Gerginleşiyorum.

"Everett Sinclair gibi mi?" Saint'in gözleri büyür. "Dedektifin bahsettiği kadın mı?"

"Benim de ilk aklıma gelen buydu." Sin başını sallar ama başka bir şey söylemez.

"Ve?" diye sorarım gergin bir şekilde.

"Ve o Bill'in kızı."

Haidyn başını sallar. "Bill'in kızı yok." "Var," diye itiraz eder Sin.

"Hayır. Yanılıyorsun. O, Charlotte'u son altı yıldır pratikte büyüttü — o gece *Isabella'da* babasını öldürdükten sonra. Bill'in başka bir çocuğu olsaydı, Charlotte bundan bahsederdi. O, onların hayatlarında olurdu."

Sin tartışmak için ağzını açar, ama Saint önce konuşur. "Öğrendiklerimizden sonra, kimsenin bilmediği bir çocuğu olması o kadar da uzak bir ihtimal değil. Ama aynı hafta içinde birdenbire onun adını iki kez duymamız garip."

Haidyn cep telefonunu alır ve kulağına götürür. "Ofise gelebilir misin? ... Tamam." Telefonu bırakıp bize döner. "Charlotte birazdan burada olacak. Ona soracağız."

"Onu gözetleyeceğim," diyor Sin. "Everett'in her hareketini bilmek istiyorum."

Siktir.

"Ne öğrenebileceğimi ve onun ne bildiğini göreceğim," diye ekledi.

"Ne hakkında?" diye soruyorum, ayağa kalkarak hareket etmeye ihtiyaç duyuyorum. "Karım hakkında. Bulunan cesetler hakkında.

Lanet olsun, hepsi için.

Biliyoruz, o Isabella ya da LeAnne için çalışıyor." Başını sallar. "Hiçbir riski göze alamam."

Sinirli bir şekilde saçımı okşayarak, bu konuda ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışıyorum. Ona tüm bu soruları sordum ve o bana hayır dedi, ama kolaylıkla yalan söylüyor da olabilir. Kendini kurtarmak için.

"Şu anda tek bildiğim, bunun bir tesadüf olamayacak kadar çok kez ortaya çıktığı."

Buna karşı çıkamam, ama "Ben hallederim" diyorum.

Sin gözlerini benimkilere diker. "Bu senin 'araştıracığım' lafına benziyor ve ben bu saçmalığa artık hiç inanmıyorum."

Kıçımı masamın kenarına dayayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Bana güvenmelerini istiyorsam, onlara söylemeliyim. Şu an bundan daha iyi bir zaman olamaz. "Onu tanıyorum."

"Everett mi?" diye sorar

Saint. Başımı sallarım.

"Tabii ki tanıyorsun." Sin sertçe güler. Sanki bir şekilde karısını incitmek için bir komploya karışmışım gibi.

"Aslında hepimiz tanıyoruz."

Saint ve Haidyn ikisi de başlarını sallar.

"Evet, tanıyorsun. Onunla şahsen tanışmamış olabilirsin, ama onu görmüşsündür." Saint'e bakıyorum. "Junior inisiyasyon gecesinde *Isabella'da* saçları sarıya boyanmış kızdı."

"Yaşlı kadın sana sakız verdiğinde ağzının suyu akan kız mı?"

"Aynen öyle." Sonra Haidyn'e bakarım. "O, katedraldeki kadın."

Saçlarını eliyle tarar ve iç çeker. Blackout'taki toplantıda tahmin ettiği şeyi az önce doğruladım.

"*Isabella'da* mıydı?" Sin homurdanır. Az önce onlara bunu söylediğim için bunu görmezden gelirim. "Ve sen onunla yatıyordun," diye burun kıvrarak varsayar. "Harika."

Teknik olarak, henüz onunla yatmadım... ama bu çok ince bir ayrıntı olurdu, bu yüzden inkar etmiyorum. "Dediğim gibi, ben hallederim.

Anladınız mı?"

Oda sessizliğe bürünür. Kimse ona dokunmasın. Eğer hayatımıza sokulmuşsa, bunun nedenini bulacağım. Ve eğer öyleyse, onunla da ilgileneceğim. İstedğim şekilde.

Kapı açılır ve Charlotte ofise girer. "Ne istiyorsun?" Kocasına bakar.

Adam ona doğru yürür ve karısının omzundan koyu renk saçlarını iter. "Bill'in başka çocukları var mıydı?"

Kaçlarını çatar. "Hayır. Neden?"

Haidyn, Easton'a bakar. "Çünkü Sin, Bill'in Everett Sinclair adında bir kızı olduğuna yemin ediyor."

Charlotte başını sallar. "Bu isim bana tanıdık gelmiyor." "Soyadları aynı değil," Haidyn

"Onu saklıyorsa, ona soyadını vermemesi mantıklı," diyor Saint. "Charlotte'un sahte bir adı vardı. Ayrıca Isabella ve LeAnne, ikiz olduklarını saklamak için yasal olarak isimlerini değiştirdiler."

"Sana söylüyorum, o onun kızı. Ona *baba* diyordu. Annem onu bana ve Elli'ye üvey kardeşim olarak tanıttı. O ona ait," diye tartışır Sin.

Emlakçı, *onun bir babası olduğunu* söylemişti. Bill, evini satın alan adam mıydı? Öyleyse, neden onun için böyle bir şey yapsın ki?

Charlotte alt dudağını ısırır. "Sanırım olabilir." Haidyn'e bakar. "Yani, annemin ikiz kardeşi var ve ben hayatım boyunca onun en iyi arkadaşı olduğunu sanıyordum." Omuz silker ve Sin'e bakar. "Nasıl biriydi?"

"Ağartılmış sarı saçlı, yeşil gözlü. Boyu 1,78 civarında ve bizim yaşlarımızda." Omuzlarını silkti.

"Onun bir fotoğrafı var bende," diyorum, cebimden cep telefonumu çıkarıp bir gece katedralin dışında çektiğim fotoğrafı açıyorum.

Charlotte'a gösterince, başını sallar. "Evet, onu katedralde görmüştüm."

Herkes bana dönüyor.

"Blowtorch kız." Haidyn başını sallar, sonra karısına bakar. "Ne zaman katedraldeydin?"

"Uzun zaman önceydi. Babam ölmeden önce. Bizimle birlikte kilisenin en arkasında oturuyordu. Bizim gibi pelerin ya da maske takmadığı için garip gelmişti."

"Başka kimler vardı?" diye sorar Saint.

"Lordlarla doluydu," diye cevaplar. "Bir adak töreni vardı."

"Adak töreninde ne işi vardı?" Sin, sanki onun hayat hikâyesini biliyormuşum gibi bana bakarak sorar.

Ama bu mantıklı, çünkü Haidyn ve benim itirafın ardından almaya gittiğimiz adamı o dikiyordu. Bu yüzden

bunu mutlaka bir tehlike işareti olarak görmüyorum. İtiraf ve bağış hemen hemen aynı şeydir. Her iki durumda da, bir Lord'a ihanet etmiş olursun.

"LeAnne oradaydı," diye ekliyor Charlotte ve ben yüzümü ellerimle ovuşturuyorum. "Adak törenini o yönetiyordu."

Siktir. Siktir. Siktir.

Sin bana bakar ve ağzını açmadan önce elimi kaldırırım. "Ben hallederim. Ona dokunma."

Sin, başka bir şey söylemeden dönüp ofisten fırlayarak çıkar ve kapıyı arkasında çarparak kapatır.

"Bu, mezarlıkta geceyi geçirdikten sonra mektubu sırtına zımbalayan kadın mıydı?" diye sorar Saint.

Sessizliğim, onun ihtiyaç duyduğu tek cevaptır.

"Siktir, Kash," diye homurdanır. "Sanırım cesedin bulunduğu mezarlık ile aynı mezarlık. Tanımış olman gerekirdi. Neden bir şey söylemedin?"

Masamın etrafından dolaşıp tekrar oturdum, onu görmezden geldim. Haidyn, Charlotte'un elini tutup odadan çıktı.

Bir sonraki hamlemi düşünmeye çalışıyorum. Eğer o Bill'in kızıysa, bu haber ne kadar sürede yayılır? Neden onu bunca yıl sakladılar? Neden şimdi ortaya çıkardılar? Belki LeAnne onun annesidir? Yani, yıllardır ortada yoktu. Bill'den bir çocuğu olsa şaşırmam.

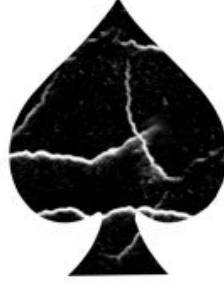
Lordlar, eşlerini tatmak isteyen herkesle paylaşırlar. Birbirleriyle gayri meşru çocukları olması mantıklıdır.

"Kash..."

"Havamda değilim, Saint." Onu kesip masamdan kalktım. Ofisten çıkıp odama gittim. Harekete geçmem gerekiyordu. Onun kellesini isteyen çok fazla insan vardı ve eğer bu gerçekleşecekse, onunla işim bittikten sonra bunu yapan ben olacaktım.

Onunla birlikte olmak için çok uzun süre bekledim, şimdi vazgeçemem.

ON ÜÇ

EVERETT

On beş yaşında

Yatağımda, deli gömleğinin içinde sıkıca bağlanmış haldeyim. Ne kadar zamandır bu haldeyim, sayısını unuttum.

Bu onların işini kolaylaştırıyor. Karşı koymamdan hoşlanmıyorlar. Etrafta sadece sessizlik var. Televizyon yok, müzik yok. Delirmemi istiyorlar. Aklımı kaybetmemi. Bir kadının kendi görüşüne veya düşüncesine ihtiyacı yoktur. Sadece işlevsel bir vücuda ihtiyacı vardır.

Kapı açılıyor ve babam içeri giriyor, ardından daha önce hiç görmediğim bir kadın. Onun bana yardım etmek için geldiğini düşünebilirsiniz. Ama bunun boş bir hayal olduğunu biliyorum.

Bana bakar ve kaşlarını çatar. "Ne zamandır böyle?" "Sorularını kendine sakla. Buradasın çünkü bana borçlusun" diye homurdanır babam.

Kadın babama döner. Boy farkları neredeyse komik. Babam 1,98 metre boyunda, kadın ise onun omuzlarına bile yetişmiyor. Ama ilginçtir ki, kadın takım elbise ve topuklu ayakkabı giymiş.

O önemli biri olmalı. Gelip giden diğer kaltak gibi. Bende bir sorun olduğunu düşünen kadın.

"Bu sağlıklı değil," diyor kadın.

"Bana çocuğumu nasıl yetiştireceğimi mi söylüyorsun?" Kaşlarını kaldırır.

Buna gülmek istiyorum. Bu benim hayatım ve ben bile çocuğuna böyle davranmaman gerektiğini biliyorum.

"Benden yardım istedin. Ben de yardım ediyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve kadına dik dik bakar.

O hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, bu da merakımı uyandırıyor. Kim bu kadın ve neden bu kadar önemli? Ne tür bir yardımda bulunabilir ki? "Kadınlar bahçe gibidir."

O buna gülüyor ve ben bunu tuhaf buluyorum. Onu daha önce hiç gülerken görmemiştim.

"Ciddiyim. Bir bahçe yetiştirmek istiyorsan, zaman ve zen gerekir. Su ve güneş işığına ihtiyaç vardır."

"Ne neriyorsun?" diye soruyor, ama ses tonu umursamadığını gösteriyor. "Onu dışarıda fıskiyeinin altına mı koyayım?"

"Ona bir bak." Kadın bana dönüyor. "Saçları seyrekleşmiş, yanakları çökmüş, cildi lekelenmiş. Bu kadar zayıf görünmek için çok genç. İyi beslenmeli ve vitamin almalı." Kadın tekrar adama dönüyor. "Genç ve doğurgan, ama yine de dikkate alman gereken faktörler var."

Doğurganlık kelimesini duyunca kendimi başlığa doğru itiyorum ve bacaklarımı göğsüme çekiyorum. Kollarımı bacaklarımın etrafına dolayabilmeyi dileyerek bağlardan kurtulmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum. Delilik ceketinin bağları bacaklarımı göğsüme sabitliyor.

Hareket sesi duyduklarında ikisi de bana bakar.

"Sorun yok." Bana dişlerini gösteren bir gülümseme atar. Bu gülümsemede rahatlatıcı hiçbir şey yoktur. "Sana yardım etmek için buradayım."

Kafamı sallayıp babama öfkeyle bakıyorum. "Ben yapmayacağım..."

"Sana ne dersem onu yapacaksın," diye bağırıyor, yatağıma yaklaşarak.

Kadın elini uzatıp onun koluna koyar ve adam durup kadına bakar. Kadın hızla bir kağıda bir şeyler yazar ve ona uzatır. "Onun ihtiyaı olan şeylerin listesi. Onu bir an önce bu işlere başlatmalısın. İstediğin sonuçları elde etmene yardımcı olacaktır," diye onu temin eder.

Adam listeyi okur ve birkaç kez başını sallar. "Elimden geleni yapacağım."

"Siktir git," diye bağırırım. Kimsenin benim tarafımda olmamasına çok yoruldum. Kimsenin beni umursamamasına. Gözlerim yaşlarla doluyor ve yatağa gömülerek daha küçük görünmeye çalışıyorum, yatağın beni yutmasını diliyorum.

"Ses tonuna dikkat et, yoksa ağzını tıkarım," diye homurdanır babam. "Beni onunla yalnız bırak," der kadın yumuşak bir sesle.

Babam kadını baştan aşağı süzer ve onunla yattığını anlarım. Onu kullandığından hiç şüphem yok. "O, kelepçeli kalacak."

"Elbette." Kadın başını sallar. Beni serbest bırakmak aklının ucundan bile geçmemiştir.

Memnun bir şekilde, babam arkasını dönüp odamdan çıkar ve elindeki listeyle kapıyı çarparak kapatır.

"Korkarım yanlış bir başlangıç yaptık." Kadının gülümsemesi hala yüzündedir.

"Benim için burada olduğunuzu iddia etmeyin." Başımı dizlerimin üzerine eğip mırıldanıyorum. "Onlar için buradasınız."

"Senin için buradayım, Everett." O iç çekip yatağın kenarına oturur. "Çok güzel bir isim." Elini uzatıp saçlarımdan bir tutam alır ve parmaklarını saçlarımdan arasında gezdirir, iç çekerek. "Çok güzelsin, Eve."

Gözlerim yeniden yaşlarla doldu.

"Annenize çok benziyorsunuz."

Umut göğsümü doldurur ve geniş gözlerimle onun gözlerine bakarım. Annemden hiç bahsedilmez. Babam onu tanıımıyordu bile. O sadece en yüksek teklifi veren kişiydi ve ben de bunun sonucuyum. "Annemizi tanıyor muydun?"

"Tanıyordum." Gülümsedi. "Ve annen kendini böyle incitmeni istemezdi."

Midem düğümleniyor. Beni manipüle etmeye çalışıyor. Annemin benim bir fahişe olmamı isteyeceğini düşündürmeye çalışıyor. "Babam anneme tecavüz etti ve sonra annem beni doğurmak zorunda kaldı. Ben olmamalıydım."

Bunu görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Bir kızım var. Senin yaşlarında. Ve..."

"Ve erkeklerin ona tecavüz etmesine izin mi verirsin?" diye sözünü kesiyorum.

Gözlerini yatağıma indirip derin bir nefes aldı. "Kadınların bir amacı vardır, Eve. Ve eğer artık bu amacı yerine getiremiyorsan,

artık Lord için bir faydan kalmaz. Annen bunun kanıtı."

Annemden bahsettiği şekilde konuşmasına tepki gösteriyorum. Sanki annem, bu kadının amaç dediği şeye artık hizmet edemediği için atılmış bir çöp gibi. Hayır. Onun söylediklerine inanmayı reddediyorum. "Yararlı olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Yavaşça çenemi tutup başımı kaldırıyor, böylece onun bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalıyorum. "Sana yardım etmeye çalışıyorum." Gözleri benim sulu gözlerimi araştırıyor. "Bana izin vermeni öneririm."

Yüzümü onun elinden çekip gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Beni öldürmeni tercih ederim." Bu kadın hayal görüyor. Babam onunla yatıyorsa, arkadaşları da yatıyordur. Eminim onu aralarında paylaşıyorlar. Sırayla. Tıpkı bana yaptıkları gibi. Ben özel biri değilim. Tek fark, benim şu anda bağlanmış olmam, onun ise olmaması. O kaderine boyun eğmiş. Kabul etmiş. Bu yüzden şu anda bağlanmamış ve ağzı tıkanmamış. Ama eminim onu kullandıklarında öyle olacaktır.

"Asla senin gibi olmayacağım," diyorum ona, başımı sallayarak. "Sen tüm kadınların yüz karası. Annem utanırdı..."

Yüzüme tokat atarak sözümü kesiyor.

Yanağıma binlerce bıçak saplanmış gibi acı hissedince sert bir kahkaha attım. Söylediklerin hoşlarına gitmediğinde verdikleri tipik tepki.

Kadın yataktan kalkar ve cebinden cep telefonunu çıkarır, sonra öfkeyle tuşlara basmaya başlar.

Daralmış gözlerle ona bakıyorum ve o bana gülümsüyor. Bu gülümseme bana babamı hatırlatıyor. Onun aklındaki şeyi sevmeyeceğim zaman bana gösterdiği gülümsemeyi. Ceketinin kolunu sıyrıyor ve kendi kolunu ısırıyor, gözlerini sıkıca kapatırken dişlerini derisine batırıyor.

Ağızından çıkardığında, kırılan deriden kan damlar. Elini kanın üzerine sürer ve sonra bana koşarak gelir, kanı yüzüme sürer.

"Ne oluyor lan?" Ağızıma biraz kaçınca yatağa tükürdüm.

Tekrar tükürdüm, öğürerek, dilimdeki iğrenç tadı gidermeye çalışarak.

Kapı itilerek açılır ve babam içeri koşar. "Ne oldu?" diye bağırır, bana bakarak.

"Bana saldırdı," diye bağırır kaltak, kolunu kaldırarak. "Bak. Beni ısırıldı." Elini çekerek, kendine yaptığı ısırık izini gösterir.

Kanla kaplı yüzüme bakınca yüzü gerilir ve geldiği gibi hızla odadan çıkar.

"Yalancı kaltak," diye alay ediyorum.

Kız kolunu indirir ve bana gülümser. "Benim bir amacım var, Eve, ve sen kendi amacını gerçekleştirmeye karar verene kadar, benim amacımı tamamen sana adadım. Benim başarısız olmamın sebebi sen olmayacaksın."

Babam bir kez daha içeri girer ve elinde tuttuğu şeyi görünce midem düğümlenir.

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama kollarımı kullanamıyorum ve gidecek hiçbir yer yok.

Saçımı tutup yumruklayarak acıdan çığlık attırıyor. Kadın ona yardım ediyor, fırsatı değerlendirip lastik topu ağzıma sokuyor, adam beni yerinde tutarken kadın topu başımın arkasına sabitleyerek ağzımdaki tıkaçları sabitliyor. Sonra beni yüzüstü yatağa itiyor, ben de dişlerimi lastiğe geçirip onun o kaltağın kolu olduğunu hayal ediyorum. Hayal kırıklığından mırıldandığım çığlık gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

"Sana başka sorun çıkarırsa bana haber ver," diyor ona.

Oturarak, sırtımı başlığa ve dizlerimi göğsüme çeviriyorum. Bu, utangaç olduğum için değil. Çıplak olmaya alışkınım.

Parmak uçlarında yükselerek, onun yanağına bir öpücük kondurur.

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi devirip onu bıçaklamak istiyorum. Bu kaltak gitmeli. Adam bizi bir kez daha yalnız bırakıp kapıyı yavaşça kapatır.

Yatağın kenarına oturur, daha önce oturduğu yere geri döner ve bana gülümser. "Gördün mü Eve? Ben amacını anlayan ve erkeklerin yönettiği bir dünyada nasıl başarılı olunacağını bilen bir kadıyım."

Başkalarını kullanarak.

"Al." Komodine uzanıp bir mendil alır. Sonra çenemi silmeye başlar. "Kuduz bir köpek gibi salya akıtıyorsun." Hareketleri umursadığını gösteriyor, ama küçümseyen sesi bana aksini söylüyor.

Ağzım sonuna kadar açık, dişlerimin arkasına lastik bir top sıkıştırılmış ve çenem şimdiden ağrıyor. Ağlamak istediğim gözyaşlarını geri çekiyorum. Gözyaşları seni hiçbir yere götürmez. Boşuna akıtıyorsun.

"Nerede kalmıştık? Ah, evet." Saçlarımla oynamaya başlıyor. "Bence bob kesim sana çok yakışır. Kırık uçları kes. Babanla konuşacağım. Randevu ayarlamasını söyleyeceğim. Buraya gelip bunu senin için yapacak birini tanıyorum." Ceketle bağlanmış omuzlarımı kavrar ve bana sıcak bir gülümseme atar. "Gördün mü, Eve? Baban sana yardım etmem için beni buraya getirdi. Arkadaş olamayacağımız hiçbir neden yok."

Kocaman bir tıkaçla mırıldanıyorum.

"Ne dedin?" Bana doğru eğilir, başını eğerek ne dediğimi anlamaya çalışır, tam da umduğum gibi. Fırsatı değerlendirip başımı onun başına vururum, onu geriye savururum.

Babam için çığlık atmaya başlar ve o odaya koşarak girdiğinde, ağızlığımın etrafında gülümsemeden edemem. Cezalandırılacaksam, bunu hak edeceğim.

Sürtük.

"Ne oldu lan?" diye bağırır.

"O... o bana vurdu," diye ağlayarak, kanlı eliyle yüzünü kapatan kadın.

Bir adam koşarak içeri giriyor ve midem bulanıyor. O en kötüsü. "Ne oluyor lan?" diye soruyor.

"Onunla ilgilen." Babam bana doğru başını sallıyor.

Adam saçımı tutup beni yataktan çekip çıkarınca paniğe kapılıyorum. O saçımı koparıırken ben ağızımdaki bezle bağırıyorum. Beni bir odaya itiyor ve ben ayağım takılıyor. "Lanet olası sürtük," diye tıslıyor. "Seni neden tuttu bilmiyorum."

Nefes almaya çalışırken beni kaldırıp şaplak masasına yatırır. Son zamanlarda buraya çok sık geliyorum. Her zamankinden daha fazla. Keşke aşırıya kaçıp beni öldürseler.

"Değerinden daha fazla sorun çıkarıyorsun."

Beni yüzüstü bankın üzerine yatırdığı için kollarım altımda ezilmiş durumda. Yere sabitlenmiş ipi alır ve beni bir yere gitmemem için boynuma dolamaya başlar. Sonra bacaklarımı bağlayarak kıcıımı havaya kaldırır.

Kemerinin pantolonundan çıkarıldığını, kıcıma çarpmadan saniyeler önce duyuyorum. Lastik topu ısıyorum, acıdan bir an nefesim kesiliyor. Bunu üç kez daha yapıyor ve sonra gözyaşlarıyla dolu gözlerimle siyah derinin yere düştüğünü görüyorum.

Ağır nefes alıp veriş odayı doldurur ve ne olacağını bilirim. Babam onu benden sorumlu tuttuğunda heyecanlanır. Bu onun için bir güç gösterisidir.

"Yüzünü sikmek için o gagayı çıkarmayacağım çünkü sikimi ısıırırsın. Ve amin son zamanlarda işe yaramaz olduğunu kanıtladı, ama kıcın öyle değil."

Bağlandığım ipleri çekmeye çalışıyorum, çekmeye çalıştığım da ipin boynumda sıkıştığını hissediyorum.

Onun tükürdüğünü duyunca, kıcımda ıslaklık hissetmeden önce öğürme hissi duydum. Gözyaşları yüzümden akıyor ve ağzıma tıkılmış topun içine hıçkırarak ağlıyorum.

Onlardan nefret ediyorum. Hepsi.

"Eninde sonunda pes edeceksin, kaltak. Hepsi pes eder."

Katedralin ofisinde durmuş, dosyaları inceliyorum. Her şeyi belgeliyorum.

Lordlar, Lord öldükten ve cesedi alındıktan sonra ne olacağına aldırış etmiyorlar, ama ben ediyorum. Kimlerin geldiğini, neden geldiğini, hayatta kalıp kalmadıklarını veya gömülmek zorunda kalıp kalmadıklarını kayıt altına alıyorum.

Masamın üzerinde cep telefonum titriyor, onu alıp mesajı okuyorum. Mesajda

Geç kalma.

Gözlerimi devirerek, cevap vermeden telefonumu kilitliyorum. Vaktinde varırım.

Dosya dolabına geri dönerek, kapı açılıp kapanırken ölen Lord'un resmini dosyaya koyuyorum. "Eskorta ihtiyacım yok." Dönüp gülümsüyorum, ama kim olduğunu görünce gülümsemem kayboluyor.

"Kash?" diyorum, sesimin cırtlak çıkmasından nefret ederek. "Burada ne işin var?"

Cevap vermez. Bunun yerine, sırtını kapıya dayar, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve ellerini deri ceketinin ceplerine sokar. Bakışları siyah Gucci topuklu ayakkabılarımdan, yeni tıraşlanmış bacaklarıma ve beyaz mini elbiseme doğru yavaşça kayar. Elbisenin kolları uzun ve yakası yüksek. Dar ve kısa olması dışında, açık saçık bir yanı yok.

Mavi gözleri birkaç saniye boynumda kalır, sonra yüzümü tarar ve sonunda benimkini bulur. Kapıdan uzaklaşır, ama bana bakmaya devam eder, arkasına uzanıp kapıyı kilitletler.

Sinirli bir şekilde yutkunarak, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Gitmem gereken bir yer var," diyorum ona, terli ellerimi uyluklarımin üzerinde ovuşturarak.

Bana sırtarak bakar ve bu, dizlerimin titremesine neden olur. "Bu uzun sürmez." Masaya doğru büyük adımlarla yürür, arka cebinden bir şey çıkarır ve masaya bir çift kelepçe attığında kalbim hızla çarpmaya başlar. "Soyun ve bunları tak."

"Kashton," diye nefes alıyorum, buradan çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum.

Deri ceketini omuzlarından çıkarıp kol dayama yerine atar ve kanepenin ortasına oturur. Dövmeli kolları minderlerin arkasına uzanır ve bacaklarını açarak koltuğa gömülür.

Ceket veya kapüşonlu sweatshirt giymeden onu ilk kez görüyorum. Vücudu dövmelerle kaplı, ama en çok göze çarpanı kolundaki. Rahibe kostümü giymiş, yüzü hariç her şeyi gizleyen bir kadın. Ağzında top gag var, alt dudağından salya akıyor ve çenesinden aşağıya doğru akıyor, makyajı bulaşmış ve yanağında ters bir haç var.

Bu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bekliyorum, Eve." Gözleri beni öyle bir şekilde yutuyor ki, amım sıkışıyor. "Onu senden zorla çıkarmak zorunda kalmak istemem."

"Bunun için vaktim yok." Kapıya doğru koşuyorum. Kilidi açıp kapıyı açıyorum ve çıkışımın önünde duran bir adam görünce şaşkınlıkla bağıriyorum.

Kapının eşiğine adım atar ve iki elini kapı çerçevesinin üstüne koyar. "Haklıydın," der Kashton'a, sonra bakışları göğsüme düşer. Dudaklarını yalar. "Bu izlemek için bir davet mi?" Bakışları benimkilerle buluşur ve sırtarak, "Yoksa katılabilir miyim?" der. Ellerini indirir ve ofise adım atmaya başlar, ama ben kapıyı yüzüne çarparak kapatır ve kilitlerim.

Kashton'la yüzleşmeden önce düzensiz nefesimi kontrol altına almaya çalışırken, alnımı soğuk ahşaba dayadığımda kapının arkasından onun kahkahasını duyabiliyorum.

Beni köşeye sıkıştırdı. Ondan kaçamıyorum. Ve haklıydı; beni öldürmek isteyen Lordlar var. Sin ve Elli dün akşam yemeğe bile kalmadılar. Bill yemek odasına girdiğinde Janice'in tavırları değişti. Sin bunu fark etti ve gittiler. Janice için üzıldüm çünkü neden yemek yemeden gittiklerini anlamadı, ama Elli için de mutlu oldum. Sin, Elli'nin kendini güvende hissetmediğini biliyordu ve onu bu durumdan kurtardı.

Artık kendimi zayıf görmüyorum, ama birden fazla Lord'la savaşamam. Kashton benim tek umudum. Ve bu düşünce beni tedirgin ediyor. Çaresiz olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bunu tekrar hissetmekten korkuyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve ağzımdaki fazla tükürüğü yutuyorum. Kapıdan uzaklaşıp Kashton'a dönüyorum. Hâlâ kanepede oturuyor ve olabildiğince rahat görünüyor. Sabırla benim taleplerine boyun eğmemi bekliyor.

Masaya koşuyorum ve üst çekmeceyi açıyorum. Eksik olan şeyi fark edince midem düğümleniyor.

"Bunu mu arıyorsun?"

Başımı kaldırıp baktığımda, elinde benim silahımı tuttuğunu görüyorum. Dişlerimi gıcırdatıp çekmeceyi kapatıyorum. Lord'u temizlerken buraya gizlice girmiş olmalı. "Beni öldürmeye mi geldin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Sürgüyü geri çekip, namludaki mermiyi çıkarır, sonra da şarjörü boşaltır. "Sana zarar vermek için gelmedim, Eve."

Sanki bu saçmalığa inanacakmışım gibi. "O zaman ne istiyorsun?" diye homurdanırım. "Seninle oynamak."

Gözlerimi kaçırıp bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum. Ona bir parmak veririm, kolumu alır. Onlar böyle yaparlar.

"Biliyorsun..." Sesi kesilir ve ben ona bakarım. Hala kol dayama yerinde duran ceketinin cebinden bir şey çıkarır. Öne eğilip dirseklerini dizlerine koyarken parmaklarının arasında tuttuğu nesneye bakınca nefesim kesilir. "İstediğimi elde edene kadar gitmeyeceğim, melek."

Bana baktığında gergin bir şekilde yutkunuyorum.

"Senin istediğin şekilde ya da benim istediğim şekilde yapabiliriz." O umursamazca omuz silkiyor. "Ama senin istediğin şekilde daha uzun sürer."

"Ne... benim yolum ne?" Dilim ağırlaşarak kekeliyorum.

O sırtarak, "Senin yöntemin, benim kalkıp seni masanın üzerine eğip bunu boynuna sokmamdır" der. Şırıngayı havaya kaldırır. "İyiliğine karşılık veriyorum. Bu arada teşekkürler. Uzun zamandır en iyi uykumu uyudum." O gülümsediğinde gözlerimi deviriyorum. "İki ila dört saat arasında baygın kalacaksın ve uyandığında çıplak ve bağlanmış olarak yerde yatıyor olacaksın."

Karnımda kelekler uçuşuyor ve o kanepeye geri oturuyor. "Ya da benim yöntemimle yaparız."

"Senin yolun nedir?" Nefes nefese fısıldıyorum. O kadar uzun süre dışarıda kalamam. Bu gece planlarım var ve eğer gitmezsem, beni aramaya buraya gelecekler. En son istediğim şey, beni bu Lord'un ayaklarının dibinde çıplak ve bağlanmış halde bulmaları.

"Buraya gel," diye emrediyor ve bunun alabileceğim tek cevap olduğunu biliyorum. Benim boyun eğmemi istiyor. İsteyerek.

Bu iki kelime vücuduma adrenalin gibi etki ediyor. Karşı koyamıyorum. Yavaşça ona doğru yürüyorum ve o ayağa kalkıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, elini uzatıp parmağını elbisenin yakasına sokuyor ve ısınmış tenimi nazikçe okşuyor.

Ona bakamadan gözlerimi göğsüne indiriyorum. Dokunulmayalı çok uzun zaman oldu, ama vücudum o hissi hatırlıyor.

"Gözlerini bana dik, Eve."

Onun kararlı bakışlarıyla karşılaşıyorum ve o, boş eliyle benim hızla atan nabzımı okşuyor. "Sana dokunduğumda bana bak. Anladın mı?"

"Evet, efendim." Bu sözler otomatik olarak çıkıyor ve kendimden iğreniyorum. Birkaç saniye içinde yaptığı şey... Eski halime döndüm. Oturan, sürünerek dikkat çekmeye çalışan eski halime. Çaresiz ve kapana kısılmış eski halime.

Asla o eski halime dönmeyeceğime yemin etmiştim, ama işte buradayım. Sanırım hiçbir zaman birini değiştiremez. Onun fahişesi olacağım ve beni istediği gibi kullanacak.

"Kelepçeleri getir." Ellerini vücudumdan çekiyor.

Dönüp masayla aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak kelepçeleri alıyorum. Ona doğru yürüyerek kelepçeleri uzatıyorum. Kelepçeleri alıp "Soyun" diyor.

Otomatik pilotta çalışıyorum. Kontrol tamamen onda. Bu noktada ben sadece istekli bir hizmetkarım. Bir ışık anahtarı açıldı ve ona izin vermek üzere olduğum şey yüzünden ağızımda ekşi bir tat doluyor.

Eğilip elbisenin eteğini tutup başımın üzerinden çekip bir kenara atıyorum. Parmaklarımı tangamın bel kısmına geçirip aşağı doğru çekiyorum.

"Topuklu ayakkabıları çıkarma," diye emrediyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Arkanı dön."

İsteğini memnuniyetle yerine getiriyorum ve ona bakmak yerine başka bir şeye bakmak için bir saniye vaktim olduğunda titrek bir nefes alıyorum. Söylenmeden ellerimi arkama koyuyorum — ne istediğini biliyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor beni, bileklerimi kelepçelere takıyor. Ellerimi arkamda sabitlerken çıkan ses kulaklarımı sağır ediyor. Geri dönüş yok. Kaçış yok. Bu durumun bana tanıdık gelmesinden nefret ediyorum. Bu şekilde çok zaman geçirdim ve onun beni saniyeler içinde yıllar öncesine geri götürmesine izin verdim.

Utanmalıyım. Acınası ve zayıfım. "Bana dön."

Söyleneni yapıp başımı eğiyorum. O yine kanepeye oturuyor ve ben onun kot pantolonuna bakıyorum. Vücudum titriyor, nefes almakta zorlanıyorum ve kalbim deli gibi çarpıyor.

Öne eğiliyor, elini bileğime indiriyor ve dövmeli parmak eklemlerini nazikçe tenime dokunduruyor. İlk temastan sığıyorum. Hemen gözlerine bakıyorum, kuralını hatırlıyorum. *Sana dokunduğumda bana bakacaksın.* Şaşırmış ya da

eğlenmiyor. Yavaşça parmak eklemlerini uyluklarımın iç kısmına doğru kaydırırken bana bakıyor.

Bacaklarım bu yumuşaklık karşısında titriyor. Dokunuşundaki hassasiyet. Bir tokat ya da yere atılmayı bekliyorum. Nefes nefese kalan göğsüme, sertleşmiş meme uçlarıma bakıyor.

"Kashton," diye fısıldıyorum, ama neden söylediğimi ya da ne demek istediğimi bile bilmiyorum.

"Evet, melek?" İki parmağını amımın üzerinde gezdirir ve kalçalarım kendiliğinden öne doğru sallanır.

O yanma hissi tüm vücudumu kaplıyor. Sanki üzerime benzin dökülmüş ve ateşe verilmişim gibi. Nefes almaya çalışırken, sadece topuklu ayakkabılarımla burada durmuş terliyorum.

"Sırılsıklamsın, Eve." İki parmağını bacaklarımın arasına sokuyor ama vajinama girmiyor. Gerek de yok. "Seni en son çıplak gördüğüm zamanki gibi." Elini geri çekip parmaklarını iç uyluklarımdan aşağı doğru kaydırıyor, ıslaklık izleri bırakarak, sanki bunu inkar etmemi bekliyor gibi.

Elini indirip kemerini çözdü ve tek bir hareketle kot pantolonundan çıkardı.

"Bacaklarımdan üzerine otur," diye emrediyor ve ben kanepeye kayıyorum, titrek bacaklarımı onun dediği gibi daha da açmak için zorluyorum. Bacaklarımdan onun kot pantolonunun pürüzlü yüzeyine değdiğinde terlemesi beni utandırıyor. "Neden titriyorsun, Eve?" diye soruyor.

Cevap veremiyorum. Dilim çok ağırlaşmış.

"Hmm? Sana zarar vermeyeceğim. Sadece seninle oynamak istiyorum."

Ben inlerim, o gülümser, kemeri boynuma geçirir, tokaya geçirip sıkıca çeker. Nefes almam için ne kadar boşluk bıraktığını görmek için yutkunurum. Fazla değil, bu da beni inlemeye iter.

"Sen muhteşemsin Eve," diyor hayranlıkla, parmakları yavaşça sert meme uçlarıma okşarken. "Her santimin mükemmel."

O beni mahvedecek ve ben de buna izin vereceğim. Neden mi? Çünkü istenmek iyi hissettiriyor. Karnımda keleklerin uçuşması beni onun için ıslatıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Ben onun üzerine otururken amım onun kot pantolonunu lekeliyor.

Biz bunun için yetiştirildik. Seks için. O bile bu şekilde yetiştirildi. Dominant ve kontrolcü. Penisıyla düşünmek için. Ben yıllardır seks yapmadım ve bu sabah penisini yalatmış olsa da şaşırırmazdım.

Açıkta kalan göğsümden ve karnımdan sarkan fazla kemeri alıp, sıcak deri çıplak sırtımın üzerine gelecek şekilde yerleştiriyor. Toka şimdi ensemin dibinde. "Dizlerinin üzerine çök." Titreyen uyluğumun yanına bir tokat atıyor.

Başım onun başının üstünde olacak şekilde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da vücudunu kanepeye indiriyor. Yeni pozisyonunda neredeyse uzanmış durumda. Bir eliyle kıcımlı kavrarken, diğer eliyle boynumdaki kemeri sıkıyor. Kemer sıkarken beni tavana bakmaya zorluyor.

Dudaklarım açılır ve düzensiz bir nefes alırım.

Sonra dilini ağızda hissediyorum. Kalçalarım öne doğru sallanıyor ve içimden bir titreme geçiyor. "Kash..."

Kemer daha da sıkılıyor ve konuşmak bir yana, nefes almamı bile engelliyor. Kelepçeli ellerim yumruk oluyor ve gözlerim kapanıyor, ama kalçalarım ileri geri sallanıyor, sanki beni tatmak isteyen bir şeker gibi dilini yavaşça üzerimde gezdiriyor.

KASHTON

Kemerden tutunurken diğer elimle kıcımlı bırakıp bacaklarının arasına geçiyorum. Ağız klitorisini emirken ıslak amını parmaklıyorum. Yüzüme otururken anlaşılmas sesler çıkarıyor.

Siktir, tadı çok güzel.

Gözlerindeki bakışı gördüm. Ona ne yapacağımdan korktuğu ve "evet efendim" cevabı. *Isabella'da* da aynıydı. Geçmişte istismara uğradığını biliyordum. Onu kendi zevkim için kullanmayacağım demiyordum, ama onun da zevk almasını istiyordum.

Kalçalarını öne doğru iterken uylukları başımı sıkıştırıyor ve ben de boynuna doladığım kemerimle onu geri çekiyorum. Onu bırakıyorum ve o derin bir nefes alarak nefes nefese kalıyor.

"Nasıl hissettiğini söyle bana, Eve," diye emrediyorum, onun burada olduğundan emin olmak istiyorum. En son istediğim şey, onun başka bir yere dalması.

"Çok... iyi," diye inliyor, kalçaları bir kez daha sallanıyor.

Onun için çok sertleşiyorum. Haftalardır böyle. Sadece bekliyorum...

"Boşalmak ister misin?"

"Evet, lütfen," diye cevaplar. "Beni boşaltmanı istiyorum."

Başımı yana eğip titrek bacağını nazikçe öpüyorum. Sonra dişlerimi batırıp onu çığlık attırıyorum, sonra da derisini ağzıma çekip diş izleri ve morluklar bırakıyorum. Onu kanepede çıplak, amından sperm sızarken bırakınca beni hatırlayacak.

Uzaklaşıp, memnuniyetle gülümserim ve diğer uyluğuna geçerim. Yine çığlık atıyor ve onu sikmek istiyorum. Ama yapmayacağım. Bu gece değil. Bunun tamamen onunla ilgili olduğunu düşünebilir, ama öyle değil. Bu benim bölgemi işaretlemem. Adımı onun üzerine dövme yapabilirim.

Onu kaldırıp kanepenin üzerine sırt üstü yatırıyorum. Kelepçeli bilekleri yere değince bir kez daha çığlık atıyor ve ben de ellerimle kalçalarını kavrayıp, amını görebilmek için bacaklarını iyice açıyorum. Amı pembe ve parlak. Sikişmek için yalvarıyor sanki.

Kanepenin yanında diz çöküp onu kendime doğru çekiyorum ve bacaklarını omuzlarıma atıp yüzümü aralarına gömüyorum.

Durmadım. O yalvarırken, çığlık atarken ve boşalmak için yalvarırken, her santimini parmakladım, emdim, yaladım ve ısırdım. Ve boşaldı. Yüzümün her yerine.

"Aferin kızım," diye onu övüyorum, ayağa kalkarken.

O, önümde yorgun bir şekilde yatarken, öncekinden daha fazla nefes nefese ve titriyor. Altı yıldır bunu hayal ediyordum ve gerçek, hayal ettiğimden daha da güzel.

Ellerimi göğüs kemiğine doğru kaydırıyorum, görünüşüne bayılıyorum. Nefesi kesilmiş, şişmiş amını sperm kaplamış, üzerinde sadece topuklu ayakkabılar var. Parmak uçlarım kalçasındaki kelebek dövmesini okşuyor. Hatırladığım üç çizgiyi örtüyor.

Dokunmamla irkildi. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. Orada daha sonra anlatacağım bir hikaye var.

"Aferin sana, meleğim," diyorum ona. Sonra onu kanepeye dönük olarak yan çeviriyorum, cebimden anahtarı çıkarıp kelepçeleri çözüyorum. "Bir dahaki sefere bunun için çalışmanı sağlayacağım."

O inleyerek sırt üstü yatar ve ellerini göğsüne koyar.

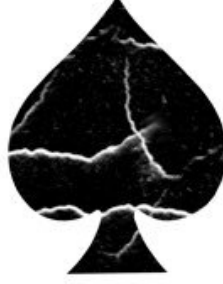
"Yakında görüşürüz." Alnına bir öpücük kondurup kapıyı açtım.

Çıkarken, koridorda Alex'i görüyorum. Beni duyunca telefonundan başını kaldırıyor ve odaya bakmaya çalışıyor, ama ben kapıyı hızla kapatıyorum, böylece onu kanepede çıplak görmüyor.

"Yardımın için teşekkürler. Şimdi evine git," diyorum ona. Kapıyı açıp kaçmaya çalışacağını biliyordum. Onun köşeye sıkıştığını düşünmesini istiyordum ve bu işe yaradı.

Gülerek başını sallıyor. "Yine ihtiyacın olursa haber ver."

ON DÖRT

EVERETT

Bacaklarım hala titriyor ve tangam sırlısklam.

Siktir.

Onun parmakları ve diliyle tatmin oldum. Çoğu erkek bunu sikleriyle bile yapamıyor.

Topuklu ayakkabılarımla taş merdivenleri tırmanıp eve giriyorum. Geniş açık alan sessiz. Koridordan çalışma odasına doğru ilerlerken topuklarım yere vuruyor.

Çift kapıyı açıp içeri girdiğimde babam ve onun yeni çırağı zaten oradadır. Yeşil gözler benimkilerle buluştuğunda içimden bir iç çekişi tutuyorum.

"Eve." Babam ayağa kalkar ve her iki yanağıma birer öpücük kondurarak beni selamlar.

O, her çocuğun hak ettiği türden bir baba. Onun DNA'sına sahip olmayabilirim, ama bu adam beni kurtardı.

Yirmi yaşındayım

Ölmüş olmalıyım. Sıcak hissetmemin ve yumuşak bir şeye sarılmış olmamın tek nedeni bu. Belki de bu bir halüsinasyon. Her halükarda, yaşadığım cehenneme kıyasla burası cennet gibi.

"Everett?" Bir erkek sesi bana sesleniyor. "Everett? Beni duyuyor musun?"

Sağ gözüm zorla açılır ve parlak bir ışık gözüme vurur, ileri geri. Önüme bakarım, ama ışık az da olsa kalan görüşümü kör eder.

"Everett?" Sağımdaki adam omzuma dokunuyor ve ben büyük yatakta korkuyla kıvrılıyorum. Adam derin bir nefes alıyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Everett, benim adım William, ama bana Bill diyebilirsin. Bill Marks. Sana yardım etmek için buradayım, Eve. Sana Eve diyebilir miyim?"

Hızla gözlerimi kırptıştırıyorum, neden sadece sağ gözümle görebildiğimi merak ediyorum ve solumda beyaz doktor önlüğü giyen adama bakıyorum.

"Bu Doktor Gavin. Sana bakacak. Seni iyileştirecek," diyor Bill adlı adam.

Hiçbir şey söylemiyorum. İstesem bile konuşabileceğimden emin değilim. Vücudum ağır, zihnim bulanık. Neredeyim? Neden bu kadar parlak? Ve göğsüm... acıyor. Nefes aldığımda çekici bir acı gibi.

"Sol gözü kör mü?" Bill, sessizliğim üzerine doktora soruyor.

"Hifeması vardı. Kanı boşalttım ve damla damlatırken göz bandıyla kapatıyorum." "Bunun nedeni ne?" diye soruyor Bill.

"Kafaya alınan darbe veya göze doğrudan isabet eden darbe. Kısa sürede görme yetisini geri kazanacağına inanıyorum."

Yüzüm kaşınıyor ve kaşımak için sağ elimi kaldırmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Hareket edememek beni paniğe sevk ediyor ve kollarımı çekiyorum.

"Sakin ol, Eve. Bir şeyin yok," Bill adındaki adam aceleyle yataktan kalkar ve yatağımın yanına gelir.

Panik arttıkça göğsüm sıkışıyor ve nefes alamıyorum. Kulaklarımda hızlı bir bip sesi çalmaya başlıyor.

"Bir şey yapın," diye bağılıyor Bill doktora.

Aniden vücudum donuyor ve yatakta gevşemeye başlamadan önce titriyorum. İlaçlardan nefret ediyorum. "Hayır," çatlamış dudaklarımdan zorlukla çıkaran bir sesle söylüyorum.

"Al bakalım. Taze ve sıcak." Bill üzerime yeni bir battaniye örter ve ağır gözlerim kırptışır. "Söz veriyorum Eve. Her şey yolunda. Sana yardım etmek için buradayız. Bağlar senin güvenliğin için."

Bana yardım eder misin? Güvenliğim için mi bağlandım? İlk intihar girişimimden sonra babam bana böyle demişti. Tekrar denedim mi?

Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ya da burası neresi? Babam nerede? Beni cezalandırmak için bu iki adamı mu gönderdi?

Kafam yana doğru eğilir ve karanlık beni içine çeker, ama sesler beni tekrar yüzeye çıkarmadan önce bunun tadını uzun süre çıkaramam.

"Vajinal yırtılma belirgindi. Yara izleri var, bu da bunun birden fazla kez ve çok yakın zamanda gerçekleştiğini gösteriyor. Aşırı derecede susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş. Beslenme tüpü ve serum çok yardımcı olacak. Bir plastik cerrah çağırmam gerekecek. Septum piercinginden dolayı burnunu düzeltebilirim, ama yüzünde olduğu için ona en iyisini sağlamak istiyorum."

"Katılıyorum," diyor Bill. "Ama piercingin burnu değiştirebileceğini bilmiyordum."

"Genelde değiştirmez, ama Eve'in durumu gibi aşırı durumlarda değiştirebilir ve değiştirmiştir. Piercingin estetik bir tercihten çok bir ceza olduğunu düşünüyorum," diye devam eder doktor. "Kan tahlili sonuçları geldi ve vücudunda uyuşturucu maddeler bulundu."

"Ne tür uyuşturucular?" diye sorar Bill.

"Sakinleştiriciler ve GHB ile birlikte GBL, metamfetamin ve mefedron. Bunlar son derece bağımlılık yapıcıdır. Ayrıca poppers testi de pozitif çıktı."

"Onlar da ne lan?"

"Avustralya'da Sıvı Altın Madeni olarak bilinir. Cinsel isteği artıran ve orgazmı daha yoğun hale getiren bir kimyasal. Tahminimce onu zorla solumaya zorladılar. Saniyeler içinde kanı beynine hücum ederek kaslarını gevşetir. Erkeklerde ereksiyonu engelleyebilir, bu yüzden eğitim için bebeklerde kullandıklarını düşünüyorum."

"Tanrım." Bill iç çeker. "Başka ne buldun?"

"Ayrıca birkaç kaburgası da incinmiş. Akciğeri çökmüş. Bu yüzden göğüs tüpüne ihtiyaç duydu. MR ve röntgenlerinde sağ bileğinde eski bir kırık görünüyor — altı ay önce olmuş gibi görünüyor — düzgün iyileşmemiş."

"Bunun tedavi eksikliğinden kaynaklandığını tahmin ediyorum. Ne önerirsiniz?" diye sorar Bill.

"Ameliyat. İçeri girip kemiği kırıp yeniden yerleştiririm." "Ve bu sorunu çözecek mi?"

"Evet."

"Kayıp organ var mı?" diye merak ediyor Bill. "Organların karaborsada çok değerli olduğunu biliyorum. Doktor değilim, ama onsuz da yaşayabileceğimiz birkaç organ olduğunu biliyorum ve onları da almış olsalar şaşırmam."

"Testlerimden tek bulabildiğim, kadının histerektomi geçirmiş olduğu," diye yanıtlar Gavin.

"İlginç. Neden acaba? O kadar genç ki."

"Kardeşimi arayıp, bizim bilmediğimiz herhangi bir bilgi bulabilir mi diye sorayım," diyor Gavin.

"Peki ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar? Durumu nedeniyle bunlara yakalanamayacağını varsayıyorum."

"Haklısın." Diye iç geçirir. "Ama dürüst olmak gerekirse..." "Ne?" Bill sabırsızca homurdanır.

"Son zamanlarda bir erkekle cinsel ilişkiye girdiğini kesin olarak söyleyemem."

Sinirli bir şekilde homurdanır. "Yani?"

"Vajinal ve anal yırtıkların ve travmaların boyutlarına bakılırsa, bence... aletler kullanılmış. Henüz kimseye satılmamıştı. Bu yüzden onu başka şekillerde eğittiklerini varsayıyorum..."

Uzun bir süre sessizlik olur, ya da belki ben yine bayılmışımdır, ama sonra Bill'in "Onun bileğine ameliyat yapın. Bugün. Neye ihtiyacı varsa, ona verin. Onun bir an önce ayağa kalkmasını ve kendini iyi hissetmesini istiyorum" dediğini duyarım.

Gavin boğazını temizler. "Kırık kemikleri düzeltmek için ameliyattan daha fazlası ve iyileşmesi için çok gerekli olan zaman var."

"Yani?"

"İlaç tedavisi. Terapi. Zavallı kız ciddi şekilde istismara uğramış. Cinsel ve zihinsel olarak. Vücudu ve beyni manipüle edilmiş... değiştirilmiş. Bir daha asla eski haline dönemeyebilir. Ayrıca büyük olasılıkla sürekli ilaçla uyutulmuş. Vücut büyüklüğü ve vücudunda bulunan ilaç miktarı göz önüne alındığında, aşırı dozdan ölmemesi şaşırtıcı. Uyanıp hayatta kalmak için mücadele etmek istese bile, iyileşmesi için önünde uzun bir yol var. Yoksunluk belirtileri nedeniyle komplikasyonlar olabilir. İntihar eğilimleri. Zaten iki kez denedi..."

"Ona en iyi terapisti bulacağım. Sen işini yap ve fiziksel olarak kendini daha iyi hissetmesini sağla. Sonra ona zihinsel olarak ihtiyacı olan yardımı sağlayacağız."

"Sonunda bize katılabildiğine sevindim," diyor diğer Lord, viskisini yudumlarken, beni o anıdan çıkarıyor.

Her zamanki siktir git tavrım şu anda yok olmuş durumda, yerine Kashton'ın beni tatmin etmesine izin verdiğim için şüphe ve utanç duygusu gelmiş. Yine. Onun beni uyuşturmasını sağlamalıydım. En azından o zaman çıplak ve bağlanmış olarak uyanırdım. Ve o benimle *oynarken*, benim söz hakkım olmazdı. Vücudum buna alışık. Kullanılmaya. Kendimi isteyerek teslim etmek kendimden utanmama neden oluyor.

Lord bunu fark edip kaşlarını çatı. "Ne oldu sana?" Yeşil gözleri beni baştan aşağı süzdü, beden dilimi okudu.

Bir sandalyeye oturup bacaklarımı çaprazlarım. Bu elbise düşündüğümünden daha kısa ve Kash'in bana yaptığı morluklar ve ısırik izlerinin görünmediğinden emin olmak için hızlıca bir bakış atarım. "Hiçbir şey."

"Peki, o zaman senin keyfini kaçıracağım." Sanki bu bir meydan okuma gibi geliyor.

"Deneyebilirsin." Bill'in bana uzattığı viski bardağını alıp bir yudum alıyorum. *Kusma*.

"Polis parmak izlerini kontrol etti. Seni sorgulayacaklar."

Kaşlarımı çatıyorum. Zaten sorguladılar, ama soruyorum.

"Neden?"

Bill başını sallar. "O sistemde yok."

Tabii. Çünkü ben bir hiçim. Hiç olmadım ve asla

"Kadını bulmanızı şüpheli buluyorlar. mezarlık." Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Onun cesedini yakıp küllerini gömmeliydin."

Evet. Tek bir cümle, zaten kötü olan ruh halimi daha da mahvetti. Bill'in masasına içkimi sertçe vurarak onu irkiltirim. "Onun bir ailesi vardı." Anne mi, kız kardeş mi, yoksa eş mi olduğunu bilmiyorum, ama o birinin kızıydı. "O daha fazlasını hak ediyordu." Lordların sorunu da bu. Hiçbir şey kutsal değil. Yaşayan bir ruh

sadece bir rahatsızlıktan ibarettir. Atılıp bir daha asla düşünölmeyecek bir şey. Hayata değör vermezler.

Karanlık bir kahkaha atıyor. "Şimdi o aile adalet arıyor." "İyi."

Ona gülömsüyorum.

Gözleri benimkilere dikilir. "Senin yaptığını düşünöyorlar."

Ben burun kıvırıyorum. "Ne isterlerse düşünöbilirler. O zavallı kadını ben öldürmedim." Ve katil neden polisi arasın ki? Bu hiç mantıklı değöl.

Başını ellerinin arasına gömer. En son ne zaman uyuduğunu merak ediyorum. Yorgun görünüyor. Adam ve ben eski dostuz. Bu bir aşk-nefret dostluğu değöl, sadece karşılıklı bir nefret. O benim hiç istemediğim ağabeyim gibi.

"Anlamıyorsun. Halk bu cesetleri yetkililerin boğazına tıkıyor. Tıpkı yıllar önce olduğu gibi, haberlerde her yerde bu konu var. Rastgele insanlar sosyal medyada sadece görüntü almak için bu konuyu ele alıyorlar ve bu işe yarıyor. Yetkililer, ailelerin baskılarını üzerlerinden atmak için suçu birine atacaklar."

"Yani benim günah keçisi olacağımı mı söylöyorsun?" Kafamı sallıyorum. "Polis bile hikayeyi bu kadar çarpıtamaz."

"Ne isterlerse yapabilirler," diyor Adam sertçe, sonra sesini alçaltıyor. "Ben de o yollardan geçtim. Masum birini suçlu gösterebilirler ve bir kez hapse girersen, kendini savunacak sesin kalmaz. Medya tek başına seni istedikleri gibi bir kötü adam olarak gösterir."

"Ne öneriyorsun?" diye sorar Bill, ben de gözlerimi deviririm.

Bu Lord, onun yeni favori oyuncağı. Bill onun her sözüne kulak kesiliyor. Ama bunun kendi çıkarları için olduğunu ben bile biliyorum. Bill'e çok minnettarım, ama sonuçta o da kendi çıkarları ve dünya hakimiyeti peşinde olan başka bir Lord. Onlar için hiçbir para veya güç asla yeterli olmayacak.

"Şehirden defolup saklanmanı öneririm."

"Hayır. Bu beni suçlu gibi gösterir," diye itiraz ediyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum." O bunu sadece saklandığı için öneriyor. Dört yıldır saklanıyor. Biz de bu şekilde tanıştık. Ona korkak demiyorum, ama ben öyle bir hayat yaşamayı reddediyorum. Zaten kimsenin tanımadığı biriyim. Saklanmama gerek yok. Kimse varlığını bilmiyor.

"Eve..."

"Hayır." Ayağa kalkarak Bill'i kesiyorum. "Kaçmayacağım. Ben yanlış bir şey yapmadım." En azından o kadına karşı. Öbür dünyaya inansaydım, bir gün yaptığım her şeyin hesabını vermek zorunda kalırdım, ama o kadına elimden gelen tek şekilde yardım ettim. Onu ait olduğu yere, ailesinin yanına geri götürdüm. "Beni *tekrar* gözaltına alsınlar ve istedikleri kadar soru sorsunlar. Ben..."

"Lordlar seni mahvedecek," diye bağıırır Adam. Bardağını duvara fırlatır ve bardağı parçalanır. Bana doğru adım atar ve ben de bana elini sürerse onu yere sermeye hazır olurum. "Polis katedralin ve evinin çevresinde dolaşmaya başlarsa, Lordlar bunu görür ve polisin kokusunu almaması için seni hemen feda ederler."

"Sanki onun başka seçeneği yokmuş gibi konuşuyorsun." Bill iç geçirir.

Bir saniye Bill'e bakar. "Başka bir seçenek daha var..." Adam tekrar konuşurken gözleri benimkilerle buluşur. "Carnage..." "Hayatta olmaz."

Kafamı sallar, sert bir kahkaha atarım. "Oraya oraya yaklaşmayacağım." Bu düşünce bile beni ürpertiyor. "Bir telefon edebilirim. Kardeşlerim seni koruyabilir."

Çılgınca gülerim. "Onlar beni umursamıyorlar." En azından gerçek kimliğimi öğrendiklerinde umursamayacaklar. "Cevabım hayır." Parmağımı Adam'ın göğsüne dayayarak eklerim, "Carnage'a gitmemin tek yolu, biri beni zorla götürmesi."

Bill ayağa kalkar, ceketinin düğmelerini ilikler ve bana bakar. "Şu anda karar vermek zorunda değiliz."

"Zaman onun lehine değil," diye Adam ona homurdanır. "Belki üç hafta, en fazla bir ay." Bana bakar. "Seni almaya geldiklerinde, ki gelecekler, seni suçlu göstermek için ihtiyaçları olan her şeye sahip olacaklar. Tartışacak hiçbir şey kalmayacak."

Onu görmezden gelip babama bakıyorum. "Bu *bizim* durumumuz değil. Bu benim... benim hayatım ve ben hayır diyorum." Bunun üzerine, dönüp çalışma odasından çıkıyorum ve çıkarken kapıyı çarpıyorum.

Arabama koşarak giderim, motoru çalıştırır ve lastiklerimi gıcırdatırım. Nereye gittiğimi veya ne yaptığımı bilmeden sürerim.

Neden saklanmak zorundayım ki?

Dollhouse hakkında ne biliyorsun? Kashton'ın sözleri aklıma gelir.

O yer hakkında yetişkin erkeklerin kabuslarına neden olacak şeyler biliyorum. Her yaştan yetişkin ve çocuğun oraya girip çıktığını biliyorum. Irk, yaş veya cinsiyet ayrımı yapmıyorlar. Herkesin bir fiyatı var. Bazıları diğerlerinden daha değerli, ama yine de önemli olan tek şey paraları.

Onlara para kazandırdım. Vücudum en yüksek teklifi verene satıldı çünkü tek işe yaradığım şey buydu. Sikişmek için bir delik. Bill beni bundan kurtardı. Ama beni ancak bu kadar kurtarabilir.

Katliam çözüm değildir. Sorun budur.

Birinin beni çaresiz hissettirmesine izin veremeyecek kadar çok yol kat ettim... bir saat önce çıplak ve kelepçeli olmama rağmen.

Kashton sorun olacak. Bunu çok açık bir şekilde belli etti. Tek sorunum, onu içeri almalı mıyım? Karşılığında bir şey isteyecektir. Adam'dan şüphem yok. Polisler, istedikleri kişiye istedikleri suçu yükleyebilirler ve Lordlar beni korumazlar.

Bu, Kashton'ın tek umudum olduğu anlamına mı geliyor? *Lanet olsun, umarım değildir.*

Başka seçeneğim var mı? Hapishanede yaşamak mı, kaçak yaşamak mı?

Kaçmayı reddediyorum. Ashtyn'e ne olduğuna bak. Onun hakkında kocasından daha fazla şey biliyorum. Kimse seni görmediğinde izlemek kolaydır. Herkesin sırlarını biliyorum. Ama bu da beni meraklandırıyor... benim sırrımı kim biliyor?

Çevreme yeterince dikkat ettim mi, yoksa var olmadığımı düşünerek fazla rahat mı oldum?

Hayır. Aceleci davranıyorum. Sadece geriye yaslanıp her açıdan bakmam gerekiyor. Her zaman başka bir yol vardır. Hayatımı Kashton'ın ellerine teslim etmek, kendi isteğimle aslanın inine girmek gibi bir şey.

O ekşi tat boğazımı yakıyor ve arabamı kenara çekip frenlere basıyorum. Tam zamanında sürücü kapısını açıp çakıl taşlarının üzerine kusuyorum. Kusmayı bitirdikten sonra koltuğuma geri oturup elimle çenemi siliyorum.

Polise kendim gidebilirim. Onlar bana ulaşmadan önce tekrar onlarla konuşabilirim. Masum insanlar gönüllü olarak bilgi vermezler, değil mi?

Muhtemelen onlar öyle düşünmezlerdi. Bill bir avukat ve Adam'ın her sözünü dikkatle dinliyordu. Bu da bana Bill'in bu davayı kazanma şansımın olmadığını düşündüğünü gösteriyor.

Mahvoldum.

KASHTON

Barrington'da son sınıf

İnleyerek sırt üstü yuvarlandım. Altımda soğuk ve sert bir şey vardı. Ağır gözlerimi açtım ve birkaç saniye boyunca görüşüm karanlıkta odaklanamadı. Sonra hafızam geri gelmeye başladı.

Carnage'da çalan alarmlar beni uyandırdı... babamız öldü... Ashtyn burnumu kırdı ve hayalarımın diz attı... sonra Saint'i vurdu... bir kadın Carnage'a geldi... adamları Haidyn'i ve beni arenaya attı... adrenalin dolu sekiz mahkumla dövüştük... sonra bayıldım...

Homurdandım ve hemen pişman oldum. Bu yüzden bu kadar ağrım var.

Oturarak, kanlı elimle yüzümü sildim. "Siktir." Dilim şişmiş. Isırmış olmalıyım, çünkü hala kan tadı ağzımda.

"Ne..." Solumdan bir ışık parladığında sözüm kesildi.

"Günaydın, güneş ışığı."

Bakınca, lanet olası sürtüğün hapishane kapısının diğer tarafında durduğunu gördüm.

Derin bir nefes alırken göğsüm yükselir. "Sen de kimsin ve neden buradasın?" diye sorarım.

O gülüyor ve bu sinir bozucu ses tüylerimi diken diken ediyor. "Size bir ders vermek için buradayım."

"Lanet olası kaltak." Ayağa kalkarım ama duvara doğru sendelerim, bacaklarım titriyor ve ayaklarım dengesiz. Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı tutarım. Lanet olsun, bana ilaç mı verdi? Yoksa kavgadan dolayı bu kadar zayıf mı düştüm?

Kahkahası daha da yükselir. "Eminim bu sabah uyandığında, Spade kardeşlerden tek kalanın sen olacağını düşünmemiştin."

Başım birden yukarı kalkar ve nabzım hızlanır. "Hayır..."

"Tek bir sinir bozucu kaltak her şeyi mahvedebilmesi ne komik."

Ashtyn mi? Ashtyn'den bahsediyor olmalı. Çünkü tüm bunların sebebi o. Saint'i vurmak için neyin peşinde bu kadın? Biz onu korumak için elimizden geleni yaptık. Saint ona benim onaylamadığım şeyler yaptı, ama o benim karım değil.

Duvarдан kendimi iterek, sol bacağımı sürükleyerek kapıya doğru topallayarak yürüdüm. Ellerimi parmaklıklara doladım. "Seni öldüreceğim, lanet olası kaltak."

O sadece bana gülümsüyor. "Sözler. Sözler."

"Haidyn?" Koridora sesleniyorum, cevap vermesini umarak. Sadece onun ölmediğini bilmem gerekiyor. "HAIDYN?" Peki ya Saint? Ashtyn onu vurdu. Ameliyattan kurtulamadı mı? Eğer öldüyse, hayatımın misyonu Ashtyn'i bulup onu kendi ellerimle öldürmek olacak. Hiç pişmanlık duymadan, gözlerinden hayatın akıp gitmesini seve seve izleyeceğim.

Lanet olası kaltak.

"Hai-dyn?" Sesim çatlar ve öksürmeye başlarım.

Kadın parmaklıkların arasından uzanıp terle kaplı göğsüme bir şey dayadı ve bu beni sırt üstü yere düşürdü.

"Tanrım," diyorum dişlerimi sıkarak. Vücudumdaki her kas gergin. Bana şok mu verdi?

"Bu odaya alış, Kashton. Ben aksini söyleyene kadar burası senin evin."

Parlak bir ışık yanar ve gözlerimi korumak için ellerimi yüzüme koyarım. "Lanet olsun." En yakın duvara koşar ve sırtımı ona dayarım.

Gözlerimi açıp, elimi güneşlik gibi kaldırdım ve görüşümün düzelmesi için hızla gözlerimi kırıştırdım.

Keşke kör olsaydım.

Elim yanıma düşer ve evimi gördüğümde boğazımdaki düğümü yutarım. Carnage'ın bodrumunda, bir hücreye kilitli olduğumu görmek beni şaşırtmaz. Bu beklenen bir şeydi.

Beni şaşırtan şey, tüm duvarların ve zeminin çizgilerle kaplı olması. Bu benim cezam. Yalnız olduğumu hatırlatan bir şey.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. En azından birkaç hafta. Işık hiç sönmedi ve sessizlik kulakları sağır ediyordu. Tek sahip olduğum şey hayal gücümdü ve bu asla iyi bir şey değildir.

Isabella, Saint ve Haidyn'in öldüğüne inanmamı sağladı. Adam bizi terk etmişti. Kimseye sahip değildim.

Orada Eve'i gördüğümde delirdiğime kendimi ikna ettim. Aklım hep ona ve *Isabella'da* geçirdiğimiz o geceye dönüyordu. Ama bu sefer sonu farklı oldu.

O benden kaçmadı. Ben bir lord değildim ve o da bir lord tarafından neredeyse tecavüze uğrayan bir kadın değildi. Biz karı koca idik ve *Isabella* bizim evimizdi. Kimsenin bize zarar veremeyeceği okyanusun ortasında kaldık. Dünya bizim varlığımızdan bile haberdar değildi.

Her şey mükemmeldi.

Tam da en güzel kısmına geldiğimde, Isabella'nın muhafızlarından biri bana yemek vermeye geliyordu. Bir süre reddettim, ama sonra ölmek istemediğimi hatırladım.

Sağlıklı kalmam gerekiyordu. Spade kardeşlerden geriye sadece ben kalmıştım. Ashtyn'i yakalayıp, yaptığı şeyin bedelini ödettirmek bana düşüyordu. Bana mal olduğu şeyin bedelini. Ailemi.

Hayatım boyunca değer verdiğim tek insanlar. Bir cana bir can. Ve o kaltak bana birkaç tane borçluydu.

Hangi gün veya saat olduğunu bilmediğiniz sürece cehennemi bilemezsiniz. Elinizde sadece düşünceleriniz varken zaman yavaş akar. O hücrede benimle birlikte yatak ya da tuvalet yoktu. Eve'i tamamen hayal ettiğimi düşündüğüm bir noktaya geldim. Onun hayal gücümün bir parçası olduğunu ve hiç var olmadığını düşündüm. Ama o var. Ona giden yolu buldum ve bu durumun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Onu katedraldeki ofiste bıraktığımdan beri ona iki gün süre verdim. Kendi düşüncelerinden daha korkutucu bir şey yoktur. Onun aklında yirmi dört saat olmak istiyorum. Her zaman arkasına bakıp beni aramasını istiyorum. Kafasının karışmasını ve sürekli orada olup olmadığını merak etmesini istiyorum.

Yatak odamın kapısı çalındı. Kapıyı açtığımda Jessie'yi koridorda dururken buldum. "Gir içeri dostum." Kapıyı açarak içeri girmesini sağladım.

"Paketleriniz geldi, efendim."

"Teşekkürler."

Gülümseyerek her şeyi alıp odamdan çıkıyorum. Koridoru geçip kapıyı açmaya başlıyorum ama durup yerine kapıyı çalıyorum. Kapı biraz aralanıyor ve mavi gözler benimkilerle buluşuyor. "Kashton?" Kapının arkasına saklanarak kaşlarını çatıyor. Islak saçları, duştan yeni çıktığını gösteriyor. Ya çıplak ya da sadece havluyla örtünmüş durumda. "Haidyn burada değil."

"Seni görmeye geldim." Ona gülümserim.

"Oh, tamam. Bana bir dakika verebilir misin?" "Tabii ki."

Kapıyı kapatır ve ben koridorda sessizce dururken o giyinir. Birkaç dakika sonra, kapıyı tamamen açar, artık eşofman altı ve tişört giymiş durumdadır. Islak saçları bir çeşit toka ile toplanmıştır. Charlotte içeri girmem için işaret eder.

"Senin için ne yapabilirim?" diye merak ediyor.

Ona kutuları uzatıyorum. "Sana hediyeler getirdim."

Kutuları yatağın üzerine koyar ve en üsttekini alır. Açmaya çalışır ama bantlanmış. "Verin." Cep bıçağımı çıkarır, açarım ve kutuyu ondan alırım. Üstünü ve iki yanını kesip ona geri veririm.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve ben diğer ikisini açarken o da kutuyu açmaya başlıyor.

Kutuyu ayaklarının dibine bıraktığında gözlerinin parladığını görüyorum. "Aman Tanrım, bunlardan bir tane istiyordum." Bana parlak bir gülümseme atıyor.

Kapının kilidinin açılma sesiyle Haidyn içeri girmeden önce başımı kaldırıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda duruyor. Gözlerini bana diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Ses tonundaki suçlayıcı tavırdan dolayı kaşlarımı çatıyorum. Karısına güvenmiyor mu? Beni onun koruyucusu yaptı.

"Kashton bize ne aldı bak." Kashton'ın görmesi için kutuyu kaldırır. Ona doğru yürüyen Haidyn, kaşlarını çatarak kutuyu inceler. "Nedir bu?" "Bir sırt çantası," diye bilgilendiririm.

"Kedi taşıma sırt çantası," diye düzeltir. "Muffin için." Ona verirken gülümser. "Onu yürüyüşe çıkarabiliriz. Çok

çok sevecek."

Gözleri benimkilere kayar ve tüylü kediyle yapacağı gelecekteki açık hava maceralarından hiç hoşnut görünmez. Charlotte ormanda kuşları izlerken onların fotoğraflarını çekerken onun sırt çantasını taşıdığını hayal edebiliyorum.

"Oh, seni unuttuğumu sanma, koca adam." Ona ikinci kutuyu uzattım. O kutuyu açmaya çalışmayınca, kız kutuyu onun elinden aldı ve kutuyu açtı.

Gülüyor. "Mükemmel." Sonra kutuyu göğsüne tutuyor ve tişörtün yazısını yüksek sesle okuyor. "Onu seviyorum Muffin."

"Anladın mı?" Kaşlarımı oynatıyorum. "Bu şu anlama gelebilir..."

"Anladım," diye keser, hiç de eğlenmemiş gibi.

Tam o sırada kedi yatağa atlar ve miyavlar. Charlotte onu kucağına alır. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Kediye öper ve kocasına gülümser.

Haidyn onu reddetmek ister gibi görünüyor, ama bir saniye sonra başını sallar. "Bir saatim var."

Charlotte, Muffin'i ona uzattı ve o da tereddüt etmeden onu aldı, sonra Charlotte parmak uçlarına yükselip kocasının yanağına öpücük kondurdu. "Gidip üstümü değiştireyim." Dönerek, neredeyse sevinçten zıplayarak banyoya gitti.

Ellerimi çırpıyorum. *İşim bitti*. "İyi eğlenceler," diye şarkı söyleyerek odasından çıkıyorum. Kapı kapanmak üzereyken, onu açıp beni döndürüyor.

"Ne halt ediyorsun Kash?" diye sorar ve kediye yere indirir.

"Karınıza hediye veremem mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Yüzü gerginleşir. Benim bencil nedenlerle ona yağı çekmeye çalıştığımı biliyor. Charlotte, Eve'i tanımıyor olabilir ama onun hakkında bir şeyler biliyor ve ben onunla kız kıza sohbet etmek istiyorum — çay saati, kızlar gecesi, spa günleri. Ne gerekiyorsa yaparım. Bu, nefret ettiğim lanet kediye şımartmak anlamına gelse bile. Ama Charlotte'a Everett hakkında milyonlarca soru soramam. Ben sabırlı bir adamım. Eve'i bulmak için bu kadar uzun süre bekledim. İstediğim bilgileri almak için zaman ayıracağım. Charlotte onu tanı mı y o r gibi davrandı, ama bir şey

bana orada daha fazlası olduğunu söylüyor. Denemeden edemem. Sonuçta çıkmaza girsek bile.

İç çekerek, "Charlotte'a karşı pek nazik davranmadım" diyorum. O bunu zaten biliyor, ama ben hiç özür dilemedim. Ne ona ne de ona. "Sadece onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum."

Muffin miyavlayarak ayak bileğine dolanırken, bana şüpheyile bakar.

"Hazırım," diyor Charlotte, banyodan çıkarak onun arkasından sesleniyor.

Ona kocaman bir gülümsemeyle bakıp omzunun üzerinden ona bakıyorum. "İyi eğlenceler. Muffin'in macerasının fotoğraflarını görmek istiyorum." Bunun üzerine, gülmemi zor tutarak dönüp odama giriyorum. Oh, bunun bedelini bana ödetecek.

Cep telefonumu ve Zippo çakmağımı alıp, Saint'in ne yaptığını görmek için bodruma iniyorum.

O çukurların başında dururken, bir adam çukurun içinde kilitli kalmış. Tam o sırada arkamda asansörün sesi duyulur. Dönüp bakınca Sin ve hamile Elli'yi el ele bodruma girerken görürüm.

Sin beni görünce hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Bill'in annesiyle evlendiğini ve Eve'in Bill'in kızı olduğunu söylemek için son kez buraya geldiğinden beri konuşmamıştık.

"Naber dostum?" Saint ona el sıkışarak sarılır. "Randevu nasıl geçti?" diye Elli'ye sorar, Sin'den uzaklaşarak.

Saint'in Elli'nin hamileliğinden benden daha fazla haberdar olması hoşuma gitmiyor. Bugün Devin'e muayeneye gittiğini bile bilmiyordum. Ama sanırım o ve Ashtyn yakınlaşmışlar, bu yüzden çok da şaşırmamalıyım.

Elli kocaman karnını okşuyor. "Her şey yolunda görünüyor ve planladığımız gibi ilerliyoruz." Gülümsayarak elini tekrar Sin'in eline koyuyor.

Easton'ın telefonu çalar ve o cebine uzanır. Elli'nin elini bir kez daha bırakır, mesajı okur ve yüzü gerilir.

"Ne oldu?" diye sorar Sin endişeyle.

"Önemli değil." Karısının endişesini eliyle savuşturur.

"Sin?" Elli, Easton'ın kolunu tutup onu kendine doğru çeker. Onu yeterince iyi tanır ve soru sormaya hakkı vardır.

"Ne Lords Rab'di," dedi onaona " yap yarın
ödevim var."

"Ne?" Geniş gözleri onun gözlerini arar. "Hayır."

"Sorun olmaz," diye onu sakinleştirir. "Sadece bir günlüğüne
gideceğim." "Tamam." Elli, onun söylediklerini kabul etmeye çalışarak
başını sallar.

Onu Lordlardan uzak tutamayacağını biliyor. Onlar çağırdığı nda
koşarak gidersin.

"Kahretsin." Diye iç geçirir. "Randevun olduğunu
unutmuşum." "Sorun değil," der kadın. "Başka bir gün
randevu alırım."

"Hayır." Adam kaşlarını çattı. "Seni randevuya
sığdırmayı başardı." "Başka bir gün randevu
alabilir."

"Hayır, Elli," diye karısına sertçe söyler. "Onu görmen gerek."
Başını eğip dudağını ısırır.

"Seni götürebilirim," diyorum.

Kafasını kaldırır, gözlerini benimkilere diker. "Hayır."

"Bu harika olur." Sin kolunu ovuşturur ve ben onun benimle yalnız
kalmama izin verdiği için gülümsemeyi zor tutarım. Bana yardım
etmeme izin vermesi onun için gerçekten önemli olmalı.

"Sin..."

"Sorun değil, Elli. Benim yüzümden bunu kaçırmana izin
vermeyeceğim." Sonra bana bakar. "Sana saat ve adresi mesaj
atarım." Bunun üzerine, elini tutar ve onu asansöre geri götürür, Saint
ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ederiz.

Sanırım sabah öğrenirim.

Kız arkadaşımın bu gece işi var. Yine motelin otoparkında bulunan eski
püskü bir motorcu barındayız.

Onu motosikletimle takip ederken saklanmaya bile çalışmadım. Önce
odasına giriş yaptı, çantasını bıraktı ve sonra 20 santimlik topuklu
ayakkabılarıyla otoparkı geçip gitti. Ayak bileği yüksekliğinde, arkadan
siyah zincirlerle sarılmış ayakkabılar. Onları giydiğinde

dar kot pantolon ve mükemmel büyüklükteki göğüslerini ve ince belini ortaya çıkaran bir üst giyiyordu, sikim çok sertleşmişti.

Bu gece onu sikeceğim.

Katedralde yüzüme boşaldığından bu yana iki gün geçti, ama artık benim spermimin onun amından akma zamanı geldi.

O barın ortasında otururken başını geriye atıp kahkahalarını duyarken viskimden bir yudum alıyorum. İki farklı erkekle konuşuyor.

Sağdaki adam sürekli uzanıp onun uyluğuna dokunuyor. Onun elini kesmek istiyorum, ama kızımın başının çaresine bakabileceğini biliyorum. O bir rol oynuyor. Bana ihtiyacı olursa müdahale ederim; şu anda sadece olay çıkarmak olur. Ne yapmayı planladığını görmek istiyorum. Bu işin nasıl sonuçlanacağını.

"Bir tane daha ister misiniz, efendim?"

Masamın başında duran garsona bakıyorum. Küçük yüzünü ortaya çıkarmak için geriye çekilmiş açık kahverengi saçları var. Burnunun üzerinde sürekli yukarı ittiği büyük siyah çerçeveli gözlükler takıyor. Kıyafeti, geniş paça kot pantolon ve göğsünde "Help Yourself" (Kendine Yardım Et) yazan bir tişörtten oluşuyor. Garson olduğu düşünülürse bu oldukça ironik. Genç görünüyor, burada yasal olarak çalışabilecek yaşta bile değil. Gümüş bir kolye takıyor, kolyenin ucunda bir alyans asılı.

"Evet, lütfen." Cüzdanımı çıkarıp yüzlük bir banknot bırakıyorum.

Parayı alır ve siparişimi vermek için barın yanına doğru yürür. Gözlerim Eve'e döner. Sağındaki adam ona telefonunda bir şey gösteriyor. Muhtemelen çocukları. Sevgi dolu karısını aldatmak üzere olan gururlu bir baba.

İnsanlar çok tahmin edilebilir.

"Buyurun efendim." Garson, yeni bardağımı ve para üstümü masaya koyar.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, ve o tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Eve ayağa kalkar ve ben içkimi kaldırıp bir yudum alırım. O da çantasını ve bir adamın elini alır.

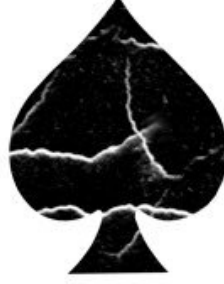
Bardağı masaya bırakıp cep telefonumu cebime koyuyorum ama onlar çıkana kadar olduğum yerde kalıyorum. İkisi de onu takip ediyorlar ve bu durum hoşuma gitmiyor.

İkiye karşı bir asla iyi bir oran değildir.

Ayağa kalkıp, içkimin tamamını ve garson kıza bahşişimi bırakıyorum. Ceketimi giyip dışarı çıkarken, motel odasının kapısının kapandığını görüyorum.

Ceketimin cebine uzanıp sigara paketini ve Zippo çakmağımı çıkarırım. Kızımı almaya giderken otoparkta sigara içeceğim. Boğazlarını kesmeden önce o iki adama bir gösteri yapacağım.

ON BEŞ

EVERETT

Leo tuvalete giderken çantamı ve cep telefonumu televizyonun üzerinde duran komodinin üzerine bırakıyorum. Leroy ceketinden prezervatifleri çıkarıyor. Dördünü yatağın üzerine bırakıyor. Gülmek istiyorum. Dört mü? Adam kendine büyük umutlar besliyor.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diyorum, dudağımı ısırırken parmağımın etrafında küçük bir saç telini döndürüyorum.

Yalanıma yüzü aydınlanıyor. Erkekler prezervatif takmak istemiyorlar çünkü aynı hissi vermiyor, özellikle de parasını kendileri ödüyorlarsa. Alabilecekleri en iyi deneyimi istiyorlar. Ama beni hamile bırakmama içgüdüğü ile hamile bırakma olasılığı arasında ince bir çizgi var. Üreme fetişi var ve erkekler seni hamile bırakmak umuduyla prezervatifsiz seks yapmak için büyük paralar ödüyorlar.

Ama bir de cinsel yolla bulaşan hastalıklar var. Ben onlara yakalanmam, ama kim bilir. Zaten ben onlarla sevişmeyeceğim.

Leo tuvaletten çıkar ve kardeşine "Tuvalet boş" der.

Leroy bana bakar ve gözleri ağızıma düşer. "Bana ne kadara mal olacak?" diye sorar.

Onun pisuvarı olacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama bunun yerine, utangaç bir şekilde gözlerimi yere indirip fısıldıyorum, "Bunu hiç yapmadım..."

Sanki boğazıma ilk işeyen kişi olmakla gurur duyuyormuş gibi kot pantolonunu düzeltir. Fenway Park'ta sezon açılışında bir sosisli sandviç gibi dişlerimi onun sikine geçireceğim.

. Hatta, daha sonra sıçmak için yutacağım bile. "Hazırım." Leroy kemerini tutup açar, ardından kot pantolonunu kot pantolonunu da çıkarır.

Televizyonun üzerinde duran şifonyere doğru yürüdüm ve şarap şişesini açtım. Bu, onların soyunmalarına olanak sağladı. Çıplak bir adam, giyinik bir adamdan daha savunmasızdır.

Bir el enseme dokunur, Dixie bardağına şarabı dökmeye başladığımda saçımı yana çeker.

Bunu çabuk halletmeliyim. Kashton'ın hemen dışarıda olduğunu biliyorum. Ondan kaçamam ve buraya gelip her şeyi mahvedeceğini hiç şüphe etmiyorum.

"İçki?" Leroy'a dönerek soruyorum.

Beni öpmek için eğildi, ama ben kaçtım ve onun yanından geçerek Leo'nun yataktan yastıkları ve çarşafı yırttığını gördüm.

Burası çok ucuz ve saatlik ödeme yaptığında soru sormuyorlar. Bu adamlar milyonerler, ama karılarının kredi kartı harcamalarını görmemesi için, ıssız bir yerde bir fahişeye yatmak için asgari ücreti ödemek istiyorlar. Tanrı korusun, beni tecavüz etmeden önce bana yemek ısmarlayıp şarap ikram etmesinler.

"Acelen ne? Gece için ödeme yaptın." Şarap kadehini dudaklarıma götürdüm, ama o bana ürpertici bir gülümseme attığında durakladım.

"Evet, ama seninle sadece bir saatimiz var."

Bir kol arkamdan beni sararken, Dixie bardağı elimden düşüyor ve boynum sıkışıyor.

"Bir saat, ikimizin de tüm deliklerini sikkemiz için yeterli değil."

Ayaklarım yerden kesiliyor ve onları tekmeliyorum, Leroy'un kolunu kavrayıp tırnaklarımı içine geçiriyorum. Kulağıma homurdanıyor ve eli gevşiyor, ben de dişlerimi derisine geçiriyorum. Tadı ter ve barda yediği fıstık gibi.

Kolunu çekince beni bırakıyor. O bana sert bir tokat atarken, ben de ona dönüp bakıyorum ve geriye doğru sendeleyip yatağa düşüyorum.

Leo üstüme atladı, ben de ona yumruk attım, yumruklarımın eklemleri tüm gücümle onun nefes borusuna çarptı. Oturup üstüme çöktü, boğazını tuttu ve boğulmaya başladı.

Onun altından sürünerek çıkıyorum, sırtımı başlığa dayayıp topuğumu yüzüne vuruyorum. Bu, yanağını kesiyor ve onu yataktan düşürüyor.

Zıplıyorum ve yere atlıyorum. Yatağın altına uzanıp çantamı alıyorum, ama ayak bileğimden çekiliyorum. "Siktiğimin orospusu," diye homurdanıyor Leroy, Leo ise yanımda yerde baygın yatıyor. "Senin başa çıkılması zor biri olduğunu söylemişlerdi."

"Bırak beni," diyorum ve diğer topuğumu onun uyluğuna vurarak beni bırakmasını sağlıyorum. Ama kardeşi kadar çabuk toparlanıyor.

Beni yan taraftan tekmelemek için hamle yapar, ama ben tam zamanında yuvarlanarak onun dizlerinin arkasını tekmelerim ve bacaklarını altından çekerim.

Yere düşerken bir gürültü ve inilti çıkar. Bu fırsatı değerlendirip çantamdan bıçağı çıkarırım ve kapı açılır açılmaz onu göğsünden bıçaklarım.

KASHTON

Odaya girip kapıyı çarparak kapatıyorum. Eve, elinde kan damlayan bir bıçakla yatağın diğer tarafındaki yerden fırlıyor. "Kashton? Burada ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor. Nefesi ağır, saçları dağınık ve gömleği yırtılmış.

"Ne halt ediyorsun, Eve?" diye soruyorum.

Yatağın karşı tarafına doğru yürürken, çıplak bir adamın baygın yattığını ve bir diğerinin göğsünden bıçaklanarak kanadığını görüyorum.

"Git buradan," diye bağırdı.

"Sen fahişe misin?" diye homurdanıyorum ve o gözlerini deviriyor. Bunu sormamın tek nedeni, burada bulduğum son ölü adamın telefonunu aldığımda, birçok kadınla mesajlaşmış olduğunu görmemdi. Her mesajda, ne kadar para istedikleri, ne yapıp ne yapmayacakları ve buluşma zamanı ve yeri yazıyordu. "Öldürülmek mi istiyorsun?" Bilmek ve görmek çok farklı şeyler. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Çocukları arayıp burayı temizleteceğim."

O sert bir kahkaha atar, "Kardeşlerine ihtiyaım yok, Kash. Git buradan." Bilinci kapalı adamın yanında durarak, kaşlarını çatarak ona bakar. Çantasını karıştırır, bir silah çıkarır, susturucuyu takar ve topuklu ayakkabılarla çömelir. Yerdeki yastığı alır, adamın başına koyar ve yastığın içinden iki el ateş eder. "Daha kötüsünü hak ettin," der ve ayağa kalkar.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. O çok öfkeli bir melek.

Yanımdan geçmek üzereyken elini tutarım. "Eve," diye bağırırım ve yüzünü bana çeviririm. "Ne halt ediyorsun? Hemen bana bunun ne olduğunu söyle."

Belki de mezarlıkta o kadını o öldürmüştür. Belki de Dollhouse'da sandığımdan daha derin bir rol oynuyordur. Charlotte, onu yıllar önce LeAnne ile katedralde gördüğünü söylemişti. Birbirine bağlanan tüm noktalar göz ardı edilemeyecek kadar belirgin.

"David için mi çalışıyorsun?"

Belki de onun pezevengidir. Bu ikisi arasında daha iyi bir senaryo olurdu. Ona daha önce onu sormuştum, ama belki o zamandan beri onun için çalışmaya başlamıştır. Uzun zaman önceydi. *Isabella'da* onun için o adamı öldürdükten sonra.

Yeşil gözleri benden başka yere bakarken çenesini sıkıyor. Parmaklarım bileğini sıkıca kavrarken, o silahı bana doğru çeviriyor. Serbest kolumu kaldırıp ön koluna vuruyorum ve o bir el daha ateş ederken silahı elinden düşürüyorum.

Sonra onu yatağa atıp kalçalarının üzerine oturuyorum. Çığlık atarak beni üzerinden atmaya çalışıyor ve bu beni yataktan kaldırıyor. Kahretsin, görüldüğünden daha güçlü. İki adamla dövüştükten sonra adrenalini yükselmiş. Bu heyecanı bilirim. Bağımlılık yapar.

Yumruğu çeneme çarptıktan sonra yan tarafıma isabet etti ve nefesimi kesti. *Siktir*. Çok hırçın.

Onu sağından yakaladığımda yataktan sürünerek kalkmaya çalışıyor. Ulaşabileceğim en yakın yer orası. Onu döndürüp yana doğru çekince hayal kırıklığıyla çığlık atıyor. Bacakları yataktan sarkarken, ben de ellerimle boynunun arkasını kavrayıp onu yatağa bastırıyorum.

"Kashton," diye homurdanıyor, nefes nefese. "Çekil üstümden."

Onu görmezden geliyorum, boş elimle kemerimi çözüp kemer halkalarından çıkarıyorum. Sonra boynunu bırakıp kollarını tutuyorum ve kemerimle bileklerini arkada birbirine bağlıyorum.

"Lanet olası piç kurusu," diye tıslar. "Çekil üstümden."

Onu kaldırıp yatağa o kadar sert bir şekilde fırlatıyorum ki, sırt üstü dönmeden önce bir sıçrama yapıyor.

Nefes nefese, ortada yatıyor, dağınık saçları güzel yüzünü kaplıyor. Dar kalçalarının üzerine geri dönüp saçlarını nazikçe kenara çekiyorum. Vahşi yeşil gözler bana bakıyor.

"Beni yenemezsin, Eve." Ben yerde ölü gibi yatan adamlardan biri değilim. Onun zayıf bir kadın olduğunu düşünmüyorum. Onlar buraya gelip onu becereceklerini ve sonra da ona biraz para atacaklarını düşünerek geliyorlar. Ben gerçeği biliyorum. Melekimin tüm kartlarını göstermesine hazırım.

Sırtını kamburlaştırarak, kan donduran bir çığlık atıyor ve ben elimi ağzına kapatarak onu susturuyorum. Gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve burnundan derin bir nefes alıyor.

"Sakin ol, meleğim." Elime mırıldanıyor ve ben sadece gülümsüyorum. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin..." Cevap vermesi için elimi çekmiyorum. "Bence sen Dollhouse için çalışıyorsun."

Vücudu benim vücudumun altında kaskatı kesildi.

"Mezarlıkta o kadını senin öldürdüğünü sanmıyorum, ama kimin öldürdüğünü bildiğini düşünüyorum." Yavaşça dudaklarından ayrıldım. "Öyleyse bana bildiklerini anlat, ben de seni Lordlara teslim etmeyeyim."

"Devam et, Kash. Beni onlara teslim et," diye meydan okur. "Seni de benimle birlikte dibe batırırım."

"Beni mi?" Gülerek, "Ben ne yaptım ki?" diyorum.

"Geçen gece mezarlıkta, saatlerce baygın haldeydin. Orada yatarken sana ne yaptığımı kim bilir." Sanki beni yere yatıran oymuş gibi bana gülümsüyor.

Beni tuzağa mı düşürüyor? Bu yüzden mi birdenbire hayatıma girdi? Mantıklı geliyor. Charlotte, Haidyn'in peşine düşmek için gönderildiğinde çift hayat yaşıyordu.

Vücudunun altında sıkışmış kollarındaki baskıyı hafifletmek için bir yandan diğer yana sallanıyor. "Bu adamlar kim?"

diye soruyorum. Yerdeki iki cesedin kim olduğunu hiç bilmiyorum. Belki de Lordlardır. Öyle olsalar bile, neden onlar?

"Siktir git, Kash," diye yüzüme zehirli bir şekilde tükürüyor.

Gülüyorum. "Tamam, melek. Oynamak istiyorsan, oynayalım." Onun üstünden kalkıp yatağın yanına geçiyorum. Omzunu tutup başı yatağın kenarına sarkacak şekilde onu çekiyorum.

"Kashton," diye gergin bir şekilde yutar.

Korkusu yüzünden okunuyor. Bağlı ve benim merhametime kalmış durumda. Onunla ne yapacağım?

"O ağzını iyi bir şekilde kullanacağım, Eve." Kot pantolonumun fermuarını açıp düğmesini çözdüm.

O inleyerek kıvranıyor, ben gülümsüyorum. "Heyecanlanacağını biliyordum."

Kot pantolonumu uyluklarımdan aşağı indirip boxer şortumun içine elimi sokarak sertleşmiş penisimi dışarı çıkardım. Elimi penisin tabanına doladım ve piercingli gövdesini birkaç kez yukarı aşağı okşadıktan sonra bıraktım.

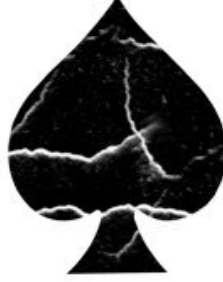
Üzerine eğilip kot pantolonunu açtım ve fermuarını indirdim. Elimi pantolonunun içine sokup amını okşadım. Nefes nefese kalarak kalçalarını salladı. "Eski günlerdeki gibi, ha?"

Bana bacaklarını daha fazla açmaya çalışıyor, ama giyinik olduğu için yapamıyor. Parmağımı içine sokuyorum ve o inliyor.

Ona bakıyorum, o da başını yana çevirip Jacob's ladder'ımı yalıyor. Onun çaresizliğine gülüyorum.

İkinci parmağımı da sokuyorum, onu birkaç kez sikip parmaklarımı çıkardığımda amına sert davranıyorum. Yatağa yığılıyor, ıslak parmaklarımı yüzüne götürüp yanaklarını kavriyorum. "Ağzını aç, Eve. O güzel yüzünü salya ile kaplayacağım."

ON ALTI

EVERETT

Kontrolsüz bir şekilde titriyorum. Adrenalinim yükseliyor ve bunun yerde yatan ölü adamlarla hiçbir ilgisi yok.

Kashton, başım yatağın kenarından daha fazla sarkacak şekilde vücudumu ayarlıyor ve penisinin ucunu dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Onu memnun etmek istiyorum. Vücudum ne yapacağını biliyor. Bunun için eğitildi — kullanılmak için.

Piercingli penisinin ucunu ağızma sokarken, zaten parçalanmış olan gömleğimi daha da yırtıyor. Elleriyle sütyenimi kenara itiyor ve penisi ağızımı doldururken, sert ve açgözlü bir şekilde göğüslerimi kavırıyor.

O kadar büyük ki. Kafamı daha fazla eğip onun içeri girmesini sağlamaya çalışıyorum, ama kaslı bacakları her iki tarafımda, beni yerinde tutuyor. Bu yüzden ağızımı daha fazla açıyorum, bu pozisyonda çenem zaten ağrıyor ve soğuk metal ağızda tükürük birikmesine neden oluyor. Yutmaya çalışıyorum, ama yapamıyorum.

Kalçalarım yükseliyor, onun kot pantolonumu çıkarıp bana dokunmasını istiyorum, ama benim çaresizliğime gülerek bunu yapmayacağını biliyorum. Bu onunla ilgili.

Sikini boğazımın derinliklerine itiyor ve nefesim kesildiğinde inliyor. Vücudum istemsizce sarsılıyor ve o sikini çıkarıyor.

Öksürüyorum ve nefes alırken dudaklarım tükürükle kaplanıyor. "Yüzüne sikilmeye alışkın değil misin?" diye soruyor, bana gülümseyerek. "Sana öğretirim, melek," diye beni temin ediyor. "Nasıl sevdiğimi çok çabuk öğreneceksin."

Ben bir şey söyleyemeden, sikini tekrar ağzıma sokuyor. Gözlerimi kapatıp ağzımı genişçe açıyorum. Eli enseme iniyor, derimi kavırıyor, dövmeli parmakları arasında sıkışan saçlarımı çekiyor ve boynumu daha fazla eğmek için kaldırıyor, böylece bir kez daha boğazıma kayabiliyor.

Boğazımın arkasına vurduğunda öğürürüm. Onu tamamen almaya hiç de yakın değilim. Bacaklarımı tekmeliyorum ve sırtımı kamburlaştırarak dönmeye ve nefes almaya çalışıyorum.

"Siktir, Eve." Serbest eliyle göğsüme tokat atıyor ve kalan acı, amımı zonklatıyor. "Boğazını gevşet ve burnundan nefes al; ağzın meşgul," diye talimat veriyor.

Burnum mu? Nasıl? Boğazıma her bastırdığında burnumu tıkıyor, yüzümü ona doğru itiyor. Çekildiğinde bayılmak üzereyim. Tekrar öksürüyorum ve yüzüme daha fazla tükürük geliyor.

"Çok iyi gidiyorsun, Eve." Bir eli boynumun arkasında kalırken, diğer eliyle yüzümün yanını ovuşturarak tükürüğümü siler. "Bana bak."

Ağır gözlerimi açıp nefes nefes nefes alıyorum, baş aşağı ona bakıyorum. Yanımdaki yatağa oturmak için hareket ediyor ve elini hala yerinde tutarak başımı kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve kendi sözlerimden irkiliyorum. Gerginleşiyorum, istediğini yapmadığım için bana vuracağını bekliyorum.

Bunun yerine, dağınık yüzümü gören gözleri çatılır. "Özür dileme, melek. Harika gidiyorsun," diye beni teselli eder ve yalanına yanaklarım kızarır. "Ağzını aç ve dilini dışarı çıkar."

Söylediklerini yapıyorum ve o da iki parmağını ağzıma sokuyor. Önce dilimi okşuyor, sonra parmaklarını boğazımın arkasına itiyor.

Boğulurum, vücudum bu müdahaleye tepki gösterir, ama iç çamaşırlarım sırlıslıklamdır ve onun beni sikmesini çaresizce isterim.

"Nefes al," diye emrediyor. "Burnundan." Parmaklarını orada tutuyor ve sulu gözlerim kapanıyor. "Gözlerini bana dik." Parmaklarını çıkarıyor

parmaklarını çıkarır ve yüzümün yanına hafifçe vurur.

Amım kasılır ve inlerim. Vücudum bunu daha önceden hatırlıyor ve daha fazla tahrik olamazdı. "Lütfen?" utanmadan yalvarırım.

Bana gülümser ve parmaklarını tekrar ağzıma sokar. O parmaklarını yerinde tutarken, dilimi esir alarak hızla gözlerimi kırıştırırım.

Boynumu geriye doğru eğip onun tutuşunu gevşetmeye çalışıyorum ama nafiye. "Benim için iyi bir kız oluyorsun Eve. Çok iyi." Parmaklarını ileri geri hareket ettirmeye başlıyor ama sonra üçüncü parmağını da ekliyor ve bu ekstra müdahaleye gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Kısa sürede sikimi boğazına kadar alabileceksin."

Onun seks oyuncağı olacağıma dair bir söz veriyorum ve dudaklarımı elinden geldiğince parmaklarına dolayarak emiyorum, ona bir köpek gibi benim de eğitilebileceğimi gösteriyorum.

"Siktir," diye inliyor ve parmaklarını çekiyor.

"Siktir beni," diye yalvarıyorum. Yıllar geçti ve kendimi seksten mahrum bıraktığım kadar, şu anda ona ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp yatağa sürünerek geliyor ve kot pantolonumu aşağı çekiyor. Kalçalarımı kaldırmadan önce topuklu ayakkabılarımı çıkararak ona yardım ediyorum. Sonra titrek bacaklarımın arasına diz çöküyor.

"Seni sikmemi izle, Eve." Elini boğazıma dolayarak bir kez daha yatağın kenarına itiyor, böylece birkaç metre ötedeki aynalı duvarda kendimi görebiliyorum. Sikini tutup ıslak amıma girerken izliyor. Amım onun için genişlerken "Siktir" diye inliyor. "Lanet olsun, melek. Çok darsın."

Ağır gözlerim kapanır ve eli boğazımı sıkarak nefes almamı engeller. "Gözlerini aç ve aynaya bak. Seni sikmemi izle, melek."

Kalçalarım kendiliğinden sallanıyor ve nefes alabilmek için boynumu serbest bırakmaya çalışarak sırtımı daha da kavisliyorum, ama bu da işe yaramıyor.

Gözlerim yaşlarla bulanır ve onun sikinin ıslak amımı sikme sesi odayı doldurur.

"Aferin kızım." Sikini amımdan çıkarır ve boynumu bırakıp amımı tokatlar.

Acıdan nefesim kesilir ve irkilirim. Bu beni daha da ıslatır.

"Güzel." Parmaklarını dudaklarımın arasında gezdirip sonra oturur. Kalçalarımı kavrayarak beni karnımın üstüne çevirir.

Başım kenardan sarkıyor ve saçlarım ıslak yüzüme yapışıyor. Dizleriyle bacaklarımı ayırıyor, sırtımı kamburlaştırmaya zorluyor ve piercingli penisi tekrar içime girdiğinde inliyorum. Zaten çok ağrıyor. Çok uzun zaman oldu.

Saçımı bir avuç dolusu tutup başımı yukarı doğru çekiyor. Ben çığlık atıyorum ama o serbest kolunu açıkta kalan boynuma dolayarak beni susturuyor. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp önümüzdeki aynalı duvarda bana gülümsüyor.

Bağlı kollarımla mücadele ediyorum ama ağırlığı sırtımın üstünde, kollarımı aramızda ezip geçiyor. Hareket edemiyorum ve amım onun sikini sıkıca sarıyor.

Bunu hissedince gülümsemesi genişliyor. "Sen boşaldığında ne yaptığımı görmeni istiyorum." Dövmeli kaslı kolu beni tutsak ederken kalçaları ileri geri hareket etmeye başlıyor.

Dudaklarım aralanır, gözlerim ağırlaşır ve ağzımın köşesinden salya akmaya başlar.

"Muhteşem." Kalçalarını ileri geri hareket ettirerek amımı sıkarken, kaygan yüzümün yanına öpücük konduruyor. "Kendini görüyor musun, melek?" Derin sesi, kavisli omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. "Ne kadar iyi gidiyorsun. Amin sikimi çok iyi alıyor."

Yüzüm karıncalanıyor ve ağır kirpiklerim kırpışıyor. Noktalar görüşümü bulanıklaştırmaya başlıyor.

"Bana bayılma, melek. Henüz değil." Kolunu, ben düzensiz bir nefes alabileceğim kadar gevşetir.

"Lütfen?" Onun vücudunun altında kıvranarak çaresizce yalvarıyorum. Boşalmam lazım.

"Ne istersen alabilirsin, Eve. Tek yapman gereken istemek." Geri çekilip ileri doğru sertçe vurur, sikiyle gözlerim geriye doğru yuvarlanır.

Çok yaklaştım. "İhtiyacım var... lütfen Kash, boşalmam lazım."

Kolları bir kez daha boynumu sıkıca kavradı ve kalçaları daha sert bir şekilde itti.

Vücudunun benimkine çarptığı sesinden, bu sefer vazgeçmeyeceğini anlıyorum. Yapabilseydim gülümserdim. Penisi içime girerken vücudum zevkle ısınır. İlk seferim gibi acıyor. Büyük boyutu beni gerdiği için yanma hissi var. Vücudum direnmeye, uzaklaşmaya çalışıyor ama o beni yerinde tutuyor. Kaçmama izin vermiyor.

Gözleri benimkilere kilitlenmişken, yüzümün önündeki aynayı noktalar kaplamaya başlıyor. Gözlerimi kırıyorum ve o konuşuyor. "Güzel..." Kashton'ın sesi kesiliyor, ya da belki de kulaklarımda çınlayan kan yüzünden işitme yetimi kaybediyorum.

Odanın ışığı parlaklaşıyor, sonra ağırlaşan gözlerimin önünde patlıyor gibi. Terle kaplı cildime sıcaklık yayılıyor ve amım onu sıkıca sarıyor.

"Aferin kızım," diye fısıldadığını duyuyorum, sonra her şey kayboluyor.

İnleyerek başımı kaldırdım ve hala motelde olduğumu fark ettim. Karnımın üstüne yatmış, başım kenardan sarkmış ve açık dudaklarımdan salya akıyordu. Gözlerimi kırıştıtarak yere baktım ve kafasından vurduğum ölü adamı gördüm.

Oturmak için çabalarken, saçlarımı yüzümden çekip hızlıca etrafa bakındım ve Kashton'ın gittiğini gördüm. Bayılmışım. Ben onun penisine boşalırken o beni boğdu. Bileğimden kemerini çıkarmış, giyinmiş ve beni burada bırakmış olmalı.

Ne centilmen ama.

Vücudum çok ağrıyor, bu yüzden yataktan yavaşça kalkıyorum. İki adamla kavga edip Kashton'la seks yaptıktan sonra yorgunluktan titriyorum.

Telefonumu ararken, aynalı duvarda küçük bir kurşun deliği gibi görünen bir yerde bir Post-it görüyorum. Gözlerimi kısarak ona doğru yürüyorum ve yazıyı okuyorum.

"Lanet olası piç." Onu yırtıp buruşturuyorum, çantama atıp eşyalarımı topluyorum. O silahı benden almadan önce bir el ateş ettiğimi hatırlıyorum. Aslında ona nişan almamıştım, ama o öyle düşünmek istiyorsa, sorun değil.

Kash gömleğimi yırttığı için elimden geldiğince giyinirim, çantamı arabama atarım ve yola çıkmadan önce bir mesaj gönderirim.

Bitti.

Yarım saat sonra evimin garajına giriyorum, yaptığım şeyden dolayı hâlâ titriyorum.

Seks yaptım. Bu düşünce yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Utanç duygusu zihnime girdi ve kendimden öğrendim. Onun sikini emmek için yalvardım. Sikişmek için yalvardım. Özür diledim. Ne için? Onun için iyi bir fahişe olamadığım için mi?

"Çok iyi bir oyuncak bebek olacaksın."

Arabamı park ettim, garaj kapısını kapatmaya bile zahmet etmedim ve içeri koştum. Tuvalete yetiştim ve tuvaletin önüne düştüm. Bu gece içtiğim tüm alkolü kustum çünkü vücudumda sadece o vardı.

KASHTON

Onu orada bırakıp, sonra ne yapacağını görmek istedim. Nereye gideceğini görmek istedim.

O evine gitti. Ben bisikletimi caddenin karşısındaki garajıma park ettim. Saat geç olmuştu ve bu saatte kimse uyanık değildi. Böyle bir mahallede olmazdı. Sonra onun evine doğru yürüdüm. Garaj kapısını açık bırakmış olduğu için bu çok kolay oldu.

Arabasının yanından geçip kaşlarımı çattım. İçeri girmek için acele ediyordu. Arabanın kapısını bile kapatmamıştı. Kalçamla kapıyı itip kapattım, sonra duvardaki düğmeye basarak garajı kapattım.

İçeri girip arkamdaki kapıyı kilitliyorum ve kendimi çamaşır odasında buluyorum. Sessizce yan odaya bakıyorum ve bir koridor görüyorum. Onun öğürme sesi adımlarımı hızlandırıyor.

Şanssız bir piç kurusu kızımın yüzünü sikiyor mu? Öyleyse, dilini koparıp boğazına tıkarım. Onunla çok uzun süre oynadım. Onu sahiplendim. O benim. Artık geri dönüş yok.

Sanırım yatak odasına daldığımda, tuvaletin sifonunun çekildiğini duyuyorum ve duruyorum.

Sonra yine öğürmeye başladı ve ardından kusma sesi geldi.

Hasta mı? Az önce iyi görünüyordu. Belki de çok fazla içti ve ben fark etmedim?

Tuvaleti bir kez daha sifonu çeker ve ardından küvetin suyu akmaya başlar. O koridorun sonundaki ana yatak odasından çıkıp mutfığa doğru yürürken, ben hızla yan odaya saklanırım. Yavaşça dışarı çıkıp koridordan geçerek yatak odasına doğru ilerlerim ve banyosuna girerim. Umarım onun dolabıdır diye düşündüğüm yere girer, ışığı kapatır

ve kapıyı kapatıyorum, bir gözümle dışarıyı görebilmek için kapıyı aralık bırakıyorum. En kısa zamanda evine kamera taktırmam lazım.

Eve birkaç dakika sonra bir şişe Jack Daniel's ile içeri girer. Önce küveti dolduran suyun sıcaklığını kontrol eder, sonra lavaboyu açar ve yüzünü yıkar, ardından dişlerini fırçalar ve gargara yapar. Aynada yüzünü izlerim ve herhangi bir bozukluk belirtisi görmem.

Başını eğiyor, dağınık saçları yüzünü benden gizlemek için düşüyor ve derin bir nefes alıyor. Telefonunu eline alıyor, ekrana birkaç kez dokunuyor ve The Chainsmokers ve Daya'nın "Don't Let Me Down" şarkısı büyük banyoyu doldurmaya başlıyor. Saçlarını dağınık bir topuz yapıyor ve yavaşça soyunmaya başlıyor.

Kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açar, ince bacaklarından pantolonu aşağı indirirken kalçaları hafifçe ileri geri sallanır. İç çamaşırı giymemiştir çünkü onları motelde geri almıştım.

Bronz teninde morluklar var. Çoğu bu gece oluşmuş gibi görünüyor. Bazıları o iki adamdan, bazıları da benden, eminim. İki gece önce katedral ofisinde dişlerimle yaptıklarım çok belirgin. Küvete girmeden önce cep telefonunu ve Jack şişesini küvetin kenarına koyuyor.

Müzik, telefonunun çalmasıyla kesiliyor. Telefonuna bakıyor ve parmağı Reddet düğmesinin üzerinde duruyor. İç çekerek telefonu açıyor ve hoparlöre alıyor, cihazı küvetin kenarında bırakıyor. "Evet?"

"Bu gece ne oldu lan?" tanıdık bir ses bağırır ve vücudumdaki her kas gerilirken nabzım hızlanmaya başlar.

Ne oluyor lan?

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler." Gözlerini devirir, küvete daha da girer ve rahat bir pozisyon alır.

"Eve," diye homurdanır, "ikisini de öldürmemen gerekiyordu."

Dolap kapısının kolunu sıkıca tutuyorum, tek istediğim oraya koşup onun telefonunu almak ve ne haltlar döndüğünü öğrenmek.

"Kardeşini de getireceğini nereden bilebilirdim? İki kişilik özel menü bekliyorlardı." Gözlerini kapatıyor. "İşime bağlı olduğum için şanslısın."

Adam gülmeden güldü. "Siktir, Eve. Bu..."

"O zaman bir dahaki sefere tecavüz etmelerine izin ver." Kendi kendine
" başını sallar. "Anladım."

Adam derin bir nefes alır. "Bunun istediğim şey olmadığını biliyorsun."

"İçlerinden biri boğazıma işemek istedi," diye ekler Eve.

titreyerek. "Hayır, teşekkürler."

Onun tarafında uzun bir saniye sessizlikten sonra, "İyi iş çıkardın,"
diyor.

Kız, gözlerini açmadan önce homurdandı ve Jack şişesinden bir
yudum aldı. "Teşekkürler."

"Üçüncü adam ne oldu?"

Kız kaşlarını çattı. "Ne üçüncü adamı? Başka bir kardeş mi? Sadece
ikisi vardı."

"Missy üçüncü bir adam gördüğünü söyledi. Son zamanlarda barda
takılıyormuş ve seni odana kadar takip etmiş."

Eve kıkırdar. "Tabii ki o dedikoducu bir kaltak," diye mırıldanır ve
sonra ekler, "Kimse yoktu."

"Eve. Kimdi o lan?" diye sordu.

Kafasını arkasındaki yumuşak pembe yastığa geri yatırır ve gözlerini
tekrar kapatır. Kızım yorgun görünüyor. Heyecanı geçiyor, oysa benim
adrenalinim duyduğum her şeye tepki gösteriyor. "Kashton."

"Ne?" diye bağırır. "Kash... Kashton mu? Kardeşim mi?" Sesi
yükseilir. "Orada ne halt ediyordu?"

Kızın gözleri açılır ve onun sert ses tonuna tepki olarak kısılır. "Sen
onu ve Haidyn'i katedralden mahkumu almaya gönderdiğinden beri beni
takip ediyor."

"İkinci kez söylüyorum, ben değildim. Onları oraya neden
göndereyim ki? Lordlarla hiçbir ilgim yok," diye bağırır ve sonra ekler,
"Belki Bill göndermiştir."

"Hayır" — bakışları baloncuklara düşer ve sesi yumuşar

— "O bana bunu yapmaz. Bill, onlarla hiçbir ilgim olmadığını biliyor."

Onlarla hiçbir şeyin olmamasını mı? Saint, Haidyn ve benimle mi?

Saint ve Haidyn adına konuşamam, ama bir saat önce benim sikim
onun içindeyken öyle davranmıyordu. Bana yalvarıyordu

Güzel pembe amcığı sırlıslıklamdı ve ağzı açgözlüydü. Beni istiyordu.

"Şimdi jete biniyorum. Yaklaşık üç saat sonra ineceğim.

Beni karşılayın..."

"Hayır," diye sözünü kesti. "Bir şişe Jack içip bayılacağım."

"Hâlâ kendi kendine ilaç tedavisi yapıyorsun, anlıyorum."

"Dikkatli ol," diye uyarıyor. "Bu ses tonu, bacaklarını açan her kadını beceren bir adamdan biraz yargılayıcı geliyor."

Adam hafifçe güler ve boğazını temizler. "Dikkatli ol, Eve." Kız gerginleşir ama "Ben her zaman dikkatliyim" der.

"Hayır, değilsin. Kashton, dalga geçebileceğin biri değil." "Onunla başa çıkabilirim." Sanki ona bakıyormuş gibi omuzlarını dikleştirir. baktığını düşünerek omuzlarını dikleştirir.

Onun kendine güvenini seviyorum. Beni yenebileceğini düşünüyor. Bu kadın benim ne kadar inatçı olabileceğimi bilmiyor. Benimle savaşmak için zimba veya silah getirebilir, ama yine de kazanacağım. Her seferinde.

"Sıkılmış, ve bu asla iyi bir şey değildir."

"Sıkıldım da ne demek lan?" Bir yudum daha alır, içkisinin bir kısmı çenesinden göğsüne akar ve köpüklerin içinde kaybolur.

"Saint'in Ashtyn'i var, Haidyn Charlotte ile meşgul ve ben yokum. Zamanını dolduracak bir şeye ihtiyacı var.

"Eh, o kişi ben olmayacağım." Hayır anlamında başını salladı ve dağınık topuzundan birkaç saç teli düştü.

Adam bir saniye sessiz kaldıktan sonra bir öneride bulundu. "Belki... belki bir süre uzaklaşmalısın."

"Yine mi bu konu." Dişlerini gıcırdatır. "Kaçmıyorum. Burayı seviyorum." Yeşil gözleri, sahip olduklarından gurur duyuyormuşçasına banyoyu yavaşça süzer.

"Everett, senin arkadaşın yok, Bill dışında gerçek bir ailen yok. Eşyalarını topla ve bu eyaletten defol git."

Kız dik oturur, sert hareketiyle kenarlardan su sıçrar ve homurdanır. "Hayır dedim, Adam. Evimden gitmeyeceğim. Ve bana emir verebileceğini düşünmenden bıktım artık."

"Sen benim için çalışıyorsun," der adam soğukkanlılıkla. "Şimdi sana gitmen gerektiğini söylüyorum. Özellikle de Kashton'ın dikkatini çektiysen. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Aklıma bir şey geliyor." Gözleri büyür ve ağzını eliyle kapatır, bunu söylediğine şaşırır.

"Bekle. Onunla yattın mı?" diye sorar, şaşkın bir şekilde. Eli hala ağzının üzerindeyken, geniş gözleri hiçbir şeyi görmeden dümdüz ileriye bakar. "Seninle gurur duyuyorum, Eve."

Yavaşça elini kaldırdı, gözleri baloncuklara düştü ve fısıldadı, "Evet, şey, sadece seks. Herkes bir noktada yapar."

O bunu görmezden gelir ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Konuşmanın değişmesi ve onun neden bu kadar önem verdiği konusunda kafam karışık, kaşlarımı çatıyorum. Ama o başını küçük yastığa yaslayıp tavana bakarken yutkunuyor ve sesini yumuşatıyor. "Kötü. Bu bir hataydı ve bir daha olmayacak."

Bu yüzden mi kustu? Seks yaptığımız için mi? Onu fiziksel olarak hasta mı ettim? Sanki... benden iğrenmiş gibi mi? Motelde öyle davranmamıştı.

"Ona ne söyledin?" diye sorar Adam.

"Hiçbir şey. Sanki önceki seks partnerlerimiz hakkında konuşmuşuz gibi." Burun kıvrır. "Ve eminim şu anda başka bir aptal sürtüğün onun sikinden benim spermlerimi yalıyor."

Asla, melek.

"Hayır. Onun gördüğü iki ölü adam hakkında demek istedim."

"Oh. Birkaç soru sordu ve ben cevap vermediğimde bazı varsayımlarda bulundu. Ben de onun düşüncelerine kapıldım. Hiçbir şeyi doğrulamadım ya da yalanlamadım."

Adam derin bir nefes alır. "Ben ona ulaşacağım..."

"Hayır." Hızla doğrulur ve su bir kez daha küvetin kenarından sıçrar. "Senin için çalışırsam intikamımı alacağıma söz vermiştin. Kashton Spades'e gidecek..."

"Hayır. Gitmeyecek."

"Bunu bilemezsin. Onların hayatlarından çok uzun süredir uzaktasın. Artık sana güvenmiyorlar."

"Öyle olabilir," diye homurdanır Adam, "daha önce de söylediğim gibi, Saint ve Haidyn artık evliler. Eşleri hamile. Kashton onları bu işe karıştırmaz."

O teslim olarak başını eğiyor. "O da bu işe karışmak isteyecek."

"Zaten karışmış gibi görünüyor. Bir gece seni takip etmeye karar verip, neler olup bittiğini bilmediği için her şeyi mahvetmesi yüzünden hayatını tehlikeye atmayacağım. Bir saniye." Adam yumuşak bir sesle konuşur ve özel jette bir içki sipariş eder. "Hey, olay yerinin temizlendiğine dair bir mesaj aldım, ama adamların telefonları yanlarında değildi. Onları sen mi aldın?"

Bu yüzden kardeşlerimin yardımına ihtiyacı olmadığını söyledi. Onların bütün bir sistemi var.

"Siktir," diye tısladı.

"Ne?"

Sinirli bir şekilde dudağını ısırarak cevaplar, "Ben..."

Biz..." "Çıkar ağzındaki baklayı," diye bağırır.

"Bir saniye bayıldım." *Yani ben seni boğdum, melek.* "Uyandığımda Kashton çoktan gitmişti. Cesetleri aramış ve onları almış olmalı."

"Lanet olsun, Eve," diye bağırır.

"Hey. Ben görevimi yaptım. Bu arada, rica ederim." O telefonu kapattığında adam hala bağırıyor. Telefon bir kez daha müzik çalmaya başlıyor. Telefonu yere atıyor ve telefon odanın ortasındaki beyaz halının üzerine düşüyor.

Gizli kalarak, o boşluğa bakarken içkisini içmesini izliyorum. Yüzündeki boş bakış, o gece *Isabella'da* gördüğümle aynı.

O gece ve Adam'la az önce yaptığı konuşma, onun Dollhouse'da olduğu fikrini yeniden düşünmeme neden oluyor. Adam, onun seks yaptığı için gurur duyduğunu söyledi ve o da sonra hasta oldu.

Daha önce kullanılmış. Hazırlanmış. Ve ben onu becerdikten sonra kendini nefret etti çünkü bundan hoşlanmıştı.

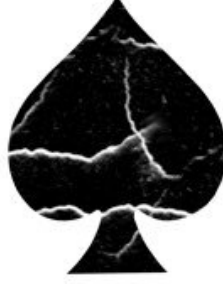
Onunla yatmış mı acaba diye merak ediyorum ve ikisinin birlikte olması fikrinden nefret ediyorum. Benim istediğim bir şeye sahip olabileceği düşüncesi. Onu ilk ben buldum, değil mi? O gece yatta. Ondandır önce onunla tanıştım.

Hiç kıskanç biri olmadım, ama onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek beni çileden çıkarıyor. Benden önce olsa bile.

Ya da seks kölesi olarak kullanılmış olması. Ona ne yaptılar? Belli ki en azından bir kısmını hatırlıyor, yoksa bana dokunmama izin verdiği için hasta olmazdı.

Kızıma sikilmenin sorun olmadığını göstereceğim. İyi hissetmek istemenin sorun olmadığını. Ve Adam'ın onun bana ait olduğunu anlamasını sağlayacağım.

ON YEDİ

EVERETT

Yirmi yaşında

Hiçbir şey göremiyorum. Sadece karanlık var. Bir duyu kaybolduğunda diğerlerinin keskinleştiği söylenir.

Şu anda hiçbir şey göremediğim, hissedemediğim ve duyamadığım için bir fikir beyan edemem. Hareket edemiyorum.

Sıkı bir şeye sarılmış durumdayım, kollarım göğsümün üzerinde çaprazlanmış ve başımı bir şey örtüyor. Ağzımda lastik var. Daha önce de buradaydım. Bir deli gömleği ve bir top gag. Böylece mücadele edemem ve ısırmam.

Zihnimin bir köşesinde, ya uzanmış ya da ayakta olduğum hissi var. Emin değilim. Amım ve kıcıım... bir şeyle dolu. Yavaşça titriyorlar. Hissedebilecek kadar ama zevk alacak kadar değil. En azından sinir bozucu. Tam sınırdan tutulmak.

Kısıtlamalara karşı direniyorum ama bir sonuç alamıyorum. Çok sıkı bağlanmış. Kollarım uyuşmuş ve vücudum yorgun.

Beni sertçe yakalıyorlar ve sonra başımdaki başlık çıkarılıyor. Sert ışığa karşı hızla gözlerimi kırptıyorum.

"Merhaba, tatlım. Nasıl hissediyorsun?"

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzımdaki büyük lastik top bunu engelliyor. Çenem ağrıyor ve çatlamış dudaklarımdan salya akıyor.

Yüzümün yanına tokat atıyor ve gözlerim açılıyor, sert ışık gözlerimi kör ediyor.

"Uyan, Eve. Şu anda uyku zamanı değil."

Bacaklarımın arasındaki o uğultu daha da yoğunlaşıyor ve sırtımı kamburlaştırıp inliyorum.

Sanki dışarıda güneşin altında oturuyormuşum gibi sıcaklık tenimi yalıyor. Çok sıcak. Neredeyse dayanılmaz.

"Yaklaştın, Eve. Biliyorum."

Onun haklı olduğunu kanıtlamaktan nefret ediyorum. Ne kadar mücadele edersem edeyim, o her zaman kazanır çünkü hile yapar.

"Oraya ulaşmak için sadece biraz yardıma ihtiyacın var."

Elimden gelen tüm gücümle mücadele etmeye başlıyorum ve o benim uyluğumu çimdiklediğinde ağzımdaki tıkaçtan çığlık atıyorum. Sonra iğnenin batışını hissediyorum ve vücudum yere yığılıyor. İnliyorum ve o elini uzatıp terle kaplı yüzümdeki saçlarımı aşağı çekiyor ve bana gülümsüyor. "İşte böyle. Gel hadi, Eve. İyi bir kız olmayı öğrenebileceğini bana göster."

Bu his yoğunlaşıyor ve bir dalga beni sardığında gözlerim geriye doğru kayıyor. Boğuluyorum, bu his nefesimi kesiyor.

"Aferin sana fahişe. Bir saatin daha var, sonra seni serbest bırakacağım."

Gözlerimi açabildiğimde, karanlıktan başka bir şey görmüyorum ve o piçin ya ışığı kapattığını ya da başıma tekrar başlık geçirdiğini anlıyorum.

Gözlerimi kırıyorum, anılarım siliniyor ve banyo suyumun soğuduğunu fark ediyorum. Tahliye kapağını çekip ayağa kalkıyorum, havlumu alıp kuruluyorum.

"Seninle gurur duyuyorum, Eve," demişti Adam.

Kim birinin fahişe olmasından gurur duyar ki? Bu gece Kashton için ben öyleydim. Sikişmeye ihtiyaç duyan bir sürtük. Kas hafızası gibiydi. Tabii ki, eğitildiğim gibi derin boğaz yapamadım, ama bu her şey gibi. Kullanmazsan kaybedersin.

Bir şey bana Kash'in beni dizlerimin üzerinde tercih edeceğini söylüyor. Her erkeğin sikmek istediği delik konusunda bir tercihi vardır. Ve bu benim

Midem, bedenimi ona ne kadar isteyerek teslim ettiğimi düşününce bulanıyor.

Öldürmek, başka hiçbir şeyin veremediği bir adrenalın patlaması yaratıyor. Hayatta kalamayabileceğim ihtimali beni heyecanlandırıyor. Sonra Kash'in beni takip ettiğini öğrenince... Onun için dizlerim titredi.

Midem bulanıyor ve elimi ağzıma kapatıp öğürüyorum. Kahretsin. Yine mi? Yutmaya çalışıyorum ama kendimi yine tuvalete koşarken ve kusarken buluyorum.

Topuklarımın üzerine oturarak, tuvaleti sifonu çekip nefesimi düzenliyorum. Ayağa kalkıp, dişlerimi ikinci kez fırçalıyorum, diş etlerimi kanatacak kadar sert fırçalıyorum ve dilimin arkasını agresif bir şekilde fırçalarken öğürüyorum. Kashton'ın orada olduğunun izlerini ve ağızımda kalan asit tadını yok etmeye çalışıyorum.

Cep telefonumu alıp banyo ışığını kapatıyorum ve telefonu komodinin üzerindeki yuvasına koyup müziği açıyorum. Gürültüye ihtiyacım var. Çok uzun yıllar sessizlik içinde geçirdim ve bu gece bunu yapamam. Orada olmayan sesler duyuyorum. Aslında, bir zamanlar oradaydılar. İşkence gören ve eğitilenlerin çığlıkları. Her zaman ağlayan biri vardı. Ağızları tıkanmış olsa bile, mırıldanan hıçkırıklar duyulabiliyordu.

Korkunçtu, ama bunun uyuşturucularla da ilgisi vardı. Uyuşturucular duyguları değiştiriyor ve büyütüyordu. Her zaman bir mücadele vardı — içten içe bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama vücudum buna ihtiyaç duyuyordu.

In This Moment'ın "THE PURGE" şarkısı odamı dolduruyor. Duvarları sallayacak kadar yüksek değil, ama Kashton ile ilgili her şeyi bastırarak kadar yüksek.

Çıplak olarak yatağa girip, ışığı açık bırakarak yorganı çeneme kadar çekiyorum. Esneyerek yatağa uzanıyorum, Jack şişesi işini yapıyor. Uyuşturucuya bağımlı olmayabilirim, ama alkole çok bağımlıyım. İkisi de benim için iyi değil. Ama bu beni öldürecek bir şey değil. Bana kalsaydı, çoktan ölmüş olurdum.

KASHTON

Müzik banyoyu dolduruyor ve ben kaşlarımı çatarak onun ne halt ettiğini merak ediyorum. Yatacağını sanıyordum.

Dolap kapısını kapatıp ışığı açıyorum ve onun dolabında olduğumu doğrulamak için arkama dönüyorum. Bir duvar tasarımcı çantalarıyla dolu, diğerinde ise çeşitli boyut ve şekillerde yüksek topuklu ayakkabılar var. Bazıları striptizcilerin giyeceği türden ayakkabılar bile var.

Çekmecelerini açtığımda iç çamaşırlarını buluyorum: tanga, erkek şortu ve G-string. Buraya giyinmek için gelmemiş, bu da bana çıplak yattığını düşündürüyor.

Bir saat önce penisim onun içindeydi ve şimdiden yine sertleşmiş durumdayım. Özellikle de Adam'a söylediklerinden sonra. Beni sikip de benden uzaklaşabileceğini mi sanıyor?

Onunla başa çıkabilirim.

Hayır, başa çıkamazsın meleğim. Şimdi hasta olduğunu mu düşünüyorsun? Bekle de gör. Beni gördüğünde tiksineceksin. Hayatının her yerinde olacağım. Her şeyi tüketeceğim.

Her şekilde benim olacak. Karım da dahil.

Sadece siyah giysilerin bulunduğu bir bölüme geliyorum. Çivili kemerler, siyah deri pantolonlar ve bunlara uyan üstler. Dikkatimi çeken bir şey görüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Askıyı alıp kumaşı inceliyorum.

Bu bir kurşun geçirmez yelek.

Özel yapım gibi görünüyor. Daha önce gördüklerimden daha kadınsı. Önünde ve arkasında plakalar var, omuzlarda ve belde cırt cırtlı, ama daha küçük bir vücuda uyacak şekilde dikilmiş. Ve çoğundan daha hafif.

Adam ona kurşun geçirmez yelek gerektirecek ne yaptırıyor? Bu, barda bir erkeği baştan çıkarmaya çalışırken kısa bir bluzun altına saklayabileceği bir şey değil.

Bu, vurulmaya hazır olduğunda kapüşonlu sweatshirt'ün altına giydiğin bir şey.

O polis mi? Adam'ın polislerle çalıştığını biliyorum.

"Seni gömdük," özel jette otururken bariz olanı söylüyorum. "Cesedin... Soğuktu. Haidyn'in sahte ölümü gibi değildi, o oturmuştu..."

Bir morg. Kendini vurdun... yüzün yoktu.

Adam koyu saçlarını eliyle düzeltti. "Evet." Yeşil gözleri benimkilerle buluştu. "Ama o benim bedenim değildi. Bazı bağlantılarımızı kullanmak zorunda kaldık."

"Biz mi?" diye sorar Haidyn, uçaktaki diğer iki adama bakarak. Onlar hiçbir şey söylemezler.

"Peki, sen... dedektif misin, polis misin?" Adam'a bakarak merakla soruyorum. "CIA mı?" Sonra şaka yapıyorum, "Kiralık katil mi?" Kahretsin, şu anda her şey mümkün gibi geliyor.

"İlle de öyle değil." Adam gülerek başını sallar.

"O zaman ne lan sen?" Saint, sahte ölümlerden ve oyunlardan bıkmış bir şekilde homurdanır.

Adam dedektifin sırtına bir şaplak atar. "O benim patronum. Son dört yıldır, insan kaçakçılığı konusunda uzmanlaşmış çok gizli bir bölümde gizli görevdeyim."

Onun erkekleri öldürdüğünü kendi gözlerimle gördüm. Ve mezarlıkta bulunan ölü kadın... O da içeriden biri olmalı. Çok şey biliyor ve onu alt etmek için o cesedi oraya yerleştirmişler.

Yeleği geri verip kadının eşyalarını incelemeye devam ediyorum. Tüm çekmeceleri giysi ve aksesuarlarla dolu. Seks oyuncakları yok. Tek bir tane bile. Bu da bana şüpheli geliyor. Ne tür bir kadın oyuncakları olmaz ki?

Kendine dokunmuyor mu?

Dönünce, uzak köşede bir kutu görüyorum. Asılı kot pantolonların altında gizlenmiş, bu yüzden kolayca gözden kaçabilir.

Ona doğru yürüdüm ve çıkardığımda kutu bantla kapatılmıştı. Çakımı çıkardım, bıçağı açtım ve bantın üst kısmını keserek kutuyu açtım. Çakımı cebime geri koyup kapağı açtım. "Bingo."

Kutuyu yan çevirince içinden bir dildo düşüyor. Oldukça küçük, uzunluğu beş inçten fazla değil. Titreşimli falan da değil. Sonra büyük kırmızı bir top gag çıkıyor. "İşte şimdi oldu," diyorum ve bir deli gömleği çıkarıyorum.

Carnage'da da bir tane var ve bu neredeyse aynı. Orijinal. A sınıfı. Sahte bir taklit değil. Acaba Adam da bunu onun için mi yaptırdı?

Bu düşünceyle, elimdeki malzemeyi yumruklıyorum. Onu buruşturup kenara atıyorum. Ayrıca bir göz bağı, kelepçe ve bir çift meme ucu kelepçesi de var.

Her şeyi kutuya geri koyup kapağını kapatıyorum ve kot pantolonun altına geri koyuyorum. Bay Fells, bu evi birkaç yıl önce satın aldığını söyledi ve bu kutu bantlanmıştı, bu da bana onun uzun zamandır buraya girmediğini gösteriyor.

Bu beni biraz rahatlattı, ama çok da değil.

Dolap kapısını aralıyorum. Şarkı Matchbox Twenty'nin "Push" şarkısına değişmiş, karanlık banyodan yavaşça geçip yatak odasına bakıyorum. Bana dönük yatıyor, kolu yastığının altında uzanmış, gözleri kapalı, dolgun dudakları aralık.

Bayılmış. Yatağına doğru yürüyerek, cep telefonunu alıyorum, çalma listesinden çıkıp son aramalarına bakıyorum. FUCKFACE çıkıyor. Onun iletişim adının iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum.

Onun cep telefonundan Adam'a, sonunda onunla buluşacağımı yazıyorum. Hemen cevap veriyor.

■

Evde buluşalım. Adresi hatırlıyorsun, değil mi?

Siktir. Hangi ev? *Hayır* diye cevap vermek üzereyken, adresi içeren başka bir mesaj gönderdi.

■

Ne olur ne olmaz diye.

Okudum ve metni sildim. Geri koydum ve onun çalma listesini açtım, tam da bıraktığı gibi olduğundan emin oldum. Sonra dönüp gitmek istedim ama durakladım. Çok nazikçe, parmak uçlarımla yanağındaki morluğu okşadım, saçlarını yüzünden çekip aldım. Motel odasındaki o lanet olası piçlerden biri ona vurmuştu. Oraya daha erken girmeliydim.

O kıpırdamıyor. Eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaşıtıyorum ve onu nazikçe öpüyorum, onun tenini benim tenimde hissetmeye ihtiyacım var.

Dudaklarımın üzerinde sıcaklığını hissediyorum.

Kahretsin, şu anda onunla yatağa girmek istiyorum. Bana karşı koyar mı? Hayır der mi? İçimden bir ses hayır diyor. O, ona ne istersem yapmama izin verir. Ama zor bir gece geçirmiş. Komodininin üzerindeki boş Jack şişesi bunu kanıtlıyor.

Onun yerine, "Tatlı rüyalar, meleğim. Yakında görüşürüz" diye fısıldıyorum. Sonra evinden ayrılmadan önce son bir şey yapmak için telefonunu alıyorum.

Adam ile buluşmak için en uygun zamanın sabah üçü olacağını düşündüm. O saatte karım evde yatakta, derin uykuda olacaktı. Adam jetle seyahat ettiğini ve birkaç saat içinde döneceğini söyledi.

Eve hala aklımdan çıkmıyor, kendimi kapılı bir araba yoluna girerken buluyorum. Neyse ki kapı zaten açık. Aksi takdirde, çağrı düğmesine basıp kendimi ele vermek zorunda kalırdım.

Geri dönüp, onun evine koşmak ve başımı bacaklarının arasına sokarak onu uyandırmak istiyorum. Ama bu önemli. Bilgiye ihtiyacım var ve o bana bu bilgiyi verebilir.

Modern siyah eve yaklaşıp arabamdan inerim. Burası Haidyn'in Adam'a verdiği ev olmalı. Adam hala hayatta olduğunu açıkladığında özel jet içinde bundan bahsetmişti.

Haidyn ayağa kalkar ve cebine uzanarak bir anahtar takımı çıkarır. Takımdan bir anahtar çıkarır ve Adam'a uzatır. "Al."

"Hayır..."

"Al şunu. O evi senin için aldım. O ev her zaman senin oldu."

Çift kapıdan içeri giriyorum ve beni duymuş olmalı ki, koridorun sonundaki odadan sesleniyor.

"Ofisteyim."

Koridordan ilerleyip soldaki ilk kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Eve..." Adam masadan başını kaldırır. "Tahmin etmeliydim." Geriye yaslanıp başını sallar. "Dur tahmin edeyim... Telefonuna dinleme cihazı takmışsın."

"Onun dolabında saklanıyordum." Adam iç çekiyor.

"Ve çok sıkıldığımı için gelip bazı cevaplar alayım dedim."

Adam elini saçlarında gezdirir. Sinirli ve gergindir.

Bu da beni sinirlendiriyor. "Ben..."

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sorarım, konuya girerek.

Gözlerini kaçırır, çenesi gerilir.

"Onu Dollhouse'dan kurtardın, değil mi?"

"Hayır," der hemen, gözleri tekrar benimkilere bakar. "Bill bizi Haidyn'i kurtarmak için oraya götürene kadar Dollhouse'un nerede olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama o oradaydı," diye devam ettim.

"O..." Bir an durur ve dirseklerini masaya vurur. Öne eğilir ve yine ellerini saçlarının arasına geçirir.

Evet. Seni yakaladım, orospu çocuğu. "Adam," diye bağırırım.

"Evet," diye homurdanır, avuçlarını masanın yüzeyine vurur. "Ama onu Dollhouse'dan çıkaran Bill'di."

"Bill derken, *babasını* kastediyorsun." Emlakçı bana bahsettiği adam bu olmalı. Onun evini satın alan adam.

Adam ısrarcı davranır. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tanrım, Adam. Neden bana yalan söylüyorsun? Bill geçen gece onu yemeğe davet etti. Sin ve Elli de oradaydı, çünkü Bill annesiyle evlendi. Eve'e kızım diyordu, ama Sin bunu bize söylediğinde, Haidyn Charlotte'u da işe karıştırdı ve o, Bill'in başka çocukları olduğunu bilmiyordu. Peki neden şimdi? Neden şimdi onu herkese gösteriyor?"

"Çünkü Isabella onun karısıydı," diye bağıırır ve sonra derin bir nefes alır. "Şimdi Isabella Carnage'da tutsak ve Bill o kaltağın elinden kurtuldu. Bill, Everett'in bir hayatı olmasını istiyor. Mümkün olduğunca normale yakın bir hayat. Ona bunu vermek istiyor."

Normal mi? O adamları öldürüyor. Bu normale yakın bir şey değil. "Orada ne kadar kaldı?" diye soruyorum, kanepeye oturarak.

"Bilmiyorum." Başını sallar ve ben ona gözlerimi kısarım. "Yemin ederim." Ellerini havaya kaldırır. "O bu konudan bahsetmiyor, Bill de öyle."

"Onu oradan nasıl çıkardı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, başımı eğerek, ona inanarak.

"Bilmiyorum."

Başımı kaldırıp dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sana doğruyu söylüyorum. Bill ve ben yakın değiliz. Yani, yakın değildik. Ne kadar ödediğini veya kime rüşvet verdiğini bilmiyorum. Belki de Isabella'yı bırakması için onu ikna eden Bill'in kendisiydi. Çünkü bildiğim kadarıyla, Bill Eve'i Dollhouse'dan çıkardığında Isabella ile evliydi. Ama yemin ederim, hiçbir fikrim yok. Bunu Eve veya Bill'e sorman gerek."

Eğer bu zaman çizelgesi doğruysa, o gece *Isabella'da* bir oyuncak bebekti.

"Ona ne tür bir intikam sözü verdin?" Telefon görüşmelerinde bahsedilen her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Omuz silkiyor. "Eve erkeklerden nefret ediyor. Haklı olarak. Ona dünyayı erkeklerden kurtarabileceğine söz verdim."

Ben burun kıvırıyorum. "Hayatını feda ederek. Bu gece o adamların ikisi de ona saldırdı."

Benden gözlerini kaçırıyor, göz teması kuramıyor. İkisi de onun bir işi kabul ettiğinde riskin farkında.

"Peki sen bundan ne kazanıyorsun?" Kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Bunu soracağım için kendimden nefret ediyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. "Onunla yatıyor musun? Kazandığın bu mu? Ona iş veriyorsun, karşılığında o da seninle yatmak zorunda mı?"

"Hayır."

Hızlı cevap veriyor. Çok hızlı. Sanki soracağımı biliyormuş gibi. "Ama onunla yattın."

Başını eğip iç çeker. "Evet."

Kanepeden fırladım, o da masanın arkasındaki sandalyeden kalktı. "Öyle değil. Sadece bir kerelikti ve ikimiz de

sarhoştuk..."

"Yani ondan faydalandın mı?" diye bağırırım.

"Hayır," diye homurdanır. "Bak. Anlamamı istiyorum... Lanet olsun! Sana bunun bir anlamı olmadığını söylemek beni aptal gibi gösterir, ama bir anlamı olduğunu söylemek de yalan olur." Koltuğa geri çöker ve bana bakar. "Sen de aynısını yapmadığını söyleyemezsin."

O haklı olduğu için enseme ovuşturuyorum. Birkaç saat önce, aynı odada öldürdüğü iki adamla onu sikmiştım. Kızımı sikmek için motele girmiştım. Bunun için ne yapmam gerekirse gereksin. "Bu gece onun evindeyken eşyalarını karıştırdım."

Kaşlarını çatıyor. "Ve?" Dirseklerini masaya koyup öne eğiliyor. İlgisi, onun aynı şeyi yapmadığını gösteriyor. Ne bulduğumu bilmek istiyor, bu da kızımın kapalı bir yapıya sahip olduğu tezimi daha da güçlendiriyor. Kendine saklıyor. Onun tüm duvarlarını yıkacağım.

"Bir kutu dolusu... eşyası vardı. Delilik ceket, göz bağı, kelepçe, dildo... ama bunun dışında başka oyuncak bulamadım." Başını yana eğiyor. "Bunu tuhaf buluyorum, anlıyor musun? Bu gece seks yaptık ve sonra midesi bulandı..." Lordslar için seks bir silahtır. Ya sen alırsın ya da sana verilir.

Elini yüzünde gezdirir. "Eve... seks yapmaz," diye bitirir.

"Kimseyle mi?" diye netleştiriyorum.

"Kimseyle." Koltuğuna yaslanır. "Belli ki, ikinizin seks yaptığını söylediğini duymuşsun, ama ona söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Dikkatli ol."

"Neye dikkatli olayım?"

"Eve. Eğer sana aşık olmazsa, büyük olasılıkla seni öldürür," diyor soğukkanlılıkla.

Buna gülümserim. "Ölümün eşiğinde değilsen, yaşıyor sayılır mısın?"

Kafasını sallar ve gülümser.

"Onun dolabında başka bir şey daha buldum." Kaşlarını kaldırır.

"Kurşun geçirmez yeleği vardı." Benden gözlerini ayırır ve ben

haklı olduğumu biliyorsun. "Eve bunu senden aldı. Asıl soru, neden ona bir tane lazım ki?"

"Sadece önlem amaçlı."

"Ne için?" diye

soruyorum.

"Eve daha fazla dahil olmak istiyor..."

"Onu geri çek," diye sözünü kestim, yeterince dinlemediğim.

"Öldürülecek. Onu öldürteceksin."

"O kadınları kurtarıyor, Kash," diye fısıldadı. "Senin bakış açından bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum, ama o başkalarının yapamadığı şeyi yapıyor."

Ellerimi uyluklarımın üzerine yumruk yapıyorum. "Hayatını tehlikeye atıyor."

"Bu onun hayatı," diyor, sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi. "Ve bana gelip geri çekilmek istediğini kendisi söyleyene kadar, istediği şeyi yapmasına izin vermeye devam edeceğim."

Bu sadece benim müdahale etmem gerektiğini kanıtlıyor. İşler zorlaştığında onu koruyacak birinin olduğundan emin olmalıyım. Çok derine batacak ve kendini kurtaramayacak. Ben yapabilirim.

İç çekerek kanepeye yaslanıp ona "Onu *Isabella*'da gördüm" diyorum.

Konuyu değiştirmeme kaşlarını çatı. "Ne zaman? Junior inisiyasyon gecesi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Saint ve ben, hedefini öldürmeden önce poker odasına giderken onu gördüm. Yaşlı bir adamla birlikte duruyordu. Sonra Saint'in adamlarını öldürdükten sonra, sizler Haidyn'i ararken benim hücremi patlatırken onu tekrar gördüm." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Bana çarptı. Adam onun için 'ödeme' yaptığını söyledi ve onu bir odaya götürdü. Onun çığlıklarını duydum, içeri daldım ve adamı öldürdüm. Sonra kız kaçtı." Onu parmakladığım kısmı anlatmadım. Bu onu ilgilendirmez.

"Bekle." E I ini kaldırdı. "Yırtık elbise... topuklu ayakkabılar?"

Onlar sahibinin süitinde miydi?" Başımı salladım.

"Ve ona 'para ödeyen' adam..."

"Benim inisiyasyonumdu, ama onu öldürdüğümde bunu bilmiyordum."

Kaşlarını çatarak ensesini ovuşturur. "O zaman Dollhouse için çalışıyordu sence? Onunla birlikte oradaysa?"

"Öyle görünüyor. Bill'in Eve'i Isabella ile evlendikten sonra kurtardığını söylemiştin. Haidyn o gece yatında kocasını öldürdü. Mantıklı geliyor." Omuz silkiyorum. "Ama Everett hakkında benden daha fazla şey biliyorsun." Dollhouse'un nasıl çalıştığını bilmiyorum. Kölelerin ayrılmasına izin veriyorlar mı? Birinin konuşmasından korkacaklarını düşünürdüm. Ama yine de, beyin yıkama yapıldığında kendi başına düşünmek zor olur herhalde. Kurbanlar, kaçamazlarsa cezalandırılmaktan korktukları için, başlarına gelenleri anlatmaya ve birine söylemeye çok korkuyor olabilirler.

Başını sallayarak şöyle diyor: "Eve ile bir yıl sonra, son sınıfta tanıştım. Saklandığımdan sonra."

"O da saklanıyor muydu?"

Sandalyesine yaslanarak şöyle devam etti: "Patronum beni Bill ile tanıştırdı, Bill de beni Eve ile tanıştırdı."

Patron derken, özel jette tanıştığımız dedektifi kastettiğini tahmin ediyorum. "Ve?" diye soruyorum.

"Ve o da benimle bir süreliğine Vegas'a gitti."

"Seninle mi? Yani ikiniz birlikte mi yaşadınız?" diye homurdandım. Bu bir kereden fazla demek.

"Hayır. Bana yardım etti." "Ne konuda, Adam?"

Gözlerini kaçırır ve iç çeker. "Ashtyn konusunda."

"Dalga mı geçiyorsun?" Tabii ki yardım etti.

Gözleri benimkilere dikilir. "Kız kardeşimin yanına öylece gidemezdim. Dikkat çekmeden ona göz kulak olabilecek birine ihtiyacım vardı. O zamanlar Bill, Isabella ile evliydi ve Eve buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. O yüzden benimle geldi."

Kafamı sallıyorum. "Yani Ashtyn onu görürse, kim olduğunu anlayacak mı diyorsun? Onlar arkadaşlıklar mı?"

"Hayır." Kaşlarını çatır. "Eve'in hiç arkadaşı yok."

Bunu ikinci kez duyuyorum. "Peki ya Bill? Charlotte'a güvenmedin, ama Everett'e güveniyorsun?" Bill hakkında şüphelerim vardı ve hala ona ne kadar güvenebileceğimizden emin değilim.

"Isabella'nın bir kızı olduğunu biliyordum, ama Haidyn bana Charlotte'u araştırttırana kadar kim olduğunu bilmiyordum. Kim olduğunu öğrendiğimde

Charlotte gerçekten öyleydi ve Isabella'nın kızıydı, bu hemen alarm zillerini çaldırdı. Eve'in neler yaşadığını biraz biliyordum, bu yüzden Isabella'nın Charlotte'a da aynı kaderi yaşatmaya çalıştığını düşündüm. Ve Bill ile evli oldukları için ona ne kadar güvenilebileceğimi bilmiyordum.

Mantıklı geliyor, ama buna inanabileceğimden emin değilim. "Ashtyn Carnage'a geri döndüğüne göre, sen ve Eve Pennsylvania'ya mı döndünüz?"

"Eve burayla Vegas arasında gidip geldi. Katedralde Lordlar için çalışıyor. Görünüşü koruması gerekiyordu."

Günah çıkarma ve adaklar. Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

Ayağa kalkarım, iki ölü adamın cep telefonlarını cebimden çıkarırım ve masasına bırakırım, sonra kapıya doğru yürürüm. Elimi kapı koluna koyarken ona dönerim ve derim ki, "Ona tekrar kaçmasını söyleme. Hiçbir yere gitmiyor." Kapıyı açıp çıkarım.

"Kash?" Bir kez daha ona dönerek tüm dikkatimi ona veriyorum. "Eğer onu takip etmeye karar verirsen, onun istediğin kişi olduğundan emin olsan iyi olur. Çok şey yaşadı."

Meleğim hakkında her şeyi bilmek istiyorum, bu yüzden soruyorum: "Bana neyi söylemiyorsun, Adam?"

Zaten düzgün olan kravatını düzeltir. "Isabella nihayet gittiği için, Bill ve ben Dollhouse'a erişim sağlamaya çalışıyoruz."

"*Erişim sağlamak* ne demek? Haidyn çıktıktan sonra çocuklar kurucuların geliştirmeleri için oraya girdiler." Onları almayan tek kişi benim. Almak için bir neden yok. Gereğinden fazla yaşamak istemiyorum. Lordlar için değil, onlara hizmet etmek için. Onların küçük kölesi olmaya devam etmektense onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim.

"O arazide çok fazla gizli yer var. Söylentilere göre, Dollhouse'da zaman geçirmiş her kurbanla ilgili kasetler ve dosyalar var."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ama açıkçası şaşırmadım. Lordlar 101. Yaptığın her şeyi kaydet. Ya sonra övünmek için ya da şantaj yapmak için. "Bul onları."

"Deniyorum," diye dişlerini gıcırdatarak cevap verdi.

"Ve bunu yaptığında, onunla ilgili her şeyi istiyorum." O berbat yerden onun adının veya yüzünün geçtiği her şeyi yok edeceğim.

O başını sallar. "Söz veriyorum."

Ben burun kıvırırım. "Son zamanlarda sözlerin bok gibi, Adam." Bunun üzerine kapıyı açarım.

"Bu konuşmayı aramızda tutmanı öneririm."

Kapıyı çarparak kapatıp ona dönerim. "Anlamadım?"

"Eve şu anda kaçmaya karşı, ama senin çok şey bildiğini öğrenirse, aklında tek bir şey kalacak. Ve bu, Saint ve Ashtyn'inki gibi bir durum olmayacak..." Başını sallar. "Onu asla bulamayacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye homurdanırım. "Onu benden almaya mı çalışacaksın?"

"Sana söylüyorum, onun kaynakları var."

"Onu saklamasına yardım edeceğimi mi söylüyorsun?" Hiç şaşırmadım. Ashtyn'in nerede olduğunu bilmesine rağmen onu Saint'ten uzak tuttu. "Ben Saint kadar bağışlayıcı değilim." Onu almasına izin vermeden önce ellerini kesip dudaklarını dikerim.

Ellerini genişçe açıyor. "Bill de senin gibi onu güvende tutmak istiyor, ama bunu yapmak için onu göndermek zorunda."

Kafamın arkasını kaşıyarak bir fikir buldum. "Onunla gideceğim. Eğer bu onu buradan uzaklaştıracaksa... iş... *Sen*."

Sanki aklımı okumuş gibi gülümsüyor. Dönüp bir dosya dolabını açıyor ve birkaç klasör çıkarıyor. Birini masanın üzerine bırakıyor. "Angela Morrow."

"Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Şakaklarımı ovuşturuyorum. Kahretsin, başım ağrıyor. Eve'in yatağına girmeliydim.

"Bilmelisin." Klasörü işaret ederek başını sallar. "Herkes onun adını bilmeli."

Masasına yaklaşıp dosyayı alıyorum ve bilgileri okuyorum. On iki yaşında olduğunu görünce midem bulanıyor. Bir tarlada çıplak halde bulunmuş. Kafası kesilmiş...

"Tanrım." Dosyayı kapatıp masanın üzerine attım.

İkinci dosyayı masaya vurur. "Bu on altı yaşındaydı. Arabası yol kenarında terk edilmiş halde bulundu. Erkek arkadaşının evinden eve dönüyordu. Cesedi hiç bulunamadı." Sonra üçüncü dosyayı.

"Bu kadın yirmi beş yaşındaydı. Kocas, üç yaşındaki çocuklarını kreşe bıraktıktan sonra bir sabah işe gelmeyince kayıp ihbarında bulunmuş. Kadın altı aylık hamileydi." Midemde mide bulandırıcı bir his uyandı. Sonraki sözleri şüphelerimi doğruladı. "Cesedi üç ay sonra bulundu. Bebeği karnından kesilmişti. Organları da yoktu."

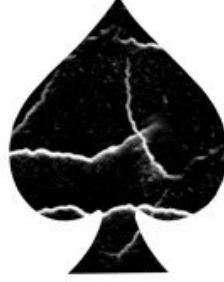
Daralmış gözlerimle onun gözlerine bakıyorum, o da öne eğilip ön kollarını masaya koyuyor. "Eve bu yüzden yaptığı şeyi yapıyor. Bu kadınları kurtaramaz, ama bu çeteye dahil olan her erkeği öldürdüğünde, başka bir kişinin tecavüze uğramasını, kaçırılmasını veya öldürölmesini önlemeye yardımcı oluyor."

Bu asil bir davranış. Yalan söylemeyeceğim. Kızım la gurur duyuyorum. Çoğu kişi onun yaşadıklarından sonra onun kadar güçlü olamazdı, ama bu hiçbir şeyi değıştirmez. "Kaç kişiyi kurtarmak istediğı umurumda değ il. Onların için hayatını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim."

O gülüyor ve ben onun yüzünü masaya vurmak istiyorum. "Sana şans diliyorum dostum. Gerçekten. Buna ihtiyacın olacak."

Bunun üzerine, ofisinden fırlayarak çıkıyorum ve evden çıkarken ön kapıyı arkamdan çarpıyorum.

ON SEKİZ

EVERETT

Ertesi sabah akşamdan kalma ve kendimi berbat hissederek uyandım. Her yerim ağrıyor ve artık utanmıyorum. Sadece Kashton'la yattığım için kendime kızgınım. Bir saniye içinde, onun için bir sandalye gibi katlandım.

Acınası bir durum. Bir daha böyle bir şey olmamalı. Buna izin vermeyeceğim. Bir dahaki sefere ona ateş ettiğimde, onu en çok acıtacak yerinden vuracağım.

Yataktan sürünerek kalkıp bir tişört giydim ve mutfağa gidip Advil almaya gittim.

Oturma odasının ışığını açtığımda, kanepemde oturan adamı görünce irkilirim ve göğsümü vururum. "Siktir." Nefesimi veririm. "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırırım, sinirlenerek. Birkaç nedenden dolayı sinirliyim. Bu günün de boktan geçeceğini biliyordum.

Adam tembelce gömleğime bakıyor. En azından bir şeyler giydiğim için mutluyum, çünkü dün gece çıplak olarak yatağa girmiştım. Keşke iç çamaşırı da giyseydım. "Konuşmamız lazım," diyor, gözlerime bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Beni ara. Beni görmezden gelmek daha kolay," diyorum ve mutfağa doğru yürüyorum. Buzdolabından bir şişe su alıyorum, ama bir saniye sonra elimden kapılıyor. "Hey," diyorum, arkamı dönerek.

Beni tezgaha doğru iter ve ben ona öfkeyle bakarım. "Bir telefon aldım."

Hırıldarım. Onu kim aradı bilmiyorum ve sorarsam bana söylemeyeceğini biliyorum. "Durum kontrolüm altında."

Elini kaldırıp, çıplak boynuma parmak eklemlerini gezdirir. "Bence kontrol etmiyorsun."

Gerildim. Kashton iz bırakmış mıydı? Yani, vücudum morluklarla kaplıydı ama bu yeni bir şey değildi. Yetişkin erkeklerle kavga etmek iz bırakırdı. "Endişelenmene gerek yok. Git."

"Onun sorun çıkaracağını biliyorsun, değil mi?"

Tam olarak kimden bahsettiğini sormak istiyorum, ama sormuyorum. Eğer sorarsam, o zaman kesinlikle hiçbir şeyi kontrol altında tutamadığımı anlayacaktır.

"Bu durumdan seks yaparak kurtulamazsın, Eve."

Kashton'dan bahsediyor olmalı; Adam'dan bahsettiği mümkün değil. "Belki de denemeliyim. Lordlar için her zaman işe yarıyor gibi görünüyor." Seks, onların her şeye cevabı.

Kolumu tutup beni döndürerek tezgaha doğru çevirir. Saçımı omzumdan kaydırır ve yumruğunu nazikçe saçımın etrafına dolayarak başımı yana doğru çeker. Derin bir nefes alırım ve o vücudunu sırtıma dayayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırır. "Biraz gerginliğimi atmam lazım. Eğil ve bacaklarını aç," diye fısıldar.

Ağızımda ekşi bir tat oluşur. Bunu alkole bağlamak isterim, ama bunun onun bana bu kadar samimi bir şekilde dokunmasından kaynaklandığını biliyorum. "Ensestten hoşlanmıyorum," diyorum ona.

O gülümser ve serbest eli bacaklarımin arasına kayarken, gözlerimi kapatıp uyluklarımı sıkıca kapatarak onu uzak tutmaya çalışırım. "İstediğin kadar sert davranabilirsin Eve. Ama ikimiz de bu amcığı kimin sikeceğini kontrol edemeyeceğini biliyoruz. Sonuçta seni eğiten bendim."

Gözlerimi açtığımda, sağımdaki tahta bloğa saplanmış bir bıçak görüyorum. Yeterince yakın...

Onu bıçaklamak için bıçağı bloktan almaya uzanıyorum ama o daha hızlı. Yumruğunu hala saçımda tutarak beni tezgahdan geri çekiyor ve itiyor. Titrek bacaklarımla tökezleyip o kadar sert düşünüyorum ki bıçağı düşürüyorum ve o da bıçağı odanın diğer ucuna tekmeliyor.

Kalbim çarparken, nefesim düzensiz bir şekilde hızlanarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. O ise yüzünde bir gülümsemeyle, boş bir bakışla bana bakıyor. "Sen çok tahmin edilebilirsin, Eve. Bu yüzden o senin oyunlarına asla kanmaz."

"Evimden defol git," diye bağıyorum.

"Nereden geldiğini hatırlatmam mı gerekiyor? Ne için yaratıldığını?"

Sinirimi kaybetmemek için yutkunuyorum. Onun istediği de bu. Beni cehenneme geri sürüklemek için bir neden. Kimse Dollhouse'dan kaçamaz. Benim yaşadığım hayatı yaşamak için.

"Hayır, efendim," diyorum, minnettar görünmeye çalışarak. Tüm lordlar aynıdır. Güçlü olmak isterler.

Yüzünde yine o gülümseme belirir ve midem bulanır. Bana yaptıkları. Onun neler yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden bu kadar çok içiyorum. Bu, unutamadığım şeyleri unutmama yardımcı oluyor. Neyse ki, o da çok saçma sapan konuşuyor. Beni eğitmiş olabilir, ama beni asla becermedi.

Bana yaklaşıp, eliyle çenemi kavrar ve ben nefesimi tutarım, o eğilir ve alnımı nazikçe öper. "Görüşürüz kardeşim."

Kapının kapandığını duyduğumda gözlerimi kapatıp ellerimi yumruk yapıyorum. Lordlar bana tuzak kuruyorlar. Onlar olmalı. Benim gitmemi istiyorlar. Çok şey biliyorum. Bu günün geleceğini biliyordum.

Isabella ve LeAnne'i
tanıyorum. Dollhouse'u
biliyorum.

Adam'ın hala hayatta olduğunu biliyorum.

Diğerleri hakkında, dışarıya sızması için önlem aldıkları birçok sır biliyorum.

Sıradaki sensin, çoğu gecemi geçirdiğim yere bırakılmış kadının vücuduna kazınmıştı. Üzerinde adım yazılı bir neon tabela da olabilirdi.

Tek soru, yatıp kabullenmeli miyim, yoksa karşı koymalı mıyım? Her iki durumda da bacaklarımı açmam gerekiyor, çünkü verebileceğim tek şey bu.

Kapı zilim çalıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Hiç ziyaretçim olmaz, olsa da, az önce kovmak zorunda kaldığım gibi habersiz gelirler.

bıçağı yerden kaldırırim, böylece üzerine basıp takılmam, ve ön kapıya doğru ilerlerim.

Kapıyı açtığımda, kahverengi bir çift gözle karşılaştım. Dağınık saçlarımı ve yarı çıplak, morluklarla kaplı vücudumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra gözleri elimdeki bıçağa kayd ve elinde kocaman bir buket çiçek tutuyordu. Muhtemelen, özür dilemek için sözlü olarak *"özür dilerim"* demeden özür dilemeye çalışan aldatan bir erkek arkadaşım varmış gibi görünüyordu.

"Teslimat." Gergin bir şekilde yutkunur.

"Kimden?" diye sorarım ama bir fikrim vardır.

"Şey... bir kart var." Kırmızı güllerle dolu siyah kadife şapka kutusunu bana doğru sallıyor. Onu bıçakla bıçaklamamaya çalışarak elinden alıyorum.

"Teşekkürler." Ön kapıyı çarparak kapatıyorum, mutfığa geri dönüyorum, bıçağı yerine koyuyorum ve kutunun üzerindeki logoyu okurken kartı çiçeklerden çıkarıyorum. Venus et Fleur.

Kartı açtığımda şunu okudum:

"Piç."

KASHTON

Saat tam on olduğunda Sin ve Elli'nin evine vardım. Arabadan inmeden önce Red Bull'umu bir yudum içtim. Sabah Adam'la görüştükten sonra

sabah, yaklaşık üç saat uyuyabilmişim.

Eve aklımdan çıkmıyor. Yaşadıkları. Gördükleri. Haidyn, Saint ve benden neden bu kadar nefret ediyor? Bütün erkeklerden nefret ettiği için mi? Özellikle Spade kardeşlerden bahsetti, ama Adam'ı seviyor.

Neden onu? Vegas'a kaçmasına yardım ettiği için mi?

Ön kapı açılır ve Cadillac Escalade V'den atlayıp Elli için yolcu kapısına koşarım. *Teşekkürler diye* mırıldanır ve koltuğa kayar.

Sin'in burada olup olmadığından emin değilim, ama bu sabah ihtiyacım olan bilgileri bana gönderdi. Onu randevusu için şehirden bir saat uzaklığa götürüyorum.

O sessiz kalıyor ve ben de onunla konuşmaya çalışmıyorum. Yanlış sorular sorarak onu rahatsız etmek istemiyorum.

Bir saat sonra, bir otoparka giriyorum ve onu SUV'den indiriyorum. Bir dizi merdiveni çıkıp tuğla binaya girerken dirseğinden tutuyorum. Sin'in karısıyla şansımı denemeyeceğim. Onun bana güvenmesi benim için çok önemli.

Boş bir bekleme odası var. Bir klips tahtasına adını yazıyor ve sonra bir sandalyeye oturuyor.

Onun yanına oturup etrafa bakıyorum. Hala nerede olduğumuzu ve kimi görmeye geldiğini bilmiyorum. Belli ki bebek için gelmedi. Bebek için Gavin ve Devin'i görüyor ve dün Carnage'da randevusu vardı.

"Bayan Sinnett?" diye bir kadın kapıdan sesleniyor.

Ayağa kalkıp Elli'ye yardım ettikten sonra ellerimi kot pantolonuma siliyorum. "Benim...?"

"Bir saat sürer," diyor bana.

"Tamam." Başımı sallıyorum. Bana oturup beklememi söylüyor.

Koltuğuma geri yaslanarak başımı koltuğun arkasına dayadım ve gözlerimi kapatarak Eve ve Dollhouse hakkında düşündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Lords onun peşinde. Ceset mezarlıkta bulunduğu bu çok açıktı. Ama neden? Onu gömmek istedikleri şey ne? Bana her şeyi anlatması gerekiyor. Onu koruyabilmemin tek yolu bu. Geçmişte olduğu gibi başarısız olmayacağım.

On iki yaşımda

Kendimi Carnage'ın bodrumunda buluyorum. Bir haftadır burada saklanıyorum. Yaz tatilindeyiz, bu yüzden onunla daha fazla zaman geçirebiliyorum.

Hücreye yaklaşıp oturuyorum ve parmaklıkların arkasından içeriye bakıyorum. Her zamankinden daha karanlık. Tek ampulü kırılmış ve cam parçaları beton zemine dağılmış. "Ne oldu?" diye soruyorum, yüzümü parmaklıklara yaklaştırarak. "İyi misin?"

"Burada olmamalısın," diye kırık bir sesle fısıldıyor, ama onu göremiyorum.

"Ama... seni her zaman ziyarete gelirim." Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışarak gözlerimi kırıpıştırıyorum ve işe yaramayınca sinirleniyorum.

"Bunu bırakmalısın, Kashton."

"Hayır." Dizlerimin üzerine çöküp parmaklıkların arasından geçmeye çalışıyorum, bunun imkansız olduğunu bilsem de. "Sana brownie getirdim." Cebime uzanıp onu çıkarıyorum. "Üzgünüm, biraz ezilmiş, ama eminim tadı hala güzeldir."

O hiçbir şey söylemez ve ben onu kapının yanındaki parmaklıkların arasına koyarım. Cam parçalarıyla kaplanmasını istemiyorum.

"Lütfen?" diye yalvarırım ve o iç çeker, sonra bir hareket duyarım.

Koridordan gelen ışık hücrenin ön tarafına vuruyor ve başı eğik bir şekilde dört ayak üzerinde kapıya doğru sürünerek yaklaşmasını izliyorum. "Kanaman var," diyorum, ellerinde ve dizlerinde kan gördüğümde.

"Ben iyiyim," diye yalan söylüyor.

Neden? Bana daha önce hiç yalan söylememişti. "Sana yara bandı getireyim." Ayağa fırlıyorum.

"Hayır. Yapma. Burada kal... benimle?"

Kıçımın üstüne çöküyorum, beni görmek istemesine minnettarım. Bu ona hiç benzemiyor. Bana hep gitmemi söyler. Dikkatli olmamı ve burada olmamamı söyler. "Tamam."

"Ben... Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum, Kashton." Kaşlarımı çatıyorum. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Her şeyi yaptın. Beni besledin ve sıcak tutmayı teklif ettin," diye fısıldadı, brownie'yi almaya hiç niyetlenmeden.

"Ama bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın."

Bunu sevmedim. "Sen beni hiç incitmedin." Beni seviyor, değil mi? Bana daha önce hiç söylemedi, ama sevdiğini biliyorum. "Acıtacağım. Hayat böyle... kaçınılmaz."

Bir kapının çarpma sesi beni irkiltir. Gözlerimi hızla kırıştıtarak çenemden salyayı silirim. Uykuya dalmışım.

Bir saat mi geçti bile?

Ağlayan Ellington yanımdan geçip ön kapıdan dışarı koşar. Etrafıma amaçsızca bakıp yönümü bulmaya çalışırım, sonra sağımdaki yuvarlak masadan bir kutu Kleenex alıp onun peşinden koşarım.

"Elli?" diye sesleniyorum, yanına koşarak. Hamileliği nedeniyle çok hızlı hareket edemiyor. Daha önce olduğu gibi dirseğinden tutup merdivenlerden inmesine yardım ediyorum, sonra onu SUV'nin yolcu koltuğuna oturtuyorum.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra, ona kutuyu uzattım ve o da kontrolsüz bir şekilde ağlayarak burnunu sildi.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum gergin bir şekilde. Kahretsin. Easton beni öldürecek. "Sin'i aramamı ister misin?"

Kafasını sallayarak gözlerini siler. "O... cevap vermiyor." Tabii ya. Kahretsin. Görevde. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Sadece... gidelim." Hıçkırıyor. "Lütfen."

"Aç mısın?" diye soruyorum. Kadınların aç olduklarında duygusal olduklarını biliyorum. Özellikle hamile kadınlar. Deli gibi istekleri olmaz mı?

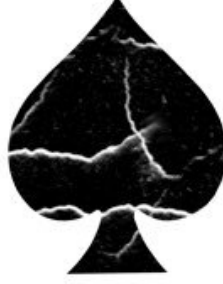
Kafasını sallar ve yumuşak bir sesle konuşur. "Yemek yiyebilirim."

Tamam, bir yerlere varıyoruz. "Ne istersin?" Hiç bu kadar uzağa gelmedim, bu yüzden buralarda ne var bilmiyorum, ama istediği şeyi almak için gerekirse bir saat daha yolumdan saparım.

Burnunu tekrar siler, derin bir nefes alır ve sakinleşmeye çalışır. "Dondurma," diye cevaplar.

Dondurma olsun o zaman.

ON DOKUZ

EVERETT

On altı yaşında

Bir odaya sürüklenip, yere sabitlenmiş metal bir sandalyeye itilirim. Ellerimi kollarımda yukarı aşağı ovuşturarak ısınmaya çalışırım, ama ellerim yakalanıp arkama getirilir. Sert naylon derimi keserken, zip başının sesi odayı doldurur.

Keşke bana en azından bir ceket verselerdi. Burayı hiç sevmiyorum. Burası hep buz gibi.

"Merhaba, Eve." Kadın gülümseyerek içeri girer ve ben inlerim. Yine bu kaltak. Bir dahaki sefere bana dokunduğunda onu gerçekten ısıtırım. "Bugün nasılsın?"

Cevap vermeyi reddederek başka yere bakarım ve bir el saçımı kavrar, yüzümü masaya doğru bastırır. Yanağımı çeliğe çarpar. "Sana sorulduğunda konuş," der adam.

"Evet, efendim," dişlerimi sıkarak homurdanırım. Yaptığım her şeyi kontrol edebileceklerini düşünmelerinden çok yoruldum.

Beni bırakıyor ve ben oturuyorum, yüzümdeki saçları itmek istiyorum ama bunun yerine onları üfleyerek uzaklaştırmaya çalışıyorum. "İyiyim." Ona duymak istediği şeyi söylüyorum.

"Harika." Diye gülümsüyor ve kapı açılıyor.

Babam da partiye katıldığında gerginleşiyorum. "Bir şey söyleyeceğim. Şimdi," diye emrediyor kadına.

Kadın kalkıp odanın arkasına giderken ben oturmaya devam ediyorum.

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye fısıldadığını duyarım.

"Hayır." Babamın arkadaşı ters bir şekilde cevaplar. "Bahçeyle ilgili bu saçmalık da neyin nesi?"

Şimdiye kadar işe yaramış olmalıydı."

O iç çeker. "Bunun birçok nedeni var..." Sesi alçalır ve ne dediğini anlayamam.

"Bana bir faydan yoksa, neden buradasın lan?" diye bağırır babam, benim duyabileceğimi umursamadan.

Kadın yumuşak bir sesle mırıldanır, ama yine onu duyamam.

"Bu test tüpü gibi bir şey değil mi?" Arkadaşı güler. "Eğer işini sakinle halledemiyorsan, bir kadını hamile bırakmanın ne anlamı var?"

Soğuk koltukta kıvranarak, plastik kelepçeyi çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Bana çektirdikleri acıyı sevmeye başladım.

"Diğer seçenekleri de düşünmeye başlamalısın. Sağlığı... ideal değil." Kadın fısıldayarak devam ediyor. "Teknik olarak bir kadın olabilir, ama o hala bir çocuk. Yetersiz beslenmiş ve düzensiz... vücudu sana hazır olmadığını söylüyor."

"Yani ona hormon enjeksiyonu yapmamızı mı öneriyorsun?" Babam şüpheli bir ses tonuyla sorar.

"Tüm yumurtaları aynı sepete koymayın diyorum," diye ısrar ediyor kadın. Arkadaşı gülüyor. "Amaç da bu değil mi?"

"İnanılmaz," diye fısıldar kadın.

Kapı açılır ve üçüncü bir adam içeri girer. Başımın üzerinden odanın arkasına bakar. "Oğlun seni arıyor." Bana bir bakış atar. "Ona yukarıda seni beklemesini söyledim."

"Tanrım," diye tıslar adam. "Hemen dönerim."

Gözlerim açılır, beni o kabustan çıkarır ve tavana bakarım. Uzanıp cep telefonumu alırım ve saatin neredeyse gece yarısı olduğunu görürüm. Kalkıp mutfağa yürürüm. Bir şişe Jack

ve bir shot bardağı alıp, ağzına kadar doldurur ve bir solukta içerim.

Gözlerim mutfak masasının ortasında duran çiçekleri fark eder.

Bana alay ediyorlar.

Kashton'ın beni sikmesine izin verdim ve o bana çiçek mi gönderdi?

Bu ne lan?

Hayatımda hiç çiçek almadım. Onlarla ne yapacağım?

Büyümleri için sularsın.

Bu ironik metafora kusmak istiyorum.

Neden onları sulamak isteyeyim ki? Zaten ölecekler. Bu dünyadaki her şey gibi. Sen sadece kaçınılmaz sonu erteliyorsun.

Şişeyi kapıp, shot bardağını bırakıp banyoya doğru sert adımlarla yürüdüm. Bir şeyler kırmam lazım, ama önce hazırlanmam gerek.

Sonraki birkaç saati tüm vücudumu tıraş ederek, cilt bakımımı yaparak, saçımı ve makyajımı yaparak geçiriyorum, sanki bara gidip bir erkeği eve götürüp sevişecektim gibi.

Onlara bakacak bir şey vermelisin. Ellerin kıkırda, gözleri göğüslerindeyken, parmağın tetikte olmalı. Hiç beklemedikleri bir anda.

Hazır olduğumda mutfağa geri dönüp iki şişe içki daha alıp bodruma iniyorum.

Kapının kilidini açıp merdivenlerden aşağı inerken, topuklarım sert ahşap zeminde ses çıkarır. Işığı açıp, bir zamanlar güzel olan ama benim tarafımdan mahvolmuş eşyalara bakarak gülümserim. Duvarda asılı duran, sapında kırmızı rujla "FUCK WITH ME" yazan tokmağı elime alırım.

İçkiyi bir dikişte içip, şişeyi sağımdaki tezgahın üzerine koyduktan sonra telefonumdan dinleyecek bir şey açtım ve Natalia Kills'in "Wonderland" şarkısı geniş mekanı doldurdu.

KASHTON

Bu gece kız arkadaşımı görmek istedim. Adam'la konuştuktan ve seks yaptıktan sonra onun ne kadar üzüldüğünü gördükten sonra, onu görmem gerekiyordu.

Onu biraz daha zorlayayım.

Onun evine vardığımda, sanki buraya milyonlarca kez gelmişim gibi içeri girdim.

Artık dolabında saklanmayacak. Artık kaçabileceğini düşünmesine izin vermeyeceğim. Beni terk etmesine izin vermeden önce onu zincirleyeceğim.

Onun oturma odasından geçerken kulaklarıma gök gürültüsü gibi bas sesleri geliyor. Mutfak masasında ona gönderdiğim çiçekleri görüyorum ve gülümsüyorum.

Müziğin sesini takip ederek evin arkasına doğru ilerliyorum ve aralık bir kapıya varıyorum. Kapıyı iterek açtığımda, müziğin sesini bastıran çığlığını duyuyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum, ancak onu gördüğümde hızımı kesiyorum.

Three Days Grace'in "So Called Life" şarkısı çınlarken, o odanın ortasındaki ahşap masanın üzerinde duran cam vazoya vurmak için tokmağın sapını ayarlıyor ve bir çığlık daha atıyor.

Çantamı ayaklarımdan dibine bırakıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve duvara yaslanarak gözlerimle onu yiyip bitirdim. Hiç bu kadar çarpıcı bir şey görmemiştim.

Kadınım öfkeli bir melek gibi. Eğer cenneti görme şansım olsaydı, benim cennetim böyle olurdu: güzel bir kaos.

Kendi başına bir silah olarak kullanılabilecek bir çift siyah yüksek topuklu ayakkabı giyiyor, her biri yaklaşık bir inç uzunluğunda küçük siyah çivilerle kaplı ve topukların arkasına sarkan gümüş bir zincir var.

İnce bacakları siyah file çoraplarla kaplı ve siyah taytı önden derin bir kesikle mükemmel göğüslerini sergiliyor. Ve tüm bunları, kalçalarına eğik bir şekilde oturan, uyumlu çivili bir kemerle tamamlıyor.

Ağartılmış sarı saçları açık ve büyük bukleler halinde, yüzünde ise motosikletçi barında erkeklerle tanıştığı zamanlarda yaptığı gibi bolca makyaj var.

O, benim yaşayabileceğim en iyi ıslak rüya gibi görünüyor. Şarkı sona eriyor ve bir sonraki şarkı başlamadan önce konuşuyorum. "Kötü bir gece mi geçirdin?"

Dönüyor, saçları yüzüne çarpıyor. Yüksek topuklu ayakkabısını çıkarıyor ve tokmağı yanına bırakıyor, ucunu yere koyuyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Şarkı Princess Nokia'nın "Crazy House" şarkısına geçerken, geniş yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Seni görmeye geldim."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Başını geriye atarak, kendi sorusuna çılgınca güldü. "Cevap verme bile."

Cevap vermeyecektim zaten.

Çekiçleri eline alan kadın, merdivenleri işaret ederek önündeki çekiçleri uzattı. "Git buradan."

"Sanırım kalacağım," dedim, ona gülümsememek için dudaklarımı sıkarak.

O, gözlerini benimkilerle tekrar buluşmadan önce ayaklarımın dibindeki çantaya düşürdü. "Bu ne zaman bitecek?"

"Ben öldüğümde," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Gözleri bir anlığına kısıldı. "Bu sefer kaçırmayacağım."

Kollarımı genişçe açıyorum. "Hadi. Bir kez daha dene." Şu anda üzerinde silah yok, yoksa bunu yapacağını biliyorum. Ama o çekiç de epey hasar verebilir.

Huffing, "Lanet olsun, Kash," diye homurdanıyor. Burnunun köprüsünü sıkıştırarak, "Bir şey olmalı. Söyle," diye ekliyor. Eli düşüyor ve bana bakıyor. "Senin gitmen için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey."

Gözlerini devirip saçlarını eliyle yüzünden çekiyor. Sonra bana doğru yürüyerek geliyor. Eğildiğinde, beni öpecek sanıyorum. Ama onun yerine, arkamdan Jack Daniel's şişesini alıyor.

Benden uzaklaşarak, kırmızı rujlu dudaklarını şişeye sarar ve bir dikişte içer. İçkiyi yutarken boğazının hareketlerini izlerim. Kırmızı rujlu dudaklarından birkaç damla damlar, boynuna ve göğüslerinin arasına düşer.

Sikimin, onun üzerine salya akıtmasının sebebi olduğunu hayal ederek çok sertleşiyorum.

"Ne kadar içtin?" Etrafıma bakıyorum ve etrafta duran diğer boş şişeleri fark ediyorum. Kim bilir ne kadar zamandır oradalar. Gözlerim tekrar ona dönüyor.

Birkaç adım daha geri çekilerek, şişeyi dudaklarından çekiyor. Nefes nefese, çenesini ovuşturuyor ve şişeyi yanına bırakıyor. "Sen" —şişeyi bana doğrultuyor—"bir sorunsun."

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum." Ona sırtıyorum.

Dönerek bana sırtını döner ve gözlerim, file çoraplarıyla kaplı mükemmel yuvarlak kalçalarına takılır. Leotard, tangadan fazla bir şey örtmüyor ve onu ondan yırtıp aldığımı hayal ediyorum.

"Kash," diye homurdanır.

"Angel," derim.

"Siktir git." Ses tonu açıkça sinirli, ama davet var. "Planım da bu."

Bana dönerek dişlerini gösterir, şişeyi havaya atar ve çekiçle vurur. Cam parçalanır ve kalan içki odaya sıçrar, saçlarına ve kıyafetlerine bulaşır.

Eğilip çantamı alıp ona doğru yürüdüm ve ona saldırganlığı başka yollarla da dışa vurabileceğini göstermenin tam zamanı olduğuna karar verdim.

"Burada gerçekten ne yapıyorsun, Kash?" diye soruyor. "Sikişmeye mi geldin? Seks mi istiyorsun? Git bir fahişeden al. Eminim bir sürü fahişe sıraya girmiştir."

Onu görmezden geliyorum. "Seninle oynamaya geldim." Çantamı tahta masanın üzerine atıyorum. Elinden tokmağı alıp onu da masanın üzerine atıyorum. "Arkanı dön," diyorum ve onu daha iyi görebilmek için emrediyorum.

Şişe yeşili gözlerinin üst ve alt kısmı kalın siyah kalemle çizilmiş. Bu, gözlerini daha büyük gösteriyor.

Sert bakışları benimkilerle buluşuyor. Onun içsel mücadelesini izliyorum — benimle kavga mı etmeli, beni zorlamalı mı, yoksa teslim mi olmalı?

O arkasını döndüğünde gülümsüyorum. Çantamın fermuarını açıp ihtiyacım olan şeyi alıyorum, sonra uzun buklelerini sırtından ve önümden çekip

omzunun üzerinden dinlen. "Ellerini arkada tut."

Ellerini bileklerinden çaprazlar ve ben de siyah deri kemeri üst kollarının etrafına geçirip sıkıca bağlarım. Sonra daha kısa olan bir kemeri ön kollarının etrafına geçirip onu bana doğru çeviririm.

Çenesini kaldırır. "Ne oldu, Kashton? Sana zarar vereceğimden mi korkuyorsun?" Güzel yeşil gözleri bodrumda etrafı tarar, sonra tekrar benimkilere bakar. "Şu anda üzerimde sakinleştirici yok. İstersen beni arayabilirsin."

Elimi uzatıp kırmızı rujlu dudaklarını başparmağımla okşuyorum. "Bana ne istersen yapabilirsin, melek," diyorum ona içtenlikle.

İtirafımı duyunca yutkunur. Hayatım boyunca bu kadını bekledim, uğruna öleceğim kadını. Her şeye değmesini sağlayan kadını.

Noah Cyrus ve Labrinth'in "Make Me (Cry)" şarkısı odayı doldururken, elimi indirip alkolle kaplı göğsüne yapışmış kırık bir cam parçasını alıyorum. "Yeni bir hobi edinmelisin. Daha az tehlikeli bir tane. Örgü örmeyi önerebilir miyim? En azından yüz koruyucu takmalısın."

Bana beyaz dişli bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Bu gülümseme küçümseyici ve kesinlikle çok sevimli. "Daha önce de kanadım, Kash, ama hala hayattayım." Sonra öne eğiliyor, dilini çıkarıyor ve parmaklarımın arasında tuttuğum kalın cam parçasından viskiyi yavaşça yalıyor... tüm bunlar olurken gözleri benimkilere bakıyor.

Sikimin daha da sertleşebileceğini sanmıyordum, ama o benim yanıldığımı kanıtladı. Bunun bir numara olduğunu bilsem de. Benimle dalga geçiyor. Bu gece onunla işim bittiğinde, banyoda dizlerinin üzerine çöküp, benimle yatmasına izin verdiği için kendinden nefret edecek.

Eğer iyi bir adam olsaydım, onu rahat bırakırdım. Ama değilim ve bırakmayacağım. Ona yardım edebilirim. Benim olmasının sorun olmadığını gösterebilirim.

Ayrıca hiçbir zaman zorluklardan kaçmam.

"İstediğin bu mu, Eve? Seni kanatmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, keskin camın ucunu onun hızla atan nabzına dayayarak.

Boynunu geriye doğru eğerek boğazına daha kolay ulaşmamı sağlar. "Eğer bu seni tatmin edecekse." Uzun takma kirpiklerini kırıpıştırır. "Hepimizin kendini canlı hissetmek için bir şeye ihtiyacı vardır."

Elimi indiririm ve o da başını eğerek bakışlarımla karşılaşır. Gözleri pek çok sır barındırıyor. Keşke onları dudaklarından zorla çıkarabilsem.

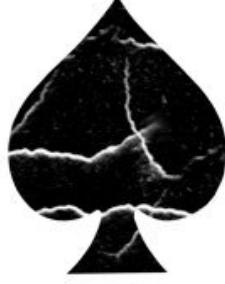
Elimi yanıma indiriyorum ve camın ucunu uyluğuna doğru kaydırıyorum, file çorabına takılıyorum, camın ince kumaşı keserken onu kesmediğimden emin oluyorum.

Gözleri yumuşar ve nefesi hızlanır, şüphesiz, istersem onu ne kadar kolay kesebileceğimin farkına vardığı içindir.

Başımı yana eğiyorum. "Acıyı seviyor musun, melek?" "Bana zarar vermek mi istiyorsun, Kash?"

Bir başka meydan okuma.

YİRMİ

EVERETT

Burada ne halt ediyor ve ben neden ona müsamaha gösteriyorum? Onu burada gördüğümde ödümü kopardı. Ama şaşırmadım. Gitmeyeceğini biliyordum.

Deli gibi görünsem de umurumda değil, ama geri adım atmayı ya da zayıf görünmeyi reddediyorum. Korkunu bir kez kokladılar mı, onunla beslenirler. Bunu sana karşı kullanırlar. Birinin blöfünü görmekte ustayım. Ama ona karşı ıslandığımı inkar edemem. Kollarımı arkamda tuttuğu için omuzlarım yanıyor. Bu gece bir amaç için geldi: üstünlüğünü kanıtlamak için. Benim, bir sonraki gelene kadar istediği gibi kullanacağı

"Ya evet dersem?"

Çenemi kaldırarak, "Elinden geleni yap" diyorum.

Vücudunu benimkine yaslayarak, göğsümdeki saçlarımı nazikçe geriye doğru tarar ve ellerini saçlarıma kaydırır. Dövmeli parmakları kıvrılmış saçlarımı sıkıca kavrar ve bu hareket kafa derimi acıttığında nefesimi keserim.

Başımı geriye doğru çekerek dudaklarımı ayırır ve bana bakarak. Kalbim deli gibi atıyor, amım zonkluyor.

Ellerini saçlarımda kullanarak başımı yana eğiyor ve yüzünü boynuma yaklaştırıyor. Hızlı atan nabzımı yalıyor ve ağır gözlerim kapanıyor.

"Tadın harika, Eve," diye fısıldadı ve boynuma tüy kadar hafif öpücükler kondurdu.

Bacaklarım titremeye başlar. "Kash," diye nefes alırım, topuklu ayakkabılarımda sendeleyerek.

O beni becerecek ve yarın ona izin verdiğim için kendimden nefret edeceğim. Alkolün yardımcı olabileceğini kendime söylüyorum. Bayılana kadar içeceğim.

Saçımı bırakıp ellerini k  ma indiriyor ve beni topuklarımdan kaldırırken parmaklarını k  ma gömüyor. Beni masanın üzerine yatırıyor ve ben alkolün içinde otururken cam parçaları derimi kesiyor. Acı iyi geliyor.

Onun için bacaklarımı ayırıyorum ve o da aralarına giriyor. Leotardımı ortasından yırtıp göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Sütyen giymiyorum. Bu gece kimseyle görüşmeyi planlamamıştım. Bu yüzden pantolon giymedim.

"Durmamı söyle, Eve," diye emreder.

Bu kelimeleri söyleyemiyorum, bunun yerine inleyerek ona yaslanıyorum.

Elleri göğüslerimi okşarken kıkırdar. "Seninle sevişmemi istiyorsan, bana yalvarman gerekecek."

Siktir. Tabii ki bana bunu yaptıracaktı. "Lütfen." "Ne lütfen, meleğim?"

Gergin bir şekilde yutkunup fısıldarım, "Lütfen beni becer."

" ok  ekingensin." Gözlerini benim inip çıkan göğüslerime indirir. "Meydan okumayı seven o cesur kadın ne oldu, ha?"

Benimle oynuyor ve ben kaybetmekten nefret ediyorum.

 ne eğilip, onun bakışlarını tutuyorum. "Lütfen beni sik. Nasıl istersen, Kash. Ben senin oynayabileceğin fahişenim."

Beni masadan çekip indirir ve ben, zemini kaplayan kırık cam parçaları üzerinde topuklu ayakkabılarımla sendelerim. Elleri kalçalarıma iner ve kemerimi çözüp boynuna asar. Sonra beni döndürür ve arkama geçer.

Başımı eğip bacaklarıma baktığımda, kemerimi uyluklarımdan etrafına sardığını hissediyorum, ama ters çevrilmiş. "Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese soruyorum.

"Seni istediğim gibi sikiyorum," diye cevaplar, kemeri sıkıca çekerek bacaklarımı kapatmaya zorlar. Kemerini yerine takar ve sivri uçların derime batmasını hissedince nefesimi keserim.

Bana zarar vermek, acı çektirmek istiyor çünkü bundan zevk aldığımı biliyor

Bir avuç saçımı tutup beni masanın kenarına eğiyor , kışımı dışarı doğru itiyor ve eli leotardımı yana doğru çekiyor.

Nefesim kesiliyor ve onun penisinin ıslak amıma girmeye çalıştığını hissettiğimde bacaklarımı ayırmaya çalışıyorum.

"Siktir, çok ıslaksın, melek."

Bulunduğum pozisyon nedeniyle nefes almakta zorlanıyorum. Piercingli penisi amımı gerginleştiriyor ve ben çığlık atıyorum. Tek istediğim bacaklarımı onun için açmak, beni derinden sikmesine izin vermek, ama bu imkansız.

"İşte böyle, Eve. Seni sikerken benim için çığlık at."

Hareket etmeye başlar, kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde iterek bacaklarımın ön kısmını masanın kenarına çarptırır, bu da sivri uçları uyluklarımın daha da derinine batırır. Karnım ve göğsüm masanın üzerinde, kollarım hala arkamda bağlı. Hareket edemiyorum. Tek yapabileceğim bunu kabul etmek ve vücudum buna bayılıyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Kashton..." Ağır gözlerim kapanıyor.

Saçımı bırakır ve bir eliyle kışıma tokat atarken, diğer eliyle kalçamı kavrar.

"Konuş benimle, melek." Sesi sakindir. Benim kadar heyecanlı değildir. "Neye ihtiyacın var?" Yavaşlar ve ben çaresizlik içinde inlerim. Eli kalçamdan sırtıma geçer ve beni alkole kaplı ahşap masaya bastırır.

"Daha fazla," diye nefes nefese, topuklu ayakkabılarımla yukarı aşağı zıplamaya çalışıyorum. "Daha fazla istiyorum..."

Çekilip ileri doğru sertçe vuruyor ve vücudum kenara çarptığında inliyorum. Tekrar yapıyor. Ve tekrar. Her vuruş bir öncekinden daha sert. "Kash..." Düzensiz bir nefes alıp vücudumu kontrol etmeye çalışıyorum, ama kaybediyorum. Buraya gelme amacını tam olarak gerçekleştiriyor: beni kullanmak.

"Vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum. Sorun yok, melek. Bırak kendini. Benim için boşal." Beni teşvik ediyor. "Bunu ne kadar sevdiğini göster bana."

Bacaklarım kan akışının kesilmesinden dolayı karıncalanıyor ve uyluklarım kemerimdeki sivri uçlardan dolayı acıyor. Çok iyi geliyor. Gözlerim ağırlaşıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Bana bu kadar iyi hissettirdiği için onu sikeyim. Ve ona izin verdiğim için kendimi sikeyim. Vücudum kaskatı kesiliyor, amım onun sikini sıkıca sarıyor, tam da onun istediği gibi onun sikinin üzerinde boşalıyorum.

"Aferin kızım, meleğim." Hareketlerini yavaşlatıyor ve sikinin amımın içine girip çıktığını izlediğini hayal ediyorum. "Sikim senin dölünle kaplı."

Ağlamak istiyorum. Bunun orgazmdan mı, kafa karışıklığından mı yoksa utançtan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

O çekilirken, ben masaya yaslanıp nefesimi toparlamak için bir saniye beklerim. Sonra onun üst kollarımdaki kemeri çözdüğünü hissederim, ardından da ön kollarımdakini.

O bacaklarımın etrafındaki kemeri çözdüğünde, kollarım yanlarıma düşüyor. İnliyorum, sessizce bana daha fazla sikmesini yalvarıyorum. Beni cam kaplı masanın üzerine at, dizlerimi göğsüme doğru it ve ıslak amımı sik.

Bunun yerine saçımı tutar ve beni masadan çekip yüzümü ona doğru çevirdiğinde çığlık atarım. Topuğumun kenarından kayarım ama yüzüstü düşmeden önce beni yakalar.

Kan kollarımdan ve bacaklarımdan geri akıyor, tüm uzuvlarımı karıncalandırıyor ve bir an için onları kullanılamaz hale getiriyor. Sadece ağır bir yük gibi ve ayakta durmakta zorlanıyorum.

Serbest eli titreyen bacaklarımın arasına düşerken gözleri benimkilere bakıyor ve parmaklarını şişmiş amımın üzerinde gezdiriyor. Kalçalarımı ileri geri sallayarak elini sürtünüyorum, az önce bana verdiği hızlı sevişmeden daha fazlasını istiyorum. Elini geri çekip parmaklarını ağzına götürüyor, dudaklarını aralıyor ve parmaklarını yalayıp temizliyor.

Zaten sıcak olan tenime bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve hala sert olan sikine bakıyorum. Benim spermimle kaplı. Dudaklarımı yalıyorum ve o gülüyor.

Saçımı kavrayarak başımı geriye doğru çeker ve eğilerek dudaklarıma fısıldar. "Bir dahaki sefere, melek." Bununla birlikte, beni bırakır,

çantasını alır, merdivenlerden yukarı çıkar ve kapıyı çarparak kapatır.

Titrek ellerimi kaldırıp ıslak ve keçeleşmiş saçlarımı okşuyorum.

Ne oldu lan? Beni tatmin etti ve sonra öylece... gitti mi? O bile boşalmadı. Değil mi? Hayır. Bunu bilirdim. Hoşuna gitmedi mi?

Bana hoşuma gittiğini, ama kendisinin hoşuna gitmediğini mi kanıtlamaya çalışıyordu?

Bu, kullanımanın tam tersi. Genelde, istediklerini elde etmek için seni sikerler. Mutlu sonlarını. O sadece bir şeyi kanıtlamak için benim hoşuma gitmesini istedi.

Hepsi böyledir.

Her şey kafanı karıştırmakla ilgili. Seni kafan karışık ve onlara bağımlı bırakmakla.

Ağzım sulanmaya başlar ve hasta olacağımı bilerek merdivenleri koşarak çıkarım.

KASHTON

Ellington'ı randevusuna götürdüğümünden bu yana iki gün geçti. Ona dondurma aldıktan sonra, onu eve bıraktım. Sin henüz gelmemişti ve onu yalnız bırakmak istemiyordum. Hala üzgün olduğu belliydi, ama bana iyi olacağını söyledi.

Orada olmamı istemiyorsa, etrafında dolanarak onu rahatsız etmek istemedim.

Sin'e mesaj atıp iyi olup olmadığını sormak istedim, ama onu rahat bıraktım. Karısı için bir şey yapmama izin verdi, bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Ama keşke beni arasaydı. Bu noktada bir mesaj bile yeterdi.

Ayrılık böyle bir şey mi? Her gün birlikte vakit geçirip, sürekli mesajlaşıp, aranıp dururken... *birdenbire*, artık onlar için var olmadığın bir durum mu? Hiç anlamlı bir ilişkim olmadı. Seçtiğim biri vardı, ama ikimiz de buna zorlandık. O benden nefret ediyordu, ben de ona katlanıyordum. Ve sonra, hayatımdaki her şey gibi

zorla bir karar vermek zorunda kaldım. Onu öldürmeyi seçtim. Onu çok daha kötü bir kaderden kurtarmak için.

Sin ve ben, Saint ve Haidyn ile olduğum kadar yakınlaşmıştık. Bu benim hatam. Hızlı bağlanırım. Yalnız kalmaktan korkarım ve kardeşlerim ikisi de hayatlarına devam etti. Bu yüzden Sin'e sarıldım. Onun da evli olduğunu biliyorum, ama bu farklı. Belki de kardeşlerim gibi beni aldatmadığı içindir. Aksine, onu inciten benim.

Haidyn ve Saint evlendiği için her şey... tuhaf geliyor ve kendimi yalnız hissediyorum.

Her gece olduğu gibi, kendimi Blackout'a girerken buluyorum. Barrington'dan birkaç adamı görünce, masalarına oturup sohbet etmeye başlıyorum. Neden olmasın? Haidyn Charlotte ile, Saint de Ashtyn ile meşgul. İkisi de birleriyle birlikte ve eskiden üçümüz olan grup artık dördü.

Yerime başkası geçti. Unutuldum.

Sonra mezarlığa gidip kızımı görmeyi planlıyorum. Çiçekler bir hediye idi, ama geçen gece onun evine yaptığım ziyaret bir uyarıydı. Ben çekip gitmeyeceğim. Beni öldürmesi gerekecek.

Dün ondan uzak durdum. Bilerek. Tekrar seks yaptığımız ve bunu sürdüreceğimiz gerçeğini kabullenmesi için ona biraz zaman vermek istedim.

Onun vücudunda dokunmayacağım tek bir santim bile kalmayacak. Bir kadının bir Lord'a ait olabileceği her şekilde bana ait olacak. Bu, benim Leydim olması da dahil.

Ama acele etmemeliyim. Her hareketini takip ettiğimi biliyor. Onu izleyip izlemediğimi merak ediyor. Ve ona olan borcunu ne zaman tahsil edeceğimi. Adamların cevap istediğini söylerken yalan söylemiyordum. Isabella ile bağlantısı olduğunu öğrenirlerse, işler çığırından çıkabilir. Adamlar onu asmaktan, çıplak soymaktan ve kurtların saldırmalarını beklemekten çekinmezler. Bir itiraf. Ne kadar ironik olurdu, değil mi? O da Lordlar için bunu yapıyor. İçimden bir ses, onu sunakta bağlamaya hiç sorun etmeyeceklerini söylüyor.

Ama onu istiyorum. Onu gördüğüm andan itibaren, istediğim şey buydu. Altı yıl önce onu kurtardığım için bana borçlu mu? Hayır. Ama bu sayede onu elde edebileceksem, kabul ederim. Adam'la konuştuktan sonra

Eve'in sürekli zor durumlara düştüğünü öğrendim.

Ona tasma takıp bodrumdaki hücreye atmak umurumda değil. Ama önce kime gideceğini görmek istiyorum. Kim onu benden kurtarmaya çalışacak? Bu oyunun arkasında her zaman bir lord vardır. Bir kukla ustası, diyebiliriz. Başkasının kuklası olabilir, ama benim fahişem olacak.

Bill ile bağlantısı olduğunu biliyorum. Kan bağı olduğuna inanıyor muyum? Hayır. Ama kesinlikle cevaplanması gereken bir şeyler var. Adam, sadece daha fazla soru sormamı sağlayacak kadar bilgi verdi. Ve şu anda, bana söylediklerine bile güvenmiyorum.

Sin'in bana gelip cevaplar talep etmeden, ondan ne öğrendiğimi öğrenmeden önce bir hafta süre veriyorum.

Ağartılmış sarışın bir kadın kalabalığın içinden geçerek bara doğru yürürken dikkatimi çeker. Yanıp sönen ışıklar altında onu gözden kaçırmak imkansızdır. *Bu benim şanslı gecem.* "Bir saniye," derim arkadaşlarıma, ayağa kalkıp dans pistinden geçerek ana bara doğru ilerlerken, Rihanna'nın "Birthday Cake" şarkısı kulüpte çınlamaktadır.

Arkasına yaklaşırken, gözlerim kırmızı topuklu ayakkabılarına düşüyor ve yavaşça siyah taytına doğru kayıyor. Deri gibi görünüyorlar ve ince bacaklarının her kıvrımını ve yuvarlak kalçasını ortaya çıkarıyorlar. Lanet olsun, sikimi onun içine sokmak istiyorum. Tayt, ince belinde yüksek duruyor ve sırtının bir kısmını gösteren beyaz bir kısa üst giyiyor. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, narin boynunu ortaya çıkarıyor. Onun yanındaki bara yaklaşıyorum ve arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum.

"Bu gece onun hesabı benden," diye barmen'e bildirip kartımı ona uzatıyorum.

Bana bir bakış attı ve güzel gözlerini devirdi. Neon ışıkların altında parıldayan gözleri. "Senin parana ihtiyacım yok, Kash." Elini uzattı ve kartımı barın üzerinden itti, kart kenardan düşüp ayaklarımın dibine yuvarlandı.

Eğilip kartı almak için eğilirken gülümserim. "Eve..."

O, bana dönerek, elini beline koyar ve homurdanır. "Bana takıntılı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Sırıttım. "Oh, takıntılıyım." Onu inkar edemezdim.

Bana doğru adım atar, başını yana eğerek elini göğsüme dokundurur. "Beni bara atıp burada sikmek ister misin?"

Onun sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Ben onu o harap motelde siktiğimden sonra midesi bulandı. O gece onun bodrumunda kalıp, orgazm olduktan sonra nasıl tepki vereceğini görmek için beklemedim, ama tahmin etmek gerekirse, farklı bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Şimdi seyircilerin önünde onu sikmeme izin mi veriyor? Ya beni şaşırtmaya çalışıyor ya da benim fahişem olmaya başlıyor. Elimi beline koyup onu kendime çekiyorum.

Bu bana sıkı bir gülümseme kazandırır. "Dürüst olmak gerekirse," diye başlıyorum ve gülümsemesi, sanki ne söyleyeceğimi merak ediyormuş gibi, titriyor. "Seni asla başkalarının önünde sikmem." Gözleri benimkileri arıyor, ama yalan bulamayacak. "Benim olanı paylaşmayacağım."

"Senin mi?" Kaşları yükselir ve sert bir kahkaha atar. "Ben sana ait değilim, Kashton." Beni iter ve ben buna izin veririm.

"Senin amından akan benim spermimdi, melek," diye hatırlatırım ona. "Bundan daha fazla *benim* olamazsın."

Benden gözlerini kaçırıp yutkunuyor. Onu sınırlarının ötesine iteceğim. Utanacak bir şey olmadığını öğrenecek. Onu rahatsız etmem gerekse bile.

Dönüp uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben elini tutup onu bana doğru çekiyorum. Yeşil gözleri bana bakıyor. "Bir saniye izin ver," diyor, dudaklarını yalıyor.

Sözlerindeki hassasiyet beni duraklatır. Onun neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim. Isabella bizi eğittiğinde Saint, Haidyn ve benim neler yaşadığımızı biliyorum. Eve'in Dollhouse'da neler yaşadığını düşünmek göğsümü sıkıştırıyor.

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum, ama o çekiliyor. Bu sefer tuvaletlere giden koridora doğru yürüdüğünde onu durdurmuyorum.

Yerime geri dönüyorum. Oturduğum anda, arkadaşlar gülmeye başlıyor. "Ne komik?" diye soruyorum, neyi kaçırdığımı merak ederek. Birayı elime alıp bir yudum almak üzereyim ki Grant cevap veriyor.

"Dostum, lütfen bana onu kovalamadığını söyle."

Dudaklarımın arasında içkiyle duraksıyorum. "Ne?" diye soruyorum, beni kızdırmadan önce söylediklerini yeniden ifade etmesi için ona bir şans veriyorum.

"Everett," diyor ve onun dudaklarından çıkan bu isim, soğuk şişeyi daha sıkı tutmama neden oluyor. "O lanet olası bir fahişe."

Yanında oturan arkadaşı Porter, omzuna vurur. "Fahişeler para alırlar dostum. O bedava."

"Kiminle yattığı kimin umurunda?" diyor Spencer. "O işe yaramaz."

"Bu ne demek lan?" Şişeyi masaya o kadar sert vuruyorum ki bira köpürerek masanın üzerine ve elimde sıçırıyor.

"Şaka yapıyor." Porter gülererek geçiştirir. "Eğer bir karın varsa, o da mükemmel bir metres olur."

Bira şişesini sallayarak kafasının yan tarafına vurmam istedim, ama alkolden kaygan olduğu için yüzünün yan tarafına vurarak onu geriye doğru savurdum.

Spencer kabinden atlar, gömleğimi yakalar ve beni koltuğumdan çeker. Yüzüme vurmam ister, ama ben daha hızlıyım ve bira kaplı yumruğumu burnuna indiririm.

Gözümün ucuyla Grant'in sırtıma atladığını görüyorum. Beni masaya çarpıyor. Kolum bir bardak birayı deviriyor. Onu yakalayıp, dönüp, onunla kafasının yan tarafına vuruyorum.

Bir el bana dokunur ve ben dönüp yumruk atmaya hazırlanırım, ama karşımda Colt, Finn, Alex ve Jenks durmaktadır. Kavgaları ayırırlar, ama bana dokunmazlar.

"Ne oluyor lan?" diye bağılıyor Tyson, bana doğru ilerliyor. Barmen olayı fark edip ona seslendi. Burada kavgalar her zaman olur. Her zaman tetikte olurlar. "Kashton," diye homurdanıyor Tyson, yerde kanlar içinde yuvarlanan üç adama bakarak. "Onları buradan çıkarın lan," diye bağılıyor adamlarına.

"O nerede?" diye bağırırım, kulübü gözlerimle tarayarak, gözlerimi odaklamaya çalışırım. Yanıp sönen ışıklar görmeyi zorlaştırıyor.

"Kim?" Tyson kolumu tutar, ama ben kolumu onun elinden çekip tuvalete giden koridora doğru koşarım. "Kash, yapma..."

Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açtım ve tezgahın başında duran iki kız beni içeri girerken gördüklerinde dönüp çığlık attılar.

"Ne halt ediyorsun?" Tyson, arkamdan girerken homurdanır.

Hızlı bir bakışla tüm kabin kapılarının açık olduğunu anlıyorum; o burada değil burada değil. Döndüm ve girdiğim kadar hızlı bir şekilde çıktım.

"Ne halt ediyorsun, Kash?" Tyson arkamdan koşarak sorar. "Çocuklar burada olduğunu biliyor mu?"

Onun sorusuna burun kıvrıyorum. Sanki lanet olası bir bakıcıya ihtiyacım varmış gibi. Arka kapıya doğru ilerleyip dışarı çıkıyorum ve otoparkta onun arabasını arıyorum, ama göremiyorum. Kaçmış. Ondan sonra onsuz gitmeyecektim, ama şimdi burada kalamam.

"Kash?" Tyson'ın sesini duyarım. Piç kurusu hala peşimde. "Gidiyorum," derim omzumun üzerinden bakarak, motosikletime doğru yürürüm.

Adrenalinim yükseliyor, nefesim düzensiz. Lanet olsun, onun adını bile bilmeleri beni sinirlendiriyor. Onu nereden tanıyorlar? Onu sikmek için para mı ödediler? Ona tecavüz mü ettiler? Onları orada, o anda bıçaklayıp öldürmeliydim.

"Kash, bekle..."

Ninja H2R'imın üzerine atlayıp, motoru çalıştırdım ve park yerinden çıkarken arka lastiği gıcırdatarak hızlandım. Biraz temiz hava almam lazım.

Bir trafik ışığına gelince cep telefonumu çıkarıp kulaklıklarına takıyorum ve 10 Years'ın "Wasteland" şarkısı çalmaya başlıyor. Işık yeşile dönünce, otoyola çıkmak için hızla yola koyuluyorum.

Serin gece havası yüzüme çarpar ve trafiğin yoğun olmadığı yerlerden geçerek hızımı umursamadan ilerlerim. Cep telefonumun çalması şarkıyı birkaç kez durdurur ve bunun kardeşlerim olduğunu anlarım. Tyson hepimizin hak ettiği bir babadır, ama şu anda beni ispiyonluyor. Haidyn ve Saint'i arayarak yaptıklarımı anlatıyor.

Kendimi ayarlarım, motosiklete geri otururum, yavaşça birinci vitesine geçerim, sonra gazı açarım. Hızlı şeritte tekerlekleri havaya kaldırırım, sonra motosikleti yere indirip bir sonraki çıkışa girerim. Yaklaşan kavşağı hızlıca kontrol eder, kimse olmadığını gördükten sonra kırmızı ışığı geçip sağa dönerek yolda hızla ilerlerim.

Birkaç dakika sonra, iki şeritli yolda olması gerekenden daha hızlı virajları alırken, arkamdan hızla yaklaşan farlar görüyorum.

Birkaç kez yanıp sönerler, ama ben onları görmezden gelirim. Eğer polis ise,

ondan kaçmaya hazırım. Onlardan korktuğum için değil, bu gece onlarla uğraşacak havada olmadığım için. Hâlâ gerginim ve kavga etmek istiyorum. Bir polisi dövmektense ondan kaçmayı tercih ederim. Bu kesinlikle adamları kızdırır.

Yaklaşık bir mil sonra, sonunda beni geçip frenlere basıyorlar.

Siktir.

Ön frenimi o kadar sert çekiyorum ki, ön tarafım aşağıya inerken arka tarafım yukarı kalkıyor. Arka lastik yola çarptığında her iki ayağımı da yere koyuyorum.

Araba iki şeritli yoldan çakıllı bir yola sapar ve ben de onu takip etmeye karar veririm. Durduğumda, kickstandımı indirip kulaklıklarımı çıkarırım ve arabaya doğru yürürüm. "Ne oluyor lan?" diye bağırırım. Kanım zaten kaynıyordu ama şimdi Blackout'taki o adamlara yapmak istediğim şeyi bitirme havasındayım. Kanlı yumruklarımı sıkarım.

Sürücü tarafındaki kapı intihar tarzında açılır ve siyah kapüşonlu bir adam dışarı çıkar.

"Bir sorun mu var lan?" Söylemek üzere olduğum sözler, yeşil gözlere baktığımda yarım kalır. "Adam?" diye sorarım. "Siktir ya dostum. Bir şeye ihtiyacın varsa beni arayabilirdin." Eve'in telefonundan çaldığım için numarasını bildiğimi biliyor. Ayrıca, onu evinde gördüğümünden farklı bir arabada.

Gözleri benimkine dönmeden önce bisikletime düşüyor. "Bir dakikan var mı?"

"Evet." Bunun iyi bir şey olamayacağını bilerek başımı sallıyorum.

"Ne istiyorsun?" "Cep telefonunu." Elini uzatıyor ve ben de cebimden çıkarıp

cebinden çıkarıp ona uzattım.

Onu çakıl yolun kenarına atıyor ve ben onun ormana kayboluşunu izliyorum.

Tamam.

"Bin," diye emrediyor, bana sırtını dönüyor ve ben de onu takip edip yolcu koltuğuna oturuyorum, hoparlörlerinden Shinedown'ın "Call Me" şarkısı hafifçe çalıyor.

"Boynumda bir takip cihazı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Tyson onları aradığından beri adamlar şüphesiz konumumu takip ediyorlardır.

"Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var." İki şeritli yola çıkıyor ve sonra bir klasörü kucağıma atıyor.

"Dollhouse'dan Everett'in videolarını bulabildin mi?" diye soruyorum, kalbim buradaki içeriği düşünerek hızla atıyor. Dosyayı açıyorum ve bir polis raporu buluyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Beklediğim şey bu değildi. "Bunu nasıl buldun?" diye soruyorum, ama cevabı zaten biliyorum. İçeride çalıştığını söylemişti. Polis içinde bağlantıları var. İhtiyacımız olduğu için değil, ama davaların arkasındaki evrakları görüyor.

"Başı dertte." Sorumu görmezden geliyor.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Ne tür bir belada?" "Polisi aradı..."

"Evet, mezarlıkta bulduğu ceset yüzünden. Ty'ın maaşlı dedektifi bize söyledi." Ona durumu anlatıyorum. "Ayrıca onun suçsuz olduğu da söylendi."

O içini çekti. "O kadar basit değil. Onu cinayetlerden dolayı hapse attırmaya çalışacaklar."

Gülüyorum. "Yedi cinayeti de onun işlediğini mi düşünüyorlar? Bu çok saçma." Onun üç erkeği öldürdüğünü gördüm, ama yedi kadını? İçimden bir ses bunun benim kızım olmadığını söylüyor.

"Onun DNA'sını buldular." Bana hızlıca bir bakış attıktan sonra tekrar yola döndü.

Dedektif bize bundan bahsetmemiştii. "Belki cesede dokunmuştur..."

"Tanrım. Kimse dinlemiyor mu?" diye bağırır ve avucunu direksiyona vurur. "Ona söylemeye çalıştım..."

"Dur. Ne zaman?" Cevap vermez ve ben dişlerimi gıcırdatırım. "Geçen gece senin evinde konuştuğumuzda bunu biliyor muydun?"

O da bu soruyu görmezden geliyor. "Hayatı şu anda tehlikede ve o bunu ciddiye almıyor. Senin ciddiye alacağını düşünmüştüm."

"Ciddiyim," diye bağıriyorum ve gözlerimi rapora indiriyorum. "İyi. Ona kaçmasını söyledim..."

"Olmaz," diye sözünü kestim. Onu çok uzun zamandır arıyorum, şimdi gitmesine izin veremem. Ama şimdi, geçen gece telefonda neden kasabadan ayrılması konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu anlıyorum.

Direksiyonu daha sıkı kavrar. "O zaman onu Carnage'da saklaman gerekecek."

"Tamam," derim rahatça.

Yumuşak bir kahkaha attı. "O isteyerek gitmeyecek."

"Sanki bu bir sorun olacakmış gibi konuşuyorsun." Cesedi nasıl bulunduğunu anlattığı ayrıntılı belgeleri gözden geçiriyorum. Belgelerde, yanında bir avukatın da bulunduğu belirtiliyor: William Marks. Nami diğer Bill. "Ne kadar vaktim var?" Bir plan yapmam gerekecek.

"Üç hafta diyebilirim. En fazla bir ay. Bu işi çabucak bitirmek istiyorlar. Ama önce her şeyi hazırlamaları gerekiyor. Onu tutuklamaya geldiklerinde, itiraz edecek hiçbir şey kalmayacak."

Başımı sallıyorum. "Hazır olacağım." Ama onu Carnage'da benim köpeğim yapmak istesem de, ekliyorum: "Tyson'ın dedektifine gidebilirim. Ona şunu söyleyebilirim..."

"Ona güvenme." Başını sallar. "Ya sen varsın ya da kimse yok."

Beni. Beni var.

"Peki ya patronun? Uçaktaki dedektif?"

Cevap vermeden önce derin bir nefes alır. "Bu onun departmanı değil."

Nasıl onun departmanı değil? Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama bunun bir çıkmaz sokak olduğunu anlıyorum. O yardımcı olamaz.

"Eğer tuzağa düşürülüyorsa, halka açık yerlerde partiye gitmemesi gerekir," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Evde sarhoş olabilir.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar ve ben de onun bazı sorularımı görmezden geldiği gibi onu görmezden gelmeyi düşünürüm, ama bu Eve ile ilgili.

"Onu Blackout'ta gördüm."

Kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Bu gece." Onun gösterge panelinde yanan saate göz attım. "Yaklaşık yirmi dakika önce. Oradan yeni geldim."

"Emin misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet. Onunla konuştum." Kırık parmak eklemlerimi yumruklayarak ekliyorum, "Bazı adamlar Eve hakkında kötü konuşuyorlardı. Onları dövdükten sonra onu aradım. Onu oradan sürükleyip çıkaracaktım ama çoktan gitmişti."

Koltuğunda kıpırdanarak arabayı durdurur ve motosikletimin yanına park ettiğini görürüm. Ona bakarım, sanki bana bakamıyormuş gibi ön camdan dışarıya bakmaktadır.

"Neden ona yardım ediyorsun?" Seks yaptıklarını söyledi, ama bundan daha fazlası mı var? Onu seviyor mu? Yoksa sadece şimdilik ortalıkta görünmemesini ve onun için çalışmaya devam etmesini mi istiyor? Her halükarda, bu onun yararına olmalı.

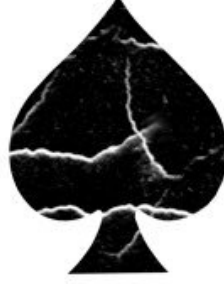
Adam yutkunur ve bana bakar. Konuşurken gözlerinde hiçbir duygu yoktur. "Masumken suçlanmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Bana yardım eden biri vardı. Ama yapabileceğim çok fazla bir şey yok. Geçen geceki konuşmamızdan sonra, onun için o kişinin sen olduğunu anladım." Bunun üzerine, tekrar ön cama bakar ve bunun tek alabileceğim cevap olduğunu anlarım.

Klasörü kapatıp kucağına koyuyorum. Yolcu kapısını kapattığımda, arabayı hareket ettiriyor ve arka lambaları virajlı iki şeritli yolda kayboluyor.

Haidyn beni aradığında telefonum ışıklandırıyor ve karanlık gecede onu bulmama yardımcı oluyor. Çalılardan telefonu alıyorum, aramayı görmezden geliyorum ve Spotify'ı açıyorum. Nickelback'in "Follow You Home" şarkısı kulaklarımı doldururken, bu güzel sarışını nasıl esir alacağımı düşünmeye çalışıyorum. Çünkü onun Carnage'a kendi isteğiyle gelmeyeceğini biliyorum. Bunun için fazla bağımsız bir kız.

Melekimi cehennemde yaşamaya zorlamam gerekecek.

YİRMİ BİR

KASHTON

Birkaç saat sonra Carnage'a geri dönüyorum. Yolculuk beni daha da mahvetti. Adamların Eve hakkında konuşma şekli ve sonra Adam ile yaptığım konuşma... başımı ağrıtıyor.

En azından Saint ve Haidyn telefonumu bombardımana tutmayı bıraktılar.

Onlarla yüz yüze konuşmam lazım. Neler olduğunu anlatmam lazım. Onlara haber vermeden onu buraya getiremem. Özellikle de Ashtyn ve Eve'in bir geçmişi varsa. Adam onların arkadaş olmadığını söyledi, ama Ashtyn onu tanıyacak mı? Eğer tanırsa, bu nasıl sonuçlanacak? Ashtyn kardeşimizi vurduğundan beri onu sevmiyorum. Ona çok fazla güvendik, bizim gibi olduğunu düşündük, ama o Saint'i ihanet etti. Bunu hepimize ihanet olarak görüyorum. Kardeşim onu seviyor ve ben buna saygı duyuyorum, ama onu kabul etmek zorunda değilim.

Asansörün kapısı bodrumda açıldığı anda, No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı kulaklarıma çarparak Haidyn'in keyifli olduğunu haber verir.

Saatime baktığımda, sabahın dördüne çeyrek kaldığını görüyorum. Her zamankinden daha geç saatte aşağıda. Plastik şerit perdeleri kenara iterek, Saint ile karşı karşıya geliyorum.

"İyi şanslar." Bana başını sallayarak selam veriyor ve yanımdan geçip gidiyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, ona dönerek.

"İki saattir burada, aynı şarkıyı tekrar tekrar dinliyor." Sonra Saint asansöre doğru yürüyerek ortadan kaybolur.

Bodrumdan geçip çukurları geçerek hücrelerin bulunduğu koridora doğru ilerliyorum. Sağdaki dördüncü kata geliyorum ve kapının açık olduğunu görüyorum.

Şarkı beton odadan yüksek sesle geliyor. Kardeşimin kanlı beyaz tişörtü yerde buruşuk bir şekilde dururken, o dudaklarında yanan sigarayla odanın ortasında duruyor. Hudson yerde kıvrılmış bir şekilde yatıyor, titrek çıplak vücudu kanla kaplı ve sırlıklam.

"Haidyn?" diye sesleniyorum.

Elini uzatıp sigarayı çıkarır ve bana döner. Son derece sakın görünür ve bu beni biraz korkutur. Nedenini bilmiyorum. Kardeşlerimin öfke nöbetleri geçirdiğini ve ortalığı dağıttığını görmüşlüğüm vardır. Ama bu... farklı. Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Her şey yolunda mı?" diye müzik sesini bastırarak bağıriyorum.

Sigarayı dudaklarına götürür, bir nefes çeker ve karanlık odada ucunda parıldayan izmarit Hudson'ın üzerine düşer. O da, sigara izmaritini Hudson'ın boynuna düşürür. Hudson, izmarit boynuna düştüğünde inler ve ellerini sallayarak onu itmeye çalışır. Adamın gözleri yok. Haidyn, Charlotte'u becerirken çekilmiş videoları izlediğini övündükten sonra gözlerini oydu. Ben de aynısını yapardım.

"Evet, neden?" diye sorar, şarkı biterken.

"Sadece merak ettim." Hublot saatime bakarım. "Geç oldu. Ya da erken..."

"Güzel bir gün geçiriyoruz, değil mi Hudson?" O piçi karnına tekmeler ve adam koruyucu bir pozisyonda kollarını kendine sararak yuvarlanır.

Şarkı yeniden başlar ve Haidyn kot pantolonundan sigara paketini çıkararak bir tane daha yakar.

"Haidyn?"

Dönüp baktığımda, koridorda hücre dışında duran uykulu görünümlü Charlotte'u görüyorum. Üzerinde tişört, pamuklu şort ve tüylü pembe terlikler var, ağır gözleri kocasına dikilmiş.

"Selam, bebek yüzlü." Hücreden çıkar ve eğilerek onu öper.

Charlotte geri çekilir, gözlerinde endişeyle kocasının gözlerine bakar. "Yatağa dön."

"Hemen geliyorum."

Kanlı elini tutarak ona küçük bir gülümseme attı. "Şimdi benimle gelmeni istiyorum." Gözleri Hudson'dan ona kaydı. "Bu daha sonraya kadar bekleyebilir."

"Charlotte..."

"Seni istiyorum," diye sözünü keser.

Bir saniye sonra, alnını öper. "Yukarı çık. Hemen arkandan geliyorum." Tartışmaya başlamak üzereyken, "Soyun ve yatağa gir" der.

Hudson'a son bir kez bakarak, dönüp koridorda kaybolur, asansöre doğru gider ve odalarına çıkar.

Haidyn hücreye girer, müziği kapatır ve Hudson'a, "Bugün şanslı günün değil. Karımı becerdikten sonra seninle oynamak için geri geleceğim," der.

Hudson yuvarlanarak bize sırtını döner ve ben Haidyn'i takip ederek hücreden çıkarım. Haidyn kapıyı kapatır ve o piçi içeride kilitler. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorarım. Eve hakkındaki konuşmamız başka bir güne kalacak. Adam birkaç haftam olduğunu söyledi. Bu bana bir plan yapıp arkadaşlarıma anlatmak için bolca zaman verir.

Haidyn durur, kanlı elini saçlarının arasından geçirir ve iç çeker. "Dollhouse'dayken halüsinasyon gördüm."

Onun, arkadaşlarına kurucuların geliştirdiği teknolojinin yan etkileri olabileceğini söylediğini hatırlayarak başımı sallarım.

"Hâlâ yan etkiler yaşıyor musun?" Sadece birkaç hafta oldu, ama acaba bu durum sonsuza kadar sürecek mi diye merak ediyorum.

Kafasını sallar. "Hayır. Evet..." Sesi kesilir, hücreye bakar ve sonra bana döner. "Gece yarısı civarında Ryat'tan bir telefon aldım. Halüsinasyon görüyordu ve konuşacak birine ihtiyacı vardı."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O iyi mi?"

"Karısının ve çocuklarının gözlerinin önünde işkence görüp öldürüldüğünü gören bir adamın olabileceği kadar iyi. Çok gerçekçi geliyor. Kendine bunun bir halüsinasyon olduğunu ne kadar söylersen söyle." Ayaklarını açarak devam eder. "Onun aramasından sonra tekrar uykuya daldım ve şey..."

"Kabus gördün mü?" diye soruyorum, sesi kesildiğinde.

Cevap vermez ve Ryat ile yaptığı telefon görüşmesinin Haidyn'in en büyük korkusunu gerçeğe dönüştürdüğünü anlarım.

"O güvende, dostum," diye onu temin ederim. Ona Dollhouse'dayken Charlotte'a ne olduğunu hiç sormadım. Sormama gerek yoktu.

"Şimdilik," diye homurdanıyor. "Ama bu, o orospu çocuğunun ona yapacağı şeyi değiştirmez."

Çıplak omzuna bir tokat attım. "Yukarı çık ve karını sik. Sen işini bitirdiğinde o hala burada olacak." O piç kurusu hiçbir yere gitmiyor. Lanet olsun, göremiyor ki. Devin, gözlerinin olduğu yeri kapatan özel bir maske yaptı. Haidyn, enfeksiyondan ölmesini istemiyordu, çok kolay olurdu, dedi. Hayır. Ölümünün yavaş ve yıllarca sürmesini istiyor. Ama bu gidişle, bir hafta daha yaşayabileceğinden emin değilim.

Haidyn uzaklaşmak için dönüyor ama durup bir kez daha bana dönüyor. "Sin ile konuştun mu?"

Kafamı sallarım.

"Onu ara."

Keşke o kadar kolay olsaydı. Yine onun evine giderdim, ama Ellington'ı üzmem istemiyorum. Yeterince zorluk çekti ve hamile. Ona daha fazla stres yaşatmak istemiyorum. Özellikle de onu o randevuya götürdüğümde ne kadar ağladığını gördükten sonra. "Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Haidyn tekrar hareket eder ve ben de onu koridordan takip ederek çukurların bulunduğu açık odaya girerim. Köşedeki lavaboya gider, musluğu açar ve ellerine sabun döker. "Tyson o toplantıyı düzenlediğinde Sin, Blackout'a oldukça kızgın görünüyordu." Kanlı kollarını yıkamaya başlarken, öfkesinin kalıntıları lavaboya sıçrar. "Ryat halüsinasyon görüyorsa, Sin'in de gördüğünden eminim." Tüm köpüğü duruladıktan sonra suyu kapatır ve birkaç havlu alır, sonra bana döner. "Sana ne kadar kızgın olursa olsun, söz veriyorum... bir arkadaşına ihtiyacı var." Bunun üzerine, buruşuk kağıt havluları atar ve uzaklaşır, asansöre doğru yürür, yukarı çıkıp duş almak ve karısıyla sevişmek için.

Ondan sonra, Hudson'ı o lanet şarkıyı tekrar tekrar çalarak işkence etmeye devam edeceğinden hiç şüphem yok.

Cep telefonumu çıkarıp Sin'in numarasına giriyorum. Bir mesaj yazıyorum ama sonra siliyorum. Saat sabahın dördü. Adam'la olan görüşmem

zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve ne yapacağım konusunda kararsız kalıyorum. Eve'e geçmişini öylece soramam. O, hayatı hakkında açıkça konuşan türden bir kadın değil. En azından benim gibi birine karşı.

Ama seks? Birinin nasıl sevişmekten hoşlandığını görerek onun hakkında çok şey öğrenebilirsin. Ya da sevişmekten hoşlanmadığını. Bizim dünyamızda ya dominant ya da submissive olursun ve sana söz veriyorum, yüzde 99,9 oranında kadınlar submissive olur. Ve Eve birinin oyuncağı olacaksa, o da benim olacak.

Odama koşuyorum, tişörtümü değiştiriyorum, bir şapka alıyorum ve çantamı hazırlıyorum. Bu gece ikinci kez kız arkadaşımı görmeye gidiyorum.

EVERETT

On altı yaşında

Yatak odamın kapısı gürültüyle açılır ve ben hızla yataktan kalkarım.

"Kalk," diyor babam.

Yutkunarak, yorganı itip ayağa kalkarım. Nereye gittiğimi sormak isterim, ama zaten biliyorum. Son birkaç aydır aynı randevuya gidiyorum.

Benim bir kadın olduğumu ve bir kadının sorumlulukları olduğunu söylüyorlar.

Bu ne anlama geliyorsa.

Ayakkabılarımı giyip odamdan çıkıp onun peşinden gidiyorum. Ayaklarım ağırlaşmış, kalbim kırılmış. Bu hayat yaşamaya değer değil. Eskisi gibi değil, ama bunun benim için her şeyin sonu olduğuna inanmayı reddediyorum. Eğer öyleyse, o zaman en iyisi hayatıma son vermek.

Koridorun sonunda duruyoruz ve o benim için kapıyı açıyor. O her zaman kalıyor. Bunu, doktora saldırmayacağımı garanti etmek için yapıyor. Bir kez denedim. Babam beni boynumdan tutup duvara çarpmadan önce yüzüne vurmaya başardım. Bu beni bayılttı. Uyandığımda, masaya bağlanmışım ve o beni izliyordu. Sonra, şiddetli davranışımın cezası olarak üç gün boyunca deli gömleği giydirildim.

"Merhaba Eve." Kadın bana dostça gülümsüyor. Burada kimse dostça davranmıyor. "Gel." Masayı okşuyor. "Uzan."

Rutini biliyorum, bu yüzden ayakkabılarımı, eşofmanımı ve iç çamaşırimi çıkarıyorum, sonra masaya tırmanıp kollarımı yanlara indirip avuç içlerimi yukarı bakacak şekilde uzanıyorum. Bu pozisyon onu güvende hissettiriyor. Benim nasıl hissettiğim kimin umurunda?

Bana karşı koymamam için bileklerimi masaya bağlar, sonra göğsümün üst kısmına ve karnıma da birer tane daha bağlar. "Sadece önlem amaçlı," der. "Hiç acı hissetmeyeceksin."

Gergin bir şekilde yutkunup tavana bakıyorum. Her zaman aşağılayıcı durumlara düşünüyorum.

"Küçük bir iğne," diyor, damar yolunu koluma takmadan önce. Sonra damarlarımdan soğuk bir his geçiyor ve titriyorum.

Sadece birkaç saniye sonra gözlerim ağırlaşır ve vücudum masaya gevşer. İlaçlardan nefret ediyorum. Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum. Beni dibe çeken ve zayıflatan ilaçlara boyun eğmektense, tekmelemek, bağırarak ve onlarla mücadele etmeyi tercih ederim.

"Başlıyorum."

Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. Bu yüzden her gece kendimi komaya sokacak kadar içmeyi tercih ediyorum. Her gün bana eskiden kim olduğumu hatırlatan şeytanları susturmak için.

Kendi bedenim üzerinde hiçbir söz hakkım ya da kontrolüm olmadığını. Ne yaptığını tam olarak bilmiyorum. Ondan sonra her şey bulanıklaşıyordu. Odamda uyanır, birkaç gün boyunca ağrı ve sızı içinde kalırdım. Babam odama gelir ve ağrı kesici hapları zorla yuttururdu. Tam kendim gibi hissettiğimi düşündüğüm anda, onu tekrar ziyaret etme zamanı gelirdi. Bu sonsuz bir döngüydü.

Şanslı olsaydım, bağımlılığım beni öldürürdü, ama bu mümkün değil.

Bir yudum alıp, yakıcı hissi ile nefesimi kesip çenemden akan alkolü siliyorum. Her gece olduğu gibi, mezarlıkta, elinde bir şişe Jack ile isimsiz mezarın önünde oturuyorum. Dışarısı soğuk. Her zamankinden daha soğuk.

Kara deliğe düşmedim, ama kenarında sallanıyorum. Baş aşağı dalmak iyi bir fikir gibi geliyor. Belki düşüş

Öldür beni. Ama hayatta hiç o kadar şanslı değilim. Neden kurgusal bir senaryoda şanslı olayım ki?

Şişeyi tekrar geriye doğru eğip, içinde kalanları içip bir kenara atıyorum.

Düz olmayan zemine uzanıp ağır göz kapaklarımı kapatıyorum. Hayatımı uyuyarak geçirmek istiyorum. Bu, zamanın geçmesine yardımcı olur.

Dalların sesi beni irkiltir. Karanlık mezarlık aydınlatmasına birinin girdiğini görünce sırtımı işaretsiz mezar taşına çarparak yaslarım.

"Lanet olsun, Kash," diye tıslarım, o da geçen sefer beni buraya takip ettiğinde olduğu gibi aynı ağaca yaslanıp rahatça oturur.

"Seni daha önce aramaya çıkmıştım."

Hava serin olmasına rağmen, tişört ve kot pantolon giymiş, beyzbol şapkasını ters takmış. Ayaklarının yanına siyah bir spor çantası bırakıyor ve bu beni anında tedirgin ediyor. Çünkü bu sefer benim çantam yanımda değil. Gardımı düşürdüm ve onun beni iki kez sikmesine izin verdim.

"Senin bir hayatın yok mu?"

"Şu anda ona bakıyorum," diye cevaplıyor, gözleri gözlerimde.

O yanıma geldiğinde, karnımdaki kelekleri görmezden gelerek başka yere bakıyorum. Bunun yerine ayağa kalkıyorum, kot pantolonumu silkeliyorum ve ellerimi birbirine vurarak tozu temizliyorum. "Eve git, Kash. Beni takip etmeyi bırak." Ona sırtımı dönüyorum ve mezarlığı geçip ormanın derinliklerine doğru yürümeye başlıyorum. Kafamı boşaltmam lazım ve çantam yanımda olmadığı için onu bayıltacak ilaçlarım da yok.

"Sıkıldım."

Sözleri beni durdurur. Soğuk bir ürperti ensemdeki tüyleri diken diken eder. Adam sıkılacağını söylemişti. Dikkatli olmam gerektiğini. Bu bir tesadüf mü?

Botlarının altında kırılan dalların sesi rüzgârla birlikte terk edilmiş mezarlığın etrafında yankılanıyor, ama ben olduğum yerde kalıyorum. Ses durmadan önce daha da yükseliyor ve sırtımda onun vücudunun ısını hissedebiliyorum.

"Seninle oynamak istiyorum," diyor ve beni titretir. Elleri rüzgârda uçuşan saçlarımı omuzlarımdan toplayıp

omuzlarımdan toplayıp ensemdede tutuyor. "Benimle oynar mısın?"

Hiç *oynamak* için arkadaşım olmadı.

Gergin bir şekilde yutkunarak, ona sırtımı dönerek soruyorum. Merakım beni ele geçiriyor. "Aklında ne var?"

"Saklambaç," diyor ve bu beni gülümsetiyor.

Dönüp, saçlarım parmaklarının arasından kayarken, ona bakıyorum. "Saklambaç mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?"

Elimi uzatıp sert göğsüne koyuyorum. İnce gömleğinin altından kalbinin yavaş ve düzenli attığını hissedebiliyorum. "Bu... sana yakışmayacak bir şey. Çocukça."

Dudaklarının köşesi seğirir. "Aklımda yetişkinler için bir versiyon var." Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve fısıldarım, "Ne demek istiyorsun?"

"Sen saklanırsın, ama ben seni bulduğumda, sen bana aitsin."

Midem burkuluyor, ama amımdan ıslaklık damlıyor. Kashton Landon Pierce'a ait olmak mı? En çılgın rüyalarımdaya bile bunun bir seçenek olabileceğini düşünmemiştim. Ama o burada, karşımda dururken, bu düşünce o kadar da kötü gelmiyor. Ellerimi indirip, ondan bir adım geri çekiliyorum. "Ne yapacaksın, beni damgalayacak mısın?" Nabzımın hızlandığını gizlemek için sert bir kahkaha attım.

Dövmeli parmak eklemlerini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdikten sonra elini boğazıma doladı. Bana doğru adım attığında ona karşı koymadım. "Seni bulduğumda, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca benimle oynayacaksın."

Hayal kırıklığı beni kaplar. Beni sonsuza kadar istediğini sanmışım, ama bunu aklımdan çıkarırım. Belki de içtiğim içki beni delirtiyordur.

O bir erkek, dünyadaki en nefret ettiğim şey. Ne zamandan beri bir erkeğin benimle oynamasına izin vermek istiyorum? "Senin oyuncağın olmakla ilgilenmiyorum, Kashton," diyorum.

Elini biraz daha sıkıyor, ama yine de nefesimi kesmeyecek kadar. "Kendine yalan söyleyebilirsin, melek, ama bana yalan söyleyemezsin. Ne istediğini biliyorum."

Öyle mi? "Neymiş o?" Bu ilginç olacak.

"Seni kontrol edecek biri." Başını yana eğdi ve kalbim göğsümde atmaya başladı. "Ne yapacağını ve nasıl yapacağını sana söyleyecek bir erkeğe ihtiyacın var."

Gözlerimi ona dikip bakıyorum çünkü sözleri vücudumu arzuyla titretmiş durumda. Yıllardır çok iyi idare ediyordum ama o bir hafta içinde her şeyi mahvetti. Onunla iki kez yattım ve birdenbire vücudum onu istiyor. Sanki ilk kez uyuşturucu denemiş ve o hissi tekrar yaşamak için peşinde koşuyormuşum gibi.

Boğazımı uyarıcı bir şekilde sıkıyor, sanki zihnimi susturup dikkatimi tekrar ona vermemi istiyor gibi.

"Ne zaman yemek yiyeceğini ve ne zaman uyuyacağını ben kontrol edeceğim." Eli beni vücuduna doğru çekiyor ve göz teması kurmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor. O konuşmaya devam ederken, gömleğinin yumuşak kumaşını sıkıca tutuyorum. "Nasıl sikileceğini ve ne zaman boşalabileceğini."

Yutkunuyorum ve bu bana sinsi bir sırıtış kazandırıyor; sözlerinin beni etkilediğini biliyor.

"Sadece bunu düşünerek bile ıslandığından eminim."

Dudaklarımı yalarım.

"Benim fahişem olmak istemen sorun değil, Eve." Neden onun oyuncağı olmak istemediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Kullanılmak istemenin yanlış bir yanı yok."

Ama var. Bu, benim bu kadar çok uğraşarak ulaşmaya çalıştığım kişi değil. "Cehenneme git," diyorum ona.

Reddedilince kaşlarını daha da çatıyor. "Sadece sen ve ben olacağız, Eve."

Dizlerim titremeye başlar. Geçmişimi biliyor mu? Kullanıldığımı ve elden ele dolaştığımı? Beni sadece kendine isteyen birini hiç tanımadım. Asla yeterli olmadım.

"Kimse izlemiyor. Sadece biz varız."

Bir kez daha ne fark eder ki? Zaten iki kez yaptık. Sonrasında kendimden nefret etsem de, o an iyi hissettirmişti.

"Tamam." Bu tek kelime, zihnim ne dediğimi henüz işleyemeden titrek dudaklarımdan dökülür. Vücudum onu istiyor. Şu anda bile ona doğru eğiliyor. İçimde bir savaş var, bir yandan bıçağı göğsüne saplamak istiyorum, diğer yandan dizlerimin üzerine çöküp yüzümü istediği gibi sikmesine izin vermek istiyorum.

Aklım doğruyu yanlışı bilir, ama bedenim... o sadece onun tarif ettiklerini bilir.

"Tamam ne, melek? Bana ne istediğini söylemelisin."

Kirpiklerimin arasından ona bakarak, titrek bir nefes alıyorum. "Saklambaç oynayacağım. Beni bulursan, kırk sekiz saat boyunca senin olacağım."

"Seni bulduğumda," diye düzeltir beni.

"Bulamazsan ne olacak?" Beni bulamayacağı düşüncesi beni korkutuyor. Ya bu bir tuzaksa? Ya beni saklanırken görmek istiyor ve peşimden gelmeyecekse? Beni tuzağa düşürmek için. Ne kadar çaresiz olduğumu görmek için.

Elini boynumdan çekiyor ve soğuktan titriyorum. Kashton soruma gülüyor ve saatine bakıyor. "Altmış saniyen var, sonra seni almaya geleceğim."

"60 saniyede çok uzağa gidemem." Şakacı bir şekilde gülümsüyorum. Adrenalinim çoktan yükselmeye başladı. En son mezarlıkta durduğumuzda, *Isabella'daki* adamdan beni kurtarmasının beni tahrik ettiğini söylediğinde haklıydı.

İhtiyacım olduğunda yanımdaydı ve beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan ilk erkekti. Şimdilik.

"Mesele kaçmak değil, Eve. Mesele saklanmak," diye açıklıyor. "Ve sen değerli vaktini boşa harcıyorsun. Koş ve saklan."

Arkamı dönüp mezarlığı geçiyorum, eski mezarların üzerine basıp, kalın botlarımla işaretsiz mezar taşlarından kaçınıyorum. Arkada saklanabileceğim bir mozole var.

Omzumun üzerinden baktığımda onu artık göremiyorum ve kendime gülümsüyorum. Eski beton yapı görünür hale geliyor ve ben keskin bir sağa dönüş yapıyorum. İki basamağı çıkıp, ağır kapılardan birini iterek açıyorum ve içeri giriyorum.

Sırtımı kapıya dayayıp, nefesimi düzenlerken gözlerimin alışması için bir saniye bekliyorum. İçki içmek ve koşmak, birlikte yapılması gereken iki şey değer.

Karşı ucun üst kısmında üç adet vitray pencere var, ancak bu pencereler içeriye fazla ışık girmesine izin vermiyor. Özellikle bu gece gibi bir gecede. Kalıcı küf kokusu burnumu

burnumu kıvırıyor. Dışarıdaki rüzgarı duyabiliyorsunuz. O kadar kuvvetli ki, ağaç dalları binanın yan tarafına sürtünüyor.

Cep telefonumu arka cebimden çıkarıp, daha iyi görebilmek için fenerini açıyorum.

Oda oldukça küçük. Beton dışında hiçbir şeyden yapılmamış. Sağ ve sol duvarlarda, mezarlarında saklı olan eski lordlar bulunuyor. Her iki tarafta da dört sıra ve üç sıra halinde dizilmişler.

Odanın ortasında küçük bir bank var, böylece oturup saygınızı gösterebilir veya ihanet ettikleri dünyadan uzaklaştırılmış Lord için ağlayabilirsiniz.

Yerde her yerde kir ve ölü yapraklar var. Arkaya doğru yürürken botlarım onları ezip geçiyor. İki beton sütun her iki yanında dik duruyor ve aralarında beton mezar benzeri yapılarda iki Lord daha yatıyor.

Onlar gerçekten önemli kişiler olmalı. Lordlar istedikleri yere, ailelerinin yanına gömülebilirler. Yeminlerine ihanet edenler ise katedralin arkasındaki mezarlığa getirilip atılırlar. Bu Lordların betonun içindeki özel bir mezar olan mozoleye yerleştirilmiş olmaları, çok saygı duyulan kişiler oldukları anlamına gelir. Kurucular olabilir mi? Onlar bile, topluma ihanet ettikleri takdirde yakılıp rüzgârla savrulduklarını biliyorum.

Platforma çıkarak, kirle kaplı mezarların üzerinde elimi gezdiriyorum. Gördüğüm kadarıyla oyulmuş isimler yok, sadece unutulmuş ve çürümeye terk edilmiş bedenler var.

Bir gün ben de böyle olacağım. Öldüğümde kimse beni ziyarete gelmeyecek. Buna kızgın değilim. Hayatın böyle olduğunu öğrendim. Ne hayattayken ne de öldükten sonra kimse seni umursamıyor.

Bu bana mezarlıkta bulduğum kadını hatırlatıyor. Tanrı bilir ne kadar süre işkence gördükten sonra tek başına çürümeye terk edilmiş. Ailesi ona ne olduğunu bilmeye hak ediyordu. O da huzur içinde yatmaya hak ediyordu.

Arkamda kapıların açılma sesi, saklanmam gerektiğini hatırlatıyor. Ama içten içe, gerçekten bulunmak istiyorum. Yıllardır yalnızım; kırk sekiz saat birine ait olmak ne fark eder ki? Onun için sadece bir oyuncak olsam bile.

İçki kanımı ısıtıyor ve Kashton'ın beni siktiği düşüncesi amımı sıkıştırıyor. Sonuçta güzel bir gece olacak.

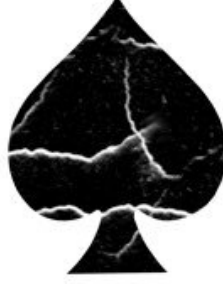
"Seni buldum, melek. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ona dönmeden önce gülümsememi saklıyorum ve görmek için el fenerimi yakıyorum. Kapalı kapıların önünde duruyor, dövmeli kolları göğsünde kavuşturulmuş ve spor çantası kirli beton zeminde, savaş botlarının yanında duruyor. Şapkası hala başında ve ters dönmüş. Keskin çenesi ve güzel mavi gözleri beni bacaklarımın titremesine neden oluyor.

El fenerim onu kötü ve ürkütücü bir şeytan gibi gösteriyor. Beni götürmeye gelen bir tanrı gibi. Ama ben cennete gitmiyorum. Bizim dünyamızda kimse cennete gitmiyor. Bu, cehenneme tek yönlü bir yolculuk.

"Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca tamamen seninim" dediğimde gözlerim onun gözleriyle buluştu. İki kez intihar etmeye çalıştım. Hayatta olduğum sürece hayatımı yaşamalıyım.

YİRMİ İKİ

KASHTON

Orada durmuş bana bakıyor. Kızımın şartlarımı kabul etmesine şaşırmadım. Kabul edeceğini biliyordum.

Eve temkinli biridir, ama aynı zamanda zorluklardan kaçan biri de değildir. Onu zorlayarak ne kadar ileri gidebileceğini göreceğim. Cinsel ve zihinsel olarak. Geçmişinin şu anda hayatını ne kadar kontrol ettiğini görmek istiyorum.

Adam, erkeklerden nefret ettiği için intikam cinayetleri işlediğini söyledi. Ona ne yaptılar da onlardan bu kadar nefret ediyor?

Dollhouse'da zaman geçirmiş kadınların fotoğraflarını gördüm ve raporlarını okudum, ama hiçbirini hayatta kalmamış. O neyi farklı yaptı? Güçlü olduğunu söyleyebilirim. Bu kadın aynı zamanda inatçı ve sinir bozucu, ama tamamen benim olacak. Benim karım olma fikrine ikna olana kadar onu bodrumumda kilitli tutmam gerekse bile.

Geçmişinde ne olduğu önemli değil. Ben onun geleceğim. Onun efendisi olacağım. "Soyun."

Gözleri büyüdü ve burada bu kadar savunmasız kalacağı düşüncesiyle elindeki cep telefonu titremeye başladı. "Ama..."

"Ben sana emir veririm, sen de onu yerine getirirsin," diye hatırlatırım. Bu kadar basit.

O da başını sallar ve cep telefonunu arkasındaki mezarın üzerine koyar, el fenerini yakar. Yavaşça gömleğinin eteğini tutar ve başının üzerinden çıkarır, bu sırada saçları sırtına dökülür.

"Sütyen ve iç çamaşırı. Benim olanı görmek istiyorum," diyorum ve o, elini arkasına uzatıp sütyenini açmadan önce duraksıyor.

Sonra kot pantolonunu çıkarır, botlarını çıkarır ve kot pantolonunu mükemmel tonlu bacaklarından aşağı doğru iter. Katedral ofisinde o gece olduğu gibi bacaklarının başımı sardığını hayal ederken ağzım sulanır.

Spor çantamı alıp mozoleyi geçerek küçük boşluğu kapatıyorum ve çantayı karşıdaki mezarın üzerine koyuyorum.

Çoraplarını ve iç çamaşırlarını çıkardıktan sonra, kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru dönüyor. Nefesi hızlanmış ve omuzları titremeye başlamış. Dışarısı oldukça soğuk ama burası daha da soğuk.

Bir rüzgâr esintisi uğulduyor ve ağaç dalları binanın dışını ve pencereleri tırmalıyor, bu da onu irkiliyor.

Eğilip giysilerini topluyorum ve çantamın yanındaki mezara atıyorum. "Arkanı dön" diyorum ve o tartışmadan hemen yapar.

Ben çantamın fermuarını açıp birkaç şey çıkarmadan önce, o ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturarak ısınmaya çalışır.

"Ellerini arkada birleştir."

Söyleneni yapmadan önce titrek bir nefes alır. Küçük bir deri kemerle bileklerini birbirine bağlarım ve sonra bir sonraki eşyayı alırım. Başının üstünden uzanarak, narin boynuna kalın deriyi nazikçe yerleştiririm ve tasmayı yerine takarken saçlarını yana doğru çekiyorum.

Ellerimi omuzlarına koyarak, yüzünü bana çeviriyorum. Yoğun yeşil gözleri bana bakıyor. Parmağımı tasmanın gümüş halkasına takıp, vücudunu kendime doğru çekiyorum. Serbest elimle soğuk yanağına parmak eklemlerimi sürüyorum.

"Güzel," diye övüyorum onu. O gerçekten muhteşem. O gece *Isabella'da* onu gördüğüm andan itibaren, bu kadının her yönüyle benim olmasını istedim.

"Kash?" diye fısıldadı.

"Evet, meleğim?" Başparmağım titrek dudaklarını okşadı.

Onları benim için ayırıyor ve başparmağıma sarıyor. Onu ağzına sokuyorum, emdiğinde inliyorum. Onun için çok sertleşiyorum. Onu mezarlıkta bulacağımı biliyordum. Kızım çok tahmin edilebilir.

Onu çekip çıkararak, "Benimle oyna" diyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum, ondan uzaklaşarak.

Tereddüt etmeden soğuk betona çöküyor ve başını geriye eğip bana bakıyor. Düşmüş bir melek gibi görünüyor. Kirli zeminde diz çökmüş, ağzı açık ve elleri bağlı güzel bir kadın. Göğüsleri öne doğru çıkmış ve meme uçları sertleşmiş. Oturmuş ve sabırla kullanılmayı bekliyor. Güzel meleğim bunu yapmak için eğitilmiş.

Kot pantolonumu çözmek yerine, sadece fermuarını açıp sertleşmiş penisimi açıklıktan dışarı çıkararak onu sıkı kumaştan kurtardım.

Dudaklarını aralayıp öne doğru eğildiğinde, ben de ona gülümsedim ve saçlarını yüzünden çekip attım. Sonra iki parmağımla bekleyen ağzına soktum. Onları boğazının arkasına doğru ittim ve o da öğürmeye başladı. Geri çekilip nefes aldı. "Özür dilerim." Beni hayal kırıklığına uğrattığı için gözleri korkuyla açılmıştı.

"Özür dilemene gerek yok, meleğim." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bunun üzerinde çalışacağız." Kızımın kırk sekiz saat boyunca kesintisiz olarak dizlerinin üzerinde durması, sikimden ön sıvı damlamasına neden oluyor.

Eve başını sallar. "Evet, efendim."

Yüzünün yan tarafına hafifçe tokat atıp, parmaklarımı tekrar ağzına sokarak inlemesini kesiyorum. "Ağzını iyice aç. Ağzını sikmemi ne kadar istediğini göster bana, Eve."

Dizlerinin üzerine çökerek, dudaklarını daha da açar ve dilini daha da dışarı çıkarırken gözleri bana bakmaya devam eder. Gözleri, ağzının ihtiyaç duyduğu kadar çaresiz görünür.

Üçüncü parmağımla da soktum ve o hızla gözlerini kırıştırdı. "Hadi, Eve. O güzel yüzünün salya ve gözyaşlarıyla kaplı halini görmek istiyorum. Beni gururlandırmak istiyorsun, değil mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor, ben de onları yanaklarının iç kısmına ve damağına sürterek keşfediyorum, bu istilaya alışmasını sağlıyorum.

"Dizlerinin üzerinde ne kadar güzel bir evcil hayvan. Kullanılmak istediğini söyle bana." Onları çıkarıp yüzüne tekrar tokat atıyorum.

"Lütfen," diye yalvarır çaresizce.

Bir kez daha tokat atarım, bu sefer diğer yanağına. Acıya çok güzel tepki veriyor. Amacım ona zarar vermek değil. Sadece ne kadar dayanabileceğini test etmek. Ve bunu yaparken geri çekilmediği, hatta irkilmediği için hoşuna gittiğini anlayabiliyorum. "Lütfen ne?"

"Lütfen," diye sızlanıyor, dizlerinin üzerinde sürünüyor. Zavallı şey yerinde duramıyor. "Lütfen beni sik. Beni sikmen lazım." Omuzları titriyor. "Benimle oynamanı istiyorum."

Gülümserim, parmaklarımı tekrar ağzına sokarım ve o bir kez daha öğürür. Ona *tsk* sesi çıkarırım. "Önümüzdeki iki gün boyunca ağzın dolu olarak çok zaman geçireceksin, melek."

Başını sallamaya çalışır, ama parmaklarım boğazında olduğu için yapamaz. Parmaklarımı çıkarırım ve salyası çenesinden damlayarak, inip kalkan göğsüne düşer. Sikimi tutarım ve yüzünü siktiğimi düşününce gözleri ağırlaşır.

Ağzına giriyorum ve o da dudaklarını benim etrafıma sarıyor, aç ve muhtaç bir şekilde.

Onun saçlarını tutarken, sikimi boğazına zorla sokuyorum. "Lanet olsun," diye tıslıyorum. Çok sıkı. "Ağzını aç," diyorum ona. "Bütün işi ben yapacağım, melek. Sadece diz çok ve seni sikmeme izin ver."

Güzel yeşil gözleri hızla kırpışırken bana bakıyor. Boğulma sesi beni gülümsetiyor. Kızımı çok iyi bir fahişe olarak eğiteceğim. Benim için diz çökmeyi sevecek.

Çıkarken, salyasının kabarık göğsüne damlamasını seviyorum. Yutmak için ağzını kapatıyor ve ben bir kez daha yüzünün yanına tokat atıyorum. "Açık bırak, Eve. Ben söylediğimde kapatabilirsin. Ne kadar çok salya akıtırsan, o kadar kolay olur."

Öne eğilerek, benim için tekrar açılır ve ben de duruşumu genişleterek, botlarımı onun uyluklarının iki yanına yerleştiririm. Elimle saçlarını çekerek başını daha da geriye doğru çekiyorum ve sanki onun ağzı için yapılmış gibi sikimi yutmasını izliyorum. "Dizlerinin üzerinde bana çok güzel görünüyorsun, melek." Ona gülümsüyorum, yeşil gözlerini dolduran gözyaşlarını seviyorum. Hızlıca gözlerini kırpıyor ama geri çekilmiyor. "İşte böyle." Salya kaplı sikimin dolgun dudaklarından kayıp çıkmasını izliyorum ve inliyorum.

Onun itaatkar ağzına geri kayarken. "Aferin kızım," diye onu övüyorum. "Çok iyi geliyor." Geriye doğru itiyorum, penisimin başı nefes almasını engelliyor ve gözleri panik içinde açılıyor. Nefes almaya çaresizce çalışıyor. "Yut, Eve," diye emrediyorum ve başı benim tutuşuma karşı koyuyor. "Yut şunu. Hadi. Yapabileceğini biliyorum."

Gözlerini sıkıca kapatırken, alt kirpiklerinden gözyaşları düşüyor, ama yutmayı başardığında boğazı penisimin etrafında daha da sıkışıyor. "Siktir," diyorum, nefes nefeseyken çekilirken. Öksürüyor ve tükürüyor, vücudu titriyor. "Aynen öyle," diyorum ona. "Tekrar." Dolgun dudaklarını geçip yavaşça boğazına kayıyorum, piercingli penisim yavaşça kaybolup hiçbir şey kalmayana kadar onun öğürmesini dinliyorum. "Yut."

O bunu bir kez daha yapar ve benim sikim onun yarattığı sıkılıktan titrer. Zaten harikaydı, ama boğazının etrafımda daralması inanılmaz bir his. Onun ağzından tükürükler sıçrarken ve oda onun inlemeleriyle dolarken tekrar çekilirim. "Yavaş ve nazıkçe," derim ona, işlemi tekrarlar. "Harika gidiyorsun, melek. Sikimi tam istediğim gibi emiyorsun."

Amaç, boğazını hızlı ve sert bir şekilde sıkmek değil. Onu benim tümümü alması için eğitmek. Ve bu zaman alacak. Çok fazla pratik gerektirecek.

Bir kez daha boğazına bastırıldığında, yutmadan önce dudaklarının köşesinden tükürük fışkırıyor. "Gördün mü?" Ona gülümsüyorum, kalçalarımı geri çekip sikimi dışarı çıkarıyorum. "Kendine bir bak. Çok iyi gidiyorsun."

Sikim acı verecek kadar sert ve boşalmak için can atıyorum. Onunla ilgili olarak kendimi yeterince uzun süre engelledim. Artık istediğimi elde etme sırası bende ve buna çok da uzak değilim.

EVERETT

Penisini ağızımdan çıkarır ve ben ağızımı açık bırakırım, öksürür ve nefes almaya çalışırken, onun spermi ve benim salyam dudaklarımdan damlar.

"Aferin kızım," diye övüyor ve ben ciğerlerime hava çekmeye çalışarak inliyorum.

Daha önce amımı siktiği zamanki gibi sert davranmıyordu. Bunun yerine, acele etmiyordu ve bence bu daha da kötüydü. Ateşli gözleri benimkilere sabitlenmiş, yüzünde bir gülümseme vardı.

Amım sırlıslıkla ve vücudum onu istiyor. *Tıpkı eski günlerdeki gibi.*

Hayır. Bu farklı, diye kendime hatırlatıyorum.

Bunu ben istedim. Beni kontrol etmesini istedim. Beynimi kapatıp, onun istediği gibi davranmasına izin vermek istedim. Onun oyuncağı olmak istiyorum.

Parmağı yakamdaki halkaya takılır ve beni düşüncelerimden çıkarır. Titreyen bacaklarımın üzerinde durmama yardım eder ve ben kendimi tutamayarak ona düşerim. Soğuk betonun üzerinde diz çökmekten uyuşmuş bacaklarım, kanın akmasıyla karıncalanmaya başlar.

"Lütfen?" Gözlerim yaşlarla dolarak yalvarıyorum. Uyluklarım kendi ıslaklığımdan sırlıslıkla. Vücudum hizmet etmeyi seviyor, ama şu anda onun beni ödüllendirmesine ihtiyacım var.

"Biliyorum, meleğim." İki eliyle yüzümü siler ve alnımı şefkatle öper. Tıpkı ağzıma davrandığı kadar yumuşak. Şu anda ağzım çığlık atıyor. Çenem çok ağrıyor.

Spor çantasından bir zincir ve iki deri kemer çıkarır. Ben uslu bir kız gibi beklerken, birini kollarımın üst kısmına ve göğüslerimin üstüne sarar. İkincisini ise göğüslerimin hemen altına yerleştirir.

Hala arkamda, bileklerimden geçen kemerle sabitlenmiş olan kollarımın hareketlerini daha da kısıtlayan bu durumdan şikayet ediyorum.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye soruyor, yüzümü avuçlayarak.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o başımı geriye doğru zorluyor ve ben ona bakıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Cevap ver, Eve. Bu hoşuna gitti mi?"

Başımı sallıyorum.

"Sözler," diye emrediyor.

"Evet." Az önce yüzüme attığı yumrukların etkisiyle burnum akmaya devam ederken burnumu çekiyorum. "Bu çok hoş." Sanki bana sarılmış gibi. Bunun hoşuma gideceğini biliyor muydu, yoksa sadece tahmin mi ediyor, üzerimde farklı şeyler mi deniyor?

Elleri, inip çıkan göğüslerimin üzerinde geziyor ve göğüslerimi okşamaya başlıyor. Kendimi tutamayıp ona yaslanıyorum. Meme uçlarım sertleşmiş ve dokunulmak için can atıyor.

Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum, beni öpmesini istiyorum ve dudakları benimkilere değdiğinde, parmakları meme uçlarımı sıkıyor. Bir çığlık atıyorum, ama o öpücüğü derinleştirerek onu yutuyor.

İlk başta sert davranıyor, beni tatlı ve sevgiyle öperken meme uçlarımı çimdikliyor ve çekiyor.

Çok erken çekiliyor ve elleri göğüslerimden düşüyor. Dönüp çantasına geri dönüyor ve bir çift meme ucu kelepçesi alıyor. Ayaklarımın ucunda zıplıyorum, beni yere atıp amımı sikmesini istiyorum. Kahretsin, hazırlık yapmadan kıcımlı sikebilmesi için sikine tükürmemi söylese bile yaparım. Eğer isterse canımı yakabilir. Bir şeye ihtiyacım var ama o sadece benimle dalga geçiyor.

Oyuncaklarla böyle yapılır. Onlarla oynarsın.

Sol meme ucumu tutup üzerine kelepçeyi takıyor. Keskin dişler beni nefesimi kesiyor. Diğerini de takıp kısa zinciri düşürdüğünde "Kashton" diye bağıyorum. Zincirin ortasında, ısınmış tenime değen ve kelepçeleri aşağı çeken küçük bir ağırlık var.

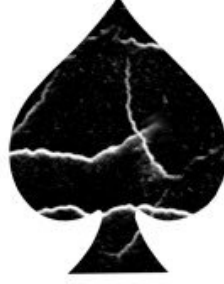
Beni görmezden gelerek başka bir zincir kapar ve tasmanın halkasına takar. Bir eliyle zinciri tutarken, diğer eliyle spor çantasını alır ve kapıya doğru yürümeye başlar. "Hadi."

"Bekle." Duruyorum ve o beni kendine doğru çekiyor. Bu hareket meme kelepçelerinin ısırmasına neden oluyor ve amım zonkluyor.

"Kırk sekiz saat, Eve," diye hatırlatıyor bana. "Yaptığın her şeyi ben kontrol ediyorum ve şu anda beni takip edeceksin. Anladın mı?"

Yutkunarak, hafifçe başımı sallarım. "Anladım."

YİRMİ ÜÇ

KASHTON

On iki yaşında

Asansörden iner ve hücrelere giden koridora doğru ilerlerken ısıklık çalarım.

Sağdaki ilk hücrenin açık olduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. İçeri koşar, etrafa bakınırım. Tenis ayakkabılarım, dün gece ziyaret ettiğimde yerde kalan kırık camları ezerek ses çıkarır. Neden temizlememişler? Peki ya kan? Yer kanla kaplı. Bir şey sürüklenmiş. Beton zemine kan bulaşmış.

"Neden buradasın?"

Arkamı dönüp babamın beni takip ettiğini görüyorum ve hücreye giriyorum. "O nerede?" diye soruyorum.

"O gitti, Kashton."

"Onu başka bir yere mi götürdün?" Onu itip hücrelerinden çıkıyorum. Karşısındaki hücreye gidiyorum. Parmaklıkları ellerimle kavrayıp içeriye doğru bağıryorum. "Anne?" Zayıf bir kadın uzak köşede oturmuş, kollarını kemikli bacaklarına dolamış, başını eğmiş, çıplak vücudunu saklamaya çalışıyor. "Nerede o?" diye bağıryorum ve kadın irkiliyor.

"Kashton."

"Anne?" diye bağırırım, paniklemeye başlarım. Koridorda koşarak her hücreyi kontrol ederim. Parmaklıkları olmayan, sadece beton kapıları olan birkaç hücre vardır ve ona seslenirken yumruklarımı kapılara vururum, diğer taraftan cevap vermesini umarak.

"O gitti, Kashton." Babam beni gömleğimden çekip geriye doğru itti ve yüzümü kendisine çevirdi.

"Onu sen öldürdün." Ona yumruk atıyorum, o da beni itiyor. "Neden? Neden böyle bir şey yaptın?" Gözlerim yaşlarla doldu. "O intihar etti."

"Hayır." Buna inanmayı reddediyorum. "O beni terk etmezdi."

"Hadi." Beni kolumdan tutup bodrumdan geçerek morga götürdü.

Üç sıra halinde dizilmiş çekmecelerin bulunduğu soğuk bir odaya giriyoruz. Cesetlerin tutulduğu yer burası. Ortada, kanla ıslanmış beyaz bir çarşafı örtülü metal bir masa var.

Babam masaya doğru yürüdüğünde ve çarşafı geri çektiğinde boğazıma bir düğüm atıyor.

O benim annem, ama buna inanmayı reddediyorum. "Hayır." Gözyaşlarıyla dolu gözlerim babamın gözlerine bakıyor.

"Bir parça cam aldı ve boğazını kesti," diye açıklıyor, parmağını açık yarayı takip ederek kadının boynunda gezdiriyor. Neredeyse sahte gibi görünüyor. Düzensiz çizgisiyle bir Cadılar Bayramı kostümü gibi.

"Bu senin hatan," diye bağırıyorum. Göğsüm sıkışıyor. Nefes alamıyorum. "Sen... kırılan camları temizlemedin." Kırılan ampulden düşen cam parçalarıydı. Her yer cam parçalarıyla doluydu. "Onu kesiyordu." Dün gece hücrede emeklerken elleri ve dizleri kan içinde kalmıştı.

O hiçbir şey söylemez, ben de ona doğru yürür ve ellerimi koluna koyarım. Daha önce ona hiç dokunamamıştım. Hücresindeyken bile bana uzanmaya ya da elimi tutacak kadar yaklaşmaya çalışmamıştı. Tek istediğim buydu. Ona benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek. Onu ne kadar sevdiğimi.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "O beni terk etmezdi. Beni seviyor..." Gözyaşları yüzümden akıyor. "Lütfen... Anne." Burnum akmaya başlayınca burnumu çekiyorum, parmaklarımı onun soğuk tenine gömüyorum. "Hayır."

"Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın."

"Sen beni hiç incitmedin."

"Acıtacağım. Hayat böyle... kaçınılmaz."

Dün gece ne yapacağını biliyordu. Beni terk edeceğini. Hayatına son vereceğini. Başımı eğip gözlerimi sıkıca kapatıyorum, babamın önünde gözyaşlarımın akmasını engellemek için. Beni zayıf görecektir. "Lütfen, Tanrım..."

Ondan koparıldım ve babam parmaklarını kollarımın üst kısmına geçirdi. "Ne dua ediyorsun lan?" diye bağırdı ve ben çekilmeye çalıştım ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı. "Tanrı diye bir şey yok evlat. Tanrı sensin."

Kafamı sallıyorum.

"Evet. Sen yargıç, jüri ve cellatsın. Kimin yaşayacağına, kimin acı çekeceğine ve kimin öleceğine sen karar verirsin."

"Asla senin gibi olmayacağım," diye bağırırım.

"Efendim, hazırız," arkamdan bir ses geliyor.

Babam beni bırakır ve onlara başını sallar. "O zaman halledin."

Adam annemi odanın karşı tarafındaki bir kapıya doğru itmeye başlar. "Nereye götürüyorsun onu?" diye sorarım, ona bakarak. "Ne yapacaksın?"

"Onu yakacağım. Sonra küllerini çöpe atacağım."

Cep telefonumun çalmasıyla uyanıyorum ve bir saniye boyunca yatakta uzanıp tavana bakıyorum. Eve, unutmaya çalıştığım anıları geri getirdi ve bunun nedenini biliyorum. Bir parçam onu kendisinden kurtarmak istiyor. Annemi hayal kırıklığına uğrattım. *Tarih tekerrür eder* derler, ama Eve konusunda aynı hatayı tekrarlamayacağım.

Ama gelecekteki eşim için durum farklı. Onun kim olduğunu, geçmişini öğrenmeden önce bile onu istediğimi biliyordum.

Telefon tekrar çalıyor ve ben onu görmezden gelmeyi düşünüyorum. Belki de Eve'i ve sahip olacağımız geleceği hayal ederek tekrar uykuya dalmaya çalışırım.

Bir kez daha çaldığında, cevaplamaya karar veriyorum. Zaten kalkmam gerekiyor. Bütün gün yatakta kalırsam, çocuklar gelip çok fazla soru soracaklar. "Alo?"

"Selam," Sin'in sesi geliyor. "Şu anda meşgul müsün?"

"Duruma bağılı," diyorum ve gözlerimi deviriyorum. Zor elde edilen bir kadın gibi konuşuyorum.

"Bir tur atmayı düşündüm."

"Bana yirmi dakika ver." Telefonu kapatıp duşa giriyorum. Eve ile geçirdiğim iki gün yüzünden her zamankinden biraz daha yavaşım. Yaptıklarımızı düşününce sikim hala sert. Melekimle nasıl oynadığımı.

Carnage'ın garajında, kapılardan biri açıkken duruyorum, onun motosikletinin yoldan geldiğini duyuyorum. Motosikletinde gürültülü bir susturucu var.

Onun geldiğini görünce, duvardan bir kask alıyorum. Üçümüzün toplamında büyük bir koleksiyonumuz var. "Bunu tak." Kaskı göğsüne doğru itiyorum. "İkimiz de biliyoruz ki Elli seninle sadece yakışıklı olduğunu düşündüğü için evlendi."

O gülüyor ve kaskı başına geçirip çenesinin altına bağlıyor. Onun kaza yapıp ölmesine neden olmak istemiyorum. Elli'nin onun aptallığı yüzünden peşimden gelmesini istemiyorum.

Kulaklıklarımı takıp Spotify'ı açıyorum ve müziği son ses açıyorum. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama virajları çok hızlı alıyoruz, şeritleri bölüyoruz ve tekerlekleri havaya kaldırıyoruz. Biz sadece aptalca davranan ve umursamayan iki adamız. Arabalar kornaya basıyor ve bize orta parmak gösteriyor. Biz sadece el sallayıp başımızı sallıyoruz.

Dostum, onlarınki gibi bir hayatım olmasını hiç istemezdim. Biraz yaşa. Eninde sonunda öleceksin. Bazıları diğerlerinden çok daha erken. Neden tadını çıkarmayasın ki?

Bir kadın bize göğüslerini gösterirken, arkadaşı sürücü koltuğundan gülüyor.

Bu beni hiç etkilemiyor. O benim kızım değil. Eve'den önce, kolay bir ilişki olacağı için ona numaramı verirdim. Artık değil. Tek ihtiyacım olan kızgın meleğim.

Sin bana el salladığında trafik ışıklarında duruyorduk. Müziğin sesini kısıp güneşliği kaldırdım.

"Benzin almam lazım," diye bağılıyor ve ben de başımı sallayarak aynı anda yüz kalkanımı indiriyorum.

Bir benzin istasyonuna girip motosikletlerden iniyoruz. Kasklarımızı çıkarırız, o yakıt doldurmaya başlar ve motosikletinin yanına yaslanarak cep telefonu ile mesajlaşır.

Ben de benimkini doldursam iyi olur. İşimi bitirince ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. "Ne?" Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum

"Arkadaşların beni aramamı mı söyledi? Beni oyun randevusuna götürmeni mi söyledi?" Yarı şaka yapıyorum ama aynı zamanda evet demesini de bekliyorum.

"Hayır. Tyson beni aradı ve geçen gece kulüpte üç adamı dövdiğünü söyledi." Omuzlarını silkiyor. "Onları umursadığımdan değil, ama biraz temiz hava almanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Gözlerimi kaçırıyorum. Ty herkesi aradı mı? Bir olay çıkardığımı biliyorum, ama lanet olsun.

Sessizliğim üzerine "Ne oldu?" diye soruyor. "Önemli değil."

Kıkırdar. "Eminim bir kadın yüzünden olmuştur ve bu önemli." Ona bakarım, o da kaşlarını kaldırır, tartışmaya davet eder.

"Öyle mi bu bu ' al bakacağım bunu bunu kızım?" O getirir konuyu Carnage'daki ofiste yaptığımız konuşmayı gündeme getirir.

Bunu halledip halletmediğimi sormasını bekliyordum. Muhtemelen onun hakkında ne öğrendiğimi öğrenmek için bu yolu seçmiştir.

Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes alıyorum. "Evet. Eve." Kaskımın altında kalan saçlarımı elime alıp düzeltiyorum.

"Ve?" diye ısrar ediyor.

"Ve o gece oradaydı." Omuz silkiyorum.

"Başka bir erkekle mi?"

Bu düşünceye gülüyorum. "Hayır." Kızım başka bir adamla olsaydı, onu öldürürdüm. Sadece dövmekle kalmazdım. "Barrington'dan tanıdığım bazı adamlar onun hakkında konuşuyorlardı."

Kaşlarını çattı. "Ne diyorlardı?"

"Ona fahişe dediler." Adam'la küvetteki konuşmaları aklıma gelir. *Geçmişteki cinsel partnerlerimizi konuşmuşluğumuz yok.* Bundan sonra tek erkeğin ben olacağımı anladığı sürece, kaç erkekle birlikte olduğu önemli değil.

Sin, sözlerim üzerine çenesini sıkılaştırır. Hepimiz Elli'nin geçmişini biliyoruz. Ailesinin ona yaptıklarını. Onu değersizleştirmeye çalıştılar. Fiziksel ve ruhsal olarak ona kötü davrandılar, onu çileden çıkarmaya çalıştılar. Deli gibi görünmesini istediler. Hepsi para yüzünden. Ona kalan mirası istediler. Lordlar da onu kullandılar. Sin'in onu ne kadar sevdiğini biliyorlardı, bu yüzden onu kırmak için bir görev verdiler. Ama o, onların hayal edebileceğinden çok daha güçlüydü.

"Ondan daha fazlasıydı," diye devam ettim onun sessizliğine.
"Onu işe yaramaz olarak nitelendirdiler..."

"Yararsız mı?" diye tekrarlar.

"O çocuk sahibi olamaz." Omuz silkiyorum. "En azından ben öyle anladım." Kafasını yana eğiyor, bu sonuca nasıl vardığını merak ediyor. "Onun, evliyken yanına alabileceğin mükemmel bir fahişe olduğunu söylediler. Ben de iki ile ikiyi toplayıp, onu hamile bırakamayacaklarını anladım."

"Ona sordun mu?"

"Henüz o aşamaya
gelmedik."

Gülüyor. "Yani senin varlığından haberi yok."

"Oh, haberi var." Kendi kendime gülüyorum.

Gözlerini kaçırır, kollarını göğsünden indirir ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar.

"O bir oyuncak bebek gibiydi," diyorum ona.

Geniş gözleri benimkilere bakıyor. "Belki... belki onları kısırlaştırıyorlar?" diye soruyor yumuşak bir sesle. "Sizin Carnage'da kadınlara yaptığınız gibi."

"Belki." Dürüst olmak gerekirse, bunun bir seçenek olmadığını söyleyecek kadar bilgim yok. "Peki ya Elli?" diye soruyorum. Konuyu değiştiriyorum. Eve hakkında, onun soracağı tüm soruları cevaplayacak kadar bilgim hala yok.

"Karım ne olacak?" diye homurdanıyor, sanki bir şey ima ediyormuşum gibi. "O nasıl?" diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Randevusundan sonra oldukça üzgündü."

Randevusundan sonra oldukça üzgündü."

Başını salladı, gözlerini kaçırarak. "İyi. Her seferinde böyle olur.
Buna arındırıcı ağlama diyor."

"Dondurma işe yaramış gibi görünüyor."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Evet. Bu arada teşekkürler. Onu götürdüğün için." "Ne zaman istersen yardım edebilirim," diyorum ona. Hala onun ne için randevusu olduğunu bilmiyorum ama bu benim işim değil zaten. Bana ihtiyaçları olursa, soru sormadan ne gerekiyorsa yaparım.

"Nasılsın?" Onu bir süredir görmedim, bu yüzden ondan mümkün olduğunca fazla bilgi almaya çalışacağım.

"İyiyim," diye çok çabuk cevap veriyor.

" sen halüsinasyon halüsinasyon
halüsinasyon gibi geliştirmelerinden

Başını eğip yere bakar ve iç çeker. "Gelip geçiyorlar."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben her zaman duygularını konuşmaya istekli olan tek Spade kardeş oldum. Diğerleri hiç konuşmazlar. Anlıyorum. Duygularımızı göstermemek için yetiştirildik. Sadece neden duygularımızı göstermemenin daha iyi olduğunu hiç anlamadım.

"Ben..."

"Siz ikiniz hareket edecek misiniz, yoksa ne yapacaksınız?"

İkimiz de arkama park etmiş bir kamyonete bakıyoruz. "Anlamadım?"

"Çekilin lan! On dakikadır iki kaltak gibi oturup konuşuyorsunuz."

"Kullanabileceğiniz başka pompalar da var," diyorum, diğer boş pompalar işaret ederek.

"Beş saniye içinde çekilmezseniz, lanet olası motosikletinizi ezip geçerim." Sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine kapısının yan tarafına vurur.

"Devam et. Kalan parçaları kışına sokarım," Sin gülümseyerek ona söyler.

Sürücü kapısı açılır ve adam dışarı atlar. Boyu ve kilosu Haidyn'in ikizi gibi, hatta biraz daha uzun. Kot tulum giymiş ve şapkasında "Try Me" yazıyor.

Dilediğine dikkat et.

Yolcu kapısı açılır ve başka bir adam lanet olası bir beyzbol sopasıyla dışarı atlar.

Sin bana bakar, gülümsemesi genişler. "Bunun işime yarayacağını biliyordum." Motosikletinin koltuğunda duran kaskı alır ve ona doğru koşan adama savurur.

İkinci adam beni yere devirir, gerisini göremiyorum.

Uzakta sirenler çalıyor.

"Günüme neşe kattığın için teşekkürler, pislik." Sin, ayağının dibinde duran adamı tekmeliyor.

Arka cebimden cep telefonumu çıkarıp hızlıca bir arama yapıyorum.

"Özür dilemek için mi arıyorsun?" diye selamlıyor.

"Sin ve ben tutuklanmak üzereyiz," diyorum Tyson'a sirenler Yaklaşan siren sesleri. Bir dakika önce tezgahtar dışarı çıktı ve bize durmamızı bağırdı, sonra içeri koşup saklandı ve polisi aradı.

"Tanrım. Siz ikiniz..."

"Dedektifini ara," diye sözünü kesiyorum. "Kash..."

"Görüşürüz." Yanıp sönen ışıklar benzin istasyonuna girdiğinde telefonu kapatıyorum. Üç polis arabası gürültüyle duruyor. Sin ve ben ellerimizi kaldırırken, iki adam da kirli zeminde yuvarlanarak sızlanıyor.

Lords kartını kullanabilirdim, ama bunun için havamda değilim. Tyson'ın bizi bu durumdan kurtarabilecek bir bağlantısı varken olmaz.

Tüm memurlar arabalarından çıkıp silahlarını bize doğrultuyorlar.

"Yere yatın. Yüzünüz aşağıya baksın," diyor biri.

"Bizi gözaltına almadan önce telefon görüşmesi yapabilir miyim?" diye şaka yapıyorum. "Yere yatın. Ellerinizi arkanızda birleştirin," diye emrediyor. "Sanırım cevap hayır."

Sin gülüyor.

İkimiz de yavaşça dizlerimizin üzerine çöküp yere uzanırız ve dediklerini yaparız.

Kelepçelenip farklı polis arabalarına bindiriliyoruz.

Üniformalı adamın bisikletlerimizin etrafında dolaşırken cep telefonunu çıkardığını izliyorum.

EVERETT

Kashton'la geçirdiğim iki gün beni mahvetti. Fiziksel olarak, vücudumda morluklar var. Zihinsel olarak, bitkin ve kafam karışık.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bunun neden sorun olmadığını kendime her türlü mantıklı nedeni sıraladım, ama yetmedi.

Ne kadar çaresiz olduğum iğrençti. Bir köpek gibi davranılmak için ne kadar yalvardım. Hatta bu rolü tamamlamak için bir tasma ve kayış bile vardı.

Tek eksiğim kuyruklu bir anal tıpası ve üzerinde "Good Girl" yazan bir köpek kasesi idi. Ama buna ihtiyacım yoktu çünkü o beni elle besledi.

Aşağılanma, Dollhouse'da arzulamayı öğrendiğimiz bir sapkınlıktı. Kimse, bizi bir şeye o kadar çok ihtiyaç duymaya zorlamak için ne kadar ileri gittiklerini anlayamazdı ki, onsuz öleceğimizden korkuyorduk.

Sonra uyuşturucular. Lanet olsun, uyuşturucular düşüncelerimizi ve bedenlerimizi kontrol ediyordu. Onlara karşı kazanmak imkansızdı.

Her şey aleyhimizeydi. Sadece giysilerimizden değil, aynı zamanda beden ve zihin olarak onurumuzdan da mahrum bırakıldık. Artık kendimiz değildik. Onların olmamızı istediği kişiler olmuştuk: seks köleleri.

Küvette oturmuş, bir şişe Jack Daniel's Sinatra Century Tennessee Whiskey yudumlarken, Kashton'dan kurtulmaya çalışıyorum. Elleri, penisi, sözleri... Hepsi o kırk sekiz saat boyunca beni kontrol etti.

Mezardan çıkıyor ve kapıyı benim için tutuyor. Çıplak ayaklarımla iki basamak aşağı inip, küçük dallarla kaplı ölü çimlerin üzerine basıyorum. Dallar ayaklarıma batıyor ama beni inlemeye iten şey zonklayan amım.

Soğuk rüzgar saçlarımı savurduğunda titriyorum. Çantasını ve tasmamı yere bırakıyor. O çantasını karıştırırken ve aradığını bulduğunda ayağa kalkarken, ben iyi eğitilmiş bir evcil hayvan gibi sabırla bekliyorum. Arkama geçip saçlarımı toplayarak lastik bir bantla enseme bağlıyor ve yüzümden olabildiğince uzaklaştırıyor.

Sonra çantayı ve tasmayı alır.

"Kashton." Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalarım. "Nereye gidiyoruz?" Önümüzdeki kırk sekiz saati nerede geçireceğimizi sormayı hiç düşünmemiştim, ama kollarımı hareket ettiremiyorum ve gece yarısı çıplak bir şekilde dışarıda duruyorum. Nereye gidebiliriz ki?

"Katedrale," diye cevapladı. "Yolu göster, melek."

Ben mezarlığı geçip tepeyi inip katedrale geri dönerken, o elinde tasma ile arkamdan geldi. Uysal bir evcil hayvan gibi beni takip etti. Başım dikti ve sıkıca tuttuğum

meme uçlarım, sahibi onu akşam yürüyüşüne çıkaran gururlu bir köpek gibi dışarı çıkmıştı. Tek yapmadığım şey çimlere çömelip işlemekti.

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzülüyor ve zihnim bana gerçekte kim olduğumu hatırlatırken viski şişesinden bir yudum daha alıyorum. Acınası.

Katedrale giriyoruz ve o beni arkadaki merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Bacaklarım hala titriyor ve kollarım uyuşmuş durumda. Titreyen amımdan başka hiçbir şey hissetmiyorum ve o için acıyor. Her şeyi kabul ederim. Ağzını, sikini veya parmaklarını. Sadece boşalmam lazım.

Büyük bir ahşap kapıyı açar ve önce benim girmeme izin verir. Burası bir yatak odasıdır. Katedraldeki tek yatak odası. Çok büyüktür. Büyük dört direkli yatak, eski ahşap zeminler ve vitray pencereler vardır.

Arkasındaki hikaye olmasaydı çok güzel olurdu. "Şimdi benimle sevişecek misin?" diye soruyorum, sesimdeki özlemi gizleyemedim.

Çantasını bırakıp bana döner. Yavaşça uzanıp lastik bandı çıkarır ve saçlarımın sırtıma dökülmesine izin verir. İşaret parmağını meme kelepçelerinin zincirine takar ve beni nazikçe öne doğru çeker.

Kendi ayaklarımın üzerine basıp, öne doğru adım attığımda acıdan nefesimi keserek inledim.

"Seninle sevişmek mi?" Kaşlarını çatıyor, ama gözleri başka bir şey anlatıyor.

Onlar eğleniyorlar. O sessizce bana gülüyor.

Beni bırakmayacağı düşüncesi kalbimi hızla attırıyor. Bu bir ceza mı? "Lütfen, Kash. Benim..."

"Seninle oynayacağımı söylemiştim, Eve." Yalvarışlarımı kesiyor. "Bu senin ihtiyaçlarınla ilgili değil." Sızlanıyorum ve bu bana her şeyi yapabileceğim bir sırıtış kazandırıyor. "Benim ihtiyaçlarımla ilgili. Senin tek deliğini sikebileceğim tek yer senin güzel yüzün. Tekrar tekrar. Yutacağın kadar benim spermimi yutacaksın."

Boğazımı siktiğini duyunca dudaklarımı araladım. Hâlâ çok acıyor ama tekrar yapmaya hazırım. Ona ne kadar iyi olabileceğimi göstermek için.

Bana gülümsemeyle karşılık verir ve devam eder. "Şu anda, senin iyi bir evcil hayvan olmanı istiyorum." Titreyen uyluklarımı birbirine sürterim,

önümüzdeki iki gün boyunca alabileceğim tek şeyin bu olduğunu bilerek. "Diz çök," diye emrediyor. Ses tonu otoriter, tartışmaya veya itaatsizliğe yer bırakmıyor.

Eski parke zemine dizlerimin üzerine çöküyorum, başım öfkeyle dolu gözyaşlarıyla ıslanırken başımı eğiyorum. Ama o benim yakamı çekince başımı kaldırıyorum. Tasmanın ucunu duvardaki kancaya bağladığını görüyorum. Bu, başımı yukarıda tutmamı sağlıyor.

O uzaklaşır, çantasını alır ve beni burada beklemem için bırakırken çantasını karıştırmaya başlar. Ve ben de öyle yapacağım, çünkü bana öyle öğretili.

Şişeden bir yudum daha alıyorum. Bir öncekinden daha büyük bir yudum.

Siktir, ne aptal bir orospuyum.

Hiç birini tüm varlığıyla nefret ettin mi? Onu neden sevmediğini bile bilmiyorsun, sadece onu görmekten nefret ediyorsun. Sesini duyunca tüylerin diken diken oluyor, gülüşü kulaklarını kanatıyor.

Ben de kendime karşı böyle hissediyorum.

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. *Isabella'da*, Kashton'ın fırsatını bulursa hayatımı mahvedeceğini biliyordum ve ona bu fırsatı verdim. Benimle kesintisiz 48 saat geçirdikten sonra, son altı yılda inşa ettiğim her şeyi paramparça etti.

Viskiyi içip bir yudum daha almak için uzandım ama şişe boştu. Oturup şişeyi banyoya fırlattım, duvara çarptı ve yere düşerek parçalandı.

"Siktir!" diye bağırdım.

Küvete geri düşerek tavana bakıyorum, sakinleşmeye ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Onu bir daha göremem. Hepsi bu kadar. Onu hayatımdan çıkarmam gerek. Ama nasıl? Beni rahat bırakmayacağını çok açık bir şekilde belli etti. Neden bıraksın ki? Ona istediği her şeyi veriyorum. Bedenimi, zihnimi. Eminim şu anda başka bir aptal sürükle sevişiyordur. Ya da *Carnage'da*, ben burada onu aklımdan çıkaramadan, onun için yaptıklarımı kardeşleriyle gülerek anlatıyordur.

Tekrar oturup bir havlu alıp ellerimi kuruluyorum. Sonra cep telefonumu alıp bana yardım edebilecek tek kişiyi arıyorum. Hoparlörü açıp telefon çalmaya başlayınca masaya koyuyorum.

"Selam, muhtemelen seni kaybedeceğim," diyor

Adam. "Ben..."

"Sinyal alır almaz seni arayacaktım, ama şimdi söyleyeyim. Bu gece bir işin var. Bir saat içinde bilgileri alacaksın," diye aceleyle söyler.

Onun teklifini kabul edecektim. Beni bu şehirden uzaklaştırmasını isteyecektim. Beni buradan olabildiğince uzağa götürmesini isteyecektim. Ben her yerde çalışabilirim. Bu dünyada, kolay hedef olarak gördükleri insanlara yaptıkları iğrenç şeyler yüzünden öldürülmesi gereken pislik insanlar var.

"Eve?" diye bağılıyor. "Her şey yolunda mı? Orada mısınız?" Hızlı cevap vermediğim için, başka biriyle konuştuğunu duyuyorum. "Sanırım onu kaybettim... servisim berbat."

"Buradayım," diyorum sertçe, boğazımı temizleyerek. "Eve? Beni duyuyor musun?"

Öfkeli gözyaşlarını tutmak için hızla gözlerimi kırpiyorum. "Evet. Seni duyabiliyorum."

"Tamam. Harika. Bilgi gönderiliyor. İyi şanslar ve kendine dikkat et. İşin bittiğinde bana mesaj at." *Tık.*

Telefonu kapatır ve ben göğsümün sıkıştığını hissederek küvette daha da aşağı kayarım. Kendimi boğma düşüncesi aklımdan geçer. Ama bulunmam günler sürebilir ve ben sadece biri beni aramaya gelene kadar soğuk banyo suyunda yatmak istemiyorum. *Birisi* derken, Adam ya da Bill'i kastediyorum. Başka kimse umursamayacak.

Bu doğru değil. Kashton nerede yaşadığını biliyor. Bodrumuma gelip beni siktiğinde bunu çok net bir şekilde belli etti. Ondan kaçamayacağımı bilmemi istiyor.

Telefonum bip sesi çıkararak bir mesaj geldiğini bildiriyor ve bunun işimle ilgili olduğunu biliyorum. Bu gece için ihtiyacım olan bilgi. Burada yatıp kendime acımaksansa, verimli bir şey yapmaya karar veriyorum. Bir gece daha ve bu dünyada bir pislik daha azalacak.

Bunu kendime ben yaptım. Kashton'a hayır diyebilirdim. Beni sikmek için zorlamasını sağlayabilirdim, eğer beni

o kadar çok sikilmek için yalvarışımı izlemek istiyorsa, beni zorla fahişesi yapmasını söyleyebilirdim.

Bu düşüncenin beni heyecanlandırmasından nefret ediyorum. Seçeneğim olmaması beni her şeyden daha fazla tahrik ediyor. Onun ayaklarının dibinde diz çökmüş, bağlanmış ve tasmalı haldeyken o benim ağzımı sikiyordu, ama benim amım onun için sırılsıklam olmuştu. Kırk sekiz saat sonra, yıllardır yapıyormuşum gibi onun büyük, piercingli sikini boğazıma alabiliyordum.

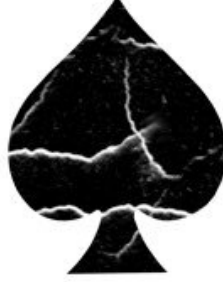
"İşte böyle... iyi kız... siktir, melek... ne kadar iyi yaptığını gör."

O beni övüyordu, ben ise sahibinin yemek yemelerine izin vermesini bekleyen bir köpek gibi kendime salya akıtıyordum. Ve lanet olsun, yedim. Hepsini yuttum.

Telefonum yine biyledi, ama ben onu görmezden geldim ve sıcak banyo suyuna çeneme kadar girene kadar kaymaya devam ettim. Gözlerimi kapatıp dizlerimi bükerek suyun altına kayarak saçımı ıslattım. İşimi yapacağım ve sonra bu şehirden defolup gideceğim.

Karar verildi.

YİRMİ DÖRT

KASHTON

Şaşırtıcı bir şekilde, Sin ve ben karakolda aynı odaya götürüldük, ellerimiz hala arkamızda kelepçeli. Bir dakika sonra kapı açıldı ve tanıdık dedektif içeri girdi. Onunla Eve ve Adam'ın bana gösterdiği rapor hakkında konuşmak istedim, ama dilimi tuttum. Adam benim onun tek umudu olduğumu düşünüyorsa, ona inanıyorum. Şu anda onun için önemli olan tek şey o gibi görünüyor.

Dedektif karşımıza oturdu. "Saldırı ve darp mı? Batonu nereden buldunuz? Bisiklet sürüyordunuz." Cevap vermemize izin vermedi. "Dikkatsiz sürüş, tekerlekleri havaya kaldırmak için otoyolda trafiği yavaşlatma, şerit değiştirme... Karakola gelen ihbarların ikinizle ilgili olduğunu varsaymak doğru olur herhalde."

Hiçbir şey söylemiyoruz.

Haynes elini yüzüne götürdü. "Bunu sadece Tyson için yapıyorum," dedi.

Ty bu adamı parmağında oynatıyor ve Tyson'ın ona bu tür bir muameleyi hak ettirecek neyi olduğunu merak ediyorum.

Ayağa kalkar ve arkama geçer. Gömleğimi tutup beni koltuktan çeker ve kelepçeleri açar. Sonra Sin'inkileri de çıkarır. "Siktir git buradan," diye emreder.

Dışarı çıkıyoruz, ikimiz de gülüyoruz, ama merdivenlerin altındaki kaldırımda duran üç kişi bize dönünce gülüşümüz kesiliyor.

"Siktir," Sin hafifçe iç geçirir. Sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yapıştırır. "Küçük..."

"Bana *küçük şeytan* deme şimdi, Easton," diye bağırır karısı.

"Benim hatamdı," derim, sempatiyle elimi kalbimin üzerine koyarak. "Çok..."

"Kapa çeneni, Kashton," diye bağırır bana.

Tyson gülmemek için dudaklarını kıvrır, ama Lake arkadaşının yanında olduğu belli olacak şekilde kalçasını dışarı çıkarır.

Sin çenesini ovuşturur. "Nasıl...?" Sesi kesilir.

"Tutuklandığını nasıl öğrendim?" Elli onun yerine cümleyi tamamlar. "Tyson Lake'i arayıp karakola gittiğini söylediğinde ben Lake'in yanındaydım. Ne halt ediyordun sen?" Ellerini beline koyar.

Cevap vermez.

"Ona kask mı, beyzbol sopası mı vurdun? Biliyor musun? Ne kullandığın önemli değil. Ya onu öldürseydin?"

"Ben kirli savaşırım." Sin omuz silker. "Baba olmak üzereyim. İki kolum kırıkken çocuklarımı kucağıma alamam." Kıkırdar.

Elli'nin yüzünün şu anda olduğundan daha kırmızı olabileceğini sanmıyordum, ama neredeyse kulaklarından duman çıkıyor.

"Ölümcül bir silahla saldırı, ağır saldırı suçudur, Easton. Pennsylvania eyaletinde bu bir ağır suçtur. Hapse girebilirdin."

Kahkahası daha da yükselir.

"Bu bir görev değil," diye bağırır. "Elli." Sesi yumuşar.

"Lanet olası arabaya bin," diye bağırır.

"Motosikletimi impound'dan çıkarmam lazım," diye tartışır.

"Bırak onu. O ölüm tuzağını satıyoruz." Elli başını sallar. "Senin aptalca, salakça davranışların yüzünden beni dul bırakmayacaksın." Sert bakışları benimkilerle buluşur, sonra arkasını dönüp SUV'sine doğru sendeleyerek yürür.

"Üzgünüm dostum," diyorum ona.

Sin elini uzatır ve beni erkekçe bir el sıkışma kucaklamasıyla kendine çeker. "Sorun yok. Hamilelik hormonları. Bana günde sayamayacağım kadar çok kızıyor. Bir saat sonra başka bir şey olacak." Kıkırdar. "Seni sonra ararım." Bunun üzerine, merdivenlerden yavaşça iner ve geçerken Tyson'a başını sallar. SUV'larına gider ve ona yolcu kapısını açar. Elli tartışmak ve araba sürmek istiyor gibi görünür, ama sadece gözlerini devirir ve arabaya biner. Kapıyı kapatır ve sürücü koltuğuna doğru yürür.

Sin uzaklaşırken, ben merdivenlerden aşağı inerim ve Tyson benimle konuşur. "Bin. Seni Carnage'a götüreceğim."

"Bisikletimi almam lazım." Ben kendiminkini süreceğim, o da Sin'inkini sürebilir ve Laikyn bizi Carnage'a kadar takip edip onları bırakabilir, sonra da onu eve götürebilir. Sin yarın ya da ertesi gün bisikletini almaya gelebilir, çünkü onu satmayacağını biliyorum.

"Onlar zaten Carnage'da," diyor bana, ben kaşlarımı çatınca da açıklıyor. "Haynes'i arayıp olanları anlattım ve onları orada bırakmasını istedim. Sonra Saint ve Haidyn'i aradım. Kızlara onları benzin istasyonuna götürmelerini söylediler, orada aldılar."

Harika. Şimdi kardeşlerime, Sin ile birlikte benzin istasyonunda iki aptalla kavga ettiğimi açıklamam gerekecek.

Carnage'a girip odama koşuyorum. Duşa girmeden önce, telefonumu kontrol edip cevapsız aramalarım olup olmadığını bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Everett beni aramayacak ya da mesaj atmayacak. Numaramı telefonuna kaydettiğini bile bilmiyorum. Asla sormayacağını biliyordum.

Adam'ın numarasını aramak için telefonuna baktığımda onun numarasını da aldım. Sadece kullanmadım. Gerek yoktu. Nerede yaşadığını ve nerelerde takıldığını biliyorum.

Erkekleri öldürerek geçimini sağladığı ve Lordlar için çalıştığı gerçeğini bir kenara bırakırsak, hayatı oldukça basit. Çifte hayatı var ve bu hayat eninde sonunda onu yakalayacak, ben de onu bundan kurtarmak zorunda kalacağım.

Banyoma girip kıyafetlerimi çıkarır ve duşu açarım. Benzin istasyonunun otoparkında yüzüstü yatmaktan dolayı her tarafım kir ve çakıl taşlarıyla kaplıdır.

Yıkamaya başlıyorum ve sabunu alıyorum. Penisimi yıkarken, elimde sertleşiyor ve kızımı ve son iki gün boyunca benim için yaptıklarını düşünmeden edemiyorum. O olağanüstüydü.

Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Seks için para ödemiştım ve tabii ki kulüpten kadınları eve götürmüştüm — tek gecelik ilişkiler benim tarzımdı. Ama bu farklı bir şeydi. Daha samimi.

Duvarın yanında diz çökmüş, tasması başının üzerindeki kancaya bağlı. Sessizce oturmuş, benim onu kullanmamı bekliyor.

Çantamdan birkaç şey alıp kenara atıyorum. Sonra gidip tasmasını alıyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve vitray pencerelerin bulunduğu duvara yaslanmış dört direkli yatağa götürüyorum.

Ona dönerek, meme ucu kelepçelerini nazikçe açarım ve dudaklarından küçük bir çığlık çıkar. Onları şefkatle okşarım, bu da onun bana doğru itilmesine ve çığlığının iniltiye dönüşmesine neden olur.

"Yatağa sürün. Karnının üstüne yat," emrediyorum.

O da söyleneni elinden geldiğince zarif bir şekilde yapar. Kolları hala arkasında bağlıdır ve ben onunla işlem bitene kadar da öyle kalacaktır.

İhtiyacım olan şeyi alıp, kalan son kemerleri ayak bileklerine ve uyluklarına sararak yerine sabitliyorum. Bir santim bile kıpırdayamaz. Bacaklarını birbirine sürtmeye de çalışamaz. En çok ihtiyaç duyduğu yerde bir tür sürtünme yaratmaya çalıştığını görmüştüm.

O güvenli bir şekilde yattıktan sonra, perdeleri kapatmak için perdelerin bağcıklarını çekerim. Uzun bir gece oldu. Güneş yakında doğacak ve kızımı planladığım şekilde kullanmak istiyorsam, onun uykuya ihtiyacı var.

"Biraz dinlen, meleğim," diyorum ona, battaniyeyi çekip vücudunu örterken. "Sabah seni uyandırırım." Bunun üzerine, onu yatakta inleyerek bırakıp masaya oturuyorum. Uyumadan önce göz atmam gereken birkaç e-posta var.

Duşu kapatıp dışarı çıkıp kurulandım. Sonunda o şekerlemeyi yapamadım. Yorgunluktan bayılması uzun sürmedi. Eve'i iki saat uyuttuktan sonra uyandırdım, başını yatağın kenarına sarkıtıp tekrar ağzını sikmeye başladım.

Beni hayal kırıklığına uğratmadı. İstedğim her şeyi ve daha fazlasını bana vermeye hazırdı. Ama amaç onu muhtaç bırakmaktı. İstedğini elde etmek için ne yapacağını görmek için onu zorlamaktı.

Yalvarmak, onun listesinin en başında yer alıyordu. Çaresiz sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"Lütfen... Kash... lütfen beni sik... Sana ihtiyacım var."

Bu muhteşem bir manzaraydı. Onun yalvarışını duymak ise daha da iyiydi. Onun tatlı tatlı yalvardığı şeyi ona vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Melekim hiçbir şeyin farkında değil, ama bu gece ona istediğini vereceğim. Yatacağım, bütün gün uyuyacağım ve sonra bu gece dışarı çıkacağım. Onu evinde şaşırtacağım ve sadece onun için sipariş ettiğim hediyelerle dolu çantayı getireceğim. Bu sefer o, beni durdurmam için yalvaracak.

Her şey denge meselesi.

EVERETT

Geç oldu. Arabamın ön panelindeki saat neredeyse gece yarısını gösteriyor. Motelde başka bir şanssız piçi öldürdükten sonra eve dönüyorum. Yüzüm zonkluyor ve yanım ağrıyor.

Kashton ile geçirdiğim iki günün beni ne kadar zayıflattığını fark etmemiştim. İçtiğim tüm alkol de muhtemelen buna katkıda bulunmuştu. Neredeyse vazgeçiyordum; adam iki saatten fazla geç kalmıştı ve sonra bana

karısı onu dışarı çıkarmadığı ve onun sızmasını beklemesi gerektiği gibi saçma sapan bir bahane uydurdu.

Bu piçlerin karıları, sorunlarını hallettiğim için bana teşekkür etmeliler. Kocaları ölür ve onlar hayat sigortasından elde ettikleri parayı cebe indirirler.

Garaj yoluna girip arabamı garaja park ediyorum. Arabadan inip kendimi eve sürükleyerek giriyorum. Duş alacak havamda bile değilim. Sadece bayılmak istiyorum. Ama kanlar içindeyim ve duş almam gerekiyor.

Ortalık karıştı. Normalde hoşuma giderdi, ama bu gece değil. Duygusal olarak tükenmiş ve fiziksel olarak bitkinim. İşte böyle zamanlarda uyumama yardımcı olacak hapları içmeyi diliyorum, ama kendime güvenemeyeceğimi biliyorum. Bütün şışeyi içip uyanamayabilirim. Ya da daha kötüsü, uyumak için hap içip uyanmak için ilaç almam gerekebilir. Zihnimi ve bedenimi bu şekilde değiştirmek istemiyorum. Zaten yıllarca hap kullandım.

Oturma odasının ışığını açtığımda, kanepemde oturan bir adam görünce geri atladım.

"Bekliyordum..." Mavi gözleri beni iyice gördüğünde durur. "Sana ne oldu böyle?" Kashton kanepeden atlar.

"Dur." Onu uzak tutmak için ellerimi kaldırıyorum. Hiç havamda değilim. "Evine git. Beni rahat bırak, Kash." Nasıl oldu da yine evime girdiğini ya da ne kadar zamandır beni beklediğini sormaya bile tenezzül etmiyorum.

"Everett," diye bağılıyor, bana doğru koşarak. "Bunu sana kim yaptı?"

Bir adım geriye sendeleyerek atıyorum, ama bir an için görüşüm bulanıklaşıyor ve topuklarımdan düşüyorum.

"Vay canına." Beni tutmak için kollarımı tutar. "Konuş benimle, Eve. Ne oluyor?" Güzel mavi gözleri çılgınca yüzümü ve vücudumu arar. Elleri kollarımdan belime doğru kayar ve tek düşünebildiğim, onun kot pantolonumu yırtıp, beni kanepeye yatırıp, beni sikmesi. "Nerenin acıyor?" diye sorar.

İncindi mi? İncindi mi? Onun için dört ayak üstünde süründükten sonra sadece gururum incindi. Onun için havlamamak dışında her şeyi yaptım. Lanet olası pislik için. Sorun benim

sorun benim. Benim gibi kadınlar var olduğu için onun gibi erkekler var. Onlara istediklerini veriyoruz ama bu asla yeterli olmuyor.

"Ben... iyiyim," diye cevap veriyorum, hızla gözlerimi kırptıştırarak. "Sadece biraz dinlenmem lazım." Onu itmeye çalışıyorum, ama kıpırdamıyor.

"Kanamam var," diye homurdanıyor. "Belki." Omuz silkiyorum.

"Ne?" diye bağılıyor Kashton.

Bana mı söylüyor? "Hmm?" diye soruyorum, ona bakarak. İki kafası var. İkisi de çizgi filmlerde gördüğün gibi etrafta uçuyor. Kulaklarımda, kuşların cıvıltısı da olabilir, olmayabilir de bir çınlama var. Her ne haltsa, çok sinir bozucu. Yardımcı olur diye kulaklarımı çekerim. "Durdur şunu," diye mırıldanırım.

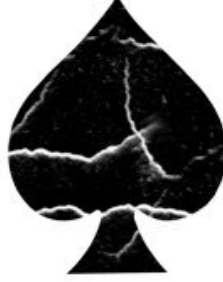
Ellerini yüzümün iki yanına koyarak yüzümü sabit tutuyor ve ben topuklarımdın üzerinde bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Ayaklarım ağrıyor. "Bana bak," diyor.

Baktığımı söylemeye çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

"Everett," diye bağılıyor ve ellerinin yüzümden ayrıldığını hissediyorum. Biri boynumu sarıyor ve parmaklarının sıkışmasıyla inliyorum.

Beni becerecek mi? Boğacak mı? Kulağa hoş geliyor. En azından iyi bir gece uykusu çekebilirim. Uzakta onun sesini duyuyorum, ama ne dediğini anlayamıyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Belki şansım yaver gider ve bu sefer boşalmama izin verir.

YİRMİ BEŞ

KASHTON

"Eve? Angel, konuş benimle. Neren acıyor?" Ellerimi çılgınca vücudunda gezdiriyorum. Bir elim boynunda, nabzını kontrol ediyorum ve çok zayıf. Diğer elim ise gömleğini yukarı çekip bıçaklanmış veya vurulmuş mu diye bakıyor.

Kan içinde, ama kanın ona ait olup olmadığını anlayamıyorum.

Ellerimi uyluklarına ve kalçalarına geçirip, kot pantolonunda delik veya kesik olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Eve..." Ağır gözleri başının arkasına yuvarlanırken dizleri çöküyor. "Siktir." Düşmeden onu yakalayıp kucağıma alıyorum.

Onu koridordan taşıyarak yatak odasının kapısını tekmeliyorum, onu yatağına yatırıp cep telefonumu çıkarıyorum. Hemen Gavin'i arıyorum ve adresini söyleyerek ona hemen gelmesi gerektiğini bildiriyorum.

Sonra arka cebinden telefonunu alıp Adam'ın numarasını çeviriyorum. Benim aramamı cevaplamadan önce onun aramasını cevaplayacaktır.

"Selam, nasıl gitti?" diye selamlar.

"Adam," diye homurdanırım, gömleğini göğsünden yırtıp çıkarırım ve onunla kızın boynundaki ve kollarındaki kanı temizlemeye çalışırım.

"Neden Eve'in telefonundan beni arıyorsun, Kash?" diye sorar, hemen savunmaya geçer.

"Çünkü az önce kollarımda bayıldı." Göğsünü ve karnını inceleyerek bir tür giriş yarası arıyorum. Hiçbir şey görmeyince ellerimi saçlarına götürüp şişlik veya kesik olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Ne?" diye soruyor. "Onun nesi var lan?"

"Bilmiyorum, ama Gavin onu muayene etmek için yolda." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, ağır gözlerini açar, gözlerini kırparak etrafına amaçsızca bakar.

"Ne?"

"Neredesin?" diye sorar, onu keserek.

"Onun evinde," diye cevap veriyorum ve oturmaya çalıştığında onu nazikçe yatırıyorum.

"Onu orada tut. Ben geliyorum." Telefonu kapattı ve ben de onun adresini sormadığını düşünmenin şimdi sırası olmadığını karar verdim. Tabii ki onun nerede yaşadığını biliyordu.

Sanki onu bir yere bırakıyormuşum gibi konuşuyor.

"Kash?" Dudaklarını yaladı ve gözlerini kırptı. Bana baktı ve bu sefer, oturma odasında olduğu gibi değil, beni gerçekten gördüğünü anlayabildim.

Gözleri ağır ama odaklanmış. Derin bir nefes alıp, morarmış yüzünün yan tarafını elime alıyorum. "Ne oldu, Eve?" diye soruyorum. Bu gece bir iş yaptı. Kan ve Adam'ın "*Nasıl gitti?*" diye sormasının tek açıklaması bu. "Sana vurdu mu?" Yanaklarında, dün katedralde bıraktığımda olmayan açık renkli morluklar var.

"Ben iyiyim." Elini yatağa koyup kendini oturur pozisyona getirir. İnleyerek başını öne eğdiğinde, ben ayağa kalkarım.

"Yatakta kal. Sana su getireyim." Mutfığa gidip buzdolabından bir şişe su alıp ona geri koşarım. Yatağın boş olduğunu görünce dişlerimi gıcırdatırım. "Lanet olsun, Eve. Yatakta kalman lazım," onu banyoda ayakta görünce homurdanırım.

"Duş almam lazım." Aynada kendine bakar. "Üstümü yırttın." Bana dönerek gözleri sertleşir.

"Sana ne olduğunu anlamaya çalışıyordum," diye öfkeyle bağırırım. O da homurdanır. "Senin ağzından çıkınca komik oluyor."

"Bu ne demek lan?" Ona fiziksel olarak zarar vermedim.

Ağzını açarak bana gitmemi söyleyeceğinden eminim, ama kapı zili çalıyor. "Ben açarım."

Su şişesini tezgahın üzerine koyup kapıya doğru yürüdüm ve Gavin'i içeri aldım. "Uyanık," dedim ve o da beni koridordan geçip ana yatak odasından banyoya kadar takip etti.

"Kash..." Bana bağırarak için arkasını döndü, ama Gavin'in benimle olduğunu görünce durdu. Gözleri bir anlığına büyüdü, sonra bana dik dik baktı. "O burada ne arıyor?"

"Bu Gavin." Gözlerine bakamamasından, onun kim olduğunu zaten bildiğini anlıyorum. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum. "Seni muayene edecek. Ne olduğunu ve neden bayıldığını anlamak için seni muayene edecek."

"Sana sürekli iyi olduğumu söylüyorum. Sadece yorgunum." Karışık, kanlı saçlarını eliyle tarar.

"Bunu ben karar vereceğim," diyor Gavin, öne çıkarak.

O, benimle onun arasında bakışlarını gezdirir. Kavga etmeye değer mi diye karar vermeye çalışır. Değmez.

"Ben..."

"Bir kez daha 'iyi' dersen, seni yatağına bağlayıp Gavin'in seni muayene etmesini sağlarım," diye sözünü kesiyorum. "İstediğin kadar benimle mücadele edebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki beni yenebilecek kadar güçlü değilsin." En iyi gününde bile değil, ama bu gece kesinlikle değil. Yorgun ve güçsüz.

O, başka yere bakarak homurdanır.

Onun için bu kadar endişelenmeseydim gülümseyecektim. "Size bir dakika vereceğim." Onları baş başa bırakmak için odadan çıkıyorum.

Oturma odasına geri dönerken, ön kapı açılır ve Adam içeri girer. "Nerede bu kadın?" diye sorar.

EVERETT

"Hiç bayıldın mı?" diye sorar Gavin.

Gülmek istiyorum ama bunun yerine "Evet" diyorum.

"Ne kadar zaman önce?" Stetoskopu göğsüme koyup kalbimi dinliyor.

"Bilmiyorum. Uzun zaman oldu." En son bayıldığımda, Kashton beni boğmuştu. Bu da aynı şey mi? Emin değilim, ama onunla bu konuyu tartışacak havada değilim.

"Her şey normal görünüyor." Ellerini boynuma koydu ve ben de boynumu eğdim ki aradığı şeyi bulabilsin. "Uyuşturucu kullandın mı?"

"Sadece alkol," diye cevapladım, o da ellerini çekti.

"Bugün mü?" diye sordu.

"Her gün."

Derin bir nefes aldı. "Eve..."

"Yapma," diye sözünü kestim. "Neden burada olduğunu bile bilmiyorum." "Kashton beni aradı. Senin için çok endişeleniyordu."

Burun kıvırdım ve sonra irkildim. Başım eskisinden daha fazla zonkluyordu.

"Sana bir reçete yazmak istiyorum..."

"İlaç istemiyorum." Başımı salladım. "İhtiyacım yok."

Çenesi gerildi. "Sakin olacağına söz verebilir misin?"

"Tabii." Omuz silktim.

"Ama öyle

yapacak mısınız?"

"Hayır."

"Lanet olsun, Eve." Dönüp banyo kapısını yavaşça kapatıyor ve ben de merakla kaşlarımı kaldırıyorum. Birbirimizi tanımıyor gibi davranmamızı seviyorum. "Fiziksel olarak beyin sarsıntısı belirtisi görmüyorum diye, beyin sarsıntısı geçirmemiş olman anlamına gelmez."

"Yok."

"Sana serum takayım. Sıvı almanın faydası olabilir..."

"Hayır." Ne yapmak istediğini biliyorum. Vücudumu temizlemek istiyor, ama bunun bir faydası olmaz.

Gözlerini kaçırıyor ve bunu yapıp yapmamayı tartıştığını anlayabiliyorum. Beni zorlayıp kızdırmaya değer mi? Cevap asla. "Kash'in bu gece seninle kalmasını önereceğim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kesinlikle hayır."

"Ya öyle yaparsın ya da benimle kliniğe gelirsin ve seni 24 saat gözetim altında tutarım," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Ve

endişeli olduğu için, sanırım seni oraya kadar takip eder."

Seçeneklerimi düşünerek yumruklarımı sıkıyorum. Bu boktan durumdan

Bana yaklaşıyor ve sesini yumuşatıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum İkinizin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum, ama Kashton'ın burada kalmasının daha iyi bir seçenek olduğuna eminim. Özellikle de *babanı* arayıp, gece yarısı neden evinize geldiğimi anlattıktan sonra. Bunun üzerine eşyalarını toplar, kapıyı açar ve odamdan çıkar.

Şu anda çığlık atmak istiyorum, ama bu sadece baş ağrımı daha da kötüleştirecek. Koridora çıktığımda Gavin'in sesini duyarım. "Bu gece onunla kalmalısın."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Kashton, benim korktuğum şeyi doğrulayarak.

"Hayati fonksiyonları iyi, ama tedbirli olmakta fayda var," diye devam ediyor Gavin.

"Tabii ki. Geldiğin için teşekkürler." Sonra ön kapının açılıp kapandığını duyarım.

Koridordan geçip mutfağa doğru ilerliyorum. Dolabı açıp bir şişe viski ve dondurucudan bir bardak alıyorum.

"Bunun akıllıca bir karar olduğunu sanmıyorum," diyor Kashton oturma odasından.

Ona sırtımı dönüyorum. "Senin fikrini sormadığımdan eminim."

Alkolü bardağa dökerken, bardak tezgahdan alınır ve

ve beyaz mermeri alkolle kaplar. "Ne oluyor lan?" Kashton'a fikrimi söylemek için arkamı dönerim ama buzlu bardağı tutan yeşil gözleri görünce gülümserim. "Aramadığın kimse var mı?" Adam'ın arkasından

Kashton'ın oturduğu kanepeye bakarım.

Öne eğilmiş, dirseklerini koyu renk kot pantolonuna dayamış. Beyaz kapüşonlu sweatshirt giymiş, lanet olası beyzbol şapkasını ters takmış. Gözleri benimkilere bakıyor ama hiçbir şey belli etmiyor. Ayaklarının dibine diz çöküp yüzümü sikmesini yalvardığımda bana attığı bakışla aynı bakış.

Gözlerimi kaçırıp derin bir nefes alıyorum.

"Ne oldu lan?" Adam homurdanıyor ve bardağı lavaboya döküyor. "Sana tecavüz mü etti?" Dağınık saçlarıma,

ür klerle dolu yüzüme ve kanla kaplı kot pantolonuma bakıyor. Kashton gömleğimi yırtıp attığı için gömleğim yatak odamın zemininde duruyor. Sütyen giymiş olmam umurlarında değil gibi görünüyor.

"Hayır." Elimi saçlarımın arasından geçirip, elimden geldiğince düzeltmeye çalışıyorum. Aynada kendimi gördüm. Berbat görünüyorum.

"Emin misin?" diye soruyor Kashton.

Ona sertçe bakıyorum. "Tabii ki eminim."

"Kollarımda bayıldın. İş sırasında da bayıldığını düşünmek abartı olmaz." Kashton kanepeme geri oturur, bacaklarını genişçe açar ve dövmeli elleri uyluklarının üzerinde dinlenir. Bronz teni ve beyaz kapüşonlu sweatshirt'ünün üzerine çıkan siyah dövmeleri onu ağız sulandıracak kadar çekici kılıyor.

Siktir, kendime bir iffet kemeri almalıyım. Bir daha asla seks yapmayacağım. Bu kadar masum bir şey beni tahrik etmemeli.

"Gavin seni muayene etti mi?" Adam soruyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, ne istediğini biliyorum. Yapacağım son şey soyunup bacaklarımı amaktı. Daha  nce Gavin için bunu yapmak zorunda kalmıştım, ama o zaman bunun bir gerekçesi vardı. Bu gece bunun için bir neden olmadığını biliyorum. "Gerek yoktu. O kadar ileri gitmedim. Giysilerim hiç çıkmadı."

Adam, bu bilgi onu tatmin etmeye yetmiş gibi başını sallar, ama Kashton'a bir bakışım onun ş phecisi olduğunu gösterir. Muhtemelen oyuncağını paylaşma fikrini sevmiyordur.

"Sana bir hafta izin veriyorum," diyor Adam, arkasını dönerek.

"Aslında," diyorum ve o durup bana dönüyor, "beni başka bir yere tayin etmeni istiyorum."

"Kesinlikle hayır." Kashton ayağa fırlar.

Gözlerimi ona dikerim. "Bu senin karar vereceğin bir şey değil." Dikkatimi tekrar Adam'a veririm. "Taşınmak istiyorum. Beni başka bir yere gönder." O sadece bana bakınca kaşlarını atarım. "Bana bunu yapmamı sen söyledin. Kamamı söyledin."

"Kaıyor musun?" Kaşlarını kaldırır.

Gözlerimi kaçırırım.

"Eğer  yleyse, kimden kaçıyorsun?" Adam, sessizliğime devam eder.

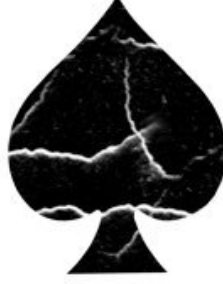
Kardeşi diyemem, çünkü o zaman neden kaçmam gerektiğini soracaktır. "Ben..."

Adam'ın telefonu çalarak sözümü kesiyor. Cebinden çıkarıp cevap veriyor. "Alo... evet... hemen geliyorum." Telefonu kapatıyor. "Gitmem gerek. Bu konuşmayı sonra bitiririz." n kapıya doğru yürümeye başlıyor. "Biraz dinlen. Ve içkiyi bırak. Karaciğerini mahvedip kendini ldreceksin."

Kashton onu kapıdan dışarıya kadar takip eder ve ben dönüp şişeyi alırım.

İkisini de siktir et.

YİRMİ ALTI

KASHTON

"Bu da neydi böyle?" Kapı arkamdan kapandıktan sonra Adam'a bağırırım.

"Gitmem gerek. Barrington'ın yanında üç ceset bulundu. Hepsi aynı yöntemle öldürülmüş..."

"Eve'in taşınmasından bahsediyorum," diye sözünü kestim. "Ona hayır diyeceksin. Yapamayacağını söyleyeceksin."

Durur ve bana döner. Gözleri onun ön kapısına, sonra da benimkine odaklanır. "Bak." Bir adım öne çıkar ve sesini alçaltır. "Eve'i kardeşim gibi severim." Bunu söyleme şeklini sevmiyorum, çünkü Ashtyn'e nasıl davrandığını gördüm ve benim kızımı becerdiğini biliyorum. "Gerçekten seviyorum, ama bu savaşı kazanamayacaksın. O ne isterse onu yapacak. Tıpkı senin ne istersen onu yapacağın gibi."

"Onu korumama yardım etmem gerektiğini söyledin ve bence bu gece onu senden de korumam gerektiğini kanıtladı."

O, tüm bu işleri tek başına ona veriyor. Tek yapmaları gereken, içkisine ilaç katmak ya da bir anlığına onu etkisiz hale getirmek, o zaman ölür. Onu katedraldeki ofiste kanepeye yatırıp file çoraplarını yırttım. Yani bunun kolayca yapılabileceğini biliyorum. O sert biridir ama fiziksel olarak bir erkek kadar güçlü değildir. Bu kadar ileri gelmesinin tek nedeni, onların dezavantajlı durumda olmasıdır. O

Onları hazırlıksız yakalıyor. Onlar, bir fahişeye seks için para ödediğini düşünerek savunmasız kalıyorlar. Sonunda, konuşmaya başlayacaklar ve bu adamların nereye kaybolduğunu merak edecekler.

Adam'ın telefonu çalmaya başlar ve o derin bir nefes alır. "Gitmem gerek. Ona göz kulak ol, yarın tekrar kontrol ederim." Bunun üzerine, arabasının sürücü koltuğuna otururken telefonuna cevap vermek için arkasını döner.

Evine girerim ve onu oturma odasında ya da mutfakta göremem, bu yüzden yatak odasına giderim. Akan su sesi beni banyosuna yönlendirir.

Elinde viski şişesiyle küvette oturuyor. Başı yastığa yaslanmış, gözleri kapalı.

Elinden Jack'i alıp lavabonun yanındaki tezgaha koyuyorum. Sonra ona dönüp bakıyorum. Ağır gözleriyle bana bakıyor. "Vaaz istemiyorum," diye fısıldıyor.

Kızım yorgun görünüyor. "Sana bir tane vermeyi düşünmüyorum." Adam haklı. Ben onu durdurmazsam, istediği her şeyi yapacak. Sözler onun fikrini değiştirmeyecek, ama eylemler onu burada tutacak.

Küvetin kenarına oturup, "Otur" diye emrediyorum.

Yavaşça oturur pozisyona gelir ve dizlerini göğsüne çeker. Küvetin yarısı kadar su doludur ve köpük yoktur, bu yüzden suyun içinden bronz tenini görebiliyorum. Dizlerinde, kollarında ve boynunda morluklar var. Bunlar benim ve ona kullandığım kemerlerin izleri. Son iki gün içinde ona yaptıklarımın izleri.

Yanağındaki morluk yeni. Ve uyluğunda da büyük bir morluk olduğunu fark ediyorum. O da benim ellerimden değil.

"Seni yıkayıp yatağına yatıracağım," diyorum ona. "Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var."

"Beni köpek gibi yerde yatırmayacak mısın?" diye burun kıvrıyor. "Ne kadar da düşüncelisin."

Bunu görmezden gelerek, küvetin kenarında duran bir bardağı alıp suyla dolduruyorum ve saçlarını yıkamaya başlıyorum. O, yüzünü elleriyle okşayarak iç çekiyor.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra, banyo suyunun tapasını çekerken, gözlerini açık tutamıyor. Ona yardım ediyorum,

ve onu bir havluya sardım. Onu kucağıma alıp yatağına götürmeme izin verdi, onu yorganın altına yatırdım.

"Bu senin hatan, biliyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Önemli değil." O yuvarlanır, ama ben yanına otururum ve beni görmesi için onu sırt üstü çeviririm.

"Öyle," diye onu temin ederim. "Ne yaptığımı söyle."

Dudaklarını yalar. "Yapmadığın şey." Kaşlarım daha da çatılır ve o esner. "Bu gece formumda değildim, bu senin suçun. Zayıftım ve dikkatim dağınıktı."

"Kendini tehlikeye atmanın benim suçum olduğunu hala anlamıyorum. Beni aramalıydın." Telefonunda benim numaramın kayıtlı olduğunu biliyorum. "Seninle birlikte giderdim." Haidyn eskiden seks için her zaman para öderdi. Bazılarının korumaları olduğunu biliyorum. Akıllı olanlar öyle yapar. Bir kadının vücuduyla ne yapacağı umurumda değil, ama her zaman kendini korumalı. Her şey olabilir. Onun için öyleymiş gibi davranabilirdim.

Gözlerini kırıştırıyor, ağır gözleri açık kalmakta zorlanıyor. "Beni indirmeme izin vermedin."

"Eve geldiğinde kendini tatmin etmedin mi?"

Sorum üzerine kaşlarını çattı. "Bunu mu istiyordun?" diye sordu, ama ben cevap vermedim. "Beni... beni sınıyor muydun?"

"Öyleyse, başarısız olmuşsun gibi görünüyor." "İnanılmaz," diye mırıldanır.

Elimi uzatıp ıslak saçlarının birkaç tutamını kulağının arkasına itip ateşli gözlerine baktım. "Neden kendini tatmin etmedin, melek?"

Cevap vermek istemediğinden gözlerini kaçırdı.

"En son ne zaman boşalmaya izin verdin?" diye soruyorum onun yerine.

"Bu... seni ilgilendirmez."

Onun sıcak yüzünü avuçlarım ve başparmağımla dudaklarını okşarım. Makyajını temizlemesine yardım ettim ve makyajsız da aynı derecede güzel görünüyor. Cildi yumuşak ve dudakları dolgun. Büyük

Yeşil gözleri, yıllar önce yataın üzerinde geçirdiğimiz geceden daha parlak görünüyor. "Sen benim işimsin, Everett. Yaptığın her şey benim işim. Buna kendini okşamak da dahil."

Dudaklarını yaladı. "Ne olmuş yani? Şimdi orgazm olmama izin vermeyecek misin?"

"Bana öyle geliyor ki, sen kendinden mahrum bırakıyorsun." Bu sözüm üzerine gözlerini devirir. Kendini tatmin edip etmeyeceğini görmek için onu kışkırtıyordum. Erkeklerle seks hakkında ne düşündüğünü biliyorum, ama kendini bile tatmin etmemek? "Neden?"

Güzel yeşil gözleri yatağa düşer ve uzun bir nefes alır, ama cevap vermez.

O bir oyuncak bebektir. Belki orgazmı bir ceza olarak kullanıyorlardı? Ya da ona asla sahip olamayacağı bir rahatlama için yalvartıyorlardı? "Boşalmanın yanlış bir yanı yok, melek." Devam ediyorum. "İyi hissetmenin."

Bir kez daha bakışlarımla karşılaşınca, fısıldar, "Sen beni iyi hissettiriyorsun."

Kendimi tutamayıp eğilip dudaklarına nazikçe öpüyorum. Beni öperek beni şaşırtıyor.

"Hadi. Dinlenmen lazım." Yarın onun için büyük bir gün planladım.

Gözlerini kapatır ve ben yanına uzanırım, o bana dönük yan yatarken gözlerim vücudunda dolaşır. Parmak uçlarımla nazikçe kolunun üst kısmını okşarım, kemerin bıraktığı morlukları okşarım.

Gözleri açılır, sonra tekrar kapanır ve esner.

"Uyu biraz, meleğim. Uyandığında ben burada olacağım."

"Neden?" diye soruyor uykulu bir sesle, koyu kirpikleri yanaklarını gölgeliyor. "Sana bakmak için," diyorum basitçe.

"Kendime bakabilirim," diye mırıldanıyor. "Beni sikmeni tercih ederim."

Buna gülümserim ve söz veririm, "Onu da yapacağım. Ama bu gece değil."

Birkaç dakika sonra, nefes alışığı düzelir ve vücudu yatağa gevşer. Derin bir uykuya dalmıştır.

Sonunda onu göğsünden iki kez bıçakladım. Orada bırakmadan önce öldüğünden emin oldum.

Banyoya girip tuvaleti kullanıyorum, ellerimi yıkıyorum ve uyanmak için yüzüme soğuk su serpiyorum. Advil, bir içki ve biraz uykuya ihtiyacım var. Bu sırayla.

Çıplak olduğum için büyük beden bir tişört alıp yumuşak kumaşı başımdan geçiriyorum, sonra saçlarımı yüzümden çekmek için dağınık bir topuz yapıyorum. Yemin ederim, saçımı yumruklayan tüm erkekler yüzünden saçlarım dökülüyor.

Neden erkekler sana tecavüz etmeye veya seni öldürmeye çalışırken ilk olarak saçlarına tutunurlar?

Başka bir şey yapamayacağıma karar verip mutfağa doğru yöneliyorum ama bir adamın sırtını görünce duruyorum. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyorum.

Kashton arkasını dönüp bana gülümser. "Günaydın meleğim. Nasıl uyudun?"

Cevap vermiyorum çünkü bugünün dünden daha iyi olacağını umuyordum. Olmayacak.

Kapı zili çalıyor ve o gülümsüyor. "Mükemmel zamanlama."

Ön kapıma doğru yürüyerek, Adam olduğunu düşündüğüm kişiye kapıyı açar, ama gelen Gavin'dir. Birbirlerini selamlarlar ve sonra Kashton, takip randevum için onu bana yönlendirir.

Siktir et bu günü.

"Buraya gel." Kashton oturma odasına doğru yürür, elimi tutar ve sanki kendi başıma yapamayacakmışım gibi yemek masasına oturmam için bana yardım eder.

Gavin'i duymadı mı? Ben iyiyim. Bana verdiği testi başarıyla geçtim. Tabii ki ona baş ağrımdan veya biraz başımın döndüğünden bahsetmedim. Bunu daha önce de yaşadım. Geçer. Sadece zamanı gelene kadar beklemek lazım.

"Ne yapıyorsun Kash?" Başımı ellerimin arasına alıp zonklayan şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum. Burada pek yiyeceğin yok," diye suçluyor beni. "Ama biraz krep yapabildim. Umarım sorun olmaz. Olmazsa, istediğin şeyi sipariş edebilirim." Mavi gözleri bana umutla bakıyor.

Yemek düşüncesi midemi guruldattı. "Evet," diye başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

Mutfakta sanki burada yaşıyormuş gibi dolaşıyor ve bu da benim haberim olmadan kaç kez evime geldiğini merak etmeme neden oluyor.

"Dün gece benim yatağında uyudun mu?" diye merak ediyorum. Eve döndükten sonra olanlar biraz bulanık.

"Hayır, uyumadım," diye cevaplar ve önüme bir tabak, bıçak ve çatal koyar. Beş katlı krepler. Sonra tereyağı, fıstık ezmesi ve şurubu da masaya koyar.

"Teşekkür ederim," diyorum ve kokuyu içime çekiyorum. "Harika kokuyor." "Tabii ki." Eğilip alnımı öpüyor.

Bu beni duraksatır. Evcilik oynuyor. Sanki evli bir çiftmişiz ve bu sıradan bir olaymış gibi.

"Ye, Eve." Dönerek dolaplarıma gider, Advil'imi çıkarır ve tabağımın yanına iki tane koyar, sonra bana bir bardak portakal suyu verir.

Onları alıp ağzıma atıyorum ve bardağın yarısını içiyorum. Çok susadım ve bu baş ağrısının geçmesini istiyorum.

"Bill'in resepsiyonu bu hafta sonu."

Onun sözleri beni ona bakmaya itti. Söyleyiş şekli, benim bilmediğim bir şeyi bildiğini düşündürdü. "Ve?"

"Gideceğini varsayıyorum."

Sin ve Elli aile yemeğimize katılmışlardı ve o Sin'e yakındı. Yani Bill'in benim *babam* olduğunu bildiğini biliyorum. Asıl soru, ne kadarını bildiği? "Gideceğim."

Bir sandalye çekip oturdu ve masanın üzerinden uzanarak elimi tuttu. Başparmağıyla yavaşça parmak eklemlerimi okşadı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Sorarken gözleri benimkileri aradı. "Benimle çıkacak mısın?"

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. *Randevu mu?* Daha önce hiç randevuya çıkmadım. Benim gibi bir kadın, Kashton gibi bir erkekle kamuya açık yerlerde görülmez. Hatta hiçbir erkekle. "Yapamam." Elimi onunkinden çekip ayağa kalkıyorum ve dokunulmamış tabağımı alıyorum.

"Yapamıyor musun, yoksa yapmayacak mısın?" diye sorar ve beni lavaboya kadar takip eder.

Ona sırtımı dönerek başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. O gidiyorsa, bu kardeşleri de gidecek demektir. Onları görmeye hazır değilim. Ya da Ashtyn'i. Beni fark edecekmiş gibi değil ama ben bileceğim ve hazır değilim.

Kalçalarımı tutup beni döndürüyor. Elleri yüzüme geliyor ve yüzümü sabitleyerek bana bakmamı sağlıyor. "Seni saat beşte alacağım..."

"Kashton," diye itiraz ettim. "Bunu yapmamalıyız." "Ne saklıyorsun, Eve?"

Kalbim hızla atıyor. "Hiçbir şey." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama sırtımı tezgaha dayıyor.

"Kanıtla," diye bana meydan okur.

Nefesim hızlanır ve bir yalan düşünmeye çalışırım, ama aklıma hiçbir şey gelmez. Beni telaşlandırdı. Ya da belki de şiddetli baş ağrısı yüzündendir. Gavin haklı olabilir ve ben beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirim. Bu durum beni rahatsız ediyor. Beni delirtiyor.

"Saklayacak bir şeyin olmadığını kanıtla ve benim randevum ol." Elleri yüzümden kayıyor ve yavaşça gömleğimin kenarına kadar iniyor. Kumaşı tutup yukarı çekiyor.

İçgüdüsel olarak kollarımı kaldırıp gömleği çıkarmasına izin veriyorum. Gömleği bir kenara atıyor ve ben çıplak, o giyinik halde karşısına dikiliyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve gözleri vücudumu süzerken dizlerim titremeye başlıyor. Cildim ısınır ve başım döner.

Elleri yüzüme geri dönüyor ve bana doğru eğilmeden önce gözleri benimkilerle buluşuyor. Dudaklarımız birbirine değdiğinde göz kapaklarım kapanıyor. Beni derin ve tutkuyla öperken nefesimi kesmesine izin veriyorum.

Vücudumu ona doğru itiyorum, ellerimi kot pantolonuna indiriyorum. Kemerini çözmeye başlıyorum ama elleri bileklerimi kavrayarak beni durduruyor. Dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve ben ağır gözlerimi açıyorum. "Hadi." Beni çekip yatak odama geri götürüyor.

Banyoma giriyoruz ve o küveti doldurmaya başlıyor. "Ne yapıyorsun?" Beni becereceğini sanmıştım.

"Seninle oynayacağım," diye cevapladı, köpükleri açıp suyun içine biraz döktü.

O heyecan geri geliyor, ama gözlerim suya düşüyor. "Küvette mi?" diye soruyorum, bir adım geri çekiliyorum.

Bana dönüyor, alnımı öpüyor ve sorumu görmezden geliyor. "Hemen dönerim." Sonra banyodan çıkıyor ve kapıyı arkasında kapatıyor.

Parmaklarımın tırnaklarını ısırarak volta atmaya başlıyorum. Ben işlevsel bir alkolikim. Bill ve Adam'ın önerdiği gibi grup terapisine gitmiyorum, ama bir sorunum olduğunu biliyorum.

Tek sorun, son altı yılın büyük bir kısmını yalnız yaşadığım için alkolü kimseden saklamam gerekmiyor. Ve Kashton'ın bu kadar erken saatte içmeme izin vermesi imkansız.

Lavaboların altındaki dolapları karıştırmaya başlıyorum, çekmeceleri açıyorum, bir yerlerde bir şey bulmayı umuyorum. Ama şansım yok.

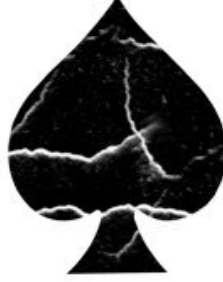
Son bir umutla dolaba girip şifonyerlerimi aramaya başlıyorum. Yerde bir sırt çantası görüyorum ve diz çöküyorum. Fermuarını açtığımda, Adam'la birlikte bindiğimiz özel jet yolculuklarından birinde aldığımız mini bir votka şişesi buluyorum.

"Tanrıya şükür." Sırt çantasını yerine atıyorum ve köşede saklı olan kutuya çarpıyor. Dolap kapısına hızlıca bakıyorum, küvette su akıyor ama onun henüz dönmediğini düşünüyorum. Kutuyu çıkarıyorum ve bandın ortasından ve yanlarından kesildiğini görünce kalbim hızla atmaya başlıyor.

Ellerim titremeye başlar. Ben bunu açmadım. Kashton yapmış olmalı. Ne zaman buraya gelmiş? Dün gece uyumadığını söylemişti. Bütün evi alt üst etmiş olabilir. Ya da dün gece ben eve gelene kadar burada beklerken.

Onu köşeye geri iterek ayağa kalkıp banyoya doğru yürüdüm ve arkamdan dolap kapısını kapattım. Kaynar sıcak suya daldım ve hızla kapağı açıp geriye doğru attım. Banyo kapısı açılırken içeriği tek yudumda yuttum.

YİRMİ YEDİ

KASHTON

Banyoya girip küvetin kenarına oturuyorum. Gözleri köpüklere takılmış, benimkilerle buluşamıyor. Uzanıp suyu kapatıyorum. "Ver onu bana," emrediyorum.

Bana bakar. "Neyi vereyim?"

Elimi önüne uzatıp parmaklarımla işaret ediyorum. "Elinde ne varsa onu."

"Hiçbir şey yoktu." İki elini sudan çıkarır, ben de gülümserim ve kendi ellerimi suya sokarım.

Kahretsin, çok sıcak ama alt kısmı yoklayarak aradığım şeyi bulup çıkarıyorum. "Peki bu ne?" diye soruyorum, boş mini votka şişesine bakarak. Kapıyı açtığımda aynada onu içtiğini görmüştüm.

"Yanlış bir şey yapmıyordum." Omuz silkiyor. "O zaman neden saklıyordun?" diye karşılık veriyorum.

Tabii, ara sıra içerim, ama bırakmam gerekirse bir daha içki içmeden de yapabilirim.

Hepimiz içimizdeki şeytanları farklı şekillerde beslemeyi seçiyoruz.

"Bugün ayık olmanı istiyorum," diyorum ona.

Kırpıklarından bana bakar ve ben kendimi onun içine gömmek için sabırsızlanırım.

Musluğun üzerine asılı olan sabunu ve banyo bezini alıyorum. "Arkanı dön" diyorum ona. Dizlerini göğsüne çekip diğer tarafa dönüyor, bana sırtını gösteriyor. Yavaşça yıkamaya başlıyorum, ellerimin vücudunu, hareket ederkenki esnekliğini, boynunu yıkarken inlemelerini öğrenmesine izin veriyorum.

Kızım çaresiz, ben de öyle.

"Siktir," diye inliyor, başını geriye atarken dövmeli parmaklarım sıkışıyor. Onlara karşı yutkunduğunu hissediyorum.

"İyi geliyor mu?" diye soruyorum, sırtarak.

Ağır kirpikleri açılır ve ben ona gülümserken o da bana bakar. Serbest elimle arkasına uzanır ve kalçaları ileri geri sallanırken, su etrafa sıçrarken göğüsleriyle oynamaya başlarım.

"Ne istiyorsun, Eve?" diye soruyorum, elimi boynundan çekerek.

Derin bir nefes alır ve "Seni" diye cevaplar.

Gülümsüyorum ama onu yıkamaya devam ediyorum. Dün gece geç saatlerde ona banyo yaptırmaktan, onunla ilgilenmekten keyif aldım. Bu sabah bir banyoya daha ihtiyacı yoktu ama onu tekrar dokunmak, onu ne kadar heyecanlandırabileceğimi görmek istedim.

Onu duruladıktan sonra küvetten çıkmasına yardım ediyorum ve o tezgâhın üzerinde çantamı görüyor. Votkasını içmekle meşgul olduğu için çantayı buraya getirdiğimi fark etmemiş.

"İçinde ne var?" diye soruyor.

Onu bana doğru çevirdim. "Nasıl sikilmek istersin?"

Sorumla ıslak kirpikleri yanaklarını serinletirken gözlerini kırıştırdı.

"Ben, şey..." Sorumla hazırlıksız yakalanmış gibi etrafına bakındı.

"Söylesene Eve. Neyi seversin?" Ona, ona yapacağım şey üzerinde biraz kontrolü olduğunu düşünmesini istiyorum. Şimdiye kadar yaşadığımız her

diğer karşılaşmamızı kontrol ettim ve bu da farklı olmayacak, ama aynı zamanda bana güvenmesini de istiyorum. Onu incitmek için burada değilim.

Dudaklarını yalayıp fısıldıyor, "Senin benimle oynaman hoşuma gidiyor." "Ve seni bağladığımda. Neyi seviyorsun?"

Yüzü kızarır, bakışlarını yere indirir. Bu kadın lanet bir kasırga, ama yatak odasına gelince, çekingen küçük bir hayvan. Seksten zevk almaktan utanıyor. Ona bunun ne kadar güzel olabileceğini göstereceğim.

"Halat, zincir, kelepçe? Ne istersin, Eve?" diye soruyorum, gevşek saçlarını kulağının arkasına iterek.

Bana bakar ve ben ona yaklaşırim. "Bu seni cezalandırmak ya da küçük düşürmekle ilgili değil, meleğim. Seni memnun etmekle ilgili. O yüzden bana neyi sevdiğini söyle."

Kötü niyetlerim olsa bile, benimle güvende hissetmesini istiyorum. Çünkü iş o noktaya geldiğinde, onu benim yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eve bunun tamamen seksle ilgili olduğunu düşünüyor - ve seks de bunun bir parçası - ama ben geleceğimize bakıyorum, hayatımızın geri kalanını planlıyorum.

"Acı çektiğimde hoşuma gidiyor," diyor yumuşak bir sesle.

Kızımın acıdan hoşlanan bir fahişe olduğunu çok iyi biliyorum. "Yalvarmanı seviyorum," diyorum ona, bana açılırsa benim de ona açılacağımı anlamasını istiyorum. O verir, ben veririm.

Bill'in düğün resepsiyonuna benimle gitmek istememesinin bir nedeni var ve bu sırrı açıklamayarak onun kazandığını düşünmesine izin vereceğim, ama istediğimi elde edeceğim. O benim eşime olacak.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve "Beni iyi hissettirmeni seviyorum. Bana dokunduğunda zihnim sakinleşiyor" dediğinde gözlerinde en ufak bir şüphe ya da korku yoktu.

O takip etmeyi seviyor. Ne yapması gerektiğini söylemesini seviyor. Buna şaşırmadım, ama bunu ondan duymak beni gururlandırdı. Özellikle de Adam bana onun seks yapmadığını söyledikten sonra.

"Aferin sana," diyorum. "Dürüst olduğun için."

Dönüp çantamın fermuarını açıyorum ve kelepçeleri çıkarıyorum. Ona dönmesini söylediğimde, sessiz banyoda nefes alış hızlanıyor. O söyleneni yaparken, narin bileklerini soğuk metale kelepçeliyorum ve sonra onu bana dönük hale getiriyorum.

"Gözlerini kapat." Titrek bir nefes alırken, tereddüt etmeden göz kapaklarını kapatır. "Ellerimi hissediyor musun, Eve?" diye sorarım, ellerimi göğsünde ve boynunda gezdirip yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek yüzünü avuçlarım.

"Evet," diye fısıldadı.

Ellerimi sırtına indirip onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onun hızla atan nabzına koyuyorum. "Dudaklarımı hissediyor musun?" Yumuşak tenini kulak kepçesine kadar nazikçe öpüyorum.

"Evet." Şimdi nefes nefese, kalçaları benimkilere doğru itiyor ve ben dudaklarına doğru ilerlerken gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Dudaklarını benim için açtığında, onu derin bir şekilde öpüyorum ve çekilmeden önce inlemesini yutuyorum.

"Şimdi gözlerini bana dik, Eve."

Gözleri açılıyor ve ona gülümsüyorum. "Çok iyi gidiyorsun, melek." Övgüm üzerine inliyor, kolları kelepçelerle mücadele ediyor ve eminim ki sıırıslık olmuştur.

"Kafana bir başlık takıp ağzını tıkayacağım." İtirafım üzerine gözleri büyüdü. "Kash..."

"Bir şey olmayacak," diye onu sakinleştiririm.

Dollhouse'da kaç tane hasta piç kurusu ondan faydalandı, kim bilir. Onun benimle güvende hissetmesini istiyorum. Bu gezegende başka hiçbir erkeğin ona bir daha dokunmayacağını bilmesini istiyorum. Benden başka kimse.

"Seni yatağa yatırıp bağlayacağım. Görme, işitme ve konuşma duyularını elinden alacağım." Gergin bir şekilde yutkunuyor, ama gözleri ağırlaşıyor. "Sana dokunan tek şey benim ellerim, ağzım ve sikim olacak. Başka kimse, anladın mı?"

Kız başını sallar.

"Sözler, Eve." Anladığını söylemesini istiyorum. Neye katlandığını bilmiyorum, ama bu onu zorlamak için planımın bir parçası. Bana güvenebileceğini göstermem gerekiyor. Onun ihtiyacı olan kişinin ben olduğumu.

"Evet, efendim. Anlıyorum."

Bana *efendim* demesinden nefret ediyorum. Hiç hoşuma gitmedi, ama onu düzeltmeyeceğim. Amacım kadınıma destek olmak, kendini kötü hissettirmek değil.

Eğilip alnına öpücük kondurdum. "Yatağa uzan. Kollarını altına koy."

O uzaklaşır ve ben onun dolabına girerim. Kutuyu taşıdığını görürüm, bu da kutuyu açtığını bildiği anlamına gelir. Neden bana bunu sormadığını merak ederim. Belki de bu konuyu açmak istemiyor ve benim ona neden bu kutuyu sakladığını ve içindekilerin nereden geldiğini sormamı istemiyordur.

Bunu başka bir güne saklayacağım.

Onun yüksek topuklu ayakkabılarından bir çift alıyorum ve banyodaki tezgahdan çantamı alıp yatak odasına giriyorum.

Yatağa uzanmış, elleri bağlanmış, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor. Durumu daha da kötüleştireceğim. Onunla oynamam bittiğinde, çaresizce ağlayacak.

Benim güzel küçük oyuncağım.

Her bir topuğu giydirdikten sonra, dün gece uyuduktan sonra yatağının altına yerleştirdiğim ayırıcı çubuğu çıkarıyorum. Onu katedralde gördüğümünden beri meleğim için pek çok alışveriş yaptım.

Çantamdan bir ip çıkarıp topuğun etrafına ve ayak bileğine doluyorum, sonra da ayakkabılarını tekmelememesi için çubuğun etrafına doluyorum. Sonra diğerini de yapıyorum, bacaklarını birbirinden uzaklaştırıyorum. Benim için tamamen açılmasını istiyorum.

"Kashton... lütfen," diye nefes nefese, sırtını kamburlaştırıyor. Böyle, bacaklarını hareket ettirmeden, daha da rahatsız oluyor.

Yüzüne eğilip dağınık topuzunu çözdüm ve saçlarının yastığa yayılmasına izin verdim. Yeşil gözleri benimkileri aradı. "Sadece sen ve ben," diye hatırlattım ve o da başını salladı. "Seni oturtacağım." Omuzlarının altından tutup onu oturur pozisyona getirdim ve o da hızla kollarını düzeltti.

Cebimden AirPods'larımı çıkarıp kulaklarıma takıyorum ve cep telefonumdan bir şarkı seçiyorum. Ses seviyesini istediğim gibi ayarladıktan sonra kulaklıkları çıkarıp şarkıyı durduruyorum.

Onları kulaklarına takıp saçlarını ensesinde toplayarak gevşek bir at kuyruğu yapıyorum. Sonra spandex başlığı kafasına geçiriyorum ve vücudu ellerimde titremeye başlıyor.

Lateks kullanmak istemedim; bunun çok erken ve aşırı olacağını düşündüm. Bu esnek ve fermuarı yok, bu yüzden saçları içine takılmayacak. Çenesini ve boynunu kaplıyor. Ağız için bir delik

ve burnundan nefes alması için iki küçük delik var. Ama malzeme kendisi oldukça nefes alabilir.

Çantadan istediğim bir sonraki eşyayı alıp dudaklarına sürtünce, o da dudaklarını benim için araladı. "Aferin benim kızım," diye övdüm, ancak şarkıyı henüz başlatmamış olmama rağmen sesimin AirPods'lar tarafından boğuk çıktığından emindim.

Top gagayı kafasının arkasına takıyorum ve sonra nazikçe omuzlarına bastırarak yatmasını sağlıyorum.

O, yatakta kıvranarak ve boynunu eğerek, kendini ayarlamaya çalışırken inliyor.

Gözlerimle vücudunu süzdüm. Göğsü inip kalkıyor ve cildi şimdiden parıldıyor. Uzanıp ayaklıkları vantilatörü açtım, onu serinletmeye yardımcı olmak için. Onu memnun etmek için yaptığımı söylerken samimiydim. Banyosundan aldığım dudak parlaticısını çıkardım, parmaklarımla karıştırdım ve sonra onu dudaklarına sürdüm. Karıncalanma etkisi olduğu yazıyordu.

Onun kafasının karışmasını, arzuyla dolup taşmasını istiyorum. Bazı duyuları ortadan kaldırmak, diğerlerini daha da keskinleştirir.

Getirdiğim lastik bantları alıp bıçağımı açarak ikisini kesip ikiye ayırıyorum. Sonra birini sol uyluğunun altına kaydırıp bacağını sararak bağlıyorum.

O inliyor, lastik bant derisini sıkıca çekince bacağı titriyor. Diğer uyluğuna da aynısını yapıyorum, sonra parmak uçlarımı titrek bacağına doğru kaydırıp amına doğru ilerliyorum. Parmaklarım ıslak amını okşuyor ve gülümsüyorum. Hazır.

Cep telefonumu alıp, dinlemesini istediğim şarkıyı seçiyorum ve sonra başlıyorum.

EVERETT

Dudaklarım yanıyor ve onları yalamak istiyorum ama ağzımı dolduran tıkaç yüzünden yapamıyorum. Burada kıvrılırken, göremeden, konuşmadan ve duyamadan, sessizlik kulaklarımı sağır ediyor. Kahretsin, zar zor hareket edebiliyorum. Panik yapmamak için nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum. Üzücü olan ise ona güveniyor olmam.

O farklı. Evet, ama ne kadar süreliğine? Eninde sonunda gerçek yüzünü gösterecek. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi saklayabiliyor.

Camylio'nun "Angel" şarkısı kulaklarımda çalmaya başlıyor ve ben bağlarıma karşı mücadele ederek bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum.

Boğazımın arkasında salya birikmiş, onu yutuyorum ve en azından beni sikmesi için yalvarabilmeyi diliyorum.

O benim karnıma dokunduğunda sıçrayıyorum, yavaşça kalçalarımın aşağıya, açık bacaklarımın arasına doğru kayıyor. Parmakları benim amımı okşamaya başladığında nefesim kesiliyor. Onun için ıslanıyorum.

Kollarım ağrıyor ve ağızımdaki tıkaçtan dolayı çenem çoktan ağrımaya başladı, ama kalçalarımı kaldırıp vücudumu onun dokunuşuna yaklaştırmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Neden bu kadar yavaş davranıyor? Diğer seferlerde böyle değildi. Sert ve açgözlüydü. Şimdi de bunu istiyorum.

Bacaklarım... bir şey uylu k larımı sarıyor. Acıyor. Beni sıkıştırıyor mu? Ellerim onu dokunmak için kaşınıyor. Ne olduğunu görmek için.

Şarkı tekrar çalmaya başlıyor ve tekrarlandığını fark ediyorum. Bu bir işaret mi? Bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

Dudaklarını boynumda hissediyorum ve ona daha iyi erişim sağlamak için boynumu eğiyorum, ama çok çabuk kayboluyorlar. Hayal kırıklığı vücudumu titretiyor.

Ayak bileklerimi çevirmeye çalışıyorum ama o, onları bir çift topuklu ayakkabıya bağlamış. Onları onun için giymemi seviyor.

Bir parmak içime giriyor ve ikinci parmağını acı verici derecede yavaş bir hızla içeri ittiğinde nefesim kesiliyor. Üçüncü parmak girdiğinde, ağız tıkaçlıyken anlamsız sözler mırıldanarak yalvarıyorum. Bacaklarım, uyluklarımın etrafını saran rahatsız edici şeye karşı geriliyor.

Dişlerinin meme ucumu ısırıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor, acı vajinamın kasılmasını sağlıyor, ama diğeri de acıttığında bunun onun dişleri olmadığını anlıyorum. Meme ucu kelepçelerini birbirine bağladığında soğuk metal göğsüme düşüyor.

O benim amımı tokatladığında, ağızımdaki tıkaçtan bir çiğlik kopar ve o tekrar vurduğunda sırtımı kamburlaştırıp, bağlandığım yerden kıvrılıp dönerek direnirim.

O parmaklarını bir kez daha içime soktuğunda nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. Ağlamak istiyorum; ona çok ihtiyacım var. Bacaklarımı kapatmaya çalışırken ip derimi çekiyor ve kollarım uyuşmuş durumda

uyuşmuş durumda. Gözlerim açık olsaydı, klitorisimdeki titreşimi hissettiğimde gözlerim geriye döneceğinden eminim.

Bacağımdan bir şey sıkıştığında, yanan dudaklarımdan mırıldanarak bir çığlık çıkar. Diğer bacağımda da aynı şeyi hissettiğimde nefes nefese kalırım. Uzun süreli bir yanma hissi kalır ve bunun tekrar olmasını beklerim.

Kalçalarımı sallıyorum, klitorisim titreşime kapılırken bacaklarım bir kez daha sızlıyor.

Hiçbir uyarı yok. Sadece tüm vücudum kasılırken beni ele geçiren bir orgazm ve kapalı gözlerimi kör eden ışık parlamaları.

Titreşim durur ve nefes almaya çalışırım. Eli boğazımı sarar, boynumu yatağa bastırır ve ağzımın köşelerinden tükürükler sıçrar, yüzümü kapatan maskenin üzerine düşer.

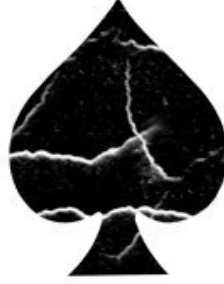
Şu anda ne kadar acınası görüldüğüm umurumda değil. Ben onun çaresiz meleği, cehennemi tatmak için yalvaran meleği. Eli boynumdan ayrılır ve sonra göğsümdeki zinciri yakalar, meme uçlarımı çeker.

Sırtımı kamburlaştırıp baskıyı hafifletmeye çalıştığım da, mırıldanan bir hıçkırık çıkarmak dışında bir şey yapamıyorum. Bağlı bacaklarımın arasında titreşimler geri geliyor ve bir kez daha nefesimi kesen orgazmı tutamıyorum. Durmasını bekliyorum ki nefesimi düzgün alabileyim, ama durmuyor. Bunun yerine içime giriyor ve ben kontrolsüz bir şekilde titriyorum.

Uyluklarım gerilir ve amım oyuncağı sıkıca kavrar.

Yapamam... yine olmaz...

YİRMİ SEKİZ

KASHTON

"Ne kadar iyi bir meleksin," diye onu övüyorum, üçüncü kez boşaldıktan sonra.

Başını kaldırıyorum ve tokayı çözüp dudaklarından tıkaçları çıkardığımda başı elimde sallanıyor. Tıkaçları yere attığımda salya damlıyor. Sonra başlığının kapüşonunu çıkarıp onu tekrar yatırıyorum.

Gözleri kapalı ve vücudu titrerken nefes almaya çalışıyor. AirPods'ları çıkarıp yatağa attığımda şarkının hala çaldığını duyuyorum.

"Hey, güzel melek," diyorum, kızarmış yanağını, top gagın bıraktığı izi parmaklarımla okşayarak. "Gözlerini aç, Eve. Bana bak."

Ağır kirpikleri birkaç kez titreyerek açılmaya çalışır. "Aferin kızım." Ona gülümserim. "Çok iyiydin."

Dudaklarını yalayıp kendini yeniden ayarlamaya çalışır, ama ben hala kollarını arkada kelepçelemiş ve bacaklarını yayma çubuğuna bağlamış durumdayım. "Lütfen," diye yalvarır yumuşak bir sesle ve ağır gözleri kapanır.

Yorgun düşmüştü. Benim için bu kadar sert boşaldığı için bitkin düşmüştü.

Göğsünün üzerinde duran zinciri alıp çekiyorum ve o çığlık atıyor.

"Durmamı ister misin, melek?"

O, burnunu çekerek başını sallar.

"Konuş." Zinciri daha fazla çekerim ve sırtı yataktan kalkar.

"Lütfen... Yapamıyorum, Kash... Lütfen." Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakıyor.

Zinciri bırakıp meme kelepçelerini çözdüm ve sonra bacaklarının arasına uzandım. Vibratörü yavaşça çevirdim ve o inleyerek nefesini tuttu. "Ne istediğimi biliyor musun, Eve?"

"Her şeyi," diye nefes nefese cevaplar.

Gülümserim. Her zaman istediğimi elde ederim. "Bu hafta sonu benimle çıkmanı istiyorum."

O başını salladı. "Tamam."

"Tamam ne?" Serbest elimle sol uyluğundaki lastik bandı kaldırıp bıraktım. Bağladığım düğümlü kısım cildine çarptı ve o da çığlık attı. Tekrar yaptım ve o titriyordu. "Tamam ne?"

"Ben" —derin nefes alıp— "senin randevun olacağım."

"Aferin kızım." Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve beklediğim gibi, o da dudaklarını açarak bana karşılık verdi.

Vibratörü bırakıp yüzünü avuçlarım ve öpücüğü derinleştiririm. O benim ağzımda inlerken dillerimiz dans eder. Lanet olsun, tadı çok güzel. Şimdiye kadar kurduğum tüm karanlık fantezilerim gibi ve belki de bu hayatı tek başıma yaşamak zorunda kalmayacağım umudu gibi. O benim sonsuza kadar benim olacak.

Geri çekilip vibratörü amından çıkarıyorum. Yumuşak bir çığlık atarak yatağa yığılıyor, sonra ayak bileklerini yayma çubuğundan çözüyorum ama topukluklarını takılı bırakıyorum.

Hızla soyunup, titrek bacaklarının arasına geri sürünerek giriyorum. Bacaklarımı onun bacaklarının üzerine yayarak, inleyerek sert sikimi içine sokuyorum. Vücudumu onun vücuduna indirip, kollarımı dizlerinin arkasına doluyorum. "Kime aitsin, melek?" diye fısıldıyorum, kalçalarımı yavaşça ileri geri sallayarak, sıırıslıkam amını sikiyorum.

"Sana," diye cevaplar nefes nefese, sırtını kamburlaştırarak.

Dudaklarımı indirip boynunu nazikçe öperim, nabzının hızlandığını hissederim. "Benim," diye söz veririm ona. "Benim için tekrar gel, Eve."

O, düzensiz bir nefes alır. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Oturup titreyen bacaklarını okşadım. İki lastik bandı da tutup uyluklarından çıkardım ve bıraktım.

O ılık atıyor, ben gülümsüyorum, onun mükemmel teninde oluşan morlukları seviyorum.

"Kızımın spermiyle kaplı bir penis istiyorum," diyorum ona. Amından çıkıp, ona tokat atıyorum ve vücudu titriyor. "Yalvar bana, melek." Tekrar yapıyorum ve o nefes nefese kalıyor. "Sana boalmana izin vermem için bana yalvar."

"Lütfen," diye inliyor, altımda çırpınıyor.

"Lütfen ne?" Elimi boğazına doladım ve nazikçe sıktım.

"Boalmama izin ver. İhtiyacım var..."

Onun nefesini kesip amına sertçe giriyorum. Dudakları açılıyor ama ağır gözleri benimkilerde kalıyor, ben hızımı artırıp onu sikiyorum. Vücudumuz birbirine çarpıyor ve nefesim hızlanıyor. Amı piercingli sikimi sıkıca kavrarken nefes almaya çalışmak için boynunu geriye doğru eğiyor.

"Aferin kızım." Gözlerimi indirip, spermle kaplı sikimin amından kaymasını izlerim.

Boynunu bıraktığımda, nefes nefese kalır ve bir çığlık atar.

Eğilip ellerimi saçlarına kaydırırım. Bir avuç dolusu saçını tutup başını geriye doğru çekerim ve dudaklarımı boynuna indiririm. "Boalmanın bir sakıncası yok, melek."

Vücudu, az önce yaşadığı orgazmın etkisiyle benim vücudumun altında titremeye devam ediyor.

"Söyle," diye emrediyorum, geri çekilip ağır gözlerini benimkilere zorla çeviriyorum. "Boalmayı sevdiğini söyle."

"Ben..." O derin bir nefes alır. "Gelmeyi seviyorum."

"Seni orgazm ettiğimde hoşuna gittiğini söyle." enesine yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Kash," diye nefes nefese, ben gülümserim, dudaklarımı boynuna doğru kaydırırım.

Siktir, ondan asla doyamayacağım. "Söyle," emrediyorum. "Benim için orgazm olacaksın, Eve. Ne zaman istersem, nasıl istersem."

"E-evet." Derin bir nefes alır. "Nasıl istersen."

Ona sertçe giriyorum ve o sırtını kamburlatırıyor. Bu sefer hızımı kesmiyorum. Zaten çok yaklatım. Kızımın orgazm olmasını izlemek beni çok tahrik ediyor.

Oturarak bacaklarını genişçe açıyorum ve sikimin onu sert ve hızlı bir şekilde sikmesini izliyorum. Odanın içinde onun çığlıkları,

vücutlarımızın çarpışması ve her itişte başlığının duvara çarpmasıyla birlikte odayı doldurur.

"Siktir, melek," diye homurdanıyorum, o beni sıkıca kavradığında. Geri çekildiğimde beni içine çekiyor.

Son bir kez daha ileri doğru hamle yapıp onun içine boşaldığımda, ben nefes nefeseyim, o ise titriyor. Çıkmadan önce onun aralık dudaklarını öpüyorum ve yataktan kalkıp kelepçenin anahtarını almaya gidiyorum.

O hemen bacaklarını yukarı çekiyor, dizlerini büküyor ve kollarını rahatlatmak için yanına dönüyor. Cebimden kelepçelerin anahtarını çıkarıp kelepçeleri açıyorum. Sonra uyluklarının etrafındaki iki lastik bandı kesip yatağa geri atıyorum ve başlığa yaslanarak onu kucağıma çekiyorum.

O hafifçe ağlamaya başlar ve ben onu kucağıma alıp, ıslak yüzünden dağınık saçlarını geriye doğru iterim. "Çok iyiydin, meleğim. Benim için çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum."

Vücudu kollarımda titriyor ve ben eğilip kafasına öpücük konduruyorum. "Sen iyisin." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sen çok güzelsin, Eve. Benim meleğim." Onu burada, yanımda tutmak istiyorum çünkü bu, kendinden ve hissettiklerinden şüphe duyacağı an. Bu, onun düşeceği an ve onu tekrar ayağa kaldırmak zor olacak.

"Bana bak." Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Hadi, Eve. Gözlerini bana dik," diye daha sert bir şekilde emrediyorum.

Sulak kirpikleri açılır ve bana bakar. "İşte o güzel gözler. Nasıl hissediyorsun?"

"Soğuk," diye fısıldayarak titriyor.

O yüksekte inmek zor olabilir. Ter içinde ve ben vantilatörü açmış durumdayım. Uzanıp yorganın ucunu çekip onu örtmek için üzerine çekiyorum. "Daha iyi mi?" diye soruyorum.

"Teşekkür ederim."

"Biraz dinlen, meleğim," diyorum ve kirpiklerinin bir kez daha yanaklarına düşmesini izliyorum.

EVERETT

Gözlerimi açtığımda, yatakta tek başıma olduğumu görüyorum. Yorgan yırtılmış, ama üzerimde sıcak bir battaniye var.

Her yerim ağrıyor. Üç gün boyunca içki içip, çöp konteynırlarının yanındaki bir arka sokakta uyanmışım gibi hissediyorum. Çok spesifik, biliyorum. Daha önce Vegas'ta da başıma gelmişti. Adam'ı arayıp beni almaya gelmesini istemiştim. Kaçırılmadığım ve öldürülmediğim için şanslı olduğumu söylemişti. Daha önce denediğim ama başaramadığımı ona söylemedim. O zamana kadar geçmişimi zaten bildiğinden emindim.

Oturarak etrafa bakınıyorum ve dışarısının aydınlık olduğunu görüyorum. Ne kadar zamandır baygındım? Dakikalar mı? Saatler mi? Günler mi?

Komodinin üzerinde bir şişe su, iki Advil ve "Bunları al ve bunu iç" yazan bir not var.

Ona cevap yazıp cehenneme gitmesini söylemek istiyorum. Bunun yerine suyu içip hapları alıyorum. Ayağa kalkıp banyoya doğru sendeleyerek yürüyorum. Lanet olsun, vücudumda varlığından bile haberdar olmadığım yerler ağrıyor.

Tuvaleti kullandıktan sonra, sırtımı duvara dayayıp kayarak tuvaletin yanına oturuyorum.

Midem bulanıyor.

Kendimden tiksiniyorum. Neden kontrol edemiyorum?

Kashton'ı suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Bu benim vücudum. Onun isteklerini reddedebilmeliyim. Yıllardır bunu yapıyorum. Onun acınası oyuncağı olmak istememeliyim.

Gözlerim uyluklarıma düşüyor ve morlukları görüyorum. Her tarafımı sarmışlar ve ortada daha büyük bir tane var. Bacaklarıma ne yaptı? Bileklerimi saranları görüyorum ve onlar da aynı derecede kötü görünüyor.

Sen lanet bir fahişesin.

Öfke yükseliyor ve gözlerim yanmaya başlarken onu yutuyorum.

Sen lanet olası işe yaramaz bir fahişeden başka bir şey değilsin.

"Hayır," diyorum, öne eğilip dizlerimi kaldırıp başımı onların üzerine koyuyorum. Parmaklarım saçlarıma gömülüyor, kafa derimi çimdikliyor, onun sesini bastırmaya çalışıyor, ama nafiye.

Şeytan dinlenilmeyi ister. Sadece senin duyma için kulağına fısıldasa bile.

On altı yaşında

Yatağımda otururken yatak odamın kapısı açılır. İçeri giren kişiyi görünce ayağa fırlarım. Kapıyı çarparak kapatır ve kilitler.

"Hayır... lütfen." Aramızdaki mesafeyi artırmak için banyo kapısına koşuyorum, ama o benden daha hızlı.

Elim kapı koluna uzanır uzanmaz, parmakları saçlarımı kavrar ve beni kendine doğru çeker.

Çığlık atıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve tırnaklarımı onun ön koluna geçiriyorum. Diğer eliyle ağzımı ve burnumu kapatıyor, parmakları derime batarken nefes almamı engelliyor.

"Bağırsan da umurlarında olur mu sence?" O gülerek beni yatağa geri sürükler. "Sadece sırasını bekliyorlar."

Beni yatağa fırlatıyor ve ben yatakta sürünürken yanık bir nefes alıyorum. Beni ayak bileğimden geri çekiyor ve ağırlığıyla beni yere bastırıyor, yüzümü yatağa gömüyor.

Onunla mücadele edecek gücüm kalmadığında, beni ters çevirir ve ben öksürürken ve boğulurken, bulanık görüşümü gidermek için gözlerimi kırıştıırım.

Yatağın ucunda durur ve kot pantolonunun fermuarını açar. "Şimdi o sürtüğün sana verdiği hormonların işe yarayıp yaramadığını görelim." Bana tokat atar ve ben onun önünde yatarak bunu kabul ederim, bu cehennemden kaçış olmadığını bilerek.

O en sertidir. Kadınları dövmeyi sever. Onlar onun için bir hiçtir. Bileğimi yakalayıp beni yataktan yere indirir, içimdeki azıcık nefesimi de keser.

"Fahişeler yerde sikilir." O gülüyor. Sonra beni yüzüstü çevirip kollarımı arkamda sıkıca tutuyor, bu da bana morluklar bırakacak kadar sıkı bir tutuş. "Sakın boşalma. Bu seninle ilgili değil, seni aptal orospu."

Bacaklarımı kendi bacaklarıyla ayırırken sessizce gözyaşları yüzümden süzülür ve odayı onun homurtuları ve benim çığlıklarım doldurur.

"Eve?"

Ellerim tutulur ve saçlarımdan çekilir. "Hayır." Bacaklarımı tekmelerek onu uzaklaştırırım.

"Eve." Eller yüzümü kavrar ve önümdeki şeye odaklanmamı sağlar. "Hey, melek." Kashton yumuşak bir sesle konuşur; güzel mavi gözleri endişeyle doludur ve benim gözlerimi arar. "İyisin. Ben buradayım."

Omuzlarım düşüyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, ondan saklanmaya çalışıyorum. Gözlerine bakamıyorum.

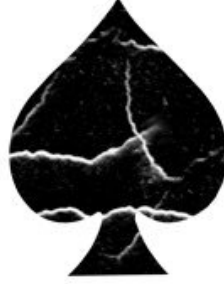
Mükemmel bir dünyada, o beni severdi.

Mükemmel bir dünyada, Lordlar var olmazdı.

Mükemmel bir dünyada, özel olmanın nasıl bir his olduğunu bilirdim.

Ama bu mükemmel bir dünya değil. Canavarlar var. Pahalı arabalar sürüyorlar ve göğüslerinde bir arma var, ve ben seilmek nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğim.

YİRMİ DOKUZ

KASHTON

Son iki günü Eve'in evinde geçirdim. Sessizdi. Soğuktu. Ama bu beni rahatsız etmedi. Onu banyo zemininde otururken bulduktan sonra, onu kucağıma alıp yatağa taşıdım. Bir saat boyunca ağlarken ona sarılmama izin verdi, sonra sanki bir düğme basılmış gibi, benimle hiçbir şey yapmak istemedi.

Saint ve Haidyn telefonumu bombardımana tutuyorlar. Onlara bir işim olduğunu ve bu akşam resepsiyonda görüşeceğimizi söyledim.

Eve yine eski haline dönmüş gibi görünüyor, benden nefret ediyor. Sanki umurumda da. Bence biraz nefret, bir ilişkinin iyi bir temeli olabilir. Eğer beni her gün öldürmek istemiyorsa, o zaman ben de onu istemiyorum.

Everett gibi bir kadına meydan okunması gerekir ve ben bunu yapmaya fazlasıyla hazırım. Kimse bakmıyorken sakladığı nefret ve kendinden şüphe duymasını aşmasını sağlayabilirim.

Sadece zaman ve güven gerekecek. Dün geceyi bodrumdaki öfke odasında eşyaları kırarak geçirdi ve ben ona izin verdim. Onu ağlarken bulduğumdan beri ona cinsel olarak dokunmaya çalışmadım. Bu tür şeyleri aceleye getiremeyeceğini ben bile biliyorum. Duygularını çözmesi gerekiyor. Onu becerdikten sonra ilk kez kusmadı. Küçük adımlar.

Onun evine gidip arabamdan indim ve yolcu koltuğundan ihtiyacım olan şeyleri aldım. Bu sabah, onun ihtiyacı olacak bazı şeyleri almaya gitmiştim. İçeri girince, Three Days Grace'in "Never Too Late" şarkısının onun yatak odasından yüksek sesle çaldığını duydum.

Koridordan geçerek içeri giriyorum, çantaları yatağının üzerine koyuyorum ve banyosunun kapısında durup, sessizce tezgahın önünde durup aynada kendine bakan onu izliyorum. Müzik sesinden dolayı içeri girdiğimi duymadı.

Randevumuz için hazırlanıyor. Onu dünyamıza ilk kez benim olarak tanıtacağım. Kimse bizim birlikte olduğumuzu bilmiyor. Kız arkadaşına nasıl tepki vereceklerini görmek istiyorum. Böylece, duydukları şeylerden sonra kendilerini tehdit altında hissedenlerden onu koruyabilirim.

Utanmadan açıkça benim olan şeye bakıyorum. Saçları, *Isabella'da* onu gördüğüm gece olduğu gibi ensesinde topuz şeklinde toplanmış. Bunu görmek göğsümde bir acı yaratıyor. Onsuz geçen altı yıl boşa gitmiş gibi geliyor. O gece onun benden kaçmasına izin vermeseydim, işler farklı olur muydu? Asla bilemeyeceğim. Ama içimden bir ses, sahip olabileceğimiz şey ile geleceğimizin bize getireceği şeyin çok farklı olduğunu söylüyor.

Şarkı biter ve Natalia Kills'in "Wonderland" şarkısı çalmaya başlar. Yatak odasına doğru dönerek yürür, ama kapıyı tıkadığını görünce durur.

Gözleri hemen yere düşer ve bakışlarını kaçırma tepkisine ellerim yumruk olur. Narin boynuna bir postür tasmaı takmak istiyorum, böylece başını dik tutmak ve gözlerini her zaman benimkilere dikmek zorunda kalır. Kendini küçük gösterir ve ben bunun nedenini anlamam.

Bu kadın yürüyen bir çelişki. Hayatının bazı yönlerinde çok güçlü ve mücadeleci, diğer yönlerinde ise tam tersi.

Bu onun eğitiminin bir sonucu. Muhtemelen ona zorla öğretilmiş bir şey. Hiçbir zaman bu zihniyeti değiştiremez.

Banyoya girip elimi çenesinin altına koyarak başını yukarı kaldırıyorum. Gözlerim onun mükemmel yüzünü inceliyor. Muhteşem gözlerinin çevresinde ince siyah bir kalem var, bu da yeşil rengini daha da belirgin hale getiriyor. Dudakları

nude parlak renkte ve yanakları açık pembe. Kirpikleri siyah boyanmış ve parlak bir gölge var.

O muhteşem.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" diye soruyor.

"Yeterince uzun." diye cevaplıyorum

O, başka yere bakarak homurdanıyor ve ben elimi indiriyorum.

"Buraya gel." Onu yatak odasına çekiyorum.

Yatağının üzerinde duran giysi çantasına bakıyor ve ben onun telefonunu alıp müziği kapatıyorum, böylece birbirimizin sesini duyabiliriz. "Bu ne için?"

"Bu gece giyeceğin elbise."

Bana bakarak, üzüntüden çok daha fazla tercih ettiğim ölümcül bir bakış atıyor. "Kashton, bana elbise almana gerek yok." "Biliyorum."

Dayanamadım. Herkesin onun benim kızım olduğunu bilmesini istiyorum

. Bu gece kolumda, benim elbisemi giyecek. Yakında benim soyadımı alacak ve benim yüzüğümü takacak.

Eğilip çantanın fermuarını açtım ve içindekileri çıkardım, ona göstermek için uzattım.

O, gergin bir şekilde yutkunarak içeriğe baktı.

"Sana biraz zaman vereceğim." Elbiseyi yere bıraktım ve alına bir öpücük kondurdum, sonra odasından çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

EVERETT

Kraliyet mavisi elbiseye bakıyorum, içim karışık. Elbise çok güzel, ama bu beni onun oyuncağı haline getirmenin bir yolu – beni istediği gibi giydirmenin. Sadece kardeşlerine beni gösterip, oynadığı şeyi sergilemek için.

Bu beni kusmak istememe neden oluyor. Ama ben de bunu istememiş miydim? Birine ait olmak?

Kafam karışık. Yalnız kalmak ile birinin dünyası olmak arasında gidip geliyorum.

Kendime onun diğerleri gibi olmadığını hatırlatıp duruyorum. Sonrasında bana sarılıyor. Benimle gurur duyduğunu söylüyor. Ama yine de...

Bu sadece başka bir manipölasyon şekli olabilir. Yoğun ruh hali değişimlerim ve tutarsız düşüncelerim yüzünden deliye dönüyor gibi hissediyorum.

Yanına oturup, terli ellerimle titreyen uyluklarımı okşuyorum. Resepsiyonu es geçebilirim. Yani, zaten evlendiler; neden bu partiyi yapıyorlar ki?

Ama babam benim ilgimi hak ediyor. Benim için çok şey yaptı. Ona borçluyum. Beni saklamak istemiyor, kendi sözleri. Onun kızı olmaktan gurur duysam da, bunu kabul etmek hala zor.

Karar verdim, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kendime bunun yapılması gerektiğini söylüyorum. Kashton, arkadaşlarının eşlerini tehlikeye atanın ben olduğumu düşündüklerini söyledi.

Birçok şey olabilirim, ama onların eşleri için bir tehdit değilim.

Saklanırsam, onlara haklı olduklarını söylemiş gibi olurum. Onların böyle düşünmesine izin veremem. Onlara asla zarar vermem. Beni sadece kullanılacak bir oyuncak olarak gören bir dünyaya zorla sokulan masum biriyim.

Bu yüzden, yüzümü göstereceğim, başımı dik tutacağım ve onlara kim olduğumu göstereceğim. Artık saklanmak yok. Artık kimsenin tanımadığı biri olmak yok.

Ben lanet olası biriyim. *Evet, Kashton'ın oyuncağı.*

Elbiseyi alıp giydim ve aynanın önüne geçtim.

Ellerimi ipek kumaşın üzerinde gezdiriyorum ve gurur duyuyorum.

Onun olacağım, ama bundan sonra geri dönüş olmayacak.

Bu düşünceye gülmek istiyorum. Sanki ondan kaçma şansım varmış gibi. Belki de istemiyordumdur. Benimle oynamasını seviyorum. Benden doyamamasını seviyorum.

Kashton'ın oyuncağı olmakla oyuncak bebek olmak iki farklı şey, değil mi? Biri iyi hissettiriyor, diğeri ise ölüm cezası gibi.

Ancak sonrasında zihnimi anlamak için eğitmem gerekiyor. Şüphe ve kendi kafamın içine geri dönme. Bazen kendimi kurtaramadığım karanlık bir yer. Seksin zevkini almamayı öğrendim, seks sadece erkeklerin zevki içindi. Sonra babam beni Dollhouse'a sattı ve bu tamamen farklı bir cehennemdi. Zevk almaya zorlanıyorsun. Vücudunun sana karşı gelmesini istiyorlar.

Kashton'a yalan söylemedim. Beni orgazma zorlamasını seviyorum. Böylece bunu düşünmek zorunda kalmıyorum. Ama sonra, bundan zevk aldığım için utanç duyuyorum.

Kapı açılır ve ona doğru dönerim. Kashton durur ve ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar. Siyah takım elbise ve koyu mavi ipek kravatla çok yakışıklı görünüyor. Elbisemin rengiyle mükemmel uyum sağlıyor. O, hayallerimin erkeği. Ben bir prenses, o da bir prens olsaydık, gün batımına doğru yelken açar ve sonsuza kadar mutlu yaşardık. Ama hikayemizin böyle olmayacağını çok iyi farkındayım. Yine de onun için rol yapmaya hazırım.

Mavi gözleri vücudumu tarar ve gözlerim onunla buluştuğunda bana doğru yürür. "Bir şey eksik."

Midem düğümlenir ve sinirli bir şekilde ayaklarımın üzerinde sallanırım. Fikrini değiştirmiştir. Artık benimle görülmek istemiyor. Kashton sonunda benim çok hasarlı olduğumu fark etmiştir. Onun için bile. Ve o benim gerçek beni, yaşadıklarımı bile bilmiyor.

Kahretsin, bir içkiye ihtiyacım var. Elbiseyi alıp odadan çıkmak üzereyim, ama o kaşlarını çatarak kollarımı tutup beni durduruyor. Elbiseyi bırakıp olduğum yerde kalıyorum, ne demek istediğini anlamak için bekliyorum.

Komodinin üstünden bir kutu çıkarır ve ben o kutunun ne zamandır orada olduğunu merak ederim. Kutuyu bana uzatır.

Ona bir bakış attım, ama gözleri hiçbir şey belli etmiyordu. Sadece mavi gökyüzünün boş bir tuvali gibiydi. Kaybolacak kadar güzeldi. Hiç bir plajda durup güneşin altında okyanusa bakma fırsatım olmadı, ama onun gözlerine baktığımda, aynı şeyin olacağını hayal ediyorum. Sadece ayak parmaklarımın arasındaki kum ve tuzlu su kokusu eksik.

Kutuyu alırken, parmaklarım titriyor ve GRAFF kurdelesini heyecanla çözüp kutuyu açıyorum ve içindeki elmas kolyeyi görüyorum. Üzerinde durduğu siyah keçe üzerinde parıldıyor. "Çok güzel."

"Klasik Kelebek Elmas kolye." Gururla gülümsüyor. "Kelebek mi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Kelebek dövmen var." Gülümsemesi şüpheyi titriyor. "Sadece onları sevdiğini düşündüm."

Boğazımdaki düğümü yutarak başımı salladım. "Seviyorum."

"İzin ver." Elini uzattı, ben de dönüp sırtımı ona döndüm. Ben ona dönmeden önce kolumu boynuma doladı.

"Bu beni sahiplenmenin bir yolu mu?" diye soruyorum, ellerimi uzatıp elmasların üzerinde parmaklarımı gezdirerek. "Herkesin görmesi için bana tasma takmak mı?"

Düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Bu o kadar kötü bir şey mi? Bana ait olmak?"

"Hayır," diyorum nefes nefese, bunun kulağa ne kadar hoş geldiğinden nefret ederek. Bunun, beni kendisine ait kıldığı kırk sekiz saatten daha fazlasını ifade edeceğini hissediyorum.

Kashton komodinin üzerinde duran başka bir çuvalı alır ve üzerinde *Beauvince* yazdığını görüyorum. Gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Sen..."

"Yaptım," diye sözümü kesiyor, yakışıklı yüzünü aydınlatan ve iki gamzeyi ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. Kahretsin, bu beni dizlerimin üstüne çökertiyor. Bir kutu çıkarıyor, benim için açıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Kashton." Gözlerim elmaslardan ona, sonra tekrar elmaslara kayıyor.

"Beauvince Eloise elmas bilezik," diye açıklıyor ve kutudan çıkarıyor. "Yuvarlak, markiz ve armut biçimli elmaslardan oluşuyor." Kashton sonra bileziği bileğime takıyor ve iki kilidi kapatıyor. O çuvala geri dönerken gözlerimi kırıyorum. "Daha var mı?"

"İki tane. Her bir bilek için bir tane." İkincisini de takıyor ve geçen sefer ona dokunmasına izin verdiğimde kelepçelerin bıraktığı morlukların üzerine kaydırıyor. "Bu bizim küçük sırrımız," diye fısıldıyor.

Geri dönen düğümü yutkunarak ondan gözlerimi kaçırıyorum. "Neden?" Fısıldamadan edemiyorum.

"Sadece seni şımartmak istiyorum."

Sözleri masum ve ona inandığım için kendimden nefret ediyorum. Belki de bir amacı yoktur. Belki de beni şımartmak istiyordur. Aklıma, onun aşk dilinin hediye vermek olduğu ve benim özel biri olmadığım düşüncesi de geliyor — yattığı her kadına hediye veriyor.

"Harika görünüyorsun, Eve." Kashton uzun, yavaş bir bakışla görünüşümü süzer. Ateşli gözleri cildimi yakar.

Kelebeklerin midemi doldurmasından nefret ediyorum. Hayat benim için böyle olmamalı. Ben evlenecek bir kız değilim. Ya da seviyecek bir kız. Ben onların becerdiği fahişeyim. Kullandıkları fahişe. Hediye almıyorum. Kimse benim için o kadar çaba sarf etmiyor. Ona bağlanıp sonra terk edilecek aptal kız olmak istemiyorum. Çok şey atlattım ama böyle bir kaybı atlatabileceğimi sanmıyorum.

Parmaklarını çenemin altına koyup başımı kaldırıyor. Dudakları nazikçe benimkilere değiyor ve o çekilmeden önce ben de onu öpüyorum.

"Hazır mısın?"

Bu zor soru karşısında titrek bir nefes alıyorum. Bu, kimsenin bizi bulamayacağı evimde saklanmaktan daha fazlası. "Evet. Sadece çantamı almam lazım."

O başını sallar, beni bırakır ve ben nefesimi sakinleştirmeye çalışarak banyoya ve dolabıma girerim. Düşüncelerimi toparlamak için bir saniye dururum, sonra raftan Christian Louboutin çantamı alıp gitmeye hazırım.

İşte bu kadar.

Malikanenin önündeki valeye yanaşıyoruz ve bir adam onun kapısını, bir diğeri de benim kapımı açıyor. Arabadan inip Kashton'ın yanıma gelmesini bekliyorum. Merdivenleri çıkıp içeri girerken elimi elinde tutuyor. Büyük fuayede smokin giymiş iki adam duruyor. İki kişi daha içeri girerken bizi selamlıyorlar ve onları takip etmemizi söylüyorlar.

Evi geçip balo salonuna doğru yürüdük. Yuvarlak masada onun kardeşlerini hemen gördüm. Onları gözden kaçırmak imkansızdı. Onlar Lordların dışlanmışlarıydı. Lordların çoğu milyarlarca dolarlık şirketleri yönetiyordu. Spade kardeşler ise kendi cehennemlerini yönetiyorlardı: işkence aletleriyle dolu bir zindan.

Başımı dik tutuyorum, ama o kadar çok kişinin bana bakması kalbimi çarptırıyor. Ashtyn'in Saint'e yaslanıp kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Eminim "*Kashton'un yanındaki kadın kim?*" diye soruyordur.

Saint, cevabı olmadığı için başını sallıyor ve Ashtyn sandalyesine geri oturuyor. Beni baştan aşağı süzdü, gözleri yargılayıcı bir bakışla. Gülmek istiyorum. Kimseyi yargılayacak son kişi o olmalı.

Haidyn ve Saint, masaya yaklaşırken ayağa kalkıyorlar. Kashton, her birini kucaklamak için beni bırakıyor. Omuzlarımı düzeltiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Artık, kalabalık bir odada kendini küçük gösteren biri değilim.

Görölmek ve duyulmak istiyorum. Bu yüzden kim olduğumu bilmelerini sağlayacağım.

Saint önce bana döner ve Kashton beni tanıtır. "Çocuklar, bu Everett. Eve, bunlar kardeşlerim, Haidyn ve Saint."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum." Saint'in elini sıkarım.

O beni baştan aşağı süzerken, ben dikkatimi Haidyn'e çeviririm. O da elimi sıkar ve ben yerin dibine girmek isterim. "Memnun oldum." Başını sallar ve sonra karısının yanına oturur, beni başından savar.

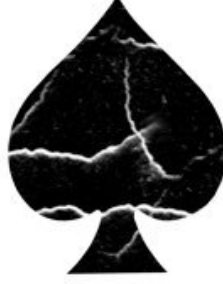
O seni tanımıyor, Eve. Bu senin kafanda.

Kashton sandalyemi çekip oturmam için elimi tutuyor. Erkekler beni eşleriyle tanıştıırken derin bir nefes alıyorum. Charlotte çok masum ve tatlı görünüyor. Tıpkı olduğu gibi. Ashtyn ise beni öldürmek istiyor gibi görünüyor. Bu his karşılıklı.

Her şeye sahipti. Onu seven ve onun için her şeyi yapmaya hazır dört erkek vardı, ama o hepsini bir kenara attı. Sonunda bebeği kaybetti. Spade kardeşlerin onu koruduğu gibi bebeği de koruyacaklarını ben bile biliyorum. Bana sorarsan, seçenekleri vardı ve yanlış seçimi yaptı.

Saint daha iyisini hak ediyor.

OTUZ

KASHTON

Masada Eve'in elini tutup, onun uyluğuna koyuyorum. Bacaklarını aprazladığını hissedebiliyorum.

Dışarı çıkmaya alışık değil. Eve karanlık mezarlıkta ya da dumanlı bir barda olmayı tercih ediyor. Burada benimle birlikte ön planda. Kalabalığın ortasında sergilenen bir kadın. Onu bu masaya bağlayıp alnına adımı kazımış olsam da olurdu.

Herkes bizim tarafımıza bakıyor, ona bakıyor. Muhtemelen bu muhteşem kadının kim olduğunu anlamaya çalışıyorlar.

Benim.

Bilmeleri gereken tek şey bu. Kelepçelerin bıraktığı morluklara bakarken onu gördüm, ben de onları kapatması için bir şey aldım. Bunların varlığını ve nasıl olduğunu sadece ikimizin bilmesi beni tahrik ediyor. Aynı şey, lastik bantların bacaklarında bıraktığı izler için de geçerli. Kızımın orgazm olmak için biraz acıya ihtiyaı olduğunu kimse bilmiyor ve ben de böyle kalmasını sağlayacağım.

şampanyasını yudumlarken, bir shot votka veya viski içmek için can attığını biliyorum.

"Tyson'ı gören var mı?" Saint masadakilere sorar.

"Hayır," diye cevaplar Haidyn ve karısına bir şey söylemek için döner.

"Biraz geç kalıyorlar." Ashtyn konuşurken Eve'in gerginleştğini hissediyorum. "Lake yirmi dakika önce bana mesaj attı."

Adam, Eve'in Vegas'ta Ashtyn'i gözetlemesine yardım ettiğini söyledi, ama Eve benim bunu bildiğimi bilmiyor.

Saint ve ben Ashtyn'i gözetlemek için orada olduğumuz birkaç hafta boyunca gördüklerimi biliyorum. Eve'in ne gördüğünü merak ediyorum. Glass'ta dans mı etti? Kingdom'da kraliçe olarak mı çalışıyordu?

Adam başka bir dünyaya o kadar dalmış ki, Eve'in de öyle olduğunu düşünmeden edemiyorum. Özellikle de Eve'in Adam için ne yaptığını öğrendikten sonra. Adam, Eve'e önceki geceki adamın ona tecavüz edip etmediğini sordu. Kaç kişi başarılı oldu? Bir pisliği ortadan kaldırmak için hayatını tehlikeye atmaya hazır olduğu için, Eve ölümle ne kadar yaklaştı?

Bırakması gerekiyor. Bu konuda hiçbir şüphe yok. Onun bu kadar cesur olmasını seviyorum, ama bir noktada geri adım atması gerekiyor. Onun burada hayatını tehlikeye atmasına izin veremem.

Karım evde, uzun bir iş gününün ardından dönmemi bekleyecek. Dışarıda, şansını deneyeceğini düşünen başka bir adamla, harap bir motelde yarı çıplak halde değil.

İsterseniz cinsiyetçi deyin; durum bu. O benim. Onu sahiplendim ve hayatının her alanında ona bakacağım. O piçi vurmak için başka bir Lord'a seks mesajları göndermesini istemiyorum.

"İşte buradasın," diyor Saint ve başımı kaldırıp Tyson ve Laikyn'in masaya yaklaştığını görüyorum.

"Üzgünüm," Lake gergin bir gülümsemeyle elini büyüyen karnına koyar.

"Naber, sürtükler?" Sin, Ellington'la birlikte masaya yaklaşır ve ben Eve'in elini bırakıp onu selamlarım.

Elli, sanki hala onun uzun nefret listesinin en başında yer alan kişiymişim gibi bana dik dik bakıyor. Eve'e onu tanıtırken, "Tanıştık zaten" diyor. Sesi düz, ama Eve'e gülümsüyor ve ikisi elbiseleri hakkında sohbet etmeye başlıyorlar.

En azından onu seviyor.

Bir saatten fazladır buradayız. Bill karısına kadeh kaldırdı ve hepimize geldiğimiz için teşekkür etti. Ben tüm bu süre boyunca Sin'i gözlemledim. Yeni üvey babasını ilk öğrendiği zamankinden daha iyi kabul ediyor gibi görünüyor. Ya adamı uykusunda öldürecek ya da annesinin mutlu olmasına izin verecek. Bunu sadece zaman gösterecek.

Everett koltuğundan kalkınca dikkatimi çeker. Ben de aynısını yapar, elini tutarım. "Her şey yolunda mı?"

Kaşlarını çatıyor ama cevap veriyor. "Tuvalete gitmem lazım."

"Seni götüreyim." Onu balo salonundan çıkarıp koridora doğru eşlik ediyorum.

"Kash, tuvaletin yerini biliyorum." Eve hafifçe güldü, ama ben onu görmezden geldim.

O benim kızım. Benim sorumluluğumda. Onu burada yalnız bırakmayacağım. Ya da başka bir yerde. Bill, resepsiyonu küçük tuttu ve sadece yüz kadar lord davet etti. Buradakilerin kaçı, Adam ve Bill'in aradığı Dollhouse videolarında onu görmüş? Kaç kişi ona tecavüz etmiş ve o bunu hatırlamıyor? Bu riski göze alamam.

Kapının önünde durup, onun için kapıyı açıyorum.

Ellerini yüzüme koyup eğildi, bana hızlıca bir teşekkür öpücüğü verdi, sonra kadınlar tuvaletine girdi.

Bunu kasıtlı yaptığını sanmıyorum, ama kabul ediyorum. Bizim ilişkimizi kabullenmeye başlıyor.

Kapının yanındaki duvara yaslanarak, ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. Bir Lord koridordan geçiyor ve bana başını sallıyor, ben de aynısını yapıyorum. Koyu renkli gözleri kadınlar tuvaletine kayıyor, sonra karşımdaki erkekler tuvaletine giriyor.

Everett çıkar ve ben onu iterim. Elini tutarım ve sessizce balo salonuna geri döneriz. Masamızda sadece Saint ve Ashtyn var. Karşılıklı sandalyelerinde oturmuşlar ve derin bir sohbeta dalmış gibiler.

Eve'in yavaşladığını hissediyorum ve dans pistine gitmeye karar veriyorum. Onun ve Ashtyn hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama öğrenene kadar onları ayrı tutmak istiyorum. Aralarındaki durum ne olursa olsun, kızımı koruyacağım.

"Ne yapıyoruz?" diye kulağıma fısıldadı.

Onu merkeze çekerek, ona dönüp bakıyorum. "Dans etmek," diye cevaplıyorum. Yeşil gözleri odayı hızla taramadan önce bir nefes veriyor.

EVERETT

Kashton ellerimi tutarken, Amber Run'ın "I Found" şarkısı balo salonundaki hoparlörlerden çalmaya başlar.

Gerginim. Tüm gözlerin üzerimizde olacağından korkuyorum.

"Gözlerini bana dik, melek," diyor Kashton kulağıma yumuşak bir sesle.

Ona baktığımda, içimi bir sükunet kaplar. Böyle olmamalı. O ve ben. Onu nefret etmem gerektiğini söylüyorum kendime, ama geçmişimin onun suçu olmadığını ben de biliyorum.

Bu gece buradaki her kadın Lord'un fahişesi. Her biri kilisede bir hanımefendi gibi davranıyor olabilir, ama yine de ona aitler. Bu gece onu sikebilecek tek erkeğin kendisi olup olmayacağına karar verecek.

Kendime, Kashton'ın hanımı olmadığımı hatırlatmam gerekiyor. İstedğim zaman istediğim zaman çekip gidebilirim. Bu bir ölüm cezası değil. Eğlenceli ve zararsız bir şey.

Şimdilik.

Ne kadar süre sonra ölümcül hale gelir? Lordlarla ilgili her şey eninde sonunda öyle olur. Bu konuda yeni değilim.

"Eve?"

"Hmm?" Gözlerimi kırpıyorum.

Kashton bana gülümser, kolunu belime dolayarak beni kendine çeker. Açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken olur. "Boş ver, melek," kulağıma fısıldar. "Ne olursa olsun... ben buradayım."

Beni çok iyi anlıyor. Hiçbir zaman saklanamadım. Yüzüm duygularımı çok iyi gösteriyor. "Ben buradayım"ın bir anlamı mı var? Kendimi savunmasız bırakamam. Onun istediği gibi

istediği gibi davranamam. Ben öyle biri değilim. Yıllarca süren istismar ve manipölasyon, bana başka birine asla güvenmemeyi öğretti. Ne kadar çok istesem de.

Her zaman beni ilk sıraya koyan birini istemişimdir. Zihnimi kapatıp beni yönlendirecek birini. Ama bunun sonu nasıl biter biliyorum: zincirlenmiş ve uyuşturulmuş halde. Ben bir yetişkinim, bu yüzden adım atıp bunu kendim yapmalıyım.

şarkı biter ve o beni dans pistinden çekmeden önce yanağıma bir öpücük kondurur. Masaya geri dönerken Sin ile sohbet etmeye başlar, ama ben babamı görürüm. "Hemen geliyorum," derim ve Kashton beni durduramadan ondan uzaklaşırım.

"Eve." Bill, ben yaklaşırken bana gülümser.

Onun açık kollarına doğru yürürken boğazımda bir düğüm hissediyorum. *Hepsi kötü değil.*

"Merhaba baba," diyorum ve uzaklaşıyorum. "Janice nerede?" diye soruyorum hızlıca, etrafa bakınıyorum. Kashton'ın masaya dönmediğini fark ediyorum. Onun yerine, onu bıraktığım yerde duruyor, hala Sin ile konuşuyor. Gözleri üzerimde.

"Tuvalete gitti."

Kaşlarımı çatıyorum. Onu az önce kaçırmış olmalıyım.

"Seninle konuşmak isteyeceğini biliyorum," diye ekliyor. "Ayrıca hepimizin birlikte fotoğrafını çekmek istiyor."

Fotoğraflar mı? Daha önce hiç aile fotoğrafı çekilmedim. Bunun bir parçası olmak çok garip geliyor. Bu kadar basit ama aynı zamanda önemli bir şeye dahil olmak. "Tabii ki," diyorum ona.

"Kashton'la birlikte geldiğini görüyorum," diyor, omzumun üzerinden arkamda duran ona bakarak.

"Evet," diyorum gergin bir şekilde. Saklayabileceğim bir şey değil ki. Kash'in istediği buydu, beni onun malı olarak sergilemek. Beni göstermek.

Bill'in gözleri benimkilere takılır ve gülümsemesi genişler. "Mutlu olman normal, Eve."

Onun sözleri ile kalbim hızla çarpmaya başlar, ama arkasında bir adam yürür ve babam onu selamlamak için döner.

"Baba." Bu sesi duyunca vücudum kaskatı kesilir ve gözlerimi yere indiririm.

"Burada ne halt ediyorsun?" Bill yumuşak bir şekilde homurdanarak önüme geçer.

"Davetiyem postada kaybolmuş olmalı."

"Yanılıyorsun. Git buradan."

"Selam, kardeşim." Bill'in yanından geçip yanıma yaklaşırken ona bakıyorum. "Uzun zaman oldu." Lord bana doğru adım atmak ister, ama Bill elini göğsüne koyarak onu durdurur.

"Defol git buradan, yoksa seni olduğun yerde öldürürüm," diye tehdit eder Bill. Lord cevap vermezse, "Bir anlaşmamız vardı," diye ekler.

Kaşlarımı çattım. Ne anlaşmasından bahsediyor?

Koyu renkli gözleri benimkilerden Bill'inkilere kayıyor, sonra tekrar benimkilere dönüyor. "Görüşürüz." Bunun üzerine dönüp dans pistinden uzaklaşıyor. Bill bana dönüyor, ellerini kollarımın üstüne koyuyor ve ben irkiliyorum.

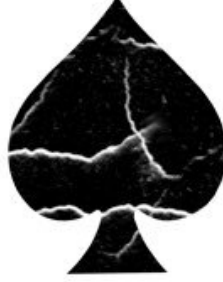
Hemen onları bırakır. "Eve, bilmiyordum..."

"Önemli değil," diye sözünü kesiyorum. Babam, geçen gece Lord'un evimize geldiğinden habersiz ve ben de öyle kalmasını istiyorum.

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, Kashton'ın doğrudan bize doğru geldiğini görüyorum. Gözleri, kalabalığın içinde kaybolan Rab'bin sırtına dikilmiş. Babama bakıp hızlıca konuşuyorum. "Senden bir ricam var."

"Ne istersen."

OTUZ BİR

KASHTON

Eve masada yanımda oturuyor. Sessizleşti. Sin ile derin bir sohbete dalmıştım ki, başımı kaldırdığımda bir adamın Bill ve Eve'den uzaklaştığını gördüm. Onu beklerken tuvaletin dışında gördüğüm adamdı.

Babası onu korumak için önünde duruyordu ve ben hemen yanlarına koştum. O zamandan beri bana tek kelime bile etmedi. Ne olduğunu sormadım ama evine döndüğümüzde soracağım.

Telefonum tabağımın yanındaki masanın üzerinde dururken, ışığının yandığını gördüm.

BİLİNMEYEN: 911. Sonra Blackout'ta buluşalım.

Bu bir grup sohbeti mesajı. Saint'in ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardığını veya Haidyn'in mesajını okuduğunu görmemiş olsam da, hepsinin numaraları mesajda yazıyor.

Ciddi bir şey olmalı, ama belirli bir zaman belirtilmemiş. Buradaki işimizin ne zaman biteceğini nereden biliyorlar?

Sandalyeye yaslanıp kolumu Eve'in omuzlarına atıyorum ve Ashtyn'in yuvarlak masanın diğer ucundan kız arkadaşıma attığı "siktir git" bakışını kaçırmıyorum. Ona bakıyorum ve birkaç saniye sonra

saniye sonra, gözleri benimkilere takılıyor. Omuzlarını düzeltip dikkatini Ellington'a veriyor ve bir sohbet başlatıyor.

Bu, Adam'ın söylediğinin yanlış olup olmadığını ve Ashtyn'in Eve'i tanıyıp tanımadığını merak etmeme neden oluyor. Ölümcül bakışının başka ne nedeni olabilir ki?

Orada neler olduğunu bilmiyorum ama bu konuyla ilgileneceğim.

"Everett." Janice masaya yaklaşp onu selamlıyor.

"Merhaba, Janice." Eve ayağa kalkar ve onu kucaklamak için kendine çeker. Eve'in rahatsız olduğunu benden başka kimse anlayamaz. O, hiçbir türden sevgi gösterisine alışık değildir ve ben bundan nefret ederim. Kızımı sevgiyle boğacağım. "Harika görünüyorsun. Elbisesi muhteşem."

"Teşekkürler. Bill sana fotoğraf çekmek istediğimi söylediğini söyledi." Eve'in elini tutar. Hayır cevabını kabul etmeyeceğinin işaretidir bu. "Fotoğrafçı hazır, vaktin varsa."

"Tabii ki." Eve ona başını sallar, ama şu anda en son yapmak istediği şeyin bu olduğunu biliyorum.

Ayağa kalkarım ve o kaşlarını çatar. Bu fotoğraflara katılmamam mümkün değil. Sonuçta bu aileye gelin gidiyorum.

"Easton, Ellington," Janice onlara seslenir. "Hazırız."

Onun için yolcu kapısını açarım ve o arabaya binmek için eğilirken, ona yardım etmek için elbisesinin eteğini tutarım. Kapıyı kapatmadan önce "Teşekkür ederim" der.

Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırıyorum. "Blackout'a uğramamız lazım. Ama uzun sürmez."

"Tamam." O da başını sallayarak pencereden dışarı bakıyor.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra masaya geri dönüp oturduk. O hariç herkes gülüyor ve sohbet ediyordu.

Kulübe giderken o sessiz kalır. Ryat, Blakely'nin SUV'sini önümde sürüyor ve Haidyn'i arabasında

arkamızda. Bir şeyler oluyor, ama hala ne olduğunu bilmiyoruz. Diğerleri de bize katılırken arka otoparka giriyoruz.

Blackout'a girerken, Lordlar eşlerini öpüp, birinci katta kalıp sohbet etmelerini ve bu işin uzun sürmeyeceğini söylüyorlar.

Eve'e dönüp hemen döneceğimi söylemek için, ama o benden önce konuşuyor.

"Tuvalete gidiyorum." Sonra dönüp koridordan uzaklaşır ve ben de Ty'ın ofisine doğru yol alırım.

EVERETT

Tuvalete girerim, rujumu çıkarırım ve yeniden sürerim. Bir parça kağıt havlu alıp dudaklarımı silerim ve sonra parmaklarımı kolyenin üzerinde gezdiririm, onun neyi temsil ettiğini bilerek. Spade kardeşlerin malı olduğumu.

Derin bir nefes alıp, kendime gerçek beni görmeleri gerektiğini söylüyorum. Erkeklerle dolu bir odada bulunmaktan korkmayan beni. Bir lord için bir daha başımı eğmeyeceğim. Kim olursa olsun.

Asansörle yukarı çıkıp, dışarı çıkıp koridordan geçip odaya giriyorum.

Sohbetler kesilir ve tüm gözler bana çevrilir. "Bayanlar aşağıda," der Alex gülerek.

Sol elimi kaldırarak evlilik yüzüğü takmadığımı gösteririm. "İyi ki kimsenin hanımı değilim." Kapıyı çarparak kapatır ve arkama yaslanırım.

Odadaki tüm erkekler masasında oturan Tyson'a bakıyor. Onun bana gitmemi söylemesini bekliyorlar, ama o Kashton'a bakıyor. Tüm kafaların ona dönüp bakması komik bir durum. Sessizlik devam ediyor. Benim yattığım adamın beni kaldırıp omzuna atarak odadan dışarı taşıyacak mı diye bekliyorlar. Kash arkasına yaslanıp sırtlıyor. Bu durumun nasıl sonuçlanacağını merak ediyor.

"Hadi, konuş," diyor Tyson. "Bu toplantıyı kim çağırdı?"

"Ben," diye cevaplıyorum.

"Sen mi?" Saint kaşlarını çattı ve Kashton'a baktı, ama hiçbir şey söylemedi. O bilmiyordu. "Bizi buraya nasıl topladın?"

"Bir iyilik istedim." Bu kadar basit. Bill, karşılaşmamızdan sonra ne kadar stresli olduğumu görünce bana yardım etmeye çok istekliydi. "Bu gece orada bir adam vardı ve sizlerin onu bilmeniz gerekiyor."

"Eski erkek arkadaşın mı?" Alex gülerek sorar. "Eminim Kash onun icabına bakar."

"Adı Evan. Boyu yaklaşık 1,90 metre, siyah saçlı, koyu renk gözlü." "Onu tanıyor musun?" Saint merakla sorar. "Şahsen mi?"

Bu, dürüst olabilmem için bir fırsat. Bildiklerim ve onlara anlatacaklarım, Kashton ile olan ilişkimin sonunu getirecek. Belki de onu hayatımdan çıkarmak için en başından beri yapmam gereken buydu. Kendi kendimi sabote etmek. Sürerken eğlenceliydi. "O, Bill'in oğlu. Ve benim kardeşim."

Herkes bana sanki iki kafam varmış gibi bakarken, yine sessizlik hakim oldu.

"Baban Bill mi?" diye sorar Ryat sonunda.

Sanırım Sin, sırrımı Lordların çoğundan saklamış. "Evet... hayır."

Boynunun arkasını kaşır. "Kafam karıştı. Az önce dedin ki..."

"Isabella'nın Bill'in ilk karısı olduğunu mu düşünüyorsun?" Ryat'ı keserek başımı salladım. "Sin'in annesi onun üçüncü karısı."

"Bekle." Tyson elini kaldırır. "Ben de kafam karıştı. Basitçe açıklayın bize."

Nefes alıyorum. "Annem, lise son sınıfta Bill'in oğlu Evan'a hamile kaldı. Bill, ertesi yıl Barrington'da inisiyasyona girdi. Bill resmi olarak Lord olduktan sonra, lise son sınıfta evlendiler. O zaman anneme görev verildi ve o bu görevi başaramadı."

"Peki ona ne oldu?" diye sorar Saint.

"Damızlık oldu."

"Damızlık ne demek?" diye sordu Finn.

Haidyn'e bakarım. "Sen mi açıklamak istersin, yoksa ben mi açıklayayım?"

Gözlerini bana dikip bakarken, ben ona gülümserim ve dikkatimi odadaki diğer Lordlara çeviririm. "Annem bir kurucuydu. Ve bir kurucu görevinde başarısız olduğunda, Lordlara damızlık olarak verilir."

"Sen bir kurucusun." Saint'in sözleri bir sorudan çok bir sürpriz gibidir.

Kashton'a bakıp onaylıyorum. "Evet." Çenesinin keskinleştiğini fark etmiyorum. Benim hakkımda bir şeyler mi öğrenmek istiyor? İşte sana küçük bir bilgi.

"Görevin ne?" diye sordu Saint. "Görevi yok."

"Saçmalık." Ayağa kalkar.

Kashton ayağa fırlayarak Saint'in kolunu tutar. "Otur lan," diye uyarır Kashton.

Saint öfkeyle Kashton'ın elinden kolunu çekip kanepeye geri düşer. "Charlotte'un bir görevi vardı ve o da Haidyn'di." Kashton'a bağırır. "Ona inanmadığım için üzgünüm."

Ryat öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bill bize hiçbir şeyin kesin olmadığını ve Lordların kurucuların kaderini değiştirebileceğini söyledi. Bu yüzden bazı eşlerimiz inisiyasyon için görev tamamlamak zorunda kalmadı." Bana başını sallar. "Peki Lordlar neden sana görev vermek istemiyor?"

"Çünkü ben onlar için işe yaramazım." Basit cevabım herkesin kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Hepimiz hizmet etmeliyiz," diye devam ediyorum, kendimi açıklamam gerektiğini bilerek. Sorusuz sualsiz öldüren, ama bir kadının söylediklerini anlayamayan yetişkin erkeklerle dolu bir odadayım. "Sizi üç yıl boyunca seks yapmadan bırakmalarının ardındaki mantık, kendi standartlarına uygun olmayan rastgele kadınları hamile bırakmanızı istememeleridir. Bu yüzden, çoğu durumda, ebeveynleriniz sizin seçtiğiniz kişiyi belirler ve evlilikleriniz ayarlanır. Bu, zirvede olanların zirvede kalmasını garanti etmek içindir. Sahte imparatorluklar." Hepsi bana hiç anlamadan bakıyorlar. Gözlerimi devirmek istiyorum, ama bunun yerine ekliyorum, "Ben çocuk sahibi olamam."

"Bunu Gavin mi yoksa Devin mi söyledi? Ben olsam ikinci bir görüş alırdım." Alex, Kashton'a bakar. "Sana güveniyorum Kash. Daha çok çabala." Kendi sözlerine güler.

"On sekiz yaşında kısırlaştırıldım."

Alex'in kahkahası kesilir ve yüzü solgunlaşır. "Özür dilerim..."

"Daha fazla çabalamak ya da ikinci bir görüş almak gibi bir şey yok. Topluma katkıda bulunamam. Bu yüzden işe yaramazım ve bir Lord'a layık olduğumu kanıtlamak için görev verilmeyeceğim." Özellikle de Spade kardeşler. Onlar çok önemli kişiler, işe yaramaz bir Leydi'ye verilemezler.

"Evan, Lordlar için ne yapıyor?" diye sorar Saint, konuyu değiştirerek. Kardeşimin ve benim yaptığımız şeyin sadece geçici olduğunu biliyor.

İşte burada işler biraz karışacak. Onlara kardeşimin ne iş yaptığını söylersem, bunu onlara açıklamam gerekecek, ama zaten her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. "O bir antrenör."

"Spor salonu delisi gibi mi?" Alex gülüyor. "Belki Haidyn ona birkaç şey gösterebilir."

Herkes güler, ben ise başımı sallarım. "Hayır, o Dollhouse için erkekleri ve kadınları eğitiyor."

Dollhouse'dan bahsedilince oda sessizliğe büründü.

"Isabella için mi çalışıyordu?" Haidyn homurdandı.

Başımı sallarım. "Evet."

"Duyarsız görünmek istemem ama bir seks kölesinin ne tür bir eğitime ihtiyacı olabilir ki?" diye merak etti Colton.

"En iyisine sahip olmakla gurur duyuyorlar ve bunu başarmak için... onları alıyor ve 24 saat eğitim gerekiyor."

"Yani onlarla yatıyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Buna gerek yok."

"Anlamıyorum," Tyson, açıkça kafası karışmış ve sinirlenmiş bir şekilde homurdanır.

"Bir örnek ver," diyor Saint.

Rahatsızlığımı fark etmemelerini umarak içimden bir iç çekişi bıraktım. Bu odaya girerken nasıl bir şey olacağını biliyordum. Tamamen kararlıyım. Ondak uzak durmaları gerektiğini bilmeleri gerekiyor. Eşlerini ondan uzak tutmaları gerektiğini. Kendimi tehlikeye atıyor olabilirim, ama bu daha büyük bir iyilik için. Evlendikleri kadınları korumak için mücadele ediyorum. "Bir kadını alır, kışına bir dildo, amına bir vibratör yerleştirir. Onu bir sandalyeye bağlar ve aklınıza gelebilecek en ahlaksız pornoları izletir."

"Anlamıyorum. Bu nasıl bir eğitim?" Finn kafasını kaşıyor.

"Kadınların sikilmesini izlerken onlara hormon enjekte ediyor ve kendilerini boşaltmaya zorluyor. Bu, gördüklerinin ve hissettiklerinin normal olduğunu düşünmelerini sağlıyor. Hizmet etme arzusu uyandırıyor."

"Onları yetiştiriyor," diyor Kashton ve ben onunla göz teması kuramıyorum.

"Bu, aralıklı pekiştirmelerle yapılan bir süreçtir. İtaatkar ve zihinsel şartlandırma," diye ekliyorum. Sadece bedeninizin yalvarmasını istemiyorlar, zihninizin de yalvarmasını istiyorlar.

"Yani beyin yıkama," diyor Kashton, önceki ifadesini düzelterek.

"Ve bunu yaparak para mı kazanıyor?" diye sorar Sin.

Kafamı sallıyorum. "Evet. Ona kurbanlar veriliyor. Sonra onlar satıldığında ödeme alıyor."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye soruyor Haidyn.

"Sana söyledim, Bill bizim babamız ve Evan yıllardır Isabella ile çalışıyor." Omuz silkiyorum. "Isabella'nın artık *hayatta olmadığı* ve kadınların işkence görmüş ve ölü olarak bulunduğunu biliyorum. Onun bu işin içinde olduğunu söylemiyorum, ama sağduyum bana onun kim olduğunu biliyor olabileceğini söylüyor."

"Dollhouse'u onun yönettiğini mi düşünüyorsun?" Haidyn soruyor. "Isabella'nın yerini mi aldı?"

"Hayır. Orası kapatıldı," Sin ben konuşmadan cevap verdi.

"Belki de gidip kendimiz bakmalıyız." Ryat omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Sizler yakın mısınız?"

"Hayır," yalan söylüyorum. İstedğimden daha yakınız. "Bill de öyle. Bildiğim kadarıyla yıllardır konuşmuyorlar."

"Ama bu gece oradaydı," diye hatırlatır Ryat.

Düşünür gibi dudağımı ısırarak, buna nasıl cevap vereceğime karar vermeye çalışıyorum. "Haberler çabuk yayılır ve bu gece orada yaklaşık yüz kişi vardı. Parti hakkında herhangi biri tarafından bilgilendirilmiş olabilir."

"Sadece davetliler katılabilirdi," diyor Haidyn şüpheyle.

"Belki de hâlâ onunla iletişim halindedir ve Bill'in Dollhouse'da seni bulmasına yardım eden kişi odur. Bill, içeride birisi olduğunu söyledi," diyor Sin Haidyn'e ve ben gözlerimi ayaklarıma indiriyorum.

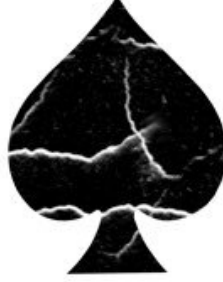
" "Sanırım bu mümkün," diyor Haidyn başını sallayarak. "Ama neden Bill'in beni oradan çıkarmasına yardım etsin ki?"

"Sanırım bu mümkün," Haidyn başını sallar. "Ama neden Bill'in beni oradan çıkarmasına yardım etsin ki?"

"Onu hiç görüyor musun? Bu gece dışında?" Ryat bana bakar.

"Hayır."

OTUZ İKİ

KASHTON

Sessizce onun evine geri dönüyoruz. Blackout'ta söylediği her şeyi iyice sindiriyorum.

O bir kurucu ve kısırlaştırıldığını itiraf etti. Seks eğitimi ve bakım. Kızım kendisi hakkında çok şey açıkladı, ama soru şu: neden şimdi? Neden bana şahsen söylemeden önce Lordlarla dolu bir odanın önünde yaptı? Onların beni ondan uzak tutmaya çalışacaklarını mı düşünüyor? Öyleyse, beni hiç tanımıyor demektir.

Evin önüne geldiğimizde, arabadan iniyorum ve o, benim ona arabanın kapısını açmamı bekliyor. Verandasına vardığımızda, anahtarlarını alıp ön kapıyı açıyorum.

Teşekkürler diye mırıldanıyor ve ben onun arkasından eve girip kapıyı kapatıyorum. "Neden onlara yalan söyledin?"

Eve durdu, sırtı bana dönüktü ve dar elbisesinde kaskatı kesildiğini gördüm. "Anlamadım?" Bana döndü.

Birkaç adım atarak kısa mesafeyi kapatıyorum ve yüzünü avuçlarımla tutuyorum. "Onlara yalan söyledin." Neye bakacağını bilersen, kızımı okumak çok kolaydır. "Onu son zamanlarda gördün. Son bir kez daha soruyorum: Neden yalan söyledin?"

Gözleri benimkileri aradıktan sonra bir adım geri çekildi ve elim yanıma düştü. "Yalan söylemedim."

"Eve," diye homurdandım.

Benden uzaklaşmak için döner, ama ben onun kolunu tutar ve onu tekrar döndürürüm. Bu sefer iki elimle onun kollarını tutarak yerinde tutarım. "Onları nasıl eğittiğini biliyorsun, çünkü sen de onlardan biriydin, değil mi?"

Yutkunur ve vücudunun benimkine karşı titremeye başladığını hissedirim.

"Seni gördüğüm gece *Isabella'daydın*. O adam sana tecavüz edecekti. Sen fahişe olmak için eğitilmiştin." Adam'ın bana onun geçmişini anlattığını ona söylemeyeceğim. En azından bildiği kadarıyla. Onun bana anlatmasını istiyorum. Bana kişisel olarak açılmasını istiyorum. Kızımın bana hayatı boyunca güvenmesi gerekiyor.

Gözleri sertleşir ve kollarını benimkilerden çekip çıkar. "Git, Kashton."

"Eve..."

"Siktir git," diye bağırır.

"Evan sana tecavüz mü etti, yoksa sen ona yalvarana kadar mı bekledi?"

Yüzüme tokat atar ve sonra yumruklarını göğsüme vurur, beni bir adım geri iter. "Defol git." Eve beni tekrar iter.

Ellerimi kaldırıp bir adım geri çekildim. Onun tepkisi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Neden seks yaptıktan sonra öyle davrandığını. Adam, onun benimle seks yaptığını öğrendiğinde neden onunla gurur duyduğunu söylediğini. Evan onu eğitti ve kendini iyi hissettirdi, ama o, Evan'ın üvey kardeşi olduğu için kendinden nefret ediyordu.

"Eve, seni koruyabilirim." Ona ne yaptığını ya da bunu ne sıklıkla yaptığını kim bilir.

"Sana ihtiyacım yok, Kashton." Sert bir kahkaha attı.

"O zaman bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana vereyim." Onun geçmişini bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Aksine, bana ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyor.

Dönüp, yarısı boş bir viski şişesini kapar ve kafama fırlatır.

Eğilip kaçıyorum ve şişe duvara çarpıp parçalanıyor. "Defol git evimden!" diye bağırıyor ve bana doğru koşuyor.

Beni dışarı itmesine izin veriyorum çünkü şu anda gitmem gereken başka bir yer var. Halletmem gereken önemli bir iş.

Ben parlak ışıklı verandada dururken kapıyı yüzüme çarparak kapatır ve ön kapının kilitlendiğini duyarım. Dönüp mahalleye bakarım, acaba onu izliyor mu diye merak ederim. Onunla yattığımı biliyor mu? Benimle yattığı için onu cezalandırıyor mu? Bu da planının bir parçası mı? Neden benimle konuşmuyor? Bir oda dolusu lordun önünde Evan ve yaptıklarından bahsetti. Neden? Benim anlayacağımı biliyor olmalıydı. Noktaları birleştirecek kadar bilgim olduğunu biliyordu.

Arabama biniyorum, motoru çalıştırıyorum ve kalkıştan önce motoru deviriyorum.

Sin'in ailesinin evine vardığımda, Bill'in Rolls-Royce Wraith'ini garaj yolunda gördüm. İki haftalık balayı tatiline çıkmışlar ve bu akşamki resepsiyondan önce dünyayı dolaşmışlar. Onu şarap ve yemekle baştan çıkarmaya çalışıyor mu bilmiyorum, ama kadın zengin bir aileden geliyordu. Ve biz Carnage'da kocasını öldürdüğümüz için, her şeyi ona kaldı.

Kapıyı çalmadan eve girip kapıyı çarparak kapatıyorum. Resepsiyon bitmiş ve temizlikçiler partiden kalan her şeyi kaldırmakla meşguller.

Geleneksel siyah-beyaz hizmetçi üniforması giymiş kısa boylu bir kadın bana doğru koşuyor. "Efendim? Efendim, yardımcı olabilir miyim?"

"Kashton." Sin'in annesi bana gülümsüyor, o da büyük fuayeye giriyor.

"Bill'i arıyorum," derim, laf kalabalığına girmeden.

"Easton'la birlikte çalışma odasında," der Janice.

"Teşekkürler." Başımı sallayıp koridordan ilerliyorum. Çift kapıyı açıp izin almadan içeri giriyorum.

Sin sandalyesinden fırlayıp arkasını döner. Eli anında takım elbisesinin içine sakladığı silaha gider, ama beni görünce kaşlarını çatar. Blackout'taki görüşmemizden sonra neden buraya geri döndüğünü merak ediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Kashton..."

"Dalga mı geçiyorsun?" Adam'ı sağda dururken görünce Bill'i keserek tıslıyorum. Bu gece daha da kötüye gidebilir mi?

Bill smokininin yakasını çeker ve boğazını temizler.

"Konuşmamız gerek," diyorum, odadaki diğerlerini görmezden gelerek.

"Adam hakkında sana hiçbir şey söyleyemem." Bill kardeşime bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü.

"Onun için burada değilim."

Sin, "Size bir dakika vereceğiz..." diyor.

"İkiniz de kalabilirsiniz," diyorum Easton'a. Burada olup olmadıkları umurumda değil.

olması umurumda değil.

"Ne, yoksa *kimin* hakkında olduğunu mu sorayım?" Bill, masasının arkasındaki koltuğuna oturarak sorar.

masasının arkasındaki sandalyesine oturur.

Neden burada olduğumu çok iyi biliyor. "Everett Sinclair."

Kaşlarını çatıp koltuğuna yaslandı. "O ne olacak?" Aileyle fotoğraf çekerken bana hiçbir şey söylemedi, ama onunla birlikte olduğumu biliyordu. Onu kendime ait ilan etmeme pek şaşırmış görünmüyordu.

"Onu benim hanımım yapmak için ne yapmam gerekiyor?"

Daha dik oturur ve Adam'a bakar. Bill, Adam ve benim onun hakkında konuştuğumuzu biliyor mu? Onu takip ettiğimi? Onun hayatına girdiğimi? "Neden bana geldiğini anlamıyorum..."

"Bir keresinde bana ve kardeşlerime, olmak istediğin kişi olabileceğini söylemiştin. Ben de yapabilirim." Yüzü sertleşir. "Onu istiyorum. Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Kashton, bu pazarlık edilebilecek bir şey değil."

"Saçmalık." Ellerimi masasına vuruyorum. "Hepimiz senin onun *babası* olduğunu biliyoruz. Etkili olduğunu da biliyorum. İplerinizi çektiğinizi gördüm. Aksi takdirde Adam'la anlaşma yapamazdın. O yüzden benimle de bir anlaşma yap."

Gözleri benimkilere dikilir, sonra ayağa kalkar. Bir saniye sonra, hala solumda duran Sin'e kayar. Bill arkasını bana dönerek ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar.

"Bence bu kötü bir fikir değil," dedi Adam.

Ben burun kıvrırım. "Eve ile evlenmek için senin iznine veya rızana ihtiyacım yok." Buraya onunla konuşmak için gelmedim.

Bill omuzlarını kaldırıp ağır bir nefes alır. "O cehennemi yaşadı evlat. Neden onu tekrar aynı acıya maruz bırakmak isteyesin ki?"

"Kash?" Sin kolumu tutar ve beni kendine doğru çevirir. Gözlerimi araştırır ve sonra şöyle der: "Onlar sana onu incitmeni sağlayacaklar."

"O bununla başa çıkabilir." Eve tanıdığım en güçlü kadın. Ne olursa olsun, bunu atlatabiliriz. Birkaç gün boyunca onu kollarımda tutarak yerde oturmam gerekebilir, ama onu bu durumdan kurtaracağım.

"Ama yapabilir misin? Bak." Sin kahverengi deri koltuğa çöktü. "Ben de senin gibiydim; Elli'nin bunu halledebileceğini düşünmüştüm. Chance ile sahte düğününü yapmadan hemen önce, vücuduna bir keçeli kalemle işaretler koydum. Ona, Chance'in onun aldattığını öğrenirse, onu kurban edeceğini söyledim. Kız kardeşim onu duşta, çamaşır suyu ile yerde buldu."

"Sin..."

"Karım, başka bir erkeğin benimle birlikte olduğunu görmemesi için yaptıklarımı silmek için üzerine çamaşır suyu dökmeye çalışacaktı." Yutkunur ve evlilik yüzüğüne bakar. "Onu bu duruma sokmak onun için zordu, ama benim için de zordu." Bana bakar. "Bill haklı. Onlar seni onu kırmaya zorlayacaklar." Ayağa kalkar. "Ya çok ileri gidersen ve o artık aynı kişi olmazsa? Ya da daha kötüsü, ya seni affedemezse?"

Elimi yüzüme götürdüm. "Ya Elli'yi kırmış olsaydın?"

O tereddüt etmez. Bunun yerine bana yumuşak bir gülümseme atar. "Fark etmezdi. Ne olursa olsun o benim olacaktı ve ben onu yine de aynı şekilde sevecektim."

"Bu durum aynı değil," diyor Bill ve çenem sıkılıyor. "Everett bir kurucu."

"Ellington da öyle," diye itiraz ediyorum. "Eve..."

"Farklı," diye keser Bill, Adam'ı keserek.

"Onun kurucu olması gerçeğini neden bir sorunmuş gibi göstermeye çalıştığını anlamıyorum." Onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranıyorum.

Bill iç çeker. "Ona görev vermeyecekler çünkü başarısız olursa onu cezalandıramazlar."

"Anlamıyorum," diye devam ediyorum.

"O çocuk sahibi olamaz." Omuzlarını dikleştirir ve elini cebine sokar. "Kurucu olarak, görevinde başarısız olursa, damızlık olacak. Ama bu onun için mümkün değil."

"Eğer başarısız olursa, cezasını ben alırım." Herhangi bir nedenle onunla evlenemezsem, o zaman başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.

"Ne?" Sin arkasını döner. "Kash, bu doğru değil..."

"Elli için yapardın," diye sözünü keserim ve o, haklı olduğumu bilerek içinden küfür eder.

Bill benim adımla homurdanır. "Kash..."

"Adam bana polis raporunu gösterdi. O kadınların ölümleri için onu suçlamaya çalıştıklarını biliyorum. Onu koruyabilecek tek kişi benim." Ne kadar ciddi olduğumu anlarsa, bir dahaki sefere onu göndermek istediğinde iki kez düşünür belki. Adam, Elli'nin kaynakları olduğunu söyledi ve Bill de o kaynaklardan biri.

Bill, pişmanlık belirtisi göstermeyen Adam'a sert bir bakış attı. "Haksız değil," dedi Adam.

"Neden Everett'i cinayetlerle suçlamak istesinler ki?" diye merak ediyor Sin.

"Bilmiyoruz." Bill koltuğuna çöküp başını ellerinin arasına gömer. "Ama bence bunun Adam'la bir ilgisi var."

Ona dönerek soruyorum. "Lords neden senin için onu hedef alıyor?"

Cevap verirken çenesi gerilir. "Nereden bileyim?"

"Adam'ın ölmüş olması gerekiyor," diye tahmin ediyor Sin. "Onu ben öldürdüm. Belki de buna inanmıyorlar?"

"Lordların hala onun öldüğüne inandıklarından eminim," diyor Bill.

"O zaman bunun onunla ne ilgisi var?" diye bağırırım. Kahretsin, aynı yerde dönüp duruyoruz. Dikkatimi Bill'e çeviririm. "Eve'i benim Lady'im yap."

"Garanti edemem..."

"Ben lanet olası bir Spade kardeşiyim," diye bağırıyorum. "Onlardan hiç bir şey istemedim. Ama bu... o. Onu istiyorum. Ne pahasına olursa olsun. Onlara bir şekilde 'faydalı' olmalıyım." Daralmış gözleri benimkilerle buluşuyor.

Benim. Hatta, tahminimize göre eski karısı Isabella bile Haidyn'i kullanacaktı. "Bunu gerçekleştir, William." Onun gerçek adını kullandım ve yüzü gerildi. "Yoksa dünyanın senin hakkındaki gerçeği öğrenmesini sağlarım." Seks kölelerini eğiten gizli bir oğlu var. Dollhouse'u biliyor. Adam'la bir anlaşma yaptı. Onun hakkında bilmediğimiz daha çok şey olduğunu biliyorum, ama ihtiyacım olan her şeyi bulmak için ölene kadar uğraşacağım.

Masasının etrafından dolaşıyor ve ben de onunla yarı yolda buluşuyorum. "Beni tehdit etmenin senin yararına olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu sana ne kadar ciddi olduğumu ve istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağımı göstermeli. Bunu gerçekleştir." Sonra dönüp çalışma odasından çıkmak için çift kapıya yöneliyorum. "Yarın öğlene kadar senden haber bekliyorum."

Evi geçip ön kapıdan dışarı fırlıyorum. Arabama biniyorum ve Adam ya da Sin beni durduramadan lastiklerimi gıcırdatarak uzaklaşıyorum.

Eve'in evine geri dönme isteği duyuyorum, ama önce yapmam gereken bir şey daha var.

Geleceğim için hiçbir zaman planlarım olmadı, ama artık ne istediğimi ve ne kadar süre istediğimi biliyorum.

Adı Everett Sinclair ve onu sonsuza kadar istiyorum.

Carnage'a vardığımda, merdivenleri koşarak çıkıp binaya giriyorum ve hastaneye doğru yöneliyorum. Devin'i görmem gerekiyor.

EVERETT

On dokuz yaşında

Sert zemine düştüğümde ciğerlerimden bir nefes çıkıyor. İnleyerek yanıma dönüp top gibi kıvrılıyorum.

"Adınız?" diye soran bir kadın sesi duyuyorum. Tanıdık geliyor ama bulanık zihnim hatırlayamıyor.

"Everett Sinclair," diye cevaplar bir adam. "Kurucu. Bir intihar girişimi. Bir hamilelik ama çocuk yok — düşük yaptı ve kısırlaştırıldı."

"Mm-hmm," diyor kadın, sanki benim hakkımda bunları zaten biliyormuş gibi.

Dişlerim takırdıyor ve boynumdaki kalın metal tasmayı tutuyorum. Cildimi sıkıştırıyor ama en azından başlık yok artık.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" Adam, onun sessizliği üzerine devam ediyor. "O bizim için neredeyse hiç işe yaramaz. Onu neden kabul etmeyi düşündüğünü bile anlamıyorum."

"Erkekler işe yaramaz," diye karşılık veriyor kadın. "Eve?" diye yeni bir ses duyuluyor.

Bir bot yanıma vurur ve beni sırt üstü yatırır. Direnmeye çalışırım ama çok zayıfım. Ağır gözlerimi açarım ve yanımda diz çökmüş bir adam görürüm. Parmaklarını çıplak göğsümden karnıma doğru kaydırır, sonra titrek bacaklarımın arasına sokar.

Bacaklarımı sıkıca kapatıyorum ve adam gülerek ayağa kalkıyor. "O mükemmel bir fahişe olacak," diyor kadına.

Yüzünü net olarak göremiyorum, ama saatine baktığı sırada hareket ettiğini görebiliyorum. "O artık senin. Ben gidiyorum. Yirmi dakika sonra kocamla akşam yemeği randevum var." Onun sırtını okşuyor. "Bir hafta sonra nasıl olduğunu görmek için onu kontrol edeceğim." Odadan çıkarken topukları ses çıkarıyor.

"Al," diyor erkek seslerinden biri ve sonra yakam çıkarılır. Rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım.

Sonra beni kaldırıyor. Beni odadan çıkarıp, parlak ışıklı bir koridora götürüyor. Hassas gözlerim acıyor. Son birkaç gündür başımda bir başlık vardı, bu yüzden her türlü ışık bana çok fazla geliyor.

"Lütfen." Sesim çatlıyor. Çok susadım, boğazım ağrıyor, cildim yıpranmış.

Göğsü kahkahalarla titriyor. "Buraya geleceğini hep biliyordum, Eve."

Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum. Beni nereden tanıyor?

O beni taşıırken başım koluna yaslanıp bir yandan diğer yana sallanıyor ve odalardan birine girmeden önce geçtiğimiz kapıların üzerinde kırmızı ışıklar görünüyor. Beni soğuk, acımasız bir sandalyeye oturtuyor ve ben titriyorum.

"Genellikle bundan önce bir dizi olay gerçekleşmesi gerekir, ama sanırım o anlayacaktır. Devam edip başlayalım.

Seni sonra temizleyebilirim. Zaten yine kirlenirsin."

O mu? Kim o? Beni ona teslim eden topuklu ayakkabılı kadın mı? Yüzünü göremedim.

O, önümde diz çöküp bacaklarımı ayırdı ve her bir ayak bileğime sert bir şey sardı, sonra aynı şeyi uyluklarıma da yaptı.

"Ne..." Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama görüşüm çok bulanık, vücudum çok zayıf.

Başka bir kemer belimin alt kısmına yerleştirildi. Ardından bileklerime. Onun hareketlerini takip edemiyorum.

Bağlandığım sandalyenin arkasına geçip yüzüme bir şey koyuyor. Ağzımı, burnumu ve yanaklarımı kapatan maskenin içine mırıldanıyorum. Soğuk hava yüzüme çarptığında cildimi acıtıyor.

O önüme geldiğinde hızla gözlerimi kırptıştırıyorum. Çenemi kavrar, başımı geriye doğru iter ve sulu gözlerimi onun gözlerine bakmaya zorlar. "Nefes al, Everett. Derin nefes al. Burnundan nefes al, ağzından ver."

Kafamı sallamaya çalışıyorum ama hareket ettiremiyorum.

"Nefes al. Hadi... burnundan derin nefes al." Nefes alamayacağım için dediğini yapıyorum. "Aferin. Ağzından nefes ver."

Nefes verirken, ayak parmaklarımda ve parmak uçlarımda bir karıncalanma hissi başlıyor. "Aferin kızım." Beni övüyor ve eli çenemden kayıp göğüs kemiğime doğru iniyor. "Tekrar."

Nefes almayı tekrarlıyorum ve karıncalanma hissi yoğunlaşıyor, kollarım ve bacaklarıma yayılıyor.

"İşte böyle." Eli daha aşağı iner ve bacaklarımin arasına geçer. Amımı okşamaya başlar ve ben çekilemem. Çok sıkı bağlanmışım. "Çok iyi gidiyorsun. Seni onlar için en iyi fahişe yapacağım. Çok güzel bir bebek olacaksın."

Yatağımda dik oturuyorum. Elimi hızla atan kalbime götürürken nefes nefeseyim. Gözlerim yatak odamda dolaşüyor ve sonra yatağa dönüyor. Evdeyim. Yalnızım. Cep telefonum komodinin üzerinde duruyor ve Deftones'un "Change (In the

House of Flies)" alıyor. Uzanıp telefonu kapatıyorum, zihnimi boşaltmak için bir saniyeye ihtiyacım var.

Yatağıma uzanıp, yüzümü avuçlarımla okşuyorum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken, ağır nefeslerim artık sessiz olan odamı dolduruyor.

Kashton beni iki gün önce eve bıraktı ve bu, aynı rüyayı gördüğüm ikinci gece.

Birkaç gün burada benimle kaldı ve şimdi onsuz uyuyamıyorum. Onun varlığı bana güven veriyor ama buna bağımlı olduğumdan nefret ediyorum. Ne zamandan beri bana bakacak bir erkeğe ihtiyacım var? Bunu kendim de yapabilirim.

Ama odamda bir hayalet var gibi hissediyorum, köşede durmuş bana bakıyor. Anlamadığım bir şey söylemeye alışıyor. Evan'ın gelmesini bekleyen kolay bir hedefim. Aslında, resepsiyondan beri beni ziyarete gelmemesi bana garip geliyor. O ve Bill yakın değiller, ama babam Evan'a benim iyiliğim için gitmesini söyledi. Geri dönecektir. Kashton'ın bir sorun olacağını bana önceden söylemişti, sonra beni onunla birlikte gördü. El ele, öpüşürken, dans ederken. Evan yakında ortaya çıkacaktır.

Ama o aptal değil. Birkaç hafta ortalıkta görünmeyecek ve Kashton'ın beni bir kenara atacağını düşündüğünde tekrar ortaya çıkacak. O acımasız ve ben ona borçluyum. En beklemediğim anda borcumu tahsil etmeye gelecek.

Kalktığımda, saatin öğleni biraz geçtiğini görüyorum. Kashton, Blackout'taki toplantımızdan sonra beni eve bıraktığından beri yatakta ürüyorum. Bir şişe alıp bayılana kadar içebilirim, ama aslında açım. Mutfağı gidiyorum ve alkolümün ve yiyecek hiçbir şeyimin kalmadığını görüyorum.

Bu yüzden bir tişört ve yoga pantolonu giyip saçlarımı topuz yapıyorum. Sanırım markete gideceğim.

Arayı dolaşırken ismimi duyuyorum. "Bayan Sinclair?"

Dönüp baktığımda tanıdığım bir adam görüyorum. "Bay Fells." Ona gülümsüyorum. "Nasılsınız?"

Beni kucaklayıp gülümsüyor. Ben 1,78 boyundayım, o ise 1,73 civarında. Bir erkek için kısa boylu ve kel, ama çok nazik.

"Az önce sizden bahsediyordum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Onun için tuhaf bir söz, ama tamam. "Evet. Yeni komşularına. Onlarla tanıştın mı?"

Kafamı salladım. Hiçbiriyle tanışmadım. Kendime saklanırım. "Satılık tabelasının kaldırıldığını gördüm, ama henüz kimse taşınmış gibi görünmüyor."

"Pierce ailesine satıldı. Onları seveceksin."

"Pierce mi?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için tekrar ettim.

O başını sallar. "Evet, Bay ve Bayan Pierce. Çok sevimli bir çift."

Başımı yana eğip bir saniye dudaklarımı ısııyorum. "İlk isimleri neydi?"

"Kashton ve Amber." O gülümser, gururlu kendisiyle kendini bu bilgiyi hatırladığı için.

Orospu çocuğu.

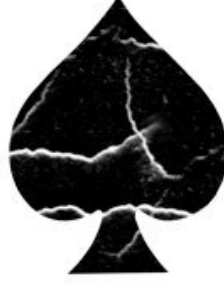
"Çocukları..."

"Sizinle görüşmek çok güzeldi, Bay Fells. Artık gitmeliyim."

"Oh, evet. Evet. İyi günler, Bayan Sinclair. Sizi görmek de çok güzeldi."

Ona el sallayarak veda ediyorum ve sonraki yirmi dakikayı, sanki deli bir kadınıymışım gibi marketin içinde arabayı iterek geçiriyorum, alışveriş listeme daha önce olmayan birkaç şey ekliyorum. Sonra eve giderken içki dükkanına uğrayıp stoklarımı yeniliyorum.

OTUZ ÜÇ

KASHTON

Evimin mutfağında duruyorum, telefonumu şarj etmek için fişe takmış durumdayım. Geçen hafta itibariyle bu evin resmi sahibi oldum. Neyse ki aile, benim taşınmak istediğim kadar çabuk bu evden kurtulmak istedi.

Eve ile birlikte olmadığım her gece burada kalıyorum. Onun evini sürekli gözetliyorum, kızımı koruyorum. Ona alan tanıyorum. En azından o öyle düşünüyor.

Eve yaklaşık üç saat önce marketten dönerek eve geldi.

Bill dün bana işin bittiğini söyleyen bir mesaj attı. Şimdi tek yapmamız gereken, onun görevini almasını beklemek, sonra o benim olacak.

İzlediğim YouTube videosunu duraklatıp tezgahımın üzerinde sıralanmış üç mandalı inceliyorum. Her birine bir şeyler yazdım...

Kapı zilim çalınca, kendin yap projemin ortasındayım.

Cep telefonumu kilitleyip tezgâhtaki her şeyi toplayıp çekmeceye tıktırdıktan sonra telefonu açmaya gittim. Muhtemelen bu yaz çimlerimi biçmek isteyen bir çocuktur. Dün gece garajıma girerken komşularım bana el salladı. Hiç şüphesiz haber yayılmaya başlamış ve HOA, evimin nasıl görünmesini bekledikleri konusunda başa çıkması zor bir kurum olacak. Bana kuralların yazılı olduğu bir broşür verdiler, ben de onu çöpe attım.

Kolu çevirip kapıyı açtığımda, karşımda muhteşem bir sarışın duruyordu. "Siktir..."

"Mahalleye hoş geldin." Yüzüme yumuşak ve sıcak bir şey tutuşturur.

EVERETT

Kekin üzerime damlamaması için geri adım atarım, ama kek elimde olduğu için, elimi gömleğinin ön tarafına sürmeden önce ön verandasında olabildiğince fazla kısmını silmeye çalışırım. Dönüp ona sırtımı dönerim, ama o beni şaşırtarak kolumu tutup

beni eve çekerek beni şaşırttı. O kapıyı çarparak kapatırken kendi ayağıma takılıp düştüm.

"Ne oluyor, Eve?" Beni mutfığa çekip bırakır ve lavaboyu açar. "Siktir," diye tıslar, akan su olmadığını fark edince. Uzanıp tişörtünü başından çıkarır. Gözlerim, yüzündeki pastayı temizlemek için tişörtünü kullandığı sırada kaslarının hareketine kayar.

Dağınıklığımı temizlemek istiyorum ama bunun yerine dilimi ısıyorum, neden burada olduğumu ve ona kızgın olduğumu hatırlayarak.

"Ne oluyor, *Eve*?" diye bağıyorum. *Ne cüret!* "Ne oluyor, Kashton? Karşıdaki evi mi satın aldın?"

"Evet."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ev ne zamandır satılık? Ne kadar zaman önce satın aldı? "Ve evli misin?" Şaşırmadım. Lordlar her zaman aldatır. Onun farklı olduğunu düşündüğüm için suçluyum.

"Hayır." Kekle kaplı gömleğini tezgaha vurur. "Evli değilim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup homurdandım. "Söylediğin her şeye inanacakmışım gibi."

"O, karım olması için para ödediğim bir fahişeydi."

Gözlerimi devirdim. "Dur tahmin edeyim, çocuklara da sana baba demeleri için para mı verdin?"

Mutfak adasının etrafından dolaşır önüme gelir. "Hayır. Onlar hayaliydi. Ama sen bana *baba* diyebilirsin."

Onu karnına yumruk attım, o da inleyerek iki büklüm oldu. Bu öneri midemi bulandırdı.

Çıplak mutfığa, oturma odasına ve resmi yemek odasına bakarak kaşlarımı çattım. "Gerçekten bütün gün burada oturup beni mi izliyorsun?" Uykusuz kaldığımda hissettiğim şey bu muydu? Ne zamandır buradaydı?

"Evet," diyor, sanki bu *çok* barizmiş gibi. "Bu... acınası bir durum."

Arkama yaklaşıp, kollarını arkamdan bana dolandır ve saçımda pasta olacağını anlarım. "Bazıları buna romantik der." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Kollarında dönünce, kollarını yanlarına indirir. "Bana pasta mı yaptın?" Mavi gözleri benimkilere bakar, sonra dudaklarına kayar.

"Onu zehirledim." Masum bir gülümsemeyle kirpiklerimi kırıştırıyorum. Öğleden sonramı ona pasta pişirmekle geçirmek, sonra da onu yüzüne atmak için kesinlikle değdi.

Elini kaldırıp, dövmeli parmaklarının ucundaki kremayı yaladı. "Hmm. Çok lezzetli, meleğim. Zehirli olmasına rağmen."

Ondan uzaklaşırken gülümsemeden edemiyorum.

"Peki, burada olduğumu nasıl bildin?" diye merakla soruyor.

"Uyandığımda canım pancake çekti, ben de markete gittim ve Bay Fells'e rastladım. Senden ve *sevimli ailenden* bahsetmekten kendini alamıyordu." Gözlerimi devirdim. Kashton'ın bir eşi ve çocukları olması düşüncesi beni rahatsız ediyordu, ama nedenini bilmiyordum. Belki de ona bunu veremeyeceğimi bildiğim içindi.

"Ah, sesinde kıskançlık mı duyuyorum?" Sırıttıyor. "Hayır.

Tiksinti."

"Yine de beni mahalleye hoş geldin diye pasta pişirmeye zaman ayırdın."

"Evet, ama onu yüzüne çarptığım kısım yeterince açık değilse, burada hoş karşılanmıyorsun. Evine git, Kash." Ona sırtımı dönüyorum. "Gerçek evine."

Kolumu tutar, beni döndürür. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ben..." Zamanım yok demek üzereydim, ama zamanım var. "Ne o?"

Elimi tutuyor ve ben de sessiz evin içinde onu takip ediyorum. Topuklarım zeminde ses çıkarır, ses evin her yerinde yankılanır. Ev boştur, duvarları çıplaktır ve en hafif sesi bile büyütür. Onun için giyinmiş olmaktan nefret ediyorum — dar kot pantolon, dar bluz ve Gucci topuklu ayakkabılar. Hatta saçımı düzelterip makyajımı yapmak için zaman bile ayırdım. Kalıcı bir izlenim bırakmak ve evime dönerken ona bakacak bir şey vermek istedim.

Sanırım şaka bana döndü.

Bir kapıya gelen Kashton, kapıyı açar ve yana çekilir. Elini elimden çekip belimin altına koyar. "Sonra

sen."

İçeriye bakıyorum ve bodruma inen bir merdiven görüyorum. "Beni aşağı itmeyeceksin, değil mi?" Yarı şaka yarı ciddi söylüyorum. Bacaklarımı kırmak, kaçmamı engellemenin kesin bir yolu.

"Gel." Bana dönüyor, kalçalarımı kavırıyor ve topuklarımı yerden kaldırıyor.

Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanırken, topuklarımı sırtında birbirine kenetlerken şaşkınlıkla çığlık atıyorum. Sonra merdivenlerden inebilmek için bizi döndürüyor, ben de ona tutunuyorum. Elleri kıcımda ve boynunda bulaşmış bir parça krema görüyorum, tatlı şekeri yalamak istiyorum ama kendimi tutuyorum. İstedğim zaman kendime pasta yapabilirim.

Ellerim sırtında ve beni merdivenlerden aşağı taşıırken kaslarının gerildiğini hissediyorum. Kendimi çıplak, onun altında, ağırlığı üzerimde hayal ediyorum. Penisini vajinamda ve dudakları dudaklarımda...

Siktir, pastayı teslim etmesi için bir palyaço tutmalıydım ve ön verandamda iç çamaşırlarıyla oturup bir şişe viski içerek izlemeliydim. Onunla ilgili konularda duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim.

Evli olmadığını biliyordum, ama bu düşünce bana çok ağır geldi. Bir eşi ve çocukları olduğunu düşünmek beni kışkırttı ve yüzüne "*siktir git*" demek zorunda kaldım. Beni görmesini istedim. Lanet olsun, pasta fırında pişerken hazırlanmak için zaman harcadım. Hiçbir erkek için yemek pişirmedim ya da pasta yapmadım.

Son basamağa ulaşır ve ben isteksizce bacaklarımı indirirken o bana ayağa kalkmamda yardım eder. Elimi tutar, başımın üzerine kaldırır ve dans ediyormuşuz gibi beni döndürür.

Gülüyorum, ama bodrumun da ev kadar boş olduğunu görünce gülüşüm kesiliyor. "Neye bakıyorum, Kashton?" diyorum. "Burada hiçbir şey yok."

Işığı açar ve yanımdan geçerek uzak duvara doğru yürür. Eğilip, duvara zincirlenmiş bir tasma olduğunu tahmin ettiğim şeyi alır. İçgüdüsel olarak bir adım geri atarım ve topuklarım arkamdaki merdivenlere çarpar.

"Bu senin için, melek." Gözleri benimkilerle buluşur.

Kötülüğün neye benzediğini gördüm. Birinden yardım istediğinde, onun gözlerinin ne kadar karanlık ve boş olabileceğini gördüm, ama o sana zarar verdi. Kashton'ın gözleri hiç de öyle değil.

Dövmeleri, sokakta karşılaştıkları zaman bazılarının ters yönde yürümesine neden olabilir, ama gözleri... Gözleri nazik ve davetkâr. Ama onlar bile beni saran korkuyu yatıştıramıyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nabzım hızlanıyor. Korku omurgamdan yukarı doğru tırmanıyor, ama heyecandan midemde kelebekler uçuyor. "Ben... anlamıyorum." Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Beni duvara zincirlemek mi istiyorsun?" diye fısıldıyorum.

Tasmayı ve zinciri yere bırakıyor ve betonun üzerinde metalin çıkardığı yüksek ses beni irkiliyor. Yavaşça bana doğru yürüyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum, o ise dövmeli elleriyle yüzümü avuçluyor.

"Kash." Adı kuru dilimde ağırlaşır. "Senin benim olmanı istiyorum, Eve. Tamamen benim."

Çoğu erkek çiçek veya elmas hediye ederdi ve o da ikisini de yaptı, ama bu sadece gösteriş içindi. Diğer lordların aramızda bir şey olduğunu düşünmelerini istiyordu. Ama özel hayatımızda, beni bağlayıp evcil hayvanı gibi tutmak istiyor. "Ne demek istiyorsun?" Sesim yumuşak ve kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Onun olmak düşüncesi heyecan verici olduğu kadar korkutucu da.

"Sana bakmak istiyorum."

Başka bir şey bilmiyor. Böyle yetiştirildi. Böyle öğretildi. Onun suçu değil. "Birini zincirlemek ona bakmak değildir," diye tartışıyorum.

Kashton, bu şimdiye kadar duyduğu en aptalca şey gibi kaşlarını çatıyor.

Ondan bir adım geri çekilip gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Gitmem gerek." Ona sırtımı dönüp merdivenleri tırmanıyorum ve kapıyı o kadar sert açıyorum ki, iç duvara gürültülü bir çarpma sesi ile çarpıyor.

Oturma odasından koşarken arkamda onun sesini duydum. "Eve? Eve, bekle."

"Beni izlemeyi bırak, Kash. Kendine bir hayat kur," diye omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Sen benim hayatımsın."

Dönüyorum ve saçlarım yüzüme çarpıyor. "Bunu söylemeyi kes," diye bağıyorum, ellerimi yanlara indirip yumruk yapıyorum.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve topukları üzerinde geriye doğru sallanır. Bu basit hareketle karın kasları gerilir. "Seni incitmek istemiyorum, Eve."

"Beni hapset," diye terslerim.

Titriyorum. Eskiden olduğum kişiden çok uzaklaştım.

Onun bana bakmasına izin versem çok mu kötü olur? Ona ait olmak? Bir Lord için bu birçok anlama gelebilir. Ve benim tecrübelerime göre, bunların hiçbirisi iyi değildir. Birini duvara zincirlemek, ne zaman yemek yiyeceğine ve ne zaman içeceğini onun belirlemesi anlamına gelir. Burada bahsettiğimiz aşk değil. Bu bir takıntı. Bir hapis.

Ama onun evcil hayvanı olmak mı? Kashton tanıdığım en nazik lorddu, ama bu ne kadar sürecek? Beni zincirle bağlayacak ve benden sıkılacak. Eninde sonunda. Bana yemek vermeyi unutacak. Beni yıkamayı unutacak. Orada çürüyeceğim ve kimse nerede olduğumu bilmeyecek. Ya da daha kötüsü... beni dövmeye başlayacak. Bu sadece istediğini elde etmek için bana yağ çekmesinden ibaret. Peki, aradığı kadını bulduğunda ne olacak? Beni unutacak ve ölüme terk edecek.

Titriyorum, çok kızgınım... ya da kafam karışık, belki? Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. "Buraya gelmek için çok çalıştım.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Seni beni oraya geri götürmene izin vermeyeceğim." "Nereye?" Bir adım öne çıkıyor.

"Dollhouse'a mı?"

Bu kelimeye irkilirim.

"Bir oyuncak bebek olduğunu biliyorum, Eve. Kabul etmek istemesen de." Bir adım daha atar.

"Kashton," diye uyarıyorum. Adı dudaklarımda titriyor. "Yapma."

"Sorun yok, melek. Bana söyleyebilirsin. Bu, seni daha az sevmeme neden olmaz."

Sevmek mi? Beni bodrumunda bir köpek gibi zincirlemek istemesi sevmek değil. En azından bir kızın hayal ettiği türden bir sevgi değil. Ama zaten benim hayal kurma şansım hiç olmadı. Hayallerim hep kabuslardan ibaretti.

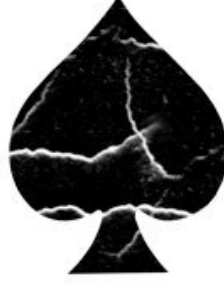
"Sen beni sevmiyorsun," diyorum ve kimsenin beni sevmeyeceği düşüncesiyle gözlerim yaşlarla doluyor. "Sen beni tanıımıyorsun bile."

Başını yana eğiyor. "Angel, o gece yatta seni gördüğüm andan beri sana aşığım. Ve eğer

benim seni öylece bırakıp gideceğimi düşünüyorsan, sana bunun mümkün olmadığını kanıtlayacağım."

Bu tehdidi yutkunarak dinledim çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. Bodrumdaki duvara sabitlenmiş zincir ve tasma, beni oraya sürükleyip evcil hayvanı yapmaya hazır olduğunu kanıtlıyordu.

OTUZ DÖRT

KASHTON

Bu öğleden sonra Eve'in beni terk etmesine izin verdim. Ona aşkımı itiraf ettim, o da bana sırtını döndü. Evimden çıkıp kendi evine gitti.

Geri dönecek. Sadece zaman alacak. Bunun onun için sindirmesi zor bir şey olduğunu biliyorum. Bana açılması. Ama açılacak.

Bu gece kendimi Carnage'da buluyorum. Garip bir durum. Son zamanlarda buraya pek gelmemiştim. Şimdi Haidyn'in neden Charlotte'la uzak durmayı seçtiğini anlıyorum.

Bodruma iniyorum ve odanın ortasında duran minyon bir esmer görüyorum. Yaklaştığımı duyunca omzunun üzerinden bana bakıyor. Charlotte bana gülümsüyor ama ben karşılık vermiyorum, bu yüzden gülümsemesi kayboluyor.

Sorun o değil. Sadece kendimi bir türlü toparlayamadığım berbat bir ruh halindeyim. Eve konusunda ne yapacağımı bilemiyorum. Onu zorlayıp kaçırıp bodrumuma mı kapatayım? Yoksa kendi isteğiyle gelmesini mi bekleyeyim? İkincisi asla gerçekleşmeyebilir. Ona ne kadar zaman vereyim? Onun yerine ne zaman karar vereyim? Adam, polisler gelip onu tutuklamadan önce bir zaman sınıırım olduğunu söyledi. O gelmezse, o zamana kadar harekete geçmem gerekecek. Ayrıca, şimdi Lordların ona bir görev vermesini bekliyorum. Bu, polisler gelmeden önce olabilir.

Charlotte'un yanına geldiğimde Haidyn, Saint'e "Ne yapmak istiyorsun?" diye sorar. Mavi gözleri benimkilerle buluşur ve selam vermek için başını sallar.

Yine ona cevap vermiyorum. Bu sabah neden yataktan kalktığımı bile anlamaya çalışıyorum.

Saint elini yüzünde gezdirip iç geçirir ve metal masanın üzerinde yatan adama dikkatini verir.

"Onu sen öldürdün," derim, cesedi fark ederek.

Saint bana dönüp bakar. "O kendini öldürdü."

"İntihar mı?" diye netleştiririm.

"Öyle görünüyor," diye cevaplar Haidyn, masadan kalkıp karısının yanına gelir.

"Neyle?"

"Bıçakla. Kendini bıçakladı."

"Burada bıçak bulması imkansız. Saçmalık," diyorum.

Burada gerçekleşen tek intihar vakasını biliyorum, o da annemin kırık bir ampul parçasıyla yaptığı intihar. Mahkumların silah olarak kullanması için ortalıkta eşya bırakmıyoruz. Carnage işkence üzerine kurulu ve mahkumların intihar etmesine izin vermek amacına aykırı.

"Dün gece hücrelerindeydi, bu sabah boynunda bıçakla buldum. Başka nasıl açıklayabilirsin ki?" Saint bana sertçe sorar.

"Neden kendi boynunu bıçaklasın ki?" Charlotte merak ediyor. "Bunu yapmanın başka yolları da var gibi geliyor bana..."

Yine, annemin intihar ettiği gibi. Bu bir işaret mi? Carnage'ın içinde biri benimle dalga mı geçiyor? Isabella olabilir mi? Çocukların önünde onunla konuşamam, çünkü Eve'i öğrenmelerini istemiyorum. Ona soru sormaya başlarsam, o da bana soru sorabilir.

Onunla aynı fikirde olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum ve Haidyn, sanki karısıyla aynı fikirdeymiş gibi Saint'e bakıyor.

"Çaresiz kaldığında, elinde ne varsa onu kullanırsın. Belli ki bıçağı vardı, o da onu kullanmayı seçti," diye tartışır Saint.

Tam o sırada, asansörün çaldığı sesi hepimizin dikkatini çeker ve plastik şerit perdeler açılır ve tanıdık bir Lord bodruma girer.

"Burada ne işin var dostum?" diye soruyorum, sağ elimi uzatarak.

"Biraz uğrayayım dedim." Beni el sıkışmak için kendine doğru çeker, sırtıma vurur, sonra Haidyn'e de aynısını yapar ve Saint'in yanına yürür.

Charlotte'a ve sonra Haidyn'e bakıyor. "Ofiste konuşabilir miyiz?"

"Tabii," diye cevaplar ve sonra karısına döner. Karısı ona öfkeyle bakmaktadır. Haidyn, Lord'un karısının yanında iş konuşmak istemediğini anlamamış gibidir. "Bir dakika sürer. Yukarıda buluşuruz." Karısının alnına bir öpücük kondurur ve sonra Lord'un peşinden bodrumdan çıkar. "Saint... Kash? Geliyor musunuz?" Haidyn seslenir ve Saint onların peşinden gider. Ölü adam metal masanın üzerinde başıboş kalır.

"Hemen geliyorum," diyorum ve Charlotte'a dönüyorum. "O neydi öyle?" diye soruyorum, çocuklar gittikten sonra meraklı davranarak.

O, kollarını göğsünde kavuşturarak homurdanır. "Haidyn'in evine geldi."

Kaşlarımı çattım. "Kim?"

"O adam... Lord. Biz Haidyn'in evinde kalırken o da oradaydı."

Saint ve benden onu sakladığı zamanı kastediyor. "O olduğundan emin misin?"

"Evet," diye cevaplar, mavi gözleri benimkilere bakarken. "Kapıyı ona açtım."

"Hadi." Elini tutup onu asansöre doğru sürüklerim.

"Nereye gittiğimi biliyorum," diye homurdanır Charlotte, ben ofisin katını seçtiğimde sırtını duvara dayayarak.

Onu görmezden geliyorum. Onu bodrumda bırakmayacağım. Ona bir şey olursa, bu benim hatam olur. Asansör ofisimizin bulunduğu katta duruyor. Kuş kafesi düğmesine basıp, "Haidyn'i odasında bekle" diye emrediyorum.

O, öfkeyle nefesini verir, bunun nedeni ona ne yapması gerektiğini söylediğim için mi, yoksa odalarını *onun* odası olarak adlandırdığım için mi, emin değilim.

Koridordan ilerlerken, ofis kapısını iç duvara çarpacak kadar sertçe açtım ve üçü de bana baktı.

"Kash..."

"O, senin nerede olduğunu başından beri biliyor muydu?" Haidyn'e bağıriyorum.

Gözleri benimkilerden, yanında duran Lord'a kayar. Sonra tekrar bana döner. Lord öne çıkar. "Kashton..."

"Kes şunu, Hooke." Onun sözlerini duymak istemiyorum. "Charlotte, Saint, Adam ve Hooke, buradan ayrıldığında nerede olduğunu biliyorlardı. Ben hariç herkes mi?" diye soruyorum, ama Haidyn cevap vermiyor.

Bunun yerine, sırtını düzelterek dövmeli kollarını göğsünde kavuşturur. Ondan hiçbir şey alamayacağımı biliyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Nedense beni dışlamış. Ne yaptım da benden her şeyi saklamayı tercih etti? Onu hiç ihanet etmedim. En azından bildiğim kadarıyla. Ve eğer bir nedenden dolayı ihanet ettiğimi düşünüyorsa, onu telafi etmek için elimden geleni yapardım.

Dönüp odama çıkarım ve bir beyzbol şapkası alırım. Tam şifonyerden bir tane alırken kapım açılır.

"Konuşmamız lazım."

"Çok geç," dedim, Haidyn'e dönerek.

"Neden bu kadar mızızlanıyorsun?" diye bağıriyor bana. Sonra iç çekiyor. "Bak, buradan ayrıldığımda Las Vegas'a gittim."

Ben başımı salladım, bunu zaten biliyordum. Sonunda geri dönmeye karar verdiğinde, Saint ve bana bunu söylemişti.

"Havaalanında Hooke'a rastladım ve benden ona yardım etmemi istedi."

Ben sertçe güldüm. "Dur tahmin edeyim, ne olduğunu bana söyleyemezsin." O başka yere baktı, ben de gözlerimi devirdim. "Tahmin ettiğim gibi."

"Kash..."

"Sorun değil, Haidyn." Onun gözünde nerede durduğumu biliyorum. En dipte. Bir zamanlar ikimiz de Saint'in öldüğünü ve Adam'ın gittiğini sanıyorduk. Sadece ikimiz kalmıştık, bu cehennemde o deli orospuyla birlikte kafese kapatılmıştık. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Onun da öldüğünü düşündüğüm geceler oldu, Spade kardeşlerden tek kalanın ben olduğumu düşündüm ve bu çok korkutucuydu. Lords açısından ne anlama geldiği için değil, bu dünyada tek başıma kaldığım anlamına geldiği için. Şimdi tam olarak öyle olduğumu anlıyorum. Yalnız.

Onu odamdan iterek geçip şapkamı takıyorum ve garaja giden asansöre doğru yöneliyorum. Arabayla gezintiye çıkmam lazım.

EVERETT

Yirmi yaşında

Yana dönüp gözlerimi açtığımda, karanlık bir çift göz bana bakıyor. "Siktir," diye tıslayarak yataktan atlıyorum. "Ne oluyor, Evan?" Yüzümdeki dağınık saçları geri çekiyorum. "Burada ne işin var?"

Cevap vermez. Bunun yerine, yatağıma uzanır, ellerini başının altına koyarak başını destekler. "Git," diye emrederim, sandalyeden bir tişört alıp giyerim. Çıplak uyumamalıyım. "Evimden defol git."

O gülüyor. "Senin evin mi?"

"Evet. Burası benim evim. Defol git buradan." Yatak odasının kapısına koşuyorum, ama o yataktan atlayıp kapının önüne geçerek çıkışımı engelliyor.

Geri çekildim.

"Bu evi Bill satın aldı. Eminim bunun için annemin parasını kullanmıştır." Ellerini kapı çerçevesine koyar. "Yani teknik olarak... bu bizim evimiz."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Hayır. Hayır. "Bilmiyordum..."

"Benim senin kardeşin olduğumu mu?" Başını yana eğiyor. "Hadi ama kardeşim. Bu durumu daha da iyi hale getiriyor, sence de öyle değil mi?" Sessizliğime gülüyor. "Bill'in sana söyleyeceğini biliyordum. Sevgili babacığım. Kurtarıcı olmaktan kendini alamıyor." Beni baştan aşağı süzer ve keşke gömleğim daha uzun olsaydı diyorum. "Onu bu kadar sevmesi çok acıklıydı." Evan öne doğru adım atar, ben de bir adım geri çekilirim. "Annemi kurtaramadı, ama senin için elinden gelen her şeyi yapacaktı."

"Git. Hemen şimdi," dişlerimi sıkarak emrediyorum. "Bir daha söylemeyeceğim."

Bana gülümser, dişlerini gösterir, sanki gecenin karanlığında boğazımı parçalayacak bir canavar gibi. "Sen hep huysuz bir kaltak oldun. Bu özelliğini kesinlikle annenden almadın."

"Onun hakkında konuşmayı kes," diye homurdanırım. Onu tanıyamadığım için kendimden nefret ediyorum. Muhtemelen en iyisi böyledir. Benden çok hayal kırıklığına uğrardı. Kim olduğumdan. Onun gurur duyacağı bir kadın olacağımdan emin olacağım. Sessizliğe zorlanan kadınları savunan biri. Bill

bana bir şans verdi ve ben bunu boşa harcamayacağım. "Çık dışarı." Kapıyı işaret ediyorum. "Defol git." Göğsüne itiyorum, ciğerlerim patlayacak gibi bağıriyorum, boğazım yanıyor.

Boynumu yakalayıp beni kaldırıyor ve yatağa fırlatıyor. Kalçalarımın üzerine oturup beni yere bastırıyor, ben onun altında tekmeliyor ve debelenirken boğazımı sıkıyor. "Seni Dollhouse'dan kurtarmış olabilir, ama seni kim eğittiğini sakın unutma," diye bana tükürüyor ve ben gözlerimi kapatıp yüzümü ondan çevirmeye çalışıyorum, ama kaçacak hiçbir yerim yok.

Kafamda bir ağrı patlar ve yataktan çekilip en yakın duvara itildiğimde gözlerim açılır. Ayakta duramayıp yere düşerim. Titreyen ellerimi yüzüme götürürüm ve kan gördüğümde ellerimin içine ağlarım.

"Aynı eski zavallı küçük bebek," diye alay ederek yanıma tekme atıyor ve ben elimden geldiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmaya başlıyorum. "Evcilik oynuyormuş gibi davranabilir, bana ihtiyacın yokmuş gibi davranabilirsin, ama geri döneceksin, Eve. Senin tek hayatın bu. Kullanılmaya ve istismar edilmeye ihtiyacın var. Aşkı böyle hissedersin." Beni tekrar tekmeliyor, darbe o kadar sert ki beni sırt üstü çeviriyor ve ben yüzümü kapatarak ağlıyorum. "Görüşürüz, kardeşim."

Bu, bu evde geçirdiğim ilk geceydi. Evan, ne olursa olsun ondan kaçamayacağımı anlamamı istedi. Nereye gidersem gideyim, beni bulacaktı.

Kısa bir süre sonra Las Vegas'a gittim. Beni oraya kadar takip ettiyse de, bunu belli etmedi. Geri döneceğimi biliyordu. Burasının benim evim olacağını biliyordu.

Sık sık uğramıyor. Belki altı ayda bir. Çoğunlukla uzak duruyor. Sanırım içten içe Bill'den korkuyor. Evan'ın asla sahip olamayacağı kadar büyük bir gücü var. Bill bir tür anlaşmadan bahsetti. Hala ne olduğunu öğrenmem gerekiyor.

Evan kötülükle uğraşır olabilir, ama Bill, Lordların iyi tarafında. Evan bununla rekabet edemez. Ayrıca, Isabella artık Carnage'da tutsak olduğu için, onun yanında kimse kalmadı. Isabella ona işleri yönetmesine izin veriyordu, ama artık bitti.

Isabella'da geçirdiğim o gecenin hayatımı değiştireceğini düşünmüştüm, ama bunun ne kadar büyük bir değişiklik olacağına hazırlıklı değildim.

"Angel, seni o gece yatta gördüğüm andan beri sana aşığım. Ve eğer benden öylece uzaklaşmana izin vereceğimi sanıyorsan, sana bunun mümkün olmadığını kanıtlayacağım."

Uyanık yatarak tavana bakıyorum. Chevelle'in "The Red" şarkısı normalden daha yüksek sesle çalıyor ve kendime bunun uyuyamamamın sebebi olduğunu söylüyorum, ama bunun Kashton olduğunu biliyorum.

Artık onun caddenin karşısında kaldığını bildiğim için, oturma odamın penceresinden dışarı bakıp orada olup olmadığını kontrol ediyorum.

Neden bu kadar önemsiyorum?

"Beni izlemeyi bırak Kash. Kendine bir hayat kur." "Sen benim hayatımsın."

Yorganı üzerinden atıp, kalkıp hızlıca bir çanta hazırlayıp kapıdan çıkıyorum. Onun evine doğru yürüyüp kapı zilini çalıyorum. Topuklarımın üzerinde zıplayarak, onun cevap vermesini bekliyorum. "Kashton?" diye bağırp, cam kapıya yumruğumu vuruyorum.

Gecenin bir yarısı burada dururken kendimi aptal gibi hissediyorum. Muhtemelen evde değildir ve ben sadece aptal gibi duruyorum.

Bir dakika sonra, dönüp evime geri yürüyorum ve çantamı arabama atıyorum. Onun olabileceği tek bir yer var. Adam'ın beni iş için aramaması için cep telefonumu Rahatsız Etmeyin moduna alıyorum ve otuz dakika içinde, kalp atışlarımın hızlanmasını görmezden gelerek Carnage'a varıyorum.

Her şey yoluna girecek, Eve.

Arama düğmesine basıyorum ve diğer uçtan bir erkek sesi geliyor. "Alo?"

"Merhaba. Ben Everett Sinclair. Kashton'ı almaya geldim." Aptal gibi konuşuyorum. Ama başka ne diyebilirim ki? *"Hey, biraz dinlenebilmek için sikilmeye geldim" mi?* Şanslıysam, beni boğazlayacaktır.

Ferforje kapılar açılır ve ben dairesel yolu girerim. Çantamı alıp merdivenleri çıkarım ve kapıya ulaşmadan kapı açılır.

"Merhaba, Bayan Sinclair," Jessie beni selamlıyor. "Merhaba."

"Özür dilerim Bayan Sinclair, ama Kashton burada değil."

Kaşlarımı çatıp gitmeyi düşünüyorum, ama ne işe yarayacak ki? Uşağı ona burada olduğumu söyleyecektir. Saklayabileceğim bir şey değil. Ayrıca, biraz uykuya ihtiyacım var. Burada olmak, evde yalnız kalmaktan daha iyidir. "Onun dönmesini bekleyebilir miyim?" diye soruyorum.

"Tabii ki." Gülümser. "Sizi odasına götüreyim mi?" "Evet, lütfen."

"Beni takip edin." Beni asansöre götürür ve asansör yükselirken nefesim düzensizleşir ve bacaklarım titrer. "Her şey yolunda mı, hanımefendi?"

Gömleğimin yakasını çekerek başımı sallarım. "İyiyim. Teşekkür ederim."

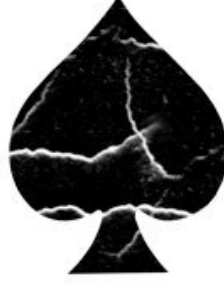
Kashton'ın kapısına vardığımızda "İşte geldik" diyor. Şifreyi girip kapıyı açıyor ve arkamdan kapıyı kapatmadan önce içeri girmem için işaret ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, odasına bakıyorum. Çift kapı balkona açılıyor. Duvarları mat siyah, parlak siyah desenli. Televizyonu açık, dört direkli yatağı koyu mor çarşafarla örtülü. Adam çamaşır yıkamayı bile bilmiyor. Sabahları hizmetçiler erkeklerin odalarına girdiklerinde ne gördüklerini hayal edebiliyorum.

Çantamı yere bırakıp giyinik halde yatağına giriyorum. Kollarımı yastığına doluyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Burada hayalet hissetmiyorum. Kimse izlemiyor. Bir zamanlar kabus gibi olan bu yerde kendimi bu kadar güvende hissetmekten nefret ediyorum.

Kashton bunu yaptı, hayatımı değiştirdi. Keşke ben de onun için aynısını yapabilsem.

OTUZ BEŞ

KASHTON

Bisikletimi dairesel yolda durdurup merdivenleri koşarak çıktığımda saat gece yarısını geçmişti. Eve'in evine gittim ama o orada değildi. Telefonunu takip ettim ve buraya geldiğini öğrendim.

Neden Carnage'da olsun ki? Kardeşlerim onu alıp bir hücreye mi attılar? Öyleyse neden beni aramadılar?

Onları aradım ama ikisi de cevap vermedi. Eve'in telefonu Rahatsız Etmeyin modunda, bu yüzden hiçbir aramaya cevap vermiyor ama yine de onu takip edebiliyorum.

Kapıdan içeri girerken Jessie beni fark etti.

"Efendim..." "Eve burada mı?" Panik içinde sözünü kestim.

"Evet. Arabasını garaja park ettim."

"Nerede o lan?" diye bağırdım. Kardeşlerim onu kaçırdıysa, neden arabasını getirdiler?

Jessie kaşlarını çattı. "Bayan Sinclair odanızda..."

Asansöre koşarak odama giriyorum ve yatak toplanmamış, televizyon açık, çantası balkona açılan Fransız kapıların yanındaki yuvarlak masanın üzerinde duruyor. Banyo kapısı hafifçe açık ve ışık yanıyor. İçeri giriyorum ve onu küvette buluyorum, başı porselenin üzerinde, gözleri kapalı, saçları dağınık bir topuz halinde ve küvet köpüklerle dolu, Halsey'nin "Sorry" şarkısı

şarkısı yumuşak bir şekilde çalıyor. Telefonunu alıp kapatıyorum ve tezgahın üzerine koyuyorum, sonra küvetteki ona dönüyorum.

"Eve?" diye soruyorum ve gözleri birden açılıyor. "Her şey yolunda mı?" Bu ya iyi bir işarettir ya da başına kötü bir şey gelmiştir. Aklım hemen Evan'a gidiyor ve yüzünü, boynunu ve omuzlarını morluklar için inceliyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Evine kamera taktırdım, böylece ne zaman gelip gittiğini görebiliyorum ve onu orada görmedim.

Yavaşça oturur, su etrafında sıçrar ve gözleri benimkilerle buluşur. "Umarım gelmem sorun olmamıştır."

"Tabii ki." Derin bir nefes alıp, yaralanmadığını gördüm. O burada her zaman hoş karşılanır. Aslında, benim olduğum her yerde.

Elini köpüklerin arasında gezdirir, bakışlarını indirir. "Teşekkür ederim."

"Sana katılabilir miyim?" diye soruyorum.

O başını sallar, ben de hızla soyunurum ve sıcak suya dalarım, ona karşı otururken nefesimi tutarım. Makyajsız yüzüne bakarım. Gözleri hüznü, yüzü endişeli.

Bir gezintiye çıkmak istedim. Zihnimi boşaltmak için, ama tüm zamanımı ona adadım. Gördüklerine. Yaşadıklarına. Ona yardım etmek isterdim, ama beni kolayca hayatına sokmayacak.

"Konuş benimle," diye ısrar ediyorum. Benim onun için burada olduğumu bilmesi gerekiyor. Bana her şeyi anlatabileceğini bilmesi gerekiyor. O düşüncelerini toparlayıp bana neyi anlatmak istediğine karar verirken, ellerim su altında bacaklarını okşuyor.

"Blackout'taki toplantıdan sonra geçen gece söylediğin şeyi düşünüyordum... Evan benimle yatmadı."

"Bildiğin ya da hatırladığın?"

Benim soruma kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Onun olaylara tepkilerini gördükten ve bana anlatılanları duyduktan sonra, hayatında eksik olan zamanlar olduğunu hissediyorum. Ya unutmayı seçti ya da hatırlayamıyor. Onun kendinden kopuşunu gördüm ve sonrasında nasıl hissettiğine şahit oldum.

"Ben..." Dudaklarını yaladı. "Hiç seks yapmadığımızı kesin olarak biliyorum."

"Nasıl?" diye ısrar ediyorum.

Geri çekildi ve sırtını küvete dayayarak tavana baktı. Gözlerim narin boynuna kaydı ve o yutkundu, sonra "O yapmazdı" dedi.

Islak elimle saçlarımı okşuyorum. Bunu daha önce de görmüştüm. Lordların dünyasının dışında olanlar bile ailelerinin üyelerini tecavüz ederler. Onlar için seks sekstir. Kan bağı önemli değildir. Çoğu durumda, mesele güçtür. Soyun devamını sağlamak. "Emin olamazsın, Eve..."

O oturur ve ellerimi ellerine alır. Büyük yeşil gözleri benimkileri arar ve "Öyle bir şey olmadı" derken onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim.

Sesinin yumuşamasından, beni değil, kendini ikna etmeye çalıştığını anlıyorum. Belki de üvey kardeşinin ona tecavüz ettiği düşüncesi onun için kabul edilemez bir şeydir. Belki de bu düşüncüyü kafasına sokan benim ve şimdi o bunu aşamıyor.

"Sana inanıyorum," diyorum, yalanımı duymamasını umarak. Ona ne olduğunu hiç bilmiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, öyle kalmasını umuyorum.

O öne eğilir ve yumuşak dudakları nazikçe benim dudaklarıma dokunur. Bu, ona karşı ne hissettiğimi görmek için bir testtir. Hala ona aşık mıyım diye.

Elimi boynunun arkasına kaydırıp onu yerinde tutuyorum ve dudakları öpücüğü derinleştirmem için açılıyor. Bundan yararlanarak onu tatmak istiyorum. Sadece iki gün oldu ama onu deli gibi özledim.

Geri çekilip, parmak eklemlerimi onun hızla atan nabzının üzerinde gezdiriyorum ve kirpikleri yavaşça açılıyor. "Evlen benimle."

O kahkahaya boğulur ve bu ses beni gülümsetir. İşte aşık olduğum kadın. Ona bir silah ve zimba vereceğim. Beni vurduktan sonra yaralarımı sarabilir.

"Ciddiyim." Kabarcıklarla kaplı ellerini ellerime alıyorum.

"Kash..."

"Kaçabiliriz ve yarın sabaha kadar evlenebiliriz." Bir telefonla, özel jet bir saat içinde yakıt ikmali yapıp hazır hale gelir.

"Lordlar buna asla izin vermez."

Hayır demedi. "Bizi durduramazlar." "Ama seni cezalandırabilirler," diye fısıldadı.

Onun ellerini bırakıp ellerimi yüzüne koydum. "Benim için endişelenme, meleşim. Altı ay eğitim aldım; bana ne kadar ceza verirlerse versinler, dayanabilirim." Onun kocası olabildiğim sürece, bunun bir önemi yoktu.

"En çok sevdiğin şeyi elinden alacaklar," diyor.

Onu. "Sana bir kale inşa edeceğim. Hendekli bir kale." Bu sefer daha yumuşak bir şekilde tekrar güldü.

"Ciddiyim. Hep timsah sahibi olmak istemişimdir. Yedi tane alacağız ve onlara haftanın günlerinin isimlerini vereceğiz. Onlara sadece Carnage mahkumlarının insan kalıntılarını yedireceğiz. Seni koruyabilirim, Eve. Söz veriyorum."

Gözlerini baloncuklara indirerek iç geçirir. "Sen dokunulmaz değilsin, Kashton." Kirpiklerinin arasından bana bakar. "Ailen dokunulmaz değil. Bu bizim kazanabileceğimiz bir oyun değil."

"Kaybetmemize izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum ona. Elleri yüzüne koyup onu kendime çekiyorum ve daha fazlasını isteyen dudaklarına tekrar nazikçe öpüyorum.

EVERETT

Bu anı hatırlamak istiyorum. Bu saniye boyunca güvende olduğumu bilmek ne kadar güzel bir duygu. Evimde beni uyandıran şeyin sadece bir kabus olduğunu bilmek. Geçmişte olmuş olabilir, ama artık bitti. Şimdi bu an var. Bu benim geleceğim. Kısa bir süre için olsa bile.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Neden özür dilediğimi merak ederek kaşlarını çatıyor; ama dürüst olmak gerekirse, nedenleri çok fazla. "Benden özür dilemene gerek yok, Eve. Asla. Tamam mı?"

Ama özür dilemeliyim. Kim olduğumu öğrendiğinde, benden olabildiğince uzaklaşacaktır. Ne kadar kırık olduğumu ve buna değmediğimi anlayacaktır.

Parmak eklemleri göğsümden karnıma doğru kayıyor ve kalçama hafifçe dokunuyor. Kelebek dövmeme dokunduğunda irkiliyorum. Onun bunu sormak istediğini biliyorum. O gece *Isabella'da* üzerimdeki izleri görmüştü.

Ama sözleri ağzımdan çıkmıyor. Ona yaşadıklarımı anlatamıyorum. Onların beni dönüştürdükleri kişiden utanıyorum.

Kashton'ın şu anda tanıdığı kişi, eskiden olduğu kişi değil. Ve ona geğmişim hakkında herhangi bir şey söylersem, bana farklı gözle bakacaktır. Artık beni istemeyecektir. Bu riski göze alamam. Onu bırakmaya hazır değilim.

Küvette işimizi bitirip kurulanıyoruz ve yatağına giriyoruz.

"Neden televizyon açık?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Müzik olmadan uyuyamıyorum," diyorum. "Seninle birlikteyken uyuyamıyorum," diyorum.

Yana dönüp telefonunu almak için hareket ediyor. "Biraz müzik aabilirim müzik aabilirim..."

"Hayır," diye onu keserim, elimi göğsüne koyarak onu durdururum. "Sadece ben de bir tür ses olmadan uyuyamıyorum demek istedim." Bir insan sessizlik içinde yaşamaya zorlandığında, kaosu zlemeye başlar. Zihni dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyaç duyar, aksi takdirde çıldırır.

O geri dönüp alnımı nazikçe öper. "Ben buradayım Eve, uyandığında da burada olacağım."

Ona sokuluyorum ve o yanına dönüyor. Bacağımı kalçasına koyuyorum ve o elini yorganın altına sokup morarmış uyluğumu kavrayarak yerinde tutuyor.

Bacaklarımın arasında onun dokunuşunu arzuluyorum, bu yüzden kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum.

Gözlerini açıyor ve ben de elimi başının arkasına koyup yumuşak saçlarını okşarken gözlerine bakıyorum.

Onun karısı olmak istiyorum, ama bunu ona asla söylemeyeceğim. Çünkü bu ona haksızlık olur. O, gurur duyabileceği bir kadını hak ediyor. Ona bir aile kurabilecek bir kadını. Ben o kadın değilim.

"Azgın mısın, melek?" diye soruyor, dövmeli eli uyluğumdan yukarı doğru kayıyor ve bacaklarımın arasına dalıyor.

O benim amımı nazikçe okşarken inliyorum. Beni kızdırıyor. "Evet." Resepsiyondan birkaç gün önce benimle oynadığından beri bana dokunmadı. Ondan sonra biraz çıldırdım, ama o zamandan beri onu istiyorum.

"Uyuyana kadar seni sikmemi ister misin?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrılır. Elini yeniden konumlandırır ve parmağıyla beni okşamaya başlar. İki parmağını içime soktuğunda nefesim hızlanır.

içime kaydırduğında nefesim hızlanır. Vücudumun onu bu kadar sık arzulaması delice.

Bir parçam bunun doğal mı yoksa geçmişimden mi kaynaklandığını sorguluyor. Başka bir erkekle de böyle olur muydum? Hayır. Kashton'a güveniyorum. O diğerleri gibi değil. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim ve bu bile beni korkutmalı.

Kash parmaklarını çıkarır ve ben dudaklarımı büzüyorum. O gülerek yataktan kalkar ve ben sabırsızlıkla onun banyoya, dolabına gitmesini beklerim. Geri döndüğünde, "Ayağa kalk" diye emreder.

Ayağa kalkmakta zorlanıyorum. Bu gece onun oyuncağı olmak istemekte utanmıyorum.

"Yatağa eğil. Ellerini arkada birleştir."

Yatağının yanında diz çökerek, kollarımı arkamda kavuşturup karnımı ve göğsümü yatağa dayadım.

O, bileklerimi acımasız kelepçelere takmadan önce metalin çınladığını duyduğumda inlememek için iç yanağımı ısıyorum. Vücudum bu acıyı seviyor. Acıyı arzulamak için eğitildi. Bu yüzden şimdiye kadar kimsenin bana dokunmasına izin vermedim.

Ona ne kadar izin vereceğim? Cevap, istediği kadar, çünkü bunun iyi hissettireceğini biliyorum.

"Bacaklarını aç." Eli kışıma tokat atıyor ve ben acıdan çığlık atıyorum.

Dediğini yapıyorum, garip pozisyonda dizlerimi olabildiğince açıyorum.

O arkamda diz çöküyor, dizleriyle benim dizlerimi açık tutuyor ve kıcımla amımın üzerinde soğuk bir şeyin aktığını hissediyorum.

"Kashton." Yüzümün yanını yatağına vururken onun adını fısıldıyorum.

"Bunun için emek harcaman gerekecek, Eve," diyor bana ve ne demek istediğini anlıyorum.

Heyecandan tüylerim diken diken oluyor.

Kıçımda bir baskı hissediyorum ve kalçalarımı yatağın kenarına doğru itmeye çalışıyorum.

"Sakin ol." Serbest eliyle sırtımı okşuyor. "Rahatla, meleğim. Karşı koyma."

O, popo tıkacını içime zorla sokarken ben inleyip gözlerimi kapatıyorum. Nefesim kesiliyor ve bir çığlık attığımda kendimi tutamıyorum.

dudaklarımdan koparıldı.

"Kendini zorluyorsun, Eve."

Nefesim kesildi, dudaklarım açıldı ve bacaklarım titredi, onun içime girmesini seviyordum.

"Derin nefes al," diye emretti ve ben ciğerlerimi doldurdum. "Yavaşça bırak."

Titrek nefesimi verirken, kığım tıkaçın tabanına teslim oldu ve beni genişçe gerdiğinde ağlamamak için yorganı ısırdım.

"Aferin kızım." Sırtımı okşadı. "Aferin kızım, meleğim."

Titriyordum ve vücudum terle kaplanmıştı.

O benim amımı okşamaya başlar ve ben kelepçelerle mücadele ederek ona karşı direnirim. "Harika gidiyorsun, Eve. Şimdi o sıkı amını da dolduracağım."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, beni sikmeyeceğini bilerek. Beni bütün gece böyle bekletebilir.

İki parmağını içime sokuyor ve yavaş davranmıyor, beni sert ve acımasızca sikiyor. Vücudum yatağın kenarına doğru ileri geri sallanıyor, nefesim düzensiz ve nabzım hızlanıyor. Ne kadar çaresiz görüldüğüm umurumda değil.

Parmaklarını çıkardığında vücudum gevşiyor, yorgunluktan zaten çökmüş durumda. Ama bu kısa sürüyor, çünkü şimdi bana büyük bir şey sokuyor. Nefesim kesiliyor ve geriliyorum, ama onu durduramıyorum. Dildo'yu ıslak amıma kolaylıkla sokuyor, beni buna zorluyor.

Benim istediğim buydu. Bu yüzden bu gece ona koştum.

Kashton'ın ayağa kalktığını hissediyorum ve sonra eli saçlarımda. Saçımı sıkıca kavrar ve beni yatağın kenarından çeker, başımı geriye doğru çeker ve ben çığlık atarım. "Aferin benim kızıma." Eğilir ve arkamdan yanağımı öper.

Sonra beni bırakıp önümdeki yatağın kenarına otururken, ben onun ayaklarının dibinde diz çökmüş halde kalıyorum. "Söyle bana, melek. Hem kığın hem de amın doldurulmuş olmak nasıl bir his?"

Nefes nefeseyim, dizlerimin üzerinde ileri geri sallanıyorum. "Hmm?" Sessizliğime kaşlarını kaldırıyor.

"Sana ihtiyacım var." Göğüslerimi dışarı doğru itiyorum, umarım göğüslerimle oynar. Meme uçlarım sertleşmiş ve dokunulmak için yalvarıyor.

Bana gülümsedikten sonra komodinden bir şey almak için uzanıyor. Sonra boynuma bir tasma takıyor. Tasma kalın ve hareket etmemi zorlaştırıyor. Deri cildimi tahriş ediyor ve onu çıkardığında izler kalacağını biliyorum. Kim bilir ne kadar süre takmamı isteyecek.

"Neredeyse bitti." Ayağa kalkar ve kollarımı tutup beni de ayağa kaldırır. Arkamda yürürken kelepçeleri açar, ben kaşlarımı çatarım, ama sonra kemerini belime ve kollarımın altına geçirir, onları yanlarıma sabitler.

Kashton tekrar bana dönüyor ve diz çöküyor. Tek tek bacaklarımı kaldırıyor ve ayaklarımı tek bacaklı bir tür giysiye sokuyor. "Bunu senin için özel olarak yaptırdım, meleğim." Yumuşak malzemeyi bacaklarımdan yukarı çekiyor ve bacaklarımı bir arada tutmamı sağlıyor. "Bu bir bağlama uyku tulumu." Ayağa kalkarak, tulumu uyluklarımdan üzerine çekmeye devam ediyor. Sonra kalçalarım ve belim. Kollarımı kaplayıp göğsümü sardıkça daha da sıkılaşıyor. Tüm vücudumu kaplayan, yakama kadar uzanan sıkı bir korse gibi hissediyorum.

Onun önünde hareketsiz duruyorum ve bu durum uyluklarımdan arasına ıslaklık akmasına neden oluyor, içimde derinlere gömülü olan oyuncağı kaplıyor.

"Nasıl hissediyorsun, Eve? Yeterince sıkı mı?" Dövmeli parmak eklemlerini yanağımın yanından aşağı doğru gezdirir.

Onun beni sikmesini çok istiyorum. Beni boşaltmasını istiyorum. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum, ona yaslanarak.

O uzaklaşıyor, beni yatağa dönük bırakıyor. Omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum, ama düşmeden yapamıyorum, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum.

"Geniş aç" dediğinde vücudunun bacaklarımdan arkasına bastırıldığını hissediyorum.

Neler olduğunu anlamadan dudaklarım kendiliğinden açılıyor. Büyük ve yuvarlak bir şey ağızma sokuluyor, ağızımı daha da açmaya zorluyor, sonra deriyi başımın etrafına sıkıca sarıp yerine sabitliyor.

Sonra beni kucaklayıp göğsüne yatırıyor ve yatağa yatırıyor. Açık ağız tıkaçından saçma sapan şeyler mırıldanarak ona bakıyorum

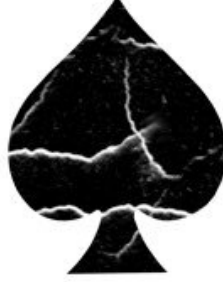
ona bakarken anlamsız sözler mırıldanıyorum.

"Güzel." Bana bakıyor, parmaklarını dudaklarımın üzerine koyuyor ve sonra parmaklarını ağızma sokuyor. "Ağızını açık ağız tıkaçıyla bağladım," diyor ve parmaklarını boğazımın arkasına itiyor. Kusmamak için elimden geleni yapıyorum. "Aferin kızım," diyor ve ben hızla gözlerimi kırptıyorum. "Gördün mü? Dizlerinin üzerinde geçirdiğin kırk sekiz saat sana iyi geldi, meleğim."

Ona mırıldanıyorum, ama ben bile ne demek istediğimi bilmiyorum. "Sonuçta iyi bir evcil hayvan olacaksın." Onları çıkarıyor ve ben bir yandan diğer yana sallanıyorum.

Beni yakalayıp, başım yatağın kenarından sarkacak şekilde çekiyor ve ben ne olacağını biliyorum. Kashton ağızımı sikmeyi seviyor ve ben de onun bunu yapmasını seviyorum.

OTUZ ALTI

EVERETT

Ertesi sabah, Saint koridorun sonunda odasından çıkarken ben de Kashton'ın odasından çıkıyorum. Kash, karşısındaki kapı açılır ve esmer bir kız bize katılırken arkamdan çıkıyor.

Geniş mavi gözleri benimkilerle buluşur ve nefesini tutar. "Eve." Gözleri Kashton'a gider, sonra tekrar bana döner. "Nasılsın?"

Kısa mesafeyi yürüyerek ona sarılırım. "Merhaba," derim beceriksizce. "Oldukça iyiyim. Sen nasılsın?" Düğün resepsiyonundan beri onu görmemiştim, ama beni hatırlaması hoşuma gitti.

"Kash, seninle ofiste konuşabilir miyim?" Saint, yanımdan geçip asansöre doğru yürürken sorar.

"Evet. Hemen geliyorum."

"Git hadi." Dönüp ona güven verici bir gülümseme atıyorum. Ben büyük bir kıyım. Garip bir durum yaratmamıza gerek yok. Beni dışarıya kadar geçmesine gerek yok. Nereye gideceğimi biliyorum.

"Oh, uh, tamam." Charlotte'a bir bakış atıyor, sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

Saint ile asansöre binerken ona başımla selam veriyorum.

Asansörü beklemek yerine, sohbet edebilmek için merdivenleri kullanmaya karar verdik. Onun alyansını gördüm, ama Haidyn ile evlendiğini zaten biliyordum. Dediğim gibi, onun hakkında çok şey biliyorum. Bill ve Janice'in düğününde tanışmadan önce bile.

İkinci kattan çıkıp büyük merdivenin tepesine çıkıyoruz. Birinin hıçkırık sesi dikkatimizi çekiyor ve ikimiz de balkondan aşağıdaki fuayeye bakıyoruz. Charlotte, Ashtyn'in Haidyn'e doğru yürüdüğünü görünce göz ucuyla onun gerginleştğini görüyorum. Ashtyn onun adını söyleyene kadar onu görmezden gelecekmiş gibi görünüyor.

"Haidyn?"

"Ne var, Ashtyn?" Derin bir nefes alır. Ya uzun bir sabah geçirmiştir ya da onunla uğraşmak istemiyordur.

Ashtyn ona sarılmak için yaklaşır ama Haidyn kollarını göğsünde kavuşturunca durur. Bunun yerine sesini alçaltır, ona yumuşak bir şekilde konuşur ve birkaç kez başını sallar, sonra yüzündeki gözyaşlarını siler.

Bu kaltak!

Ona tahammül edemiyorum. Onu sevmememin birkaç nedeni var ama en önemlisi, Spade kardeşlerin onun için neler yaşadığını bilmem. Kaçmak yerine onları korumuş olsaydı, hayatları farklı olurdu. Altı ay boyunca işkence görmezlerdi. Saint'i vurmak ne anlamı vardı ki? Kendini kurtarmak için onu öldürmeye hazırdı. Bana sorarsan, bu aşık bir kadın değil.

Haidyn'in telefonu çalarken Charlotte elleriyle korkuluğa tutunur. Haidyn cebinden telefonu çıkarır ve cevaplar. "Alo?" Derin sesi yüksek tavanlara kadar ulaşır ve sırtını ona döner. Ashtyn, tek taraflı konuşmalarının bittiğini anlar. Onun yerine başka birini tercih etmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüşüne gülümserim.

"Kocana güveniyor musun?" diye sorarım, Charlotte'a dönerek.

"Kesinlikle," diye tereddüt etmeden cevaplar. Sonra kaşlarını çatarak, neden ona böyle saçma bir soru sorduğumu ya da onların evli olduğunu nasıl bildiğimi merak eder gibi görünür. Ama bu bilgiyi önceden bilmesem bile, parmağındaki elmas bunu ele veriyor.

"Ashtyn'e güveniyor musun?" diye soruyorum.

Cevap vermeden önce bir saniye alt dudağını ısırır. "O uzun zamandır hayatlarının bir parçası, ama kocamı tanıyorum. Ve" —bana kendinden emin bir gülümseme atar—"o beni incitecek hiçbir şey yapmaz."

Onun kafasına fikirler sokmak istemiyorum, ama bu fahişelerin nasıl çalıştığını da biliyorum. "Sana küçük bir ipucu vereyim, Charlotte." Ona yaklaşıyorum ve gülümsemesi kayboluyor. "Kocan şu anda ona sikini sokmuyor olsa da, bu, kocan ona fırsat verse, onun kendi kendine sokmayacağı anlamına gelmez."

Eğilip elini düz karnına koydu ve ben iç geçirdim. "Hamileymişsin." Bilmeliydim. Lordlar böyle yapar, mümkün olan en kısa sürede hanımlarını hamile bırakırlar. Tabii Haidyn da farklı değil. Sanırım her şeyi bilmiyorum.

Charlotte bana gülümsüyor. "Öyleyim. Ashtyn, birine ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Ayrıca, o da çok şey yaşadı."

"Hepimiz yaşadık," diye ekliyorum. "Bu, pislik gibi davranmak için bir mazeret değil."

Elini omzuma koyuyor. "Geçmişleri olduğunu biliyorum, ama ben onun karısıyım. Onun geleceği."

Onun güven düzeyine hayranım. Keşke ben de birine karşı böyle güven duyabilsem. Kashton beni sevdiğini ve benimle evlenmek istediğini söyleyebilir, ama bizim geleceğimiz Haidyn ve Charlotte'unkine benzemeyecek. Onun beni iyileştirebileceğini düşünmesine izin vereceğim, ama biliyorum ki bunu yapamaz. Benim yaşadığım kadar büyük bir hasarı telafi edemez. Gerçek dünyada aşk her şeyin çözümü değildir.

İkimiz de sessizce durup Ashtyn'in büyük merdivenlerden yukarı çıkmasını izliyoruz. Platform'a ulaşana kadar bizi görmüyor. Ashtyn ikimize de büyük, sahte bir "siktir git" gülümsemesi atıyor. En azından ben öyle görüyorum. Belki de daha çok *"umarım kocanı kendi kocam gibi kucaklamaya çalıştığımı görmemişsindir"* anlamındadır.

"Merhaba bayanlar," diyor. "Eve, değil mi? Seni resepsiyonda gördüm." O akşam aynı masada oturmamışız gibi davranmaya çalışıyor.

Küçük konuşmaları atlıyorum. "Saint'i görmeye geldim. Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum.

Bana, Charlotte'a, sonra tekrar bana bakar, başını yana eğerek bana inanıp inanmayacağına karar verememiş gibi. Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyordur. Gece burada mı kaldım? Kashton'la birlikte olduğum ortada iken neden Saint'le konuşmak isteyeyim ki?

Uzun bir saniye sonra, sonunda cevap veriyor. "Ofiste değilse, bodrumdadır." Gergin bir şekilde yutkunarak ekliyor

"Onu çağdırmamı ister misin?"

Onu eliyle uğurlarım. "Onu bulacağım." Ona kendi ilacını tattıracağım. Belki masasının altında onun sikini yalamayı planlıyorum, ya da belki asansörde beni sikmesine izin vermeyi planlıyorum. Ya da belki Kashton arkamdan amımı sikerken, onun masasına eğilip yüzümü sikmesini istiyorum. Kim bilir? Seçim benim.

Uzun bir saniye sonra, sonunda konuşur. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

Onu görmezden geliyorum, ama Charlotte gülümsüyor, sonra Ashtyn koridorda kayboluyor ve gözden düşüyor.

"Seni görmek güzeldi Eve. Umarım yakında tekrar görüşürüz." Bunun üzerine Charlotte ters yöne doğru gider.

Büyük merdivenlerden birinci kata iniyorum. Haidyn cep telefonunu cebine koyuyor. "Bunu biraz dizginlesen iyi olur," diye geçiştiriyorum.

"Affedersiniz?"

Durup ona döndüm. Bana burada ne halt ettiğimi sormak istiyor gibi görünüyordu, ama zaten biliyordu — kardeşi.

Gözlerimi onun gözlerine dikmeden önce, bakışlarım onun alyansına düşüyor. "Karın olmayan, sana yapışan kadın."

Gözleri benimkilere dikildi, Ashtyn'in benim suçladığım gibi ona *yapışık* olmadığını biliyordu. Ama bu durum en azından Charlotte'un zihninde şüphe uyandıracaktı. Bir kadın, orada hiçbir şey olmadığını kendine ancak belirli bir süre söyleyebilir, sonra buna inanmayı bırakır. Ve o onların geçmişini biliyordu. Bu, onu her şeyden daha hızlı şüpheyne düşürecekti.

Onların başarısız olmasını istemiyorum.

Ve onun kendisi dışında biriyle birlikte olduğunu bilirken sınırları zorlayan bir kadına tahammül edemem.

"Kim izliyor olabilir bilemezsin." Güneş gözlüklerimi saçımdan çıkarıp gözlerime takıyorum. "Gerçek karın gibi." Sonra cep telefonum cebimde titremeye başlayınca dönüp Carnage'ın kapısından çıkıyorum. Telefonumu çıkarıp mesajı okuyorum.

Konuşmamız lazım. Ofisimde, şehir merkezinde.

Babamın mesajı anında keyfimi kaçıırır. Bir günlüğüne de olsa mutlu olamaz mıyım? Bence bu çok da fazla bir şey değil.

KASHTON

Öğle yemeği. Öğlen saatinde seni almak için evine geleceğim.

Mesajı Eve'e gönderiyorum. Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap beklemem gerekmiyor. Telefonu masamın üzerine bırakıp sandalyeme yaslanıp gülümsüyorum.

Haidyn ekşi bir ifadeyle ofise girer ve Saint de gergin görünür. Kız arkadaşımınla geçirdiğim son yirmi dört saat kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

"Eve?" diyor Saint. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Yani... bir kereden fazla mı?"

Tabii ki onunla görüştüğümü biliyorlar, ama bunun boyutunu bilmiyorlar. Onunla evleneceğimi hiç bilmiyorlar. "Hayatımda verdiğim en iyi karar."

Haidyn homurdanıyor ve Saint sadece gülümsüyor.

"O benim için tek." Gülümserim ve Saint şüpheli bir ifadeyle bakar. "Tek mi?" diye yavaşça sorar.

Başımı sallarım. "Takıntılıyım. O benim için uyuşturucu gibi."

"Sen nereden bilebilirsin ki?" diye sorar Saint. "Sen hiç kokain kullanmadın ki." Ağzımı açarım, ama o devam eder. "O bir kurucu..."

"Senin karın da öyle," diye karşılık veriyorum.

"Evet, ama..." Sesi kesilir ve Haidyn'e bakar, Haidyn ise hafifçe başını sallar.

Sakın söyleme. "Ama ne?" diye Saint'i kışkırtırım.

"Hiçbir şey." Aslında düşündüğünü söylememeye karar verir —o işe yaramaz. Onu öyle dediği için birkaç adamı çoktan dövdüm ve kardeşim için de farklı davranmayacağım.

Ofisin kapısı açılır ve Ashtyn içeri girer. Saint'e doğru yürürken gülümser. Gözleri odayı tarayarak başka biri var mı diye bakar ve sadece üçümüzün burada olduğunu fark edince gülümsemesi daha da genişler. "Bugün herkes ne yapıyor?"

"Çalışıyoruz," diye cevaplar Saint. Haidyn dikkatini bilgisayarına verir, o da Saint'in ilgisizliği karşısında bana bakar.

Ondan uzaklaştığı çok açık. Çok uzun süre kafamı kuma gömmüştüm, şimdi ise her şeyi izliyorum. Çok fazla şey oldu ve gözlerimi açıp dikkat etseydim, neler olduğunu görebilirdim.

Eskiden *kördüm ama şimdi görüyorum* saçmalık.

Anlıyorum ama. Haidyn'in bir karısı var ve Saint, Ashtyn'e geri çekilmesini söylemeyecek. Saint öyle biri değil. Onu becermeyeceğimizi biliyor. O Carnage'da ve ona ait. Tek umursadığı şey bu. Ve şimdi, bebekler yolda ve kardeşi *öldü*, ona istediği her şeyi yapmasına ve sahip olmasına izin verecek. O onun karısı. Ben onun yerinde olsam farklı davranırdım diyemem, çünkü onun yerinde değilim.

Ashtyn, Saint kadar uzun süredir hayatımızın önemli bir parçası. Şimdi Haidyn için işler değişti, ama Ashtyn için değil. O hala onun *küçük kızı* olmak istiyor. Charlotte'u çok iyi tanımıyorum, ama onun bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Haidyn onun kocası ve onu paylaşmayacaktır.

Telefonum titriyor ve baktığımda bunun Eve'den bir cevap geldiğini görüyorum.

Olmaz. Bugün meşgulüm.

Gülümserim ve cevap yazarım.

Bu bir soru değildi, meleğim.

"Aynı." Sonunda Ashtyn'e cevap veriyorum. "Daha sonra hep birlikte gezintiye çıkabilir miyiz?"

Haidyn, gözleri bilgisayarda kalmış halde nihayet ona seslenir.

"Charlotte ve benim planlarımız var."

Saint ona bakar. "Tatlım, sen hamilesin. Seni motosikletimin arkasına bindiremem."

"Sana güveniyorum." Kaşlarını çatar.

O başını sallar. "Kontrol edemeyeceğim çok fazla şey olabilir."

Seçtiklerimizi aldığımızda bile, Ashtyn hala bizimdi. Saint istediğimiz zaman ona sahip olmamıza izin verdi. Bunun için pişman olduğunu söyleyemem, ama onlar evlendikten sonra biz de bıraktık. O, onu namuslu bir kadın yaptı ve ben de ondan sonra onunla cinsel olarak hiçbir şey yapmak istemedim.

Dönüp kanepeye çöküyor, alt dudağını ısıyor. Sıkılmış ve kafası karışmış görünüyor. Kaçak hayatından, Carnage'da bir mahkum gibi tutulmaya başladı.

"Charlotte'un ne yaptığını görmeye gitmeye ne dersin?" diye önerdi Saint. "Belki kızlar günü yaparsınız."

"Az önce gitti," diye cevaplar Ashtyn ve ben Haidyn'in tepki verip vermediğini görmek için ona bakarım. Vermez. Buralarda olan biten her şey ve ölen kadınlar varken, onunla birlikte gitmesine izin vermesine şaşıyorum. "Blakely ile günü geçirmek için gitti. Beni de davet ettiler ama onların biraz yalnız kalmalarını istedim." Ashtyn omuz silkiyor. "Konuşacak çok şeyleri var."

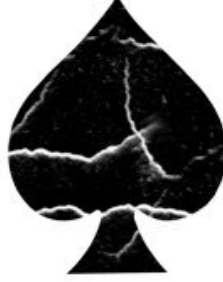
Evet. Kısa süre önce akraba olduklarını öğrendiler. Kim bilebilirdi ki, dünyamızdaki bu iki berbat kadın ikizdir? Sanırım bunu tahmin etmeliydik.

"Elli'yi aradım ama bugün Sin'le planları var. Yarın buraya geleceğini söyledi."

Daha dik oturarak soruyorum, "Devin ve Gavin bebekleri mi doğurtacak?" Sin bundan bahsetmemişti.

Kafasını salladı. "Hayır. Bir hafta daha var."

OTUZ YEDİ

EVERETT

■
iyi

Kashton'a cevap veriyorum, ama yüzümde bir gülümseme var. Onu ne kadar uzaklaştırırsam uzaklaştırırım, beni uzaklara gitmeme izin vermemesini seviyorum.

Bill'in ofisine giriyorum ve neden beni bugün buraya çağırdığını merak ediyorum. Eminim bunun için beni arayabilirdi.

Masasının arkasında oturmuş, evrakları inceliyor ve başını kaldırıp beni gördüğünde gözlüklerini çıkarıyor. "Merhaba Eve." Gülümsüyor.

"Telefonla söyleyemeyeceğin ne var?" diye soruyorum ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bu beni sinirlendirecek.

Derin bir nefes alır ve oturmam için işaret eder, ama ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

"Kashton resepsiyondan sonraki gece bana geldi," diye başlıyor.

"Ne istiyordu?" diye soruyorum, içimde kötü bir his uyandırarak.

Aslında şaşırmadım. Ona kendim hakkında çok şey anlattım ve eminim bunları doğrulamak istemiştir. Onlara yalan söylemediğimden emin olmak için. Bill, Evan'ı oğlu olarak ifşa ettiğim için muhtemelen kızgındır. Onu kabul etmiyor. Bazı insanlara yardım etmek imkansızdır ve Evan da onlardan biri.

Onlardan biri. Bill, ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, Evan'ın asla değişmeyeceğini biliyor. Bence Bill'in bir parçası Sin'in annesini gerçekten seviyor ve evliliklerini ya da onun hayatını tehlikeye atmak için Evan'ı hayatına asla sokmaz.

"Benden bazı bağlantılarımı kullanmamı istedi." Bir adım öne çıkıyorum. "Ne için bağlantılarımı kullanmamı istedi?" "Seni onun Lady'si yapmak istiyor."

Hayır. Bu doğru olamaz. "Yapamam... Onlar izin vermez..." Bu konuşmayı az önce onun küvetinde yaptık. Neden o zaman bana bundan bahsetmedi? O an, "Bu arada, seninle evlenebilmek için babandan Lordlara aracılık etmesini istedim" demek için mükemmel bir zamandı.

"Eve." Masasının etrafından dolaşıp elimi tuttu.

"Bu olamaz," diye fısıldıyorum. Onunla yatmak bir şey, ama onun karısı olmak? Ona hiçbir şey veremem. "Hayır..."

"Bunu hak ediyorsun."

Ellerimi onunkilerden çekiyorum ve göğsüm sıkışıyor. "Ona hayır dedin, değil mi?"

Gözlerini yere indirir ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Ona hayır dedin, değil mi?" İlk sefer cevap vermediğinde soruyorum.

"Everett..."

"Hayır," diye bağırarak geri adım atıyorum. "Ciddi olamazsın." Bu, şimdiye kadar yaptıklarımızdan çok daha fazlası.

"Bunu hak ediyorsun," diye fısıldadı.

"Kashton hak etmiyor," diyorum sertçe. "Ona zarar verecekler. Lanet olsun Bill, sen bir lordun, Tanrı aşkına. Ona ne yapacaklarını biliyorsun. Ailesine ne yapacaklarını." Kardeşleri ve eşleri, ona kalan tek şey. Bana ulaşamadıklarında, ona yakın olanların peşine düşecekler.

Katedralde oturup günah çıkarma odalarını izlerken bunu sürekli görüyorum. O bir Spade kardeşi, bu yüzden onu ibretlik yapacaklar. "Bu olamaz," diye mırıldanıyorum.

"Hey." Bana uzanıyor, ama ben çekiliyorum, şu anda dokunulmak istemiyorum. İkisine de çok kızgınım. Kashton, Bill'e gittiğini bana söylemediği için

Bill'e gittiğini söylemediği için, Bill'e ise Kashton'a istediğini vermek için yaptığı her ne haltsa onu yaptığı için.

Benim istediğim ne olacak? *Birine ait olmak istiyorsun.* Bir Lady olmaktan daha fazla sahip olunacak bir şey yok.

"Hayal ettiğin hayatı yaşayacaksın." Bill, kafamdaki dağınık düşüncelerin arasından sesini duyurur.

Ben sertçe gülüyorum. "Şakacımsın."

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben bu temastan dolayı kaskatı kesiliyorum. "Bana güven."

"Çok komik." Bir Lord, birinden kendisine güvenmesini mi istiyor?

O içini çeker. "Annen hep bir kız çocuğu istemişti." Annemden bahsedilince gözlerim yaşarır. Onu daha tanıyamadan bu dünya onu benden aldı. "Ve seninle çok gurur duyardı."

"Hayır, olmazdı," boğazıma düğümlenen bir yumruyla fısıldarım. "Ben gurur duyulacak biri değilim."

Bana nazik bir gülümsemeyle bakar. "Çok şey atlattın, Eve. Keşke daha önce müdahale edebilseydim. Bir babanın kızını koruması gerektiği gibi seni koruyabilseydim."

Geri çekilirim ve kolları yanlarına düşer. Dönüp, bunun bir yere varamayacağını bilerek ayrılmak üzereyken, o Kashton'a yardım etmeye karar vermiştir. Ofisinin kapısı açılır ve şu anda hiçbir şekilde ilgilenmek istemediğim Lord içeri girer.

"Eve." Yeşil gözleri benim sulu gözlerimle buluşur.

"Adam," diyorum ve buradan bir an önce çıkmak için onu omuzlayarak geçiyorum. Sinirli ve duygusalım. Hiçbir zaman iyi bir karışım değildir. "Kız kardeşin bir kaltak," diye eklemekten edemiyorum, kapıyı itip dışarı fırlıyorum.

Asansöre neredeyse varmıştım ki kolumdan tutulup geri döndürüldüm. "Bana dokunma," diye bağırdım.

Adam ellerini kaldırır ve geri çekilir, bana biraz mesafe bırakır. Sinirlerim gergin. Kashton'ın yaptığı şey... annemden bahsetmesi... Lordlar masallara inanmazlar, öyleyse neden Bill bana bir masal satmaya çalışıyor?

Adam ellerini takım elbisesinin ön ceplerine sokar. "O nasıl?"

"Kardeşlerine sor."

Adam derin bir nefes alır. "Bunu yapamam." Adam başını sallar ve ekler, "Zaten bana gerçeği söyleyeceklerinden emin değilim."

"Saint ile evli ama Haidyn'e takıntılı gibi görünüyor. Ayrıca hamile olduğu için Charlotte ona karşı çıkamıyor. Ama bir kavga olsaydı, ben paramı Charlotte'a yatırırdım."

"Çok şey yaşadı."

Gözlerimi devirdim. "Kocasını vurdu. Onu korumak için yemin töreninde onu kendine ait yapmak için hile yaptığını bildiği kocasını, kendi hayatını tehlikeye atarak. Sonra kaçtı. Tek yapması gereken ona gitmekti, o da onun için her şeyi yapardı."

"O kadar basit değil."

"Hayır, değil. O düşmanca bir durum yarattı ve sonra kurban rolünü oynadı."

"Bunu sadece onun hayatı olduğu için söylüyorsun. Senin hayatın olmadığı için."

Ona sırtımı dönüyorum, konuşmasını bitiriyorum ve düğmeye basıp kapının açılmasını bekliyorum.

"Kash de senin için aynı şeyi yapıyor."

Gerginleşiyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Elbette Adam, Kashton'ın yaptıklarını biliyor. Muhtemelen benim gerçek kimliğimi bildiği için onu cesaretlendiriyor. Adam'ın benim hakkımda bildiklerini kardeşi bilseydi ne hissederdі acaba?

"Kashton, senin bu kadar nefret ettiğin hayattan kurtulmanı sağlamaya çalışıyor. Lordların senin yaşamanı istedikleri hayattan. Senin hayatın için kendi hayatını feda etmeye hazır. Tetiği çekmemen, eylemlerinin onu öldürmeyeceği anlamına gelmez."

Dönüp bakıyorum. "Hayatını benim için feda etmek ne demek?"

"Lordlar, başarısız olursan üremeci olarak cezalandırılmayacağını biliyorlar, bu yüzden Kashton senin cezanı üstlenmeyi kabul etti."

Midemi bir ağrı kaplar. Her şey gittikçe kötüleşiyor. Bunu nasıl yapabilir? Benim için hayatını riske atabilir mi?

"Kendine daha fazla güven, Eve. Seni korumak isteyebilir, ama hepimiz senin başaracağını biliyoruz." Bunun üzerine, arkamda asansörün zili çalarken dönüp Bill'in ofisine girer.

Sersemlemiş bir halde arkamı dönüp asansöre giriyorum. Duvara yaslanıp başımı eğiyorum.

SİKTİR.

KASHTON

Eve'in evine vardığımda saat öğlen 12'ye çeyrek var. Ön kapı kilitli değil, sanki ev benimmiş gibi içeri giriyorum. İçeriden Nevertel'in "Everything in My Mind" şarkısı yüksek sesle çalıyor.

Saatime bakıp çok erken gelmediğimden emin oluyorum. Mutfığa girdiğimde, onu yerde otururken buluyorum, sırtı dolap kapılarına yaslanmış ve yanında bir şişe viski var. Üzerinde sadece büyük beden bir tişört var, başka bir şey giymemiş.

"Angel?" Onun önüne çömelip ellerimi yüzünün iki yanına koyarak gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. "İyi misin?" Ucuna kırmızı rujunun izi bulaşmış şişeye baktım. Yarısı boştu. İçmeye başlamadan önce ne kadar dolu olduğunu bilmiyorum ama günün ortasındayız.

Onu takip etmeye başladığımdan beri alkol sorunu olduğunu biliyorum, ama onun gibi bir geçmişi olan birinin bir çeşit kaçış noktasına ihtiyacı olması kaçınılmaz. Dayanabileceği bir destek.

Onun için o destek olmak istiyorum.

"Neden?" diye fısıldadı, kan çanağı gözleriyle benimkilere bakarak. "Neden ne?" Kaşlarımı çattım.

Gözleri hafifçe kısılır ve onun öfkesi yüzüne yansırken neredeyse gülümserim. "Bill bana söyledi, Kash. Neden ona gittin?"

Onun önüne yere çömelirim ve bacaklarımı iki yanına yerleştirip onu aralarında kapatırım, dizlerimi bükerek. "Sana söyledim, Eve, seni seviyorum."

"Hayır." Başını sallar. "Kimse benim gibi birini sevemez." "Buna inanmak neden bu kadar zor?" diye sorarım, elimi uzatıp ipeksi pürüzsüz saçlarından bir tutağı kulağının arkasına koyuyorum.

Benden gözlerini ayırarak tavana bakıyor. Beyninin yıkanmış olmasından nefret ediyorum. Annem de aynıydı. Babam ona hiçbir şey olmadığını düşündürdü. Bu yüzden hiçbir şey beklemiyordu. "Sen kırılmadın, Eve."

Dudaklarını yaladı. "Eğer başarısız olursam..."

"Başaramayacaksın."

Gözleri bir kez daha benimkilere takıldı. "Ya donarsam?"

"Donmayacaksın..."

"Senin ihtiyacın olan kişi olamam," diye homurdanarak sözümü keser. Yüzünü avuçlarım. "Tek ihtiyacın olan şey kendin olmak. Gerisini ben hallederim."

O, beni iterek ayağa kalkar. Ben de onu takip ederim. "Sen ve Bill neden bana bu saçma sapan sözleri söyleyip duruyorsunuz bilmiyorum. Bunlara kanmayacağım."

Bununla ne demek istediğini tam olarak anlamadım.

Eve omuzlarını dikleştirir ve gözlerini bana diker. Ağzını açmadan bile ne söyleyeceğini biliyorum. Bana meydan okuyacak ve ben de haklı olduğumu kanıtlamak için kızımı incitmek zorunda kalacağım. "Seninle evlenmeyeceğim, Kashton."

"Anlaşma yapıldı, Eve."

Kafasını sallar. "Hayır..."

"Baban zaten onayladı." Bill'i babası olarak adlandırmamdan rahatsız olur.

"Buna hakkın yoktu," diye dişlerini gıcırdatır. "Seni sevmek mi?"
Gülerek sorarım.

"Hayatımı almaya."

"Sana bir tane veriyorum." Gerçekten de öldürmek ve Lordlar için çalışmak onun tek yapabileceği şey olduğunu mu düşünüyor?

O odasına doğru fırlayarak gider ve banyo kapısını çarparak kapatır. Yatak odasına girerim ve şifonyere yaslanarak sabırla beklerim. Kızacağını biliyordum. Karşı koyacağını. Kızgın meleğimi elde tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Bu onu kızdırmak anlamına gelse bile.

Kapı açılır ve elinde bir şırınga ile orada durur. "Planın ne, Eve? Beni bayıltmak mı?"

Cevap vermez.

"Sonra ne? Kaçmak mı?"

Yine cevap vermez, ama gözlerinin kararması bana bilmem gereken her şeyi anlatır. "Buna ne dersin?" Komodinden uzaklaşıyorum. "Beni iğnellersen, özgürsün." Güzel yeşil gözleri şüpheyle bakar. Onu elde etmek için bu kadar uğraştıktan sonra

Onu tutmak için bu kadar uğraştıktan sonra neden gitmesine izin vereyim ki? "Ama seni iğnelersem, sen benimsin."

Burnunu çeker.

"Ciddiyim, Everett."

Tam adını kullandığımda sertleşir.

"Artık gidip gelmek yok. Artık kaçmak yok." Ona doğru yürüdüm ve gözleri benimkilerle buluştuğunda iri iri açıldı. "Ben kazandığımda ve sen uykundan uyandığında" —gözleri bu sözlerim üzerine kısıldı— "sen benimsin. Bu sefer sonsuza kadar."

Titrek bir nefes alır ve havada tuttuğu şırıngayı gevşetmesini izlerim. Onun beni bayılmasına asla izin vermem. Kaçacaktır. Bill'e onu saklatacaktır. Ve ben buna izin veremem. Onsuz hayatımın altı yılını daha boşa harcamayacağım.

Elimi uzatıp parmak eklemlerimle onun hızla atan nabzını okşadım ve o da şırıngayı yanına indirdi. İçinde bir savaş var. Eve istediği şeye boyun eğmek istemiyor. Zorlanmayı tercih ediyor. Onun seçeneğini elinden alacağım.

Kulağına eğilip fısıldıyorum, "Sen mükemmel bir fahişe olacaksın."

Elini göğsüme vurarak beni geri itti. "Siktir git, Kash." Diğer kolunu kaldırarak boynuma vurmak istedi, ama ben bunu bilerek söyledim. Onu kızdırmak istedim. Elim bileğine sıkıca geçirerek hareketini durdurdum ve o da çığlık atarak şırıngayı düşürdü.

Onun bacaklarını altından tekmeliyorum, onu yere yatırıyorum ve kalçalarının üzerine oturuyorum, kollarını da yanlarına doğru iterek onları da sabitliyorum. Ben ona uzanırken o çırpınıyor ve çığlık atıyor, sırtını kamburlaştırıyor, şırıngayı aldığı mı görüyor. Dişlerimle kapağını çıkarıyorum.

Nefes nefese kalır. "Kash..."

"Anlaşma anlaşmadır, Eve." Yanaklarını tutup yüzünü benden uzaklaştırıyorum ve boynuna iğneyi batırıyorum.

Vücudu benim vücudumun altında gevşiyor. Gözleri yumuşuyor ve nefesi düzeliyor. "Aferin kızım." Güzel yüzünden dağınık saçlarını çekiyorum. Onun bana yapmayı planladığı gibi ona şırınganın tamamını vermedim. Benim planım onu bayılmak değil, sadece sersemletmek.

"Hadi, meleğim." Ayağa kalkıp gevşek vücudunu kollarımın arasına alıp garaja götürüyorum. Onu arabasının yolcu koltuğuna oturtup, güneşlikte asılı olan uzaktan kumanda ile garaj kapısını açıyorum.

Caddenin karşısındaki evime doğru ilerlerim ve arabayı garaj yoluna geri çekarım. Baygın haldeki Eve'i öylece evime taşıyamam. Bu mahallede biri polisi arayacaktır.

Onun arabasını garajıma park ettikten sonra, kapıyı kapatıp onu arabadan indiriyorum ve bodruma götürüyorum. "Şimdi seni Rabbine hizmet etmeye hazırlayalım," diyorum ona.

Görüşü netleşmeye başlar ve inleyerek etrafına bakar. "Ne..."

Saatime bakıyorum. Onu evinden taşıdığımdan bu yana bir saat geçmiş. "Merhaba, melek." Onun yanında duruyorum, çıplak vücudunu seyrediyorum, ona şimdiye kadar yaptığım tüm morlukları hayranlıkla izliyor ve bugün ona yapacağım morlukları düşünüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, odayı gözleriyle tarıyor, ama onu bağladığım için tek görebildiği tavan.

"Kash." Boynunu geriye doğru eğip derin bir nefes alır. "Beni uyuşturdun."

"Bahsi ben kazandım," diye hatırlatıyorum ona. Eğer bu, sedasyondan yeni uyanmış halim olsaydı, ben yatak odasının zemininde yatıyor olurum ve o çoktan özel jetiyle uzaklara gitmiş olurdu. Muhtemelen başka bir ülkeye doğru yol alıyor olurdu.

"Yapamam..." Bağları çekince çabalıyor ve inliyor.

"Kıpırdayamıyor musun?" Onun düşüncesini tamamlarım. Akli hâlâ biraz bulanık. "Çünkü seni bodrumumdaki masaya bağladım."

Gözlerini kapatıp dudaklarını yaladı.

"Sorun yok, Eve," diye onu sakinleştiriyorum, parmak uçlarımı onun inip kalkan göğsünde gezdirip sonra narin boynuna doluyorum.

ağır göz kapaklarını açtığında eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. "Seninle oynayacağım."

Elinden geldiğince başını kaldırıyor, dudaklarını benimkilere bastırıyor ve bana açıldığında gülümsüyorum. Kızım kullanılmak istiyor. Onu öpüyorum, boynunu masaya sabitliyorum, dillerimiz dans ediyor ve o ağzıma iniyor.

O çekilir ve o düzensiz bir nefes alır. "Seni hazırlamayı bitireceğim."

Uzaklaşıp ihtiyacım olan şeyi alıyorum, üzerine kayganlaştırıcı döküyorum ve sonra masanın yanına geri dönüyorum. Parmaklarım onun amına gidiyor ve ben onunla oynarken o iniyor. Onu nazikçe kızdırıyorum, parmaklarımı dudaklarında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Kash, lütfen..." Dildo'yu içine itmeye başladığımda, amını doldururken sesi kesildi. Vücudu titremeye başladı ve odayı yumuşak bir çığlık doldurdu.

"Mükemmel," diyorum ona. "Sen baygınken kıcını doldurdum. Kıcına tıkaç soktuğumda ne kadar direndiğini biliyorum, ama seni bağlamadan önce bunu yapmak zorundaydım." Titreyen bacaklarını parmaklarımla okşuyorum.

Cevap vermez, sadece iplerle mücadele eder.

Onu sırt üstü yatırdım, kolları altından bağladım, bilekleri masanın ayağına bağlanan iple sabitledim. Bacakları genişçe açılmış, ayak bilekleri her köşeye sabitlenmiş, amcığı bana açık kalmış. En rahat pozisyon değil, ama olması da gerekmiyor.

Göğsünün üst kısmına bir kemer, beline bir kemer daha bağladım. "Senin için bir şey yaptım," diyorum ona, tezgahın üzerine koyduğum şeyi alırken. Yüzüne doğru yürüyerek, sürprizi ona gösteriyorum.

Geniş gözleri ondan bana kayıyor ve sonra tekrar o nesneye dönüyor. "Bana hayatını adayacaksın, Eve. Ben de aynısını yapacağım."

Dudaklarını yalar. "Yemin ederim," der yumuşak sesiyle.

Gülümserim, boş elimle meme ucunu sıkıştırarak sertleştiririm ve üzerine mandalı yerleştiririm. Düşmesinden korktuğum için dik tutamam, bu yüzden yan yatırıp meme ucuna mandalı takarım.

Nefesini tıslayarak, boynunu elinden geldiğince geriye doğru eğiyor.

"Yemin et," derim, diğerine de aynısını yaparak onu ağlatırım. Elim açık bacaklarının arasına düşer ve onu cesaretlendirirken dış vajina dudaklarını tutup parmaklarımla birleştiririm. "Devam et."

"Yemin ediyoruz," deriz hep birlikte, ben de çamaşır mandalını amına takarım.

Onun çığlığı bodrumu dolduruyor ve ben elimi onun uyluğuna sürterek, vücudunun kontrolsüz bir şekilde titremesini seviyorum. Daha yeni başlıyorum. "Harika gidiyorsun, melek."

Kıçındaki ve amındaki vibratörleri cep telefonumdan uzaktan çalıştırıyorum.

Masanın başına gidip, altındaki mandalı açtım ve kafasını tutarken kenarı yavaşça indiriyorum, kenara sarkınca onu bırakıyorum.

Başı ahşap masanın kenarından sarkmış, nefesini kontrol etmeye çalışıyor. Seksi vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplı. Parlak ışık altında parıldıyor.

"Orada yat ve kendini boşalt, melek. Benim için yapmanı istediğim tek şey bu, tamam mı?"

Ben kafasına doğru ilerlerken konuşamıyor ve ağır gözleri bana bakıyor. Yeni bir ip alıp saçını at kuyruğu tutacağı gibi bağlayıp sıkıyorum. Sonra bir ilmek yapıp saçını içinden geçirerek başarılı bir şekilde Lark'ın başı saç bağı yapıyorum.

Kalan ipi alıp masanın altına bağlayarak kafasını sabitliyorum. "Güzel," diyorum ona, çıplak vücudunu okşayarak. Kolları altında sabitlenmiş, bacakları genişçe açılmış ve başı masanın kenarından sarkıyor. "Sana kanıtlayacağım melek, senin benim için yaratıldığını."

Çantamın fermuarını açıp, istediğim şeyleri onun titreyen bacaklarının arasındaki masaya atıyorum. Önce ağız tıkacını alıp, başının sarktığı yere doğru yürüyorum. "Ağzını iyice aç, Eve." Metali sol yanağına sokuyorum ve sağ yanağına da aynısını yaptığımda inliyor. "Biraz daha." Metali iterek birkaç kez daha tıklatırken ona söylüyorum.

Boğuk ığlığı odayı doldurur ve sırtını kamburlaştırmaya çalışırken yüzü tükürüklerle kaplanır, masayı sallayarak.

"Sorun yok, Eve." Açıkta kalan boynuna parmak eklemlerimi gezdiriyorum. "Bu benim sikimi emmekle ilgili değil. Boğazını sikmekle ilgili." Nabzının hızlandığını hissediyorum ve ona gülümsüyorum. "Bunda ne kadar iyi olduğunu bana göstermeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Ağır yeşil gözleri kapanır ve vücudu gerilir, meme uçlarındaki mandallar hafifçe hareket eder. "İşte böyle, Eve. Benim için o oyuncağın üzerine boşal."

Yağı alıp sert sikime döküyorum ve onu açık ağızına kaydırıyorum. "Benim güzel meleğim." Narin boynunu kavırıyorum. "Seni benim pis fahişem yapacağım." Boğazının arkasına doğru ittiğimde sikimin şiştiğini hissediyorum ve vücudu masayı şiddetle sarsıyor. "Siktir," diye inliyorum, çekip tekrar içeri kaydırıyorum.

Yavaşça, piercingli sikimin boğazında kayboluşunu izlerim.

"İşte böyle." ıkarırım ve onun nefesini duyarım. Sonra tekrar yaparım.

Yavaş ve sabit bir tempo belirledim, amındaki vibratör onu tatmin ederken nefes almasına izin verdim.

Bu bir yarış değil. Bu anı hatırlamasını istiyorum. Sonsuza kadar bana ait olduğunu hatırlamasını istiyorum. Kaçış yolu yok.

Yukarı bakıp vücudunu inceledim. Titriyordu, onu yerinde tutan ipleri çekerken kasları gerilmişti. "Sayıyor musun, melek?" diye sordum.

Ağızından çıkardım ve aynı anda sağ meme ucundaki mandalı da çıkardım.

Güzel dudaklarından mırıldanan bir çığlık çıkar. "Onları çıkardığında daha çok acıyor," diye onu bilgilendiririm. Sikimi tekrar ağızına gömerek, mandalı tekrar meme ucuna takarım ve boğazının inlemesi ile çalıştığını hissedirim.

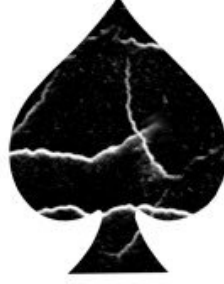
"Siktir, melek," diye inlerim, testislerimin gerildiğini hissederek.

ıkardığımda, salya kaplı yüzüne ve açıkta kalan boynuna boşalıyorum. Hızla ağızındaki tıkaçları ve meme uçlarındaki mandalları çıkarıyorum, onun çığlıklarını duyuyorum. Sonra aynı şeyi amına da yapıyorum ve vibratörü çıkarıyorum.

"Aferin kızım," diye onu övüyorum, spermle kaplı yumurtayı kaldırarak. "Aferin kızım." Onu özüyorum, gevşek vücudunu kaldırıp taşıyorum.

üst kat.

OTUZ SEKİZ

EVERETT

O beni oyuna getirdi, ben de ona izin verdim.

Kashton yüzümden bir sonraki hamlemi anladı. Onu bayılttıktan sonra kaçacaktım. Buradan uzaklaşacaktım. Onu kurtarmak için. Ama o bana meydan okudu ve ben kaybettim. Adil ve dürüst bir şekilde.

Sen mükemmel bir oyuncak bebek olacaksın.

Mükemmel bir fahişe olacaksın. Sözleri göğsüme bıçak gibi saplandı. Beni öfkeliendirdi. Savaşmak zorundaydım. Bana sahip olmadığını göstermek için. O kazandı. Ben kaybettim.

O benimle evlenebilir, ama benim için bir oyuncaktan başka bir şey olmayacağıım. Bizim dünyamızda asla bir hanımefendi olarak tanınmayacağıım ve benim dünyamda asla anne olamayacağıım.

Yatağıımın ucunda oturmuş, suyu yudumlarken Kashton evimde koşturup duruyor. Yüzümü sikip bitirdikten sonra beni eve getirdi ve banyo yaptırdı. O benim saçımı ve titrek vücudumdan spermlerini yıkarken, ben küvette sessizce oturuyordum.

Her şey acıyor, hala yanan meme uçlarım ve am dudaklarım dahil. Onun beni tekrar sikmesini istiyorum ve bu bana karışık duygular yaşıatıyor. Bunun ilerleme mi yoksa gerileme mi olduğunu bilmiyorum.

Sonrasında kusma ihtiyacı hissetmedim, bu yüzden belki de ilerleme doğru cevaptır.

Elimdeki mandallara bakıyorum. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar güçlü olabileceğini kim bilebilirdi? Her birinde onun el yazısıyla yazılmış yeminlerden biri var.

Diğer tahta mandallardan farksız görünüyorlar, ama uçları kullanıldığında acı verecek şekilde pürüzlü bir şeye batırılmış.

"Bunların üzerinde ne var?" Kashton'ın duyabileceği kadar yüksek sesle soruyorum. Neyi kastettiğimi anlayan Kashton, banyodan cevap veriyor.

"Uçlarına Mod Podge sürdüm ve sonra kaba kumun içine batırdım. Kuruduktan sonra, üzerlerine şeffaf vernik sıktım."

Bunları benim için mi yaptı? Benim bir şeyler hissetmemi sağlamak için bu kadar özen göstermesini çok seviyorum. Kendime kapanmak istediğimde beni ayakta tutmasını seviyorum. Kashton, benimle oynayanın kendisi olduğunu bilmemi istiyor. Onun için tahrik olduğumu.

"Hazır mısın?" Banyomdan çıkarken, Prada işlemeli kumaştan yapılmış valizimi ve ona uyan spor çantamı da yanına aldı.

"Evet," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, ayağa kalkarken.

Beni yıkarken, onunla birlikte Carnage'a geri dönmem için beni ikna etti. Şey, öyle diyemem... Bana Carnage'a gideceğimizi söyledi

ve benim onunla tartışacak zihinsel gücüm yoktu.

Eğer planı buyduysa, işe yaramıştı. Tüm Lordlar oyunu nasıl oynayacaklarını hesaplarlar.

Elimi tutarak beni garajıma kadar eşlik etti ve yolcu kapısını açtı. "Beni takip etmeyecek misin?" diye merak ettim.

"Hayır. Motosikletimi garajımda bırakacağım. Başka bir zaman gelip alırım."

O çantalarımı bagaja koyarken ben arabaya biniyorum, sonra direksiyona geçiyor.

Pencereden dışarı bakıyorum. Hala gün ışığı var. Saat, saatin dürtü biraz geçtiğini gösteriyor. Onun bodrumunda ne kadar kaldık? Kaç kez orgazm oldum?

İki sorunun da cevabını bilmiyorum.

O uzanır ve parmaklarım otomatik olarak onun parmaklarına dolanır, elini tutarım. Gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde seni terk edeceğini bildiğin biri tarafından istenmenin bu kadar iyi hissettirmesi korkutucu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, içimdeki düşünceleri keserek. O, zihnim başka yerlere kaydığında bunu her zaman anlar. "İyiyim," diye cevap veriyorum.

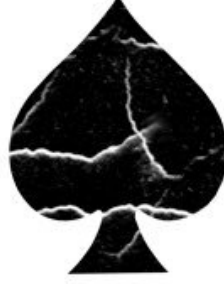
"Eve." Elimini dudaklarına götürür ve parmak eklemlerimi öper. "Konuş benimle."

Başımı koltuk başlığına yaslayarak ona güven verici bir gülümseme atarım. "Gerçekten. Sadece yorgunum." Sakinleştirici hala vücudumda etkisini sürdürüyor.

"Eve vardığımızda Jessie'ye bize öğle yemeği getirmesini ve Devin'e sana serum takmasını söyleyeceğim. Sonra biraz uyuyalım. Ne dersin?"

Beni bağlayıp, biz uyurken benimle oynamak için bekleyecek mi? Lanet olsun, umarım öyledir. "Kulağa hoş geliyor."

OTUZ DOKUZ

EVERETT

"Arkadaşlarla Vegas'a gitmemiz gerekiyor. Benimle gelir misin?" diye soruyor, elinde diş fırçası ve beline sarılmış havluyla banyo kapısında duruyor.

Yan tarafıma dönüp başımı kaldırıyorum. Beni mutfak zemininde otururken bulalı bir hafta oldu ve o zamandan beri Carnage'da saklanıyoruz. Seksle aklımı Lordlardan uzak tutmaya çalışıyor. İşe yarıyor. Alkolü fazla içmedim. Bağımlılığı olanların birini diğeriyle değiştirdiklerini söylerler. O benim oldu.

Cevap vermeden önce, gözlerimi onun oyulmuş karın kasları ve sert göğsünde gezdiriyorum. Derisini kaplayan dövmeler büyüleyici. Gördüğüm en seksi şeylerden biri.

"Ashtyn ve Charlotte geliyorlar. Biz erkekler işimizi hallederken sen de onlara eşlik edebilirsin diye düşündüm."

Ashtyn'den ne kadar nefret ettiğimi bilseydi, beni gitmeye ikna etmek için onu kullanmazdı.

"İki yetiştikine bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?" Gözlerim sonunda onun gözlerine takıldı. "Çünkü sana söz veriyorum, bu grup içinde en sorumluluk sahibi kişi ben değilim." Bu unvan Charlotte'a ait.

"Ben buna bebek bakıcılığı demezdim." Bana sırtını dönüyor ve sırtı da önü kadar güzel. Banyoya girip dişlerini fırçalamayı bitiriyor.

"O zaman ne dersin?"

Yatak odasına geri dönerek beni sırt üstü yatırır ve üzerime çıkar. Havlusu artık yok. Gözleri çenemden boynuma ve çıplak göğsüme doğru kayarken saçlarımı yüzümden çeker. Beni yemeye hazırmış gibi dudaklarını yaladığında omurgamdan bir titreme geçer. "Charlotte ve Ashtyn..." Sesi kesilir.

Ellerimi yeni traş olmuş yüzünün iki yanına koyup gözlerini bana çevirmesini sağlarım. "Neden seninle Vegas'a gidip, sen şehirde dolaşırken ben otelde kalmak isteyeceğimi düşündüğünü söylemeden beni beceremezsin." Tabii ki yapacağım. Charlotte çok tatlı ve bana ihtiyacı var.

"Haidyn ve Ashtyn'in bir geçmişi var."

Onun geçmişlerini bilmediğimi düşünmesi çok sevimli. "Haidyn onunla yattı," diye onu düzeltiyorum. "Ve sen Charlotte'un kışkırtıldığını mı düşünüyorsun?"

"Buna kıskançlık demezdim... belki gerginlik."

"Sen Ashtyn'le yattın. Kıskanmalı mıyım?" Uzanıp kollarımı boynuna doladım.

"Hayatta olmaz." Kıkırdar. "Hiçbir anlamı yoktu."

Bir erkek, son seviştiği kişiyi şu anki sevgilisine açıklarken kullandığı sözler. Parmaklarım onun koyu saçlarını okşuyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. Konuştuğumda dudakları derin bir iniltiyle açılıyor. "Biz seviştiğimizde de bir anlamı yok. Bunu bir sonraki seviştiğin kişiye de söyleyecek misin?"

"Sözünü geri al," diye emreder, kaşlarını çatarak. "Zorla beni."

"İkimiz de biliyoruz ki, hayatımın geri kalanında sevişeceğim tek kadın sensin, meleğim." Büyük dövmeli elleri boğazımı kavrar ve sıkar. Boynumu ona doğru eğiyorum ve o da dudaklarını benimkilere indiriyor. "Geri aldığında nefes alabilirsin."

Onun ellerine karşı yutkunuyorum, nefes almaya çalışırken nabzım hızlanıyor ama nefes alamıyorum. Ellerim içgüdüsel olarak onun dövmeli kaslı kollarını sarmaya geliyor ve o bana gülümsüyor. "Güzel." Dudakları hafifçe benim açılmış dudaklarıma dokunuyor. "Seni boğmamı mı istiyorsun, Eve?"

Gözlerim ağırlaşıyor. Vücudum titriyor ve klitorisim zonkluyor.

"Seni bayılmak için sadece yedi saniye yeter. Bayılmanı istemem, melek." Gözleri benimkileri arıyor. "Sikim senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Hafifçe başımı sallıyorum, göğsüm oksijen eksikliğinden yanıyor.

"Seni duyamıyorum."

Konuşmak umuduyla dudaklarım hareket ediyor, ama hiçbir ses çıkmıyor. Oda bulanıklaşmaya başlıyor ve kollarım artık tutunamayacak kadar aşağıya düşüyor.

"Hadi ama Eve. Ne istediğimi biliyorsun." Ellerini gevşetir, ben titrek bir nefes alıp hızla gözlerimi kırıştırırım.

"Bu... bu bir şey ifade ediyor."

Beni kazanan bir gülümsemeye ödüllendirir. "Tabii ki var, melek. Amın benim sikim için yaratılmış." Vücudumuzun arasına uzanır, sert sikini tutar ve ıslak amıma sokar.

Sersemlemiş durumdayım; oda hala dönüyor. Beni sertçe sikmeye başlar, uyuşmuş dudaklarımdan kusmuk gibi anlaşılmaz sesler çıkar. Başlık duvara çarpar ve vücudunu benimkinin üzerine indirirken homurtuları kulaklarımı doldurur. Zaten nefes almakta zorlanıyorum ve o dizlerimin arkasını tutar ve onları ayırarak beni daha derinden siker.

"Bu senin için bir anlam ifade ediyor, Eve," diye homurdanıyor. "Söyle."

"Bu bir şey ifade ediyor." O his oluşmaya başladığında gözlerim kapanıyor ve onu içime çekmeye çalışarak vajinamla onu sıkıca sarıyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Daha sert... daha hızlı... Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Sadece onun yaptıklarının yeterli olmadığını biliyorum.

Ve o da bunun farkında.

Acı verici bir hıza yavaşlar ve ben inlerim. "Daha sert, Kash. Daha fazlasına ihtiyacım var."

O gülüyor. "Durumu nasıl kontrol ettiğimi görüyor musun? Neyi ne zaman alacağına nasıl karar verdiğimi?" Çekiliyor ve ben yatağa yığılıyorum.

"Kash-ton," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Yavaş ve istikrarlı olmak seni daha fazlasını istemeye itecek," diye alay ediyor. "Beni siksen iyi olur."

"Yoksa ne olur, Eve?" Boynumu nazikçe öper, yavaşça içime girer ve nefesim kesilir.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, onun çekilmesini bekliyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. Şu anda zayıf olduğum ve hala nefesimi toplamaya çalıştığım için istediğim kadar sert olamadı.

Kahkahası odayı doldurur ve ona tekrar tokat atmaya çalışırım, ama o çekilir, kalçalarımı tutar ve beni ters çevirir.

Kollarımı arkamdan çekip bir eliyle bileklerimi tutarken, diğer eliyle saçımı yumruklar ve dizleriyle bacaklarımı genişçe açar. Onun saldırganlığı karşısında amımdan ıslaklık sızar. "Sana fahişe gibi davranmamı ister misin, melek?"

Yüzümü yatağa gömmek istiyorum ama o, saklanmamı engelleyerek yanağımı yatağa daha da bastırıyor.

"Seninle sevişirken benimle kavga etmek ister misin?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve kollarımı çekiyorum ama o kıpırdamıyor bile. Beni kolayca alt ediyor. Hiçbir gücüm yok.

"Yalvar bana, Eve."

"Ka-sh..." Boğazım düğümleniyor.

"Ne dedin?" diye alay ediyor. "Kullanılmak isteyen bir kadın gibi konuşmuyorsun."

Kalçalarımı ileri geri sallıyorum. Onunla sevişmesini sessizce rica ediyorum. Saçımı bırakıp kıcıma tokat atıyor ve ben inliyorum. O eğilip komodini açtığında sırtımdaki ağırlığıyla nefesim kesiliyor. Kollarımı yeniden konumlandırıp plastik kelepçeyle bağlıyor.

"Böyle daha iyi." Elini bacaklarımın arasına sokup amımı okşuyor. "Artık benim merhametime kaldın, Eve. Sana ne yapacağım? Kıcını sikmemi ister misin?" Parmakları amımdan kıcıma doğru kayıyor, ıslaklığımı yayıyor. "Acıtmamı ister misin?"

Nefes nefeseyim, nefes almaya çalışıyorum.

"Seni bütün gün burada bırakmamı ister misin?"

"Hayır," diye bağıriyorum, onun kaslı vücudunun altında debelenerek. "Lütfen... hayır. Sana ihtiyacım var." Şu anda bana vermek istediği her şeyi yalvararak isterdim. "Acıt."

Penisi tekrar amıma girer ve beni geren büyük boyutu karşısında inlerim. Zaten çok ağrım var ama bunu seviyorum. Üzerime eğilir

ve eliyle ağzımı kapatıp kulağıma dudaklarını yaklaştırır. "Uslu bir kız ol ve bunu kabul et."

Burnumdan ağır ağır nefes alırken elimden geldiğince başımı salladım. Sonra, tam bir orospu çocuğu gibi, burun deliklerimi sıkıştırarak nefes almamı engelledi.

Onun altında kıvranıyorum. "Ben de bunu hissetmek istiyorum, meleşim." Çekiliyor ve sonra içime giriyor. "Bana karşı koy."

Nefes almak için başımı bir yandan diğer yana çevirmeye çalışıyorum, ama eli kaymıyor. Göğsüm yanıyor ve yeni gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Hadi, Eve. Bundan daha iyisini yapabilirsin." O benim amımı sikarken yüzümün yanına öpücük konduruyor.

"İstiyormuş gibi davranıyorsun." Benim berbat girişime kulağımın yanında karanlık bir kahkaha atıyor ve ben gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırpiyorum.

Elime çaresizce mırıldanıyorum, elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kıvrılıp dönüyor, ayaklarımla tekmeliyor ve çırpınıyorum, ama bacakları benimkileri açık tutuyor. Kalçalarım çığlık atıyor ve sırtım acı verici bir açıyla kavisleniyor, o ise ağırlığıyla bağlanmış kollarımı aramızda ezip geçiyor.

"Böyle daha iyi." Ama bu onu hiç etkilemiyor. "Bunun için ne kadar ısladığını hissediyor musun? Benim sikim seni istemiyormuşsun gibi siktiği için mi?"

Onun için sırılsıklam oluyorum.

Mücadelem boşuna, ama asıl mesele de bu. Kendimi yorarak onun işini kolaylaştırmak. Ama Kash, mücadeleden hoşlandığını biliyor. Acıyı. Zevki.

Göğsüm ağrıyor ve boğazım yanıyor. Vücudum yumuşamaya başlıyor ama o yavaşlamıyor. Benim amım onu sıkıca kavrarken, onun sikini acımasızca içime sokuyor. Gözlerim kapanmadan önce, piercingli sikine boşalırken, "Aferin benim güzel fahişem" diye fısıldıyor.

KASHTON

Ertesi gün, Eve ile el ele özel jetimize biniyoruz. Benimle Vegas'a gitmekten pek heyecanlı görünmüyor, ama kızlardan bahsettiğimde karşı koyamayacağını biliyordum. Nedense Charlotte'a karşı zaafı var.

Haidyn ve Charlotte çoktan uçağa binmişler. Eve, arka koltukta uzanmış, ayaklarını Haidyn'in kucağına koymuş, Haidyn de ayaklarını ovuyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, onların karşısında otururken.

"Evet." Charlotte inleyerek başını sallıyor. "Vücudum benden nefret ediyor." "Bugün bir şey yedin mi?" Eve ona soruyor, yanına sokuluyor.

benim yanına sokulur.

"Denedim." Ayaklarını Haidyn'in kucağından çekip oturur. "Hiçbir şey yiyemiyorum."

"Devin'i aradım..."

"Onun yapabileceği bir şey yok, Haidyn," diye Charlotte sözünü keser. "Sadece geçmesi gerekiyor."

Saint ve Ashtyn sonra binerler ve ön koltuklara otururken sessiz kalır. Sonra son yolcu biner.

Eve'in uyluğuna dokunarak kalkacağımı haber veririm ve uçağın ön tarafına doğru ilerlerim, Haidyn de peşimden gelir.

"Selam dostum." Haidyn Hooke'a el sıkışarak sarılır. Ben de Saint'in önünde aynısını yaparım.

"Tatlım?" Saint, Ashtyn'e döner.

"Hmm?" Cep telefonundan ona bakar. Tam yazıyordu, eminim Jasmine'e yazıyordu. Las Vegas'ta olduğu için, Ashtyn ona geleceğini çoktan söylemiştir.

"Kızlarla arkada oturur musun? Erkeklerle iş konuşmam lazım."

"Tabii." Kalkar ve arka koltuğa doğru yürür, Eve'in yanına oturur. Charlotte çoktan uzanmış, koltuğun tamamını kaplamıştır. Eve çantasından güneş gözlüklerini çıkarır ve takar, sonra koltuğun arkasına asılı olan Hermès battaniyesini alır ve üzerine örter. Uçuş boyunca Ashtyn'i görmezden gelmeyi planladığının açık bir işaretidir bu.

"Bizi bekliyorlar mı?" diye sordu Hooke.

Haidyn başını sallar. "Evet. Önce Kingdom'a gidip kızları odalarına yerleştireceğiz. Sonra Kings bizi havaalanına götürecekt."

"Eve?" Ağır göz kapakları açılırken güneş gözlüklerini başının üstüne itiyorum. "Geldik."

Esneyerek, battaniyeyi üzerinden çekip bir kenara atıyorum, sonra elini tutup onu kaldırıyorum. Jet'ten çıkıp bekleyen arabalardan birine biniyoruz, diğerleri de kendi arabalarına biniyorlar.

"Neden bu kadar yorgunum bilmiyorum." Esniyor ve başını omzuma yaslıyor.

Gülümsüyorum. "Ben biliyorum."

O şakacı bir şekilde göğsüme vurur. Strip'te kısa bir mesafe gider ve Kingdom'ın arkasına park ederiz.

Otele ve kumarhaneye girdiğimizde, Kings ailesi bizi elli kat yukarıdaki Royal Floor'a götürmek için çoktan bekliyor.

Ashtyn onları tanıyor, bu yüzden selamlaşırken Haidyn onları Charlotte'a tanıtıyor. Sonra sıra bana geliyor. Eve, Titan'ın elini sıkarken onu bir sonrakine tanıtıyorum. "Eve, bu Cross."

O da onun bakışlarına karşılık verir ve adam onu baştan aşağı süzer, ağzını açar. "Tanıştığımıza memnun oldum." Adam ne söyleyeceğini söylemeden önce elini uzatıp elini sıkar ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ederim.

Eve ve ben, onun dört yıl boyunca Adam için Ashtyn'i kovaladığını konuşmadık, ama şimdi bunun zamanı geldiğini düşünüyorum. Kings ailesi onu tanıyor mu? Kingdom'da mı yoksa Glass'ta mı onlar için çalışıyordu?

Onun bir Kraliçe olduğu düşüncesi, kışına bir kemer ve onunla yatmak için para ödeyen şanssız her erkeğe bir bıçak saplamak istememe neden oluyor. Ama bu benim kızım olamaz. Hayır. Eve herkesle yatmazdı, bu yüzden Kraliçe olması söz konusu olamaz. Ama Adam'la yattı. Sanki onun yattığı tek erkek ben değilim.

"Kaldığınız süre boyunca bu oda sizin olacak." Titan, Kraliyet Süiti'ne girerken kızlara dönüp baktı. "Dört süiti, kendi uşakları ve yirmi dört saat hizmet veren özel personeli var.

Sauna, sinema odası ve spor salonu var. Telefonda bir tuşa basmanız yeter, ihtiyacınız olan her şeyi size getirecekler."

"Teşekkürler," diyorlar hep birlikte.

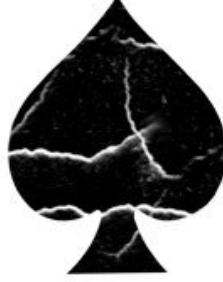
Çantalarımız getirilir ve hepimiz odalarımıza gideriz. "Gitmem gerek," derim Eve'e, o da sürgülü cam kapıyı açıp balkona çıkar.

"Tamam." Bana bakmak için arkasını dönmeye tenezzül etmiyor.

Arkasından ona sarılırım ve saçlarını öperim, çilek kokusunu içime çekerim. "Sana bunu telafi edeceğim."

Kollarımın arasında dönerek boynuma sarılır. "Sözünü tutup tutmayacağını göreceğiz."

KIRK

EVERETT

Çocuklar yaklaşık bir saat önce ayrıldılar. Nereye gittiklerini ve Kashton'ın ne zaman döneceğini bilmiyorum. Sin City'de ne kadar kalacağımızı kim bilir, bu yüzden valizden yaşamayı sevmediğim için eşyalarımızı çıkardım.

Yatak odamızdan çıkıp kızların odalarında olduklarını görüyorum. Şimdiden sıkılmaya başladım. Kumar oynamayı pek sevmem, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca, Saint ve Haidyn'in eşlerini şehre çıkardığımda ne hissedeceklerini de bilmiyorum. Ashtyn'in Las Vegas'ta çılgınca eğlendiğinde ne yaptığını gördüm.

Charlotte'un kapısını çalıyorum ve o yüzünde bir gülümsemeyle kapıyı açıyor.

"Kendi özel sinemamızdan bahsettiler. Bir film izleyebiliriz diye düşündüm," diyorum. Kashton, Royal Suite'ten çıkmadan kızlarla yapabileceğimiz şeyler hakkında bir mesaj gönderdi. Yardımcı olmaya çalışıyordu, ama ben bunu yerinde kalmam için ince bir ipucu olarak algıladım.

"Kulağa hoş geliyor. Bana on dakika ver."

Kapıyı kapatıp Ashtyn ve Saint'in kaldığını düşündüğüm odaya doğru yürüyerek kapıyı çaldım. Kapıyı açması biraz uzun sürdü ve ona gülümsedim. *Nazik ol.* Uçakta onu görmezden geldim ama burada kaldığımız süre boyunca bunu yapamam. "Charlotte ve ben film izleyeceğiz. Bize katılmak ister misin?"

"Evet." Yüzünde parlak bir gülümseme yayılır ve ondan bu kadar nefret ettiğim için kendimi kötü hissederim. O kadar çok zamanımı yalnız geçirdim ki, onun gibi birini, bir zamanlar arkadaşları olan ama sonra onları kaybeden birini hiç düşünmedim.

İkisine hazırlanmaları için birkaç dakika verirken, bu odadan sorumlu kişiyi çağırıyorum. Film izleyebilir miyiz diye soruyorum ve odayı ihtiyacımız olan her şeyle donatacaklarını söylüyorlar.

On beş dakikadan az bir süre sonra, elli kişinin rahatlıkla oturabileceği, IMAX ekranı ve popcorn'dan şekerlemeye ve ICEE'lere kadar aklımıza gelebilecek her türlü ikramın bulunduğu bir odaya giriyoruz.

"Ne izlemek istersiniz?" diye sorar adam. "*Pretty Woman*'ı çok severim," diye cevaplar Charlotte.

"Hmm." Ashtyn bu seçeneğe kaşlarını çatar. "*Titanic*'e ne dersin?"

"Oh, o filmi de severim." Charlotte başını sallar ve siyah deri koltuğa oturur. Koltuğunu yatırmak için düğmeye basar ve battaniyeye sarılır. Cep telefonunu kucağına koyar ve bir saniye ona bakar. Kafasını kaldırıp beni izlediğini fark edince, bana kocaman bir gülümseme atar.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Endişeli görünüyor. Belki hala hasta ve bir şeye ihtiyacı vardır.

"Evet." Gözlerini başka yere çevirdiğinde gülümsemesi kaybolur.

Ashtyn'e bakıyorum, o da bana umutla bakıyor. Ah, evet. *Titanic*. Omuz silkiyorum. "Tabii." Ne olursa olsun varım. Sadece yapacak bir şey arıyordum. Bir erkeği bekleyen kadın olmak istemiyorum. Bu düşünceye neredeyse gözlerimi deviriyorum. Onu Vegas'a kadar takip ettim, değil mi? Bu benim için zaten bir başarısızlık.

Uşak her şeyi hazırlamaya başlar ve Ashtyn cam kaseden bir kirazlı lolipop alır. "İster misin?" Bana da bir tane uzatır.

"Teşekkürler." Charlotte'a da bir tane uzatmaya çalışırken onu alıyorum.

"Hayır, teşekkürler." Esniyor ve ilk uyuyan onun olacağını hiss ediyorum.

Hepimiz rahatça oturduk ve film başladı. Tahmin ettiğim gibi, Jack ve Rose'un ikonik tekne arkası sahnesinden önce Charlotte uykuya daldı, elinde cep telefonu vardı.

Ashtyn lolipopu sanki penismiş gibi emiyor ve emme sesleri sinirlerimi bozuyor. Dudaklarından lolipopu çekiyor. "Bu... bu benim en sevdiğim sahne." Bana bakıp gülümsüyor.

Ve bundan hoşlanmıyorum. Bu, "*senin bilmediğin bir şeyi ben biliyorum*" gülümsemelerinden biri.

O, lolipopu bir kez daha ağzına sokar ve onu çıkarmaya çalışmaya devam eder. Onu izlerim, o somurtkan dudaklarından onu çıkarmak için tokat atmak isterim.

KASHTON

Arkadaşlarla birlikte, onların "Havaalanı" olarak adlandırdıkları eski, terk edilmiş havaalanının konferans salonuna giriyoruz. Burası Nevada'daki en seçkin yasadışı kumar çetesi olarak biliniyor. Mason kardeşler burayı işletiyor ve bizim gelmemizi bekleyerek masada oturuyorlar.

"Hooke," diyor en büyük kardeş Tanner Mason. "Ne zamandan beri iş konuşmak için bir maiyetine ihtiyacın var?"

"Ne işi?" diye sorar Bones.

"Buraya bunun için gelmedim." Hooke, Bones'u görmezden gelerek Tanner'a konuşur.

"O zaman acil durum nedir, çocuklar?" Tanner her birimize bakar. bize bakar.

Haidyn cep telefonunu çıkarır ve bir saniye boyunca ekranı kaydırır sonra telefonu uzatır. "Bana bu videoyu sen gönderdin. Bu kadını bulmamız gerekiyor."

Tanner kaşlarını çatır. "Neden? Hudson yok mu? Ona sor." O da videoda kadınla birlikte havaalanında dolaşıyor.

"Yapamam." Haidyn başını sallar.

"Onu öldürdün mü?" Kardeşlerin en küçüğü Trey gülüyor.

"Hayır, ama gözlerini oyup çıkardım. Artık hiçbir şey göremiyor. Ve sorduğumda, işbirliği yapmayı reddetti." Haidyn homurdanır.

"Sen gözlerini gözlerini gözlerini çıkardın ve hayatta hayatta kaldı mı?" Trey etkilenmiş gibi görünüyor.

"Çok şanslı, biliyorum." Haidyn gururla gülümsüyor.

"Neden önemli?" Ortanca kardeş Turner videoya bakıyor.

"O bir kraliçeydi," diye cevaplar Titan. "Birkaç yıl önce."

"Aynı zamanda benim asistanım," diye ekliyor Hooke. "İki yıldır çalışıyor. Bildiğim kadarıyla, Lordların varlığından haberi yoktu. Sonra Vegas'ta biriyle görülmüş..." Kafasını sallıyor. "Bir şeyi gözden geçiriyoruz."

"Teknik olarak Hudson bir Lord değil," diye hatırlatır Saint.

"Neredeyse öyle." Hooke homurdanır. "İnisiye edilmiş olsun ya da olmasın, yine de onlar için çalışıyordu."

"Belki o hafta sonu çalışıyordu?" Turner önerir.

"Hayır," diyor Titan. "Queens için tüm rezervasyonlar benim aracılığımla yapılır. O da bunu biliyor."

"Belki ona bunu gizli tutması için bir ikramiye teklif etmiştir. Görüşmek isteyen eski bir müşteri? Eminim böyle şeyler olur." Trey omuz silkiyor ve ekliyor, "Onun *çalıştığı* açıkça belli."

Titan, bunun mümkün olabileceği için tartışmak istemediği için elini saçlarında gezdirir.

Hooke konuşur. "Bu bir seçenek, ama bana fotoğraf çekimi için buraya geldiğini söyledi."

Tanner arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Ne tür bir fotoğraf çekimi?"

"Bir dergi içindi. Fotoğrafçı Harvey bilmem neydi." Elini havada salladı.

Mason kardeşler birbirlerine bakar, Hooke öne çıkar ve "Konuş lan!" diye bağırır.

Tanner ayağa kalkar ve Haidyn, Hooke'u masadan çekmek için kolunu tutar. "Kameraları kontrol edeceğiz. Yüz tanıma yapacağız, ama birkaç gün sürebilir."

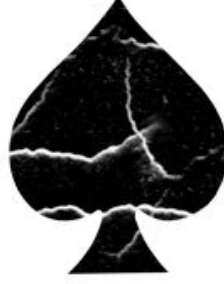
"Bekleriz," der Saint.

"Tam olarak ne arıyoruz?"

Hooke iç çeker, çünkü bu açık bir sorudur. "Eğer bir Lord'la birlikteyse, diğerlerini de tanıyordur herhalde." Omuz silker. "Hudson'la burada olduğu tarihten önceki ve sonraki görüntüleri incelerim."

Tanner başını sallar. "Sizi bilgilendireceğiz."

KIRK BİR

EVERETT

"Charlotte?" Omzuna hafifçe dokundum.

"Hmm?" Ağır göz kapaklarını açıp bana bakar. "Film bitti."

Alt dudağını dışarı çıkarır. "Bütün filmi uyuyarak mı geçirdim?"

Gülümsüyorum. "Evet. Belli ki buna ihtiyacın vardı." Hamilelik onu birçok yönden yoruyor.

Süitin oturma odasına geri döndüğümüzde, Ashtyn'in adımlarının her zamankinden biraz daha canlı olduğunu fark ettim.

Ben yorgunum ve Charlotte gözlerini zar zor açık tutabiliyor. "İyi geceler kızlar," diyor Charlotte esneyerek ve odasına giriyor.

Odamıza girip yatağa uzanıyorum. Cep telefonumdan Kashton'ın numarasını aratıp Arama tuşuna basıyorum. Hemen cevap veriyor.

"Merhaba, meleğim." Bu takma adın kalbimi çarptırmasını görmezden geliyorum. "Kingdom'a dönmek üzereyiz..."

"*Titanic* sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sözünü kesiyorum.

Sessiz kalır ve erkeklerden uzaklaşıyor mu diye merak ederim. "*Titanic* mi?" diye sorar sonunda, ama bu sefer sesini alçaltmıştır, bu da benim şüphelerimi doğrular.

"Evet. Film. Senin için bir anlamı var mı?" Üç saat boyunca, *en sevdiği bölümün* ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak orada oturdum. Charlotte ve benim bunu bilmemizi istiyordu. Charlotte çoktan bayılmış olsa da.

"Hayır."

"Ben söylediğimde aklına ilk gelen şeyi düşün. *Titanik*. Film. Jack ve Rose. Kirazlı lolipop," diyorum, sırt üstü yatıp tavana bakarak.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kalbim hızla çarpmaya başladı. Oturup kafamdaki hücreyi sıktım. "Senin için ne ifade ediyor, Kash?"

"Film benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye fısıldadı. "Hiçbir şey."

Ashtyn ile yattığı için kıskançlık duymam gerekip gerekmediğini sorduğumda da aynı şeyi söylemişti. Bana yalan söylüyor. "Bu Ashtyn için ne anlama geliyor?" Soruyu yeniden ifade ediyorum.

"Everett." O içini çekti ve ben yanılmadığımı anladım.

Hiç erkek arkadaşım olmadı, hatta bir ilişkim bile olmadı, ama olsaydı, onun benden önceki kızla yaptığı her şeyi bilmek isteyen bir kız olurum herhalde. Ashtyn onun kız arkadaşı olmasa da, hayatının bir parçasıydı. Muhtemelen sıradan bir kız arkadaşından daha fazla. İkiz kardeşi onların en iyi arkadaşıydı. Hepsi birbirinden ayrılmazdı ve bu lanet filmin onun için ne anlama geldiğini bilmem gerekiyor. Ve neden bunu yüzüme vuruyordu? Ben ona bir tehdit değilim. Onun kocasını istemiyorum, Charlotte da istemiyor.

Cevap vermemesi, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor. "İyi geceler, Kash."

"Eve..."

Telefonu kapatıp yataktan kalkıyorum. Süitimizi fırtına gibi terk edip, onun kapısına gidip kapıyı çalıyorum. Kaynağına gideceğim.

"Hey. Bir şey mi lazım?" diye soruyor Ashtyn.

Odaya girip kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. "Charlotte benden daha iyi bir insan."

Yüzünde sahte bir gülümsemeyle bana kirpiklerini kırıştırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ona doğru adım attım ve o sallanmaya başladı. "Sen hamile olabilirsin, ama yüzün değil, ve ben senin lanet olası dişlerini ağzından

düşüreceğim."

Gülümseme kaybolur ve yüzü bembeyaz olur. "Ne...?" Elini göğsüne koyarak nefes nefese kalır. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun? Kashton'la yattığım için mi?"

Bu kaltak! Bu bilgiyi bilmemi istedi. Sanki onun onların fahişesi olduğunu bilmiyormuşum gibi. Masummuş gibi gösterdi ama onun geçmişinin bir parçası olduğunu bildiğimden emin olmak istedi.

Onun yüzüne gülmek istiyorum, ama o bunun neden komik olduğunu anlamaz. Ashtyn'i hiç kıskanmıyorum. Kashton'ın bunun önemsiz bir şey olduğunu söylediğine inanıyorum. Beni sinirlendiren şey, onun Charlotte'a açıkça saygısızlık etmesi. "Tatlım, Kash Saint'in ona sunduğunu kabul etti. Ben ona istediği her şeyi almasına izin veriyorum. Biz aynı değiliz."

Gözleri bana dikiliyor ve ben gülümsemeyi engelleyemiyorum. İşte orada. Bildiğim kıskançlık. Charlotte'un var olmadığını söylediği şey. Ashtyn için üzülüyor. Ben ise hiç üzülüyorum.

Ashtyn hepsine ait olmak istiyor. Onların olmak istiyor, ama bu mümkün değil. Her biri hayatına devam ediyor ve bu onu öldürüyor. Artık onların dünyasının merkezi değil. Yazık.

Onun sempatiye ihtiyacı yok. O kaltağın alçakgönüllü olması lazım. "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım, ama emin ol Charlotte hiç umursamıyor." Ashtyn sözlerime omuzlarını dikleştirir. "Senin bir kocan var. Eğer sik emmek istiyorsan, ona yalvar." Ona sırtımı dönerim ve kapıyı çarparak kapatırım, bu konuşma bitmiştir.

Bunun ne işe yarayacağını bilmiyorum. Belki de onun yaptıklarını gördüğümü bilmesini istedim. Kendisine ait olmayan erkeklere nasıl atladığını. Ya da Charlotte'un Haidyn'den şüphe etmesini istediğini. Her halükarda, kendimi daha iyi hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Uykulu görünen Charlotte, gürültüyü duyunca ben kapıma girmeden önce kapısını açar.

"Evet." Ona güven verici bir gülümseme atıyorum.

Gözleri Saint ve Ashtyn'in kapısına kayıyor, sonra Muffin ayaklarının arasından odasından fırlayınca tekrar benimkine dönüyor. Kedisini de getirmiş. Hayvan şımarık ama ben onu seviyorum.

"Merhaba, güzel kedi." Onu kucağıma alıp boynunu okşuyorum, o da mırıldanmaya başlıyor. "Ne cinsi bir kedi bu?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen. Sadece

Ashtyn ile yaptığım konuşmadan dikkatini başka yöne çekmek istiyorum. Charlotte'un kafasında şüpheler olduğunu biliyorum, ama kendini hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyor. Ve ben de öyle olduğuna inanıyorum... Haidyn için.

"O bir İranlı."

"Çok güzel." Kediye yere indirdim ve o odaya geri koştu.

Tam o sırada süitin her yerinde bir kapı zili çalar. Charlotte bana kaşlarını çatır, ben de omuz silkerim. Ashtyn'in yatak odasının kapısı açılır ve o saçlarını omzunun üzerinden atarak ön çift kapıya doğru yürür. Kapıyı açan kızıl saçlı bir kadın, elinde iki şişe tekila ile içeri girer.

Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu çok iyi biliyorum. Neyse ki, o benim kim olduğumu bilmiyor.

"Kim komaya girene kadar içmek ister?" diye parlak bir gülümsemeyle sorar.

Ashtyn gülerek arkasından kapıyı kapatır. Sonra bana ve Charlotte'a bakar. "Hepimiz hamileyiz, yani tek başına içeceksin."

Ashtyn'in sözleri göğsümde bir acı hissettirir, ama yüzüme bir gülümseme yapıştırırım. "Ben içmeyeceğim. Sizinle birkaç tane içerim." Ashtyn beni odama saklanmaya zorlamaya çalışıyorsa, bu olmayacak.

"Harika." Kızıl saçlı kadın şişeleri barın üstüne koyar ve iki bardak alır.

Ashtyn'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama onu görmezden geliyorum. Bunun, bana bir şeyleri yüzüme vurmasının başka bir yolu olduğunu biliyorum. Bu sadece ona güvenemeyeceğimi ve onu nefret etme içgüdümün doğru olduğunu kanıtlıyor.

"Ben bu gecelik bu kadar." Charlotte esniyor. Açıkçası, nasıl hala ayakta durabildiğini bilmiyorum.

"İyi geceler," Ashtyn ona şarkı söyler ve ben onun dişlerini dökmekle tehdit etmek istiyorum. Seyircisi var, bu yüzden her zamankinden daha da çekilmez olacak.

Birkaç içki içeceğim. Sonra duş alıp uyuyacağım.

Kızıl saçlı kadın barda oturmuş bana içki dolduruyor. Cep telefonu, çalmaya başladığında bardağının yanında duruyor. Hızla aramayı görmezden geliyor ve telefonu ters çeviriyor. Bana kocaman bir gülümsemeyle bardağını benimkine çarpıyor. "Şeref."

"Şerefe," diyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

KASHTON

Süite girerim ve Ashtyn, Jasmine ve Everett'i barda otururken görünce dururum. Haidyn, Hooke ve Saint arkamdan girerler ve Haidyn, karısının yatakta olması gerektiğini fark edince *iyi geceler* bile dilemez. Doğruca yatak odasına gider ve kapıyı arkasından kapatır.

Bu işin sonu iyi olmayacak. Eve bu yüzden mi bana bu kadar kızgın? *Titanic*'i sormak için beni neden aradı? Ama Jasmine'in bununla bir ilgisi yok.

"Kashton." Ash kollarını açar. "Bak kim ziyarete geldi." Jasmine'i işaret eder, sanki eskiden seks için para ödediğim kızıl saçlı kadını gözden kaçırabilirmişim gibi.

Eve bir shot içip bardağı masaya vurur, sonra bardaki yerinden kalkar ve yatak odamıza doğru yönelir.

"Onlar..."

"Gitsem iyi olacak." Jasmine ayağa kalkar ve Ashtyn aptalca bir şey söylemeden önce sözünü keser.

Eve geçmişte yattığım herkesi bilmek istiyorsa, ona anlatırım. Jasmine, aramızda seksten başka bir şey olmadığını biliyor. Lanet olsun, ona her seferinde para ödedim. Her seferinde. Kraliçe olmayı bıraktıktan sonra bile. Bu bir işti, hepsi bu. O bizim dünyamızın bir parçası olabilir, ama aramızda bir gelecek yoktu. En azından benim istediğim bir gelecek yoktu.

"Ne?" Ashtyn dudaklarını büzüyor. "Daha yeni başlamıştık."

Jasmine, boş tekila şişelerinden birini atmak için sendeliyor.

"Burada kalmalısın," diyor Ashtyn.

Jasmine başını sallar. "Kesinlikle hayır. Uber ile geldim, Uber ile gideceğim."

"Seni eve ben götürürüm."

Hepimiz dönüp Hooke'un yatma saatinin ne kadar geçtiğini görmek istercesine Rolex saatine baktığını görüyoruz. Hâlâ Doğu Kıyısı saatine göre yaşıyor. Yorgun görünüyor

yorgun görünüyor, ama ses tonu bir beyefendi gibi davranmak zorunda olduğunu hissettiğini gösteriyor.

Jasmine burun kıvrır. "Hayır, teşekkürler. Strip'te yürüyerek şansımı deneyeceğim. Yalnız başıma." Cep telefonu çalar ve cevap vermeden önce iç çeker. "Alo? Evet, eve gitmek üzereyim. Yolda uğrarım." Telefonu kapatır ve kapıya doğru yürür.

Hooke çıkışını engellemek için harekete geçer. "Seks için mi?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Kiminle yattığım seni ilgilendirm e z , ama hayır. Kink'ti. Bir sorun var..."

"Seni götürürüm," diye sözünü keser. Kapıyı açar ve itirazlarını görmezden gelerek onu dışarı çıkarır.

Kimseye iyi geceler bile demeden odamıza fırladım. Yatağın üzerinde Eve'in telefonu duruyordu. Beni kapattıktan sonra telefonu kapatmış. Bunu biliyorum çünkü onu birkaç kez aradım ve her seferinde sesli mesaja düştü.

Duş çalışıyor ve cam kapıyı açıp onun duşun altında durduğunu görüyorum. "O telefon görüşmesi neydi lan?" diye soruyorum.

Beni görmezden geliyor, ben de uzanıp kolunu tutup beni bakacak şekilde döndürüyorum. "Eve?"

"Görmezden gelinmek berbat bir şey, değil mi?"

Jasmine boş bir tekila şişesini çöpe attığına göre, telefon görüşmemizden sonra ne kadar içtiğini merak ediyorum. Ve içenlerin sadece o ve Jasmine olduğunu biliyorum çünkü Ashtyn hamile ve o kadar aptal değil.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Sadece beş saat yoktum."

Çıplak vücudunu sabunlamaya başladı ve ellerinin göğüslerini, belini ve kalçalarını okşamasını izledim. Köpükler uyluklarından aşağı akıyordu ve onu dizlerinin üzerine çökertip yüzüne boşalana kadar ağzını sikme düşüncesi sikimi sertleştirdi.

"Eve?" diye soruyorum. Ashtyn'in yapmaya çalıştığı her neyse ve Eve'in beni görmezden gelmesi arasında, sinirli ruh halim hızla kötüleşti.

Durulama işini bitirip suyu kapatır, dışarı çıkar ve duvardaki kancadan havluyu çeker. "Biz film izlemeye karar verdik

Ashtyn, sanki birinin penisiymiş gibi kirazlı lolipopu emerek *Titanic*'i seçti. Bu benim ilk ipucumdu, sonra bana belirli bir kısmı ne kadar 'sevdiğini' söyledi. Nedenini tahmin edebiliyorum." Bana tiksintiyle baştan aşağı bakar. "Elbette bunun senin penislerinle bir ilgisi vardı. Bu da bana yalan söylediğin anlamına geliyor."

Tanrım. Elimi yüzüme götürdüm. "Yalan söylemedim. Film benim için hiçbir şey ifade etmiyordu." Bana bir soru sordu, ben de cevap verdim. Bu kadar basit.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu. "İlk kez..." Sözümü yarım bıraktım.

"Onu becerdim," diye homurdanır Eve.

"Evet." Dişlerimi sıkıyorum ama devam ediyorum. "Saint'in babasının evine uğradım ve üçü medya odasında idi, ekranda bir şey oynuyordu." Buna pek dikkat etmedim. "Biz... sırayla yaptık." Eve gözlerini bana diker. "Ne dememi istiyorsun?" diye sorarım, kollarımı iki yana açarak. "Gerçeği mi, yalanı mı?"

"Gerçeği," diye tersler.

"O zaman bana kızma," diye bağırırım. Eve homurdanır ve ben sesimi alçaltırım. "Seni kızdırmak istiyor." Jasmine'in burada olması bunu kanıtlıyor.

"Hayır. O Haidyn'le yatmak istiyor."

Buna burun kıvırıyorum. "Bu asla olmayacak." En azından bir daha olmayacak.

Arkasını dönüp kışını tezgaha dayadı ve ıslak göğsünü kollarını kavuşturdu. "Fırsatı olsa onunla yatmayacağını söyle bana."

Kafamı sallarım. "Haidyn asla..." "Ama yapardı."

"Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye merak ediyorum. "Bu Haidyn, karısı, Saint ve karısı arasında bir mesele." Haidyn asla Charlotte'u terk etmez. Saint, Ashtyn'in başka bir erkekle ne yapmasına izin verse de. Saint'in Ashtyn'in bunu yapmasına izin vereceğinden bile emin değilim. Onu Vegas'tan geri getirdiğinde onu kullanmamıza izin vermemekteydi, ama biz onu istemedik. Ashtyn'i her zaman önemsemişimdir, ama artık üniversitedeki adam değilim. Ve Saint'i vurduğu için onu hala affetmedim.

"Ona güvenmiyorum." Diye homurdanıyor. "Kendini ona açıkça atıyor ve Saint bunu görüyor mu yoksa görmezden mi geliyor bilmiyorum, ama Charlotte kendini savunmayacaksa, ben savunacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, bana sırtını dönüyor ve ıslak saçlarını taramaya başlıyor.

Onun kıkına o kadar sert bir tokat atıyorum ki, çığlık atarak zıplıyor. "Açıkla," diyorum, elinden fırçayı kapıp banyoya fırlatıyorum.

Arkasını dönerek ıslak saçları göğsüme çarptı. "Onun dişlerini ağzından çıkaracağım diye tehdit ettim demek."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Siktir, Eve..."

"Bir açıklama yapmak istedi." Yine omuz silkiyor. "Ben de kendiminkini yaptım."

Ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum. "Sen delisin, biliyor musun?"

Çenesini kaldırır. "Bırak kocasına gidip küçük bir sürtük gibi ağlasın, o da bana geldiğinde ona karısının yaptıklarını anlatırım."

"Saint *sana gelmeyecek*," diyorum ona. Ashtyn'in Saint'e bir şey söyleyeceğini hiç sanmıyorum, çünkü Charlotte'un görmezden gelmeyi seçtiği bir oyun oynuyorsa, Everett'in oynamadığını artık biliyor. "Buna izin vermem."

O burun kıvrır. "Kardeşinin karısının tarafını tutuyormuş gibi davranmana gerek yok."

Onun kelime seçimine kaşlarımı çattım. "Seni her zaman savunacağım. Sen her şeyden önce gelirsin. Herkesten önce." Kardeşlerimin eşleri için neden bu kadar ileri gittiklerini anlamaya başlıyorum. Neden başka hiçbir şeyin, hatta benim bile, onlar için önemi olmadığını. Eğer iş o noktaya gelirse, Eve'i seçerdim. Hiç düşünmeden.

Gözlerini devirerek, "Sonra Jasmine'i davet etti. Onunla yattığını biliyorum," diyor.

"Hiçbir anlamı yoktu." Önemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyor, ama bunu gündeme getirmesi bana aksini söylüyor. Kızımın kıskanç olmasını seviyorum, ama güvenini kaybetmesine mal olmamalı. Bana güvenebilir. Onu asla incitmem. Öyle bir şey yapmam. O benim için tek.

"Geçen hafta mıydı, Kash, yoksa bugün buraya geldiğimizden beri mi, umurumda değil."

"Seninle birlikte olduğumdan beri kimseyle birlikte olmadım..."

"Onlarla yatmak istiyorsan, yat." Omuzlarını silkiyor, umursamıyormuş gibi davranıyor. "Önemli olan, Ashtyn'in benimle ve Charlotte'la uğraşmaya çalışması." Eve bir kez daha arkasını dönüyor, ama ben onu tutuyorum, beni başından savmasına izin vermiyorum.

"Dinle beni, meleğim." Kızım rahatlamaya ihtiyacı var. Stresli ve sarhoş. "Ciddiyim." Ellerimi indirip ıslak saçlarını omuzlarından çekiyorum. "Boş ver. Ashtyn sadece Ashtyn gibi davranıyor. Sıkılıp başka birine geçecektir." Adam'ın *ölümü* yüzünden öfkeleniyor galiba. Belki de bebekler yüzünden... Belki de sadece cadalozluk yapıyordur. "Charlotte büyük bir kız ve Haidyn karısını incitecek hiçbir şey yapmaz. Ben de hiçbir yere gitmiyorum. Sen benim kızsımsın. Benim meleğimsin." Ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Söz veriyorum... O sadece seninle dalga geçiyor."

O öfkeyle nefes alır ve nefesinden tekila kokusu gelir. "İşe yarıyor."

Onun itirafına gülümsemeyi zor tutarak, kıyafetlerimin onun çıplak vücudundan damlayan suyu emmesine aldırmadan ona yaklaşıyorum. "Buna değmez. O buna değmez."

"Söylemesi kolay, yapması zor," diye mırıldanır.

"Peki ya sen ve Cross?" diye soruyorum. Bana kızacaksa, en azından istediğim cevapları alayım bari.

"Anlamadım?" Bir adım geri atar. "O ne olmuş?"

"Seninle yattı mı?"

Gözleri kısıılır. "Ciddi olamazsın."

"Sana nasıl baktığını ve o fazla konuşamadan senin nasıl konuştuğunu gördüm."

Gözlerini kaçırır, çenesi gerilir. "Hayır." Gözleri bir kez daha benimkilere bakar. "Cross benimle hiç *yatmadı*."

"O zaman o neydi?" diye ısrar ettim.

Elini saçlarının üzerinden geçirerek iç çeker. "Bana dövmemi yaptı."

Gözlerim kalçasına düşer. "Kelebeğin mi?"

"Evet," diye tısladı. "Bu benim tek dövmem. Gördüğün gibi." Kollarını genişçe açtı ve bir daire çizerek döndü, sonra tokat attı.

onları uyluklarına kadar indirdi.

Cep telefonum çaldı ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Cevap verecek misin?"

Bu bir meydan okumaydı. Benden bir şey sakladığımı düşünüyordu. Eve istediği zaman telefonumu inceleyebilirdi.

Cep telefonumu çıkarıp mesaj olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

"Kim?" diye sorar, aynada bana bakarken havluyla saçlarını sıkıyor.

"Bilinmeyen bir numara."

Arkasını döner. "Lords mu? İnisiyasyon görevim mi?" Eve gergin bir şekilde dudağını ısırır, ruh hali hızla değişir.

Mesajı açarım. "Adam'dan. Döndüğümüzde benimle yüz yüze görüşmek istiyor." Cep telefonumu cebime koyarım, o da benden gözlerini ayırır. Vücudunu benimkine yaklaştırıp onu öpmek isterim, ama o beni iter.

"Dişlerimi fırçalayayım," diye itiraz eder. "Tekilanın tadı midemi bulandırıyor."

Ona ve Cross'a dair konuşmayı bırakıyorum çünkü ona inanıyorum. Banyodan çıkmak için dönüp omzumu kapı çerçevesine dayıyorum ve aynadan onu izliyorum. "Dışarı çıkalım."

Ağzını çalkaladı ve bana döndü. "Dışarı çıkmak mı?"

Başımı sallayarak, kendimi itip ona doğru yürüdüm. "Kız arkadaşımı dışarı çıkarmak istiyorum."

Dolgun dudaklarının köşesinde yumuşak bir gülümseme belirir. "Hazırlanmam gerek."

"O zaman hazırlan." Islak saçlarını elime alıp okşuyorum. "Makyajını yap, saçını düzelt. Parti elbisesi giy." Bu kasaba hiç uyumaz derler.

Eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o sağ bacağını kaldırıp kalçama doluyor.

"Önce beni becerecek misin?" diye dudaklarıma fısıldadı.

Gülümsedim. "Tabii ki. Ama boşalmana izin yok."

İnler ve tırnakları gömleğimin içinden yanlarıma batar, derimi çimdikler. "Beni bekletmeyi seviyorsun."

"Seni çaresiz görmekten hoşlanıyorum," diye düzeltiyorum, bir adım geri çekilip emrediyorum, "Kemerimi çıkar."

Alt dudağını ısırarak, hızla tokayı açar ve deriyi halkalardan çıkarır. Sonra bana uzatır.

Onu alıp emrediyorum, "Arkanı dön."

Söyleneni yapar, ellerini arkasına koyar ve ben de kemerimle bağlarım. Ona yaklaşır, saçlarını avuçlarım, başını geriye doğru çekerim, o da çığlık atar. "Boşalma, Eve. Anladın mı?"

Kafasını sallamaya çalışır ama ayaklarını sürüyerek inler. "Anladım..."

"Göreceğiz." Hızla kot pantolonumu çıkarıp kenara iterek sikimi dışarı çıkarıyorum. Onun içine girmem lazım.

Serbest elimle amını okşuyorum, o iniyor, bana doğru itiyor ve ben içimden gülümsüyorum. Sert sikimi elimle tutup amına kaydırıyorum, onu benim boyutumaya uyum sağlamak için gererken nefesinin kesilmesini dinliyorum. "Siktir," diye inliyorum. "Lanet olsun, Eve." Gözlerim, onu bir kez daha tezgahın üzerine eğdiğimde sikimin kayboluşunu izlemek için aşağıya düşüyor.

Vücudumuzun çarpışan sesleri, onun inlemeleri ve hıçkırıklarıyla odayı dolduruyor. Onun için çok sertleşiyorum. Benim kızım. "Dikkat et, Eve," diye emrediyorum, başını aynadan çekerek. "Seni siktiğimde ne kadar güzel olduğunu gör."

Ağır gözleri aynada benimkilerle buluşur ve ben onu daha sert sikerim. Hayvani bir ihtiyaç beni sarar ve onu tezgahın kenarına çarparım, ona morluklar yaptığımı bilerek. Onu yatağa bağlayıp bana yalvarttığımda morluklar daha sonra güzel görünecek.

Amcığı sıkıştır ve ben ona sertçe vururum, onu ağlatırım. "Sakın boşalma, Eve," diye hatırlatırım ona.

"Ben..." Ağır gözleri kapanır. "Deniyorum... gelmemek için."

Saçlarını bırakıp kalçalarını kavradım ve gözlerimi indirip sikimin onun sıkı amına girip çıkmasını izledim. Çok yaklaştım. Bu hızlı bir seks. Benim için. Ona daha sonra bekleyebileceği bir şey vermek için.

Taşaklarım gerildi ve kendime gülümsedim, ileri doğru hamle yapıp onun içine boşaldım. Çıkarken, sendeleyerek bir adım geri attım ve o, elleri hala arkada bağlı halde tezgaha yığıldı.

Öne uzanıp kollarını tutup onu ayağa kaldırıyorum. Yüzünü bana çevirip bir elimle boynunu tutuyorum, nabzını hissediyorum

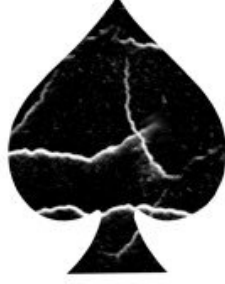
, diğ er elimle ise ıslak saçlarını yüzünden nazikçe çekiyorum. "Bana bak," emrediyorum.

Nefesini toparlamaya çalışırken kirpikleri açılır. Öne eğilip dolgun dudaklarını nazikçe öperim. "Bu gece şehirde dolaşırken benim spermim senin amından akacak. Kendine dokunmayacaksın. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye fısıldadı.

"Hazırlan." Ayrılmış dudaklarını bir kez daha öptükten sonra geri çekilip boynunu bıraktım ve kıyafetini seçmeye gittim.

KIRK İKİ

KASHTON

Carnage'daki asansörün içinde sırtımı duvara dayayarak duruyorum. Ellerim Eve'in saçlarında, onun kolları ise boynuma dolanmış durumda. Kalçaları benimkilere sürtünürken ağzıma iniyor.

"Gitmem gerek." Hayal kırıklığıyla inliyor ama uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Yukarı çıkalım," diye ısrar ediyorum. Vegas'tan döneli iki gün oldu ve her saniyeyi odamda geçirdik. Vegas'ta ilk gece dışarı çıktık, sonra da orada geçirdiğimiz zamanın çoğunu yatakta geçirdik.

Ona doyamıyorum.

Kapının açılma sesi, öpücüğümü daha da derinleştiriyor. Onu biraz daha uzun süre istediğim yerde tutmanın bir yolu bu. Dün gece hiç uyumadık ve penisim hala sert.

Birisi boğazını temizler ve Eve uzaklaşır. Ashtyn'e yan gözle bakarak, ellerimi Eve'in saçlarından çekerim ve dikkatimi tekrar Everett'e veririm. "Seni arabana kadar geçireyim."

Bana yaramaz bir gülümseme atar. "Gerek yok. Bu gece benim evime ne dersin?"

"Tabii ki." Gözlerim, giydiği siyah pileli mini eteğe kayar. Onu kaldırıp, son kırk sekiz saat içinde içine boşaldığım her seferinde spermle kaplı tangasını görmek isterim.

Bir adım öne çıkarak, beni son bir kez öper ve ben şakacı bir şekilde kışına bir tokat atarım, o da çığlık atar. Sonra gülerek döner ve kapı kapanırken asansörden çıkar.

Ellerimi ceplerime sokup duvara yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum, bu uzun günün gelmesini hiç istemiyorum. Eve ile yatakta olmak çok daha iyi olurdu. Tek yapması gereken evet demekti, ben de onu omzuma atıp odama taşırdım.

"Eve ve sen..." Ashtyn, asansöre girip bizi bölmelerinden bu yana ilk kez konuşuyor. "Ciddi bir şey mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum ve cebimdeki titreyen telefonu da görmezden geliyorum. Muhtemelen Adam'dır. Ondan kaçınıyorum. Las Vegas'ta aldığım mesajın Eve'i almaya gelen polislerle bir ilgisi olup olmadığını sordum, o da hayır dedi. Hâlâ kızımı tutuklamak için bir neden bulabileceklerini düşündükleri her şeyi topluyorlar. Bilmem gereken tek şey buydu.

"Yani, sanırım bu aptalca bir soru." Benim sessizliğime devam ediyor. "Onu ne zamandır tanıyorsun? En fazla bir aydır mı? Ama yine de, Haidyn Charlotte ile oldukça çabuk evlendi."

"Altı yıl," diye cevap vererek onun gevezeliklerini kesiyorum. "Eve'i altı yıldır tanıyorum." Yalan değil.

"Oh." Gözleri büyüdü, sonra yere indi.

Sonra ekledim, "Uzun süre yoktun, Ash. Çok şey değişti."

"Evet." Asansör bodrum katında durur ve kapı açılırken kendi kendine fısıldar, "Sanırım."

Onun önüne geçerek, tek çıkış yolunu kapatıyorum. "Vegas'ta Jasmine'e yaptığın şey mi? Bir daha asla öyle bir şey yapma. Eve ile ilişkim o kadar ciddi. Anladın mı?" *Titanic* saçmalığından bahsetmeyeceğim çünkü o zaman Eve'in bana anlattığını ifşa etmiş olurum. O da bunu istiyor. Eve'in kendisinden tehdit altında olduğunu düşünmesini. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Ashtyn gergin bir şekilde yutkunur ve hafifçe başını sallar. "Anlıyorum."

Arkamı dönüp ona sırtımı göstererek asansörden çıkıp bodrum katına indim. Saint ve Haidyn'i Benny ile birlikte gördüm. Benny çıplak ve

ağlıyor. Hep ağlıyorlar. O piç kurusu nasıl hala ölmeydi?

"Selam, tatlım." Saint, Ashtyn arkamdan geldiğinde ona gülümser.

"Selam," der Ashtyn yumuşak bir sesle.

"Ne oldu?" diye sorar Saint, kaşlarını çatarak. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece yorgunum. Yukarı çıkacağım. Biraz

"Tamam. Seni yukarı çıkarayım."

"Tamam. Seni yukarı kadar

geçireyim." "Gerek yok..."

"Saçmalama." Bize bakar. "Hemen dönerim."

Ona el sallayarak veda ediyoruz ve onlar asansörde kayboluyorlar.

"Ne oldu?" diye soruyor Haidyn.

"O neydi öyle?" diye sorar Haidyn. "Ne?" diye

aptal rolü yaparım.

"O her şey yolunda mı diye sorduğunda sana doğru baktı.

Onunla yatmıyorsun, değil mi?"

"Ne diyorsun sen?" diye bağırip sesimi alçaltıyorum. "Ciddi misin?"

"İlk kez olmaz." Omuz silkiyor. "Ben Charlotte'la saklanırken siz ne yapıyordunuz bilmiyorum."

"Hayatta olmaz," diye homurdanırım ve eklerim, "Ashtyn ve Eve bir tür savaş içindeler." Eğer öyle demek istiyorsan.

Kaşlarını çattı. "Neden? Eve, Ashtyn'le yattığın için kıskanıyor mu?"

Bu beni güldürüyor. Benim için başka hiçbir kadının onunla kıyaslanamayacağını biliyor. "Eve, Charlotte'u Ashtyn ile aldatacağını düşünüyor." Gülmesini bekliyorum, ama gülmüyor.

"Ashtyn'e yaklaşmıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Charlotte birkaç kez bundan bahsetti." Sigara paketini alır ve bir tane çıkarır. "Lordlar Kamarası'nda Ashtyn'le seviştiğimiz bir video gönderilmiş ona."

"Kafam karıştı. Biri Charlotte'a Ashtyn'le seviştiğimiz videoyu mu gönderdi?" Hangi sefer olduğunu sormak istiyorum, ama önemi yok. Onunla birçok kez seviştik. Biri diğerinden daha önemli değil.

Bir keresinde gezmeye çıkmıştık ve mola verip piknik masasında onunla sevişmiştik. Bu yüzden Ashtyn geçen gün hepimizin bisiklet gezisine çıkmasını istediğini düşünüyorum. Eski günleri geri getirmek mi istiyor? Tarihin tekerrür edeceğini mi düşünüyor? Bu asla olmayacak.

O başını sallar. "Evet. Charlotte buna çok kızdı. Haklı olarak." Çenesini sıkar. "Eğer birinin karımı siktiği bir video görseydim, o piçi öldürürdüm. Benimle tanışmadan önce olup olmadığı fark etmezdi." Ona Zippo'yu uzatırım ve o sigarayı yakar. "Sonra Charlotte, Ashtyn ve benim konuşmamızı duydu..."

Sözünü keser ve merakımı uyandırır. Ben meraklı bir kaltakım. "Ne tür bir konuşma?"

Dumanı üfler. "Beni sevdiğini söyledi." Gözlerim büyür.

"Charlotte'un önünde mi?"

"Evet." Sigara bir nefes daha çeker. "Benim hatam. Ashtyn'e, ikimiz de kaçırıldığımız gece onu sevdiğimi söylemiştim. Araba kazasından hemen önce. Bunun bir anlamı yoktu. Sadece onun için orada olduğumu bilmesini istedim. Ama o da aynı şeyi söylediğinde, bu... tuhaf geldi, anlıyor musun?" Ben başımı sallarım ve o devam eder. "İtirafının zamanlaması. Charlotte ve ben zaten evliydik ve Charlotte'un Ashtyn ile benim bir geçmişimiz olmasını sevmediğini biliyordum, bu yüzden aramızda olabildiğince mesafe koymaya çalıştım. Aynı çatı altında yaşarken bu zor bir şey. Ne zaman arkamı dönsen, Ashtyn orada gibi görünüyor."

"Bu yüzden Ashtyn'den uzaklaştın." Bir nedeni olduğunu biliyordum ve bu neden Charlotte'du. Sadece aralarında ne olduğunu bilmiyordum.

"Fark ettin, ha?" Kıkırdadı. "Tabii ki fark ettim."

Sigara içmeye devam etti. "En iyisi bu. O'nun Saint'i var. Bana ihtiyacı yok. Karımın bana ihtiyacı var."

Saint ölürse, Haidyn onun yerini alır - o Ashtyn'in vasisi - ama bu fiziksel olarak değil. Ve o günün asla gelmeyeceğini varsayacağız. Başka bir kardeşi daha kaybetmeyi hayal edemiyorum.

"Charlotte'a henüz bir şey söylemedim, ama taşınmayı düşünüyorum."

"Carnage'dan mı?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

O başını sallar. "Kendi evimize ihtiyacımız var, ve bebekler çok geçmeden doğacaklar. Karım bu cehennemden uzak bir hayatı hak ediyor, ve ben ona bunu vermek istiyorum."

Ne demek istediğini anlıyorum. Bu yüzden bu gece Eve'in evinde kalmaya karar verdim. Böylece, buradan uzakta, sadece ikimiz baş başa kalabiliriz. "Nereye gideceksin?"

"Bir mülk buldum. Hepimize yetecek kadar büyük. Aslında bununla ilgili seninle ve Saint'le konuşacaktım..."

Asansörün sesi onu keser ve bir saniye sonra Saint'in sesini duyarız. "Tamam." Ellerini çırpıp bodruma geri döner. "Nerede kalmıştık?"

Telefonum cebimde titremeye başlar ve onu çıkarıp ekranında MY LIFE yazısını görürüm. "Bir saniye" derim onlara ve telefonu açarım. "Merhaba meleğim. Beni şimdiden özledin mi?"

"Sıkıldım."

Onun kelime seçimine gülümsüyorum. "Sıkıldın mı?" Arkadaşlarıma sırtımı dönüyorum. "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Benimle oyna." Cevabını verirken nefesi hızlanır.

"Evime gelin," diye emrediyorum. "Bir dakika sonra sizi geri arayacağım." "Ne? Kash..."

Telefonu kapatıp arkamda duran adamlara dönerek asansöre doğru geri geri yürüdüm. "Gitmem gerek. Yarın dönerim." Onlar benim adımları haykırırken onlara el salladım. Kız arkadaşım benimle oynamamı istiyor. Onu görmezden gelmeyeceğim. O benim için her şeyden önce gelir. Ayrıca, elimizdeki mahkumlar hiçbir yere kaçmayacaklar.

O telefonu açmak için ne kadar cesaret gerektirdiğini ancak tahmin edebilirim. Arabaya binene kadar bekledi. Aksi takdirde, asansörde bana sorardı. Benim için kabuğundan çıkmaya başladı. Daha fazla kullanılmak istiyor.

Benimle rahat hissediyor ve bunu çok seviyorum. Eve hala kendini suçluyor ama sorun değil. Birlikte bunun üstesinden geleceğiz. Ona benim oyuncağım olmaktan zevk almasının sorun olmadığını hatırlatmaya devam edeceğim.

EVERETT

Cep telefonum çaldığında, evimin karşısındaki garaj yoluna geri geri giriyorum. Cevap verirken arabamda oturmaya devam ediyorum. "Neden senin evindesin?" Ön camdan evime bakıyorum.

"Sen benimle oynamamı istiyorsun, Eve. Bu da benim dediklerimi yapman söyle

diğimUyluklarım gerildi ve başımı salladım. "Anlıyorum."

i "Hoş geldiniz paspasının altında yedek anahtar var. İçeri gir."

yap Beni tasmaya bağlayıp bodruma zincirleyecek diye bir an panik
man oluyorum
dem
ek."

ve bodruma zincirle bağlayacağından paniğe kapılıyorum, ama bir yanımda bunu istiyor. Beni saçımdan tutup merdivenlerden aşağı sürüklemesini ve beni evcil hayvanı yapmasını istiyorum. Bunu sevmemi zorlamasını istiyorum. Arayıp karar vermeden önce olasılıkları biliyordum. Güneş ışığını tekrar görmem günler sürebilirdi.

Bana ne yapmak isterse, ben çaresizim. Las Vegas gezisi gözlerimi açtı. Onun geçmişindeki kızları kıskanıyorum. Ashtyn hariç herkesi. Ama benden önceki diğerlerini kıskanıyorum. Onu kendime istiyorum. Bir şeyin tamamen bana ait olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

"Şimdi, Eve," diye emrediyor ve beni irkiltiyor.

Arabayı kapatıp, Bluetooth bağlantısının kesilmesini bekledikten sonra telefonumu aldım. Arabadan indiğimde, komşum bahçesini sularken elinde hortumla bana el sallıyordu. "Merhaba Eve, nasılsın?"

Başımı sallayıp Kashton'a mırıldanıyorum. "Bu herif de kim?"

"Onu boş ver," diyor kulağıma, benim telefonumdan komşuyu da duyuyor. Sanki onunla konuşacakmışım gibi. Sevdiğim insanlarla bile pek konuşmam.

Paspası alıp anahtarı kapıyorum ve ön kapıyı açıyorum. "İçeri girdim."

"Kapıyı kilitle ve odama git. Mutfağı geç, koridorun sonunda, çift kapıdan gir."

Evde ilerlerken topuklarım mermer zeminde ses çıkarıyor. Bazı mobilyalar satın almış ama duvarlar hala boş ve halı yok.

Yatak odasına girip ışığı açıyorum. İki şifonyer ve iki komodinden oluşan siyah bir yatak odası takımı var. Odanın büyüklüğü, mobilyaları küçük gösteriyor. Pencerelerde çarşaf ya da perde yok. Mobilyalar dışında odada hiçbir şey yok. "Tamam."

"Banyoya en yakın komodine git, üst çekmeceyi aç."

Söyleneni yapıyorum ve gördüğüm şey karşısında kalbim hızla atmaya başlıyor. Çekmecede beni bağlamak için kullanılabilecek çeşitli eşyalar var. Bazıları daha önce hiç görmediğim şeyler.

Bu beni tedirgin ediyor.

"Eve?" Kashton'ın sesi beni irkiltir.

"Evet?" Gözlerimi kırıştıtararak, bana ne yapmayı planladığının verdiği gerginliği yutmaya çalışıyorum. Benim istediğim buydu. Onun oyuncacı olmak. Onunla oynamak.

Onu memnun etmek istiyorum. Ona layık olduğumu kanıtlamak istiyorum. Bizim dünyamızda, sırt üstü yatarken yapabildiklerimiz kadar iyiyiz.

"*Beni fahişen yap*" aklıma geliyor. "Mor bir oyuncak var. Görüyor musun?"

"Evet." Elimi uzatıp onu aldım. Küçük bir oyuncak, ucunda kuyruk gibi bir şey var. Daha önce kendim için hiç oyuncak kullanmamıştım. Dollhouse'da her zaman eğitim için kullanılırlardı. Burasının Dollhouse olmadığını ve Kashton'ın beni cezalandırmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

"Onu ve kelepçeleri al," diye emrediyor.

"Tamam." Soğuk metali alıyorum. Bunlar gerçek kelepçeler ve çekmecede anahtarını göremiyorum.

"Üzerinde lastik çiviler bulunan iki siyah kemer var.

Onları da al."

Onları alıp gergin bir şekilde yutkunuyorum. *Çiviler mi?*

"Aldım." "Şimdi çamaşır odasına git."

Bu emre kaşlarımı çattım. "Neden?"

Söylediklerini sorguladığım için açıkça sinirlenmiş bir şekilde homurdanıyor, ama endişemi anlayışla karşılıyor. "Çünkü komşu dışarıdaydı ve ön kapı camdan. İçeriye görebiliyor ve senin orada olduğunu biliyor. Şimdi... çamaşır odasına git."

Çekmeceyi kapatıp garajın hemen yanındaki çamaşır odasına geri dönüyorum. Oda geniş, iki set çamaşır makinesi ve kurutucu, katlama adası ve yerden tavana kadar uzanan dolaplar var. "Çamaşır odasındayım," diyorum ona, etrafa bakınıyorum. Bu adamın burada hiç çamaşır yıkamadığını anlayabiliyorum. Tezgahlarda tek bir parça bile yok ve dolapların da boş olduğuna eminim.

"Soyun. Topuklu ayakkabıların hariç her şeyi."

Onu hoparlöre bağladıktan sonra cep telefonumu durduğum yerin yanındaki yere koydum. Gömleğimi ve sütyenimi çıkardım, sonra eteğimi ve iç çamaşırımı çıkardım ve sadece Louboutin ayakkabılarımla ayakta durdum. Bacaklarım titriyordu, ama amım sıırılsıklamdı. Tabii ki, bu sabah onun içimden sızan spermi de olabilirdi.

"Tamam," diyorum ve terli ellerimi çıplak uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. Dolly 160 mm deri topuklu ayakkabılarımla sürünerek yürüyorum. Birdenbire, ayakkabılarım rahatsız gelmeye başlıyor. Onları çıkarmak istiyorum, ama sadece o bana çıkarmamamı söylediği için.

"Kemerleri al ve her birini uyluklarının üst kısmına sar.

Çiviler iç tarafa gelsin. Sıkıca bağladığından emin ol."

"Tamam." Sesimin titremesinden nefret ediyorum. Onu aradığımda çok kendime güveniyordum. Şimdi ise titreyerek berbat bir haldeyim.

"Aferin kızım," diye övüyor beni ve uyluklarım geriliyor. "Takınca bana haber ver."

İlki alıp uyluklarımın üst kısmına sarıyorum. Deri değil, iç kısmında yumuşak lastik çiviler gibi görünen bir tür örgü kumaş. Sıkıca çekip ilkini bağlarım. O kadar da kötü hissettirmiyor. Burada burada biraz acıtıyor ama dayanılmaz değil. Sonra ikincisini de takıyorum. "Takıldı." Her hareketimde iki kemer de acıtmaya başlayınca dudaklarımı yalıyorum.

"Garaja açılan kapının önüne diz çök," diye emrediyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve soğuk mermer canımı yakınca inliyorum. Yeni pozisyon kemerleri daha da sıkılaştırıyor, sivri uçlar etime batıyor.

"Vibratörü amının içine sok, melek. Onu içeri sokacak kadar ısladığını biliyorum."

Başımı eğip titrek bir nefes alıyorum. "Evet, efendim." Mor oyuncağı alıp, sivri uçların verdiği acının tadını çıkararak amımın üzerinde ileri geri sürtüyorum. Bununla orgazm olmaya eğitildiğimi biliyor. Bunları alırken beni düşündüğünü bilmekten nefret ediyorum.

Kafam şüpheyile doluyor ve bunların onun becerdiği başka bir kız için olduğunu düşünüyorum. Birlikte yaşamayı planladığı biri. Bunların hepsi benim için mi? Başka kimin için olabilir ki? Ben karşıdaki evdeyken burada başka kadınlar mı var?

Belki de bunları yıllardır saklıyor ve ben bunları kullanan ilk kişi değilim?

"Konuş benimle Eve," diyor sesi, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, eskisinden daha yatıştırıcı. "Ne kadar ısladığını söyle bana. Benimle ne kadar oynamamı istediğini söyle."

Yanaklarım utançtan kızarıyor, ama uyluklarım sıkışıyor ve sivri uçlar çok iyi hissettiriyor. "Isladım." Dudaklarımı yalayıp ekliyorum. "Seninle oynamak istiyorum." Ucu amımın içine kaydırıp inliyorum. "Seni istiyorum, Kash. Lütfen gel ve benimle oyna."

"Oyuncakla başlayacaksın."

Islak amıma daha da sokarken nefesim kesiliyor, içimde gerildiğini hissediyorum. "Oh." Öne eğiliyorum, boş elimle yere vururken kıcımlı kaldırıp bacaklarımı daha da açıyorum. Arkamda olduğunu hayal ediyorum, kollarımı arkama sabitliyor, ben ileri geri sallanırken yüzümü yere bastırıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, o tamamen içeri girerken. Diğer elimi de yere koyup başımı eğdiğimde nefesimi tutmaya çalışıyorum. "İçeri girdi," diye o kadar yumuşak bir sesle konuşuyorum ki, beni duymadığından korkuyorum.

Bu, bildiğimden daha fazla müdahaleci ve büyük geliyor. Çıkarmak istiyorum, ama yapmıyorum. O beni böyle istiyor. Uyluklarım, sanki yavaşça derime batıyormuş gibi hissettiren sivri uçlara baskı yaparken, amımın onu sımsıkı kavradığını hissedebiliyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor beni, ben de dudaklarımı yalayıp, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünüyorum. Soğuk zemin beni titretir. "Şimdi kelepçeleri al ve bileklerini arkanda kelepçele."

Oturma pozisyonuna geri dönerken, oyuncak içimde hareket edince inliyorum.

Soğuk metali alıp bir bileğime doladım ve kelepçeyi sıktım. O da klik sesini duydu ve "Harika gidiyorsun, meleğim. Şimdi diğerini de tak" dedi.

Ellerimi arkama koyarak, diğerine kendimi kilitleyebiliyorum ve dizlerimi bir kez daha ayarlıyorum. Nefes nefeseyim ve onun bunu duyabildiğini biliyorum. "Senin için hazırım," diyorum ona, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "Lütfen..." Buraya gelmesi ne kadar sürer? "Sana ihtiyacım var..."

Kukuma sokulan vibratör çalışmaya başlayınca çığlık atıyorum. Öne eğiliyorum, başım düşüyor, nefesim bir anlığına kesiliyor. Uyluklarım sıkışıyor ve bu da sivri uçların hassas cildime daha da batmasına neden oluyor.

"Dik otur, melek," diyor, sanki beni görebiliyormuş gibi.

Kalkıp omuzlarımı geriye doğru itiyorum, kalçalarım ileri geri sallanırken uyluklarım gerginleşiyor ve omuzlarımın arasındaki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. "Tanrım..." İç yanakımı ısırarak sözlerim kesiliyor. "Kashton..."

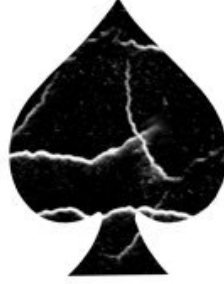
"Harika gidiyorsun, Eve. Uslu bir kız gibi orada otur ve beni bekle. Anladın mı?"

"Beklemek... seni mi?" Nefesim kesilir, karın kaslarım gerilir. "Ne kadar süre?" Dizlerimin üzerinde yukarı aşağı zıplıyorum. Kahretsin, onun evinde boşalacağım. "Lütfen..."

"Oraya vardığımda yerinden kalkmış olursan, cezalandırılacaksın." Bununla birlikte, telefonu kapatıyor ve ben derin bir nefes alıp, boşalma dürtüsünü kontrol etmeye çalışıyorum. Boşalmamı mı istiyor? Yoksa bu, boşalmamayı denemek için bir test mi?

Oyuncak ritmini değiştirir ve titreşmeye başlar. Alt dudağımı ısırırım, kelepçeleri çekerim, ellerimle çıkarmaya çalışırım. Durdurmam lazım. Ama çok güçlü ve kelepçeler anahtar olmadan açılmayacak şekilde tasarlanmış. Gözlerimi kapatıp başımı geriye atarken onun adını haykırırım ve kendime boşalırım.

KIRK ÜÇ

KASHTON

Evimin önüne gelip, garaj yolunda duran BMW'sini geçip, garaj kapısı açma düğmesine basarak içeri giriyorum. Arabamdan iniyorum.

"Selam, Kashton."

Komşumun garaj yolunun sonunda durup Eve'in arabasına baktığını görünce dönüp bakıyorum. "Ne haber dostum?" Kızımın oyuncağıyla daha fazla vakit geçirmesi için ona müsaade ediyorum.

Garaj yolunun sonuna doğru yürürken, elini sıkıyorum.

"Önemli bir şey yok." Elini saçlarında gezdirir. "Sonunda taşındığını fark ettim."

Vegas'tayken birkaç eşya teslim eden mobilya şirketini gördüğünü kastediyor. Sin'e uğrayıp onları içeri almasını söyledim. Zaten çalacak bir şey yoktu ve bodrum da kilitliydi. "Anlıyorum."

"Güzel. Güzel." Başını sallıyor. "Karını görmedim..."

Tam beklediğim gibi. Meraklı küçük bir pislik olacak. "Çocuklarla şehir dışındalar," diyorum ona.

Hatta onlara aya gittiklerini bile söyleyebilirdim. Farkı anlamayacaktı çünkü karım bir daha buraya gelmeyecekti. Eve, bu eve giren ve çıkan tek kadın olacaktı, ama bu sadece karım olana ve bu mahalledeki iki evimizi de satana kadar sürecekti.

Haidyn'in bahsettiği gibi arazi satın alma fikrini beğendim. Karım için bir şeyler inşa etmek, bizim için yeni bir başlangıç, bize alan sağlarken hepimizi birbirimize yakın tutacak bir şey. Carnage'da yaşamak zorunda değiliz. Biz öyle seçtik. İhtiyacımız olan her şey oradaydı. Neden başka bir yere gidelim ki?

Böyle yerlere taşınmak tehlike sinyalleri veriyor. İşimizin olduğu yerde kalmak daha kolaydı. Ama şimdi? Hayatımız değişiyor. Eve ile kendi evim ve kendi alanım olsun istiyorum. Sabahın ikisinde karıma krep yaptıktan sonra mutfak tezgahında sevişmek istersem, tam da bunu yapacağım. Carnage'da bunu yapamayız. Hatta, etrafta sürekli bir sürü insan olduğu için, o varken odamdan çıkmak bile istemiyorum. Peki ya bodrumdaki mahkumlar? Onun bunu düşünmesini bile istemiyorum.

"Seni görmek güzeldi, ama gitmem gerek," diyorum ona, dönüp garaja giriyorum. Arabamdan sırt çantamı alıp garaj kapısını kapatıyorum, onun hala garaj yolumun sonunda durduğunu fark ediyorum.

Bunu sevmiyorum. Eve evdeyken onu izliyor mu? Eve'in arabasını garaja park ettiğini görüyor mu? Eve'in ne zaman ve nereye gittiğini biliyor mu? Onun pek bir hayatı yok. Yirmi beş yaşında ve işi yok. Çoğu kişi, bu kadar genç ve kariyeri olmayan birinin bu mahallede bir evi nasıl karşılayabildiğini sorar. Ev, anne ve babasına ait. Ailesinin bu kadar geç yaşta sahip olmayı planlamadığı ve dünyayı gezmeyi tercih eden bir erkek kardeşi var. Onlar dünyayı gezip dolaşırken, o burada kardeşini büyütüyor.

Adamın bir hobiye ihtiyacı var. Bunun yerine, bütün gün evde video oyunları oynayıp kafayı buluyor. Ayrıca, çok fazla konuşuyor. Bir öğleden sonra bahçesini sularken onun hayatı hakkında her şeyi öğrendim.

Garaj kapısı kapandığında, kapıyı açıp çamaşır odasına giriyorum. Eve önümde diz çökmüş, başı eğik, saçları yüzüne dökülmüş, vücudu titriyor.

"Merhaba, meleğim." Tek yapabildiği bana yumuşak bir inilti vermek. "Eve geldiğimde görmek istediğim şey bu. Dizlerinin üstünde... benim fahişem olmaya hazır ve istekli."

Buraya gelmek için acele etmedim. Tam otuz dakikadır diz çökmüş durumda. Ona gelecek olanın tadını vermesi için yeterince uzun bir süre.

Onun önünde çömelip, saçlarını elimle toplayarak başını nazikçe geriye doğru çekiyorum. Ağır yeşil gözleri bana bakıyor, ama hiçbir şey görmüyor. Sersemlemiş durumda. "Mükemmel," diyorum, boş elimle yanağını ve boynunu okşayarak nabzının hızlandığını hissediyorum.

Titriyor ve güzel kırmızı dudaklarından ağır ağır nefes alıyor. Göğüs uçları sertleşmiş, nasıl tepki vereceğini görmek için onları hafifçe çimdikliyorum. Nefesi kesiliyor.

Melekim tamamen heyecanlanmış durumda: göğsü inip kalkıyor, vücudu terle kaplı. Görülmeye değer bir manzara.

Elimi titreyen bacaklarının arasına indiriyorum. "Yere boşaldın." Ona gülümsüyorum, altındaki ıslaklığı hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, vücudu istemsizce titriyor. Vibratörün sesi odayı dolduruyor.

"Özür dileme, Eve." Benim istediğim de buydu. "Kaç kez boşaldın?" parmaklarım şişmiş klitorisini okşarken soruyorum.

"Ben... emin değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Saymadın mı?"

"Denedim... lütfen?" diye fısıldadı, titrek bacakları üzerinde yukarı aşağı zıplarken.

"Bunlar nasıl hissettiriyor?" Avuç içlerimi uyluklarına bastırarak, çivili jartiyer kemerlerine baskı yapıyorum.

Başını geriye atar ve beni gülümseten bir çığlık atar.

"Onları seviyorsun, değil mi Eve?"

Hızla başını sallayarak, düzensiz bir nefes alır.

"Konuş," diye emrediyorum ve tekrar yapıyorum. Parmaklarım bantları sıkıştırıyor. Onun evinin bodrumunda onu sikerken, çivili kemerini ters çevirip bacaklarına doladığımda hoşuna gitmişti. "Bunları senin için yaptırdım," diyorum ona.

Aşırı ya da kanatacak kadar sert değiller. İçleri lastik çivilerle kaplı küçük kumaş kemerler. Hafifçe ısırarak için yeterli.

"Evet... evet... çok iyi acıtıyorlar."

"Aferin kızım," diye onu övüyorum ve o inliyor. Elimi indiriyorum ve başı öne eğiliyor. Ayağa kalkıp kot pantolonumu açıyorum, sertleşmiş penisimi çıkarıp diğer elimle telefonumu çıkarırken yavaşça okşuyorum. Uygulamayı açıp vibratörü en yüksek ayara getiriyorum, bu da onu tekrar inlemeye başlıyor.

"Kash... lütfen?"

Telefonumu kilitleyip onun telefonunun yanına yere koyuyorum. Sonra bir elimle saçlarını, diğer elimle piercingli sikimi tutuyorum. "Ağzını aç, melek."

Titrek dudakları açılır ve siyah boyalı kirpiklerinin arasından bana bakar. Yakında yüzünü tamamen kaplayacak.

Sikimi onun istekli ağzına sokuyorum ve o, kullanılması için yalvarır gibi emiyor. Başımı geriye atıyorum ve onun bu kadar muhtaç olmasına inliyorum. "İşte böyle, Eve."

O öğürür ve ben ileri itmeden önce geri çekilirim. "Al onu... hepsini. Yapabileceğini biliyorum. Boğazına kadar al. Benim için ağzını aç."

Gözleri yaşlarla dolarken sikimi almasını izliyorum ve çekilmeye çalıştığında saçlarını daha sıkı tutuyorum.

Hızımı artırıp ağzını siktiğimde vücudu altımda titriyor, sıkı amında vibratörü siktirmeye çalışır gibi kalçalarını ileri geri sallamasını seviyorum. Çekildiğimde nefes nefese kalıyor ama ağzını açık tutuyor. "Aferin kızım." Güzel yüzüne bir tokat atıp tekrar ağzına sokuyorum.

Boşalmaya çok yaklaştım. Gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bana baktığında dizlerim titriyor.

Onun öğürme sesleri ve benim inlemelerim odayı dolduruyor. Gözleri geriye doğru yuvarlanıyor ve ben onun yine boşaldığını anlıyorum. Çıkarıp bir kez daha tokatlıyorum, ama bu sefer dikkatini çekmek için. "Bana bak, melek."

Hızla gözlerini kırıştırıyor, dizlerinin üzerinde sürünüyor. Tekrar ağzına giriyorum ve bir kez daha sikiyorum. Bu sefer boğazına kadar sokup boşalana kadar durmuyorum.

Geri çekildiğimde, ayırık dudaklarından sperm ve salya akarken o nefes nefese kalır.

Onun önünde çömelıyorum. "Aferin sana, meleğim. Benim için çok iyi bir iş yaptın." Onu öpüyorum ve o da beni öpüyor, ağzıma inleyerek.

Daha fazlasına ihtiyacı var. İyi. Çünkü onunla işim bitmedi.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, "Lütfen?" diye yalvarır. "Lütfen beni sik. Beni sikmen lazım."

"Yakında, Eve," diye söz veriyorum ona.

O başını eğiyor ve ben uzanıp yerden dantelli tangasını alıyorum. "Bana bak," diyorum. O başını kaldırıyor ve gözlerindeki ateşli bakışları görünce gülümsemeden edemiyorum. Bana kızgın. "Seni temizlemem lazım." Külotunu yanaklarına, çenesine ve dudaklarına sürüyorum. Kumaş, gözyaşları ve salyasıyla birlikte spermimi temizlemek için pek uygun değil, ama amaç da bu zaten.

Sadece onunla oynuyorum, yüzüne sürüyorum. "Böyle daha iyi," diyorum ve titrek bacaklarının arasına elimi sokuyorum. Çaresiz bir inilti dudaklarından dökülüyor ve elime binmeye çalışıyor.

"Ortalığı epey dağıttın. Kendine ve yere sperm bulaştırmışsın." Spermle kaplı zeminde ıslak malzemeyi gezdirip, kenarlarını katlamadan önce burrito gibi sarıyorum. Sıkı bir top olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra çenesini tutup başını geriye doğru çekiyorum ve o da ağzını açıyor, tekrar sikileceğini sanıyor. Ama ben onun yerine tangasını ağzına sokuyorum.

Gözleri büyür ve benimle mücadele etmeye çalışır. "Burnundan nefes al, Eve," diye emrediyorum ve ben onun iç çamaşırını dudaklarının köşelerine sokarken, yanaklarını doldururken, o hızla gözlerini kırıştırıyor. "Kendini tat, melek. Onlar senin meninle ıslanmış."

Gözlerini sıkıca kapatarak inliyor. Sonuçtan memnun kaldığımda, sırt çantamı açıp mikro köpük bandı çıkarıyorum ve birkaç parça koparıp, temizlenmiş çenesine, dudaklarına ve yanaklarına, burnunun hemen altına yapıştırıyorum.

"Harika," diyorum ve parmaklarımla bandın üzerinde gezdiriyorum. "Sana çok yakışacağını biliyordum," diyorum ona. "Güzel dudaklarının hatlarını hala görebiliyorsun."

Saçma sapan mırıldanmaya başlar, öne doğru eğilir, sessizce benimle oynamamı ister.

Kapı zili çalıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Tam boyuma dikiliyorum, hala çok sert olan penisimi kot pantolonuma sokup fermuarını çekiyorum. O, ağızındaki tıkaçla ıgılık atmaya başıyor, muhtemelen onu serbest bırakmam için yalvarıyor.

"Hemen dönerim," diyorum ona, sırt çantama uzanıp silahımı alıyorum. Onu kot pantolonumun beline sokuyorum ve koridordaki amaşıır odasının kapısını kapatıyorum, gömleğimi giymemeyi tercih ediyorum.

Lanet komşıım iki elini arkasında tutarak  n kapımın önünde duruyor. Bu yüzden onun büyük fuayede diz çöküp beni beklemesini istemedim. Evin ii tamamen görünüyor. Bu mahalleden taşıınmak için sabırsızlanıyorum.

 n kapıya doğru yürüyüp çift kanatlı kapıyı açıyorum. Saklayacak hiçbir şeyim yok. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Evet." *Eve'i ararken* evin içine bakıyor.

"Ne istiyorsun, Christopher?" Saatile bakarak i çekiyorum. Neredeyse bir saattir diz çökmüş durumda. Kızım acıyı ne kadar severse de, onu yatak odasına taşıımak istiyorum.

Gözleri sonunda bana odaklanır ve gözlerini kırpar, üstümde gömlek olmadığını fark eder. "Ben, şey..." Ellerini arkasından çıkarır ve bir zarf uzatır. "Postalarından bazılarını aldım."

"Teşekk rl r." Onun elinden alıyorum. "Bir dahaki sefere posta kutuma bırak."

"Bu yasa dışı değil mi?"

"Sadece seni ihbar edersem," diye sözünü kesip kapıyı yüzüne çarparak kapatırım. Uzaklaşırken, postayı yere atarken, kot pantolonumun arkasına sıkıştırdığım silahı görünce k frettiğini duyarım. amaşıır odasına girerim ve Eve'i tam bıraktığım yerde bulurum.

"Hadi, melek."

Arkasına yaklaşıarak, üst kollarından tutup titrek bacaklarına çekiyorum. Ayakta duramayacağını bildiğim için onu kuağıma alıp göğsüme yaslayarak amaşıır odasından çıkarıyorum.  n kapıya hızlıca bakınca çocuğun gittiğini görüyorum.

Yatak odama girip onu yatağa yatırıyorum, kolları arkadan kelepçeli olduğu için yüzüstü yatıyor. Şimdi bacaklarının üzerine yatmış olduğu için, bacaklarına batmış çivilerin baskısını hafifletmek için bir yandan diğer yana dönüyor.

bacaklarına batmış çivilerin baskısını hafifletmek için yuvarlanıyor.
Birkaç şey almaya gidiyorum.

EVERETT

Yeni pozisyon, yerde diz çökmekten pek de iyi değil.

Bileklerim kelepçelerle mücadele ederken sırtımı kamburlaştırıyorum. Hiçbir yere gidemeyeceğimi bilerek mücadele etmekten kendimi alamıyorum. Islak, spermle kaplı tangam ağzımı dolduruyor ve ona yalvarmamı imkansız hale getiriyor. Bant o kadar sıkı ki dudaklarımı hareket ettiremiyorum ve nefes alamıyorum.

Burnum akıyor ve onu yatağına sürterek sümüğümü ve gözyaşlarımı üzerine bulaştırıyorum.

Vibratör hala bacaklarımın arasında yüksek hızda çalışıyor ve kaç kez orgazm olduğumu bilmiyorum. Zihnim bulanık ve görüşüm gelip gidiyor. Her kasım ağrıyor.

Başımı yana eğerek, onun banyosunu görebiliyorum. Ama onu göremiyorum. Dolabında olmalı. İyi bir kız olarak onun dönmesini bekliyorum.

Dizlerimin üzerine kalkıyorum, bacaklarımı açıyorum ve o hissi tekrar hissettiğimde sırtımı kamburlaştırıyorum. Gözlerim kapanıyor ve oyuncakla boşalırken nefesimi tutuyorum.

Elini kıcıma vuruyor ve gözlerim açılıyor.

"Siktir, sırlıslıklamsın Eve," parmakları zonklayan klitorisimle oynarken övgüyle söylüyor. "Bunu bu kadar sevmene bayılıyorum. Sevdiğini biliyordum. Sen tam bir acı fahişesi ve pis bir orospusun. Değil mi?"

Onun bu kadar yakın olması gözlerimi yaşartıyor. Ağzımın tıkanmış olmasına ve onun benimle aynı fikirde olmamı istememesine minnettarım.

"Dizlerini yukarı kaldır. Kıcını havaya kaldırmanı istiyorum." İç uyluklarımı tokatlıyor.

Pozisyonumu almak için elimden geldiğince kıvranıyorum.

"İşte böyle," diyor, sonra üzerime ıslaklık dökülüyor. Ne olduğunu tam olarak bildiğim için kaskatı kesiliyorum.

"Sorun yok, Eve. Sadece uzan ve seninle oynamama izin ver." Parmaklarını kıcımın arasına sürter ve ben sakinleşmeye çalışırım.

akan burnumdan nefes alıyorum.

Bana daha fazla döküyor ve titrek bacaklarımdan aşağı akıyor. Sonra parmaklarının kıcıma bastırdığını ve dürttüğünü hissediyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama gidecek hiçbir yerim yok.

"Rahatla," diyor ve eliyle belimi nazikçe okşuyor. "Çok iyi hissedeceksin, melek."

Popomun içine giren popo tıkacının ucunu hissettiğimde gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Elimden geldiğince yatakta rahatlamaya çalışıyorum ama vücudum çok gergin.

Ama ben istiyorum. Beni tamamen sahiplenmesini istiyorum. Beni kullanmasını istiyorum. Arkanıza yaslanıp, bana ne kadar iyi olduğumu söylerken, kendimi kaybetmemi izlemesini istiyorum.

Onun kabulünü arzuluyorum.

"İşte böyle, Eve. Neredeyse geldin. Çok iyi gidiyorsun."

İçime girmeden önce kıcıma gerdiğini hissettiğimde inliyorum.

"Düz uzan."

Bacaklarıma üzerine kayıp onları uzatıyorum, gevşemeye çalışıyorum. O banyoya gidip ellerini yıkarken omuzlarımdaki ağrı.

Birkaç saniye sonra geri gelir ve ayak bileklerime, sonra dizlerimin hemen üstüne bir şey sarmaya başlar, bacaklarımı sıkıca birbirine bağlar, vibratörü amımda ve anal tıpayı kıcımda sabitler.

Sonra ayakkabılarıma topuklarını kıcıma getirir ve bacaklarıma ve uyluklarıma etrafına daha fazla bant sarar ve sivri uçlu bantları derime daha derin bastırır.

Bacaklarımı hareket ettiremiyorum ve yakında beni sikmeyeceğini bilerek, ağız tıkaçımın içine mırıldanmaya başlıyorum.

Yan dönmeyi başardım ve o gülerek komodinin üst çekmecesini açtı. "Merak etme, melek. Seni güzelce ve sıkı sıkı bağlayacağım. Tam da istediğin gibi."

Kaçışın mümkün olmadığını bilerek bant ve kelepçelerle mücadele etmeye başlıyorum. Kaçınılmaz olanla mücadele etmek için eğitildim. Hiçbir yere gidemeyeceğini bilsen de fark etmez. Beni tahrik eden şey çaresizliktir.

İstedigini alır, çekmeceyi kapatır ve sonra beni tekrar karnımın üstüne yatırır. Bantı alır ve üst kollarımın etrafına sarar, göğsümü yataktan yukarı doğru kaldırır ve sonra dirseklerimin hemen altına sarar. Kelepçelerin çözüldüğünü hissederim ve bıraktıkları izlere bantın içine inlerim. Ama o, kelepçeleri hızla bileklerimin etrafına daha fazla bantla değiştirir.

Hiçbir şey yapamıyorum ve başka bir orgazmın başladığını hissediyorum. Çok hassasım; bu en iyi şekilde acı verici.

Elini boğazıma doluyor ve yavaşça başımı geriye çekiyor, ağır gözlerimle ona bakmamı zorluyor. "Ne kadar güzel bir melek." Elini yutuyorum. Kashton nazikçe saçlarımı yüzümden çekiyor ve orgazm yaklaşırken görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor. Durduramıyorum. Kontrol etmenin bir yolu yok. Uyuşturucu olmasa bile.

Nefesimi tutuyorum ve vücudum bacaklarımın etrafındaki bant ve çivilere karşı geriliyor, o karanlık dalga üzerime çöküp görüşümü engelliyor. O kadar şiddetli boşalıyorum ki, tekrar görebildiğimde gözlerimi dolduran yaşları silmek için gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum.

Hâlâ beni yerinde tutuyor, bana bakıyor. "İşte böyle. Bak, benim için ne kadar uslu bir kızsın. Tekrar boşal. Daha fazlasını istiyorum, Eve. Çok daha fazlasını. Sonrasında yürüyemeyi ve konuşamamayı istiyorum."

Bağlı kollarımı germeye çalışıyorum ve inliyorum. "Sorun yok, meleğim. Seninle ilgileneneğim."

Ben onun kontrol ettiği akılsız bir oyuncakım. Ve onun benden istediği şey bu. Kendime ve yatağına boşalmak. Bana yapabileceği daha kötü şeyler de var.

"Sen gördüğüm en güzel oyuncağımsın." Eli boynumu sıkıyor, zaten zor olan nefes almamı daha da zorlaştırıyor ve vücudum istemsizce sarsılıyor. "Bunun tadını çıkar, Eve." Eğilip alnımı nazikçe öpüyor. "Bugün bütün gün böyle kalacaksın." Sonra boğazımı bırakıp yatağın kenarından uzaklaşıyor.

Başım yatağa düşer ve akan burnumdan titrek bir nefes alıp düşüncelerimi toparlamaya çalışırım. Anı yaşamak için. Kendime dalmak çok kolay, ama o benim burada olmamı istiyor.

Bu bir sınav ve ben geçeceğim. Onun için. Oyuncaklar artık eğlenceli olmadıklarında atılır.

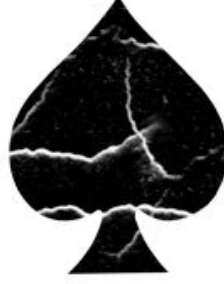
Kıçımdaki fiş titremeye başladığında bantın içine bağırırım.

Ben de.

Siktir. Haklıymış. Bugün uzun bir gün olacak.

Cep telefonunu yatağın yanındaki komodinin üzerine koydu ve Breaking Benjamin'in "Dance With The Devil" şarkısı, ağzım tıkanmış halde attığım çığlıkları bastırmaya başladı.

KIRK DÖRT

KASHTON

Eve'i iki gün boyunca evimde tuttum. Onunla gurur duyuyordum. Onun için ne kadar zor olduğunu bilsem de, benimle kaldı. Onun vücuduna odaklanmasını sağladım. Her orgazm, her şaplak ve kemerimle her ısırik. Benim olduğumu biliyordu ve ağzı tıkanmadığında, benim adımları haykırıyor ve onu sikmem için yalvarıyordu.

Dün öğleden sonra Carnage'a döndük. Komşumuz tuhaf davranıyordu, onu orada uzun süre tutmak istemedim. Dün gece Eve ile yatakta yatarken Bill'den bir grup mesajı aldım, bu sabah Dollhouse'da buluşmamızı istiyordu. Ona, arkadaşlarımla gitmemiz gereken bir yer olduğunu söyledim. Hiç sorgulamadı bile.

Kardeşlerim ve ben bisikletlerimizi almak yerine Cadillac SUV ile gitmeye karar verdik ve hiçbirimiz tek kelime etmedik. Hepimiz burada ne halt ettiğimizi merak ediyoruz.

Mülkün arkasındaki binaya, Dollhouse'a girip Bill'in gelmesini bekliyoruz. Burası bana tüyler ürpertici geliyor. Büyük ve ürkütücü bir sessizlik var. Kesinlikle eski bir ev ve yenilenmesi gerekiyor. Daha da iyisi, biri bu arazideki tüm yapıları yıkıp geri kalanları yakmalı. Bu mülkte masum insanlara iğrenç şeyler oldu.

Carnage'da birçok sapkın şey oluyor, ama o piçler bunu hak ediyor. Biz çocukları hapsetmiyoruz ve kadınlara tecavüz etmiyoruz.

Şimdi, buraya getirilen tüm kadınların kısırlaştırıldığından emin oluyoruz, çünkü burası çocuklar için uygun bir yer değil.

Dollhouse ise bambaşka bir cehennem.

"Sence bu neyle ilgili?" Saint saatine bakarak sorar.

"Her ne ise, iyi bir şey olamaz," diye tahmin eder Haidyn, etrafına bakınarak.

Kapı açılır ve hepimiz Bill'in Adam'ın arkasında içeri girdiğini görmek için döneriz.

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldanır Haidyn.

Kardeşlerime son zamanlarda Adam'la görüştüğümü veya onun numarasını aldığımı söylemedim. Bildiğim kadarıyla Haidyn de hâlâ onunla görüşüyor. Hepsi sırları var gibi görünüyor, ben de kendiminkini saklayacağım.

Selamlaşıp kardeşlerimizi kucaklıyoruz. "Neler oluyor?" diye soruyorum, hemen konuya giriyorum.

Bir şey bana bunun Everett ile ilgili olduğunu söylüyor ve Bill'in bunu Saint ve Haidyn ile paylaşmak istemesi beni tedirgin ediyor. O bir şey mi yaptı? Onu Carnage'a tutsak olarak götürmemizi mi istiyorlar? Buna izin vermeyeceğim. Kızımla ilgili bir şey yapılması gerekiyorsa, bunu kendi şartlarımla ve sadece benim kontrol ettiğim bir alanda halledeceğim.

Kimse ona dokunamaz ve kimse onun kaderini belirleyemez. "Beni takip edin." Bill dönüyor ve biz sessizce onu takip ediyoruz.

Soğuk binada ve bir merdiveni inerek, çift metal kapının önünde duruyoruz. Kapının ortasında, diğer tarafta ne varsa içeride kalmasını sağlayan birkaç mandal ve zimba var, ama şu anda onları yerinde tutacak asma kilitler yok.

Bill kapıları iterek açar ve çürümüş balık kokusu ve soğuk hava yüzümüze çarpar. Bu kokuya alışkınız, ama yine de midemi bulandırıyor.

Beton zemin ve duvarlardan oluşan geniş bir koridora açılıyorlar. Tecrübelerime göre, temiz tutması en kolay olanlar bunlar. Zemine stratejik olarak yerleştirilmiş ve birbirinden bir metre uzaklıkta duvara bitişik olan drenajlar da benim haklı olduğumu kanıtlıyor.

Onu ve Adam'ı takip ederek kapı kapı geçiyoruz ve her odanın kapısının üzerinde kırmızı bir ampul olduğunu fark ediyorum. "Bunlar ne için?" diye soruyorum, onlar bana dönüp baktıklarında birini işaret ederek.

"Eğitim devam ediyor," diye cevaplar Bill ve midem düğümlenir. *Bu Eve ile ilgili.* "Oda kullanıldığında yanarlar."

Bir köşeyi döndüğümüzde, her yöne bakan ve gelenleri ve gidenleri gösteren kameralar görürüm. Her hareketinizi izlediklerinde kaçmak zorlaşır.

Durarak, kapılardan birini açar ve tek sıra halinde içeri gireriz. Biri ışık düğmesini açar. Beton odanın ortasındaki tavandan bir grup LED ışık parlıyor. İlk bakışta bir ameliyat odası gibi görünüyor, ama ışıklar metal bir sandalyeyi aydınlatıyor. Sandalyenin arkasındaki duvarda, duvarın bir ucundan diğer ucuna uzanan bir tezgah ve altında dolaplar var. Beton olmayan ilk şeyleri görüyorum. Bunlar paslanmaz çelikten yapılmış. Her birinin üzerinde bir kilit var.

"Bu nedir?" diye sorar Saint, öne doğru adım atarak, ama hepimiz ne olduğunu biliyoruz.

Yere cıvatalarla sabitlenmiş bir bağlama sandalyesi. Kesinlikle Dollhouse için el yapımı. Üst kısmı bana bir haçı hatırlatıyor: dik bir direk ve ortasında bir çapraz parça, ikisi de dar. Genişliği dört inçten fazla değil. Altında iki metal ayak var. Oturma kısmının olması gereken merkezde bir şey yok. Çok rahatsız görünüyor.

"Buna 'verici' diyorlar," diye cevaplar Adam.

"Her köşede kameralar var," diyor Haidyn, etrafına bakarak. "Neyi kaydediyorlar ve bu görüntülere kimler erişebiliyor?"

"Eğitimi potansiyel alıcılara yayınlıyorlar," diyor Adam. "Bu, onlara sürecin bir parçası olduklarını hissettiriyor."

Saint burnunu çekip başını salladı ve kanım kulaklarıma hücum etti. Adam, Eve'in kasetleri olduğunu söylemişti. Kastettiği bu muydu? Bu fikri hiç sevmemiştim, ama bu? Bu, hayal edebileceğimden çok daha öte bir şeydi.

"Yayın mı? İnternet üzerinden mi? Herkes burada olanları görebiliyor mu?" diye soruyor Haidyn.

"Bu, bir ekip tarafından yakından izlenen, karanlık web'de kısıtlı erişime sahip bir site. Her yayıncının güvenlik kontrolünden geçtiğinden emin olmaları gerekiyordu. Yapamazlar

"Polisin kazara içeri girmesine izin verme," diye Adam onu temin eder.

Bill bana döner ve kalbim hızla çarpmaya başlar. *İşte bu.* "Eve buradaydı," derim ve eklerim, "Bu odada."

"Bunu nereden biliyorsun?" Saint şüpheyle sorar.

"O bir oyuncak bebek mi?" Haidyn şaşkın bir sesle sorar.

Anlıyorum. Neden hayatta olsun ki? Bebekler hakkında, işkence gördükleri, satıldıkları veya öldürüldükleri dışında pek bir şey bilmiyoruz.

Onlara kızım hakkında pek bir şey anlatmadım. Çoğunlukla bunu doğrulayamadığım için. Evan hakkında bize anlattığında onlara yalan söyledi. Onlar da onun bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sorgulamaya hiç zaman ayırmadılar. Ya da onlarla paylaşmadığı başka neler bildiğini. Onun bir oyuncak bebek olduğunu tek anlattığım kişi Sin'di ve o da bu konuşmayı kendine sakladı.

"Öyleydi," diye cevapladı Bill, gözlerini benden ayırmadan ve Saint'i görmezden gelerek. "Elimizde bir video var. Daha doğrusu, onun geldiği günün görüntüleri."

Varış gününde midem düğümlenir ve *vericiyi* incelerken bir adım geri çekilirim. Kurbanları yerinde tutmak için her tarafına çeşitli boyutlarda kayışlar asılmıştır. "Ne kadar..." Boğazımı temizlerim. "Ne kadar süre burada kaldı?"

"Bir yıl." Bill cevap veriyor.

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. Bir yıl. Hayatının bir yılını bu cehennemde geçirmiş. Buradan çıkabilmesi şaşırtıcı. Böylesine korkunç bir yerden sağ kurtulması şaşırtıcı.

"Görmek istiyorum." Bizi buraya bu yüzden getirdiler, değil mi? Bana onun yaşadıklarını göstermek için? Bill beni korkutup kaçırmaya çalışıyorsa, bu işe yaramayacak. *Babası* olarak, onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyor. Ve ona, bu dünyada Eve için yeterince iyi bir lord olmadığını, ama onu mutlu edebileceğimi ilk söyleyen ben olacağım. Ona sahip olması gereken hayatı verebilirim. Hafızasından geçmişini sileceğim. Burada ona beyin yıkadılar; ben de aynısını yapacağım. Bir yıl mı? Ona hayatımın geri kalanını vereceğim ve onu sevdiğini ve değerli olduğunu hissettirmek için kendimi adayacağım.

"Kash..."

"Gidebilirsin," Saint'in söylemek üzere olduğu şeyi keserek

Eğer bilmek istemiyorsa, kalmak zorunda değil. Görmek istemediğim kadar çok görmek zorundayım. Bana asla söylemeyecek. Bunu biliyorum. Ondan öğrenmek için ne yaparsam yapayım.

Bill, Saint'e bakar ve iç çeker ama kapıya doğru hiçbir hareket yapmaz. Sonra Haidyn'e bakar, Haidyn ise duruşunu genişletir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Adam, videoyu oynat," diye emreder Bill.

Hepimiz sandalyenin baktığı yöndeki duvara dönüp bakarız. Duvar, odanın karşı tarafında, tezgahın üstünde asılı duran bir projektör için büyük bir ekran görevi görür. Eve'in resepsiyondan sonra Blackout'taki Tyson'ın ofisinde bize anlattıklarını anlatır. Bebekleri porno izlemeye zorladıklarını.

Video, şu anda bulunduğumuz odadan farklı bir odayı gösteriyor. Bu odadan çok daha büyük ve tavandan zincirler sarkıyor. Duvarlar yoğunlaşmadan ıslak görünüyor ve yerde kurumuş kan var.

Kapı açılıyor ve yirmili yaşlarının başında bir adam kollarında çıplak bir kadınla içeri giriyor. Bu Eve. Benim kızım. Farklı görünse de onu her yerde tanırım. Saçları kül rengi sarı ve keçeleşmiş; başı adamın omzuna yaslanmış. Yaralı ve kirli, cansız görünüyor. Ten rengi çok daha solgun ve neredeyse deri ve kemik kalmış.

Adam onu ölü ağırlığı gibi yere bırakıyor, o da inleyerek yanına dönüyor ve top gibi kıvrılıyor. En azından hayatta olduğunu anlayarak içimden bir nefes alıyorum.

Çocuk arka cebinden siyah bir başlık çıkarır ve onu kızın yanındaki yere atar.

Isabella içeri girer. "Adın ne?" diye sorar, ama yüzündeki gülümseme, yerde yatan çıplak kadının kim olduğunu zaten bildiğini gösteriyor.

Çocuk telefonundan okur. "Everett Sinclair. Kurucu. Bir intihar girişimi. Bir hamilelik ama çocuğu yok — düşük yapmış ve kısırlaştırılmış."

"Mm-hmm," Isabella başını sallar. Eve'in geçmişini zaten bildiği açıktır. Gözlerim Everett'e düşer ve o yerde yatarken titrer. boynundaki kalın metal tasmayı tutarak.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?" diye sorar çocuk, sesinde rahatsızlık belirir.

Isabella ona sert bir bakış attı.

O omuz silker. "O bizim için pek bir işe yaramaz. Onu neden kabul etmeyi düşündüğünü bile anlamıyorum."

Isabella gözlerini devirir ve "Erkekler işe yaramaz" diye karşılık verir.

"Eve?" Bir adam odaya girer, ben de sırtımı düzeltirim ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Onu tanıyorum. Bill'in resepsiyonunda gördüğüm adamın aynısıdır — Evan.

Ayağıyla kızın yan tarafına vurur ve onu sırt üstü yatırır. Kız direnmeye çalışır ama çok zayıftır. Evan, Eve'in yanına çömelir, parmaklarını göğsünden karnına doğru gezdirir ve sonra bacaklarının arasına kaydırır.

Eve gözlerini kapattı ve Evan gülerek ayağa kalktı. "O mükemmel bir fahişe olacak," diye Isabella'ya güvence verdi Evan.

Isabella, saatine bakmadan önce uzun bir saniye boyunca ona dik dik bakar. "O artık senin. Ben gidiyorum. Yirmi dakika sonra kocamla akşam yemeği randevum var." Evan'ın sırtını okşar. "Bir hafta sonra nasıl olduğunu kontrol etmeye geleceğim."

"Al." Çocuk Evan'a bir anahtar uzattı.

Evan eğilip Eve'in boynundaki kalın metal tasmayı açar ve ikisini de ona geri verir. Sonra baygın bedenini kaldırıp odadan çıkarır ve aydınlık bir koridora doğru yürür.

"Lütfen." Sonunda konuşur, sesi titriyor.

Sesi ne kadar zayıf geldiği için göğsüm sıkışır. Bu ana kadar neredeydi? Bundan önce neredeydi? Onun öfkeli bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyordum. Sevdiğim Everett gibi öfkeli ve dünyadan nefret eden. Ama bu farklı. Dollhouse'a zihinsel ve fiziksel olarak zaten kırılmış bir halde giriyor.

Onun kahkahası koridoru doldurur. "Her zaman buraya geleceğini biliyordum, Eve."

Görüntüler bu odaya geçer ve o Eve ile birlikte içeri girdiğinde kapı açılır. Evan, Eve'i odanın ortasındaki geçici bağlama sandalyesine oturtur ve Eve titrer.

"Genellikle bundan önce gerçekleşmesi gereken bir dizi olay vardır, ama sanırım o anlayacaktır. Devam edip başlayalım. Seni daha sonra temizleyebilirim. Zaten yine kirlenirsin."

Onun önünde diz çökerek, bacaklarını metal desteğe dayadı ve dizlerini bükdü. Her bir ayak bileğini siyah deri bir kayışla bağladı ve iki tokayı da yerine kilitledi. Sonra ikinci bir kayışı uyluklarının üst kısmına bağladı. Deri o kadar sıkıydı ki, solgun teninin sıkıştığını görebiliyordunuz.

Kız ona karşı koymaya bile çalışmadı, ama bu hareket onun dikkatini çekti.

"Ne..." diye boğuk bir ses çıkar ve gözlerini açarak amaçsızca etrafına bakar.

Sarhoş gibi görünüyor. Muhtemelen uyuşturucu kullanmış. Yetersiz beslenmiş vücudunun çeşitli yerlerinde morluklar var. Kısa, sık kesikler de cildini kaplıyor. Bunlar taze. Soluk tenindeki kurumuş kandan anlaşılıyor. Bunlar intihar girişiminden mi kaynaklanıyor? Denediğini söylemişlerdi. Hayatına son vermek için ne halt etti?

Başka bir kemer belinin alt kısmına yerleştirilmiş, çıkıntılı kalçalarına batıyor. *Isabella'da* gördüğüm üç dikey çizgi ve kelebek dövmesi henüz yok.

Sol kolunu kaldırıp, haçın yarısını oluşturan kol direğine doğru itiyor. Bileklerini ve kolunu, avuç içi dışarıya bakacak şekilde kemerlerle sabitleyor. Sonra aynısını diğer koluna da yapıyor.

Evan, kadının bağlı olduğu cihazın arkasına yürür ve bir maske alır. Maskeyi kadının başına yerleştirir ve sabitlemek için öne doğru iter. Maske bir gaz maskesine benziyor. Siyah renkte, kadının yüzünün büyük bir bölümünü kaplıyor ve burnunun üst kısmından başlayıp yanakları ve ağzını kaplayacak şekilde aşağıya doğru uzanıyor. Kadın maskenin içine mırıldanır ve hızla gözlerini kırpar.

Onun arkasında çömelerek, muhtemelen oksijen tankını açar. Sonra onun önüne geçer, çenesini tutar ve başını geriye doğru zorlar. "Nefes al, Everett. Derin nefes al. Burnundan nefes al, ağzından ver."

Geniş gözleri yaşlarla dolar ve vücudu gerilir.

"Nefes al. Hadi... burnundan derin nefes al." Göğsü sonunda hava ile dolarak yükselir. "Aferin. Ağzından ver"

Ağzından. Aferin kızım," diye onu övüyor. Eli çenesinden kayıyor ve göğüs kemiğine doğru iniyor. "Tekrar."

Everett'in elini göğsünden aşağıya doğru kaydırır.

"İşte böyle." Eli daha aşağı iner ve kızın açılmış bacaklarının arasına geçer. Kızın amını ovmaya başlar. "Çok iyi gidiyorsun. Seni onlar için en iyi fahişe yapacağım. Çok güzel bir bebek olacaksın."

Kız hızla gözlerini kırıştırır ve adam iç uyluklarına bastırarak sandalyenin ayaklarının daha fazla açılmasını sağlar. Tıklama sesi, adam memnun kalana kadar her santimetrede ayakları yerine kilitlediğini gösterir.

Maskeyle kaplı yüzünden mırıldanan inlemeler gelirken, kız yeni pozisyonla mücadele eder.

Kapı çalınır ve adam kaşlarını çatır ama kapıya doğru yürür. "İyi akşamlar efendim. Ziyaretçimiz olacağını bilmiyordum."

Hepimizin tanıdığı bir adamın içeri girdiğini görünce kaskatı kesiliyorum. "Evet. Aslında gelmeyecektim, ama teslim edildiğinden emin olmak istedim. Kendi gözlerimle görmek istedim."

Onun sesini duyunca kalbim göğsümde çarpmaya başlar, kafamda neler olup bittiğine dair olasılıklar dolaşır.

"Orada ne halt ediyor?" diye bağırır Haidyn, duvara yaklaşarak, ama ne Bill ne de Adam cevap verir.

Evan tekerlekli bir arabaya eşyaları yerleştirirken, ben de Eve'in birkaç dakika boyunca bilincini kaybedip geri kazanmasını izlerim. Diğer Lord ise orada durup ona bakmaktadır.

Evan bir kez daha arkasına geçer ve boynuna ip sarmaya başlar. Boynu, geldiğinde taktığı tasma yüzünden zaten morarmış ve tahriş olmuştur. Mırıldanan sözleri maskeyi doldururken, büyük gözlerinde panik belirir, sanki Evan onu boğacakmış gibi.

"Sakin ol. Sadece ek bir önlem," diye onu sakinleştirir.

Sanki kaslarını hareket ettirebilecekmiş gibi. Onun kendisine saldıracağını mı düşünüyor? Zavallı kız şu anda zar zor emekleyebiliyor, birine zarar vermek bir yana.

Evan ipi üç kez sarar ve her seferinde sandalyenin arkasına bağlar. Boynunu uzatarak ne kadar boşluk bıraktığını görmek ister, ama hiç boşluk yoktur. İpin cildini gerdiğini görebiliyorum. Fazla ipi alır ve göğsünün üzerinde çaprazlayarak göğüslerinin arasında bir X oluşturur, ardından kalan kısmı dar sandalyenin arkasına bağlar. Yarım yamalak bir göğüs kemeri gibi görünüyor.

"Bu... prosedürü bana anlatın," diye emreder Lord.

Evan, kadının sağ kolunun kıvrımına bir serum takar ve Tanrı'ya dua eder. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca günde yaklaşık beş saatini bu sandalyede geçirecek. Sadece sıvı gıdalarla beslenecek ve bu, ona sürekli sıvı almasını sağlarken, ihtiyaç duyabileceği ilaçları da vermemizi kolaylaştıracak."

İlaçlar mı? Ne tür ilaçlara ihtiyacı olabilir ki? Belki penisilin, ama içimden bir ses bunun kastettiği türden bir ilaç olmadığını söylüyor.

Evan, damar yolunu bantlayıp çenesini tutarak, sıkılmış görünen Lord'a bakmasını sağlar. "Gördüğünüz gibi, hava temizleyici solunum cihazına bağlı üç hortum var. Biri açıkça hava. İkincisi azot oksit ve üçüncüsü uyarılma için bir uyarıcı. Her birinden ne kadar alacağını düzenleyebiliyoruz. Bazen eğitim ve uyum amaçlı olarak daha fazlasına ihtiyaç duyuyorlar."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırıyor. Mesele de bu zaten. Onun seks istemesini sağlamak. Kullanılmak istemesini sağlamak. Ve artık onun nasıl sikilmeyi sevdiğini bildiğim için, bunun işe yaramış olmasından nefret ediyorum. Bunca yıl sonra bile.

"Azot oksit mi?" Lord düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Uzun vadeli etkileri yok mu?" Aslında onun sağlığı için endişeleniyor gibi görünüyor, ama bunun nedeninin ölü bir kızı satamayacağı için olduğunu biliyorum.

"Buna iyi tepki vermeyenler oldu. Ne kadar ve ne kadar süreyle verilebileceğini görmek deneme yanılma yoluyla öğreniliyor." Evan umursamazca omuz silkiyor. "Herkesin toleransı farklı. Ama uzun vadede, bu maddeyi kullandığımızda kullanmadığımıza göre daha fazla ilerleme gördük."

"Başarı oranınız nedir?" diye sorar Lord, şimdi daha ilgilenmiş görünüyor.

Evan ona gülümser, çenesini bırakır, Lord'un meraklı olmasını beğenir. "Bununla ilgili istatistikleri bulabileceğinizi sanmıyorum.

Bazı fahişeler çok inatçıydı ve boyun eğmeyi reddettiler. Müşterilerimiz bundan pek memnun değildi."

"Bir şey bana artık bu sorununuzun olmadığını söylüyor." Lord gülümser.

Evan utanır. "Hayır. Artık yok. Bu sistemi kimse görmezden gelemmez. En güçlüler bile sonunda pes eder. Bebekler ilaçlara karşı koyamaz."

"Sizin sisteminiz varken kim direnebilir ki?" İkisi de güler.

Eve'e bakıyorum, ağır göz kapaklarını zar zor açık tutabiliyor. O kadar kafası güzel ki, IV'te ne olduğunu merak ediyorum.

O sınırlar dedi ama ne tür sınırlar? Onun için iyi bir şey olmadığını biliyorum. Onu hayatta tutmak için sadece asgari miktarda verirler. Vücuduna verdikleri her şey kendi çıkarları içindir.

"Ve Dollhouse sadece en iyinin en iyisini üretir." Evan işine geri döner. Bir çift eldiven giyer, arabadan bir dildo alır ve üzerine prezervatif geçirip kayganlaştırıcı sürer. Onun önüne diz çöker, amını okşar ve o maskenin içine inler. "İşte böyle, Eve. İyi geliyor, değil mi?"

Gözleri kapanır.

Evan, dildonun tabanını, sandalyenin açıklığının hemen altındaki zeminin ortasındaki bir platforma vidalar. Uzaktan kumandayı alır ve bir düğmeye basar. Yavaşça yükselir ve onu kadının vajinasına sokmasına yardım eder.

Bağlı boynunu geriye doğru eğer ve derin bir nefes almadan önce vücudu gerilir. "Bırak tüm işi o yapsın." İç uyluklarını okşar ve vücudu titremeye başlar, bağları gerer. "Tek yapman gereken burada oturup tadını çıkarmak."

Ayağa kalkar, tekrar arabaya uzanır, bir tane daha alır ve diğer Lord takdirle izlerken onu yağlar.

Bu bir seks makinesi.

Evan ona geri döner, koltuğun yanına eğilir ve koltuğun altına uzanır. Sonra dildoyu kıkına sokar ve kız maskenin içine çığlık atar. Yumruklarını sıkar ve nefesini tutarken vücudundaki her kas gerilir.

nefesini tutarken gerilir. "İyi ve itaatkar bir oyuncak bebek, tüm deliklerinin doldurulmasını sever," der ona.

Göz yaşları alt kirpiklerinden süzülür ve bağlarından kurtulmaya çalışır, ama onu çok sıkı bağlamıştır. Hiçbir kasını hareket ettiremez.

"Çok itaatkar görünmüyor," der Lord, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Girdi," der Evan ve ayağa kalkar. Sandalyenin arkasına geçer, tankla uğraşır ve kızın gözleri geriye doğru yuvarlanır, sandalyeye yaslanarak gevşer. "Dediğim gibi, bazıları diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyar. Bu kesin bir bilim değildir, ama zihin ve beden manipüle edilebilir."

"O, olabildiğince inatçı," diye homurdanır Lord.

Vücudu terden kayganlaşmış ve titriyor. Bir kurban gibi görünüyor ve bir bakıma öyle de sayılır. Everett, hayatının geri kalanında seks kölesi olarak teslim edildi. O bir kurucu. Kim bilir bu şekilde ne kadar yaşayacak. Kaç yaşındaydı, on dokuz, yirmi mi? Doksana kadar yaşayabilir. Onu dünyadan ve zararlı durumlardan uzak tutarsanız, doğuştan sahip olduğu yeteneklerle çok uzun bir hayat yaşayacaktır. Ayrıca, buna katkıda bulunacak neyi vücuduna enjekte ettiklerini kim bilir.

Evan eldivenlerini çıkarıp atarken ve sonra göğsüne ve bileklerine, kelepçelerin hemen üstüne yapıştırıcılar yapıştırırken dikkatimi çekti. "Bu, kalp atış hızını ve ritmini takip edecek. Bize kaç kez orgazm olduğunu söyleyecek." Cebine uzanıp bir Sharpie kalem çıkarır ve kapağını açar. "Ve bu, izleyicilere onun kim olduğunu gösterir." Sonra karnına 111 yazıyor.

Isabella'dayken kalçasındaki 111 rakamı birdenbire anlam kazandı. İçimden bir ses, kullandığı motel odasının da tesadüf olmadığını söylüyor.

Evan bunu bir kenara atıp uzaktan kumandayı alır ve bir düğmeye basar, sikme makinesi çalışmaya başlar. O orada oturup bunu kabul etmek zorunda kalırken, amındaki dildo uzun, yavaş vuruşlar yapar.

Onun inlemesi ve homurdanmasının boğuk sesi odayı doldurur, sonra yaşlı Lord Evan'a döner. "Onun emin ellerde olduğuna inanıyorum, değil mi?"

"Kesinlikle. Hiçbir yere gitmiyor. Onu benim kişisel oyuncak bebeğim yapacağım ve tüm zamanımı ona ayıracağım."

Elini uzatıp sevgiyle kızın başını okşarken, kızın gözyaşlarıyla dolu gözleri ona bakar ve sessizce yardım etmesini diler. "Onunla işim bittiğinde rekor bir fiyata satılacak."

Kapı açılır ve videonun başında görünen çocuk kafasını içeri sokar. "Bir saniye konuşabilir miyiz?"

"Lütfen izin verin," der Evan Lord'a ve odadan çıkar, kapıyı arkasından kapatır.

Lord onu başını yana eğerek inceler, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak yavaşça etrafında dolaşır. Sandalyenin yanında durur ve "Yeni evini seveceksin, Eve," der. Gözleri onun gözlerine bakar ve göğsü inip kalkarken sandalyede çırpınır. "Eminim seni öldürmesini dilerdin." Parmaklarını kadının yanındaki taze kesik üzerinde gezdirir. Kurumuş kan hala durmaktadır. "Çok uzun süre şanslıydın. Artık şansın tükendi."

Kapı açılır ve Evan geri döner. "Tesis turuna ne dersiniz?" diye sorar Lord'a. "Tabii, vaktiniz varsa. Gidecek bir yeriniz varsa sizi alıkoymak istemem."

Bir saniye Eve'e bakar. "Peki ya o?" Sanki gözlerini ondan ayırırsa kaybolacakmış gibi davranır.

Evan cebinden cep telefonunu çıkarır ve beton odayı bir kadının öğürme sesi ve erkeklerin homurtuları doldurur. "O hiçbir yere gitmiyor. Ayrıca, telefonumdan her şeyi takip edip kontrol edebiliyorum."

Lord bundan memnun görünüyor. "Zamanım var." İkisi de odadan çıkarlar, onu tek başına, lanet olası sandalyeye bağlı bırakarak birbirlerine gülerek.

Video durur ve üçümüz Bill ve Adam'a dönerek bakarız. Gavin'in biz kaseti izlerken odaya girdiğini görürüm. Nereden çıktı bu adam?

"Ne oluyor lan?" Haidyn Bill'e bağırır. "Babam neden Eve ile bu odadaydı?"

Adam omuzlarını dikleştirip cevap verir. "Çünkü... Everett senin kız kardeşin."

"Üvey kız kardeşim," diye düzeltir Bill.

İtirafları üzerine odayı sessizlik kaplar. Saint ve ben kardeşimize bakarız.

Bill iç çeker ve ekler, "Sen seçim yapmak zorunda kaldığında kurtarmayı seçtiğin kadın oydu."

"Ne için seçmek?" Saint benden önce davranır.

Şu anda konuşamıyorum; zihnim az önce gördüklerimi sindirmeye çalışıyor.

Haidyn gözlerini kırpmadan onlara bakar. Yüzü solmuştur ve şaşkın görünür. Sonunda gözlerini kırpar ve bir adım geri atar. Sonra elini yüzüne götürür ve iç çeker. "Barrington'da ikinci sınıftaydım. İnisiyasyonum. Babam iki kadın arasında seçim yapmamı istedi. Birini öldürmek zorundaydım. Diğerini seçtim."

"Eminim ki o zaman seni öldürmesini dilerdin."

Ona dönerek yüzümü tamamen ona çevirdim. "Bekle." Derin bir nefes alıp, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Yani bunca zamandır onun kim olduğunu biliyordun?" diye sordum. Onun kendi kız kardeşi olduğunu biliyordu ve bana hiç söylemedi mi? Isabella'da *tanışmadan önce onu tanıyor muydu?*

"Hayır," diye homurdanır Haidyn. "Carnage'ın bodrumunda zincirlenmişlerdi. İkisi de çıplaktı ama boyunlukları ve başlıkları vardı. Yüzlerini hiç görmedim. Ağızları tıkanmıştı, bu yüzden seslerini hiç duymadım." Gözlerini kapatır ve tıslar. "Lanet olsun." Gözlerini açtığı anda, Bill'e dik dik bakar. "Videonun başında görünen çocuk başlıklıydı ve metal bir tasma takıyordu. Bu aynı geceydi, değil mi? Onun hayatını bağışlamaya karar verdikten sonra, babamız onu buraya gönderdi. Garrett onu tekmeledi ve bir daha görmek istemediğini söyledi." Bill cevap veremeden devam eder. "İkisini de öldürmediğim için bana kızmıştı. Kadınların, onlarla yatmadığım sürece bana bir faydası olmadığını söyledi. Onların sadece zevk ve üreme için olduğunu söyledi."

"Bu aynı geceydi," diye onaylar Bill.

"Yani Carnage'da mıydı?" Saint şaşkın bir şekilde sorar. "Garrett'in başka bir çocuğu olduğunu nasıl bilmiyorduk?"

"Orada nadiren kalırdık." Adam cevap veriyor.

Haklı. Orada olmaktan nefret ediyorduk. Gündüzleri Barrington'daydık ve çoğu gece House of Lords'ta takılıyorduk. Babalarımız gitmemizi söylemedikçe Carnage'a gitmiyorduk. Ve o zaman bile

orada dolaşıp durmazdık. Yapılması gerekeni yapar, sonra da oradan hemen çıkardık.

Bill'e dönünce, o bana bir manila zarf uzatıyor. Onun elinden zarfı alıp yırtarak açıyorum ve içindekileri çıkardıktan sonra zarfı ayaklarımın dibine atıyorum. Zarfın içinde Everett'in hastane yatağında yatan bir fotoğrafı var. Kolları ve bacakları tıbbi kayışlarla sabitlenmiş. Bir gözünde bandaj var. Onu tanıyamazdım bile. Az önce izlediğimiz videodaki halinden daha da farklı görünüyor. Çok zayıflamış. Yanakları çökmüş, teni solgun. Her renk ve boyutta morluklarla kaplı. Derisinde kesikler var. Burnu kırılmış ve dudakları yarılmış.

Onu bu halde görmek beni fiziksel olarak hasta ediyor. Bir zamanlar hayatının böyle olduğunu bilmek.

Haidyn omzuyla bana çarptı ve ben bilgileri okurken Gavin boğazını temizledi. "Bill Eve'i bana getirdiğinde, ciddi şekilde susuz kalmış ve yetersiz beslenmişti. Bileği kırılmıştı, yarası açıkça eskidi ve uygun bakım görmemişti. Uyuşturucu ve tecavüz testi pozitif çıkmıştı, ayrıca birkaç kaburgası incinmiş ve akciğeri çökmüştü. Ayrıca, burun deformasyonu nedeniyle plastik cerrahiye ihtiyaç duyuyordu."

Ellerim yumruk olur ve kağıdı
buruştururum. "O kullanılmış," der
Saint.

"Dövülmüştü," diye düzeltir Gavin.

"Uyuşturucudan bahsettin." Haidyn Gavin'e bakar. "Evan'ın ona uyuşturucu verdiğini gördük. Bir yıl boyunca, ona kim bilir ne tür şeyler verdi... O bir bağımlı mı?"

Onun uyuşturucu kullandığını hiç görmedim, ama alkol? Şimdi neden bu kadar çok içtiğini anlıyorum.

"Hayır. Uyuşturucu bağımlısı değil," diye Bill onu temin eder. "Sonrasında detoks tedavisi gördü." Derin bir nefes alır ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu merak ederim.

"İntihar mı?" Haidyn homurdanır. "Videoda, geldiğinde intihar eğilimi olduğunu söylemişler. Nasıl intihar etmeye çalışmış ki?"

Bill gözlerini yere indirir, sonra tekrar ona bakar. "İlk kez araba kazası geçirdi. Garrett onu birine

Eve arabayı yoldan çıkarmayı başardı."

"İlk kez mi?" Haidyn, daha fazla bilgi vermediğinde sertçe sorar.

"İkinci denemede, Dollhouse'daydı ve kendini asmaya çalıştı," diyor Bill.

"Tanrım," diye tısladı Haidyn.

Kağıtları tutarken ellerim titriyor. "Bu ne zamandı?" Onlara işaret ettikten sonra Haidyn'e atıyorum. Boğazımı temizleyip, kızım ile ilgili tüm bu bilgileri kafamda oturtmaya çalışıyorum. Kızım sadece tecavüze uğramamış, dövülmüş de. Çok şey atlatmış ama iki kez intihar etmeye çalışmış.

"Bu fotoğraf altı yıl önce çekildi. Dollhouse'daki son yılında çekildi," diye cevaplıyor Bill.

"Evan, onun rekor bir fiyata satılacağını söylemişti... Satılmadığını mı söylüyorsun?" diye soruyor Saint.

"Onu ben satın aldım," diyor Bill.

Ona yumruk atmak için bir adım öne çıktığımda Haidyn elini göğsüme koydu. "Ben hallederim."

Adam, Bill'i korumak için onun önüne geçer. "Onu kurtarmak için satın aldı."

"Saçmalık," diye bağırırım.

"Doğru," diye Adam bize güvence verir.

"Ne kadar?" diye sorar Haidyn şüpheyle.

Bill, Adam'ın arkasından çıkar ve ceketini düzeltir. "Üç milyon."

Kanım kaynar. "Şunu bir netleştirelim. Onunla yatmak için üç milyon mu ödedin? Onu *babası* olmak için mi satın aldın?"

"Hayır." Adam tiksintiyle başını sallar. "Onunla hiç yatmadım ."

Buna inanmayarak burnumu çekerim. "Onu kullandın," diye söylenirim. . "Onun Dollhouse'da olduğunu ve ne için eğitildiğini biliyordun. Yoksa neden ona o kadar para harcıyordun?"

"Onun annesini sevmiştim," diye bağırır ve sonra sesini alçaltır. "Karım görevinde başarısız oldu ve üreme makinesi olmak zorunda kaldı. Garrett, karımdan istediğini elde etmek için çok para ödedi. Everett'in varlığını biliyordum, ama ona ulaşamadım. Sonra

Garrett, Everett'i Carnage'a götürdü, ona yaklaşamadım. Ona para teklif ettim. Onu bana vermesini sağlamak için her şeyi denedim. Oğullar istiyordu, kız değil, ama reddetti. Onun için bir kullanım alanı bulunduğunu söyledi. O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım. Onu Dollhouse'a gönderdikten sonra, onu oradan çıkarmak bir yılımı aldı. Ama tüm bu süre boyunca denediğime yemin ederim.

"Bütün bu zaman boyunca," diye fısıldadı Haidyn. "O gece katedralde, Charlotte'un başarısız olursa geleceğinin ne olacağını anlatırken bana yetiştiricilerden bahsetmiştin, ama Eve'den ya da karından bahsetmemiştin."

"Ben..." Bill sözünü keser ve başka yere bakar. "Neyi yapmadın?" diye sorar Haidyn.

"Onun hakkında bilmeni istemedim," diye cevaplar Bill, utanmış gibi yumuşak bir sesle.

"Bu senin karar vereceğin bir şey değildi," diye bağırır Haidyn.

"Onun yaşadıklarına bir bak," Bill onu ikna etmeye çalışır. "Babanın ona yaptıklarına. Sence gerçekten seni tanımak ister mi?" Haidyn'e yaklaşır ve ben de kavga çıkarsa Bill'i yere sermeye hazırlanırım. şu anda birini yere sermem lazım. Eve'in yaşadıklarını öğrendikten sonra hissettiğim öfkeyi zar zor kontrol edebiliyorum. "O senin varlığını hayatı boyunca biliyordu. Everett Carnage'da büyüdü. Ayrıca baban öldürüldüğünden beri orada yaşadığını da biliyor ve seni hayatında istemediğini seçti."

Haidyn, onun kendisini tanımak istemediğini kabul etmek istemediği için başını sallar. "Ya sen?" Adam'a sert bir bakış atar. "Onun benim kardeşim olduğunu biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Adam yutkunur ve gözlerini bizden kaçırır.

Neden kimse bana söylemediğini anlıyorum. Yatla yaptığımız inisiyasyon gecesinde o muhteşem sarışına aşık olduğumu bilmiyorlardı. Ama böyle bir şeyi Haidyn'den saklamak çok adice. Adam için bile.

"Ne zamandır biliyordun?" diye sorar Haidyn. "Dört yıldır," diye itiraf eder Adam yumuşak bir sesle.

Haidyn öne doğru adım atar, ama ben onun kolunu tutarım. Bana dönerek, "Neden benim kadar kızgın değilsin? Onlar sakladılar

"Ondan bizi uzaklaştırdı." Gavin'i işaret ediyor. "Onu bile."

"Öyleyim. Ama onlara değil. Onun yaşadıklarına kızgıyım. Bir erkek kardeşi olduğunu bildiği halde sana gelmemeyi seçmiş olmasına." Kendini çok yalnız hissediyor olmalı. Kimsenin olmadığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, orada olduklarını bilsen bile. Onun bir daha böyle hissetmesini istemiyorum.

Eve ve Adam'ın, ben onun dolabında saklanırken yaptıkları konuşma aklıma geliyor. *"Hayır. Bill, onlarla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyor."* Haidyn'in yanında olmak zorunda kalacağı için benim yanımda olmak istemiyordu. Peki ya Carnage? Sonunda o yere girip benimle birlikte olmak için çok uğraşmış olmalı. Garrett onu oraya sakladıktan sonra kendini orada güvende hissetmek için.

"Beni mi suçluyorsun?" Haidyn bana sertçe sorar.

"Hayır," diyorum dişlerimi sıkarak ve Bill'e bakıyorum. "Garrett'in onu kullanabileceğini söylemiştin. Bu ne demek lan?"

Haidyn'e, sonra Saint'e bakar. Boğazını temizlediğinde, başka bir nedenden dolayı kalbim hızla çarpmaya başlar. "Onların kişisel damızlığı olacaktı."

Biliyordum lan. *Orospu çocuğu.* "Garrett'in... kendi babasının... ona tecavüz ettiğini mi söylüyorsun?" *Onların* dedi, bu da beni tüm babalarımızın yaptığını düşünmeye itiyor.

"Garrett kesinlikle böyle bir şey yapmaz..."

"O iğrenç bir orospu çocuğuydu," Haidyn Saint'in sözünü keser ama dikkatini Bill'e verir ve benim soruma cevap vermesini bekler. "Ondan her şeyi yapabileceğini düşünürüm."

Bill ensesini ovuşturdu. "Yaptı. Hepsi yaptı."

Titrek bir el hareketiyle yüzümü ovuşturup, titrek bir nefes verdim.

"İnanılmaz," diye fısıldadı Saint kendi kendine.

"Videoda. Çocuk, hamile olduğunu ama kısırlaştırıldığını söyledi. Spade kardeşler onu üreme aracı olarak kullanmak istiyorsa, babam neden buna izin versin ki?" Haidyn şaşkın bir şekilde sorar.

"Bu yüzden intihar etmeye çalıştı," diye cevaplar Adam. "Hamile olduğunu öğrendikten sonra kaza yapmaya kasten neden oldu. Bu yüzden tıbbi kayıtlarda düşük yazıyor. Garrett onu kısa süre sonra buldu..."

"Eve hayatta kaldı ama fetüs öldü. İç organlarında ciddi hasar vardı ve rahim alınmak zorunda kaldı," diye açıklıyor Gavin. "İki hafta komada kaldı."

"Tanrım," diye fısıldar Saint.

"Onu tedavi mi ettin?" diye Gavin'e sertçe soruyorum.

"O zaman değil. Bill onu Dollhouse'dan aldıktan sonra tedavi ettim," diye aceleyle cevaplar. "Ve..." Gavin sözünü bitirmez.

"Ve ne?" diye Haidyn homurdanır.

"İki seferde de hayatta kalması büyük şans," diye bitirir Gavin ve Haidyn'in onun sözlerine irkildiğini görürüm.

Şanslı kelimesinin en uygun kelime olduğundan emin değilim. Kızım sandığımdan daha güçlü.

"Onu üreme amaçlı istediklerini söyledin. Bu fazladan çocuklarla ne yapmayı planlıyorlardı?" diye soruyorum. "Garrett'in onu sakladığını anlıyorum, ama çocuklar? Onlarla ne yapmayı planlıyorlardı?"

"Buna cevap veremeyiz." Gavin omuz silkiyor. "Çünkü bize bunu söyleyebilecek tek kişiler öldü."

Bir adım geri çekilip çenemi göğsüme indirerek öğrendiğim her şeyi anlamaya çalışıyorum. Benden çok şey sakladığını biliyordum ama bu mu? Onun geçmişini asla tahmin edemezdim. Dollhouse'un bunun bir parçası olduğunu biliyordum ama durum bundan çok daha kötü.

Babalarımız onu hamile bırakmak için tecavüz etmişler. Şimdi neden benimle hiçbir şey yapmak istemediğini anlıyorum. *"Ben eskisi gibi değilim."* Şaka yaptığını sandım. Bana meydan okuduğunu. Şimdi ne kadar haklı olduğunu anlıyorum.

"LeAnne bu olayın neresinde?" diye sorar Haidyn.

"Ne demek istediğini anlamadım," diyor Gavin, Bill'e şüpheli bir bakış atarak.

"Charlotte, babası onu katedrale götürdüğünde Everett'i gördüğünü söyledi. LeAnne bir bağış topluyordu ve Eve pelerin ve maske takmadan oradaydı," diye açıklıyorum.

"Bu olamaz..."

"Spade kardeşler LeAnne'in kocasıyla arkadaştı." Bill, Adam'ın söyleyeceği şeyi keser. "Bu mümkün."

Adam'ın Bill'e attığı ateşli bakışı kaçırmadım. Ne olduğunu sormak için yanlarına gittim ama Haidyn benden önce konuştu.

"Onunla yattın mı?" Tüm bu bilgilerle kafası allak bullak olmuş olmalı.

Gerginleşiyorum, çünkü cevabın evet olduğunu biliyorum. Onun ona dokunmuş olmasından nefret ediyorum ve Haidyn'in de nefret edeceğini biliyorum. Sadece farklı nedenlerden dolayı.

"Karmaşık bir durum," diye yanıtladı Adam yumuşak bir sesle.

"Siktiğimin karmaşık mı?" Haidyn bağırarak öne çıkar. Yumruk atar ve Adam'ın yüzüne vurur. "Onun neler yaşadığını biliyordun ve yine de onunla yattın mı?" Tekrar vurur.

Bill, Adam'ın kolunu tutup onu Haidyn'den uzaklaştırırken, Saint de Haidyn'i tutar. Onu durdurmayacaktım. İsteddiği kadar yüzünü dövse de umurumda değil. Ama kızabilir miyim? Mantıklı tarafım hayır diyor. Diğer tarafım *ise kesinlikle evet* diyor. Onun kim olduğunu biliyordu ve Haidyn ile bağlantı kurmasına yardım etmedi.

Ben daha mı iyiyim? Hayır. Artık onun geçmişinin ne kadar karanlık olduğunu biliyorum, ama bu onu sevmemi ya da onunla sevişmemi engellemeyecek. Onu karım yapacağım. Ona ne olduğu önemli değil; gelecekte böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlayacağım.

"Haidyn..." Adam, patlamış dudağındaki kanı siler.

"Siktir git, Adam. İkiniz de," diye homurdanır. Kapının çarpmasıyla irkilirim. Haidyn'in odadan çıktığını görmek için başımı çeviririm. Saint başı eğik, eli ensesinde, yanımda durmaktadır.

Adam'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama ona bakamıyorum. Ya da Bill'e. Onu satılmaktan kurtarmış olabilir, ama hasar çoktan verilmişti. Böyle bir şeyi bir yılda silip atamazsın. Özellikle de sonuç almak için uyuşturucu kullanılmışsa.

Bu, neden onu mutfak zemininde yarısı boş bir şişle bulduğumu ve bana karım olmak istemediğini söylediğini anlamamı sağlıyor. Kendini sevilemeyecek bir fahişe olarak görüyor. Mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyor. Ona, dünyayı hak ettiğini hiç kimse söylememiş.

EVERETT

Haidyn'in yatağında oturmuş, Muffin'i okşuyor ve Charlotte ile konuşuyorum. Bugün iyi bir gün geçiriyor. Blakely ile alışverişe çıktı ve bebekler için aldıklarını bana göstermek istedi.

Üç bebek. Teyze olacağım için çok mutluyum ama ona bunu söyleyemiyorum. Onu kucaklayıp ağlamak istiyorum. Ne kadar heyecanlı olduğumu söylemek istiyorum. Onları şımartacağımı ve ihtiyaçları olduğunda her şeyi bırakıp yanlarına koşacağımı söylemek istiyorum. Ama bunları söyleyemem ve onlar benim burada olduğumu asla bilemeyecekler. En iyisi böyle.

"EVE?"

Charlotte ve ben, Haidyn'in adımı bağırdığını duyunca başımızı kaldırıyoruz. Kaşlarımı çatıp yataklarından kalkıp yatak odasının kapısına doğru yürüyorum. Sesi koridordan geliyor gibi.

Kapıyı açıyorum ve onun Kashton'ın odasından çıktığını görüyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor Charlotte.

Durur ve bana sert bir bakış atar. Kızgın görünüyor. Spor salonundan çıkmış gibi ağır ağır nefes alırken, ellerinin sıkı sıkı kapalı olduğunu fark ederim.

Asansörün çaldığı sesi duyunca, Kashton ve Saint'in çıktığını görmek için hızlıca bir bakış atıyorum. Durup izliyorlar.

Kashton'a gülümserim, onu gördüğüme minnettarım. Bir an için ona bir şey olduğunu düşündüm. Beni en çok korkutan şey bu. Ona aşık olmak. Kendine aşık olmaya izin vermezsen, asla kayıp yaşamazsın.

"Biliyor muydun?" Haidyn dikkatimi çekiyor.

Bunun bir tuzak soru olduğunu hissediyorum ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Bakışlarım karısına kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. Ne söylendiğini bilmediğim için dikkatli davranmam gerekiyor. Kashton'ın onlara Evan'dan bahsettiğini tahmin ediyorum. Dollhouse hakkında bu kadar çok şey bildiğim konusunda sır sakladığımı.

"Haidyn..."

"Benim kız kardeşim olduğunu biliyor muydun?" diye Charlotte'u keserek bana bağırır.

"Ne?" Şimdi ikimizin arasında bakarak nefesini tutuyor ve Ashtyn'in yatak odasının kapısını açıp bu gürültünün ne olduğunu görmek için bir göz attığını görüyorum.

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Seyirciler. Nasıl öğrendi bu? Kimseye söylemedim ki. Özellikle Kashton'a. Onun kardeşlerinden sır saklamasını asla istemezdim. Mezarıma götüreceğim o kadar çok sır var ki. Çoğunu saklamak için ölürüm, ama "Evet" diyorum.

"Bana söyleyecek miydin?" diye sorar.

Kirpiklerimin arasından üvey kardeşime bakıyorum. Babamız onu neredeyse beni nefret ettiği kadar nefret ediyordu. Haidyn'in, kim olduğumu ona söylemeyecek kadar iyi bir insan olduğunu biliyordum. Bu, onu babamızla başını belaya sokardı. Artık öldüğünü biliyorum, ama ona söylemek, kapalı tutmam gereken başka bir kapıyı açardı. İkimizin de iyiliği için. "Hayır."

Yüzü düşer ve 1,95 metre boyundaki adam, yaralı bir çocuk gibi görünür. Öfke yerini hüzne ve pişmanlığa bırakır. "Neden?" diye sorar, kaşlarını çatarak. "Seni koruyabilirdim."

Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. "Beni korumak mı?" Kafamı sallıyorum. "Hepimiz kendi başımızaydık, Haidyn." Herkes öyleydi. Erkekler birbirlerine sahipti, ama yine de cehennemi yaşadılar. Ashtyn kaçıp her şeyi mahvettiği için ayrıldılar ve işkence gördüler. Babam beni Haidyn'den uzak tuttu çünkü yakınlaşacağımızı ve Haidyn'in beni seçeceğini biliyordu. Bu, Haidyn ile kavga etmek istemediği bir şeydi. "Ve o yıllardır ölü." Spade babaları öldürüldükten sonra, onlarla yüzleşmek için hiçbir neden kalmamıştı. Hayatıma devam etmekte özgürdüm. Buna geri dönmek istemiyordum. Kashton her şeyi değiştirdi.

"Üzgünüm." Elini başının üzerinden geçirip yanına indirir. "Babamın seni Dollhouse'a gönderdiği için üzgünüm. Seni sormalıydım... Kurtarmak için seçtiğim kızı."

Başımı kaldırıp ona sertçe bakıyorum. *Dollhouse mu?* "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Ona yaklaşarak bağıyorum, "Bunu nereden biliyorsun lan?"

"Eve." Adımı söyleyen Kashton'dır ve ona bakarım. Yavaşça bana doğru yürür, ama gözlerinde de üzüntü görürüm. Ve Saint. Bana bakamıyor bile. Elleri ceplerine gömülmüş, gözleri yere bakıyor.

Ne oluyor lan? "Neredeydiniz lan?" diye soruyorum. Kashton'ın elindeki bir şeye odaklanıyorum. Bir tür zarf ve paniğe kapılıyorum. İçinde ne olabilir ki?

"Dollhouse'daydık," diye cevaplar Haidyn. "Kasetini izledik."

Onun sözleri üzerine midem düğümlenir ve bir adım geri atarım, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissederim. *Hayır*. O çok uzun zaman önceydi. Videolar yok edildi. Evan bana artık orada olmadıklarını söyledi. Bebek satıldıktan sonra hepsinin yok edildiğini söyledi.

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadım, ama aslında inanıyordum. Başka nasıl orada neler olduğunu bilebilirlerdi ki? Her şeyin kaydedildiğini?

"Eve." Haidyn bana yaklaşır. "Bill bize gösterdi."

Kafamı sallıyorum. Babam mı? Beni koruyacağını, bana daha iyi bir hayat vereceğini söyleyen adam, beni mi ihanet etti? Neden? Ben bir şey mi yaptım? Bana kızgın mı? En büyük korkularımdan biri, onu hayal kırıklığına uğratmak. Beni o cehennemden kurtarmak çok zaman ve çaba gerektirdi. Ona, buna degeceğini söz verdim.

"Angel..."

Kashton'ı itip kakarak merdiven boşluğunun kapısını açtım ve arkamdan seslenen Kash'i görmezden gelerek merdivenlerden aşağı koştum. Ön kapıdan dışarı fırladım ve merdivenlerden aşağı inerek arabama koştum. Eve doğru hızla giderken, arkamdan geliyor mu diye dikiz aynasına bakmadım bile.

Evime giriyorum. Nasıl cüret ederler? Öfkeli gözyaşları yüzümden süzülüyor ve onları agresif bir şekilde siliyorum. Artık ağlamıyorum ama çok kızgınım. Utanıyorum. Bu yüzden Kashton'a yakınlaşmak istemedim. Daha iyi biliyordum ama yine de olmasına izin verdim.

Yatak odama girince bir şey dikkatimi çekiyor. Yatağımın ucunda bir zarf duruyor. Tıpkı şu zarfa benziyor

Kash elinde tutuyordu. Titreyen ellerimle onu açtım ve içindekileri çıkardım. İlk şey, Bill beni kurtardığında hastane yatağında yatarken çekilmiş bir fotoğrafımdı. Berbat görünüyordum. Tanınmaz haldeydim.

Isabella'da Kashton'la karşılaştıktan sonraydı. Evan o gece için beni cezalandırdı. Bill beni altı hafta sonra buldu. Daha fazla hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. İntihar etmezsem, Evan beni öldürecekti.

Onu yere atıp, bana yapılanların raporuna göz gezdiriyorum. Dollhouse'da bedenimin yaşadığı her şey. Okudukları şey bu mu? Her şeyi biliyorlar. Benim bile hatırlayamadığım şeyleri. Uyuşturucular zihnini bulanıklaştırıyor. Sanırım bu, şükretmem gereken bir şey. Hayatımdan aylar kaybolmuş.

"Hey, kardeşim," arkamdan yumuşak bir ses geliyor. Göğsüm sıkışıyor. Lanet bir kabus gibi.

Dönüp Evan'ın yatak odamın kapısında durduğunu görüyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Zarfı kaldırıyorum. "Bunu sen mi yaptın lan?" diye bağıriyorum.

"Kashton'ın sorun çıkaracağını söylemiştim. Sana çok yakınlaşacaktı. Onlara göstermem gerekiyordu abla. Senin gerçekte kim olduğunu görmeleri gerekiyordu."

"Göstermek mi?" *Video mu?* "Sen... bana onları sildiğini söylemiştin." Kontrolsüz bir şekilde titriyorum.

Diğer üvey kardeşim, erkek arkadaşım ve onun arkadaşı, bu adamın odamda beni fahişe olarak eğitmesini izlemişler. Bir yıl uzun bir süre. Hangi videoyu izlemişler? Kaç tane vardı? Dollhouse'daki her şey kaydediliyor, böylece potansiyel müşteriler ürünü görebiliyor. Orada benimle ilgili binlerce video olabilir.

Bu, bebeklerden daha fazla para kazanmanın bir yolu. İzleyenler, görüntüleri izlemek için para ödemek zorundalar. Böylelikle Dollhouse, onların kanun güçleri tarafından yakalanmadıklarından emin olmak için onları kontrol edebilir.

Hiçbir şey söylemiyor ve sessiz cevabı boğazımı sıkıyor. "Sen lanet olası bir piçsin."

Evan kaşlarını çatır. "O seni sevemez, Eve. Senin ihtiyacın olduğu şekilde sevemez."

Kashton'ın beni sevdiğine inanıyor muyum? Hayır. Benim gibi bir kadın sevilemez. Ama onun beni herkesten daha çok önemseydiğini biliyorum.

Kimsenin beni sevemeyeceğini düşünen Evan'ı sikeyim. Kashton bana farklı hissettiriyor. Kendimi olduğum gibi ve yatakta sevdiğim şeyleri kabul etmeme yardım etti.

Evan gülmeye başlar ve bu beni tedirgin eder. Kashton'ın yaptıklarını biliyor mu? Lordlara gidip beni hanımı olarak talep ettiğini? "Sen bir oyuncak bebeksin, Eve. Benim oyuncak bebeğim."

"Ben senin değilim," diye bağıyorum.

Yüzünde bir gülümseme yayılır. "Bana geldiğinde benimdi."

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve kusmak istiyorum. "Hayır," diyorum inkar ederek. Annemiz aynı, o benim üvey kardeşim ve biz hiç seks yapmadık. Asla fiziksel bir ilişkimiz olmadı. Beni eğitmiş olabilir, ama öyle bir şey değildi. Dollhouse'da oyuncaklar kullanıyorlar. O ise sanki tamamen farklı bir şeyden bahsediyor gibi konuşuyor. "Biz... Ben asla..."

"Oh, yaptın." Başını sallar. "Parmaklarımın, yüzümün ve sikimin üzerine boşaldın."

"Yalan söylüyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. Onlar böyle yapar. Lordlar seni manipüle eder. En zayıf anını beklerler ve sonra seni tekmelerler.

Cep telefonunu cebinden çıkarır ve yüzüme doğru uzatır. Bir video oynatılmaya başlar. Dollhouse'daki hücremin videosu. Dizlerimin üstünde, üst bedenim deli gömleğine bağlanmış haldeyim. Onun dışında, belden aşağısı çıplağım. Evan önümde duruyor. Bir eli saçlarımda, diğer eli ise penisinin dibini kavıyor. Penisinin yüzümü siktiği ses odayı doldururken kanım donuyor.

"İşte böyle, dolly." Bana gülümsüyor. Ona bakarken gözlerim buğulanıyor. Çıkartıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bana sertçe tokat atıyor ama saçımdan tutarak beni yerinde tutuyor ve tükürük kaplı penisini tekrar ağızıma sokuyor.

Gözlerim odaklanamıyor ve zihnim başka yerde, ama bu benim.

Videoyu bitirir. *Kashton haklıydı.* Midem bulanır ve elimi ağızıma koyup kusmaya başlarım.

Evan gülüyor. "Bu ses anıları geri getiriyor. Onlara bir video gösterirsem, eve koşarak geleceğini biliyordum. Çok tahmin edilebilirsin."

Kendimi daha fazla utandırmamak için öfkemi yutuyorum.

Ona sırtımı dönerek, silahımı almak için komodinin üst çekmecesini açarım — bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitireceğim — ama silah orada değildir.

"Bunu mu arıyorsun?"

Çekmeceyi kapatıp Evan'a döndüğümde, silahı göğsüme doğrulttuğunu görüyorum. Onu kaşlarını çatmasına neden olan çılgın bir kahkaha atıyorum. "Yap şunu," diyorum, kollarımı genişçe açarak, o da burun kıvrıyor. "Gerçekten. Bana bir iyilik yapmış olursun." Gülümsüyor. "Yap şunu, seni lanet olası korkak." Titriyorum ve adrenalinim yükseliyor. Utanıyorum ve kendimden utanıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Bana doğru adım attı, silahımın namlusu göğsüme bastırıyordu. "Korkak olan ben miyim?" Başını eğdi. "İki kez intihar etmeye çalışıp başaramayan sensin. Korkak olan sensin, Eve."

"Kendimi hayal kırıklığına uğratmış olabilirim, ama en azından kadınları uyuşturup tecavüz etmek zorunda değilim."

Yüzümde bir acı patlar ve yere düşerim. Hızla gözlerimi kırıştıtırırım, yerde yatarken o üstümde durup bağırır. Ne dediğini anlayamıyorum. Sanki bir tüneldeymişim gibi, sözleri yankılanıyor.

Yüzümün yan tarafına dokunduğumda ıslaklık hissediyorum ve titreyen parmaklarımda kan görüyorum.

"Kalk, seni lanet olası sürtük," diye bağırıyor, saçımı tutup titrek bacaklarımda üzerine çekiyor.

Beni bıraktığında, fırsatı değerlendirip mutfığa koşuyorum. Tam o sırada arkamdan yaklaşan o, beni tezgaha doğru itiyor ve elim bıçağın sapını kavırıyor. Dizlerim dolaplara o kadar sert çarpıyor ki, ahşap parçalanıyor.

"Hadi ama kardeşim. Utanma şimdi." Elini uzatıp bileğimi sıkarak bıçağı düşürmemi sağlar ve ben hayal kırıklığıyla çılgılık atarım. "Sonuçta Haidyn için bana borçlusun. Yoksa çoktan unuttun mu?"

Bıçağı arkamdan bacaklarımda arasına yerleştiriyor ve bıçağın taytımın içinden yukarı doğru kaymasını hissettiğimde kaskatı kesiliyorum. "Beni tecavüz ettiğini mi düşünüyorsun

" diye gülüyor. "Aptal sürdük. Seninle istediğim her şeyi yapmama izin verdin. Seni sevdiğini için mi sikiyor sanıyorsun? Hayır. Seni sikmeyi seviyor çünkü ben seni öyle eğittim. Seni bu fahişe yapan benim." Bıçak durur ve amıma bastırır. Nefes almaya çalışırken, beni kesmemesi için bacaklarımı daha fazla açmaya çalışırım. "Şimdi... uslu bir bebek ol ve seni sikmem için bana yalvar."

Elini saçlarıma koyarak beni eğip üst bedenimi tezgahın üzerine itiyor. Ses çıkarmamaya kararlı olarak dilimi ısırıyorum.

"Bundan ne kadar zevk aldığını sana hatırlatmak için sabırsızlanıyorum." Saçımı bırakır, taytımı aşağı çekerek kışımı ortaya çıkarır.

Bloktan ikinci bir bıçağı kapma fırsatını değerlendiriyorum. "Siktir git." Yukarı doğru itip başımı geriye doğru savuruyorum ve onun yüzüne vuruyorum.

O inleyerek sendeler, ama ben hareket edemedim çabucak toparlanır. Saçımı yumruklayarak beni geri çeker ve yatak odasına sürükler. Elimden geldiğince tekmeliyor ve çığlık atıyorum. Onun tutuşunda kıvrılarak bıçağı alıp sallıyorum ve onu yanından bıçaklamayı başarıyorum.

"Orospu çocuğu," diye tıslar. "Siktiğimin orospusu."

Yatağa atıldım ve üstüme çıktı. Ciğerlerim yanana kadar tekmelemeye ve bağırmaya devam ettim. Hayatta kalma modundaydım ve net düşünemiyordum.

Beni ters çevirip, tekmelediğim bacaklarımdan taytımı aşağıya doğru çekerek, ayakkabılarımı da çıkararak, ona karşı koymamı engelliyor. Tırnaklarım yatağın örtüsüne batıyor, onun altından çıkmaya çalışıyorum ama tek yaptığım battaniyeyi aşağıya çekmek oluyor. İyi bir tutuş sağlayamıyorum.

Bu, motelde erkeklerle kavga ettiğim zamanlardaki gibi değil. Onun burada olacağına hazırlıklı değildim ve o da buna güveniyordu.

Bir avuç saçımı tutup yüzümü yığılmış çarşaflara gömüyor, beni boğmaya çalışıyor. Nefes almaya çalışırken kalbim hızla atıyor. Ciğerlerim yanıyor ve gücüm her saniye azalıyor. Vücudum gevşediğinde başımı yukarı çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

"Sen bana yalvardın, kardeşim. Şunu söyleyeyim... Başlangıçta eğitmen zordu, ama sonunda seni kırdım. Sanırım tüm övgüyü ben alamam, değil mi? Spades senden önce seni ele geçirdi. Sen zaten sikilmek için yalvararak geldin. Sikin kime ait olduğu umurunda bile değildi."

Beni bırakıyor ve başım yatağa düşüyor. Kendime gelmeye çalışıyorum. Nefesim düzensiz, görüşüm bulanık. Bacağım yanıyor ve yatağın altında ıslak ve sıcak bir şey hissediyorum. Altıma mı işedim? Dollhouse'da bir kez yapmıştım, böylece bana yaklaşmak istemeyeceklerini düşünmüştüm. Umurlarında bile değildi.

Pantolonunun fermuarını açtığını duyuyorum, sonra beni sırt üstü yatırıyor. Nefes nefese kalan göğsümden tişörtümü yırtıp çıkarıyor, sonra elini boynuma dolayarak o kadar sıkı sıkıyor ki gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Eski günlerdeki gibi olacak, Eve. Sen dizlerinin üzerine çök, ben de yüzünü sikeyim."

Gözümün köşesinden tek bir damla yaş düşüyor ve o eğilip yanağımı yalıyor, ben de ondan uzaklaşıyorum. "Merak etme kardeşim. Onun tüm kasetleri görmesini sağlayacağım... yeni ve eski."

Elimi uzatıp, onun yan tarafındaki bıçağın sapını kavradım ve onu dışarı çektim. O çığlık atarak oturdu ve ben onu tekrar bıçaklamak için hamle yaptım, ama bir şey yüzümün yan tarafına çarptı ve ikinci kez yıldızlar görmeye başladım.

"Lanet olsun," diye homurdanarak üzerimden kalkıyor.

Yüzümü tutarak yuvarlanıyorum ve bir gürültüyle yatağın kenarından düşüyorum. Bu hareket, içimde kalan azıcık havayı da bir anlığına dışarı atıyor.

Gözlerimi kırıpıştırarak odaklanmaya çalışıyorum ve başımı kaldırıp bana doğru eğilen adamı görüyorum. Sağ ayak bileğimi kavlıyor ve ben onun elinden kurtulmak için kıvrılıyorum, serbest kalan ayağımı onu bıçakladığım yere vuruyorum.

Beni bırakıyor ve en yakın yer olduğu için banyo kapısına doğru koşuyorum. Kanlı bıçak kapının hemen yanında. Ona fırlatabilirim, ama bu ona avantaj sağlar, beni öldürmek için bir silah verir ve silahımın nerede olduğunu bilmiyorum. Hala onda olduğunu varsayıyorum.

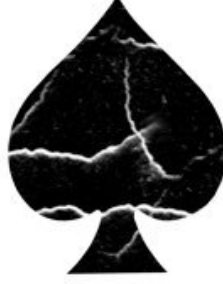
Hızla ellerimin ve dizlerimin üzerinde banyo kapısına sürünerek giderim, bıçağı kapar ve kapıyı arkamdan çarparak kapatırım. Dizlerimin üzerine kalkar, kapıyı kilitler ve sonra geriye doğru düşerim.

Bıçağı göğsüme sıkıca bastırarak nefes almaya çalışıyorum. İçeri girebilir. O boktan kilit beni kurtaramaz, ama nefes almam için birkaç saniye daha zaman kazanmamı sağlar. İçeri girdiğinde bir karar vermem gerekecek: onunla savaşılmaya çalışmak mı, yoksa o bana üstünlük sağlamadan önce kendimi öldürmek mi?

Beni hazırlıksız yakaladı. Hazırlıklı gelmişti ve muhtemelen bana enjekte edeceği uyuşturucu da yanındaydı.

Bir daha o kadın olmayacağım. Ona dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Elimi sapın etrafında sıkıca kavrayarak bıçağı boynuma dayadım. Eğer içeri girerse, birkaç saniyeden fazla vaktim olmayacak.

KIRK BEŞ

KASHTON

Haidyn arabasını garaj yoluna çekiyor, ben de atlayıp evine koşuyorum. "Eve?" diye sesleniyorum, ama cevap gelmiyor. Oturma odasından geçip mutfakı geçiyorum ve yatak odasına giden bir kan izi görüyorum. "Everett?" diye bağıriyorum, Carnage'dan kaçtığında olduğumdan daha da panik yapıyorum.

Onun odasına giriyorum ve her yer kan içinde. Yatağında, yorgani, çarşafı ve yastıkları dağınık olduğu için bir mücadele izleri var. Kan izlerini takip ederek banyo kapısına kadar gidiyorum. Beyaz ahşap kapının her yerinde el izleri var.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldıyor Saint, Haidyn'in ardından yatak odasına girerken.

"Eve?" Kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilitli.

Uyarı bile vermeye zahmet etmiyorum. Kapı çerçevesini tutuyorum, geriye doğru eğiliyorum ve kapıyı tekmeliyorum. Ahşap parçalanıyor ve kapı iç duvara çarpıyor.

Eve çıplak ve kanlar içinde yerde oturuyor. Elinde kanlı bir kasap bıçağı tutuyor, bıçağın ucu boynuna bastırılmış durumda. Yavaşça onun önüne diz çöküyorum. "Eve, buradayım," onu korkutmamak için yumuşak bir sesle söylüyorum.

Geniş gözleri benimkilere bakıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Önemli değil." Elimi uzatıyorum. "Bıçağı bana ver, Eve." Bıçağın sapını sıkıca tutmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

Sanki bıçağı tuttuğunu unutmuş gibi, sanki yanıyormuş gibi yere düşürüyor. Dudakları titreyerek fısıldıyor, "O burada."

"Evi kontrol et," diye Saint'e bağırırım.

"Kimi arıyorum, Eve?" diye sorar Saint.

O ileri geri sallanıyor, ben de uzanıp gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçlarımla tutuyorum. "Bana bak, Eve. Gözlerini bana dik," diyorum ve kırmızı gözleri benimkilere bakıyor. O bir emri yerine getirmekten başka çaresi yok. Artık nedenini biliyorum. "Kim var burada, Eve? Söyle bana. Kimi arıyoruz?" Tahmin edebileceğime eminim, ama onun bana söylemesi gerekiyor.

"Ev-Evan."

Saint çıkar ve Haidyn tezgahından bir havlu kapar ve bana atar.

"Özür dilerim..." Yine bıçağa uzanır, ama Haidyn bıçağı alır ve lavaboya, onun ulaşamayacağı bir yere atar.

"Kendini kesti mi?" diye sorar bana.

Daha önce intihar girişiminde bulunmuştu. O kadar çok kan var ki, kendini mi yaraladı yoksa o mu yaptı, anlayamıyorum. Yatağında ve yerde çok fazla kan vardı. Banyodan duvarın dibine kadar sürünerek gittiği yol açıkça görülüyordu. Hepsi onun kanı olamaz, aksi takdirde yatak odasının zemininde ölü olarak yatıyor olurdu. Bıçak da kanla kaplıydı, bu da bıçağın kullanıldığını gösteriyordu.

Kolunu tutup uzatıyorum ve Haidyn'in bana verdiği temiz el havlusunu onun cildine çılgınca sürtmeye başlıyorum. Bu sadece kanı yayıyor. "Kendini mi kestim?" diye tekrar soruyorum çünkü Haidyn'e cevap vermedi.

"Ben... özür dilerim," diye fısıldadı.

Siktir. "Eve." Yüzünü tutuyorum, gözlerini benimkilere bakmaya zorluyorum. Gözleri donuk ve boş görünüyor. "Bir şey mi aldın?" Belki o gelmeden önce bir şey almıştır. Yüzünün yanında bir kesik var, ama bu kadar kanaması olmazdı.

Cevap vermiyor.

"Çekmecelerinde ilaç şişeleri var mı bak," diye Haidyn'e bağırıyorum ve o da çekmeceleri açıp kapatmaya başlıyor. O uyuşturucu kullanmaz, ama belki... "Ona bir şey vermiş olabilir. Eve?"

"Ortalık temiz. Arka kapıda kan izleri var, kaçtığını gösteriyor." Saint içeri koşarak gelir ve sözümü keser. "Belki arabamızı duydu."

Eve titremeye başlar. "Üzgünüm."

Çok fazla kan var. Kaynağını bulamıyorum. Birisi bu kadar kan kaybederse, bir ceset olurdu. "Eve," diye bağıyorum, sabırsızlanıyorum. Endişem her saniye artıyor; burada, gözümün önünde kan kaybından öleceğinden korkuyorum. "Konuş benimle. Ne oldu, meleğim? Lütfen," diye yalvarıyorum, bir cevap bulmak için çaresizce. "Ne yaptın?" Yüzü solgun görünüyor.

"Geldim," diye fısıldıyor, gözleri benimkilerle buluşmadan gömleğime sabitlenmiş. "Bana söyledi... geldiğimi."

"Belki şoktadır," diyor Saint.

Kanla kaplı elimle yüzünü kavrayıp, kafasını bir kez daha duvara doğru bastırıyorum. "Beni dinle. Seçeneğin yoktu, Eve." Bill ve Adam'ın bize gösterdiği video, Dollhouse'da kimsenin şansı olmadığını kanıtlıyor. "O senin evindeydi. Bilmem gerek... Evan sana zarar mı verdi, yoksa sen kendine mi zarar verdin?" Nasıl olduğunu bilmezsem ona yardım edemem.

"Denedim..." Nefes almaya çalışırken hırıltılı sesler çıkarıyor. "Bana ateş etmesini söyledim... Banyoya girerse kendimi öldürecektim," diye fısıldıyor. "Bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla."

İtirafı göğsümü sıkıştırıyor.

"Hiçbir şey görmüyorum," diyor Haidyn, son çekmeceyi kapatıp duşa girmeden önce. "Onu buraya koyun. Kanı yıkayın ve nereden geldiğine bakın."

Onu kucağıma alıp duşa giriyorum ve soğuk fayansların üzerine onunla birlikte oturuyorum. Haidyn duş başlığını alıp saçlarından yüzüne ve göğsüne kadar ıslatmaya başlıyor, o ise akan suyla öksürüyor ve boğuluyor. Ben onu telaşla ararken kan giderin etrafında birikiyor, içimden bunun tamamen onun kanı olmasını umuyorum.

Ben ne olup bittiğini anlamak için bir ipucu ararken, o titriyor ve nefes almakta zorlanıyor.

"Kendimi kesmedim. Yemin ederim." Burnunu çekiyor.

"Ne yaptın, Eve?" diye soruyorum, Haidyn'in yıkaması için kollarını uzatarak. "Ha? Kan nereden geliyor?"

Cevap vermiyor.

Su bacaklarından aşağı akıyor. Geçen gece benim için giydiği çivili ayakkabılar yüzünden uyluklarında morluklar var. Acıdan zevk aldığıını biliyordum. Şimdi ona bunu yaptığım için kendimden öğreniyorum. Haidyn bana bunların nereden geldiğini soracak ve ben de kız kardeşine ne yaptığımı açıklamak zorunda kalacağım için utanıyorum.

Su akınca, iç uyluklarından anında kan akmaya başlıyor. "Siktir. Bacağını kesmiş." Haidyn, Saint'e spre y şişesini uzatıyor ki kemerini çıkarabilsin. Yanıma diz çöküyor ve ben kızın titreyen bacağını tutarken, o da kanamayı durdurmak için kemerini kızın uyluklarının üst kısmına sarıyor.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve ileri geri sallanmaya başlar.

"Yalvardım... Geldim..."

Onun ıslak yüzünü tutarak dikkatini bana çeviririm, Saint ise Devin'i arayarak geldiğimizi haber verir. "Beni dinle. Başka seçeneğın yoktu, Eve," diye hatırlatırım ona. Zavallı kız dinlemiyor. Şokta mı?

Kusmaya başlar.

"Eve." Oturup omuzlarından ve göğsünden ıslak saçlarını çekiyorum. Kusmak üzere.

EVERETT

On dokuz yaşında

Beton odanın ortasında bağdaş kurup oturuyorum. Bekliyorum. Her zaman bekliyorum ve yalnızım.

Çok yalnızım.

Kapı gıcırdayarak açılır ve birisi içeri girer. "Selam, güzelim."

Beni ziyarete gelmiş. Neredeyse gülümsüyorum.

Önümde diz çökerek saçlarımı yüzümden geriye doğru itti. "Beni görmek istediğini söylediler." Başparmağını çatlamış dudaklarımın üzerinde gezdirdi

çatlamış dudaklarımın üzerinde gezdirir ve ben dudaklarımı aralarım, ama o dudaklarımı çeker ve ben inlerim. Onları tatmak için can atıyordum. Açlıktan ölüyorum.

Onun kahkahası odamı doldurur.

"İyi ilerleme kaydediyor," diyor bir kadın sesi. Gelip gidiyor, sadece nasıl olduğumu görmek için ziyaret ediyor.

"Söylemiştim." Ayağa kalkar.

"Böyle devam et," diyor ve çıkıyor.

O onu takip etmeye başladığında, "Lütfen?" diyorum. Konuşmadığım için sesim kısılmış. Ne kadar zamandır burada yalnız kaldığımı bilmiyorum. Karanlıkta. Çıldırarak üzereyim. Odamın hemen dışında duran bir silüet görüyorum. Onunla konuşuyorum, ama o sadece bana bakıyor. Gözleri yargılayıcı, dudakları hayal kırıklığıyla büzülmüş. O benim hayali arkadaşım. Beni buraya kadar takip etti, ama artık benimle konuşmuyor. Sadece havada asılı durup bakıyor.

O benim dikkatimi çekiyor. "Ne istiyorsun, Eve? Hmm? Seni sikmemi mi istiyorsun?"

"Evet... lütfen." Bu onun istediği şey, ama benim de istediğim şey. Bacaklarımın arasında bir kaşıntı var. Bana yardım etmesi lazım. Bunu yapabilecek tek kişi o. Ondaki başka kimse bana dokunmaz.

Bir kez daha diz çöküp çenemi kavradı. "Hadi Eve. Amını sikmem için bana yalvar. Boşalmak istediğini söyle."

"Boşalmak istiyorum. Lütfen boşalmama izin ver. İyi bir bebek oldum." Ona uzanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Deli gömleğine bağlanmış durumdayım. Çok sıkı ve kollarım uyuşmuş. Ya da artık yoklar, emin değilim. Günlerdir kullanamıyorum. Başım belaya girdi ve ceza olarak buna bağlandım.

"Sana ne diyeceğim. Sikimi çok iyi emersen, gelmene izin veririm. Ne dersin?"

Öne eğildim, dudaklarımı onun için açtım, ona ihtiyacım vardı.

Fermuarını indirip sikini çıkarır. Eliyle yüzüme tokat atar ve yanağımdaki acıdan çığlık atarım. Saçımı tutup başımı geriye doğru çeker ve sikini ağızma sokar, beni boğar.

Eğilirim, ellerim fayansların üzerindedir. Vücudum gerilirken karın kaslarım gerilir ve duş zemini üzerine kusarım.

"İyisin, Eve." Kashton'ın eli sırtımı nazikçe okşar ve ben sulu gözlerimi kapatırım.

"Ne uslu bir bebek."

Onun sesini hatırlayınca tekrar yapıyorum. Uzun süre onu kafamdan uzak tutabildim. Belki de bana zorla enjekte ettikleri ilaçlar yüzündendi, ya da belki de sadece inkar etmekte iyiydim.

"Ona giyecek bir şeyler getirin," diye Kashton'ın emrini duyuyorum.

"Özür dilerim," diyorum, ağzımdan salya akarken. Duş zemini üzerine tükürüyorum ve ekliyorum, "Ben... bilmiyordum."

O beni sevmeyecek. Artık sevmeyecek. Ben bir pisliğim. İğrenç biriyim. O zamanlar Evan'ın üvey kardeşim olduğunu bilmiyordum, ama bunun önemi yok. Ben tam da onun beni yetiştirdiği gibiydim: onun fahişesi.

Bu düşünce beni bir kez daha kusmaya zorladı.

"Onu buradan götürmemeliyiz," diyor Haidyn.

"Onu buradan uzaklaştırmamız lazım," diye homurdanır Kashton. "Tıbbi yardıma ihtiyacı var ve Carnage'da daha güvende olur. Arabada kusarsa diye yanımıza alabileceğimiz bir şeyler alalım. Islak bir bez de götürelim."

"Yaraya bir şey yapmalıyız. O turnike yeterli olmayacak. Çok derin," diyor Saint.

"Eve?" Kashton'ın elleri ıslak yüzümde, gözleri benimkilerde. "Çantan burada mı?"

Çantam mı? "Hayır." Motelde kaldı. "Ne çantası?" diye sorar Haidyn.

Kashton onu görmezden gelir ve iç çeker. "Mutfağa git," diye emreder Saint'e. "Bir bıçak ve çakmak al. Onları lavabonun yanında tutuyor."

"Kash, dostum... ne oluyor lan?"

"Şu anda tek seçeneğimiz bu," diye Kashton Haidyn'e tersçe cevap veriyor. Neden ve ne hakkında tartıştıklarını anlamıyorum.

Kashton beni duştan çıkarır ve banyo zeminine sırt üstü yatırır. Göğsüme oturur, bileklerimi yakalar, başımın üstüne doğru iter ve soğuk zemine sabitler. Sırılsıklam, çıplak ve donuyorum. Dişlerim takırdıyor. "Kash..."

Mavi gözleri yumuşak, dudakları çatık. "Üzgünüm, Eve. Bu acıtacak, ama çabuk bitecek."

Parmakları uyluklarımı kavrar ve bacaklarımı iyice açar. "Lütfen..." diye yalvarırım, kurtulmaya çalışırım ama çok güçlüdürler.

"Sorun yok, melek. İyi olacaksın," diyor Kashton, ama bence yalan söylüyor. "Gözlerini bana dik, tamam mı? Bana bak."

Soğuk bir şey uyluğumdan aşağı akıyor ve yanık hissiyle çığlık atıyorum. Acıyor. Kashton'ın altında vücudum titremeye başlıyor.

"Onu tut," diye bağırır

Haidyn. "Tuttum," diye

homurdanır Saint.

"Acele et," diye bağırır Kashton, ellerini bileklerimin etrafında sıkılaştırarak beni inlemeye zorlar.

"Lütfen... durun..." Ağzımdan bir çığlık kopar ve sanki bacağıma ateş yakmışlar gibi hissedince sırtım yerden kalkar.

KIRK ALTI

KASHTON

Carnage'daki hastane yatağının yanında oturuyor. Haidyn bacağındaki yarayı koterle kapattıktan sonra bayılmış. Sonra onu bir battaniyeye sardım ve buraya getirmek için acele ettim. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı, ama kanamayı durdurmadan onu hareket ettiremezdik. Çok fazla kan kaybediyordu.

"Onun evini gözetlemiyor musun?" Haidyn sessizliği bozarak sordu.

Ben burun kıvrıyorum. "Tabii ki var."

"O zaman neden izlemedin?" diye iç geçirir.

Ona neyin yanlış olduğunu söylemesini istedim. Ona ne olduğunu söylemesini istedim. Ayrıca, cevabımı bulmak için beslemeyi gözden geçirmem gerekecekti. Ama ona cevap vermeyi reddediyorum.

Haidyn pencerenin yanında dururken, ben onun elinde daireler çiziyorum.

Kapı çalınır ve Haidyn kapıyı açar.

Bill içeri koşar. "O nasıl?"

Carnage'a dönerken onu aradım ve buraya gelmesini söyledim, sonra telefonu kapattım.

S i n ve Ryat, ben cevap veremedenden onun arkasından içeri girerler. "Ceset yok. Kanıt yok. Kan izleri, konutların arkasındaki toprak yolda son buluyor. Orada bir arabası vardı ya da birini çağırdı diye düşünüyorum, ama çok fazla kan vardı. Yani

ona ne yaptıysa, acil tıbbi yardım alması gerekiyordu, yoksa kan kaybından ölecekti. İşte onun araba anahtarları." Sin anahtarları yatağının yanındaki tezgahın üzerine koyar. "Ryat beni takip etti ve ben de arabayı garaja park ettim."

"Teşekkürler," diyorum onlara.

"Bunu kim yaptı?" diye sorar Bill, hastane yatağına doğru yürürken. Kızın morarmış boynunu ve yanağını inceler. Yara izini kapatan yapıştırıcı ve Steri-Strips'i görünce yüzü gerilir.

"Evan," diye cevaplar Haidyn.

"Ne? Hayır." Bill başını sallar. "Everett'in onunla hiçbir ilgisi yok..."

"O yapıyor," diye sözünü kesip ona sert bir bakış attım. Kızım hayatıyla ilgili şeyleri sır olarak saklamakta çok iyidir. Kimsenin umursamadığını sanıyor ama ben umursuyorum. Bill yıllarca Isabella ile birlikteydi ve şimdi Janice ile evli. O kız için çok meşgul. Ama ben değilim. "Ayrıntıları bilmiyorum ama o oradaydı. Kızın evinde."

Bill arkasını dönüp elini saçlarına götürdü.

"Kız çok direndi," diyor Sin. "Şu anda nerede olursa olsun, ölmemişse bile acı çekiyordur."

"Tedavi için nereye giderdi?" Bill'e bakıyorum. Evan'ı bulup onu lanet boynundan tutup Carnage'a sürükleyeceğim. O pisliğin benim için çılgılık atmasını dinlemek çok hoşuma gidecek.

"Bilmiyorum."

"Saçmalık," diye bağırır Haidyn. "Nereye gidebilir ki?"

"Sana yalan söylemiyorum," diye bağırır. "Onun tek savunucusu bendim..." Bana bakar ve boğazını temizler. Artık o benim. Bu rolü üstlendim ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Sesini alçaltarak ekler. "Evan'la yıllardır konuşmadım, resepsiyonuma geldiği zaman hariç. Ve şimdiye kadar Eve'in de konuştuğunu sanmıyordum."

"Onun evini gözetliyorsunuz, değil mi?" Haidyn bana bakar ve ben başımı sallarım. Ona zaten söylemiştim. "İzleyelim. Belki bir şey buluruz."

Saint uzaktan kumandayı alıp televizyonu açarken, ben de telefonumu çıkarıyorum. Uygulamaya girip beslemeyi açıyorum, telefonumu televizyona bağlıyorum

ve oynat düğmesine basıyorum.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, o zaten orada onu bekliyordu. Evan, Bill'e onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmem gerektiğini söylediğinde, Bill'e "Videoyu bulduğunu söylemiştin" diye bağırırım.

Bill başını sallar. "Öyle bir şey demedik. Bize bilinmeyen bir numara tarafından gönderildi."

Evan onlara sahip. Beni meleşimden uzaklaştırmak istedi. Şaka ona döndü, çünkü bu mümkün değil.

İçeri koştuğumuzda, videoda banyo kapısını tekmeleyip, onu yerde bulduğumu ve ona duş aldırıldığımı gösteriyor. Onu banyo zeminine yatırırken, videoyu sonlandırıyorum. Daha fazlasını görmelerine gerek yok.

Evan'ın evinin dışında kameralar olduğunu bildiği açık, ama içeride de olduğunu biliyor mu? Hayır diyebiliriz. Aksi takdirde, hiç gelmezdi. Ya da belki de geldi.

Bütün planı bu olabilir. Bana onun ne kadar kırık olduğunu, ondan ne kadar korktuğunu göstermek. Onu eğiten, beyin yıkayan oydu. Zihninin nasıl çalıştığını ve onu en çok neyin korkutacağını biliyor.

"Evan, ona benim için borçlu olduğunu derken ne demek istedi?" Haidyn homurdanır.

Bill iç çekerek uyuyan Eve'e bakar. "Isabella'ya teslim olduğunda, kardeşlerin Adam'ı arayıp seni bulmasına yardım etmesini istediler. Adam, Charlotte'un gerçekte kim olduğunu biliyordu. Senin Isabella'nın yanında olduğunu tahmin ediyordu ama emin olamıyordu. Adam Eve'le iletişime geçti ve o..."

"Ne yaptı?" diye sorar.

"Eve, Evan'a ulaşarak senin Dollhouse'da olup olmadığını öğrenmeye çalıştı. Bir hafta sürdü, ama senin orada olduğunu doğruladı."

"Demek Eve senin aradığın kişiydi." Sin anlayışla başını sallar.

Haidyn başka yere bakar, elini yüzünde gezdirir. Eve, onu kurtarmak için kaçınmak istediği tek kişiye ulaştı. Yarısı

onu tecavüz eden ve istismar eden kardeşi. Böylece, onun varlığından bile haberi olmayan üvey kardeşini kurtarabilirdik.

"Bunu yapmasına nasıl izin verdin?" diye fısıldar Haidyn.

Bill gülümser. "Eve bir şeye karar verdiğinde, onu durdurmak imkansızdır."

Oda sessizliğe bürünür ve ben onun elini dudaklarıma götürür, yumuşak tenini öperim. Devin, elinden geldiğince yarayı temizlemiştir. Evinde yarayı koterle kapattığımız için bacağına dikiş atamamıştır. Vücudu morluklarla kaplıdır. En kötüsü, onu boğduğu boynundadır.

Haidyn iç çeker. Kendini suçlu hissediyor. Onun hayatından sorumlu olduğunu düşünüyor. Onun varlığından haberdar olsaydı ona yardım edebilirdi, ama bunun bir önemi olur muydu? Uzun zamandır ona karşı çalışan pek çok Lord vardı. Bunun bir fark yaratacağından emin değilim.

"Ona nasıl yardım edebiliriz?" diye sorarak sessizliği bozdu. Bu iyi bir soru. "Emin değilim."

"Terapist? Psikiyatrist?"

"Lordların kontrolünde olanlardan değil," diye cevaplıyorum. "Ve bizim dünyamızın bir parçası olmayan birinin onun yaşadıklarını anlayamayacağından korkuyorum." Onun yastıklı bir odada, kafası uyuşturulmuş halde kalmasına izin veremem. "Bir çare olmalı," dişlerini sıkarak diyor.

Şu anda hepimiz çaresiz hissediyoruz.

"Onunla ben ilgileneneğim," diye onu temin ediyorum.

Bana dönüyor ve tartışmaya başlayacağını düşünüyorum. Onun için yeterince iyi olmadığını söyleyeceğini düşünüyorum. Değilim. İyi bir adam olsaydım, Bill'in onu saklamasına izin verirdim. Benim bile bilmediğim bir yerde. Adam'la gitmesine izin verirdim ve dünyadan silinirdi. Ama yapamam. Onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyor.

"Onu bırakamam," diyorum Haidyn'e ve Bill'e bakıyorum. "Onu seviyorum." Babası, onu benim Lady'm yapma isteğimin ne kadar ciddi olduğunu anlamalı. Bu bir oyun değil. Ben varım. Neye mal olursa olsun, ödeyeceğim; ve paradan bahsetmiyorum.

"O intihara meyilli, Kash," diye homurdanıyor Haidyn. "Boynuna bıçak dayamıştı. İkimiz de düşündük ki..." Cümlesini tamamlayamıyor. "Onun ona ateş etmesini söylediğini izledik."

"Evet, senin intihar eğilimli olduğunu düşündüğümüz bir dönem vardı." Bir keresinde onu iki bileği kesilmiş, yerde kanlar içinde bulmuştum. Saint ve ben, onun burada tutsak kalmaması için Lordlarla bir anlaşma yaptık. Lordlar, kendi hayatının kontrolünü ele geçirmeye çalışanları sevmezler.

"Ama ben intihar etmedim. Bana tuzak kurdular," diye bağırdı Haidyn. "Aradaki fark bu. O denedi. İki kez. Ve bu gece..."

"Kendini kesmedi. Bunun kanıtını az önce gördük." Evan, ona kafa attığında iç uyluk kısmını kesti. Onu incitmek istedi mi, yoksa onun hızlı hareketi mi buna neden oldu, emin değilim.

"Ona dokunmasına izin vermeden önce kendine zarar verdiğini itiraf etti. Bu da endişelenmek için yeterli," diye homurdanır Haidyn.

"Çünkü başka seçeneği olmadığını düşündü." Elini bırakıp ayağa kalktım. "Bill'in bize gösterdiği kaseti gördün. Ona yaptıklarını. İki seçeneği olduğunu düşündü: ya ona tecavüz etmesine izin verecekti ya da intihar edecekti."

"Bu his öylece kaybolmaz," diye tersledi. "Korunmaya ihtiyacı var. Yirmi dört saat bakım."

"Onu uyuşturucuya bağımlı yapmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Bu onu hayatta tutarsa." Omuz silktili.

"Çocuklar," dedi Bill, ama onu görmezden geldik.

"Onu altı yıldır tanıyorum. Sen onun varlığını yeni fark ettin. Onun hayatını ele geçirmeyeceksin." O kadar zamandır hayatımın bir parçası olmamış olması umurumda değil. Şimdi benim hayatımın bir parçası ve önemli olan da bu.

"Ben..."

"Çocuklar," diye bağıırır Bill ve ikimiz de ona döneriz. Sin, Ryat ve Saint onun arkasında durmaktadır. Onların gittiğini sanmıştım. "Belki bunu başka bir yerde konuşmalısınız," der.

"Onu bırakmayacağım." Eve'in yanına tekrar otururum ve bir kez daha elini tutarım.

Haidyn odasından fırlayarak çıkar ve Saint iç çekerek onun peşinden gider. Ryat sessizce çıkar, ama Bill ve Sin kalır. Elli'nin neler yaşadığını biliyorum. Lords onu ona zarar vermeye zorladığında aşırı doz almış ve neredeyse ölmüştü. Hâlâ kendini ne kadar suçladığını biliyorum. Ama Ellington artık farklı bir insan ve

mutlu bir evlilikleri var. Eve ve ben de aynı şekilde olabiliriz. Sadece biraz zaman alacak.

"Devin'i çağırır mısın lütfen?" Sin'e soruyorum. "Onu odama taşıtmak istiyorum." Mahremiyete hakkı var ve ben ona bunu sağlayacağım. Herkesi dışarıda tutacağım, böylece ihtiyacı olan dinlenmeyi alabilir.

"Tabii ki." Dönüp çıkar.

Bill'e bakıyorum. "Sana gidip onunla evlenebilmem için bağlantılarını kullanmanı istediğimde, onun kurucu olması konusunu çok büyüttün." Nereye varmak istediğimi anlayan Bill yutkunuyor. "Adam konuşmaya başladı, ama sen onu kesip bana onun *farklı* olduğunu söyledin. Bana onun bir Spade'in çocuğu olduğunu söyleyecekti, değil mi?"

Sadece kurucudan daha fazlası olması gerektiğini biliyordum. Onu Elli ile karşılaştırdığımda, Bill onun farklı olduğunu ısrarla söyledi. Lanet olsun, bunu bilmeliydim. Görmezden gelmeyi seçtiğim işaretler vardı.

"Evet." Başını salladı.

"Neden bana söylemedin?" diye homurdandım.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Sana kendisinin söylemesini istedim. Sana açılacağını düşündüm."

Anlatmadı. Hiç de bile. Ve şimdi benden daha da uzaklaşacağından korkuyorum.

"Onunla ilgileneceğim." Bu, ölümüne tutacağım bir söz. Adam, Bill'in onun ortadan kaybolmasına yardım edecek imkanları olduğunu söyledi ve ben de ona, eğer o giderse benim de gideceğimi anlamasını istiyorum. Nerede olduğumuzun veya ne yaptığımızın önemi yok; hayatımın geri kalanında o benimle olacak.

Bill başını sallayarak omzuma hafifçe vurur. "Biliyorum evlat." Ona bakarak ekler, "Onun durumunu bana haber ver. Ben birkaç telefon görüşmesi yapıp Evan hakkında ne bulabileceğime bakacağım." Bunun üzerine beni onunla yalnız bırakır.

Kapının açıldığını duyana kadar sessizce otururum ve omzumun üzerinden Devin'i görürüm, Sin ise kapıyı yavaşça kapatır. "Onu odama istiyorum."

O da başını sallar. "Tabii. Elbette. Sakinleştiricinin etkisi geçmesi birkaç saat daha sürer. Uyandığında beni çağır. Ona ağrı kesici getiririm ve gerekirse bandajlarını değiştiririm."

O gider ve ben onu kucağıma alırım.

"Benden ne istiyorsun?" Sin, kollarımda baygın yatan Eve'e bakarak sorar.

"Kapıyı aç. Lütfen."

EVERETT

Ağır gözlerimi açtığımda Kashton'ı yanımda görüyorum. Eli nazikçe yüzüme dokunuyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, başım dönüyor.

"Merhaba, melek." Yumuşak bir sesle konuşur ve gözlerim odaklanmaya başlar. "Carnage'daki odamdayız. İyisin, Eve. Güvendesin," diye beni sakinleştirir.

O da benimle birlikte oturur. Battaniyeyi çekip bacağıma bakarım.

"Seni taşımadan önce uyluğunu koterize etmek zorunda kaldık. Çok fazla kan kaybediyordun. Devin yarayı temizledi. Ağrın var mı? Sana ağrı kesici getirmesi için onu çağırabilirim."

"Hayır." Tek kelimeyle sesim çatlar ve boğazımı temizlerim. "İyiyim." Uzanır, ona sırtımı döner ve battaniyeyi boynuma kadar çekerim. Çok yorgunum.

Yatakta bana yer açmak için kendini ayarladığını hissediyorum ve ona dönmeye karar veriyorum. Elini uzatıp parmak eklemleriyle yanağımlı okşuyor.

"Haklıydın," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle. "Ama yemin ederim... O zamanlar Evan'ın kardeşim olduğunu bilmiyordum." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Sonrasına kadar... Bill beni kurtarana kadar." Onun sessizliği karşısında açıklama yapma ihtiyacı hissediyorum. "Ben... Dollhouse'dan pek bir şey hatırlamıyorum. Üzgünüm..." Vücudum battaniyenin altında titremeye başlıyor.

"Üzülme, Eve." Diye iç geçirir. "Sana yaptıkları için çok üzgünüm, meleğim... Yaşadıkların için... Ama söz veriyorum, bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Seni hala seviyorum. Hala seninle olmak istiyorum. Anlıyor musun?"

Gözlerimi kapatıyorum ve o alnımı öpüyor. "Anladığını söyle, Eve," diye yumuşak bir sesle emrediyor.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, ona bakarak. "Kendimi kesmediğime söz veriyorum. O yaptı... Mutfakta onunla kavga etmeye çalıştım. İlk bıçağı o aldı."

bıçağı ele geçirdi. Ben de başka bir bıçakla onu bıçakladım..."

"Biliyorum," diye sözümü keser. "Senin yapmadığını biliyorum. Kimse seni hiçbir şeyle suçlamıyor. Benimle birlikte buradasın, güvendesin." Kashton yanıma uzanır ama sanki çok yaklaşımdan korkuyormuş gibi mesafesini korur. Benden uzaklaşacağından paniğe kapılırım. "Biraz dinlenmeye çalış, Eve. Uyandığında ben burada olacağım."

Ona yaklaşıp, sıcak vücuduna sarıldım ve üzerinde sadece boxer şortu olduğunu fark ettim. Kaslı kolu beni sardı, bana sarıldı ve ben ağır gözlerimi kapatıp kendimi ona bırakarak rahatlardım.

KIRK YEDİ

KASHTON

Göğsümde titreyen telefonum, gözlerimi açmamı sağladı ve odanın televizyon dışında karanlık olduğunu gördüm. Eve'i yatırdıktan sonra uykuya dalmış olmalıyım. Telefon bir kez daha titredi ve elime aldığımda, Haidyn, Saint, Bill ve benimle bir grup sohbeti başlatan bilinmeyen bir numaradan gelen bir video olduğunu gördüm.

Lanet olası Evan. Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyor bana: O orospu çocuğu ölmemiş.

Eve'e bakıyorum, yanımda baygın yatıyor. Tam o sırada yatak odamın kapısı hafifçe çalınıyor.

Yataktan kalkıp yerden bir kot pantolon alıyorum. Onu odama çıkardıktan sonra kanlı giysilerimi çıkarmıştım. Kapıyı açıp saçlarımı elime alıyorum ve Haidyn ile Saint'in koridorda beklediğini görüyorum. "Bunu bodrumda izleyeceğiz."

"Bir saniye izin ver." Kapıyı kapatıp yatağa geri dönerek yanağına bir öpücük konduruyorum. Uyanma belirtisi göstermediğine göre, uyumaya devam edeceğinden eminim. Uyanıp benim burada olmadığımı fark edip korkmasını istemiyorum.

Odanın dışına çıkıp sessizce asansörle bodrum kata iniyoruz ve plastik şerit perdeleri iterek geçiyoruz. Saint telefonunu köşedeki duvara asılı televizyona bağlıyor.

"Isabella'yı dışarı çıkarmalıyız," diyorum ve ikisi de bana dönüp bakıyor. "Hayatım üzerine bahse girerim ki bu Eve ve Dollhouse ile ilgili." Başka kimle ilgili olabilir ki? Evan benimle dalga geçiyor. Bana bebeğini göstermemi istiyor. Her fırsatta, onun onu ne kadar istediğini hatırlatmak istiyor. "Sonuncusunda o da vardı." Kardeşlerime Eve hakkında çok fazla bilgi vereceğinden korktuğum için ona gitmekten kaçındım. Artık bu kaltağın her şeyi bildiğini biliyorum.

Haidyn başını sallar. "Onu getireceğim," der ve o lanet olası kaltağı getirmek için koridora doğru çıkar.

Saint yayını bağlarken, Haidyn Isabella'yı odaya sürükler ve onu yere iter. "Diz çök," diye bağırır ve onu dizlerinin üzerine çöktürür.

"Hazır," diyor Saint, uzaktan kumandayı televizyona doğrultuyor ve video oynatılmaya başlıyor.

Oda, izlediğimiz diğer videodakinden farklı görünüyor.

Bu odanın duvarları yastıklı. Bana psikiyatri koğuşunu hatırlatıyor. Odanın ortasında dışçı koltuğuna benzeyen bir sandalye var.

Evan içeri girer ve kapıyı açık tutar. Sağ yanağındaki açık yaradan kan damlamaktadır. Umarım bunu ona benim kızım yapmıştır. "Onu sandalyeye oturtun," diye emreder.

Önceki videodaki aynı genç çocuk Eve'i içeri sürükler ve sandalyeye atar.

Onu deli gömleğine soktuklarını görünce yüzümü ovuşturuyorum. Onun dışında çıplak.

Başı geriye düşer ve gözleri odada amaçsızca dolaşır. Yüzündeki taze kırmızı iz, ona saldırdığını ve sonra zaptedilip tokatlandığını gösteriyor.

"Acıyı seviyor gibisin, Eve." Evan gülüyor. "Ne kadar sevdiğini test edelim." Cep telefonunu eline alıyor ve birkaç tuşa basıyor. Sonra kız hareket etmeye başlıyor, kalçaları sandalyede ileri geri sallanıyor ve gözleri kapanarak inliyor.

İçinde bir vibratör var. Acaba amında mı, kıkında mı diye merak ediyorum. Muhtemelen ikisinde de.

Evan kameraya sırtını dönerek eşyaları hazırlar ve bir tepsiye yerleştirir. "Bunu ona tak ve onu bağla. Güzelce ve

Sıkı. Çalışırken hareket etmesini istemiyorum." Evan, omzunun üzerinden genç Lord'a siyah deri bir tasma gibi görünen bir şeyi atar, Lord da onu oturmaya zorlayarak tasmayı boynuna takar. Bu, ağız kapağı olan bir duruş tasmasıdır. Yanaklarını ve dudaklarını da kaplayacak kadar yüksektir.

Onu yatırmadan önce arkadaki altı kemeri bağlar. Bu, onu yeni pozisyonda boynunu eğmeye zorlar. Çocuk daha sonra ayak bileklerini, uyluklarını ve göğsünü sandalyeye bağlar, sonra bir adım geri çekilip onu izler.

Gözlerinin odaklanmamış olması ve direnç göstermemesi nedeniyle, ya bilincini kaybedip geri kazanıyor ya da vibratörden zevk alıyor diyebilirim.

Evan arkasını döndüğünde, ne halt ettiğini anlamaya çalışarak kaşlarını çatmış. Tepsiyi sandalyenin yanına yuvarladı ve sandalyenin altından son kayışı alıp alına bağladı, boynunu sert tasmadan geriye doğru eğerek başını sandalyeye bastırdı. "Amin nasıl?" diye sordu, uyluğuna tokat attı ve inleyince vücudu sarsıldı.

Gülümser. "Evet. Aklını başına toplayacağını biliyordum. Bunu daha önce yapamamış olman çok yazık, bebeğim. Ama yine yaramazlık yapmaya karar verirsen diye, burada kimin patron olduğunu sana hatırlatmak istiyorum." Sonra bir çift eldiven alır ve ellerine geçirir. Burnuna doğru ilerleyerek, onu sıkıştırmaya ve parmaklarını hareket ettirmeye başlar, o ise sandalyeye bağlı halde yatmaktadır.

"İşte ideal nokta bu," diye kendi kendine söylüyor ve kare şeklinde beyaz bir paketi alıp açıyor. Antiseptik mendil. Burnunu temizledikten sonra mendili bir kenara atıyor ve tepside Pennington forseps olarak tanıdığım bir aleti alıyor. Evan, parmaklarının az önce bulunduğu septuma aleti yerleştiriyor ve kıskaçlar septumu sıkıca kavıyor.

Kız hızla gözlerini kırıştırır, bu hareketin verdiği rahatsızlık nedeniyle gözleri anında yaşlarla dolar.

"Merak etme. Tüm kölelere boğa halkası takılır. Bu, senin sadece bir hayvan olduğunu göstermek içindir. Eğitilecek bir evcil hayvan. Satıldıktan sonra, sahibin onu çıkarmayı seçebilir." Sonra iğneyi alır. Kızın

ağızındaki tıkaçtan çığlık atmasını ve direnmesini beklerim, ama o gözyaşlarıyla dolu gözlerini tavana diker, nefesi hızlanır ve burun delikleri genişler.

Midem düğümlense de kalbim kızım için kabarıyor. Güçlü olmaya çalışıyor. Ona ne yaparsa yapsın dayanabileceğini kanıtlamaya çalışıyor. Ya öyle, ya da pes etti. Bunu düşünmek bile istemiyorum. Dollhouse'a gelmeden önce bir kez intihar girişiminde bulunduğunu söylediler. Dollhouse'da henüz denemedi, çünkü ona karşı hala mücadele ettiğini söyledi.

İğneyi septumuna batırır ve o gümüş halkayı aynı anda içeri iterken, kız gözlerini sıkıca kapatır. Evan gümüş halkayı yerine vidalamaya başlarken şöyle der: "Genellikle septum piercingi 16 veya 18 gauge ile yapılır. Bu ise 14 gauge. Birkaç hafta içinde 12 gauge'e genişleteceğim. Acı verici olacak ama elbette yapılabilir. Çıkaramayacaksınız, çünkü kalıcıdır ve sahibi sizin kararınıza bağlı olacaktır."

Isabella'nın öldürüldüğü gece de hala takıyordu. Ben onu zarif ve sevimli bulmuştum. Şimdi ise onu neden taktığını görünce midem bulanıyor.

Gözlerinin köşelerinden yaşlar akıyor ve yeni delinmiş burnundan ağır ağır nefes alıyor. "Onu odasına geri götürün," diye emrediyor, eldivenlerini çıkarıp arkasında duran tezgahın başına geri dönüyor.

Çocuk bağları çözdü ve onu sandalyeden kaldırdı, ama bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Efendim?" diye sorar, titreyen Eve'den geri çekilir.

Evan ona doğru yürür. Saçlarını tutar ve yüzünü yere doğru iter. Yanına çömelir, kışını ve amını havaya kaldırır, elini bacaklarının arasına sokar ve yüzüne getirir, ıslak parmaklarını birbirine sürter. "İyi bir fahişe gibi oyuncağının üzerine boşaldın." Saçlarından tutup ayağa kaldırır ve Evan onu adama itmeden önce ağızındaki tıkaçtan çığlık atar. "Onu olduğu gibi geri getir."

"Yaka, efendim?" diye sorar çocuk temkinli bir şekilde. "Olduğu gibi," diye bağırır Evan ona.

"Evet, efendim." O da başını sallar ve kapı arkalarından kapanırken onu odadan çıkarır.

Evan, kot pantolonundaki belirgin şekilde sertleşmiş penisini düzeltir. "O orospuya beni ısırmayı öğret."

Videoda ekran kararır, tam da cep telefonum elimde titremeye başlar. Bill olduğunu bildiğim için onu görmezden gelirim.

"Bununla ilgili ne söyleyeceksin?" Haidyn Isabella'ya bağırır.

O, ondan gözlerini kaçırır, ama o, onun yüzünü tutarak, ona bakmasını sağlar. "O pisiğin kız kardeşime işkence etmesine izin mi verdin?"

O gülümser, ama bu dostça bir gülümseme değildir. "Demek babanın fahişesiyle tanıştın?"

"Şuna ne dersin... Onun ona yaptığını izlediğimiz her şeyi, sana da yapacağız," der ve kadının yüzü solgunlaşır.

Telefonum titrer ve Easton'dan bir mesaj geldiğini görürüm.

Vaktin olduğunda beni ara.

"Kash..."

Saint'i görmezden gelip merdivenlerin kapısını iterek açarım, ilk katı çıkıp sahanlığa gelirim, sırtımı duvara dayayıp kayarak otururum. Nefesimi düzenlemeye çalışırım. Öyle sinirliyim ki titriyorum. Gördüklerim... Eve için nefret ediyorum. Bunu değiştirememekten nefret ediyorum. Ne dersem diyeyim, onu kendisinden kurtaramayacağımdan nefret ediyorum.

Sin'in numarasına gidip Arama tuşuna basıyorum ve cep telefonumu kulağıma götürüyorum. "Selam," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Selam. Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, bebeklerle ilgili bir sorun olduğunu düşünerek. Eve ile saklanıyordum ve Devin ile Gavin onları doğurduğundan beri ona veya Elli'ye yardım etme fırsatım olmadı.

O iç geçirir. "Evet. Seni ve Eve'i kontrol etmek için arıyorum. O nasıl?"

Başımın arkasını duvara vurup merdivenlere bakıyorum. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. O kadar uzun süredir içinde biriktirdiği çok şey var ki. Bir noktada patlayacak. Peki Evan ne yapıyor? Neden şimdi? Yıllardır Dollhouse'dan pek bir şey hatırlamadan yaşadı, şimdi de hatırlamasını mı istiyor? Hâlâ ona bir tür etkisi olduğunu ve onun

ona geri dönmek için? Eğer öyleyse, o her şeyi mahvetti. Şimdi hatırladığına göre, onu her zamankinden daha çok hor görüyor.

"Elli'yi o randevuya götürmeni istediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor, düşüncelerimi bölerek.

"Evet."

"Onu bir terapistle götürdün..." Sesi kesiliyor.

"Söyle gitsin, Sin." Diye iç çekerek yüzümü elime alıyorum.

"Aşırıya kaçmak istemiyoruz, ama elimizden gelen her türlü yardımı sunmak istiyoruz. Elli'nin yarın randevusu var, Eve gitmek isterse Elli doktoru arayıp konuşabilir. Detayları açıklayabilir... tabii Eve hakkında herhangi bir bilgi vermeden." Bir süre durdu. "Ama bu çok fazla gelirse anlarım..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Fazla değil."

Ekliyor. "Onun Lordlarla hiçbir bağlantısı yok."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Lütfen ona bilgilerimi verin, oraya geleceğiz."

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum ve merdivenleri koşarak odama çıkıyorum. Isabella'yı siktir et. O kaltak hiçbir yere gitmiyor. Ben Eve'i istiyorum. Benim meleğimi. O şimdi her zamankinden daha çok bana ihtiyaç duyuyor. Onu hala yatakta uyurken buluyorum.

Yardıma olur, değil mi? Elli bir terapistle gidiyorsa, bu fikir sandığım kadar kötü olamaz. Onu benden uzaklaştırıp yastıklı bir odaya kapatmayacaklar. Sadece bir konuşma. Onu yargılamayacak biriyle konuşması için. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını ve nasıl yardım edeceğini bilen biriyle.

Bir profesyonel.

EVERETT

Cadillac Escalade V'nin yolcu koltuğunda oturuyorum. Çocuklar Carnage'ın garajında birkaç tane bulunduruyorlar. Kashton otoyolda hızla ilerliyor. Bu sabah uyandığımda duş almama yardım etti. Sonra Devin geldi ve bandajlarıma baktı.

Ama konuşmadık. Aramızda gerginlik var ve o hemen yanımda olmasına rağmen, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Kendimden bu kadar tiksинmemiştim.

Sadece Kashton değil, kardeşleri de geçmişimi biliyor.
Bu çok aşağılayıcı.

Otoyoldan çıkıp bir otoparka giriyor. Arabadan inip benim kapımı açıyor ve elimi tutuyor. Kısa bir merdiven çıkıp cam kapıdan içeri giriyoruz. "Otur," diyor ve ben otururken masaya doğru yürüyor. Etrafa bakınıp, nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum.

Kashton masanın arkasındaki kadına yumuşak bir sesle konuşuyor ve kadın bana birkaç kez bakıyor, sonra dikkatini tekrar ona veriyor. Bu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Ne halt ediyor bu adam?

"Bayan Sinclair?" sağımdaki açık kapıdan bir kadın seslenir.

Kashton kadına, sonra bana bakar. Yanıma gelir, elimi tutar ve beni ayağa kaldırır. "Sorun yok," der, saçlarımı omuzlarımdan çekerek. "Burada seni bekleyeceğim."

"Ben..."

"Merhaba, Everett." Kadın bana parlak bir gülümsemeyle bakar ve ben kafam karışır.

Kashton beni kapıdan geçirir ve kadın kapıyı arkamdan kapatır.

Gerginim. Bir kanepe, iki sandalye, bir ikili koltuk ve bir masa var ve vanilya kokuyor. Deliriyor olmalıyım.

"Lütfen oturun." Kanepeyi işaret ediyor.

Ayakta kalıyorum, bulunduğum yer ve neden burada olduğum konusunda mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Kashton bana bunu yapmazdı.

Yumuşak kahverengi gözleri, Evan'ın silahımla bana vurarak yanağımı kestiği yerdeki Steri-Strips'i takip ediyor. Sonra gözleri morarmış boynuma düşüyor ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Sorun yok, Everett. Ben senin için buradayım."

Onun sözleri göğsümü yakmaya başlar. Bunları daha önce de duymuştum ve yalandı.

Dönüp kapıyı açtım ve odadan ıktım. "Aptal," diye Kashton'a bağırdım, hala masanın başında duran onun yanından geçip n kapıdan dışarı ıktım.

"Eve? Eve, bekle. Ne oldu?" diye bağırır, merdivenlerden aşağı koşarak peşimden gelir.

Dururum, dönerim ve elimin anında zonklamasına aldırmadan yüzüne yumruk atarım.

Bu sırada beyzbol şapkası kafasından düşer. "Siktir," diye inleyerek ellerini burnuna götürür.

"Aman Tanrım." Resepsiyondaki kadın merdivenlerin üstünden nefes nefese bağırır. "Polisi arayacağım."

"Hayır. Hayır. Hayır," diye bağırarak ona el sallar. "Sorun yok. Biz iyiyiz." Bana dönerek, şaşkın ve incinmiş bir ifadeyle bakar. Eğilip şapkasını alır ve ters takar.

"Ama o..."

"Sana iyi olduğumuzu söyledim," diye omzunun üzerinden kadına ters ters cevap verir.

Titriyorum. "Nasıl yapabildin?" diye bağıriyorum, yumruklarımı göğsüne vurarak.

"Ne?" diye iç geçirir. "Ne yaptım?"

"Bir terapist mi? Gerçekten mi?" Ona ne anlatmışlar? Bu durumun normal olduğunu düşünmesine neden olan ne?

"Yardım etmeye çalışıyorum," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "O zaman dur," diye bağıriyorum.

Başını geriye atıp çılgınca, vücudunu sarsan bir kahkaha atıyor, sonra kanlı yüzünü eliyle silip süpürüyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Eve." Gözleri çılgınca benimkileri arıyor. "Ne yapacağımı söyle, ben de yapayım."

"Ben iyiyim." Ondan bir adım geri çekiliyorum. Yapabileceği hiçbir şey yok ve yardım etmek istemesi, artık beni kırık bir insan olarak gördüğünü kanıtlıyor. Beni bodrumuna zincirlemek ve tasma takmak isteyen adam ne oldu? Artık burada değil. Şimdi bu adam benden profesyonel yardım almamı mı istiyor? Bir yabancının beni kesip kanatmasını mı istiyor? Ne için? Kurtuluş için mi? Onun için bütün olmak için mi?

"Bana yalan söylemeyi kes," diye bağırır. "Ve Tanrı aşkına, kendine yalan söylemeyi de kes."

Ona tokat atmak için uzanıyorum, ama o elimi yakalıyor ve beni Escalade'ye doğru çekiyor. En azından binaya geri dönmüyoruz.

Kendimi kurtarıp, dönüp ters yönde koşmaya başlıyorum, ama o daha hızlı. Arkamdan kolunu bana dolayarak, beni kaldırıp SUV'ye koyuyor ve kapıyı çarpıyor.

beni kaldırıp SUV'ye koyar ve kapıyı çarpar. Kaputun etrafında fırtına gibi dolanır, kapısını açar ve sürücü koltuğuna düşer.

"Beni dövmek mi istiyorsun?" diye bağıyor. "Bunu lanet olası arabada yap. Halka açık bir yerde değil." Arabayı sürmeye başlıyor ve lastikleri gıcırıyor.

"Peki," diye homurdanarak orta konsoldan uzanıp iki yumruğumla ona vuruyorum. Kafasından şapkasını çıkarıp kenarını tutup ona vuruyorum, sonra şapkayı arkaya fırlatıp yumruklarımı sallamaya devam ediyorum.

O beni engellemek için elinden geleni yapıyor ama ben vazgeçmeden önce birkaç yumruk daha atıyorum. Yaptığı şey beni titretir. Bu bir ihanet gibi geliyor. O benim kırılmış olduğumu düşünüyor. Öyleyim, ama onun farklı olduğunu sanıyordum.

Babam Garrett'in istediği buydu. Beni terapiye gönderdi. Beni deli gömleği giydiren duygularımı anlatmamı istedi. Bu beni kontrol etmenin bir yoluydu. Aklımı karıştırmak için. Deli olduğuma ve tüm babaların kızlarına onun bana davrandığı gibi davrandığına beni ikna etmek için.

Bill bile beni bulduktan sonra terapiye zorlamadı. Sorunlarımı kendi yöntemimle çözmeme izin verdi. Belki de sorun budur. Sorunlarımı hiç çözemedim.

"Bitirdin mi?" diye bağırdı.

"Hayır." Koluna bir kez daha vurup koltuğuma geri oturdum.

Ağır nefesim arabayı dolduruyor ve o, sinirli bir şekilde iç çekmeden önce elini saçlarının arasından geçiriyor.

Titriyorum ve öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. Başımı eğip kot pantolonumda kan olduğunu görüyorum. İlk başta onu vurmak için kullandığım elimden geldiğini düşünüyorum, ama sonra kesikten geldiğini anlıyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum, titrek elimle üzerine bastırıyorum. Acı yüzünden nefesimi kesiyorum.

"Ne?"

Gözlerimdeki yaşları silip yolcu p e n c e r e s inden dışarı bakıyorum. "Siktir git, Kash..."

Elimi çekip homurdanıyor. "Lanet olsun." "Beni almamış olsaydın..."

O sertçe güldü. "Ben mi? Sen olay çıkarmamış olsaydın."

"Gitmeye çalışıyordum," diye
bağırıyorum. "Sana yardım etmeye
çalışıyorum," diye bağırıyor.

Araçta sağır edici bir sessizlik hakim olur ve o eğilip kemerini çözer. Kemerini çıkarıp bana uzattığında, "Bacağını sar. Sıkıca sar. Geri dönene kadar dayanır" der.

"Ben iyiyim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum, yardımını reddederim ve koltuğuna kanımı bulaştırmayı umarım. Az önce yaptığı şeyden sonra en azından bunu yapabilirim.

Yoldan sapar ve frene basar, bu da emniyet kemerimin sıkılaşmasına neden olur. Eğilerek bacağımı kaldırır, kemerini bacağımın altına kaydırıp bağlarken dişlerimi gıcırdatırım. Bence gerekenden daha sıkı bağlamıştır.

Ağlamamak için alt dudağımı ısıyorum. Çenemi kavrayıp yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Sen kanaman umurunda olmayabilir, ama benim umurumda."

Öfkeli gözyaşları geri döner ve boğazımda düğümlenen yumruğu yutarım. Yüzümü tutan elini gevşetir ve dövmeli parmak eklemlerinin arkasını morarmış yanağımda gezdirir. "Seni seviyorum Eve. Sana ne kadar sevdiğimi göstermeye çalışıyorum. Ne yapmam gerektiğini söyle. Sana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle, ben de yapayım."

Gözlerim onun gözlerini arar, ama ne yapılabileceğinden emin olmadığım için cevap veremem. Artık bana farklı baktığını anlayabiliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bu yüzden kimseye yakınlaşmıyorum. Kimseye ait olmadığım kendi dünyamda yaşamayı tercih ediyorum. "Beni eve götür," diye fısıldarım.

KIRK SEKİZ

KASHTON

Carnage'ın yanına yanaşırız ve o homurdanır. "Beni eve götürmeni söylemiştim."

Durduğumda, koltuğumun arkasından yere uzanıp şapkamı alıp kafama takıyorum. "Burası senin evin." Arabadan inip onun arabasının kapısını açmaya gidiyorum.

"Kashton, hayır." O koltuğunda kalmaya çalışır, ama ben onu kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıyarak içeri girerim.

Hastane kanadına girince, "Devin nerede lan?" diye bağıryorum.

"Buradayım. Ne oldu?" diye soruyor, koridordan geliyor. "Bacağını yırttı."

Bizi bir odaya götürdü ve ben onu sedyeye yatırdım.

"İyiym dedim," diye itiraz ediyor, kalkmaya çalışıyor, ama ben onu omuzlarından aşağı itiyorum.

"Onu tutun," diye Devin'e emrediyorum.

Burada gördüğü insanların yüzde doksan dokuzu Carnage'ın tutsakları. Her yatak, masa veya sedyemizde tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan tutsaklar için bağlama aparatları bulunuyor. Onlara güvenilemez.

"Ne?" Eve, gözlerini bana dikip nefes nefese soruyor. "Kashton... hayır." Direnmeye başlıyor ama Devin, bileklerini ve ardından ayak bileklerini hızla tıbbi bağlama aparatlarına takıyor. İşlem bittiğinde onu bırakıyorum ve o

gözlerini benimkilere diker. "Senden nefret ediyorum." Başını sedyeye geri atar ve hıçkırarak ağlamaya başlar. "Senden... nefret ediyorum."

Devin makasla kot pantolonunu keser, ben de yatağın yanındaki kanepeye oturur, başımı ellerimin arasına alıp onun ağlamasını dinlerim.

"Yırtılmış. Bölgeyi uyuşturup yarayı temizleyip dikmem gerekecek."

"O zaman yap şunu," diye Devin'e bağırırım.

O odadan çıkar, ben de ayağa kalkar, yüzümü ellerimle ovuştururum. Yatağın yanına yürür, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarından dağınık saçlarını çekerim.

"Lütfen?" Kan çanağı gözleri benimkilere bakıyor ve kasetlerde gördüğüm gözlere benziyorlar. Evan'a ona zarar vermemesi için yalvardığı gözlere.

Ben de aynı şeyi mi yapıyorum? Onu burada tutarak ona zarar mı veriyorum? Hayır. Ona yardım ediyorum. Onu onlardan koruyorum. Eğer evine geri dönerse, Evan tekrar ortaya çıkıp ona zarar verebilir. Ya da daha kötüsü, Evan ona zarar vermeden önce kendini öldürebilir. Bize bu düşünceyi itiraf etti. Haidyn'in yardıma ihtiyacı olduğu konusunda haklıydı. Bu yardımı ona ben sağlayacağım.

Onu dünyadan ve kendinden korumalıyım.

"Lütfen, Kash." Sırtını kamburlaştırıp sedyeye kendini bırakır.

"Bırak kendini, melek," dedim ona. Belki kendini zorlayıp uykuya dalar.

Vücudu gerilir, bağları çeker ve dudaklarından bir çığlık kopar.

"Kızgın olman normal," diyorum ona.

Kapı açılır ve Devin'in gelmesini beklerim, ama gelen Haidyn'dir. "Ne oldu lan?" diye bağıırır ve Saint'le birlikte içeri koşar.

Siktir et bu günü. "O iyi." Kendime tokat atmak istiyorum. Bana da aynı şeyi söylemişti ve ben ona yalancı demiştim.

Kelepçelere ve kanla kaplı kot pantolonuna bakar, başını benden uzaklaştırıp kapıya dönmüş, yastığa gözyaşlarını akıtmaktadır.

O öne doğru adım atar, ben de yatağın ucuna doğru yürürüm.
"Gitmelisin."

"Kash..."

"Defol git, Haidyn," diye bağıriyorum. Şu anda onunla uğraşacak havamda değilim. Her şey sırayla, ve benim kızım her zaman önce gelir.

Saint aramızdaki mesafeyi kapatmak için aceleyle yaklaşır, ellerini göğsümüze koyar. "Burada olmaz," diye ısrar eder.

Haidyn dönüp gider, Saint de onu sakinleştirmek için peşinden gider.

Everett'in yanına geri dönüp oturuyorum ve elini tutuyorum. Elini tutuyorum ama o karşılık vermiyor. Eli gevşek duruyor.

Elini çekmeye çalışır ama kelepçeler buna izin vermez. "Üzgünüm, Eve," derim, boş elimle yumuşak saçlarını okşayarak. "Çok üzgünüm."

Benden nefret edecek. Tamam. Bırak nefret etsin. Ben buyum. Leydi'sini kontrol eden bir Lord. Henüz karım olmayabilir, ama olacak ve onun onaylamayacağı birçok şey yapacağım.

Kapı açılır ve Devin'i tüm malzemeleriyle birlikte görürüm. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Elini bırakıp odanın diğer tarafına geçiyorum, orada fısıldayarak, "O bölgeyi uyuşturabilirim, ama iyileşecek zaman bulamazlarsa, yaraları tekrar açma ihtimali her zaman var." Omzuma bakıyorum, o da bağlarından kurtulmaya çalışıyor, vücudu titreyerek ağlarken, kurtulmak için elinden geleni yapıyor.

Dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Onu sakinleştirin." Ne istediğini biliyorum ve onun dinlenmeye ihtiyacı var. Ona yardım etmek için sakinleşmesi gerekiyor ve onun bunu ona tekrar yapmasını istemiyorum.

O da başını sallar. "Evet, efendim."

Onun yanına dönerek, yanağını avuçlarım, kalan gözyaşlarını silerim ve Devin şırıngayı hazırlarken alnını öperim. Ona sakinleştiriciyi vermeden önce kolunun üst kısmına alkol sürer.

"İyi olacaksın, Eve. Sana zarar vermek için bunu yapmıyorum," diye açıklıyorum.

Vücudu sedyede gevşer, gözleri ağırlaşırken benimkilere bakar, ama gözleri kapanırken fısıldar, "Sen de onlar gibisin."

Yatağımızda Eve'in yanında yatıyorum. Yaklaşık bir saattir uyuyor.

Sürekli her şeyi mahvediyorum. Yaptığım hiçbir şey doğru ya da yeterince iyi değil.

Çabalıyorum ama bunun bir önemi yok.

Dövmeli parmaklarım, morarmış yanağından saçlarını nazikçe çekip alıyorum. Evan'ı parçalara ayıracağım. Onu çıplak ellerimle parçalara ayıracağım.

Eve'in hak ettiği intikamı almasını sağlayacağım.

Cep telefonum çalıyor ve yatağımın kenarındaki komodinden almak için yuvarlanıyorum. Ekranda BILL yazıyor. "Alo?" diye soruyorum, onu uyandırmak istemediğim için yataktan kalkıyorum. Devin birkaç saat dışarıda olacağını söylemişti, ama onun mümkün olduğunca dinlenmesini istiyorum.

"Bir video aldım," diyor selam olarak.

Kaşlarımı çatıp telefonu yüzümden çekip mesajlarıma bakıyorum.

"Grup sohbetinde yeni bir şey görmüyorum."

"Bana geldi. Şahsen."

"Tamam." Kelimeyi uzatarak söyledim. "Neler var içinde?"

"Sana ileteceğim. İzledikten sonra beni ara."

Tık.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Telefonum elimde bip sesi çıkardı, açtım. Balkona çıktım ve yatakta yatan kadına hızlıca baktım. Hareket etmemişti. Bir sandalyeye çöküp videonun oynat düğmesine bastım.

"Nerede o?" Bill, Isabella ile birlikte koridorda durarak sorar.

"William..."

"Bana yalan söyleme. Trent bana onun burada olduğunu söyledi."

Ona sırtını dönüp bağırır. "Everett?"

"Seni duyamaz," diyor Isabella. Yüksek topuklu ayakkabılar ve zarif siyah bir elbise giymiş. Görünüşe göre Bill, onu kocasıyla, yani en iyi arkadaşıyla akşam yemeğine çıkmadan önce yakalamış.

Bill ona dönerek yüzünü ona çevirir ve Isabella elini kaldırır. "Ama onu görmene izin vereceğim."

Bill, Isabella'nın sözlerine burun kıvrır, ama tüm güç Isabella'nın elindedir.

Kameralar yeni bir koridora geçer ve bir odaya girerler. Evan masanın arkasında oturmuş, cep telefonunda bir şeyler yazmaktadır. Kafasını kaldırıp babasını Isabella ile birlikte görünce sertleşir. "Burada ne işin var?" diye sorar Evan, ayağa kalkarak.

"Everett'i görmeye geldi."

Evan sert bir kahkaha atar. "Ziyaret saati yok." "Beni sına-

Evan," diye homurdanır Bill. "Onu görmek istiyorum. Hemen."

Oğlu omuzlarını düzeltir ve ağzını açar, ama Isabella, "Bizi ona götür," der.

"Şu anda tecritte."

"Neden tecritte?" diye sorar Bill.

"Cezalandırılıyor mu?" Isabella Evan'a kaşlarını kaldırır ve Evan başını sallar. "Peki," elini havada sallayarak, "beş dakika zararı olmaz. Bizi ona götür."

Evan çenesini sıkarak ve ofisten çıkıp gider, onlar da onu takip eder.

Kameralar bir kez daha başka bir koridora geçer ve bir kapıya gelirler. Evan cebinden bir anahtar takımı çıkarır ve kapıyı açmak için uzanır. Bill, "Bu kırmızı ışık ne?" diye sorar. Duvardaki ışığı işaret eder.

"Canlı yayın," Evan dişlerini sıkarak cevaplar.

"Kapat şunu," Isabella emreder.

Evan cebinden cep telefonunu çıkarır ve söyleneni yapar. Kapıyı açtığı anda, koridordan küçük beton odaya ışık sızarken kapı gıcırdar.

"Eve." Bill, yerde yatan kıza koşar.

Onu gördüğümde elimle ağzımı kapatırım. Yan yatmaktadır, kolları beline ve göğsünün üst kısmına dolanan bir ip ile arkadan bağlanmıştır. Uylukları ve ayak bilekleri de bağlanmıştır.

Oda en fazla 1,20 metreye 1,20 metre olabilir; istese bile uzanıp düz yatamazdı ve odada tek bir ışık bile yoktu.

"Everett?" Bill onu sarsıyor, ama kız bilinçli görünmüyor. "Nesi var?" diye soruyor, ama ikisi de cevap vermiyor. Kızın boynunda nabzını kontrol ediyor ve küfrediyor. Sonra ceketini çıkarıp kızın üzerine örtüyor. "Donuyor." Sonra kızın ayak bileklerini çözmeye başlıyor.

Evan öne çıkar, ama Isabella elini uzatıp göğsüne koyar ve ona başını sallar. Evan gerginleşir ve geri çekilir.

"Ona ne verdin?" diye bağırır Bill. "Ona ilaç verildiği çok açık. En son ne zaman ona yemek verdin?"

"Açlıktan ölmek kırk beş gün sürer. O buraya geleli sadece iki hafta oldu," diye alaycı bir şekilde cevaplar Evan.

Bill ona daralmış gözlerle bakar. "Buna izin mi veriyorsun?" Isabella'ya bakar. "Onu öldürüyor."

Isabella saatine bakar ve iç çeker. "Onu revire götürün." "Ne?" Evan homurdanır. "Ama o..."

"Sana onun için bir milyon veririm, ama benimle birlikte gider. Hemen," diye Bill sözünü keser.

"Kesinlikle olmaz," diye bağırır Evan.

"Kararını sen veremezsin," der Bill ve Isabella'ya bakar. "Onu zaten satacaksın. Onu şimdi satın alacağım. İki milyon."

Isabella düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"O satılmayacak." Evan kollarını göğsünde kavuşturur.

"Ne?" Bill, ikisi arasında bakışlarını gezdirerek sertçe sorar. "O ne demek istiyor?"

"Onu daha iyi bir şekilde kullanacağız," diye cevaplar Evan.

Bill'in yüzü bembeyaz olur ve "Ne halt edilecek?" diye sorar.

"O bir işe alım görevlisi olacak." Kötü bir gülümsemeyle ekler. "Hayır." Bill başını sallar. "Asla yapmaz."

Evan başını geriye atar. "Eve benim söylediğim her şeyi yapar. O bana hesap verir. Ona emirleri veren benim."

Bill stresli bir şekilde elini yüzüne götürür. "Üç milyon."

Isabella ağzını açar, ama Evan ondan önce davranır. "Hiçbir para sana onu alıp gitme izni vermez. O, bunun on katını kazandıracak. Bize yardım ettiği her kadın eğitilip satılacak. O, burada çabuk para kazanmaktan çok daha değerli." Babasına tiksintiyle baştan aşağı bakar.

"Isabella," diye homurdanır Bill.

"Onu götür, Evan," diye emreder. "Ona sıvı ve yiyecek ver. Cezasını birkaç gün sonra devam ettirebilirsin. Ölü olarak bizim için hiçbir değeri yok."

Evan homurdanır, eğilir ve onu kucağına alır, sonra kadını odadan çıkarır.

Bill dar koridorda volta atmaya başlar, sonra Isabella'ya döner. "Bunu yapamazsın."

"Ne istersem yaparım."

"Lanet olsun," diye bağırır Bill. "Aimee bunun için seni öldürür."

Dudaklarını büzerek, başka yere bakarak şöyle diyor: "Aimee, inisiye olmak istediğine karar verdiğinde risklerin farkındaydı."

"O, bunu senin kızına yapmazdı. Annabelle'e yapmazdı. Lanet olsun Isabella, o senin en iyi arkadaşındı."

Isabella yumuşak bir şekilde güler. "Evet, yapardı." Ona yaklaşarak sesini alçaltır. "Ben erkeklerin dünyasında bir kadını. İstediyimi almam gerek."

"Eve masum." Bill yumruklarını sıkar.

"Belki." Omuzlarını silker. "Ama kuralları biliyorsun. O, Lordlara hizmet etmek zorunda. Öyle ya da böyle." Isabella ona sırtını dönerek uzaklaşır.

Ama onun sözleri onu durdurur. "Evan Eve'i öldürürse, burayı yakacağım. Sen de içindeyken." Ona dönerek bakar. "Ondan vazgeçmeyeceğim."

Isabella ona gülümser ve bir kez daha arkasını dönerek onu koridorda yalnız başına bırakır.

Video biter ve ben dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğilirim ve telefonumu kulağıma götürürüm.

"Alo?" Bill cevap verir.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırırım. "Bize Dollhouse'un yerini bilmediğini söylemiştin, ama oraya gitmiş miydin?"

"Hayır. Haidyn'in orada olduğunu doğrulamak için beklediğimi söylemiştim. Isabella onu getirmemin sorun olmadığını söyleyene kadar Charlotte'u oraya götüremezdim. Oraya birkaç kez gitmiştim."

"Neden söylediklerine inanmıyorum?" diye homurdanıyorum. O iç çekiyor. "Bunun zor olduğunu anlıyorum..."

"Zor mu?" diye bağıyorum, ayağa kalkarak. "Dollhouse'un yerini bilseydin, onları yıllar önce yakalayabilirdin." Adam'ın patronu, Bill'in özel jetindeki dedektif, bize onların yerini aradıklarını söyledi. Bill başından beri biliyordu ve onlara yardım edebilirdi. Patron, Bill'in ondan bilgi sakladığından muhtemelen habersizdir.

"Kimse onu alt edemezdi," diye tersler. "Isabella'nın o yeri işletmesine yardım eden çok fazla Lord vardı. Ne yapmamı istedin? Polisi mi çağırmamı?" Burun kıvrır. "Yardıma ihtiyacım vardı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı."

"Bize ihtiyacın vardı," diye homurdanıyorum. "Beni, Saint'i ve diğerlerini kullandın. İstedğini elde etmek için Haidyn'in orada oturup işkence görmesine izin verdin."

"Kardeşini kurtarmak içindi," diye bağıır. "Sadece Haidyn'i değil, Charlotte'u da kurtarmak zorundaydım. Lanet olsun, Eve'i zaten kurtaramamıştım." Bill sesini alçaltır. "Ben bir Lord olabilirim, ama bazen bu yeterli olmuyor."

EVERETT

On dokuz yaşında

Gözlerimi kırpiştirarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum, ama işe yaramıyor. Neredeysem, burası karanlık ve soğuk.

Ayrıca açlıktan ölüyorum.

Dizlerim göğsüme çekilmiş, sırtım ise tahminimce bir duvara yaslanmış durumda. Bir hücredeyim.

Zamanımın çoğunu burada geçiriyorum.

Ömür boyu hapis cezasına çarptırıldım. Masumları suçlu gibi muamele eden bir hapishaneye.

Uzaktan sesler duyuyorum, çığlıklar. Acı dolu çığlıklar ve çaresizlik dolu haykırışlar.

Hiç bitmiyor. Gece gündüz, her saat.

Duvarlarda saat yok. Zamanın hiçbir anlamı yok. Zaman, kolaylık sağlamak için değil, işkence aracı olarak kullanılıyor.

Her yerim ağrıyor. Göğsümde bir ağrı ve başımda bir zonklama var.

İlaçların etkisi. Etkileri uzun sürüyor. İlk başta uçuyormuşsun gibi hissediyorsun, ama etkisi geçince, olabildiğince dibe vuruyorsun. Her zaman zor olurdu herhalde, ama vücudun hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu her şeyden mahrum kaldığında, bu darbe daha da sert geliyor.

Kollarımı hissetmiyorum. Son hatırladığım, kollarımın arkamda bağlı olduğu.

Kavga etmek size bunu getirir. Eğer boyun eğip istismara katlanmazsanız, size zorla yaptırırlar.

Kilit sesini duyuyorum ve beslenecek bir köpek gibi ağızım sulanmaya başlıyor.

"Merhaba, güzelim." İçeri giriyor.

Başımı eğip, gözlerimi sert ışıktan saklamaya çalışıyorum. "Nasil hissediyorsun?" diye soruyor. Her zaman sorduğu aynı aptalca soru.

aynı aptalca soru.

"Uyuşmuş," yalan söylüyorum. Başka bir cevap verirsem, bana ilaç verir. Eli saçlarıma dokunur ve başımı çekip uzaklaştırırım.

Bir avuç dolusu saçımı tutar ve beni duvardan uzaklaştırır. Çığlık atar ve tekmelemeye başlarım, ama bacaklarım birbirine bağlıdır. Beni sırt üstü yere atar ve göğsüme oturur.

Onun ağırlığı altında nefes alamıyorum.

Elini yanaklarıma koyar ve başımı geriye doğru zorlar. "Hâlâ nankör bir kaltak olduğunu görüyorum."

Çığlık atmaya çalışıyorum ama sesim çıkmıyor.

"Birbirimizle geçireceğimiz uzun bir hayatımız var," diye devam ediyor, "ve ikimizin de bundan zevk almasını istiyorum." Benden kalkınca, yanıma dönüp boğazım ve göğsüm yanarken, düzensiz bir nefes alıyorum. Bağlı bacaklarımı göğsüme çekip beton zemine tükürüyorum. "Zor yolu deneyeceğiz."

Bacaklarımın arkasında bir şeyin acıttığını hissediyorum ve çığlık atıyorum. Tekrar yapıyor ve ben uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni

bunu engellemek için beni bağlamış.

Lordlar her zaman hile yaptıkları için kazanırlar.

Bu yüzden solucan gibi sürünürüm, ama oda çok küçüktür. Gidecek hiçbir yerim yoktur. Kemerini görürüm ve yüzüme inmeden önce şaplak sesini duyarım.

Ağlayarak, elimden geldiğince top gibi kıvrılıyorum. Bu benim cezam.

Kendimi öldürmeye çalıştım ama başaramadım.

Yanımda diz çöküp yüzümdeki saçları çekerek beni somurtmaya zorladı. "Neden bana acı çektiriyorsun, bebeğim? Hmm? Benim iyi kızım olmak istemiyor musun?"

Yüzüm sümüklerle kaplıydı ve çatlamış dudaklarımdan tuzlu gözyaşlarını yaladım. "E-evet."

"Göster bana, Eve." Ayağa kalktı ve kot pantolonunu, ardından fermuarını açtı. "Bana ne kadar iyi olmak istediğini göster, ben de sana iyi bir kız gibi davranayım."

KIRK DOKUZ

KASHTON

Duşta, başımı duvara dayamış, sırtımdan sıcak su akıyor. Çenem sıkı, yumruklarım başımın yanında.

Birişveren mi?

Evan açgözlüydü. Onu kendine saklamak istiyordu. Eve için ne olmak istiyordu? Pezevenği mi?

Everett'in yaşadığı her şeyi, onu cezalandırmak istiyordu. Masum kadınları kaçırap insan ticareti yapmak için ona yardım etmesini istedi. Ne yaptığını biliyordu. Bunun ona ne kadar acı vereceğini biliyordu.

Başkalarına kendisinin yaşadıklarını yaşatmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Telefonum bip sesi çıkarır ve ben onu banyo tezgahında yanarken görmek için uzaklaştırırım. Bir parçam onu çekiçle parçalamak istiyor. Gelen tüm mesajlar ve videolardan bıktım. Telefon tekrar bip sesi çıkarır ve ben isteksizce suyu kapatıp dışarı çıkarım, kancadan bir havlu alırım.

Eve'in yatak odasından çığlık attığını duyduğumda havluyu kendime sarıyorum.

Banyo kapısını iterek açtım ve tam zamanında yatakta otururken onu gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefes nefeseydi. "Eve?" Hemen yanına koştum. "Ne oldu? Ağrın mı var?"

Yeşil gözleri çılgınca bakıyor ve ben nazikçe saçlarını yüzünden çekiyorum. "Ben..." Yutkunuyor.

"Ne? Ne yapıyorsun?" Örtüyü çekip bacağını kontrol ediyorum. Hala bandajlı ve kan yok, yeni atılan dikişlerin tuttuğuna dair içim rahatlıyor.

"Ben gidiyorum..." Elini ağzına koyuyor ve ben onu yataktan çekip banyoya götürüyorum, bana ne söylemeye çalıştığını çok iyi biliyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, öne eğiliyor ve kusuyor. "Özür dilerim..." diyor ve sonra kuru kusuyor.

"Sorun yok." Saçlarını tutuyorum, arkasına çömelip boş elimle çıplak sırtını ovuyorum. "Sorun yok. Kus, Eve."

Bir kez daha kusar ve sonra geriye yaslanır.

Tuvaleti sifonu çekip tezgahdan telefonumu alıyorum. Devin'e mesaj atıp ilaçların midesini bozup bozmayacağını soruyorum. Hemen cevap veriyor.

Rahatsız etmemesi gerekir. Kendini kötü mü hissediyor? Öyleyse ona bir şey verebilirim.

Cevap yazmaya başlıyorum, ama o sırada onun titrek ayakları üzerinde durduğunu görüyorum. Telefonumu bırakıp ona doğru yürüyorum, ama o bir adım geri çekiliyor ve kollarını kendine sarıyor. Gözleri yaşlı, bakışları yerde ve onu uyandıran şeyin ne olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Isabella bize eğitim verirken altı ayını Carnage'da geçirdim. Eve hayatının yarısından fazlasını cehennemde geçirdi. Önce Carnage, sonra Dollhouse.

Ne gördü rüyasında? Evan mıydı? Ona zarar mı verdi? O kadar uzun süre o kadar çok şeyi bastırdı ki, şimdi ne kadarını hatırlamaya başlayacağını bilemeyiz.

Elimi saçlarımdan geçirirken, onun saçında kusmuk olduğunu fark ettim. Onu geri çekecek kadar hızlı olamadım. "Banyo yapmak ister misin?" diye sordum, ona bunu belirtmek istemedim.

O başını sallar, ben de banyo kapısını kapatıp küvete suyu açarım. Suyun sıcaklığı uygun hale geldiğinde, Jessie'ye kısa bir mesaj atar ve sonra elimi ona uzatırım. O sadece elime bakarken, konuşurum. "Sorun yok, meleşim. Sana yardım edeyim." En son istediğim şey, onun düşüp kendini incitmesidir.

Eve, küvete girmesine yardım etmeme izin veriyor ve dizlerini göğsüne çekip alnını dizlerine yaslıyor.

"Dikişlerin henüz ıslanmamalı, bu yüzden suyu boşaltmam gerekiyor."

Söylediklerimi anladığını gösteren hiçbir işaret vermiyor.

Bir bardak alıp musluktan dolduruyorum ve saçlarına ve sırtına döküyorum.

O öne doğru oturuyor, ben saçını şampuanlayıp saç kremi sürerken hafifçe ileri geri sallanıyor. İşimi bitirince dizlerimin üzerine çöküp ön kollarımı küvetin kenarına dayayarak ona bakıyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum.

Dudaklarını yalayıp, "Özür dilerim" diye fısıldıyor. "Önemli değil."

Yeşil gözleri duvara doğru sabit bir şekilde bakıyor. Elimin arkasını alnına, yanağına ve boynuna koyuyorum. Ateşi olup olmadığını anlayamıyorum. Sıcak geliyor ama bu sıcak sudan da olabilir.

"Jessie sana çorba getiriyor."

Gözlerini bacaklarına indiriyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor ve ekliyor, "Senin de onlar gibi olduğunu söylediğim için. Sen onlar gibi değilsin."

"*Onlar* kim, Eve?" diye soruyorum, ne demek istediğini tahmin etsem de onun benimle konuşmaya devam etmesini istiyorum. Hayatındaki tüm erkekler ona uyuşturucu vermiş. Artık ben de dahilim. Bu, onun evinde ona meydan okuduğum zamankinden farklıydı. O zaman kaçmak için bana uyuşturucu verecekti.

"Babalarımız," diye cevaplar yumuşak bir sesle.

Ağzımı açtım ama o devam etti. "Bana senin iyi bir çocuk olduğunu söyledi ama ona inanmadım. Cehennemden sağ çıkan kimse kutsal çıkmaz." Gözleri rahibe dövmeme takılırken ekledi, "Hepimiz lanetlendik."

O bilmece gibi konuşuyor, bu da Devin'in ona fazla mı verdiğini merak etmeme neden oluyor. "Bunu sana kim söyledi?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve kaşlarım daha da çatıldı. Yorgun görünüyordu... başka bir dünyadaymış gibi, ama cevabı kanımı dondurdu. "Annen."

"Annem mi?" diye tekrar ediyorum.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, gözleri tekrar akan musluğa dönüyor.

"Annem ne olmuş, Eve?" Açıklamasını istiyorum. Annem uzun zamandır ölü. Onu ne zaman görmüş ya da konuşmuş olabilir ki?

Burnunu çeker. "Hayali bir arkadaşım vardı. Yalnızlık insana bunu yapar... olmayan şeyleri görmeni sağlar. O çok güzeldi." Dudaklarının köşesi gülümser. "Sırtına kadar uzanan altın sarısı saçları vardı. Büyük gözleri. Çok parlaktı." Sesi alçalır. "Onun en güzel yanı, hiç morluğu olmamasıydı. Cildi çok canlı ve... mükemmeldi. Onun gibi olmak istiyordum." İç çekerek dudaklarını yalar. "O ve ben bodrumda oynardık."

Annemin orada hapsedildiğini bildiğim için kaskatı kesildim.

"Oraya gittiğimizde, her zaman bir kadın vardı. Soğuk ve aç görünüyordu. Ona yardım etmek istedim... onu özgür bırakmak istedim, ama o bana izin vermedi. Çok tehlikeli olduğunu söyledi. Olması gereken yerde olduğunu söyledi. Bir keresinde, hayali arkadaşımın oraya indiğinde babam beni yakaladı. Onun hücresinin karşısındaki hücreye attı. Kısa bir süre sonra, bodrumda yeni birinin bize katıldığını duydum. O sendin." Durur ve ben yutkunurum. "Ona brownie verdin..." Eve başını eğip suya baktı. "Baban seni buldu, seni asansöre sürükledi. O zaman bana konuştu. 'O iyi bir çocuk. Onlar gibi değil' dedi. İnsanların kötü doğduğuna inanmadığım için ona inanmadım. 'Ona zaman verin... onu değiştirecekler' diye düşündüm."

Elimi yüzümden geçirip derin bir nefes alıyorum, devam etmesini istiyorum ama ona zaman tanıyorum.

"Baban geri geldi, onun hücresinin açtı. Onu dövmeye başladı. Babamın beni onun karşısındaki hücreye attığını bilmiyordu. Benim hücrenin kilidini açtı ve kemerini çıkardı." Omuzları titremeye başlar. "Kemerle bileklerimi birbirine bağladı ve beni yüzüstü hücre kapısına itti, kemerin geri kalanıyla ellerimi başımın üstündeki parmaklıklara bağladı. Parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım. Annem bağırıyordu ve bana tecavüz etmemesi için yalvardı. Tecavüz etmedi ama... başka şeyler yaptı. Tatmin olduktan sonra kapıyı itip

kapıyı çarparak kapattı, beni orada asılı bıraktı. Annen hücresinin zeminine oturdu, elleri parmaklıkları sarmış, hıçkırarak ağlıyordu. Yanımıza geldi ve bize tükürdü, sonra bizi yalnız bıraktı." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Onu silerken, elim titriyordu.

"Kemerleri parmaklıklardan çözmeyi başardım ve oturmayı başardığımda dişlerimle bileklerimi çözdüm. Annen ağlıyordu. Sürekli 'O iyi bir çocuk. Onlar gibi değil' diyordu. Sonra o..." Eve bir saniye durup titrek bir nefes aldı. Söylemek istemediği şeyi biliyorum. Annem intihar etti. "Sonra sadece... sessizlik vardı. Sen aşağı indiğinde sabah olmuştu herhalde. Baban sana onun öldüğünü söyledi. Sen de onun için çığlık atmaya başladın."

Onun bana söylediklerini anlamaya başladıkça kalbim göğsümde güm güm atıyor. Everett, annemin karşısındaki hücrenin köşesinde kıvrılmış duran kızdı. Tam önümde duruyordu. Onu kurtarabilirdim, ama ben zaten ölmüş olan annemi bulmaya odaklanmıştım. Eve'i kurtarmalıydım.

"Bir gün bunu yapacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Bunu sona erdirmе şansım olacak. Tek fark, kimse benim için çığlık atmayacak. Kimse beni özlemeyecek."

Sulanan gözleri benimkilerle buluştu. "Üzgünüm, Kashton. Benim hatam..." Gözleri kızardı. "O gece ben vardım... Benim yüzümden hayatına son verdi." Hıçkırarak devam etti. "Onu senden aldım..."

"Hayır." Elimi uzatıp yüzünü ellerimle okşuyorum. "Bu senin suçun değil, Eve. Hiçbiri senin suçun değildi."

O başını sallar, ben de başımı sallarım. "Hayır. Annem..." İç geçiririm. "O senin kendini suçlamayı istemezdi. Bu kararı o verdi."

"Benim yüzümden." Eve ağlamaya başlar. "Benim suçum... Her şey benim suçum."

"Dur. Dur, Eve," diye sertçe seslenerek dikkatini çekiyorum. Sulanan gözleri benimkilerle buluşuyor ve hızla gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalışıyor. "Kendini suçlamayı bırak, meleğim. Annem..." Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Başka seçeneği olmadığını düşünüyordu. Onun için yaşamaya değer bir hayat değildi. Ama bunu Everett'e söyleyemem, çünkü o iki kez intihar girişiminde bulundu.

Eve gözlerini kırıştırır, alt kirpiklerinden yeni gözyaşları akar. "Annem seninle gurur duyardı, Kashton."

Onun sözleri midemi düğümledi. Eve yanılıyor. Annem benim haline utanırdı. Babam gibi olmamak için ne kadar uğraşsam da, oldum. Karşımda oturan kadın bunun kanıtı.

Bana kaç tane video gönderilirse gönderilsin, onu bırakmayacağım. Fiziksel olarak bodrumda boynunda tasma ile duvara zincirlenmiş durumda olmayabilir, ama hayatı boyunca bana zincirlenmiş olmasını sağlayacağım. Onu benim hanımım yapacağım.

"Hadi," diye emrediyorum, ayağa kalkıp ona da kalkmasına yardım ediyorum. "Saçını kurutacağım. Çorban soğuyacak."

EVERETT

Bir haftadır Kashton'ın yatak odasında kilitliyim. Tek nefes alabildiğim anlar, şu anda olduğu gibi balkonuna çıktığım zamanlar.

Hava sıcak değil, ama soğuk da değil. Onun kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giyip bir şişe su içiyorum. Lanet olası bir içki içmek istiyorum. Jessie beni besliyor ve Kash... O da yanımdan ayrılmıyor.

Sürekli etrafımda dolanıyor ve bana güvenmediğini belli ediyor. Devin'e beni bayılttırıp bacağımı ikinci kez dikmesini sağladığında bunu çok net bir şekilde gösterdi.

Sikişmedik. Aslında bana dokunmadı bile. Bana banyo yaptırıyor ama bana katılmıyor. Aynı yatakta yatıyoruz ama bana yaklaşıyor.

Ya onu korkuttum ya da artık beni çekici bulmuyor. Kimsenin istemediği işe yaramaz bir çöp haline geldim. En azından onun gibi birinin değil. Sadece canları istediğinde para verip sevişmek isteyenlerin.

Keşke beni Carnage'dan kovsa. Beni gönderse. Bu, kabul etmesi daha kolay olurdu.

Haidyn ile de kavga ediyor. Ben uyuduğumu sandıkları sırada koridorda fısıldayarak konuştuklarını duydum. Haidyn benim ilaç almamı istiyor. İntihara meyilli olduğumu düşünüyor. Bir zamanlar öyleydin, ama bugün ölmek istemiyorum.

İlaç almayı reddediyorum. Bu yüzden uyuşturucu kullanmıyorum. Muhtemelen işleri kolaylaştırırlardı. Anıları bulanıklaştırmaya yardımcı olurdu. Ama Lords bana Dollhouse'da bunu yaptı, bu yüzden hiçbir şey almayı reddediyorum. Uzun zamandır kendimi aynı kadın olmadığımı ikna etmeye çalıştım, ama belki de öyleyim.

Kashton benim bozuk olduğumu düşünüyor. Haidyn benim kendime tehlike oluşturduğumu düşünüyor. Ben kendimi iyi hissediyorum. Üçümüz de yanılıyor olamayız. Birisi haklı olmalı. Soru şu ki, hangimiz haklıyız?

"Gitmeliyim Eve," diyor Kashton, balkonuna çıkarken.

Ona bakıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Sonunda. Nefes alabileceğim bir saniyeim olacak. Kendi başıma düşünebileceğim. Yemek siparişlerimi Jessie'ye veriyor ve beni ne zaman yıkayacağına o karar veriyor. Kash saçımı da tarıyor. Tek kendim yaptığım şey dişlerimi fırçalamak ve kışımı silmek. Hayatımı ele geçirmesine izin verdim.

Karşımda oturuyor ve ben ondan uzaklaşıp ormana odaklanıyorum. Bakışları çok yoğun. Her zaman bir şey arıyor ve ona aradığını bulduğunu düşünmesi için bir neden vermek istemiyorum. Haidyn, Kashton'ı kendi tarafına çekmeyi başarır, ben bittim. Gerçek beni tanımasından nefret etsem de, onunla olmaya alıştım. Yalnız ve unutulmuş olmamak nasıl bir şey olduğunu bilmeye alıştım. Yatağa bağlı olsam bile.

"Sadece birkaç saatliğine gideceğiz," diye beni temin ediyor ama sorumu görmezden geliyor. Ayrıca kardeşleriyle birlikte gideceğini de söylüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Devin burada, Jessie de seni kontrol etmek için uğrayacak."

"Tamam." Başımı sallıyorum.

Ayağa kalkar, eğilir ve alnımı öper, sonra odasına geri döner.

Yatak odasının kapısının kapanıp kilitlendiğini duyana kadar sessizce oturuyorum. Kalkıp komodininin yanına gidiyorum. Telefonum şarj oluyor. Günler önce şarjı bitmişti. Kimle konuşmam gerekiyor ki?

Ashtyn beni kızların grup sohbetine ekledi. Bunun beni kızdırmak için olduğunu biliyorum. Blakely ve Elli sürekli bebeklerin fotoğraflarını paylaşıyorlardı ve herkes Laikyn'in bebek partisini planlıyordu.

Buna dayanamadım. Ama Kashton gittiğine göre, kaçırdıklarımı görebilirim.

Telefonumu açtığımda, bip sesi duyuldu ve gelen bir mesaj gördüm. Bir isim ve bir numara vardı.

Adam bir iş buldu. Beni zayıf ya da hasarlı biri olarak görmüyor. Neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve bunu bana vermek istiyor. Adam, ben çalışırken etrafımda dolanmıyor.

Bunu okurken alt dudağımı ısırıyorum. Bu gece için. Birkaç saat sonra.

İhtiyacım olanın bu olduğuna karar veriyorum – dışarı çıkmak, eski halim gibi hissetmek – saçlarımı hızlıca yüksek bir at kuyruğu yapıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, en az makyajı yapıyorum ve giyiniyorum. Kashton ne yapacak? Beni cezalandıracak mı? Beni sikmeyecek bile.

En fazla, ben çılgına dönerken beni yatağa bağlar. Muhtemelen sakinleştirici verecek.

Ben bir erkek için işini bırakacak kadınlardan değilim. Yapmam gereken işler var ve onun beni bakıma muhtaç hasta bir çocukmuşum gibi şımartmasına izin vererek tembellik ettim.

Yirmi dakika içinde hazır olurum ve ön kapıdan çıkarım. Burada tutsak değilim. "Biz" dedi, yani Haidyn ve Saint de onunla birlikte, ama kızların burada olup olmadığından bile emin değilim. Onlar istedikleri gibi gelip gidiyorlar, ben neden gidemiyorum? Jessie ve Devin'i görmedim, bu yüzden ayrılmak kolay oldu.

Randevumun orada olacağından emin olmak için hızlıca bir mesaj attım ve Carnage'ın kapısından çıkarken cep telefonum arabanın hoparlörlerinden çaldı.

KASHTON, gösterge panelimdeki ekranı aydınlattı.

Cevap verip vermemeyi düşündüm, ama şu anda kendimi iyi hissediyorum. Dollhouse'dan döndüklerinden beri hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiştim. "Merhaba, bebeğim." Daha önce hiç sevgi sözcüğü kullanmamıştım, ama bu iyi, küçümseyici bir şekilde doğru geliyor.

"Eve," diye uyarıcı bir şekilde homurdanır.

"Evet?" diye sorarım masumca, arka aynaya bakarak onun peşimde olmadığını kontrol ederim.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye bağırır.

Tabii ki piç kurusu bana takip cihazı takmış. Ya cep telefonuma ya da arabama. Devin'e beni uyuştururken vücuduma bir tane yerleştirmesini istemiş olabilir. "Sadece bir dakikalığına dışarı çıkacağım. Hemen dönerim."

"Eve dön. Hemen."

Eve mi? Carnage benim evim mi oldu? Bunu kabul etmekten nefret ediyorum. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum, ama bunun iyi ruh halimi bozmasına izin vermeyeceğim. "Daha sonra döneceğim."

"Hemen şimdi, Eve," diye bağıyor.

Neden bilmiyorum ama onun bu yönünü seviyorum. Ben itaatkar bir kız değilim. Beni zorlaması gerekecek ama yine de hoşuma gidiyor. "Bunu yapamam." Gülümsüyorum.

Siktir, özgürlük çok güzel. Çatlak pencerelerimden içeri giren hava, istediğim yere gidebilme özgürlüğü. Son bir haftadır ikimiz de diken üstündeyiz. Bana sanki kırılmışım gibi bakıyor. Eğitim videolarımdan birini izlemiş ve artık eskisi gibi değil. Ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyor. Neden beni kovup veda etmiyor?

Onun odasında mahsur kaldığım süre boyunca lanet olası bir döngü içindeydin, ama şimdi daha iyi hissediyorum.

"Kaçmıyorum Kash," diye onu temin ediyorum. "Geri döneceğim..." "Arkanı dön," diye bağıyor. "Hemen."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve ruh halim bozulmaya başlıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Hayır."

"Sana çok yumuşak davrandım." Diye homurdanır.

Kahkaham arabayı doldurur, o umursamaz tavır hızla geri döner. "Bana karşı çok mu yumuşak davranıyorsun? Bu bir şaka, değil mi?" Onu kışkırtırım. Geçen hafta boyunca tek yaptığım, o beni şımartırken odasında çürümeye devam etmektir.

"Everett, hemen şimdi arkanı dönmezsen, seni bulur, çıplak soyup bodrumda zincirle bağlarım."

"Beni eğlenceli zamanlarla tehdit etme," diye alay ediyorum.

O sakın bir nefes alır, ben de uyluklarımı sıkarım, ağzımı tıkadığı ve ona gelmesi için yalvaramadığım halde onun muhteşem yüzünün görüntüleri zihnimde canlanır. *Onun beni sikmesini istiyorum.*

"Sana söz veriyorum Eve, 'iyi vakit' geçireceğin kesin."

Haidyn ile benim hakkımda yeni bir konuşma yapmış gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Belki de bu gece geri dönmeyeceğim.

Ona siktir git demek üzereyken bir mesaj alıyorum. Hızlıca göz gezdiriyorum.

Görüşürüz, güzelim.

Kendime gülümserim ve Kashton'a "Yapman gerekeni yap, Kash" derim.

"Eve..."

Telefonu kapatıyorum.

Motosikletçi barına girerken, Kashton'ın benden önce gelip gelmediğini kontrol etmek için etrafa bakınıyorum. Bu saatte bar oldukça kalabalık. Minyon esmer barın arkasında çalışıyor ve beni görünce gülümsüyor.

"Votka tonik alayım," diyorum ona.

"Tamam." Uzaklaşırken, içkiyi hazırladığını izliyorum ve geri gelip önüme koyuyor.

Yirmi dolar bırakıyorum ve bir adamın içeri girdiğini görüyorum. Ona, "*beni sikmeni istiyorum*" diyen cilveli bir gülümseme atıyorum. Sohbet etmek ya da rol oynamak için havamda değilim. Kashton gelmeden önce işi halletmem lazım. Belki onu yenersem, beni hücreye kilitlemez. Bilemiyorum ama kulağa eğlenceli geliyor. Bir haftadır kimse bana dokunmadı. Şu anda, bana vermek istediği her şeyi kabul ederim. Belki de bu yüzden benimle sevişmek istemiyor. Çünkü benim neden sevişmekten hoşlandığımı biliyor. Neden ona bu kadar çaresizce bağlandığımı biliyor.

Bu düşünce beni ürpertir ve hemen aklımdan çıkarırım.

İçkimi bir yudum bile içmeden adamı motel odama götürüyorum.

Kapıyı benim için açmasına izin veriyorum ve içeri giriyorum. Kapıyı kapatıyor ve ceketini çıkarıp yatağın üzerine koyuyor.

Çantamdan silahımı çıkarır ve ateş ederim, onu tam kafasından vururum. "İğrenç piç," diye tükürürüm.

Kashton'ın arabasının motel odasının önündeki park yerine girme sesi yüzümde bir gülümseme oluşturur. "Bakalım neyin var, koca adam."

ELLİ

KASHTON

Arabamı 111 numaralı odanın önünde gürültüyle durduruyorum. Cep telefonumu elime alıp gelen mesajı okuyorum ve yumruklarımı sıkıyorum.

"Orospu çocuğu!" diye bağırarak direksiyona vuruyorum.

Açıkçası, neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bunun olacağını biliyordum. Ben de bunu istiyordum. Lordlar, onun benim Leydi'm olması için gerekli olan görevi verdiler. Tek yapması gereken bu görevi geçmek, sonra benim olacak.

Eve ile ilgili sorun, onun kim olduğunu bilmeleri. Onun zayıf noktalarını ve onu çılgına çeviren şeyleri biliyorlar. Ve bunu her zaman sana karşı kullanıyorlar. O da farklı olmayacak. Onu ne kadar dayanabileceğini görmek için sınamak istiyorlar. Ve şu anda, onun kırılmadan önce ne kadar az şeyin yeterli olacağı konusunda endişeliyim.

Arabamdan inip motel odasına giriyorum ve o bana dönerek silahını kafama doğrultuyor.

Kapalı kapıya yaslanarak sııttım.

"Vurulma ihtimalinden oldukça mutlu görünüyorsun." Koyu renkli kaşlarını kaldırdı.

Geçen hafta benimle neredeyse hiç konuşmadı. Ben de ona pek bir şey söylemedim. Ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Onun geçmişi ve Haidyn hakkında öğrendiklerim arasında kafam karışmış ve döngü içinde dönüp duruyordum.

Onunla bu konuyu konuşmaya çalışırsam, kötü anıları canlanacağından korkuyorum. Onun zaten yeterince acı çektiğini biliyorum. Özellikle terapistle verdiği tepkiyi gördükten sonra. Ama şu anda, geçen haftaya göre daha çok aşık olduğum kadına benziyor.

Uzun bacaklarını saran siyah skinny jean pantolon, dar bir tişört ve fermuarı açık, uyumlu bir deri ceket giymiş. Ağartılmış sarı saçları yüzünden uzak, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, tek bir teli bile yerinden oynamamış ve makyajı hafif. Sanki onu sinemaya götürmem için hazır gibi görünüyor. İş için değil.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, melek," ona telefonda söylediği şeyi söylüyorum. Onu yalnız bıraktığım anda kaçtığı için çok kızgındım. Onu eve götürüp, çıplak soyup, bir hücreye kapatmak niyetindeydim. Ve aldığım mesajdan sonra, bu hala olabilir, sadece Carnage'da olmayacak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yerde yatan ölü adamı fark ediyorum. Gözlerinin tam ortasına bir kurşun. Kızım asla ıskalamaz. Eğer beni vurursa, en azından bunun ölümcül bir vuruş olacağını biliyorum. Tabii amacının beni sadece yaralamak olması dışında.

O burun kıvrıyor ve silahı komodinin üzerine koymak için hareket ediyor, sonra bana doğru koşuyor. Melekim kavga etmek istiyor. Ona söz vermiştim.

Üzerime atladığında kapıya doğru savruluyorum. Vahşi bir kediyi yıkamaya çalışıyor gibi. Açık elleriyle yüzüme vuruyor, bacakları bacaklarıma dolanıyor. Yürüyorum ve yatağa düşüyorum, avantaj sağlamak için onu altımda ezip geçiyorum. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Onun öfkesini benden çıkarmasına izin veriyorum. Yerdeki ölü adam benim kızım için yeterli değildi. O çok kolay bir hedefti.

Oturarak, çırpınan kollarını yakalayıp onu yüzüstü çeviriyorum. Ben kollarını arkasına getirip bir elimle sabitlerken, diğer elimle kemerimi çıkarırken, o hayal kırıklığıyla çığlık atıyor ve direniyor. Sonra onu tekrar döndürmeden önce kemerimi onun ön kollarının etrafına defalarca sarıyorum. Bağlamama gerek yoktu. Şimdilik bu kadarı yeterli.

"Kash," diye homurdanıyor.

Onun kalçalarının üzerine oturup, nefesini kontrol altına almaya çalışırken ona gülümsüyorum. Ter bile dökmedim. "İstediğin bu muydu, Eve?" diye sakın bir şekilde soruyorum.

Bu onu daha da sinirlendirir. Dişlerini sıkar ve sırtını kamburlaştırır.

"Mezarlıkta geçirdiğimiz o geceyi hatırlıyor musun?" Gözleri benimkilere odaklanıyor ve ben onun üzerine eğiliyorum, dudaklarım onun hızla atan nabzını takip ediyor. "Seni tecavüzcülerden kurtarmamı isteyip istemediğini sorduğumda? Sonra iyi bir fahişe gibi bana yalvararak, istediğim gibi davranmama izin vererek beni ödüllendirebilirdin?"

Sözlerime çılgınca tepki gösterdi. "Siktir git..."

Elimi boğazına doladım ve oturarak, bana bıçak gibi bakan dar gözlerini izledim. "Utanacak bir şey yok, Eve." O nefes almaya çalışırken, ben onun üstüne oturdum. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Boyalı kirpikleri titrer ve vücudu altımda yumuşamaya başlar.

Onu bırakınca, nefes nefese kalır ve öksürür. Onun üstünden kalkıp yatağın kenarına geçerim ve onu oturur pozisyona getiririm. "Derin nefes al, melek," derim, onun hırıltısını dinlerken.

Onun arkasına uzanıp kemerini çözdüm ve yere attım, sonra da ceketini kollarından sıyırdım.

Onu tekrar yatırıp çömelerek botlarını çıkardım. Bağcıkları çözdüm, deliklerden çıkardım ve sonra diğerini de aynı şekilde çıkardım. Sonra ayağa kalkıp kot pantolonunu çözdüm ve titrek bacaklarından aşağı indirdim. "Hayal kırıklığına uğradım. Kavgaya etmek istediğini sanmıştım."

Tek cevabı öksürmek oldu.

Sol ayak bileğini tutup dizini göğsüne doğru büküyorum, sol kolunu aşağı indirip ayakkabı bağcıklarından birini kullanarak bileklerini ayak bileğine bağlıyorum, sonra aynı işlemi diğer ayağına da yapıyorum. En iyisi değil, ama şu anda elimden gelen tek şey bu.

"İç çamaşırın sırlıklam olmuş." Parmaklarımı beyaz tangasının ıslak kısmına sürtüyorum. "Sana dokundu mu? Sana saldırdığında tahrik oldun mu?" diye soruyorum, hala odada bizimle birlikte olan ölü adama atıfta bulunarak.

Hâlâ nefesini kontrol altına almaya çalışıyor ve beni görmezden gelmeyi tercih ediyor.

Titrek vücuduna eğilip yanaklarını tutuyorum. "Eve? Ona benim olan şeye dokunmasına izin mi verdin?"

Çenesini sıkarak cevap vermeyi reddediyor. Odaya göz gezdirip, başlıktan bir yastık çekip yastık kılıfının ucunu tutup yastığı sallıyorum.

"Kash?" diye nefesini tutar.

"Çok geç, melek. Konuşma şansın vardı." Polyester kumaşı önümde tutuyorum, birkaç kez bükerek sıkıca sarıyorum ve sonra başının altına kaydırıyorum, böylece boynuna bir kez dolayabiliyorum.

"Ben..."

Uçlarını sıkıca çekerek sözünü kesiyorum.

Eve biraz kalkar, başı yataktan birkaç santim yukarıda. İleri doğru eğilir ve açılmış dudaklarını nazikçe öperim. "Bu benim haklı olduğumu kanıtlamam, meleğim." Söylediklerimi anlayabilmesi için yavaşça konuşmaya özen gösteririm. Şu anda, şişe yeşili gözleri iri ve henüz akmamış gözyaşlarıyla doludur. Vücudu bağlarından kurtulmaya çalışırken, çaresizce nefes almaya çalışır. "Başka hiçbir erkeğin seni öpmesine, dokunmasına ya da sikmesine izin vermeyeceksin. Kimse benim olanla oynayamaz, anladın mı?"

Dudaklarını büzerek açıp kapatıyor ama hiçbir ses çıkmıyor.

"İşin önemli değil. Başka hiçbir erkek önemli değil. Senin için önemli olan tek şey benim. Sen benim fahişemsin ve benim hanımım olacaksın," diye hatırlatırım ona. O henüz bilmiyor, ama bu çok geçmeden gerçekleşecek.

Dudaklarını bir kez daha öptükten sonra, geri çekilip yastık kılıfını bırakıyorum, ama boynuna dolanmış halde bırakıyorum.

Başı yatağa düşer ve derin bir nefes alır. Kot pantolonumun fermuarını açarım, sertleşmiş penisimi boxer külotumdan çıkarırım ve sonra yatağa sürünürüm. İç çamaşırını kenara iterek, penisimi içine sokarım. O benim için hazırdır.

Telefonda yaptığımız tartışma.

Yerdeki ölü adamla kavga. Yaptığımız azıcık ön sevişme.

Bu onu çok heyecanlandırdı. Onu bağlayıp, kıcını ve amını doldururken köşede oturup kendini tatmin etmesine izin verecek vaktim yok. Şu anda yapabileceğim en yakın şey bu. O mesajı aldığımdan beri zamanla yarışıyorum.

Öne eğilip kollarımı dizlerinin arkasına koyuyorum, ayaklarını ve kollarını havaya kaldırıyorum.

Bu pozisyonda inliyor, sırtını kamburlaştırmaya çalışıyor, ama ağırlığım onun üzerinde. "Sana sikmemi istemek için yalvar," emrediyorum. "Benim kirli meleğim ol ve iyi bir fahişe gibi bana yalvar."

"Lütfen." Dudaklarını yaladıktan sonra derin bir nefes aldı. "Lütfen, Kash... beni sik. Beni sikmen lazım."

Kalçalarımı geri çekip ileri doğru sertçe vuruyorum, vücudu titriyor. Tekrar yapıyorum ve gözleri kapanıyor.

"İhtiyacım var..." "Seni sikerken bana bak."

Gözleri birden açılır ve ona yumuşak bir gülümseme atarım. Lanet olsun, o kadar güzel ki. "Neye ihtiyacın var, Eve? Söyle bana." Yavaşça sikimi çıkarırım ve onu hemen ihtiyaç duyduğu amına sokmadığımda, altında ihtiyaçtan kıvranmasını izlerim.

"Bana acı çektirmeni istiyorum," diye fısıldadı.

Kızım acıyı gerçekten seviyor. "Sakın gözlerini kapatma. Gözlerini bana dikmeni istiyorum, meleğim. Anladın mı?"

"Gözlerim senin üzerinde," diye kabul ediyor.

Acı veren sert sikimi yavaşça amına sokuyorum, nefesinin kesilme sesini seviyorum. Hala boynuna sarılmış yastık kılıfının iki ucunu tutuyorum, parmaklarımı kumaşın üzerine sıkıca bastırıp yatağa tutuyorum, güzel gözyaşlarıyla dolu gözlerinin başının arkasına yuvarlanmasını izleyene kadar sıkı amını sikerek bir kez daha nefesini kesiyorum.

EVERETT

Sert ve ucuz şilteye uzanmış, tavana bakarken Kashton yanımda dirseğiyle kendini destekliyor. Serbest eliyle boynumu hafifçe okşuyor. Oda sonunda dönmeyi bıraktı ve nefesimi kontrol altına aldım, onun spermi benim amımdan akıyor.

Utanmam gerekirdi. Boşaldım. Eğitimli bir fahişe gibi, piercingli sikinin üzerine boşaldım. Ama istediğim de buydu. Beni kovaladı ve kim olduğumu hatırlattı: onun.

"Nasıl hissediyorsun?" Sessizliği bozdu.

Vücudumu okşayan endişeli mavi gözlerine bakıyorum.

"Hastalanmayacağım," diye onu temin ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor

ve bana inanmıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Senin düşündüğün kadar kırılgan değilim." Beni boğduktan sonra boğazımı temizlemek zorunda kaldığım için neredeyse gözlerimi deviriyorum. Başım çok ağrıyor ama onun dışında vücudum harika hissediyor.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Sana saldırmasaydım benimle yatacak mıydın?" O, hakimiyetini ortaya koymak istiyordu. Beni yerime oturtmak istiyordu. Bu yüzden yaptım yaptığımı ve onun beni zayıf görmediğini bilmem gerekiyordu. Aklımdan geçenleri söylemek için sesimi alçaltıyorum. "Bir haftadır bana dokunmadın, Kash."

Yüzümü avuçlayarak, yumuşak mavi gözleri benimkileri arıyor. "Seni korkutmak istemedim," diye itiraf ediyor ve ben bu düşünceyi onun kafasına soktuğum için kendimden nefret ediyorum. "Bana inanmadığını biliyorum, ama gerçekten doğru olanı yapmaya çalışıyorum, ama bunun ne olduğunu bilmiyorum." Konuşmak için ağzımı açıyorum, ama o devam ediyor. "Kimse senin duygularını veya genel ruh sağlığını umursamadı. Benim umursamam o kadar kötü mü?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, çünkü sorunlarımdan veya geçmişimden bahsetmektense beni bağlayıp sikmesini tercih ederim. Ben berbat durumdayım.

"Sana bakmak istiyorum."

"Bunu beni bodrumda zincirleyerek mi başaracaksın?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, telefon görüşmemizdeki tartışmamıza atıfta bulunarak.

"Evet," diye basitçe cevaplar, bu da beni gergin bir şekilde yutkunmaya ve boğazımın ne kadar hassas olduğuna şaşımaya neden olur.

Onun annesi. Kashton onu hayal kırıklığına uğrattı. Onu günlerce kilitli gördü ve bir parçası, o orada olduğu sürece, babasının onu yaşamaya zorladığı dünyadan güvende olduğunu biliyordu. Kashton, beni korumanın tek yolunun beni bir hücreye atıp

tek anahtarı elinde tutmak olduğunu düşünüyor. Ondan başka kimse bana dokunamayacak. Bu hem hoş hem de korkutucu geliyor.

Her zaman kafesteydim. Orası benim evim oldu. Bu yüzden mi onun için Carnage'a bu kadar çabuk geri döndüm? Uzun zamandır tek bildiğim şey buydu. Acıyı, onun dokunuşunu ve onu memnun etme ihtiyacını arzuluyorum. Geçmişim beni, onun geçmişi kadar, olduğum kişiye dönüştürdü.

Ben otururken, o da aynı şeyi yaparken eli boynumdan düşer. Yataktan kalkarım ve aynaya sırtımı dönerek ona bakarım, o ise karşı tarafta durmaktadır. "Kot pantolonumu uzatır mısın?" O, pantolonu yatağın o tarafında çıkarmıştı.

"Soyun," diye emrediyor, şimdi ateşli bakışları gömleğime düşüyor. "Giysilerine ihtiyacın yok."

"Eve gitmem gerek." Bu gece onun oyuncağı olmak istesem de, buradan çıkmamız gerek. Ölen adamın cesedinin kaldırılması için bu işi aramam gerek.

"Arabayı bırak. Benimle geleceksin," diyor. Sorun çözüldü. "değilim, arabamı burada bırakmıyorum." Kahretsin, o her zamankinden daha her zamankinden daha mantıksız davranıyor. "Çalınır." En azından, zorla girilir.

"Sana yeni bir tane alacağım. Ne istersen."

Lanet olsun. "Arabamı seviyorum. Arabamı istiyorum." Şımarık bir çocuk gibi konuşuyorum, ama o da pislik gibi davranıyor.

Cep telefonu çalıyor, cebinden çıkarıp mesajı okuyor. Sonra telefonu cebine koyuyor, eğilip kot pantolonumu alıyor. "Hadi." Onu yatağın ortasına atıyor. "Ama bil ki, yakında onu yine senden çıkaracağım."

Kot pantolonumu alıp hızla tuvalete gidiyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra pantolonumu giyiyorum ve telefonumun çaldığını duyuyorum.

Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı açtığımda, yazılanları görünce midem düğümlenir.

FIFTY-ONE

KASHTON

Az önce görevini aldı. Cep telefonunu sıkıca tutarken tüm vücudunun gerginleşmesinden bunu anlayabiliyorum.

Bir mesaj onun gecesini değiştirdi.

Motel odasından çıkıp arabadan çantamı almam gerekiyor. Onu Carnage'a geri götürmek için hazırlıklı gelmişim. Şimdi bunu farklı bir amaç için kullanacağım. Odaya geri döndüğümde, o bankta oturmuş botlarının bağcıklarını bağlıyor. Bağcıkları bağlamaya çalışırken ellerinin titrediğini görebiliyorum.

"Bir mesaj aldım," diyor bana.

Çantamı yatağın üzerine bırakıyorum ve o omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor. Yanına gidip çömelıyorum ve ayakkabılarını bağlamaya başlıyorum. "Ben de." Aslında iki tane aldım. Ama kim sayıyor ki? Ayakkabı bağcıklarını bağlarken ona bakıyorum ve bir sonrakine geçiyorum.

O iç geçirir ve boş eliyle dağınık at kuyruğunu sinirli bir şekilde okşar. "Şimdi ne olacak?"

"Yapmam gerekeni yaparım," diye cevaplıyorum ve o, ne demek istediğimi anlayarak yutkunuyor. Onu bırakmayacağım ve Lordlar başka türlü düşünüyorsa, siktirip gidebilirler. Diğerini bağladığımda ayağa kalkıyorum ve ellerini tutup onu ayağa kaldırıyorum. "Üzgünüm."

Alt dudağını ısırarak gözlerini tişörtünden ayırır. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

O benim geçmişini kastettiğimi sanıyor, ama ben onun geleceğini kastediyorum. "Seni benden nefret ettireceğim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Senden asla nefret edemem, Kashton. Sadece... sinirliydim."

Geçen hafta ona yaptıklarımı kastediyor. Terapist, onu bağlayıp sakinleştirici verdi. Ona bundan çok daha kötüsünü yapabileceğimi bilmeli. "Seni mahvedeceğim, Eve," diye itiraf ediyorum. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Lordların senden yapmamı istediklerini?"

Yavaşça başını sallıyor.

Bill ve Sin bana bunun olacağını söylemişlerdi, ben de onlara onun bunu kaldırabileceğini söylemiştim. Şimdi bildiklerimden sonra, onun bunu kaldırabileceğinden o kadar emin değilim, ama bunu durdurmanın bir yolu yok.

Güzel yeşil gözleri odayı tarıyor, benimkilerle buluşamıyor. "Sana güveniyorum, Kashton," diye fısıldıyor.

"Seni seviyorum." Öne eğilip alnına nazikçe öpüyorum. Geri çekilip çantasına uzanıyorum ve araba anahtarlarını çıkarıyorum. Onları cebime koyup, bankta yanında duran cep telefonunu alıyorum. "Sana 60 saniye öncelik vereceğim."

Kafasını şaşkınlıkla yana eğiyor. "Koş."

O kapıdan dışarı koşar, ben de sigara paketimi ve Zippo çakmağımı çıkarır, yatağın ucuna otururum.

Onun telefonunu kullanarak bir numarayı arar, cevap vermesini beklerken sigaramı yakarım.

"Alo?" diye tanıdık bir ses geliyor.

"Ben Kash," diyorum, çünkü bu numarayı tanımayacaktır. "Bir dakikan var mı?"

"Bir saniye," diye fısıldar ve ben bir nefes çekerim, nikotinin ciğerlerimi doldurmasına izin veririm. Genelde bu beni sakinleştirir. Ama şu anda hiçbir işe yaramıyor. "Ne oluyor dostum?"

"Carnage'da mısın?"

"Evet. Saint ve Haidyn sana kızgın. Takip cihazını çıkarmışsın."

Evet. Eve telefonu yüzüme kapattıktan sonra kardeşlerimi terk ettiğim anda o kaltağı ortadan kaldırdım. Evan'ı aramak için Dollhouse'daydık. Bill onun orada olabileceğini düşünüyordu. Saint konuşmuyordu ve Haidyn, Eve'in yalnız bırakılamayacağına dair fikrini dile getiriyordu. Takip cihazımı saklandığım için çıkarmadım. Haidyn'i Eve'e yönlendirmek istemediğim için çıkarmadım. Şu anda ona koruyucu ağabey kompleksi var. Bunun için minnettar olsam da, onun ona ihtiyacı yok. Benim bana ihtiyacı var. Özellikle de görevini aldığım şu anda. Haidyn, ona yapmak üzere olduğum şeyi yapmama asla izin vermez.

"Neye ihtiyacın var?" Sin, sessizliğime karşılık sorar.

"Eve'in inisiyasyon görevi için talimatları aldım. Sana bir liste ve adres göndereceğim."

"Ne zamana kadar lazım?"

"Bir saat içinde," derim, mesajlaşma uygulamasına geçip listeyi yazıp Gönder'e basarak ona gönderirim. "Gönderildi." Sonra mesajı silerim, böylece daha sonra geri dönüp okuyamaz.

Bir saniye sonra, "Lanet olsun," diye tıslar. Mesajımı okumuştur. Sonra boğazını temizler. "Orada görüşürüz."

"Bu aramızda kalacak." Bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissediyorum. Belki de kendi akıl sağlığım için, çünkü yapmak üzere olduğum şey delilik. Onu incitmek istemiyorum, ama onu elde tutmak için Lordların istediği her şeyi yapacağım.

"Elbette."

Telefonu kapatıyor ve ben de ayağa kalkıp saatime bakmadan önce son bir nefes çekiyorum.

Zaman doldu, melek.

EVERETT

O arkamda olduğunu bilerek koşuyorum. Anahtarlarımı aldı, bu yüzden arabamı kullanmam mümkün değil. Beni yorgun, adrenalin dolu ve bitkin bir halde yürümemi istiyor. Ben çok yorgun ve mücadele edemeyecek durumda olursam, onun işi daha kolay olur.

Dışarısı karanlık ve nereye gittiğimi görmekte zorlanıyorum. Bu beni yavaşlatıyor. Motelden çıktığım anda,

arkasındaki ormana doğru koştı. O pislik beni tekmeleyip bağırarak arabasına geri götürmek zorunda kalacak. Deri ceketimi attım, ama en azından bu gece topuklu giymemiştım. İş için seksi görünmekle ilgili değildi. Rahatlık ile ilgiliydi. Yemeğimle oynamayacaktım. Hızlıca girip çıkacaktım. Sorunsuz. Tanrım, ne kadar yanılmışım.

Bacağım tamamen iyileşmemiştı, ama daha iyiydi. Şimdi yanıyor ve dikişlerimin açılıp kanamadığından emin olmak için sürekli dokunuyorum.

Mesajda tek bir kelime vardı: Dollhouse.

Son duyduğumda, artık faaliyette değildi. Isabella Carnage'da hapsedildiğinden beri.

Neden oraya?

Ondan ne yapmasını istiyorlar?

"Seni mahvedeceğim, Eve."

O çok kendinden emindi ve yapması gereken ne varsa yapacağından hiç şüphem yok. Bunu bana zaten kanıtladı. Ama ben de aynısını yapabilir miyim?

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Yapabilirsin," diyorum kendime. O bana inanıyor. Ben de kendime inanmalıyım. Bu, onun hala beni istediğini kanıtıyor, değil mi? Onun için denemeliyim. Bizim için.

Duruyorum; bacaklarım titriyor, kalbim deli gibi atıyor. Nefes alamıyorum. Kıçımın üstüne düşüyorum, sırtımı ağaca dayayıp ağzımı elimle kapatıyorum. Kim bilir ne kadar yakındır.

Neden bu oyunu oynadığımızı bile bilmiyorum. Neden kaçmama izin verdi? Bu da onun boktan saklambaç oyunlarından biri mi? O seferden başka hiç oynamadık ki.

O da bir mesaj aldığını söyledi. Belki onunki benimkinden farklıydı? Daha fazla talimat mı?

Ya da belki sadece beni tahrik etmek istiyor. Kashton, kovalamacanın beni heyecanlandırıldığını biliyor. Kahretsin, şu anda ıslandım ve iç çamaşırım sadece amımdan sızan onun menisiyle ıslanmadı.

Ama ona kolaylık göstermeyeceğim. Beni istiyorsa, bunun için çabalaması gerekecek.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıyorum, ellerimi dizlerime koyup eğiliyorum ve tekrar koşmaya başlamadan önce nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

bunu bütün gece sürdürebilirim.

Dalların kırılma sesi beni ayağa kaldırır ve gevşemiş at kuyruğunu yüzümden çekip atarım. Ses yine sağımdan gelir ve dönüp onun orada olup olmadığını bakmak için başımı çeviririm, ama hiçbir şey görmem. Dönüp ters yönde koşmak için adım atarım, ama sert bir şeye çarparım. Şaşkınlıkla bağırırım ve yukarı bakınca tanıdık bir çift gözle karşılaşırım. Karanlık gecede bile, gözleri açık mavi renkte parıldamaktadır.

"Yakaladım seni, melek," diyor Kashton.

Her zamanki oyunumuzda olduğu gibi sırtmasını veya gülmesini bekliyorum, ama bu sefer öyle değil. Bunun yerine, güzel gözlerinde hiçbir şakacılık yok.

Gergin bir şekilde yutkunuyorum. Korkum her saniye artıyor. Çok korkuyorum. Kashton'dan değil, bundan sonra beni sevmeyecek olma ihtimalinden. Ya beni bir kenara atarsa ve ben yapayalnız ve yıkılmış kalırsam? Ya bu beni mahvederse, tutunduğum azıcık akıl sağlığımı da çalıp beni uçurumun kenarına atarsa? O artık umursamadan önce kaç kez çıldırırım? Kendime dönemeyecek hale gelmeden ne kadar ileri gidebilirim? Yeniden canlı hissetmek yıllarımı aldı. Belki de bir daha asla bu hale dönemem.

"Fikrimi değiştirdim," diye aceleyle söylüyorum. Beni orada ne kadar tutacaklar? Bir yıl daha mı? Bir daha hayatta kalamayacağım.

"Bunun için çok geç, Eve."

"Hayır." Başımı sallayarak bir adım geri çekildim. "Yaptıklarımızı kontrol etmek için Lordlara ihtiyacımız yok."

O hiçbir şey söylemiyor.

"Birlikte olabiliriz, Kash. Bugüne kadar öyle yaptık." Lordlar ve onların saçma kuralları canı cehenneme. "Onların iznine ihtiyacımız yok," diye bağırırım.

"Yakında her şey bitecek," diye söz veriyor. İlk kez ona inanmıyorum.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kollarımı kendime doluyorum. Savunmasız olmaktan hoşlanmıyorum, ama onun bana yaptığı gibi ona yalan söyleyemem.

"Mesele de bu." Kapüşonlu ceketinin cebine elini soktu. "Bana seni cehenneme çevirmemi istiyorlar. Ve ben de bunu yapacağım."

İtirafı karşısında omurgamdan bir ürperti geçer. "Oraya geri dönmeyeceğim." Gözlerim yaşlarla dolar.

Geçen sefer zorla götürüldüm. Kimse isteyerek gitmez. Delirmiş olmaları gerekir.

"Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın. Bu senin iyiliğin için, melek. Göreceksin."

Kaçmak için dönüp koşmaya başlıyorum, ama elini arkamdan ağzıma kapatıp beni tekrar önüne çekiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum, ama nafiye. Boynumda bir batma hissediyorum, gözlerim ağırlaşıyor, ellerim yanlarıma düşüyor.

Lütfen... hayır.

Dizlerim tutunmayınca beni kaldırır ve beni motele geri taşıırken gözlerim kapanır.

ELLİ İKİ

KASHTON

Dollhouse'a varıyorum ve Sin'in arabasının beni beklediğini görüyorum. Arabadan inip arabaya doğru yürüyorum.

"Anladım." Yolcu kapısını benim için açıyor.

"Teşekkürler." Elimi uzatıp benim için topladığı çantayı alıyorum.

Sırt çantasını omzuna atıyor. "Bana ihtiyacın olursa
"Hayır. Elli ve bebeklerin yanına git."

"Hayır. Elli ve bebeklerin yanına git."

"Bill bu hafta şehir dışında. Annem yardım etmek için bizim evde kalıyor."

Ona ihtiyacım olmadığını söylemeye başlıyorum ama o karşılık veriyor: "Yoluna çıkmayacağım. İhtiyacın olursa burada olduğumu bil yeter." Yolcu kapısını kapatıyor.

Bir şey ters giderse, burada fazladan bir kişinin olması zarar vermez herhalde.

"Ne zaman başlaman gerekiyor?"

Saatime bakmak için kapüşonlu ceketimin kolunu sıvadım. "Yirmi dakikam var."

"O iyi mi?" Sin arabama bakıyor ama camlarım karartılmış olduğu için içeriyi göremiyor.

İç çekiyorum. "Şimdilik. Ona sakinleştirici verdim, ama yakında uyanacak."

"Çantayı ben taşıyayım, sen onu al." Çantayı elimden alır ve beni arabama kadar takip eder.

Yolcu kapısını açıp onu kucağıma alıyorum ve Sin'i takip ederek merdivenlerden Dollhouse'a çıkıyorum. Evde tüyler ürpertici bir hava var. Carnage'ın soğuk bir yer olduğunu düşünürdüm, ama burası onunla kıyaslanamaz.

"Tam zamanında." Bir Lord, saatine bakarak büyük fuayeye girer. "Gelmeyeceğinden endişelendim."

Sin'e bakıyorum, Lord'dan gözlerini ayırmadan çenesini sıkıyor ve içinden küfrediyor.

"Neden buradasın lan?" Eve kollarımda inerken ben de sertçe soruyorum.

Her an uyanabilir.

Lord ceketini çıkarır ve sağdaki sandalyenin üzerine katlar. "Seninle aynı. Talimatları içeren bir mesaj aldım."

"Neden seni gönderdiler ki?" Sin homurdanır. Onu burada görmek beni şaşırttığı kadar onu da şaşırtmış olduğu bellidir.

Bill gözlerini kollarımdaki Eve'e indirir. "Kashton'ın işi hallettiğinden emin olmak için."

EVERETT

Thunk... Thunk...

Sarhoş gibi hissediyorum. Sanki topuklu ayakkabılarla çakıllı bir yolda sisin içinde yürüyor gibiyim. Her şey dengesiz ve hiçbir şey göremiyorum.

Güm... Güm...

Zonklayan kafamın arkasında bir ses var. Tekrar tekrar.

Ağır gözlerimi açıyorum ve üstümde birbiri ardına geçen loş ışıkları görüyorum.

Kollarım başımın üstünde ve sırtımda çiviler derimi çiziyormuş gibi hissediyorum. Yanıyor.

Güm... Güm...

Bu ses de ne?

Gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum ve başka bir ışık geçiyor. Sanki yavaş çekimde hareket eden yürüyen merdivenlerden birinde yatıyormuşum gibi hissediyorum.

Güm... Güm...

Görüşüm sisin dağılması gibi netleşmeye başladıkça, duyularımı geri kazanmaya başlıyorum. Sırtımın altındaki soğuk çivilerin aslında beton zemin olduğunu ve beni çiziyormuş gibi hissetmemin sebebinin hareket etmem olduğunu anlıyorum.

Başımı kaldırdığımda Kashton'ın sırtını görüyorum. Beyaz tişörtü, kaslı vücuduna gergin bir şekilde yapışmış. Şapkasını ters takmış ve sol omzunda bir ip var. İp, ayak bileklerime bağlı ve beni koridorda sürüklemek için kullanıyor.

Oturmaya çalışıyorum ama kollarımı henüz kullanamıyorum.

Güm... Güm...

Aniden, sesin anlamı belli oluyor. Beton zeminde yürüyen botlarının sesi. Yavaş ve istikrarlı. Acele etmiyor.

"Ka-sh?" Sesim çatallanıyor ve beni duyduğundan emin değilim.

Başım artık daha fazla dik duramayacak şekilde yere düşer ve beni sürüklerken saçımı çekmesinden dolayı kafa derim yanar. Bu da baş ağrısını açıklıyor. Amaçsızca etrafa bakınırken bir şey dikkatimi çeker. Geçtiğimiz kapıların üzerinde kırmızı ampuller vardır.

Dollhouse'dayız. Buraya geri döndüğümüzü düşününce kalbim göğsümde atıyor.

Birdenbire anılarım geri geliyor. Motelde, bana kaçmamı söyleyen, beni yakalayan o. Bana ilaç verip buraya getirdi.

"Seni mahvedeceğim, Eve."

Panik göğsümü sıkıştırıyor ve savaş ya da kaç tepkisi devreye giriyor. Tüm gücümü kullanarak karnımın üstüne dönüyor ve ellerimle onu durdurmak için tutunacak bir şey arıyorum.

Hayır. Hayır. Bunu yapamam. Burada olamam.

"Günaydın, Eve," sesi duvarlardan yankılanıyor. Sabah mı? Orman karanlıktı. Ne kadar zamandır baygındım? "Kashton. Lütfen yapma..." Boğazım düğümleniyor, bana ne yapabileceğini düşünerek. bana neler yapabileceğini düşününce boğazım düğümleniyor. "Burada olmak istemiyorum. Beni eve götür. Lütfen..." O beni koridorda sürüklemeye devam ederken ona yalvarıyorum.

Komik, Carnage'dan ayrılmak istiyordum, ama şimdi olmak istediğim tek yer orası. Bağlı ayaklarımla tekmelemeye ve vücudumu bükerek onu yavaşlatmaya çalışıyorum

onu yavaşlatmaya çalışıyorum, ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Ellerim kapı çerçevesine uzanıyor, ama çok uzak.

"Üzgünüm, melek. İyi bir fahişe olduğunu kanıtlayana kadar buradan ayrılamayız."

Onun sözleri üzerine nefesim kesilir ve onu bir kez daha durdurmak için ellerimi betona vururum. Parmaklarım yanar ve tırnaklarım soğuk zeminde sürtünerek kırılır.

İpi sertçe çekerek beni öne doğru çekiyor ve duruyoruz. Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama ağırlığı üzerimde.

"Kashton. Dur," diye bağıryorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Lütfen... bunu yapma."

Kollarımı yakalayıp arkama doğru çeker, bileklerimi ip ile birbirine bağlar. Sonra beni sırt üstü çevirir.

Boynumu geriye doğru eğip çığlık atıyorum, umarım biri beni duyar. Kim olursa olsun. Ama daha önce de buradaydım ve beni kurtaracak kimse yok.

Elini ağzıma kapatarak beni susturur ve başımı aşağıya doğru bastırır. Serbest eliyle yüzümdeki dağınık saçlarımı nazikçe geriye iter. "Sorun yok, Eve. Daha önce de bebek oldun. Geçen seferki kadar keyif almanı sağlayacağım."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. O çok soğuk. Kalpsiz. Bu, aşık olduğum Kashton değil. Nasıl böyle değişebilir? Onun beni sevebileceğini düşünerek nasıl bu kadar aptal olabildim?

Elini yüzümden çekip, kapüşonlu sweatshirtinden başka bir ip çıkarır ve boynuma dolamaya başlar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, panik içinde. "Dur." Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama nafiye. Hayal kırıklığıyla çığlık atıyorum ve öfkeli gözyaşları gözlerimden akıyor.

Çekerek, boynuma dolanan ipi çekerek beni ayağa kaldırır ve bir anlığına nefesimi keser. Titreyen bacaklarımla beni ileri doğru iter ve kollarım arkamda bağlı olduğu için onun vücuduna çarparak sendelerim. Beni odanın ortasında durdurur, boynumdaki fazla ipi başımızın üstüne, bir duvardan diğerine uzanan bir borunun üzerine atar. Sonra arkama geçer ve ipi boynumun arkasına bağlar.

"Kashton." Vücudum titriyor ve yutkunmaya çalışıyorum. Boğuluyorum.

"Topuklu ayakkabılarını çıkar," diye emrediyor.

Beni çıplak soydu ama topuklu ayakkabı giydirdi? Neden? Kimle konuştuğunu görmek için dönmeye çalışıyorum ama ip buna izin vermiyor.

Ayak bileklerimdeki ip kesiliyor ve sonra biri bacağımı tutuyor, dizimi büküyor ve topuğum düşmeden onu çıkarıyor.

Parmak uçlarımda durmak zorunda kaldığımda paniğim artıyor. Aynısı diğerine de yapıyor. İp gerildiğinde çığlık atıyorum, boynum ve yanağımın yan tarafına sürtünerek hassas cildimi çekiyor ve başımı yana eğmek zorunda kalıyorum.

İki elini yüzüme koyar ve bakışlarını karşılamamı sağlar. "Sen benim seninle oynamamı seviyorsun."

"Hayır," diye tek kelimeyle boğuk bir sesle söylüyorum. "Lütfen... Size yalvarıyorum." İtiraf veya adak sırasında pek çok Lord'un hayatları için yalvardığını gördüm, ama şimdiye kadar bunu hiç anlamamıştım. Sesinden başka hiçbir şeyin kalmadığında, onu kullanırsın.

Bir zamanlar güzel olan mavi gözleri artık ölü. Şimdi onların yerini ruhsuz kara delikler almış. Bunu daha önce de gördüm. Burada, Dollhouse'da. Burada yaşayan ve ruhunu ele geçiren bir kötülük var. Kimse bundan kaçamaz. "Sorun yok, Eve. Keyfini çıkar. Bunu sana düğün hediyem olarak düşün."

Kafamı sallıyorum ve ip derimi yırtıyor. Kaşınıyor ve ellerim arkamda bağlı olduğu için kullanamadığım için ayakta durmak daha da zorlaşıyor.

O uzaklaşır, beni bırakır ve kapüşonlu sweatshirt'ünden bir Sharpie kalemi çıkarır. Göğsüme ve uyluklarıma bir şeyler yazar, sonra arkama geçip kıcıma da bir şeyler yazar.

Sonra bana sırtını dönerek, birkaç metre ötedeki bir sandalyeye doğru yürüdü. Sandalyenin üzerinde bir kutu vardı. İçinde bir şeyle ıslatılmış gibi görünen bir bez çıkardı, çünkü onu betonun üzerinde sıktı ve içindeki sıvı titreyen bacaklarıma sıçradı.

Bana geri dönerek, bezi dudaklarımin arasına sokar ve ağzımı ekşi bir tat doldurur.

"Yut şunu," diye emretti ve benim yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Hızla gözlerimi kırptıştırıp yutkunuyorum ve bu beni boğuyor. Bez parçasının etrafından nefes almak için ağzımı daha fazla açmaya çalışıyorum. Bana bir saniye veriyor

ve sonra gevşek uçları tekrar içeri sokar.

"Aferin kızım," diye övüyor beni, sonra rulodan şeffaf bant koparıyor. Bantı başımın etrafına sarıyor, ağızındaki ıslak bezi sabitliyor.

Sonra üzerine bir şeyler yazıyor. Sharpie kalemini odanın diğer ucuna fırlatıyor, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü kavırıyor ve başımı geriye doğru zorluyor.

"Uylukların '*serbest kullanım*', göğsün '*Kashton'ın fahişesi*' ve kığın '*beni tecavüz et*' diyor. Ağızındaki bant ise '*Kashton'ın oyuncak bebeği*' diyor."

Dengemi sağlamaya çalışırken bezin içine hıçkırarak ağlıyorum. Bacaklarım gerilmekten dolayı çoktan yanıyor ve kramp giriyor.

"Lordlar senin işe yaramaz olduğunu kanıtlamamı istiyorlar, Eve." Soğuk gözleri benimkilere dik dik bakıyor. "Bu yüzden Lordların seni sikmesine izin vereceğim. Spermli amından akacak. Güzel bacaklarından aşağı akacak." Serbest elini bacaklarımın arasına indiriyor ve parmaklarını amımın üzerinde gezdiriyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama parmak uçlarımda durmak zorunda kalıyorum.

Bana, kalbimin korkudan atlamasına neden olan bir gülümseme atıyor. "İslandın, melek. Gördün mü? Sonuçta senin için o kadar da zor olmayacak."

Kafamı sallayarak inkar etmeye çalışıyorum. İslanmadım. Bu bir oyun değil. Kimsenin buradan ayrılmayacağını anlamıyor mu? En azından geldiği gibi aynı kişi olarak ayrılmayacağını.

"Bir şey daha var." Kafamı geriye doğru itiyor, bırakıyor ve uzaklaşıyor. Sandalyenin üzerinde duran kutuyu alıyor ve bana getiriyor.

"Her lord bir hatıra alır." Yüzüme bir jilet bıçağı tutuşturur ve gözlerim onun gözlerine doğru açılır. "Seni kesecekler. Seni siktiği her sik için bir işaret."

Tıkacı ağızımda çığlık atıyorum ve yeni gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken iplerle mücadele ediyorum. Kurtulmak için çaresizim, sessizce bana acıyıp beni bırakmasını umuyorum.

"Onları sıraya diz," diye emrediyor. Bir sandalyeyi kapıp ters çeviriyor, kollarını sandalyenin üstüne koyuyor ve beni tecavüz ederken izlemek için evin en iyi koltuğuna yerleşiyor.

Ben onun kurbanıyım. Bir şey istiyor ve Lordlar ona bunu bu şekilde verecekler. Tek yapması gereken beni onlara vermek.

Ama bundan sonra beni neden istesin ki? Neden beni kırıp kullanmak istesin? Beni sevdiğini sanıyordum. Beni koruması gerekiyordu.

Sert eller uyluklarıma dokunur ve ben bağlarımdan kurtulmaya çalışırım. İp bir anlığına nefesimi keser, burnum akar ve kalbim göğsümde o kadar hızlı atar ki kalp krizi geçireceğimden korkarım.

Kulağımda kan basıncı yükseliyor ve ayak bileklerimin tekmelendiğini fark ettiğimde hıçkırmaya başlıyorum, nefes alabilmek için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum.

Bu noktada tek seçenek ölüm. Tek umudum, öldürdükten sonra beni öldürmesi.

"Everett?" Bir el yüzüme dokunuyor ve bu nazik dokunuşla irkiliyorum. "Bana bak, Eve."

Şişmiş gözlerimi açtığımda Kashton'ın önümde durduğunu görüyorum. "Hoş geldin meleğim," diyor ve bana gülümsüyor. Bu gülümseme soğuk hissettiğim gibi. Elini geri çekince, kanlı olduğunu görüyorum. "Benim için çok iyi bir şey yaptın. Yapacağını biliyordum."

Konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ağzım hala tıkanmış durumda; bant hala zonklayan başımın etrafına sarılmış durumda.

Hâlâ odanın ortasında, boynumda ip, kollarım arkamda bağlı, parmak uçlarımda duruyorum.

Keşke ölseydim.

"Görmek ister misin?" O lanet olası şeytani gülümseme hala yüzünde. "Sana göstereyim." Uzaklaşıp, boy aynasıyla geri geliyor ve onu önüme tutuyor.

Gördüğüm şey midemi bulandırıyor. Her yerim kan içinde. Kanla karışık sperm titrek bacaklarımdan aşağı akıyor. Üzerime Sharpie kalemiyle yazılan kelimeler ön planda ve ortada. Derin kesikler o kadar derin ki derimin bazı kısımları

sarkıyor. Tek iyi yanı, bunu hissedememem. Belki de çok fazla kan kaybetmişimdir.

Çıplak ayaklarım altımdaki su birikintisinde kayıyor.

Gözlerimi kaçırıp tavana bakmaya çalışıyorum, ama bir el saçımı tutup başımı geriye doğru çekiyor, ben de omuzlarım titrerken gözlerimi kapatıyorum.

İğrençlik beni kaplıyor ve kendimden nefret ediyorum. Kimse bunu sevemez. Bunu yaparsam sonsuza kadar birlikte olacağımızı kendime söyledim. Bu bir yalandı. Beni kandırdı. Kendi kişisel çıkarları için yaptı. Ama bir gün, onun da zamanı gelecek. Ve fırsatını bulduğumda, vücudundan kestiğim deriyle onu boğacağım.

Bir el ıslak yanağıma tokat atar ve gözlerim birden açılır. "Kendine bir bak, melek," diye homurdanır.

"Siktir git," diye bağırırım ağzımdaki tıkaçtan ve o bana güler.

"Lordlar yıllarca kendi adamlarını öldürürken seni izlemene izin verdiler, Eve, ve sen sana da aynısını yapmayacaklarını mı sandın?"

İroniyi görüyorum. Ama umurumda değil. Bu hayatı ben seçmedim ve şimdi, yıllar önce bunu sonlandırmayı başaramadığım için her zamankinden daha fazla bir başarısızlık hissediyorum. İki şansım vardı ve ikisinde de başarısız oldum.

"Eve," diye bağıırır, yüzüme tokat atar ve ben sulu gözlerimi ona dikerim. "Gerçekten özel olduğunu mu düşünüyorsun? Seni bağışlayacaklarını mı?" Kashton başını sallar. "Sen işe yaramaz bir kadınsın, Eve. Bunda özel olan hiçbir şey yok."

ELLİ ÜÇ

EVERETT

Uykulu hissediyorum. Uyuşturucunun etkisiyle. Dollhouse'da bana verdikleri türden.

Her yerim ağrıyor ve cildim kaşınıyor. Yanacak kadar. Kesikler yüzünden. O his geri geldi. Uyuşmuşken daha çok hoşuma gidiyordu.

İlaçların beni tekrar uyuşturmasını umarak inliyorum. Artık buna dayanamıyorum. Belki biri beni kan kaybından ölecek kadar derin keser. Lordların özelliği budur; vücudu, sana acı çektirecek ama seni hayatta tutacak kadar iyi bilirler.

"Eve?"

Kashton'ın sesini duyuyorum. Çok sevdiğim yumuşak ve tatlı sesi. Bu bir tuzak. Zihnim bana oyun oynuyor.

"Eve, uyan."

Hayır. Burada kalmak istiyorum. Onun beni sevdiği, uyuşturucunun etkisiyle yaşadığım bu coşkuda. İsteddiği bir şeyi elde etmek umuduyla bedenimi kullanmadığı bu coşkuda.

"Hadi, Eve. Gözlerini aç. Bana bak." Sesi çaresiz geliyor. Neredeyse korkmuş gibi. Bu da başka bir yalan. Beni küçük düşürmek için bir yol.

"Lütfen... hayır." Sesim çatlıyor. En azından lanet bez gitmiş. Artık biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

"İyisin. Ben buradayım."

Senden nefret ediyorum demek istiyorum, ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor çünkü aslında nefret ettiğim kişi o değil. Benim. O sadece bana gerçekte kim olduğunu gösterdi —hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi. Onun farklı olacağına inanan aptal bendim.

Bir el yüzüme dokundu ve gözlerim açıldı. Odaklanmaları bir saniye sürdü, ama odaklandıklarında, yüzünün benimkinden birkaç santim uzakta olduğunu gördüm ve gülümsüyor.

Panik başlar ve ben çığlık atarım. O geri çekilir, ben de kaçmaya çalışırım, yere düşerim ve sırtımı duvara dayarım. Artık karşılık verebileceğim için rahat bir nefes alırım. Bir şansım var. İp gitmiş, kollarım serbest ve konuşabiliyorum. Zayıfım ama hiçbir şey kalmayana kadar savaşıcağım. Sadece bir silaha ihtiyacım var. Ellerim çılgınca boynuma dokunur ve onun da serbest olduğunu görür.

"Everett. Benim, Kash..."

"Benden uzak dur." Elimi uzatıp en yakınımıdaki şeyi, yani battaniyeyi kapıp çıplak vücudumu örtüyorum. Bu bana kullanabileceğim bir şey aramak için biraz zaman kazandıracak.

O iki elini kaldırır ve iç çeker. "Üzgünüm, melek. Çok üzgünüm..."

"Siktir git!" diye bağıriyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Senden nefret ediyorum." Dudaklarım titremeye başlıyor. "Benden uzak dur. Benden uzak dur, seni hasta piç."

KASHTON

Onu bu halde görmek göğsümü acıtıyor. Onu resmen mahvettim. Kızı elde ettim, ama ne pahasına? Akıl sağlığı mı? Hayır. Bunu kabul edemem. O bundan daha güçlü.

Ona olan sevgim değişmedi. Hatta şimdi onu daha da çok seviyorum. Onu geri kazanmak biraz zaman alacak. "Bitti, Eve. Bitti ve sen çok iyiydin."

O, kollarını kendine daha sıkı sararak hıçkırarak ağlıyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Muhtemelen bu sözleri cinsel olmayan bir bağlamda ilk kez duyuyor.

Başını sallayarak, kendine sarılırken sessizce ağlar.

Dağınık saçlarına ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakıyorum. Evan onu evinde saldırdığında bu kadar yenilmiş görünmemişti. Bunu ona ben yaptım. Bana güvendi ve ben onu incittim. Evan'la birlikteyken neye bulaştığını biliyordu, ona güvenemeyeceğini biliyordu. Onun koruyucusu, efendisi olmam gerekirken, onu hayatındaki diğer her pislik gibi davranmak zorunda kaldım. Ona, şu anda gördüğü kişi olmadığımı kanıtlamam gerek. "Su ister misin?"

Eve başını sallar ve ben odadan çıkıp koridora doğru ilerleyerek buzdolabından bir tane alırım.

Odaya geri döndüğümde, beni görünce titrediğini görünce çenem sıkışır. Suçlu olan sadece benim. Güvenli bir mesafe bırakarak yere otururum. Onu daha fazla korkutmak istemiyorum. "Sana yuvarlayacağım. Tamam mı?"

Eve bir kez daha başını salladı.

Şişeyi yerde yuvarlayarak, yapıştığı duvara çarptığında durur. Sulanan gözleri bir saniye boyunca şişeye bakar. "Sorun yok, Eve," diye onu teselli ederim.

"İçine ilaç mı koydun?" diye sorar ve dişleri takırdar.

Onun sorusuna kaşlarımı çattım. "Hayır. Bu yepyeni. Mühürü bile açılmamış."

Titrek ellerle kapağı açar ve şişeyi kaldırıp içerken suyu döker.

Rahat bir nefes alıyorum. Küçük adımlar. O nefesini keserek geri çekiliyor.

"Konuş benimle, Eve." Onun zihnini burada, benimle tutmam gerekiyor. "Neredeyiz?" diye fısıldıyor, dağınık yatağı ve arkamdaki kapıyı tarayarak fısıldadı. Bu odayı tanımıyordu.

"Elektrik kesintisi. Tyson'ın dairesindeyiz."

Dollhouse'dan ayrıldığını hatırlamadığı için kaşlarını çattı. Onu oradan taşıdığımda bilinci kapalıydı.

"Ne kadar... ne kadar zamandır buradayız?"

"İki gün. İyileşmek için zamana ihtiyacın vardı."

Sözlerime irkildi ve bana yaklaşmama izin vermemesinden nefret ediyorum. Onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Başardı. Onları yendi. Tam da tahmin ettiğim gibi. Onunla gurur duyuyorum.

"Konuş benimle Eve. Nasıl hissediyorsun?" Sessizlik ona iyi gelmez. Kendi zihnine geri dönecek ve onu bu cehennemden uzak tutmam gerek. Lordları hiç bu kadar nefret etmemiştim. Onun daha iyi olduğunu, hayatına devam ettiğini biliyorlardı ve onu geri göndermek istediler. Kendi zihninde hapsetmek istediler. Kaçamayacağımız tek şey budur. Biliyorum. Ben de o yollardan geçtim.

"Gitmeni istiyorum," diye fısıldadı, göz teması kuramadan.

Asla. "Bunu yapamam."

Burnunu çekip gözlerini sıkıca kapatır. Hala fısıldayarak, "Beni sevdiğini sanıyordum" der.

Göğsüm sıkışır ve ona yaklaşıyorum. "Seviyorum, meleğim. Seni çok seviyorum." Hayatımın geri kalanını bunu ona kanıtlamak için geçireceğim.

Kafasını sallar, bana inanmayı reddeder. "Sevdiğin birini incitmezsin."

Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın, diye düşünürüm. "Seni bir daha asla incitmeyeceğim," diye söz veririm.

"Ama incittin..." Güzel gözlerinden yaşlar dökülür. "Bu aşk değil."

"Senin düşündüğün gibi değil."

Onun bakışları benimkilere çarpar ve aşık olduğum o ateşin bir parıltısı belirir. Bu muhteşem sarışının o gece mezarlıkta bana gösterdiği öfkenin bir parçası. O zaman zaten onunla evleneceğimi biliyordum. Belki de düşündüğüm kadar uzak değildir.

"Düşündüğüm gibi değil mi?" diye yumuşak bir sesle tekrarlar. "Beni uyuşturdun."

Motelin dışındaki ormanda onu kovalarken başka seçeneğim yoktu. Onu Dollhouse'a götürebilmemin tek yolu buydu. "Sana zarar vermek istemedim."

Yüzü gerginleşir. "Ama incittin." Battaniyenin altında vücudunun titrediğini görebiliyorum. "Onların bana tecavüz etmesine izin verdin." Onun sözleri üzerine ellerimi saçlarımın arasından geçiririm, ona sarılmak isterim. "Onların beni kesmesine izin verdin."

Gözlerimi kaçırıyorum, hatırladıklarına boğazım düğümleniyor. Gözlerim tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, yeni gözyaşlarıyla dolmuşlar. "Angel..."

"Bana öyle deme," diye bağılıyor. Sesini alçaltarak, bakışlarını yere indiriyor. "Sen orada durup, beni öldürmeleri için yalvarırken

" Titriyor, duvara yaslanmış, kendini küçük göstermeye çalışıyor. Benden olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyor.

Bunu kendine yapmasına izin vermeyeceğim. Bu kadar yol gelip vazgeçmeyecek. Kızım savaşmak istiyor.

Ayağa kalkıyorum ve gözleri panikle açılıyor. "Hayır. Sakın yapma. Benden uzak dur." Su şişesini bana fırlatıyor, ben eğiliyorum ve şişenin arkamda yere çarptığını duyuyorum.

Ona doğru yürürken, çığlık atmaya başlar. Battaniyeyi üzerinden çekerim ve o sürünerek kaçmaya çalışır, ama kolunu tutup ayağa kaldırıyorum. Onu banyoya sürüklerken tekmeliyor ve çığlık atıyor. Kaçamasın diye kapıyı botumla kapatırım.

Onun arkasına geçip, keçeleşmiş saçlarını avuçlarımla tutup, onu aynaya bakmaya zorluyorum. "Kendine bir bak," diyorum.

"Hayır," diye ağlayarak, gözlerini sıkıca kapatır. "Dur... lütfen. Dur." Vücudu benimkine çarparak kendini tezgahdan uzaklaştırır.

"Gözlerini aç," diye bağıriyorum, ondan bir tepki bekliyorum. Benim gördüğümü görmesine yardımcı olacak bir tepki.

Gözleri açılır ve önümüzde duran yansımasına bakınca çığlık atmaya keser.

Derin bir nefes alıp sesimi yumuşatıyorum. "Kendine bak, Eve. Her yerine."

"Ne?" diye nefes nefese soruyor. "Anlamıyorum." Çılgınca çıplak vücudunu yoklayarak, bildiğini sandığı şey ile gördüğü şeyi anlamaya çalışıyor. "Buraya geleli sadece iki gün oldu demiştin."

"Öyle." Yumruğumdan onun karışık saçlarını çözüyorum.

Bana dönüp omzunun üzerinden sırtına bakar. "Buraya gelmeden önce neredeydik?"

"Dollhouse."

Sulak gözleri bana bakar. "Ama sen..." Kollarını ve ellerini aşağıya doğru bakar. "Sen onların... Ben kanıyordum."

"O bir halüsinasyondur, Eve."

Başını eğdi ve ikimizin nefes almaya çalıştığı sesi duyuluyordu. Bir süre sonra, "Hayır," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu.

Benimkiler ve taze gözyaşları onları doldurur.

"Hayır. Gerçektir." "Değildi," diye onu temin ederim.

"Anlamıyorum." Kollarını kendine doladı.

"Sana bunun gerçek olduğunu düşündürmek zorundaydım," diyorum dürüstçe ve o burnunu çekiyor. "Seni tehdit etmek, motelden kovmak, ormanda sakinleştirici vermek zorundaydım. Aklına şüphe tohumları eklemek zorundaydım, Eve. Seni Dollhouse'a götürdüğümü bilerek, sana zarar vereceğimi düşündürmek zorundaydım."

"Oraya vardığımızda ne oldu?"

Sin ve ben sessizce Bill'i Dollhouse'da takip ediyoruz. Bir kapıya geliyor ve bizim girmemiz için kapıyı açık tutuyor.

İçeri girince, soğuk ve steril odayı gözlerimle tarıyorum. Bana bir hastaneyi hatırlatıyor, ama öyle bir yer değil. Ortada yükseltilmiş metal bir masa var. Her iki yanında, bir uçtan diğer uca kadar kelepçeler asılı.

Bu, onun daha önce, bebekken bu odada bulunmuş olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Eğer öyleyse, ona ne yaptılar?

"Onu masaya yatır," diyor Bill.

Onu yatırıyorum ve o yanına dönüp top gibi kıvrılıyor. Masa yeterince geniş olmadığı için onu yeniden ayarlamam gerekiyor. Aksi takdirde masadan yuvarlanacak. "Kash-ton?" diye fısıldıyor, sesi uykudan dolayı boğuk.

"Önce onu soyun. İç çamaşırı ve sütyeni hariç her şeyi." Bill, bana ve Sin'e sırtını dönerek konuşuyor.

Sin geri çekilir ve ben onun botlarını, dar kot pantolonunu ve tişörtünü çıkarırım. Sonra ben omuzlarından başlarken Sin ayak bileklerini halleder. Ortada buluşuruz ve ben sonuncusunu beline sıkıca bağlarım.

Bill arkasını dönüp kapıya doğru başını sallar.

"Gidebilirsin." "Hayır." Kafamı sallarım. Delirdi mi bu adam? "Ben kalıyorum."

"Gideceksin." Easton'a, beni buradan çıkarmasını beklermiş gibi bakar. Sin'in bu konuda onun tarafında olmadığını görünce Bill iç çeker. "Ne kadar çabuk başlarsak, onu o kadar çabuk eve götürebilirsin."

"Ona ne yapacaksın?" Bill'in onu öldüreceğini sanmıyorum, ama şu anda kendimden başka kimseye güvenmiyorum.

"Bir ilaç vermem emredildi..." Sesi kesilir.

"Onu halüsinasyon görmeye zorlayacaksın," diye Sin, onun ne demek istediğini tam olarak anlayarak sözünü tamamlar. "Zihin çok güçlü bir şeydir."

Bill başını sallar. "Evet. Ve sen odadayken bunu yapamam." "Neden yapamayasın ki?" diye bağırırım.

Kız, bağları çekmeye başlar, vücudu hafifçe ileri geri sallanır, yıpranmış deriye karşı direnir.

"Durumu daha da kötüleştireceksin. Defol git ve o uyanmadan önce istediklerini yapmama izin ver."

Kirpiklerinin titremeye başladığını izlerim ve isteksizce odadan çıkarım. Dışarı çıktığımız anda Bill kapıyı kilitler.

Elim kapı koluna uzanıyor, panik artıyor. "Kapıyı aç." Kapıyı yumrukluyorum ama beni görmezden geliyor. "Bill. Lanet kapıyı aç."

Kapının diğer tarafında onun çığlıklarını duyuyorum.

"Hadi." Sin kolumu tutup beni uzaklaştırıyor. "İzleyebileceğin bir yer olmalı."

Yan odaya koşuyorum ve ışığı açıyorum, burası bir gözlem odası. Carnage'da da bir tane var ve o odada, diğerleri izlerken ona ne yaptıklarını düşünmek midemi bulandırıyor.

Bill bir şırıngayı doldurur ve sonra kadının yanına gider, ilacı koluna enjekte eder.

"Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama en azından bittiğinde ona bunun sadece bir halüsinasyon olduğunu söyleyebilirsin." Sin, Eve'i izlerken yumuşak bir sesle konuşur. "Onlar beni karımın kalbini kırmaya zorladıklarında, karımın gözlerine bakmak zorunda kaldım."

Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok çünkü ona benim için hiçbir önemi olmadığını düşündürmek zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum. Ama içimden bir ses bunun onun için daha kolay olmayacağını söylüyor. Şanslıysak, halüsinasyonunda gördüğü kişi ben olmayacağım. Eve benim onu sevdiğimi biliyor, değil mi? Ona beni kötü adam olarak görmesi için hiçbir neden vermedim. Ona gerçek bir zarar vereceğimi düşünmesi için. Ormanda olanlar hariç. Lordlar, onu buraya zorla getirerek benden nefret etmesini istediler. "Saint, seninle

Haidyn'in kavga ettiğini söyledi," diyor Sin. İlacın etkisini göstermesini bekliyoruz.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Eve'in Carnage'dan ayrıldığını öğrendiğimde kardeşlerimle birlikte Dollhouse'daydım. Neyse ki onlar eve koştular, ben de onu almaya motele gittim. "Evet."

"Eve'i mi?"

Başımı
salladım.

Bana dönüyor. "O senin, Kash. Bazen birine, kendisine ait olmayan şeylerden uzak durmasını hatırlatman gerekir. Karım için kardeşimi bile öldürürüm. O her zaman ilk sırada gelir."

Sin, Haidyn'in onu benden uzaklaştırmak istediğini düşünüyor. Bir bakıma öyle. Onu reçeteli ilaçlara bağımlı hale getirmek istiyor. Onun alkolle kendi kendine tedavi ettiğini gördüm. Buna ihtiyacı yok. Onun ihtiyacı olan benim. Ona yardım edebilirim.

Sin, Haidyn'in onu farklı bir şekilde istediğini düşünüyor. O ve diğerleri, Eve'in onun kız kardeşi olduğunu ve Haidyn'in onu kaybetmekten korktuğunu bilmiyorlar. Eve'in tekrar intihar etmeye çalışacağını ve başaracağını bilmiyorlar.

Oda sessizliğe bürünür ve Eve hareket etmeye başlar, ama hala oldukça kendinde değildir.

"Terapi nasıldı?" diye sorar. Ne yaptığını biliyorum. Sin, incitmek üzere olduğum kadından düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyor. "Yardıma oldu mu?"

Ben burun kıvırıyorum. "Hayır. O çıldırdı. Binadan dışarı koştu ve sonra bana yumruk attı." Gülümsüyorum. Bu, aşık olduğum Everett. Sonunda eski haline dönecek. Bundan eminim.

"Korkudan delirdi de ne demek?"

"Bana bağırdı. Onu götürdüğüm için kızmıştı."

"Dur bir dakika." Kaşlarını çatarak bana döndü, ben de aynısını yaptım. "Gitmek istemediğini mi söylüyorsun?"

"Şey, ona gideceğini söylemedim..." "Ne?" Sin sinirlenir. "Dalga mı geçiyorsun?" "Onu götürmemi sen söyledin," diye tartışırım.

"Hayır. Eve gitmek isterse götür dedi."

Gözlem penceresine bakıyorum, o da kemerleri çekiyor ama hala tam olarak uyanmamış.

"Tanrım, Kash." Sin tekrar dikkatimi çekiyor.

"Elli gidiyor," diye savunuyorum.

"İşler öyle yürümüyor. Elli bana gelip terapiye gitmek istediğini söyleyen kişiydi. Bekleme odasında kalıp kalmayacağıma o karar veriyor. Seansa katılıp katılmayacağıma o karar veriyor. Sadece gözlemci mi olacağım yoksa katılımcı mı olacağım ona bağlı. Elli durumu kontrol ediyor."

"Sadece yardım etmek istedim," diyorum iç çekerek, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Eve, kimseye ihtiyacı olmadığını düşünen türden bir kadın. Bu yüzden ona biraz destek olmaya çalıştım.

Yine sessizliğe büründük. Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, vücudu titremeye başladı. Sırtını kamburlaştırdı ve ağzından çıkan sözler göğsümü parçaladı.

"Ka-sh?"

Buradayım, Eve. Tam burada. Pencereye yaklaşıp ellerimi cama koyuyorum.

"Kashton. Lütfen yapma..." diye yalvarır.

Sesindeki korku sesini duyunca midem düğümlenir. Ona yardım ettiğimi sanıyordum.

"Burada olmak istemiyorum. Beni eve götür. Lütfen...?"

Ama ona zarar veren benim.

Bir adım geri çekilip banyo duvarına yaslanıyorum. Yorgunum. Kızım için çok endişelendiğimden günlerdir uyumadım.

"Sin orada bizimle buluştu. İhtiyacım olacağını düşündüğüm birkaç şey getirdi. Seni bir odaya koymam söylendi; Lordların emrettiği bir ilaç verildi." Onun çığlıklarını dinlemek cehennem gibiydi, ne yaşadığını bilmiyordum ama ona zarar verdiğini hayal ettiği kişinin ben olduğumu biliyordum. Uyanık görünüyordu ama değildi. Gözleri açıktı, vücudu titriyordu ve bana yalvarıyordu... Lanet olsun, ona zarar vermeyi bırakmam için defalarca yalvardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Carnage'da erkeklerin ve kadınların hayatları için yalvardıklarını gördüm, ama onları hiç umursamadım. Yalvarışları kulak ardı edildi. Sevdiğin kişinin senin ona zarar verdiğini düşünmesi, başka bir tür cehennemdir.

Everett bana yaklaşır ve ben ellerimi kendime saklarım. "Yani onların bana tecavüz etmesine izin vermedin mi?" Sulanan gözleri benimkileri arar, ama

umut dolu görünüyor. Belki de onun gözünde bir canavar değilimdir.

"Hayır." Böyle bir şeyin olmasına izin verebileceğimi düşünmesi bile hoşuma gitmiyor.

beni bir canavar olarak görüyor, aksi takdirde bunu hayal etmezdi. Aklının derinliklerinde olsa bile, hala orada. "Kimsenin sana dokunmasına izin vermem, seni incitmesine ise hiç izin vermem."

Gözleri gömleğime düşer ve yumuşak ağlamaları odayı doldurur, sonra vücudunu bana doğru iter.

Kollarımı ona doladım ve o hıçkırarak ağlamaya başladı. "O kadar... gerçekçiydi ki."

"Biliyorum." Saçlarını öpüyorum ve uzun bir nefes veriyorum. "Çok üzgünüm, Eve."

Ben de o durumdaydım. Halüsinasyonların ne kadar gerçekçi hissettirebileceğini herkesten iyi bilirim. Tüm kardeşlerimi ve Ashtyn'i ölü gördüm. Ashtyn'in beni kurtarmam için çılgılık attığını duydum ve Lord onu tecavüz ederken boğazını kestiğini gördükten sonra cesedini kollarımda taşıdım. Kardeşlerim tavandan sarkarken ellerimde onların kanını hissettim.

"Sen iyisin." Eve bana daha sıkı sarıldı. "Sana asla zarar vermeyeceğim." Ona zarar vereceğimi düşünmesine izin vermektense kendimi öldürürüm.

ELLİ DÖRT

EVERETT

"Uyan, Eve."

Yüzüme bir tokat atılır ve birden uyanırım. "Hmm?"

Kashton eğilip kanlı bir jilet alır ve ağır gözlerimin önüne tutar. "Kıpırdama. Bu güzel yüzü kesmek yazık olur." Kıkırdar. "Lordlar için tek kuralım buydu."

Bantın üst kısmını tutup jiletle yavaşça kesmeye başladığında kaskatı kesildim. Son parçayı da koparıp ağızımdaki tıkaçları çıkardı.

Başım öne doğru eğilir, tükürür ve öksürürüm, ağızımdaki iğrenç ekşi tadı çıkarmaya çalışırım.

"Çok güzel." Ellerini yüzümün iki yanına koyar ve başımı geriye doğru zorlar, böylece ona bakmak zorunda kalırım.

"Siktir git." Yüzüne tükürdüm. Sağ eliyle bana sert bir tokat attı, sol eliyle ise yüzümü sabit tuttu. Ağızımda kan tadı vardı, onu da üzerine tükürdüm. "Öldür beni lanet olası piç kurusu!" diye bağırdım, ellerimi arkamda yumruk yaptım.

Kafasını salladı ve tsk sesi çıkardı. "Burada senin kasetini izledim, Eve. Ne kadar zevk aldığını. Aşırı kullanılmış amından damlayan

. Uzun zaman oldu biliyorum, ama sanırım seni tekrar oynamak için yalvaran o bebeğe dönüştürebilirim."

Başparmağı dudaklarımı okşadı ve eğilip ağzını ağızıma bastırdı. Dişlerimi dudağına geçirdim ve bu sefer kanını tadana kadar ısırdım. İkimiz de kanayacağız.

Kashton homurdanarak geri çekilir ve bir kez daha yüzüme tokat atar.

Ağlamak istiyorum, ama kuvvetli darbe boynumdaki ipi gerginleştiriyor ve nefesimi kesiyor.

"Bunu bizim için yapıyorum." Diye homurdanır. "Nankör sürtük."

Çılgınca gülüyorum, ciğerlerimi yakan bir nefes alıyorum, tavana bakıyorum. Görüşüm bulanık ve başım zonkluyor. Ne kadar zamandır buradayım? Geçmek için ne yapmam gerekiyor? Sadece hayatta kalmak mı? Bunun mümkün olduğundan emin değilim.

"Bundan zevk aldığını sana kanıtlayacağım." Başımı eğip cebinden bir şırınga çıkarmasını izliyorum.

Kalbim parçalanıyor çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. Hiç şansım yok. Tüm Lordlar kirli oynar ve o da farklı değil.

Koluma iğneyi batırıyor ve ilacı enjekte ediyor. Sonra geri çekiliyor ve şırıngayı bir kenara atıyor. "Şimdi, onların siklerinde her boşaldığında saymanı dinleyelim."

Dik oturup nefes nefese kalıyorum. Hızla gözlerimi kırpyorum ve görüşüm netleştğinde, hala Blackout'un üstündeki dairede olduğumuzu görüyorum.

Kashton yanımda derin uykuda.

Titrek bir nefes alarak, ellerimi karışık saçlarımın arasından geçirip yüzümden çekiyorum.

Kash bana *bunun bir halüsinasyon olduğunu* söylemişti, Eve.

Rüyalarımda bile, gerçekleşmemiş bir şeyden kaçamam. Gerçek değildi. Ama hayatımda hiç bu kadar gerçek hissettiğim bir şey olmamıştı. Dollhouse'da halüsinasyon gören kızları hatırlıyorum. Vücutları kıvrılıp dönüyordu, sanki şeytanlar tarafından ele geçirilmiş gibiydiler. Ağızlarından çıkan çığlıklar... İzlemesi korkunç ve çok acı vericiydi.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve yumuşak ışığı açıyorum. Onun ve benim lavabolarından birine gidip musluğu açıyorum ve yüzüme soğuk su serpiyorum. Bunu bir kez daha yapıp, bu şiddetli baş ağrısını hafifletmek için dolapları karıştırmaya başlıyorum. Her yerim ağrıyor. Advil bulup iki tane ağzıma atıyorum, suyu avucuma alıp bir yudum alıyorum. Çok susadım.

Musluğu kapatırken, Kashton'ın bazı eşyaları gözüme çarptı. Cüzdanı, yüzlüklerle dolu para klipsi ve cep bıçağı tezgahın üzerinde duruyordu.

Yatak odasına hızlıca bakıyorum, o hala uyuyor — başı yastığın üzerinde, benden uzak, kolları yastığın altında ve battaniye omuzlarına kadar çekilmiş. Dudaklarımı yalayıp bıçağı alıyorum ve soğuk metali elimde tutuyorum. Neden halüsinasyonumda kendimi öldürmedim ki?

Yapabilirdim. Boynumda bir ip vardı. İstedğim zaman bacaklarımı kaldırıp kendimi asabilirdim. Bu bir işaretti, değil mi? Neden bunu düşünmedim? Bu beni halüsinasyonumdan çıkarır mıydı, yoksa Kashton'a beni cezalandırması için bir neden mi verirdi? Muhtemelen bana işkence etmek için başka bir neden olurdu. Hiçbirini bilemeyeceğim çünkü bunların hiçbiri gerçek değildi.

Kimsenin halüsinasyondan kendi başına çıkabileceğini sanmıyorum. Kesinlikle bunu atlatmak için zaman geçmesi gerekir. Özellikle de bunu tetiklemek için ilaç verildiyse.

"Angel?"

Kashton'ın sesine irkilir ve çakıyı düşürürüm. Banyoda, sadece siyah boxer şortuyla durmaktadır. Bana cinsel olarak dokunmamıştır. Birkaç saat önce, beni banyo zemininden kaldırdıktan sonra kollarında bayılmışım.

Neden bana dokunsun ki? Ona benden uzak durması için bağırdım. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Muhtemelen şimdi o da benden nefret ediyordur. "Özür dilerim."

"Sorun yok." O içeri girerken, ben de bir adım geri çekiliyorum. Eğilip bıçağı alır ve çekmeceye koyar. "Neden uyanıksın?" diye sorar, esneyerek.

Dudaklarımı ısırıp başımı eğiyorum, Dollhouse'da bana yaptıklarını ona söylemeye utanıyorum. Onun böyle olacağına asla inanmamalıydım. Bana zarar vereceğine. O, hayatımda başıma gelen en güzel şeydi. Lordlar bunu mahvetmek istiyorlar. Ve başardılar.

"Eve, benimle konuşmanı istiyorum. Durumu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

Göz teması kurmaktan kaçınarak saçlarımı elime alıp düzeltiyorum. "Ben iyiyim." Ona her zaman söylediğim yalanın aynısı. Kafamın ne kadar karışık olduğunu bilseydi, başka yöne kaçırdı.

"Hayır, değilsin." Bana doğru adım atar ve ben ona yaslanırım. "Sadece kötü bir rüyaydı." Bir yalan daha.

Başka bir soru sormadan beni kucaklar ve yatağa geri taşır. Aklım, çekmeceye koyduğu bıçaktan beni uzak tutmak istediği için böyle yaptığını söylüyor. Banyo kapısını arkamızdan kapattığında şüphem doğrulanır.

Benim intihar eğilimli olduğumu düşünüyor.

Onun vücuduna sarıldım ve o içini çekerek yatağa uzandı. Birkaç saniye sessizce yattık, sonra ben konuştum. "Neden buradayız?"

"Dollhouse'a en yakın yer burasıydı," diye yumuşak bir sesle cevaplar. "Carnage'da olmanı istemedim ve benim evim şehrin diğer tarafında."

Neden Carnage'a dönmemi istemiyor? Haidyn bana kızgın mı? Muhtemelen. "Geçtim mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Uyandığımda paniğe kapıldığım için utanıyorum. Onu bana böyle bir şey yaptığını suçladığım için. Yıllardır olduğum kadar zayıf görüldüğüm için.

Kashton hafifçe gülümsüyor. "Sen mükemmelsin." Alnımı öpüyor.

"Yarın benim evime gidebilir miyiz?" Esneyerek soruyorum. Umarım biraz uyuyabilirim. Vücudum çok yorgun ama zihnim çalışmaya devam ediyor.

"Hayır," diye cevaplar ve ben iç çekmeyi engellerim. "Evan hala kaçak ve seni ilk olarak benim evimde arayacaktır. Ama benim evime gidebiliriz."

Bu teklifi kabul ediyorum.

"Biraz dinlen, melek."

Bir parçam şu anda seks yapmak istiyor. Beni karnımın üstüne yatırmasını, kollarımı arkamda tutmasını ve bacaklarımı zorla açmasını, bayılana kadar beni sikmesini istiyor. Muhtemelen daha iyi uyumama yardımcı olur. Uzun zamandır bundan kaçındım, ama artık gerçekten istenmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim için, uyuşturucu kullandığım zamankinden daha fazla arzuluyorum.

Belki de ihtiyacım olan güvence budur. Hâlâ beni cinsel olarak çekici bulması. Kulağa ne kadar saçma gelse de, Dollhouse'da ne yaşarsam yaşayayım, eğitim hiç durmadı. Sürekli devam etti. Ne bedenim ne de zihnim hiç dinlenmedi.

Elimi göğsünde gezdiriyorum, tırnaklarımla cildini nazikçe okşuyorum. Oyulmuş karın kaslarını okşarken kasları geriliyor.

Elimi boxer şortunun içine sokamadan, elini bileğimin etrafına doluyor. "Eve," diye uyarıyor.

"Seninle sevişmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, niyetimi bilmesini istiyorum. Bir hafta önceki gibi zayıf bir kadın olmayacağım; duşta diz çöküp kusarkenki gibi. Bill beni Dollhouse'dan kurtardıktan sonra kendimi bulmam yıllarımı aldı. Bu sefer hayatımın o kadar büyük bir kısmını ellerinden almalarına izin vermeyeceğim.

O iç geçirir. "Dinlenmen lazım."

"Ne kadar süre?" Bana bir zaman çizelgesi versin bari.

"Ne kadar ihtiyacın varsa."

"Bunu kim karar verecek?"

"Ben."

Hırıldarım. "Ya şimdi hazır olduğumu söylersem?"

"Ne istersen söyleyebilirsin, ama bu sana inanacağım anlamına gelmez."

Onun kelime seçiminden dolayı göğsümde bir ağrı hissediyorum. Cinsel anlamda söylediğini biliyorum, ama sanki intihar eğilimli olmadığımı söyleyebilirim ama bu onun bana inandığı anlamına gelmezmiş gibi hissediyorum.

Kazanamayacağımı bildiğim için konuyu kapatıyorum. Gerçek şu ki, o beni istemiyor.

Uzaklaşarak, sinirli bir şekilde homurdanarak yuvarlanıyorum. Beni tekrar kendine çekip, bana sokuluyor ve ben hemen ona karşı yumuşuyorum. Vücudu çok sıcak ve ona bu kadar alışmış olmaktan nefret ediyorum.

Saçımı öpüyor. "Seni korkutmak istemiyorum, Eve."

Onun neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Bu benim hatam. Ruhsal çöküntülerim, onun benim dengesiz olduğuma inanmasına neden oldu. Onun fikrini değiştirecek bir argümanım yok. Ve onun haklı olduğunu inkar edemem.

KASHTON

"Lanet kapıyı aç," diye Bill'e bağıriyorum, elimle odanın kapı kolunu sallarken.

Kilitin açıldığını duyuyorum ve kapıyı iterek içeri giriyorum. "Eve?" Ona doğru koşuyorum. "Eve, bana bak," diye ısrar ediyorum ve ellerimi yüzünde gezdiriyorum.

Birkaç dakika önce nihayet çığlık atmayı bıraktı ve vücudu gevşedi. Bill her şeyin bittiğini söyledi ama ben ona yeterince hızlı ulaşamadım. "Neden uyanmıyor?" diye ona bağıriyorum.

"Zamana ihtiyacı var, Kash," diye cevaplar Bill, kadının bağlarını çözerek. "Onu eve götür. Dinlenmesine izin ver. İlaçlar insanı çok yorar. Ona bol bol su içir. Ne kadar çok sıvı alırsa o kadar iyi."

Onu masadan kaldırıyorum ve kollarımda gevşek bir şekilde yatıyor. Ateşli ve terli ama nefes alışığı sonunda düzeldi. O kadar heyecanlıydı ki kalp krizi geçirecek sandım.

Sin çantamı ve onun kıyafetlerini alır, beni takip ederek odadan çıkıp dışarıda park etmiş arabalarımıza doğru yürür. Bana yolcu kapısını açar, ben de onu koltuğa yerleştiririm. Başını bir tarafa yuvarlanır, ben de uzanıp kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarır, başının yanına koyar ve koltuğunu yatırırım. Kapıyı kapatıp cebimden cep telefonumu çıkarır ve bir arkadaşımı ararım.

"Selam dostum. Ne..."

"Senin dairenizde kalmam lazım," diye sözünü keserek aceleyle söylüyorum. "Ve kimseye orada olduğumu söyleme."

"Tabii ki," diye cevaplar Tyson.

"Yola çıkıyorum." Hemen rehberime bakıp bir sonraki kişiyi arıyorum.

"Kash?" ilk zil sesinde cevap veriyor.

"Blackout'ta buluşmamız lazım. Eve'in serum takılması gerekiyor." Bill sıvı alması gerektiğini söylediğinde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gavin ona serum takabilir. Kısa sürede o güzel gözlerini açıp bana bakacak.

"Yirmi dakikaya oradayım."

Altımadaki kulübün sesiyle gözlerimi açıyorum. Televizyonun ışığı dışında oda karanlık. Başımı kaldırıp, görüşüm netleşene kadar birkaç kez gözlerimi kırpyorum ve Eve'in hala kollarımda olduğunu, derin uykuda olduğunu ve hafifçe horladığını görüyorum.

Kolumu onun altından çekip sırt üstü yatarım. Kahretsin, terliyorum. Uyurken vücudu çok fazla ısı yayıyor. Yataktan kalkarım, sadece boxer şortumla giyinmiş halde, tuvalete gidip işemeye başlarım.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkayıp yatak odasından geçerek kapıdan çıkıp koridora çıkıyorum. Sigara içmem lazım. Mutfağa gidip çantamı alıyorum, ön cebini açıp cep telefonumu elimde balkona çıkıp bir sigara yakıyorum.

Dollhouse ile ilgili mesajı aldığımdan beri telefonumu kapatmış durumdayım. Sin, Carnage ile ilgili beni haberdar ediyor ve kardeşlerimin nerede olduğunu merak ederek çıldırdıklarını söylüyor. Özellikle de Haidyn, Eve ile birlikte olduğunu bildiği için.

Onu ondan sakladığımı düşünüyor. Öyle, ama bu konumuzun dışında. O benim Lady'm olduğunda, ona hiçbir şey yapamaz. Kontrol bende olacak. Fiziksel, zihinsel, tıbbi olarak. Öldüğüm güne kadar. Ondan sonra, onun koruyucusu olarak kimi seçeceğime karar vereceğim. Eskiden Haidyn'i seçerdim. Şimdi o kadar emin değilim.

Sigara dudaklarıma götürürken, uykuya dalmadan önce bana söylediklerini düşünüyorum. Benimle sevişmek istiyordu. Üzücü olan ise, ben de istiyordum ama bunun için henüz çok erken olduğunu ve onu korkutacağımı düşünerek çekiniyordum. Beni ona zarar vereceğimi düşünerek yerde titreyip korkarak kıvrılmasını asla görmek istemem. Öyle değil.

"Kash?"

Dönüp baktığımda onu oturma odasında, gözleri ağırlaşmış ve çarşafı sarılmış halde dururken görüyorum. Sigaramı söndürüp içeri giriyorum. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyandırmadın." Esniyor ve beni içeri almak için çarşafı açıyor, gözlerim çıplak vücuduna takılıyor. Mücadele ederken onu tutan bağların izleri var, ama çok kötü değil. Birkaç gün içinde geçecek türden şeyler. Gavin, ona serum vermek için uğradığında uyluğunu kontrol edip bandajını değiştirmişti. İyileşmenin iyi gittiğini söylemişti. "Aşağıdaki müzik çok gürültülü."

"Hadi. Seni yatırıp örtüyorum."

O geri çekilir, bir adım geri atar ve ben duraksarım, bakışlarının yere düşmesini izlerim.

Bu yüzden onunla yatmadım. Henüz hazır değil. Onun cesur olmasını ve yüzüme yumruk atmasını istiyorum, beni görünce korkup sinmesini değil.

Yutkunarak, kirpiklerinin arasından bana bakar ve ben de yüzünü inceleyerek düşüncelerini okumaya çalışırım, ama orada hiçbir şey yoktur. Sadece güzel yeşil bir boşluk, hiçbir şey yoktur.

"Konuş benimle, melek."

"Gerçekten benimle evlenmek istiyor musun?"

Şüphesiz. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

"Ya sana benim hakkımda her şeyi bilmediğini söylersem?"

"Sen paylaşmaya hazır olduğunda seni dinlemeye hazırım." Bence kendisi hakkında her şeyi bilmiyor. Evan'ın ona tecavüz ettiğini hatırlayamaması, bilmem gereken her şeyi bana anlattı. Geçmişini o kadar bastırmış ki, başına ne geldiğini kimse bilmiyor.

"Ben..." Gözlerini kaçırıp titrek bir nefes aldı. "Sana çocuk veremem."

Kaşlarını çatarak şaşkınlıkla bakıyorum, çünkü o da benim bunu bildiğimi biliyor.

Bana ve Blackout'taki Lordlarla dolu bir odaya anlatmıştı.

"Tecavüze uğradım ve hamile kaldım," diye fısıldadı ve itirafı midemi bulandırdı.

Siktir. Eve, Spade kardeşlerin ona ne yaptığını bildiğimi bilmiyor. Babamın ona ne yaptığını.

"Biyolojik babamın Garrett Reeves olduğunu biliyorsun, ama bilmediğin şey, onun bana tecavüz ettiği." Çarşafı kendine daha sıkı sararak devam eder. "O ve tüm Spade kardeşlerin babaları bana tecavüz etti."

Onun yaşadığı korkunç olaylar ve sonunda bana açılmaya başladığı gerçeği yüzünden boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Yıllarca beni hamile bırakmaya çalıştılar," diye hıçkırıyor ve ben ona sarılmak istiyorum, ama kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup olduğum yerde kalıyorum. "Sonunda hamile kaldığımda... babam bana, eğer kız olursa... onu ateşe atacağını söyledi," diye boğuk bir sesle anlatıyor Eve. "Ama sonra fikrini değiştirdi ve kızım olmasını umduğunu, böylece bana yapamadığını yapabileceğini söyledi. Ona tecavüz edecekti..." Elini ağzına koyarak hıçkırmaya başlar. "Ama erkek çocuğu ona başka bir şans verecekti. Onu beni sikmeye zorlayacaktı... belki daha şanslı olurdu..."

Kendimi tutamıyorum. Ona koşuyorum ve titreyen vücudunu kollarıma alıyorum. "Çok üzgünüm, Eve." Ama bunun bir önemi yok. Bunlar sadece sözler. Onun geçmişini ya da duygularını değiştiremezler.

O uzaklaşıyor, ben de izin veriyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden dağınık sarı saçlarını çekiyorum. "Babam bir adam gönderdi ve beni aldı... bir yere götürdü..."

"Nereye?" diye merak ediyorum. O pisliğin öldüğünü zaten biliyorum.

Kafasını sallar ve burnunu çeker. "Onun kim olduğunu ya da beni nereye götürdüğünü bilmiyordum, ama bir fırsat gördüm." Kırmızı gözleri benimkilere bakar. "Bunu yapmak zorundaydım." Yutkunur. "Lordların başka bir masum hayatı mahvetmesine izin veremezdim... vermeyecektim. Bebeğimi korumak zorundaydım."

"Biliyorum, Eve," diye onu teselli ediyorum. Onu geçmişi için asla yargılamam.

"Sonunda her şeye bir son verme şansы gördüm." Gözlerini sıkıca kapatıp sonra açıyor. "Bu yüzden kazaya neden oldum." Gözlerini kırıştırıyor ve şişmiş gözlerinden yeni gözyaşları akıyor. "Bebeğimle birlikte giderdim. Öbür dünya varsa, birlikte giderdik. Hayal bile edemiyordum..." Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Ama hayatta kaldım." Gözleri benimkilere bakıyor ve neden böyle bir şey yaptığını anlamamı istiyor. "Neden?" Sesi titriyor.

"Eve..."

"Birlikte ölmemiz gerekiyordu." Dudakları titriyor. "Çocuğumu korumam gerekiyordu." Hıçkırarak ağlıyor. "Ve bunu yapamayacağımı biliyordum..."

Onu bir kez daha kollarımın arasına alıp, çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Ben... hayatta kaldım." Hayatta kaldığına duyduğu pişmanlık sesinden belli oluyor.

"Dinle beni, Eve." Geri çekilip, dövmeli ellerimle gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçlarım. "Kendini suçlamayı bırak. Senin hatan değildi. Hiçbiri." Kızım tuzağa düşmüştü. Sadece üremek için kullanılan, cehennemde hapsedilmiş bir çocuk.

Beni iterek geri çekildi. "Sorunu görmüyor musun?" diye homurdandı.

Onun ses tonundaki değişiklikten şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Eve..." "Sana çocuk veremem," diye bağırdı.

Kaşlarım daha da çatılır ve o, sulu gözlerini devirerek burun kıvrır.

"Hayatta kaldığımı öğrendikten sonra ne hissedeceğimi bilemedim. İkimiz de ölmeliydik. Kimsenin bize zarar veremeyeceği başka bir evrende birlikte olmalıydık. Ebeveynlerin çocuklarını sevdiği ve koruduğu bir yerde. Ben bunu istiyordum. Farklı bir hayat. Beni seven bir baba ve anne."

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Sen benim karım olacaksın. Sana bakacağıma, seni seveceğime ve koruyacağıma yemin edeceğim. Kimsenin sana bir daha dokunmayacağına söz veriyorum." Benden başka yere bakıyor. "Çocuklar benim için önemli değil. Sen benim için önemlisin." Sanki kabul edemediği bir kavrammış gibi kaşlarını çatıyor. "Bana bir hayatım olup olmadığını sordun, ben de ona baktığımı söyledim. Baktığım şey sensin, meleğim. Geceleri gözlerimi kapattığımda gördüğüm sensin ve bu dünyadan ayrılmadan önce göreceğim son kişi de sensin. Kalan her günümü sana adadım çünkü istediğim kişi sensin."

"Hala anlamıyorsun," diye fısıldayarak başını salladı.

"Bana açıkla. Ne yapmamı istiyorsan söyle, yapacağım." Bunu ona ilk kez söylemiyorum. Tek ihtiyacım olan, durumu nasıl düzeltebileceğimi bana söylemesi.

"Yaptıklarımın barışmayı öğrenmek zorundaydım. Hayatta kaldığım için, seçimlerimle yaşamak zorundaydım. Hatalarımla. Ama sen geldin ve bunu değiştirdin."

O haklı. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Bana bir aile vermek istiyor. Bildiğim kadarıyla iki kez intihar girişiminde bulundu ve şimdi yaşamak istiyor. Kendimi onun hayatına zorla soktum ve yaptığı seçimler yüzünden kendinden nefret etmesini sağladım. "Ne istiyorsun, Eve?" diye soruyorum ona. O sözleri duymak istiyorum. Onu biraz daha zorluyorum.

"Sana bir aile vermek istiyorum," diye fısıldıyor, sanki bunu itiraf etmekten utanıyormuş gibi. "Bebekler istiyorum. Saat beşte beyzbol antrenmanı, saat altıda ponpon kız antrenmanı istiyorum. Dağınık bir ev ve mutlu çocuklar istiyorum. Bir pazartesi günü, ailemizi kalabalık bir su parkına götürmek istediğin için işe gitmediğini söylemeni istiyorum." O düşünceyi hayal ederek hafifçe gülümser ve sesini alçaltır. "İkinci bir şans istiyorum. Bu döngüyü kırmak istiyorum."

"O zaman öyle yapalım."

Yüzü düşer ve iç çeker. "Bu imkansız, Kash."

"Evlat edineceğiz," diyorum ona. "İstediğin kadar çocuk. Hatta, istersen kendi beyzbol takımımızı bile kurabiliriz."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel sesdi. Zaten kendine gelmeye başlamıştı.

"Ciddiyim, Eve. Ne istersen. Sana vereceğim." Bunu gerçekleştireceğim.

ELLİ BEŞ

EVERETT

Blackout'un üzerindeki yatakta uyanık yatıyorum, uyuyamıyorum. Sanırım iki gün baygın kaldığım için uyku düzenim bozuldu. Ya da belki de tek bir yudum bile alkol almadığım içindir.

Onu uzaklaştırmaya çalıştım. Tüm sorunlarımı ona yükleyip travma yaşatırsam kaçacağını düşündüm. Ama işte buradayız, yataktayız ve o hala sırtıma sokulmuş durumda.

Ama seks yok.

Onun nasıl hissettiğini anlayabileceğimi iddia edemem. Babam ve üvey kardeşim beni tecavüz etti. Babası da dahil. Bunu sindirmek zaman alır. Ve uyandığında fikrini değiştirip benim buna değmediğimi anlayabilir.

Kashton hareket etti ve kalçalarımı sıkmamı sağlayan bir inilti çıkardı. Kahretsin, çok azdım.

Penisi tam kıcıma geliyor ve keşke benden faydalanmasını diliyorum. Ama bu sadece Kashton'ın iyi bir adam olduğunu kanıtlıyor. O babalarımız gibi değil.

Annesinin intihar ettiğini ve Isabella'nın onları eğitirken onu nasıl cezalandırdığını biliyorum. Terk edilme sorunları olduğunu ve kardeşleri hayatlarına devam ettikleri için şu anda kendini yalnız hissettiğini biliyorum. Ona ihtiyacı olan her şey olacağım.

Onun hanımı olacağım, soyadını alacağım ve her zaman benim yanında olduğumu bilmesini sağlayacağım. Ne olursa olsun, çünkü bir hanımın görevi budur. Ona bunu borçluyum. O mutluluğu hak ediyor.

Eğer evde onu beklememi, ön kapıdan girdiğinde yerde diz çökmemi istiyorsa, ben de öyle yapacağım.

Bir Leydi, Lorduna hizmet eder. Ne olursa olsun.

Keşke ona çocuk verebilseydim. Hiç bu kadar kadınlık hissetmemiştim. Bunun benim hatam olduğunu anlıyorum. Yaptığım şeyi ben seçtim ve sonuçlarına katlanmalıyım. Keşke onunla daha önce tanışsaydım. Keşke her şey farklı olsaydı.

"Eve," diye kulağıma sertçe fısıldadı, "neden hala uyanıksın?"

Hiçbir şey söylemedim ve gözlerimi kapattım.

"Kalbinin hızla attığını hissedebiliyorum, melek," diyor ve ben iç çekiyorum. Eli belimden göğsüme ve boynuma doğru kayıyor. Parmaklarını boğazıma doluyor ve ben inleyerek kışımı onun penisine doğru itiyorum. "Seninle sevişmeyeceğim."

"Neden?" diye sızlanıyorum, arkama uzanıp, vücutlarımızın arasında onun piercingli penisini arıyorum. "Sertleşmişsin." En azından vücudunun hala beni istediğini biliyorum.

"Ve eminim ıslanmışsındır."

Gözlerimi devirip onu itiyorum ve ona dönerek yüzünü görüyorum. Gözleri açık ama yorgun görünüyor. Onun için üzülüyorum. Onu mutlu etmek istiyorum ve bunu yapabileceğim tek yol bedenim.

Sağlıklı bir ilişki böyle mi olmalı? Bir erkek, vücudunu dinlendirmek istediği için seninle seks yapmak istemediğinde mi? Bunun gerçek nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Beni kullanmasını istiyorum. "Benimle oyna," diyorum ona.

Gözleri benimkileri arıyor, sonra boynuma iniyor ve dövmeli parmak eklemlerini göğüslerimin üzerinde gezdiriyor. Eğilip, dudaklarını dokunmadan önce dudaklarımı yalıyorum.

Ona doğru itiyorum ve o sırt üstü dönüyor, elleriyle kalçalarımı kavırıyor, beni de yanına götürüyor ve ben onun kalçalarına oturuyorum, sert penisine sürtünüyorum.

Ağzına inleyerek, kendimi kaldırıp aramızdan uzanarak onun sikini dışarı çıkardım. Siktir, ona ihtiyacım var. "Lütfen?" diye yalvararak, nefes almak için geri çekildim.

"Kalk." Uyluklarımı hafifçe vurur ve ben kıkırdayarak sırt üstü düşerim.

Kashton yataktan kalkar ve odadan çıkar. Birkaç saniye sonra çantasıyla geri döner. Çantayı yatağın ucuna koyar ve fermuarını açıp birkaç şey çıkarır.

Uzanıp yutkunuyorum, kendime panik yapmayacağımı söylüyorum. Her şey yoluna girecek. Bu benim gelecekteki kocam. Dollhouse'da değilim. Artık sadece o bana dokunabilir.

"Karnının üstüne yat," diye emrediyor. "Ellerini arkada birleştir."

Yana dönüp yastığı yere atıyorum, böylece başım düz bir şekilde yatabilir ve onun dediklerini yapabilirim. O yatağa çıkıp kışma oturunca yatak çöküyor. Bileklerimi birbirine bağlayıp etraflarına sert bir şey sarıyor. Tahmin etmek gerekirse, ip olduğunu söyleyebilirim.

Sonra ayağa kalkıp beni sırt üstü yatırıyor. Tek bir parça bant koparıyor ve ben ağzımı kapatıp yutkunuyorum, o da bantı nazikçe dudaklarımın üzerine yapıştırıyor. Dövmeli parmakları ağzıma hafifçe bastırıyor ve ben inleyerek kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Konuşmadığın zaman yalvarmak zor," diyor ve ben, arkamda bağlı ellerimi düzeltmeye çalışırken inliyorum. Sonra beni bir kez daha karnımın üstüne çeviriyor.

Bacaklarımı yataktan kaldırıp etraflarına daha fazla ip sarıyor ve ben bacaklarımı kendime doğru çekip amımı ve kışımı havaya kaldırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Ne yaptığını sormaya çalıştığımda, bantlanmış dudaklarımdan sadece mırıldanmalar çıkıyor. Yanıma uzanıyor ve ben başımı kaldırıp, battaniyenin altına kıvrılan ona bakıyorum.

Gözleri yüzümde dolaşıyor ve parmak eklemleri yanaklarımdaki saçları okşuyor. Hareket etmeye çalışarak kıpırdanıyorum ve o gülümsüyor.

"Bacaklarını ayak ucuna bağladım, meleğim. Kollarını arkaya bağladım ve ağzını bantladım. Sabaha kadar burada benimle yatacaksın."

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve onun yanında çırpınmaya başlarım. Ne? Hayır.

"Hey, sakın ol, Eve. Kendine zarar vereceksin." Oturur, battaniyeyi alır ve beni kendine çekmeden önce vücudumu örter. Kashton alnımı öper. "Sana bu gece sevişmeyeceğimizi söylemiştim

Eve, ve ciddiym. Uslu bir kız ol ve biraz dinlen, yarın sevişiriz."

KASHTON

Vücudu benimkine yaslanıp gözleri kapanana kadar beş dakikadan fazla mücadele etmiyor. Zavallı şey yorgun düşmüş. Sadece kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu koruduğumu bilmeye ihtiyacı vardı.

Kızımın bağlanmaktan hoşlandığını öğrendim. Onu sikmesem bile. Benimle oynamamı söyledi. Bu onun için ön sevişmenin bir parçası. Bilinmeyeni seviyor. Heyecanı. Sırada ne yapacağım?

Bu kadar çabuk benimle yatmak istemesine şaşırmamalıyım. Fiziksel olarak onu istediğime dair güvenceye ihtiyacı var. Bana anlattıklarından sonra, ondan iğrenmediğime dair güvenceye ihtiyacı var.

Cep telefonu komodinin üzerinde yanıyor, alıp baktığımda arayanın FUCKFACE olduğunu görüyorum. Cevaplayıp cevaplamayacağıma karar vermek için bir saniye düşünüyorum. Eminim Adam ona iş vermek istiyordur ve ben ona kesinlikle hayır diyeceğim.

O işi bırakıyor. Artık hayatını tehlikeye atmayacak. Kadın kendisi için yeterince tehlike arz ediyor gibi görünüyor. Onu Adam'dan uzaklaştırmak umarım biraz yardımcı olur, çünkü Lords bir gün onun ölmediğini öğrenecek ve peşine düşecek. Bu sadece an meselesi.

Cevap vermeye karar verip, telefonunu kulağıma dayadım. "Alo?" Onu uyandırmamak için yumuşak bir sesle konuştum.

"Cep telefonun kapalı," diye bağırdı.

Demek bu arama benim için. "Evet," diyorum, yataktan kalkıp onu örttüğümden emin olarak. "Bir şey mi lazım?"

O içini çeker. "Başka bir video daha var."

Gergin bir şekilde onun uyumasını izlerim. Yatak odasından çıkıp çantamı alırım, sigara içmek istiyorum ve koridora geçerim. "Kim başka bir video aldı?"

"Bill ve ben, yani siz de aldınız diye düşünüyorum."

Oturma odasına girerim, videoyu sehpaye bırakır ve saçlarımı elime alırım.

"Sanırım Evan gönderiyor. Şu anda kasetlere erişebilecek tek kişi o. Ya da kasetlerin nerede olduğunu bilen tek kişi."

Adam Bill ile konuşmadı mı? "Onlar onda," diyorum.

"Nasıl emin olabilirsin?" diye yavaşça soruyor.

"Geçen hafta Dollhouse'da seninle buluştuktan sonra Eve'in evinde ona saldırdı. Onun evinde kameralar var ve biz de izledik. Ona şöyle dedi..."

"Bir saniye," diye sözümü kesti. "Ne demek ona saldırdı? Geçen hafta mı? Neden kimse bana söylemedi?"

Bill'in neden ondan da sır sakladığını merak ediyor musun? "Senin numaranı bilen tek kişi benim," diye ters bir cevap veriyorum. "Ve ben meşguldüm."

"Neyle? Eve'le sevişmekle mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Onunla yattığı için nefret ediyorum, ama onun hakkında böyle konuşmasına izin vermeyeceğim. "Hayır. O, kabul töreni için ödevini yaptı."

Derin bir nefes alır. "Nasıl yaptı?"

Duraklıyorum. Bill ona neden bunu söylemedi? Artık en iyi arkadaşlar değil miydiler? "Geçti" demekle yetiniyorum.

Onu kontrol etmek için yatak odasına geri dönüyorum ve o hiç kıpırdamamış. "Cep telefonum yanımda ama kapalı tutuyorum." Kalçalarını ileri geri sallayarak inleyince dikkatimi çekiyor. Sesimi alçaltıp koridora geri çekiliyorum. "Onun telefonuna gönder. Sonra silerim."

"Tamam."

Boynumun arkasını ovuşturuyorum.

"Adam?" "Evet?"

"Bu ne tür bir video?" Ne göreceğimi bilmem gerekiyor.

Bir an sessiz kaldıktan sonra yumuşak bir sesle konuştu. "O cezalandırılıyor
cezalandırılıyor."

Başımı eğip, nasıl ve neden cezalandırıldığını düşünerek şakaklarımı ovuşturuyorum. Ama gerçek şu ki, bir nedene ihtiyaçları yok. Bu onlara

. Para kazandırıyor. Başkalarının acı çekmesini görmek için yaşayan birçok hasta piç var.

Telefonum gelen mesajla titrer. "Anladım. Seninle yakında konuşuruz." Başka bir şey söylemeden telefonu kapatırım.

Onu tekrar kontrol ettikten sonra, yatak odasındaki televizyonun sesini biraz açıp oturma odasına geçiyorum. Kanepeye oturup mesajı açıyorum ve videoyu oynatıyorum.

Yine beton bir oda ve kapının diğer tarafından çığlıklar geliyor. Bu ses beni çok etkiler. Bu Eve. Onu her yerde tanırım.

Kapı açılır ve Eve içeri itilir. Siyah lateks bir giysi giymektedir. Vücudunun görünen tek kısımları çıplak ayakları, elleri ve boynundan yukarısidir.

İki adam onun arkasından girip kapıyı koruyor. İkisi de tamamen siyah giyinmiş, uyluklarına silahlar takılı ve kemerlerinde kelepçeler var.

Eve yerde yatıyor. Artık çığlık atmıyor, düşmenin acısıyla inliyor.

"Şimdi ne olacak?" Evan odaya girip kapıyı arkasında çarparak bağırır. Dördünü de odanın içinde kilitler.

"İntihar girişimi, efendim. Kendini asmaya çalıştı," sağdaki adam diyor.

Siktir, Eve.

"Lanet olsun," diye tıslar. "Kendini asmak için o şeyi nereden buldu?"

"Üşüyordu..."

"Yani ona bir battaniye mi verdin?" Evan sertçe sorar.

"Bir çarşaf, efendim." Biri, ona böyle bir lüksün tanınmasına kızarak öfkeyle yanıtlar. "Sadece birkaç parça vardı. Onu bulduk..."

"Nerede buldunuz?" Evan, ellerini beline koyarak onlara sert bir bakış atar.

"Komik," diye bitirir diğeri, boğazını temizleyerek.

Evan gözlerini kısarak onlara bakar. "Onunla işim bittiğinde, ikiniz de ofisimde benimle buluşacaksınız." Bu bir öneri değildir.

"Evet, efendim," diye mırıldanırlar.

Kollarını göğsünde kavuşturarak ona doğru yürüdü. "Ne diyeceksin?"

Kız yavaşça dizlerinin üzerine çöker. Evan, kızın titrek bacakları üzerinde durmasını sabırla bekler. Eve çenesini kaldırır, Evan'ın gözlerine bakar ve ben, çarşafı sardığı kızaran boynunu görürüm, bu da onların söylediklerini doğrular. "Siktir git..."

Adam kadının yüzüne bir tokat atar ve zaten dengesiz olan ayakları üzerinde durmasını engeller. Sert bir tokat değildir, ama kadın zayıftır. "Ellerini arkadan bağlayın ve bacaklarını hazırlayın," diye emreder Evan.

Eve, ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek için çaballıyor. Adamlardan biri diz çöküp bacağını tutmaya çalışırken, Eve onu tekmelemeyi başarır ve adam kışının üstüne düşer.

Diğeri kadının üzerine atlar, onu yüzüstü beton zemine yapıştırır ve ellerini yakalar. Ellerini arkasına getirip kahverengi deri bir kemerle bağlar ve tokayı yerine takar. "Acele et," diye diğeri homurdanır ve kadını matlaşmış saçlarından tutarak yüzünü beton zemine vurur.

"Deniyorum," diye bağırır ve kemerinden bir şey çıkarır. Bir bacağını sabitler ve kelepçeyi bacağına takar, yerine sabitler. Sonra aynı işlemi diğeri ayak bileğı için de tekrarlar.

"Gidin," diye emreder Evan ve ikisi kapının kilidini açıp dışarı koşarken, o da kadının yanına gider. "Eve, Eve, Eve. Seninle ne yapacağım ben?" diye sorar, kadının yan tarafına tekme atarak onu sırt üstü yatırır.

Septum piercingiyle ona dik dik bakar. Videoda zaman bilgisi yok, bu yüzden ne zamandır piercingi olduğunu bilmiyorum, ama onun piercing yaptığı yüzükle aynı gibi görünüyor. "Öldür beni," der.

Adam gülüyor ve kameraya bakıyor. "Neden bunu yapayım ki? Müşterilerimiz senin onlara sunduğun gösteriyi çok seviyorlar. Kazanabileceğini düşünen büyük, sert bir kız. Aslında oldukça komik. İtaat etmek daha kolayken, neden bu kadar enerji harcayarak savaşımaya devam ediyorsun?"

Kız hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, kollarını kırarak sırtındaki baskıyı hafifletmek için oturur.

"Bu yüzden sana bir hediyem var."

"Hayır." Ayağa kalkabilmek için bacaklarını altına almaya çalışır, ama o, fırsat bulamadan onu tekrar yere iter.

Beline bacaklarını atarken arka cebinden bir şey çıkarır. Eve sırtını kamburlaştırır ve adam boynuna bir şırınga batırıp içindeki maddeyi enjekte ederken çatlamış dudaklarından kan donduran bir çığlık çıkar. Şırıngayı çıkardıktan sonra, onun üzerinde durup izler.

"Lütfen." Hayal kırıklığı mı, çaresizlik mi, emin değilim ama ağlamaya başlıyor. Muhtemelen ikisi de biraz. "Dur." Omuzları titriyor ve karnının üstüne dönüyor. "Bırak da öleyim," diye hıçkırıyor ve ölüm için bu kadar çaresiz olması göğsümü sıkıştırıyor.

"İyi ilerleme kaydediyorsun Eve. Kendini tatmin etme konusunda. Çalışmamız gereken şey zihnin. Ona ihtiyacın yok. Onların tek istediği senin vücudun."

Gözlerini sıkıca kapatır, yüzünün yanını yere vururken kalçaları havaya kalkar ve ağlamaları yumuşar.

"Evet. İlaçların işini yapmasına izin ver. Karşı koyma. Sadece işini zorlaştırırsın."

Adam saçlarını tutup onu dizlerinin üzerine çöktürür, kameraya bakmasını sağlar. Göz kapakları ağırlaşır, nefes alması zorlaşır ve dizlerinin üzerine çöktüğü halde kalçaları ileri geri sallanır. "Seyircilere neden bu kadar iyi hissettiğini anlat, bebeğim."

Koyu kirpikleri yavaşça kırılır ve çatlamış, kuru dudaklarını yalar.

"Hadi, Eve." Adam, eliyle hala saçlarını tutarken, kızın başını sallar. "Onlara amının ve kışının titreşimli dildolarla dolu olduğunu söyle. En iyi kısmı ise, henüz açılmamış olmaları."

O inler.

"Bir hafta daha orgazm eğitimin var. Sonra seni bir iffet kemeriyle kilitleyeceğim. Penetrasyon yok, orgazm yok." Gülümser ve izleyen seyircilere ekler, "İşte o zaman gerçekten yalvarmaya başlarlar ve çaresizlikleri ne kadar itaatkar olabileceklerini gösterir."

Saçlarını bırakınca, başı öne doğru sarkar ve adam cebinden cep telefonunu çıkarır. Birkaç saniye sonra odayı vibratörlerin sesi doldurur. Vücudu gerilir ve başını geriye atar, çığlık atar ve neredeyse anında orgazm olur.

"Çok güzelsin Eve. Ama para kazandıracak olan yüzün değil. Erkeklerin seni kendilerine istemesini sağlayacak olan, acıya olan sevgin."

Evan'ın burada ne tür bir oyun oynadığını anlamıyorum. Seyircilere, onu satma planları hala varmış gibi konuşuyor. Ama Bill'in bana gönderdiği videoda Evan, Eve'in işe alım görevlisi olacağını açıklıyordu.

Videoyu duraklatıp, odada dolaşmaya başladım. "Neden?" diye sordum kendime. Yayınların onlara para kazandırdığını biliyorum ve eminim Eve sayesinde çok para topluyorlardır. Öyleyse neden yalan söylemesinler ki? İzleyiciler onun satılmadığını asla bilmeyecekler. Onu satın almadıklarını düşünecekler.

Son videoda Evan, Eve küçük odadayken canlı yayını kapatıyordu, bu yüzden izleyiciler onun geleceği için ne planladıklarını bilmiyorlar. Evan bunu kendi lehine kullanıyor.

Yeniden oturdum ve Play tuşuna bastım.

Vücudu bir kez daha titremeye başlarken sesi yankılanıyor. Saçlarını yüzünden ve omuzlarından nazikçe çekip, yanaklarını kavıyor. Burun akıntısı ve gözyaşları morarmış yüzünden aşağı akıyor. Susuz ve aç kaldığınızda, normalden daha çabuk morarırsınız.

Kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım, ama gözleri boş bakıyor. Tıpkı yataın üzerinde ona ilk dokunduğum geceki gibi. Zihinsel olarak kendini kaybetmiş durumda. Ya da sadece uyuşturucu ve orgazmların etkisi altında. Kamera arkasında ona ne yaptıklarını ve şu anki ruh halinin nedenini bilemeyiz.

"Eve?" diye sorar, ona bakıp gururla gülümser. "Görmek istediğim şey bu." Elini uzatıp lateks kaplı göğsünü parmaklarıyla okşar. "Gördün mü? Yapabileceğini biliyordum, bebeğim. Ama bu bir ceza. Ve cezadan ders almanın tek yolu onu hatırlamaktır."

Dönüp bir çekmeceye doğru yürür. Çekmeceyi açar, bir zincir ve bir ağızlık çıkarır. Onun önüne dikilir ve "Ağzını aç" diye emreder.

O da söyleneni yapar. Karşı koymaz. Yalvarmaz. Tıkaçları nazikçe onun kuru ve çatlamış dudaklarının arasına yerleştirir, itaatkar ağzına sokar. Sonra kalın kayışları kafasına sarar ve sıkıca bağlar, deri zaten çökmüş yanaklarını sıkıştırır.

Ön tarafında bir ampul bulunan siyah bir lastik tüp sarkıyor, bu da bana bunun şişirilebilir bir ağız tıkacı olduğunu gösteriyor. Ampulu eline alır ve sıkar. Kız farkında bile değilmiş gibi davranıyor. Bir zamanlar güzel olan yeşil gözleri boş bakıyor, ama vücudu hala titriyor. Bu, odaya itildiğinden beri kaç kez orgazm olduğunu merak etmeme neden oluyor. Evan ampulu tekrar sıkar ve kız gözlerini kırpar, vücudu istemsizce sarsılır.

Korkarım ki onun nefesini kesecek. Şişirilebilir ağız tıkaçları şaka değildir ve kız, burnundan nefes alıp alamadığını söyleyecek kadar akli başında değildir. Bazıları o kadar çok şişirilebilir ki hava yolunu tıkayabilir veya kız öğürerek kusabilir ve boğulabilir.

Evan bunu bir kez daha yapar ve kızın yanakları şişince nihayet tatmin olur, onu ayağa kaldırır, odanın ortasına yerleştirir ve yüzünü kendisine çevirir. "Bana bak, Eve."

Kız, Evan'ın tişörtüne bakıyor, gözleri o kadar boş ki, sanki ölmüş gibi.

"Eve," diye
homurdanır. Hala
hiçbir tepki yok.

Öfkeyle kemerini kemer halkalarından çıkarır ve kızın uyluklarının üst kısmına vurur. Deri, lateksle kaplı bacaklarına çarptığında, kızın gözleri büyür ve dizlerinin üzerine çöker. Tek duyulabilen, ağızındaki tıkaçtan gelen zayıf bir mırıldanma sesidir. Şişirilebilir tıkaçlar konuşmayı neredeyse imkansız hale getirir.

"İşte buradasın." Onu yukarı çeker ve geniş gözleri, neredede olduğunu bilmiyormuş gibi etrafına bakar. Konuşmaya çalışır, ama çenesindeki salya çoktan akmaya başlamıştır. Az önce olanları hiç anlamamıştır.

"Ağızda kelebek ağızlık var," diye bilgilendirir onu ve kız, boğazı çalışırken başını geriye eğip yutmaya çalışır. "Şişirilebilir ve çok kısıtlayıcıdır. Ağızlık izin vermeyeceği için burnundan nefes alman gerekecek."

Hızla gözlerini kırptırırken, alt kirpiklerinden gözyaşları düşer.

"Az önce uslu bir kızdın, ama yine de yapmaya çalıştığın o numaradan dolayı cezalandırılman gerekiyor." Parmak eklemleriyle kızın boynunda oluşan morlukları okşadıktan sonra cebinden bir zincir çıkarıp kızın burnundaki halkaya taktı.

Kız hızla başını salladı, vücudu titriyordu.

"Ani hareketler yapma, bebeğim. Bunların koparıldığını daha önce gördüm." Zinciri nazikçe çeker ve kızın vücudu onun vücuduna çarpar. Bir şeyleri kanıtlamak için zinciri sıkıca tutar, yüzü kızın yüzüne birkaç santim uzaklıkta, ona bakar. "Bu hoş bir şey değil ve sonra başka bir yerini delmek zorunda kalırım."

Kız sertleşir, gözlerini sıkıca kapatır.

Zinciri bırakır, böylece zincir göğsüne ve karnına sarkar. Sonra tavandaki bir makara sistemine bağlı zinciri tutar. Onu burnundaki halkadan sarkan zincirin ucuna takar ve yavaşça yukarı kaldırır. Makara gevşekliği sıkılaştırır, onu parmak uçlarına yükseltir ve başını aşırı bir açıyla geriye doğru eğmeye zorlar. Septumunun derisinin bu pozisyondan gerildiğini görebilirsiniz.

"Sana bir iyilik yapıyorum, Eve. Yarın o boğa halkasını daha büyük bir ölçüyle değiştirecektim zaten. Birkaç saat böyle kalırsa, güzelce gerilir ve değiştirirken acı çekmezsin." Ona gülümser. "O kadar."

Sonra diz çöküp, yere bağlı zincirleri çekerek ayaklarını ayırır. Zincirleri ayak bileklerine sarılmış kemerlere bağlayarak, bacaklarını açık tutmasını sağlar.

Eve bileklerindeki kemerle mücadele ederken, adam cep telefonunu çıkarır ve vibratörleri bir kez daha açar. Lateksin içinden kaslarının gerildiğini görebilirsiniz. O kadar sıkıdır ki, ikinci bir deri gibidir.

Adam, kadının açılmış bacaklarının arasına uzanır ve önden arkaya uzanan kısa fermuarı açar. Elini içeri sokar ve kadının amındaki oyuncağı iterek onu titretir.

"İzleyicilerin amının ıslanmasını görmek istiyorlar, bebeğim. Ne kadar zevk aldığını görmelerine izin ver." Ayağa kalkar, ıslak parmağını onun çökmüş karnına ve kabarık göğsüne sürer, lateksle kaplı vücudunda ıslak bir iz bırakır. "Acı ve zevk birçokları için el ele gider. Dollhouse'da kendimizi yüksek standartlara bağlıyoruz ve en iyinin en iyisini üretiyoruz. Sen benim için en iyisi olacaksın, değil mi, dolly?"

Burnuna bağlı zinciri çekmeden başını sallayamadığı için, sadece geniş, gözyaşlarıyla dolu gözlerle ona bakar.

Adam ona kocaman bir gülümseme atar, sonra hızla kaybolur ve kadının arkasına geçer. Kadın adamın hareketlerini takip etmeye çalışır, ama tek yapabildiğı tavana bakmaktır.

Onun arkasına yaklaşan adam, ellerini onun savunmasız boğazına dolayarak vücudunu kendine doğru çeker. Kız, piercingi çeken zincirden burnu kanamaya başlayınca nefes almaya çalışarak direnir.

Kafasını kadının kulağına yaklaştırır ve seyircilerin duyabileceğı kadar yüksek sesle konuşur. "Bir daha intihar etmeye kalkışırsan, sana cehennemi yaşatırım, kaltak. Bunun acı verdiğini mi sanıyorsun? Benim sana yaşatabileceğim acıyı henüz tatmadın. Ölüm için yalvaracaksın ve ben yeterince acı çektiğine karar verdiğimde, senin zavallı, işe yaramaz hayatını sonlandıracak ve seni parçalara ayıracağım. Sonra da seni, sığır eti için kesilen bir inek gibi, parça parça, pound pound, birkaç kuruşa satacağım. Anladın mı beni?"

Gözleri yaşlarla dolarken hızla gözlerini kırptırıyor, çünkü yapabileceğı tek şey bu.

Adam, boynunu bırakıp uzaklaşmadan önce, kızın keçeleşmiş saçlarını öper.

Çenesi salya akıyor ve nefes alabildiğinde burun delikleri genişliyor, burnundan sümük ve kan karışımı damlıyor.

"Geleceğini düşünmen için seni yalnız bırakacağım." Bunun üzerine, onu orada asılı bırakarak odadan çıkar ve kamera kapanır.

"Siktir." Ayağı kalkıp onun telefonunu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Nabzım hızlanıyor, ellerim sıkışıyor ve kalbim Eve için acıyor.

Tek düşünebildiğim, onun bir yıllık hayatından beş dakikalık bir kesit olduğu. Onu orada üç saat mi bıraktı? Üç saat boyunca nefes alamadan ve acı içinde.

Babam bunun olmasına izin verdi. Onu oraya bırakan Garrett olabilir, ama o Dollhouse'un ne olduğunu biliyordu. Onun gece gündüz acı çekeceğini biliyordu. Erkekler onu inciterek zevk alabilsin diye eğitildiğini biliyordu.

Telefonu elime alıp videoyu sildikten sonra sehpaye attım. Hemen yatak odasına koştum ve onu uyurken buldum,

Onu böyle savunmasız bir durumda göremem. Ya ben uykuya dalarsam ve o kabus görürse? Orada olduğunu ve onu kurtarmak için uyanmadığımı hayal ederse? Ya da daha kötüsü, ona zarar verenin ben olduğumu hayal edip, bağlanmış olarak uyanır ve yanındaki beni görürse?

Ona bunu yapamam.

Yataktan yorganı çekip alırken, ellerim titriyor. Ayak bileklerindeki ipi çözdükten sonra hızla bileklerini de çözüyorum. Onu sırt üstü yatırıp dudaklarındaki bandı yırtıyorum.

O inleyerek sırtını kamburlaştırıyor ve ben yatağa atlayıp yorganı üzerimize çekerek onu kendime doğru çekiyorum. "Kash?" diye mırıldanıyor.

"Benim, Eve. Benim," diye temin ediyorum, ona sarılarak. Kalbinin atışını bedenimde hissetmem gerekiyor. Burada olduğunu bilmek için. Hayatta olduğunu. Kollarımda. Ait olduğu yerde. Alnını öpüyorum, o da iç çekiyor, bedeni kollarımda gevşiyor.

"Bir hafta daha orgazm eğitimi alacaksın." Şimdi, onu tatmin ettikten sonra hastalanması daha mantıklı geliyor. Tekrar tekrar orgazm olmaya zorlanıyordu. Eve, vücudunun kendisine ihanet etmesinden nefret ediyordu. İlaçlarla savaşamamasından nefret ediyordu. Ve sonra birdenbire onu orgazmdan mahrum bırakmak. Orgazmın reddedilmesi, zihinsel ve fiziksel olarak aynı derecede acımasız olabilir. Bu çok ince bir çizgidir. Duyguları zaten çılgına dönmüştü, bir de ilaçlar eklenince zavallı kızın hiç şansı kalmadı.

"Söz veriyorum, meleğim, sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Ölü bir adamı işkence edemem, ama Evan'ın babalarımızın tüm cezalarını çekmesini sağlayacağım. Eve'i ibretlik yapmak istedi; peki, ben de onu ibretlik yapacağım.

ELLİ ALTI

EVERETT

Uyanıp yatakta gerinirken, uykuya daldığım ve uyandığım anların aynı olmadığını hemen fark ettim. Kollarım ve bacaklarım serbestti ve ağzımda bant yoktu.

Hemen hayal kırıklığına uğradım.

Neden beni serbest bıraktı? Benimle sevişti de ben hatırlamıyor muyum? Hayır. Kashton asla böyle bir şey yapmaz. Benimle oynarken her zaman benim varlığımı ister.

Yana dönünce, yanımda sırt üstü yatarken görüyorum onu. Bir kolu yastığının altında, diğeri göğsünde. Elimi uzatıp, oyulmuş karın kaslarından aşağıya, penisine doğru kaydırıyorum. Ağzım sulanmaya başlıyor.

Ona çok açım. Bir zamanlar zincirlenmiş, aç bırakılmış bir hayvan gibi. Beni tasamdan kurtardı. Bana yiyecek aramam için bir şans vermek istedi.

Bu adil değil. Uzun süre seks yapmadan yaşayabiliyordum, sonra onunla tanıştım ve şimdi seks yapmaya can atıyorum. Alkoliklerin tekrar içmeye başlaması gibi bir şey. Ama bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden inkar etmeye çalıştım.

Yorganı itip yataktan kalkıyorum, tuvalete gitmem gerekiyor. Ellerimi yıkadıktan sonra, bir şeyler içmek için mutfığa gidiyorum. Susadım. Dollhouse'da bana verdikleri şey yüzünden hala biraz sersemlemiş hissediyorum.

İnsanlar her zaman Lordların zihnimize verdiği psikolojik zararı düşünürler, ama peki ya bedenimize verdikleri zarar? Her yerim ağrıyor ve bağlandığım yerlerde izler var, bu yüzden beni bir şeye bağladıklarını biliyorum. Aldığım Advil'in etkisi çoktan geçti.

Mutfığa girip ışığı açtım ve su içmeyi düşündüm ama tezgahın üzerinde bir şişe viski gördüm, dolaptan bir bardak alıp bir shot içecek kadar doldurdum. Tyson'a yenisini alacağım.

Bir yudum alıp, telefonumun yanındaki sehpa Kashton'ın çantasını görünce içimi çekiyorum.

Sin'in ona birkaç şey getirmek için Dollhouse'da bulunduğu söylemişti, eminim çantada onlardır. Bir içki daha doldurup kanepeye gidip oturuyorum. Cep telefonumu alıp son birkaç gün içinde kaçırdığım bir şey var mı diye bakıyorum.

Yaklaşık iki saat önce Adam'dan bir dakika otuz saniye süren bir arama geldi, bu da Kashton'ın cevap verdiğini gösteriyor. Ama başka yeni bir şey görmüyorum. Her gün benimle iletişime geçen uzun bir listeye sahip değilim.

Telefonu bırakıp çantayı açıp içine bakıyorum. İp, kelepçe ve plastik bağları görünce kalbim heyecanla atıyor. Ağzıma yapıştırdığı bant hala yatak odasında olmalı.

İçkinin sonunu içip kelepçeleri alıyorum ve yatağa geri dönüyorum.

Kaslı bacaklarının arasına diz çöküp, bacaklarımı kığımın altına kısıtıyorum ve boxer şortundaki delikten sikini dışarı çıkarıyorum. O hiç kıpırdamıyor bile. Sol bileğimi kelepçeye takıyorum, sonra ellerimi arkama koyup diğerini de kelepçeliyorum. Tıpkı onun evinde benimle oynamasını beklerken bana yaptıkları gibi.

Uyandığında ve kendime yaptıklarımı gördüğünde ne yapacağını düşünerek kalbim hızla atmaya başlar. Beni burada, yanında bağlı bırakacak mı, yoksa benimle oynayacak mı?

Saçlarımı yüzümden çekiyorum, ellerimi kullanamaz hale gelmeden önce saçlarımı toplamam gerektiğini fark ediyorum. Eğilip, yumuşak penisini yalıyorum, dilimi Jacob's ladder üzerinde gezdiriyorum.

Bunu hissettiğine dair bana hiçbir işaret vermiyor, bu yüzden tekrar yapıyorum, bu sefer ucunu ağzıma çekiyorum. Aziz haçını emiyorum

ve o inliyor, kalçaları biraz hareket ediyor.

Bırakıp, ıslatmak için penisine tükürüyorum, böylece ağızma almam daha kolay oluyor. Sırtım ağrıyor ve kollarım zaten acıyor, ama onun için çok ıslandım.

Benimle evlenmek istiyor. Bu adam beni sahiplenmek istiyor. Ne tür bir kadın onu reddeder ki? Özellikle benim gibi biri? Kırık. Böyle bir şansı yakalayamayız. Bizi seven birini bulmak, geçmişimizin nasıl olduğunu bilerek. Benim şimdiye kadar birinin fahişesi olduğumu bilerek.

Ben onunum, ama bu farklı. Açıklayamıyorum, ama o benim ihtiyaçlarımdan utanmamı sağlamıyor. İstedğim şeylerden. Beni yargılamıyor ve benden kurtulup en yüksek teklifi verene satmayacağını biliyorum. Bu adam beni bodrumunda zincirlemek istiyor. Kashton beni sonsuza kadar yanında tutmak istiyor.

"Eve." Adımı inleyerek söylüyor ve sesindeki sertlik amımı kasılmaya zorluyor. Uyanmaya başladığında ve sersemlemişken sesi çok seksi oluyor.

Kelepçeleri çekiyorum ve onları ne kadar sıkı bağladığımı fark edince inliyorum. Çok iyi geliyor. Penisine bir kez daha tükürüyorum, sonra başını yalayıp bu sefer çok daha kolay bir şekilde ağızma alıyorum, ağızımı üzerine bastırabiliyorum.

Kalçaları ileri doğru itti ve elleri saçlarıma kayınca gülümsedim.

Doğru, Kashton. Benimle oyna. Beni senin kirli meleğin yap.

Başımı aşağı doğru iter ve ben daha fazlasını almak için ağızımı daha da açarım. Boğulma hissi omuzlarımı titretir ve o, saçımı yumruğuyla kavrayarak ağızımı sert penisinden çeker.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, o da başını yastıktan kaldırıp bana bakıyor. Boş bakışları hiçbir şey ifade etmiyor ve kendimi kelepçelediğim ve kendi başıma çıkamadığım için panik başlıyor.

Beni yargılayacak mı? Deli olduğumu mu düşünüyor? Beni terapiye götürmeye çalışmıştı zaten. Onun için deneyeceğim. Eğer istediği buysa. Sadece beni geri istemesini istiyorum. O bir lord. Onlar istediklerini alırlar. Ben onun istediği şeyim, değil mi?

Ona karşı hissettiğim şehvet kadar hızlı bir şekilde şüphe de zihnimi dolduruyor.

"Yüzünü sikilmeye mi ihtiyacın var, melek?" diye soruyor, boş eliyle yanağımlı okşayarak.

Nefesim hızlanır ve ona doğru eğilirim. "Lütfen."

Saçımdan tutup beni diz çökertir ve klitorisim zonklarken ben nefesimi tutarım. O da oturur. Saçımlı bırakıp yüzümden nazikçe geri çeker ve ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak arkamda kelepçeli olduğunu fark eder.

Gözleri yüzümü tararken gergin bir şekilde yutkunuyorum. Kendimi kelepçelediğime şaşırmış görünmüyor. Sadece kayıtsız. Duygularını bu kadar kolay kapatabilmesinden nefret ediyorum.

Hiçbir zaman duygularımı gizleyemedim. Kontrol edebileceğim bir şey yapmanın verdiği hazzı yaşamak için, sebepsiz yere öfkelenir, eşyaları kırar ve ağlarım. Uzun zamandır hayatım ve bedenim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Kashon'ın kontrolü ele alıp beni düşünmekten alıkoyması hoşuma gidiyor. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum. En azından dayanabileceğimden fazlasını.

"Kash, lütfen," diye yalvarıyorum, göğsümü ona doğru iterek.

Kalçalarımı tutup beni dizlerimin üstünden kaldırarak sırt üstü yere yatırıyor. Kollarım altımda ezilince çığlık atıyorum. "Kash..."

"Bunu sen istedin, Eve." Bacaklarımı genişçe açar, sert sikini eline alır ve ön sevişme yapmadan amıma girer.

Elleri boynumun altına kayıyor, dövmele parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı geriye doğru eğiyor ve beni sikmeye başlıyor. Dudakları boynuma inerken, hareketleri yavaş ve derin. Ben nefes almaya çalışırken, o hassas tenimi nazikçe öpüyor.

Bacaklarım genişçe açılmış ve uyluklarım ağrıyor. Onun vücudu benimkini ezip geçerken, amım onun piercingli sikini sıkıca sarıyor.

"İşte böyle, Eve. Siktir, benim için çoktan ısladın bile." Boynumu emiyor ve vücudum titremeye başlıyor. "Benim için boşal, melek. Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum. Seni sikmemi ne kadar sevdiğini göster bana."

Kalbim hızla atıyor, nabzım hızlanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Beni boğuyor mu, yoksa üstümdeki ağırlığı yüzünden nefes alamıyor muyum, anlayamıyorum.

Her halükarda, bunu kabul ediyorum.

KASHTON

Çekildiğimde, nefes nefese yatak üzerine yığılıyorum. Bacakları titriyor ve ben spermle kaplı penisime bakıyorum. "Aferin Eve," diyorum ona, o da güzel yeşil gözleriyle amaçsızca etrafına bakınıyor.

Uyandığımda kelepçelerimi bulduğunu fark ettiğimde, onu reddedemedim. Benden bir şey istiyordu. İzlediğim o video, onun ne kadar hazırlandığını kanıtlıyor.

Everett kendine kullanılabileceğini kanıtlamaya çalışıyor ve beni reddedip reddetmeyeceğimi görmek için bana meydan okuyor. Asla. Kız arkadaşına onun yeterli olduğunu kanıtlayacağım.

Yataktan kalkıp omuzlarından tutup onu yatağın kenarına çekiyorum, başını yatağın kenarına sarkıtıyorum. Bana bakıyor, ben de ona gülümsüyorum, dövmeli parmaklarımla nazikçe saçlarını yüzünden çekip kenara atıyorum. "Yüzünü sikmemi istemiştin, değil mi?"

Hala nefesini toparlamaya çalışırken, aralık dudaklarını yalıyor. Sikimi tutup, yanaklarına boşaldığım spermi sürüyorum. "Yala temizle, melek."

Dilini dışarı çıkarır ve ben de ucunu diline sürterek kendi tadını almasını sağlarım.

"İşte böyle," diye inlerim, boşalmak isterim. Onun amının içinde boşalmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım. Beni uyandırıp yüzünü sikmemi istedi ve benim kızım istediğini alır.

Keşke daha fazla oyuncağımın olduğu evimde olsaydık. O kıcını bir tıkaçla doldurur, boynuna bir tasma takar ve onu ayaklarımın dibinde diz çöküp yalvarırken izlerdim.

Ağzını açıp, sikimi içine sokuyorum, kalçalarının yatakta sallanışını seviyorum. "Sonuna kadar, melek. Onu yutmanı görmek istiyorum."

Bacakları açılır ve kaygan kalçalarını görebilirim. Ellerimle bacaklarını kavrar, iyice açarım. Sikim onun inlemelerinden titrer ve amını tokatlayarak onu zıplatırım. "Emmeye devam et,"

emrediyorum, sikimi ağzından çekip, derin bir nefes alması için ona bir saniye veriyorum, sonra yavaşça boğazına geri itiyorum.

O titriyor ve odayı boğulma sesi dolduruyor. Bu, onun ağzını siktiğimde kullandığım favori açım. Bu açı, daha derine girmemi sağlıyor ve ona direnme şansı bırakmıyor. Kafası bacaklarımın arasında, kolları ise altında bağlı durumda. Benim istediğim şekilde sikimi almasından kaçmak için hiçbir şansı yok.

Ve biliyorum ki meleğim bunu seviyor.

Çekildiğimde, o da düzensiz bir nefes alır. Penisimi alıp yüzüne sürerim, onun spermlerini ve salyasını yüzüne bulaştırırım. "Muhteşem."

"Kash..."

"Dizlerini göğsüne çek," diye emrediyorum, onu keserek.

O da söyleneni yapar ve dizlerini bükerek bacaklarını birleştirir.

Sağ kolumu dizlerinin arkasından titreyen bacaklarına doladım ve onları kendime doğru çektim. Bu hareket, kıcını ve belini yataktan kaldırdı, onu kenardan daha da eğdi. Nefesini tuttu ve kendini tutmaya çalışırken kaskatı kesildiğini hissettim.

"Anladım," diye onu teselli ediyorum. "Sadece uzan ve rahatla. Sana verdiğim şeyi alacaksın. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye cevaplar ve benim için iyi bir kız gibi ağzını açar.

Sert sikimi onun dolgun dudaklarının arasına kaydırırken, boğazının arkası benim için gerildiğini hissediyorum ve bu da onun bir kez daha öğürmesine neden oluyor. Sikimi almakta giderek daha iyi oluyor, ama ben onun öğürdüğünde çıkan sesi ve vücudunun sarsılmasını seviyorum.

Kolum bacaklarını yerinde tutarken, diğer elimle ıslak amını okşuyorum. Kalçalarımı geri çekmeden önce sikimin etrafında inliyor. Nefes almadan önce sikimi tekrar içeri sokuyorum ve dilini dışarı çıkararak daha derine girmeme izin vermesini seviyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, iki parmağımı amına sokuyorum. Daha fazlası için vücudunu sallamaya çalışıyor, ama onu yerinde tutuyorum.

Çekildiğimde, nefes nefese kalır ve yüzüme tükürür, ben de tekrar içeri sokarım. "Açık bırak," derim. "O güzel yüzüne boşalacağım."

Kalçalarım hızlı bir tempoda ileri geri hareket ediyor. Ağır nefesimin sesi, onun öğürme sesleriyle birlikte odayı dolduruyor. Parmaklarımı amından çekiyorum ve vücudu protesto edercesine çöküyor. "Bu benimle ilgili, melek," diye hatırlatıyorum ona. "Sen benim seni sikmemi istedin."

Ellerimi hareket ettirip ayak bileklerini kavradım, bacaklarını sabit tutarak göğsüne doğru büküldüm ve sikimin yüzünü sikmesini izledim. Boğazına kayan sikimin şişkin hatları taşaklarımı sıkılaştırdı. "Ne güzel bir manzara." Ne kadar güzel görüldüğünü bilmesini istiyorum. "Benim kirli meleğim, kendini bana kullanmama izin veriyor."

Sikimi son bir kez boğazına sokarak, her zamankinden daha uzun süre tutuyorum ve o kalçalarını havaya kaldırıyor, vücudu nefes almaya çalışıyor.

Çekildiğimde ona uyarıda bulunmadım, sikimi tuttum ve yüzüne boşaldım.

Yatakta yatıyoruz, televizyon açık ama sesi kısık. Yüzüne boşaldıktan sonra onu temizledim ve ikimiz de şimdilik tatmin olmuş bir şekilde yatağa geri döndük.

O doyumsuz bir kadın. Bir saat sonra yine beni sikmek isteyecektir. Ona kimin sahibi olduğunu hatırlatmak için.

Ben yan yatıyorum, o ise sırt üstü yatıyor, gözleri kapalı ama uyumadığını biliyorum. Elim göğsünde, kalbinin yavaş ritmini hissediyorum. Elimi karnından kalçalarına doğru kaydırıyorum. Gözlerim yüzünde kalırken kelebek dövmesine dokunuyorum. Gözleri birden açılıyor ve hemen benimkilere bakıyor. Cross'un Las Vegas'tayken ona yaptırdığını söyledi. Bana söylemedi ama o gece *Isabella'da* gördüğüm kalçasındaki 111 rakamını örtmek için yaptırdığını tahmin etmek zor değil.

"Neden kelebek?" diye soruyorum, gözleri hala benimkilere bakarken. "Aptalca," diye fısıldıyor.

"Şüpheli," diye tartışıyorum. "Söyle bana. Neden kelebek?"

Gözlerini kaçırıp tavana bakar. "Değişimi temsil ediyorlar. Yeni bir başlangıcı. Uzun zamandır farklı bir hayat istiyordum. Bill bana bu fırsatı verdi. Bir daha asla intihar etmeyeceğime kendime söz verdim."

"Bunda aptalca bir şey yok," diyorum ona.

Eve hafifçe güler ve ben kaşlarımı çatarım. "Dövmeyi yaptıktan sonra evime gidip ağladım. Bana umut vereceğini, beni başka biri yapacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Tek yaptığı gerçeği örtbas etmekte."

"Peki gerçek neydi?" diye merak ediyorum, karanlık kanatları izleyerek. "Değersiz bir fahişe olduğum."

Parmaklarım durur ve dişlerimi onun cevabına sıkarım. "Bu doğru değil," diye homurdanırım, onun bakışlarıyla karşılaşırım.

"Ne kadar örtbas etmeye çalışırsam çalışayım, gerçek her zaman orada olacaktı. Geçmişini silemezsin. Ne kadar istesen de."

"Gerçek şu ki..." Bir an durup, söyleyeceklerimden endişeyle büyüyen gözlerini izliyorum. "Gerçek şu ki, sen bir hayatta kalanısın, Eve. Bunda aptalca ya da değersiz bir şey yok."

Gözlerini kaçırarak yutkunur. Derin bir nefes alır ve konuşurken gözleri tekrar benimkilere bakar. "Hiç özgür hissettiğin oldu mu?"

Konuşmanın yönünün değişmesi üzerine başımı eğdim. "Özgür mü?"

Dudaklarını yaladı. "İlk kez özgür hissettiğim an, *Isabella'da* geçirdiğim geceydi. Partiden iki hafta önce Evan kimsenin bana dokunmasına izin vermedi. Gerçekten rüya gibiydi. Dayak yoktu, oyuncak yoktu, seks yoktu." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yaralarımın iyileşmesi için zaman istiyordu. Mükemmel bir oyuncak bebek olmam gerekiyordu." Gözlerini kaçırdı. "Neyse, o sabah New York'a uçtuk. Bir kadın gelip saçımı ve makyajımı yaptı. Giymem için bir elbise verdiler. Kendimi prenses gibi hissettim. Dilim tutuldu. Yat nefesimi kesti. Okyanus sonsuzdu. Nefes kesiciydi. Güneş yüzüme vuruyordu. İlk kez alkol içmeme izin verildi." Elimi yüzüne doğru kaydırđım ve o da bana bakmak için hafifçe döndü. "Seni orada dururken gördüm ve düşündüm ki, *bir yabancıyla konuşmak ne güzel olurdu? Beni becermek istemeyen biriyle sohbet etmek ne güzel olurdu?*"

Yutkunuyorum çünkü Saint'le birlikteyken tam da bunu düşünmüştüm

Saint'le birlikteydim ve onu güvertede gördüm.

"Yatdan atlayıp okyanusta yüzmek istedim, ama o zamanlar yüzmeyi bilmiyordum." Kendine gülüyor. "Orada kocamla birlikte olduğumu hayal ettim - beni meslektaşlarına göstermek isteyen bir lord, onunla eve gideceğimi bilerek. Kimse bana dokunmazdı. Kimse bana vurmazdı ve kimse bana tecavüz etmezdi." Yutkunuyor. "Ve seni tekrar gördüğümde, seninle konuşmak zorundaydım. Sonra, eğitilmiş bir fahişe gibi, kendimi sana attım..."

"Dur, Eve," diye sözünü kestim. "Kendine bu kadar sert davranmayı bırak." O daha iyisini bilmiyordu.

Derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir. "Ben... sadece birinin beni fark etmesini istedim."

"Ben fark ettim," diyorum ona, o da benden gözlerini kaçırıyor. "Sana zarar verdi mi?" Gözleri bir kez daha benimkilere takılıyor. "Sen odadan çıktıktan sonra mı? Evan benim yüzümden sana zarar verdi mi?" Bunun cevabını zaten biliyorum çünkü Bill, onu bulduğunda dövülmüş olduğunu söylemişti. Ve zaman çizelgesini doğru hatırlıyorsam, *Isabella'daki* partiden sonra onu kurtarmıştı.

"Onunla karşılaştım ve çok kızgındı." Dudaklarını yaladı. "Ona Tanrı'nın öldüğünü söyledim. Dizlerimin üzerine çökmüş, tuvalete sarılmıştı. Sana dokunmana izin verdikten sonra kendimi kötü hissettim. Evan bağıırıyordu... Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Bana ilaç verdi."

Yüzümü ellerimle ovuşturarak iç çekerim. "Seni kurtarabilirdim. Bana bir şey söyleseydin sana yardım ederdim."

Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Evan'a karşı hiç şansın olmazdı."

"Bunu bilemezsin."

"Onun sınırsız kaynakları ve yanında birçok güçlü lordun olduğunu biliyorum. Dollhouse durdurulamazdı, Kash. Ne kadar yardım etmek istesen de, sınırların vardı. Ayrıca babam benim orada olduğumu biliyordu. Babamın kardeşine karşı çıkman hiçbirimize fayda sağlamazdı."

Lord olmasam da, onun için her şeyi yapardım. Ve kardeşlerimin bana yardım edeceğini biliyorum. "Sonra ne oldu?" diye soruyorum, bilmek istiyorum.

"Dediğim gibi, her şey bulanıktı. Bir odada uyandım. Artık yatta değildim. Ahşap panellerle kaplı bir odaydı, belki bir kabin..."

Başka bir odadan bağırışlar geliyordu. Çok fazla. Her yerim ağrıyordu. Hiç bu kadar ağrımamıştı. Bir süre kendime gelip gidiyordum. Sonra uyandığımda, Bill ve Gavin ile birlikte hastane odasıındaydım."

Bill'in bize gösterdiği fotoğrafta, gözünde bir yama ile hastane yatağına bağlanmış haldeydi. Dayak yemiş gibi görünüyordu. Evan benim yüzümden ona zarar vermişti. O gece onun planını mahvettim ve bunun bedelini birisi ödemek zorundaydı. O, onun kurbanıydı. Kolay hedefi.

Yanına eğilip elini göğsüme koydu. Beni geri itti ve ben yuvarlandım, onu da yanımda götürdüm, böylece kalçalarımın üzerine oturdu.

"Artık buradayım, Eve." Yüzündeki dağınık saçlarını geriye doğru çekip kulağının arkasına koyuyorum. "Ve sana söz veriyorum, benden başka kimse sana dokunmayacak. Anlıyor musun?"

Bana gülümsedi ve eğilerek dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Anlıyorum."

ELLİ YEDİ

KASHTON

Konuşmamızın ardından, karnı guruldamaya başladı. Onu yataktan çıkarmayı başardım ve kahvaltısını hazırladım. Neyse ki Tyson mutfadı her zaman dolu tutuyor, çünkü burada sürekli birileri kalıyor. Waffle ve yanında tost istedi.

"Burada ne kadar süre saklanacağız?" diye sordu duşun içinden.

Cevap vermek için kapıya gittim. Aynaya baktım ve o cam kapıyı açarak kaşlarını kaldırdı. "Birini mi bekliyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim, bir havlu alıp belime sardım. "Burada kal." Arkamdan banyo kapısını kapatıp, yatağın ucundaki cep telefonuna baktım. Saatin henüz sekize bile gelmediğini gördüm, bu yüzden kim gelmiş olabileceğini merak ettim. Tyson'ın burayı kapattığında sıkı bir şekilde kilitlediğini biliyorum. Oturma odasına girip çantamın ön fermuarlı cebinden silahımı alıyorum. Silahım her zaman dolu ve ateş etmeye hazırdır.

Dairenin kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtığımda Tyson'ı koridorda dururken buldum. "Kendi kapını mı çalıyorsun?"

Gözleri belimdeki silaha düşüyor, sonra havluya ve çıplak göğsüme kayıyor. "Öylece içeri giremezdim. Ne yapacağını bilmiyordum."

Kenara çekildim ve o daireye girdi. "Haidyn ve Saint'in buraya geldiğini haber vermek istedim."

Siktir. "Onlara söyledin..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Bill bir toplantı çağrısı yaptı. Sana da katılmanı söylemem istendi."

Bill, Eve'le birlikte saklandığımı biliyor; onun dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyor, bu yüzden toplantı çağırması önemli bir şey olmalı.

Silahımı mutfak tezgahının üzerine koydum. "Ne kadar vaktim var?" "Belki yirmi dakika. Ama senin burada olduğunu bilmiyorlar.

Yani

onlar gelmeden aşağı inersen, Blackout'a senden önce vardığını düşünürler."

Başımı sallarım. "Uyarı için teşekkürler." "Tabii ki." Çıkmak üzereyken

"Bu toplantı ne hakkında?" Eve'i olabildiğince hazırlamam lazım. Son birkaç gündür yeterince sürpriz yaşad.

"Benim bildiklerimi sen de biliyorsun." Bunun üzerine daireden çıkar.

Banyoya geri döndüğümde, duştan çıkmış ve dişlerini fırçalıyordu. Ağızını çalkalamadan önce, aynada güzel gözleri benimkilerle buluştu. "Kimdi?"

"Haidyn ve Saint buraya geliyorlar. Aşağıda bir toplantı yapacağız."

Suyu kapatıp başını eğiyor. Onları görmek istememesini anlıyorum. Eve, Evan'ın ona yaptıklarını öğrendikten sonra şimdi onlarla yüzleşmek zorunda. Kardeşlerimin ve benim, babalarımızın ona tecavüz ettiğini bildiğimizi ona söylemediğim için şimdi her zamankinden daha fazla mutluyum.

"Hey." Arkasına yaklaşıp kolunu tutarak beni dönmesini sağladım. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Öne eğilip alınına bir öpücük kondurdum. "Sonra buradan gideceğiz." Bu lanet kasabadan defolup gideceğiz.

"Nereye gideceğiz?" diye soruyor.

"Nereye istersen." Kızım tatili hak ediyor.

Eve ve ben hazırlanmayı bitirip kulübe doğru yola çıktık. Tyson bir telefon görüşmesi yapmak için ofisine gitti. Sonra Ryat geldi, ardından Sin geldi.

Haidyn ve Saint da kısa süre sonra buraya geldiler ve o zamandan beri gerginlik var. Hem de çok fazla. Konuşmadık. Sanırım herkes olan bitenlerden dolayı kafası karışık ve tabii ki son birkaç gündür onları görmezden geldiğim için bana kızgınlar.

"Neden bu kadar erken geldik ki?" Sin, sanki yatakta olmak istermiş gibi saatine bakıyor.

"Uzun bir gece mi geçirdin?" Saint gülümser.

"Bekle de gör. Uykusuz gecelerin yakında başlayacak," diyor Sin, memnuniyetle gülümseyerek.

Tyson odaya girer ve ellerini çırpır. Ryat başını ellerinin arasına almış uyuyordu, ama gürültüyle uyanır. "Çabuk halledeceğim, ama iki kişi daha bekliyoruz," der Ty.

Herkes sessizce etrafına bakar ve kendi kendine sayar. Tyson'ın adamlarının davet edilmemesine şaşırdım. Bill'i beklediğimizi biliyorum. Bu toplantıyı düzenleyenin o olduğu söyleniyor. Adam'ı da yanında getirmeyeceği kesin. Belki Tyson'ın dedektifi de bize katılır. Bu beni tedirgin ediyor, çünkü onun Eve'in peşinde olduğunu biliyorum. Bill ona tuzak kurmaz. Kurmaz, değil mi? Dollhouse'da yaşadıklarından sonra olmaz.

Gözümün ucuyla bir hareket görüyorum ve şaşkınlıkla Bill'in Adam'la birlikte kulübe girdiğini görüyorum.

"Ne oluyor lan?" diye sorar Ryat, gözlerini ovuşturarak Adam'dan Easton'a bakar.

Sin sadece omuz silkiyor. O bu konuyu çoktan unutmuş.

Tyson bana, sonra Haidyn ve Saint'e bakar. Kardeşimizi gördüğümüzde hiçbiri şaşırmaz. "Senin..."

"Ölü," Adam, Tyson'ın cümlesini tamamlar.

"Fazla vaktimiz yok," diye homurdanır Bill, Eve'e doğru yürür. Eve kucağımdan kalkar ve ona sarılır, ben de onu tekrar kucağıma alıp koruyucu bir şekilde beline sarılırım.

"Neden buradayız lan?" diye soruyorum, bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Eve'e bundan sonra gideceğimize söz verdim ve buradan gitmeye hazırım.

"Barrington'da yakın zamanda üç ceset bulundu," diyor Adam.

Saint başını sallıyor. "Evet. Haberlerde çok konuşuldu. Üçü de bir aydan fazla süredir kayıptı."

"Haberlerde yer almayan şey, dördüncü bir kadın daha olduğu," diye ekliyor Adam.

"Ailesi onun adının geçmesini istemiyor mu?" diye merak ediyorum.

"Polis onun bilgilerinin açıklanmasını istemiyor. O hala hayatta," diye cevaplar Bill.

"Bu iyi, ama bana şüpheli geliyor." Haidyn çenesini ovuşturur. "Aynı yöntemle yıllardır bu kurbanları tecavüz edip işkence ettikten sonra öldürüyorlar. Neden şimdi birini hayatta bırakıyorlar?"

"Belki bir taklitçidir," diyor Sin, sandalyesine yaslanarak. "Haberleri görmüşler ama önceki kurbanlara gerçekte ne olduğunu çok az biliyorlar."

Adam kollarını göğsünde kavuşturur ve Eve'e bakar. "O kadar basit değil."

"Nasıl?" diye sorarım, midemde mide bulandırıcı bir his uyandırarak.

"Patronumdan, kadınlar bulunduğu onun uyanık olduğunu öğrendim. Sorgulandığında, onu 'tutmuş' olan kişinin tarifini verdi."

"Peki, kimdi o?" Haidyn sinirlenerek sorar. "Everett'i tam olarak tarif etti."

"Ne?" Eve kucağımdan atlar. "Hayır." Eve bana döner. "O kadınları kaçırmadım, işkence etmedim, öldürmedim."

O içimi parçalayan his daha da yoğunlaşır. Adam'a bakarım. "Bir planla geldin. Nedir o?" İyi bir nedeni olmasa, gün ışığında görülme riskini almazdı. Hayır. O ve Bill her senaryoyu gözden geçirdiler ve bizim de bunu görmemizi istiyorlar.

Eve'e ve sonra bana bakar, başını sallar. Elimi yüzümden geçiririm ve Haidyn içinden küfür eder.

"Ne?" diye bağırır. "Lanet olası kelimelerini kullan, çünkü sessiz jestlerini anlamıyorum."

"Onu öldüreceğiz," diye cevaplar Sin.

Eve sertçe güler, başını geriye atar. Gözleri benimkilerle buluştuğunda durur. "Kash. Hayır. Ciddi olamazsın?"

Onlara hayır de. Kesinlikle olmaz." "Eve." Ayağa kalkarım.

"Hayır." Bir adım geri atar. "Onu öldüremezsın..."

"Bu odadaki kimse seninle aynı fikirde değil," Sin ayağa kalkarak duyurur. Yorgun ve bu saçmalığı bitirmeye hazırdır. "Karımın ve çocuklarımla güvenliğini sağlamak için tarif edilemez şeyler yaparım. Ve bu odadaki her Lord da aynısını yapar."

"Kash," diye fısıldayarak bana bakar. "Lütfen buna izin verme."

"Üzgünüm, Eve," derim. "O haklı." Geleceğimi tehdit eden ortadan kaldırılmalıdır.

"Buna inanamıyorum." Elleriyle saçlarını sertçe tarıyor.

Adam öne çıkar. "Bu sadece bir ceset bulunması değil, Eve. Bulduğun cesette senin parmak izlerin var ve başka birinin ayrıntılı tanımıyla, seni iki cinayetten yakaladılar ve diğerlerini de sana yükleyecekler." Omuzlarını silkiliyor. "Bir suç ortağın olduğunu söyleyecekler. Muhtemelen Isabella, çünkü o 'kayıp' ve kim bilir kaç suçtan yargılanacaksın."

"Ölüm cezası talep edebilirler," diyor Bill.

"Ben yapmadım." Bana bakar, güzel yeşil gözleri bana yalvarır ve bu benim kalbimi kırar, çünkü dün gece izlediğim videodakiyle tamamen aynıdır. Evan'a onu öldürmesi için yalvardığı videodaki gibi. "Biliyorsun, değil mi? Ben yapmadım."

"Senin ne yaptığını ya da yapmadığını düşündüğümüzün önemi yok." Eve, Haidyn'in kendisine inanmaması üzerine gözlerini kısarak ona bakar. "Önemli olan onların kanıtlayabildikleri ve sana karşı biriktirdikleri deliller."

"Kanıtlayamazlar, çünkü ben yapmadım," diye dişlerini sıkarak söyler. "Kadının durumu nedir?" diye sorar Ryat.

"Görünüşe göre, diğerleri gibi o da şiddetli bir şekilde dövülmüş ve tecavüze uğramış, ama öldürülüp atılmak yerine, onu ölüme terk etmişler. Polisler, ameliyata girmeden önce ondan biraz bilgi alabildiler, ama henüz uyanmadı. Beyin ödemi var. O zamandan beri iki kez daha ameliyata girdi. Şu anda ödemi azaltmak için onu ilaçla komaya soktular."

"Hayatta kalamayabilir," Saint bariz olanı söylüyor.

"Her zaman bir ihtimal vardır," diye ekliyor Adam. "Ve eğer uyanırsa, ona Eve'in fotoğraflarını gösterecekler. Ve içimden bir his, Everett'i tanımasa bile, onun olduğunu söylemesi için ona baskı yapacaklarını söylüyor. Bu davaları kapatmak istiyorlar ve bu onlara bunu yapmak için bir avantaj sağlıyor."

"Buna izin veremeyiz," diyor Bill.

"Sen de onlara katılıyor musun?" Eve, Bill'e sertçe sorar.

"Anneni kurtarmak için her şeyi yapardım," diyor Bill yumuşak bir sesle.

"Sen birinin kızını öldürüyorsun." Everett bana dönüyor. "Kashton, ya ben öldürülseydim? Hmm? Ben o kızdım. Dövüldüm, tecavüze uğradım ve hayatta kaldım. O da bundan sonra bir hayat kurabilir. Bir şansı hak ediyor."

Kızım bana istediği kadar yalvarabilir, ama bunun ona bir faydası olmayacak. "Senin hayatın pahasına olmaz." Bu tartışmaya bile açık değil.

"Onunla konuşabilirim..."

"Kesinlikle olmaz," diye bağırırım. Aklını mı kaçırdı bu kadın? Bill'in Dollhouse'da görev için ona verdiği ilaçlar yüzünden açıkça mantıklı düşünemiyor. Gavin'i arayıp başka bir serum istemeliyim. Belki bu yardımcı olur.

"Ben yapmadım," diye çaresizce bağıırır. "Onu öldürürseniz, her şey değişir. Hepiniz onların radarına girersiniz. Beni suçlamaya çalıştıkları şeyin aynısı olursunuz."

"Bu riski göze alacağım," diyor Haidyn ve ona dişlerini gösteriyor.

"Yorgun olduğumu biliyorum ama ya bu olaya
"Yanlış bir şekilde bakıyorsak ne olur?" diye sorar Ryat. "Ya o yerleştirilmişse?" Adam ağzını açar ama hemen kapatır.

"Köstebek gibi mi?" diye sorar Haidyn.

Ryat başını sallar. "Evet. Birini hayatta bırakmalarının tuhaf olduğunu söylediğinde haklıydın. Bu mantıklı değil. Bir ceset atılır, Eve tarafından bulunur ve sonra suçu ona yıkmak isterler? Şimdi de onu mükemmel bir şekilde tanımlayan bir kadın mı var?" Eve'i baştan aşağı süzer. "Saçmalık. Kız ya beyni yıkanmış ya da planın bir parçası."

"Bu riski göze alamazsın," diye homurdanır Eve. "Masum olabilir."

"Bunu daha önce de gördük." Adam onu görmezden gelir. "Bir kadın yerleştirilmiş ve casusluk yaptığı kişiler işler ters gitene kadar hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Bu da aynı şeyi kanıtlıyor. O gitmeli," diye ekler Bill.

"Nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sorar Haidyn.

"Gavin," Sin ve ben aynı anda cevap veriyoruz. Sonra açıklıyorum. "O hastanede. Gavin ona ulaşabilir. Onu bir daha asla uyanmayacak hale getir." Korkunç ya da uzun süren bir şey olmasına gerek yok. Hızlı ve kolay olsun yeter. Sorunu ortadan kaldır.

"Bunu duyduğuma inanamıyorum." Eve'in elleri titriyor, onları taytının üzerinde ovuşturuyor.

"Onu kaçırsak nasıl olur?" Sin omuz silkiyor.

"Kesinlikle olmaz..."

"Sadece beni dinle," Sin, Eve'i keserek Adam'a bakarak açıklamaya başlar. "Eğer o bir köstebekse, kullanabileceğimiz bilgilere sahip olacaktır."

"Evan bizim düşündüğümüz gibi bu işe karışmışsa, bizi ona götürebilir." Saint başını sallar.

"Bu tek mantıklı açıklama," Adam da aynı fikirde. "Dollhouse'da uyuşturucu verdiklerini biliyoruz; kan örneği aldıklarını düşünmek de çok abartılı olmaz. Evan, polislerin bulması için Eve'in DNA'sını cesede çok kolay bir şekilde yerleştirmiş olabilir."

"Ama bu kadın şu anda komada," diye hatırlatır Ryat. "Uyanana kadar ona ne yapacağız? Uyanırsa tabii," diye düzeltir kendini.

"Laura'dan farkı yok," diye ekliyorum. "Aklı başına gelene kadar onu hayatta tutacağız. Gavin onu hastaneden çıkaracak ve Devin Carnage'da onu gözlemleyecek. Uyandığında, ne bildiğini göreceğiz. Bu, onu öldürüp öldürmeyeceğimizi ya da hücreye atıp atmayacağımızı belirleyecek."

Her halükarda, onu serbest bırakmayacağız. Kadın Eve hakkında onu teşhis edecek kadar çok şey biliyor. Sin'in dediği gibi, o gitmeli.

"Bu şehirden defolup gitmelisin. Nereye gittiğin umurumda değil, ama git. Valizini toplama, Carnage'a gitme. Özel bir havaalanında senin için jet yakıtını doldurdum ve hazırladım."

bilgiyi gönderirim." Adam saatine bakar. "O Carnage'a teslim edildiğinde sana haber veririm."

Ryat ilk veda eden olur, Sin de onu takip eder. Adam köşede Bill ile konuşmaya devam eder, Tyson ise hepimiz gidene kadar kilitlemek için kalmak zorundadır.

Eve'in elini tutup onu asansöre doğru çekerim, düğmeye basarım ve ona dönerim. Yeşil, kısılmış gözleri benimkilere dikilir. Kızgındır, ama umurumda bile değil. Bu onun hayatı ve ben bunu çok ciddiye alıyorum. Kapı açılır ve onu içeri geçiririm, en üst kata basarım ve dışarı çıkarım. "Hemen geliyorum."

Kapı kapanırken, duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak öfkeyle nefes alır.

Bar alanına geri dönüyorum ve Saint, Haidyn'in omzunun üzerinden beni görünce başını sallıyor. Haidyn bana dönüyor. "Son birkaç gündür neredeydin?" diye soruyor.

"Komik. Sen saklandığın yerdeyken bana nerede olduğunu söylemedin." Onun haftalarca ortalarda olmadığını belirtmiyorum.

"Kız kardeşinle birlikte değildim," diye tersler. "Bu bir tür intikam mı? Carnage'ı terk ettiğim için benden öç almaya mı çalışıyorsun?"

Burun kıvrırım. "Aklımdaki son şey sensin, Haidyn."

O öfkeyle nefes alır ve sonra yüzündeki öfke kaybolur. Ne söyleyeceğini bildiğim için gerginleşirim. "Bir video aldık."

"Gördüm," diyorum, içinde ne olduğunu açıklamasına gerek yok. Bir kez izlemek yeterliydi.

"Kash..."

"Kızın yanında kalıp ona yardım etmek isterdim, ama Eve ile birlikte gidiyorum," diye sözünü kesiyorum. "Adam iş bittiğinde bana haber verecek, sonra geri döneceğiz." Bunun üzerine, onlara sırtımı dönüp yukarı çıkıyorum.

Haidyn'in Eve'in kardeşi olmasının tek iyi yanı, onu korumak için her şeyi yapması. Ona kızgın olabilirim, ama yapılması gerekeni yapacağına yüzde yüz güveniyorum.

EVERETT

Blackout'un üstündeki dairenin oturma odasında volta atarken kapı açılır. Kafamı kaldırıp Kashton'ın içeri girdiğini görürüm. "Sana izin vermeyeceğim..."

"Hayatını kurtarmana izin vermeyeceğim," diye sözümü keserek bağırır.

Ellerimi belime koyup, onun tavrına kaşlarımı kaldırıyorum. Ama Sin'in haklı olduğunu ben de biliyorum. Aşağıdaki lordların hiçbirisi bu durumu benim gördüğüm gibi görmeyecek. Masum olduğumu biliyorum. Bu kadar travma yaşamış başka bir masum kadını öldürmek beni korumaz. Onun ölümü yine benim vicdanıma yük olacak. O bir köstebek olsa bile. Kendi isteğiyle yaptığını sanmıyorum. Büyük olasılıkla zorla yaptırılmıştır. Şantaj ve manipülasyona maruz kalmıştır. Yıllarca zihnini değiştirildikten sonra kendini bulmanın ne kadar zor olduğunu bizzat biliyorum.

Kashton içini çekerek elini yüzüne götürdü. "Yorgunum, Eve." Yavaşça bana doğru yürüdü ve yanağımı avuçladı. Mavi gözleri sertleşerek ekledi: "Bana karşı gelme. Kazanamazsın, melek."

Dişlerimi sıkıyorum. Tek bildiğim şey mücadele etmek. "Kash" diye homurdanıyorum.

"Seninle bir hayat kurmak istiyorum." Sözleri nefesimin hızlanmasına neden olur. "Bizim dünyamızda olabildiğince gerçek hayata yakın bir hayat. Ama beni zorlarsan, yapılması gereken ne varsa yaparım."

Gergin bir şekilde yutkunup fısıldarım, "Bu ne anlama geliyor?"

Dövmeli parmaklarını benim hızla atan nabzımın üzerinde gezdirerek cevap veriyor: "Bu, seni güvende tutmak için gerekirse tasma takıp bodruma kilitlemem gerektiğinde bunu yapacağım anlamına geliyor. Ya yoluma çıkanları öldürürüm ya da seni dünyadan saklarım. İstersen benimle savaşabilirsin, ama benim eylemlerimin sana bağlı olacağını bil. Eğilerek alnımı nazikçe öpüyor. "Bu karar sana ait." Sonra uzaklaşır ve yatak odasına doğru yürür.

Onun tehdidinden sonra ne yapacağımı veya ne düşüneceğimi bilemeden, uyuşmuş bir halde onu takip ettim.

Kashton'ı seviyorum. Birbirimiz olmadan yaşayamayacağımız bir noktaya geldik. Ama bir soru hala cevaplanmamış. Bir geleceğimiz var mı?

Okulum yok. Kariyerim yok. Param var, ama onun da kendi parası var.

Bill beni kurtardıktan sonra, annemin mirasını bana verdi. Kashton'a sunabileceğim tek şey bedenim, ama o da işe yaramıyor.

Ona bir varis veremem. Gelecek nesil. Lordlar buna izin vermez. O bizim kazandığımızı düşünebilir, ama bu iş bitmedi.

En beklemediğimiz anda bizi parçalamak için ellerinden geleni yapacaklar. Her şey yoluna girmeye başladığında ve bizi mutlu gördüklerinde. O zaman devreye girip kontrolü ele alacaklar. Ona kim olduğunu hatırlatın: geleneği sürdürmesi ve artık hayatta olmadığı zaman onların emirlerini yerine getirecek çocuklar vermesi gereken bir Spade kardeşi.

Yatak odasına girince, tuvalet malzemelerimizi bir çantaya koyduğunu görüyorum ve yatağın ucuna oturuyorum. "Senin karın olmak istiyorum," diyorum ona. Öleceksem, onun karısı olarak öleceğim. Kulağa üzücü gelebilir, ama bu benim başarabileceğim en büyük başarı olacak.

Siktir et Garrett'ı. Bu dünyada beni isteyen biri var.

Kashton çantayı ayaklarının dibine bırakıp banyodan çıkarak bana doğru yürüdü. Omzumdaki saçları nazikçe kenara itip kaşlarını çatarak bana baktı. "Olacaksın."

"Ne zaman?" diye soruyorum, dudaklarımı yalarken.

Ağzını açar ama kapı çalınır.

Koridora geri dönerek, Kashton kapıyı açtığında Bill'in kapıdan geçmesini görmek için onu takip ediyorum.

"Şu anda," diyor Kashton bana ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Şu anda ne?"

Babam mutfak tezgahına birkaç kağıt koyar ve Kashton'a bir kalem uzatır. İmzaladıktan sonra bana döner ve kalemi uzatır.

"Anlamıyorum." İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Evlilik cüzdanı," diyor Bill. "Görevi başardın. Polisle olan tüm bu olaylar yüzünden, mümkün olduğunca çabuk yasal olarak evlenmen gerekiyor. Bunun yardımcı olacağını söylemiyorum, ama zararı da olmaz."

Kağıtlara ve sonra Kashton'a bakıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi imzalamış. Hiç tereddüt etmemiş. Ona yalan söylemedim. Onun Lady'si olmak istiyorum, ama o neden beni istiyor? Anlamıyorum...

"Fazla düşünme, meleğim." Bana doğru yürüyerek, kalemi elime koyar ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi yüzümü avuçlar. "Güven bana." Eğilip alnımı öper. O uzaklaştığında, ben de yürüyerek gidip adımı yazarım.

"Teşekkür ederim." Kashton babamın elini sıkar ve sırtına hafifçe vurur.

"Kızıma iyi bak," diyor Bill ve gözlerim yaşlarla doluyor. Bill benim biyolojik babam olsaydı, hayatım çok farklı olurdu. Bana dönüp beni kucaklıyor ve fısıldıyor, "Sana söylemiştim prenses. İstedğin her şeye sahip olacaksın." Yanağıma öpücük kondurup geri çekiliyor. "Bunları bugün dosyaya ekleyeceğim."

Kashton onu dışarı çıkarır ve sonra bana döner.

İşte bu kadar. Artık resmen Bayan Pierce oldum. Bu düşünce göğsüme yumruk gibi çarparak nefesimi keser.

"Nefes al, Eve," diyor Kashton, ellerini bir kez daha yüzüme koyarak. "Yavaşça ve sakın. Nefes al, meleğim."

Başımı sallayıp titrek bir nefes alıyorum. "İşte böyle. Bir tane daha."

Tekrar yaparım ve muhteşem yüzünde bir gülümseme belirir, gamzeleri ortaya çıkar. O çok mutlu görünürken, ben kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissederim. Ellerimi onun dövmeli kollarına dolarım. "Sana güveniyorum," derim ona.

Gözleri benimkileri arar, sonra eğilir ve dudaklarını benimkilere bastırır. Ağzına inlerim, vücudum ona doğru eğilir. Kalçamı kavrar ve beni kaldırır. Bacaklarımı beline dolarım ve beni yatak odasına taşır.

Yatağa düşeriz ve ben gülerek ondan uzaklaşıyorum. Hissettiğim duygular başımı döndürüyor.

"İşte benim kızım." Boynuma öpücükler konduruyor.

"Kash." Sırtımı kamburlaştırıp kemerini tutup açtım ama o çekildi.

"Şehirden ayrılmalıyız, Eve."

"Ama ben kocamı istiyorum." Ona kirpiklerimi kırıştıyorum.

Bana yumuşak bir gülümsemeye bakıyor. "Merak etme, meleğim. Bütün gece bağlı kalıp, boşalmana izin vermem için bana yalvaracaksın. Ama şu anda gitmemiz gerekiyor." Bunun üzerine ayağa kalkıyor, elimi tutuyor, beni ayağa çekiyor ve kıcıma bir şaplak atıyor.

ELLİ SEKİZ

KASHTON

Ben oturma odasındaki balkona çıkıp bir numarayı çevirdiğimde o tuvaletteydi. İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Selam dostum, n'aber?"

"Senden bir iyilik istiyorum." Hemen konuya giriyorum.

Fazla vaktimiz yok. Adam bana jetiyle ilgili bilgileri gönderdi, ama nereye gideceğimize karar vermem gerekiyor. Haidyn ve Saint'i gördükten sonra nihayet cep telefonumu tekrar açtım. Şu anda beni havaya uçurmayacaklar. Adam'a yardım etmekle meşgul olacaklar ve benim saklanacağımı biliyorlar.

"Her şey," diyor.

"Kalacak bir yere ihtiyacım var. Eve ve ben Pennsylvania'dan çıkmalıyız. Hemen. Hala yazlığın var mı?" Lord'un her yerde mülkleri var.

"Evet. Orada kalabilirsin," diye düşünmeden teklif ediyor. "Aslında şu anda Las Vegas'tayım."

Kaşlarımı çattım. "Hala Vegas'ta mısınız?"

"Evet. Şey... hayır. Evdeydim ama dün geri döndüm." Nedenini söylemiyor ve ben de kurcalamıyorum.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Sadece bir iki gün kalacağız."

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz. Personele geleceğinizi haber vereceğim

ve ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olmalarını söyleyeceğim."

Karım oturma odasına girerken telefonu kapatıyoruz. Balkondan çıkıp sürgülü cam kapıyı kapatıyorum ve karımın yanına gidiyorum. "Hazır mısın?"

Etrafına amaçsızca bakarak başını salladı.

"Eve?" diye sertçe soruyorum ve yeşil gözleri benimkilere bakıyor. "Gitmeye hazır mısın, meleğim?" Sesimi yumuşatıyorum.

"Evet, hazırım," diye cevaplar.

Hızlıca bir mesaj gönderip elini tutup kapıdan dışarı çekiyorum.

Uçuş süresi iki saatten az. Araba ile gidebilirdik, ama bunun yerine uçmayı tercih ettik. Adam'ın uçağını kullanmak istemedim, çünkü o uçakla bizi takip edebilir ve ben mümkün olduğunca dikkat çekmeden gitmek istiyorum. Haidyn'in, Adam'a nerede olduğumuzu söylemezse onu öldüreceğini söyleyeceğinden eminim.

Asfaltta yanaşıp durdum. Arabadan inip Eve'in kapısını açtım. Elini tutup bekleyen jete doğru yürüdük.

"İyi günler, Bay ve Bayan Pierce." Uçuş görevlisi beni selamladı ve Eve'e başını salladı.

Eve'i kanepeye götürüp yanına oturuyorum. "Kalkıştan önce ikinize bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler," diye cevaplar Eve yumuşak bir sesle.

"Ben iyiyim. Teşekkürler." Karıma dönünce, çenesini kaldırmış, başını dik tuttuğunu görüyorum. "Melek." Yanağını avuçlarım ve bana dönmesini sağlarım.

Elini göğsüme koyar, bana doğru eğilir ve dudaklarını aralar. Onu öperim, elimi saçlarına kaydırırım ve o koltukta yer değiştirerek vücudunu bana doğru daha fazla çevirir.

Siktir, çok azdım. Onu çıplak soymak ve yüzümü bacaklarının arasına gömmek istiyorum. Onu tatmam lazım. Acıdan değil, zevkten benim adımla haykırmasını duymam lazım.

"Balayına erken mi başlıyorsunuz?"

Bir ziyaretçinin sesini duyunca geri çekildi ve başımı kaldırıp Sin'i gördüm. "Selam dostum." Ayağa kalkıp ona el sıkışmak için sarıldım. Sırtına vurarak, "Burada ne işin var?" dedim.

"Evleniyorsun. Birinin sağdıcın olması lazım." Gülerek, "Jetinizi ödünç verdiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Omuz silkiyor. "Ne zaman istersen."

"Gelmen gerekmezdi," diye ekliyorum, neden Elli ve çocuklarla evde olmadığını merak ederek. Bir saat önce Blackout'ta olduğundan daha uyanık görünüyor.

Gülümsüyor ve cebinden cep telefonunu çıkarıyor. "Elli bugün annemle birlikte. Ben bu gece geri döneceğim." Cep telefonu çalıyor ve gülümsemesi genişliyor. Omzuma hafifçe vurarak, arka yatak odasına doğru yürüyor ve görüntülü aramayı cevaplıyor. "Kızlarım burada... oğlum nerede?"

"Hâlâ uyuyor," diye cevaplar Elli, yatak odasının kapısını kapatmadan önce.

EVERETT

İki saat önce New York'a indik. Bizi almaya bir araba gönderildi ve Hamptons'daki bir eve götürüldük. Nazik bir yaşlı adam bize evi gezdirdi ve yatak odamızı gösterdi. İlgileniyormuş gibi davranmaya çalıştım ve başka bir zaman olsaydı ilgilenirdim de, ama Kashton dikkatimin dağınık olduğunu anlayabilirdi.

Ben evliyim.

Gerginim. Kendimden bu kadar şüphe duymaktan nefret ediyorum. Geçtiğimiz ay boyunca kendimi ne kadar zayıf göstermişim. Ben böyle biri olmak istemiyorum.

Kashton'ın hanımı mı? Kesinlikle.

Kocası ona dokunduğunda zıplayan kadın mı? Hayır.

O, aşık olduğu kadın bu değil. Hayatım boyunca kırık bir kadından psikopat bir kadına, oradan da acınası bir kadına dönüştüm. Nasıl istediğim kadın olmaya geri dönebilirim?

Banyoda durmuş, makyajımı bitiriyorum, telefonum tezgahın üzerinde duruyor. Seether'ın "Never Leave" şarkısı odayı dolduruyor.

her şeyi unutmama yardımcı oluyor. Gürültüye ihtiyacım var. Sessizlik beni rahatsız ediyor. Kendi düşüncelerimden daha gürültülü bir şeye ihtiyacım var.

Her zamanki gibi odama koşarak girer ve ben yatağa otururum. "Kalk," diye emreder Cyrus.

Ben olduğum yerde kalırım, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuştururum. Son birkaç gündür odamda özgürce dolaşabiliyordum, ama bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. İp yok, zincir yok, ziyaretçi yok. Cennet gibiydi.

"Siktiğimin orospusu." Yatağa gelir, bileğimi yakalar ve beni çekip kaldırır.

Yorganı tutmaya çalışıyorum ama çok yavaşım ve farkına varmadan yüzüstü yere düşüyorum. "Çekil üstümden!" diye bağırarak dönmeye çalışıyorum. Yüz yüze dövüşmek daha kolay.

Saçımı tutuyor, başımı geriye doğru çekiyor ve sonra yere vuruyor. İlk seferinde yıldızlar görüyorum, ikinci seferinde kanın tadını alıyorum ve üçüncü seferinde acı başlarken nefes almakta zorlanıyorum.

Kollarımı tutup arkama getirir ve bağlar. Kolay bir seks istiyor. Kavgaya hiç meraklı değildir.

"Sen bir fahişesin Eve. Tek bir şey için doğdun, sadece tek bir şey için." Diye homurdanır ve kot pantolonunun fermuarını açar. "Eğer bize istediğimizi veremezsen... o zaman değersizsin. Ve değersiz fahişelere ne yaptığımızı biliyor musun?" Dizleri benim dizlerimi açarken, kıcımlı havaya kaldırırken, kahkahası odamı doldurur. "Onları satarız."

Gözlerimi kırpıştırarak, banyo aynasında bir çift mavi göz görüyorum ve Kashton'a dönüp bakıyorum.

O babası gibi değil. Kashton, bulabileceğim en iyi lord. Duyguları var ve sevdiklerini önemsiyor.

Göğsüm ağrıyor. Onun geleceğini elinden aldığımı hissediyorum. Bu adama aşığım, ama beni sevmesi ona her şeyine mal olacak. Ona bunu yapamam.

Dövmeli ellerini takım elbisesinin ceplerine sokuyor.

Adam çok yakışıklı. Siyah saçları geriye taranmış ve tamamen siyah bir smokin giymiş. Ağız sulandıran bir güzelliği var. Mavi gözleri, giydiğim beyaz ipek bornozu inceleyerek vücudumu tarıyor. Saçımı ve makyajımı yaptım ama henüz giyinmedim.

Kalbim, benden ne beklediğini düşünerek hızla atıyor. Hak ettiği hayatı. "O gece seni gördüm," diyorum ona.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve düşünceli bir şekilde başını eğiyor. Yüzündeki sırıtış avuçlarımı terletiyor. "*Isabella'da mı?*" Kıkırdıyor. "Hatırlıyorum, melek."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hayır.

Hooke'un gösterisinde."

Kaşlarını çatar. "Ben..." Sesi kesilir, yüzünde bir farkındalık belirir, yüz hatları sertleşir. "Son zamanlarda burada mıydın? New York'ta mı?"

Tek cevabım ona bakmak olur. *Bu senin iyiliğin için, Kash.* Ben buna değmem.

"Neden... Beni gördünsen neden bir şey söylemedin?" diye sorar, kafası karışmış bir şekilde ensesini ovuşturur.

"Meşguldün."

"Meşgul mü?" diye burun kıvrır. "Senin için asla meşgul olmam."

"Tuvaletin yanında Jasmine'i neredeyse beceriyordun." Onu onunla birlikte görmekten nefret ediyordum, ama bu alternatifinden daha iyiydi. Ashtyn'i Vegas'tan kaçırdıklarını biliyordum. Adam beni uçağa bindirip, onları takip etmem için buraya gönderdi. Kashton beni görürse her şeyin biteceğini ve adamların beni Carnage'a geri götüreceklerini biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Kaşlarını daha da çatıyor. "Hooke'un gösterisinde miydin? Anlamıyorum... Orada ne yapıyordun?" Çenesi geriliyor ve benden başka bir yere bakıyor. Burun kıvrıyor ve kendi sorusuna cevap veriyor. "Ashtyn'i takip ediyordun." Elini saçlarında gezdirerek homurdanır. "Lanet olası Adam." Bana sırtını döndüğünde, gergin bir şekilde yutkunurum. Ondan vazgeçmek, hayatımda yapacağım en zor şey olacak. "Neden bana bir şey söylemedin?" diye homurdanır.

"Jasmine..."

"Senin için her şeyi ve herkesi bıraktım," diye bağırır, dönüp bana bakar. "Sana onun benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylemiştim."

Ben burun kıvırıyorum. "Senin bana özlem duyuyormuş gibi davranmayacağız. Dur tahmin edeyim... Sen ihtiyaçları olan bir adamsın ve o da bunları karşıladı."

"Hayır." Başını sallar ve bana sert bir bakış atar. "Bunu yapmayacağız." Kashton parmağını bana doğrultur.

"Neyi yapmıyoruz?" Masumiyet takınıyorum. "Birbirimizin ilk sevgilisiymişiz gibi davranmayı mı?"

"Bizi sabote etmeye çalışmadığını iddia etmek," diye tersler.

Boğazım düğümlenir ve ondan gözlerimi kaçırırım.

"Bu işe yaramayacak, Eve. Buna izin vermeyeceğim..."

"Belki fikrimi değiştirmişimdir. Ya Bill henüz evlilik cüzdanını doldurmamışsa?" Ona bakıp, umursamazca omuz silkiyorum. "Artık istemiyorum..."

"Dur, Eve," diye bağırarak sözümü keser. "Biz evliyiz lan. Bu sadece bir formalite." Bana yaklaşır, titrek kollarımı sıcak elleriyle okşar, gözleri benimkilere sabitlenir. "Fikrini değiştirmedin. Kendinden şüphe duyuyorsun."

Gözlerim yaşlarla doldu. Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor? Bu haksızlık. "Kendi değerinden şüphe ediyorsun."

Geri çekilip başka yere bakıyorum, ama o iki eliyle yüzümü tutuyor. "Sen fazlasıyla yeterlisin. Sen benim meleğimsin." Gözleri yumuşuyor ve ben hızla göz kırpmıyorum. "Benim güzel, öfkeli meleğim." Beni bırakıp banyodan çıkıyor.

"Beni pişman olmadın mı?"

Gözleri benimkilerle buluşur. "Hayır."

O konuştuğunda her zaman hissettiğim kelebekler midemde uçmaya başlar. "Fikrini değiştirmek için asla geç değildir," diye eklerim.

Gerçekten kendimi kaybetmemeye çalışıyorum, ama korkarım ki fazla umudum yok.

Tuvalete geri girer, ellerini ceplerinden çıkarır ve yüzümü avuçlar. Elleri sıcaktır ve kendimi evimdeymiş gibi hissettirir. Onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyorum ve Lordların bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim çünkü tekrar deneyeceklerini biliyorum.

"Angel, yataın üzerinde seni gördüğüm gün, benden kaçmasaydın seninle evlenirdim," diye itiraf ediyor, gözleri benimkileri arıyor.

Kashton eğilip alnımı öper, sonra geri çekilir ve bana sırtını döner.

Boğazımda bir düğümle öne doğru adım atıyorum, ama o neye bulaştığını bilmeye hakkı var. "Sana bir aile veremem, Kash." Bana dönüyor. "Bunu anlıyor musun? Lordlar senin çocuk sahibi olmanı isteyecekler." Bunu ona birkaç kez söyledim, ama o sürekli görmezden geliyor. Benim ona sunabileceğim tek şeyin öfke sorunları ve çılgın ruh hali değişimleri olduğunu anlaması gerekiyor. O bir Spade kardeşi. Onların istediklerini elde etmek için tanıdığım herkesi parçalamaya çalıştıklarını gördüm. Biz de farklı olmayacağız. Biz özel değiliz.

"Everett" —sol elimi tutup, başparmağını yüzük parmağımın üzerinde gezdirerek— "Bunu konuşmuştuk. Sen benim ailem olacaksın. Tek ihtiyacım olan sensin."

"Çocuk istemiyor musun?" Geçen gece ona geçmişimi anlattım ama onun ne istediğini hiç sormadım. Açıkçası, bu konuşmayı çok daha önce yapmalıydık. Lordların üremesi gerekir. Ben ona bunu veremem.

"Seni istiyorum." Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öper. Elimi bırakıp iki elini yüzüme koyar. Bana dokunmasını seviyorum. Kashton dokunmayı seven biridir ve bu onun en sevdiğim özelliğidir. Asla doymaz ve ben de alkol içtiğim kadar onu yutarım. "Sen varsan, her şeye sahibim."

"Ama seni çocuk sahibi olmaya zorlayacaklar." "Hayır..."

"Başka kadınlarla yatacak mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Sorum bir şaka gibiymiş gibi gülüyor. "Seni aldatacak mıyım diye mi soruyorsun? Tabii ki hayır."

Dudaklarımı yalarım. "Ya seni zorlarlarsa?" Kaşlarını çatar ve ben açıklamaya devam ederim. "Ya kafama silah dayayıp, yaşamak için seninle yatman gerektiğini söylerlerse..."

"Eve," diye sözümü keser. "Evliliğimizde birçok sorun yaşayacağız. Başka bir kadınla yatmam bunlardan biri olmayacak."

Ellerimi onunkilerden çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu ne demek oluyor?"

Yüzündeki sırıtış, bunun komik olduğunu düşündüğünü gösteriyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. "Bu, senin inatçı, tartışmacı ve bazen de tamamen deli olduğunu gösterir, ama seni boğazlamak istememe neden olan özellikler, aynı zamanda seni sevmeme neden olan özelliklerdir." Yine yüzümü avuçlarının arasına alıyor, dudaklarında hala o sinir bozucu gülümseme var. "Lordlar sana bir görev verdi, sen de inisiyasyonunu tamamladın. Bitti. Artık sadece sen ve ben varız. Sonsuza kadar."

Hayatımın geri kalanını bu muhteşem adamla geçireceğimi kabul etmiyorum. Bana asla iyi şeyler olmaz. "Ama sen bir Spade'sin..."

"Sen de öylesin."

Onun sözleri karşısında irkildim. Hiçbir zaman bir Spade kardeşinden geldiğimi iddia etmedim ve etmeyeceğim de. "Senin için bu bir şey ifade ediyor. Benim için değil. Ben işe yaramazım..."

Elini boğazıma dolayarak sözlerimi keser. Mavi gözleri kararır, beni duvara iterek bana öfkeyle bakar. "Bir daha böyle bir şey söyleme," diye emreder Kashton. "Sen işe yaramaz değilsin, Eve. Anladın mı?"

Ona cevap veremem çünkü bu bir yalan olur ve ikimiz de bunun farkındayız. Hislerimi değiştiremem. Hayatım boyunca böyle hissettim. "Ben..." Dudaklarımı yalıyorum. Boynumu tutuyor ve sabırla kabul etmemi bekliyor. "Benim bir amacım yok. Sana verecek hiçbir şeyim yok." Bu sözler, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha fazla canımı yakıyor. Hissettiğim acı, doktorlar, alkol veya ilaçlarla giderilemez. Asla iyileşmeyecek açık bir yara.

Lordlar hizmet etmek için vardır ve ben onların kendi adamlarını öldürerek onlara ihanet ediyorum. Bir gün, onların soyup sunaklarına bağladıkları günah çıkaran kişi ben olacağım.

"Bir amaç mı istiyorsun?" diye sorar ve ben, hala boğazımı sıkan eline karşı gergin bir şekilde yutkunurum. "Ha? Mesele bu mu, melek?"

Cevap vermiyorum çünkü anlamayacaktır.

"Sana bir amaç vereceğim."

Nefesim kesilir, çünkü vücudunu bana doğru iterek beni duvara sıkıştırır. Öfkeyle titrediğini hissedebiliyorum. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Ben senin amacınım. Bana, efendine hizmet edeceksin." Boynumu tutan elini gevşetir, ama bırakmaz. Konuşmaya devam ederken gözleri yumuşar. "Hayatımı sana adayacağım, sen de hayatını bana adayacaksın. Sana bakacağım. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

Boynumdan elini çekip, konuşmaya devam ederken gözleri yüzümü tarar. "Hayatımızın geri kalanında her gün sana bunu hatırlatacağım." Bunun üzerine, arkasını dönüp odadan çıkar.

Duvara yaslanıp başımı eğiyorum. *O benim amacım.* Bunu yapabilirim. En iyi eş olacağım ve hayatımı ona adayacağım.

ELLİ DOKUZ

KASHTON

Telefonum titrer ve cebimden çıkarıp bakarım.

SINNY: Her şey hazır.

BEN: Teşekkürler. Hemen geliyorum.

Yatak odasının balkonunda durmuş, bir bardak viskiyle sakın okyanusu seyrediyorum. O giyinirken, bir saat önceki konuşmamız aklımda ağır bir yük olarak duruyor.

"O gece seni gördüm."

O buradaydı. Tam önümdeydi ama onu fark etmedim. Hayallerimin kadını elime geçecekken, başka bir kadına takılıp kalmıştım. Kaç kez kol mesafesindeydi ama onu görmedim?

O gece *Isabella'da* onu hayal ettiğimi düşündüğüm zamanlar oldu. Belki de adrenalin, alkol ve hareket hastalığı için aldığım sakızdan kafam karışmıştı. Kendime onun var olmadığını söyledim. Onun ateşli bir rüya gibi olduğunu. Hayatıma girip sonra birdenbire ortadan kaybolan kaotik bir davranış fırtınası olduğunu.

Ama onun gerçek olduğunu biliyordum. Bunu milyonlarca kez söyleyebilirim, ama o benim için ne kadar değerli olduğunu bilecektir. Onun için herkesi ve her Şeyi feda edeceğimi söylediğimde doğruyu söylüyordum. Ona bunu kanıtlayacağım.

"Ben işe yaramazım..."

Babalarımız ona böyle hissettirdi. Evan yardımcı olmadı, ama Dollhouse'a teslim edildiğinde hasar çoktan verilmişti sanki. Bu sadece bir cezaydı. Babası, intihar girişiminden sonra ona ne yapacağını bilemediği için onu oraya gönderdi. Artık ocuk sahibi olamadığı için işe yaramaz hale gelmişti ve babası, kendi yarattığı travmayla uğraşmak istemiyordu.

Cep telefonum cebimde yine titriyor, çıkarıp baktığımda bu sefer Bill'in kardeşlerime gönderdiği bir grup mesajı olduğunu görüyorum.

Paket teslim edildi.

İ çekerek telefonu cebime geri koyuyorum. Gavin kızı Carnage'a götürmeyi başardı. En azından bir Şey yolunda gidiyor.

Banyo kapısının açılıp kapanma sesi beni glmsetir. İkimin bir yudumunu daha alıp, hazır olduğunu söylemesini beklerim.

"Kash?" diye yumuşak bir sesle seslendi. Kavgamızdan sonra çekingen davranacaktı. Söylediklerim aklını karıŐtırmıŐtı.

"Ben senin amacınım." Eve bağımsız olmak istiyor ve bunun için çabalıyor, ben de onu destekliyorum, ama sonuçta ona hakim olacak birine ihtiyaı var. O adam ben olacağım.

"Balkonda," diyorum ona, sonra bardağı geriye doğru eğip viskiyi bitiriyorum. Sonra bardağı korkuluğa koyup arkanı dönüyorum.

Eve, ellerini arkasında, gelinliğini giymiş olarak açık sürgülü cam kapının önünde duruyor. İpeksi siyah kumaşı inceliyorum. Dar belini vurgulayan ve kalçalarında geniŐleyen elbise, kısa bir kuyrukla yere kadar uzanıyor. Sağ bacağının st kısmında bir yırtma var ve ellerimin dokunduğu kusursuz cildini sergiliyor. Kolları omuzlarından düşüyor ve n kısmı derin bir dekolteye sahip. Ama açık saçık değil. Sadece daha fazlasını istememi sağlayacak kadar.

Saçları yüzünden uzaklaştırılmış, kulaklarındaki elmas küpeleri ortaya çıkarmış.

Bu kadın benim hanımım olacak ve ben de ona öyle davranacağım. Herkesin gözünde bir melek, odamızda ise benim küçük fahişem.

Dengeye ihtiyacı var.

Dudaklarını yalarken, bakışları ayakkabılarımdan aşağıya düşüyor ve ben ona doğru yürüyorum. Tek kelime etmeden, yüzünü avuçlarımla kavrayıp bakışlarımı ona yöneltiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına indiriyorum.

Ellerini kalçalarıma koydu ve ben ağzımı açıp öpücüğü derinleştirdiğimde beni kendine çekti.

Düğünlerden hep nefret etmişimdir. Bence gereksizler. Ama o daha fazlasını hak ediyor. Buraya gelirken kısa uçak yolculuğu boyunca uyudu, ben de tüm zamanımı onun seveceğini umduğum bir şey planlamakla geçirdim. Hooke ve Sin bana çok yardımcı oldular. Bu kadar kısa sürede tüm bunları tek başıma yapamazdım.

Ondan uzaklaşınca, kirpikleri açılır ve gözlerinde endişeyle bana bakar. "Çok güzelsin, meleğim."

Kızarıyor ve ben buna bayılıyorum.

"Gitsek iyi olur." Elini tutup, onu odadan geçirip merdivenlerden aşağı, evin önüne götürdüm.

Hooke bu evi birkaç yıl önce satın almıştı ama sanırım burada bir gece bile kalmamıştı.

Ön verandaya çıktığında, dairesel garaj yolunda duran bir limuzin görünce durdu. "Kash?"

"Hadi." Elini çekiştiriyorum ve o gözlerini devirip kıkırdıyor.

Limuzine biniyor, ben de arkasından giriyorum. Oturup kapıyı kapatıyorum, ceketimin cebine uzanıp yumuşak kumaşı çıkarıyorum. "Bunu giymen gerekiyor."

Gözleri kumaşa düşer ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yutar. Başını sallar ve kırmızı rujlu dudaklarını yalar. "Tamam."

Ona gülümsüyorum. Endişe yok. Soru yok. Kendisini ve durumu tamamen benim kontrolüme bırakıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Kapıya dön," diyorum ona.

Elinden geldiğince dönüyor, bana sırtını dönüyor ve ben de ipek kumaşı başına sarıp saçlarını bozmamak için nazikçe bağlıyorum.

"Arkana yaslanabilirsin."

O, ellerini kucağında, dudakları aralık, ağır nefes alıp verişli limuzini doldururken, dik bir şekilde oturuyor. "Kash?"

"Buradayım, meleğim." Elini elimde tutuyorum ve şoföre gitme işareti yapıyorum.

EVERETT

Araba durur ve Kashon, göremediğim için arabadan inmeme yardım eder. Nerede olduğumuzu anlamak için kulaklarımı dikerim, ama nabzım hızlanmıştır ve kalbim deli gibi atmaktadır. Kulaklarımda çınlayan kan sesinden başka hiçbir şey duyamam. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

"Seni taşıyacağım," diyor bana.

Gülüyorum. "Bunu eşikte yapman gerekmiyor mu?" "O zaman da yapacağım." Beni kucağına alıyor ve ben de çığlık atarak kollarımı boynuna doladım.

Onun kokusunu içime çekiyorum ve amım kasılır. Parmaklarım saçlarına kayar, tırnaklarımla kafa derisini tırmalarım.

"Eve," diye uyarıyor.

"Hmm?" Dudaklarım boynuna değmeden önce mırıldanıyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen, düğünü birkaç saat ertelemek zorunda kalacağız."

"Bana uyar."

"Benim sorunum var." Göğsü gürültüyle titrer.

Ben homurdanıp kollarında gevşerim. Benim için bir şey planlamış ve ben onun planını mahvetmek istemiyorum.

Yavaşlıyoruz ve beni topuklarımdan üzerine indiriyor, gözlerimi açmadan önce dengemi sağlamlaştırıyor. "Artık bakabilirsin, meleğim."

Söyleneni yaparken, gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Önümüzde, görebildiğim kadarıyla sadece mavi okyanus uzanıyordu. "Ne?" Arkama dönüp baktım ve arabanın bizi bıraktığı özel yat limanını gördüm.

Bir yataın kık tarafında duruyoruz. Mat siyah ve gümüş süslemeleriyle karanlık bir bulut gibi görünüyor.

Ellerimi korkuluğa doladım ve suya baktım. Gözlerimi kapatıp dalgaların sesini dinledim ve okyanusun kokusunu içime çektim. Hiç bu kadar sakın hissetmemiştim.

Gözlerimi açıp Kashton'a baktığımda, onun beni izlediğini görüyorum. "Ne?" diye soruyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemeden. Şu anda aptal gibi görünüyor olmalıyım.

Elimi tutuyor. "İlk kez özgür hissettiğin anın *Isabella'da geçirdiğin* o gece olduğunu söylemiştin." Bana yumuşak bir gülümsemeyle ekliyor, "Sana okyanusta yeni bir anı vermek istedim. Bu gün, hayatımızın geri kalanının ilk günü. Hak ettiğin hayatın."

Boğazımdaki düğümü yutmak zor. Hiçbir erkek benim hislerimi önemsemedi, söylediklerimi dinlemedi bile. "Çok güzel." Yüzünü avuçlarımla kavrayıp ona doğru eğildim. "Teşekkür ederim." Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, o da nazikçe beni öptü ve sonra geri çekildi. Daha fazlasını isteyen bir inilti çıkardım, o da güldü.

"Hadi."

Onun eşliğinde güverteden inip merdivenlerden aşağı indim ve bir kapıdan geçtim. Burası, ortasında koyu kiraz ağacından bir platform bulunan, sahibinin süitiydi. Üzerinde siyah ipek çarşaflarla örtülü bir yatak duruyordu.

Uzak duvarda, yerden tavana kadar kalın, uyumlu perdeler asılı. Gümüş renkli ip benzeri kordonlar sarkıyor. Onlara doğru yürüyorum ve okyanus manzarasını görmek için perdeleri açıyorum. "Çok güzel." Sanki bir rüya gibi. Daha önce gördüğüm bir rüya, ama bu seferki çok farklı bitecek, bunu biliyorum. Kashton o gece *Isabella'da* bana yardım etseydi hayatım nasıl olurdu diye hep merak etmişimdir. Şimdi öğreneceğim.

Kashton arkamdan yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor, yanağıma nazikçe öpücük konduruyor. "Evet, öylesin." Beni utandırıyor.

Kollarında dönerek, o uzaklaşıyor ve ben bir kez daha etrafa bakınıp odayı inceliyorum. Sağıma bakınca bir oturma alanı görüyorum. Kahve masasına bakan iki kanep ve iki şezlong var. Mavi suyu gösteren daha fazla pencere. Ne kadar sakın görüldüğü ama ne kadar ölümcül olabileceğini bildiğim için korkutucu. Kashton da öyle.

bana hatırlatıyor. Bazen bana karşı çok nazik olabiliyor, ama Spade'in neler yapabileceğini biliyorum.

Kapı çalınır ve Sin içeri girer. Kashton'a başını sallar, o da bana döner. "Birkaç işim var. Sin'le burada kal."

"Beni bir bakıcıyla mı bırakıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Kashton gülümser ve yanağıma bir öpücük kondurur, sonra fısıldayarak, "Bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim," der. O Sin'e dönüp, "Onu burada tut," diye emir verdiğinde, dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemem.

"Evet, efendim." Sin, Kash gizlice dışarı çıkarken başını sallar.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak garip bir şekilde duruyorum. Sin'le daha önce hiç baş başa kalmamıştım. Onu üvey kardeşim olarak görmek tuhaf mı? Bill benim biyolojik babam olmadığı için ona ne diye sesleneceğimi tam olarak bilmiyorum. Ve o beni evlat edinmedi.

"Ellington nasıl?" diye sormaya karar verdim. Onunla birlikte buradayken biraz sohbet etsem iyi olur.

"Harika," diye cevaplar gülümseyerek. "Peki bebekler?"

"Onlar da mükemmel."

Bir sessizlik olur. Bu, bir babanın çocuklarının fotoğraflarını göstereceği zamandır. İçimden bir ses, çocuk sahibi olamayacağımı bildiği için bunu yapmak istemediğini söylüyor. Ya da belki de bu sadece benim güvensizliğimden kaynaklanıyordur. "Fotoğrafın var mı?"

"Tabii ki." Tereddüt etmeden telefonunu çıkarır ve kamera albümünü açar. Yüzü ışıltı ışıltı. "Bu oğlumuz Brexton." Mavi tulum giymiş bir bebeğin fotoğrafı. Ağzında yeşil bir emzik var, Elli onu kucağında tutarken telefona bakıyor. Saçları dağınık bir topuz halinde, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

"Çok yakışıklı," diyorum ve ekliyorum, "Elli harika görünüyor."

Sola kaydırıyor ve bana Elli'nin yatakta oturmuş, sırtı başlığa yaslanmış, pembe tulum giymiş bir kız bebeği tuttuğu bir sonraki fotoğrafı gösteriyor. Tulumun her yerinde küçük ayıcıklar var. "Bu bizim kızımız Annaleigh." Fotoğrafa gülümsüyor.

"Çok güzel."

"Tıpkı annesi gibi," diye onaylıyor.

Bir sonraki fotoğrafta bebekler oturma odasındaki sallanan sandalyelerde yan yana yatıyor. İkisinin de küçük ellerinde eldivenler var.

"Tebrikler," diyorum. "Herkesin iyi olmasına sevindim."

"Teşekkürler." Cep telefonunu cebine koyar ve bana bakar. "Bir içki ister misin?" diye sorar ve köşedeki bara doğru yürür.

"Kesinlikle." Terli ellerimi elbisenin üzerine gezdiriyorum. Biraz mide bulantısı hissediyorum. Dengesizim.

Ona doğru yürürken, bana bir kadeh şampanya doldurur. Şişeyi alıp içmeyi düşünürüm ama vazgeçerim.

Sonra kendine de bir bardak doldurur ve kadehlerimizi tokuştururuz. "Hayatının geri kalanına." O kendi kadehini diker, ben de kendiminkine bakarım.

Hayatımın geri kalanı. Ama bu sadece benim hayatım değil.

Kashton'ın da hayatı.

O benimle mahkum.

"Eve?" Sin dikkatimi çekiyor. "Hmm?"

Onun bakışlarına karşılık veriyorum.

"Sana bir şeyim var." Yatağa doğru yürür ve siyah ipek üzerinde duran bir kutu görürüm. Geri döner ve kutuyu bana uzatır. "Bill bunu sana vermemi istedi."

Kaşlarımı çatıyorum ama titrek ellerimle kutuyu alıyorum. Kutuyu açıp, güzel kolyeye bakarak gergin bir şekilde yutkunuyorum. Beyaz altın, elmas ve mavi safirlerden yapılmış. "Bill bunu bana mı vermek istedi?" diye soruyorum, ona bakarak.

Sin başını sallar. "Bill bana bunun annenin olduğunu ve düğünün için sana vermeni istediğini söyledi. Bunun senin eski, ödünç alınmış ve mavi bir şeyini karşıladığını söyledi."

Boğazıma bir düğüm takılır ve nefes alamam.

"Ve o, kolyeyle uyumlu yeni bir şey için bunlara ihtiyacın olduğunu söyledi." Elbisesinin cebinden bir kutu çıkarır, bana uzatır ve açar. Bvlgari Divas' Dream elmas ve safir damla küpeler.

Cildim ısınır.

"Eve? İyi misin?" Sin endişeli bir sesle sorar.

Konuşmaya çalışarak başımı sallıyorum. "E-evet." Gözlerimi kırpmayı reddediyorum ve gözyaşlarımın dökülmesine izin vermiyorum.

Kutuyu ve muhteşem küpeleri masaya koyar. "İzin verir misin?" Elini uzatıyor ve ben de hala tuttuğum kolyeyi çıkarmasına izin veriyorum

. Sonra ona sırtımı dönerek, gözlerimi pencereden dışarıya, okyanusa dikiyorum.

Bunu hak etmiyorum. Hiçbirini.

"Bitti," diyor Sin ve ben ona dönüp bakıyorum. Gözleri kolyeye kayıyor ve bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Çok güzel."

Kapı açılır ve kocamın içeri girdiğini görürüm. "Hazır mısın?" Kolyeyi görünce gülümser, bu da onun her şeyi bildiğini gösterir. Eminim küpeleri de biliyordur. Bir anda çok şey oldu, ama bu minnettar olmadığım anlamına gelmez.

"Oh." Sin, takım elbisesinin cebine uzanır ve bir kez daha telefonunu çıkarır. "Fotoğraf çekelim. Bir saniye bunu tutar mısın?" Bana telefonunu uzatır ve ben onu alırken o kocama bir içki getirir. Kash'e kadehi uzattıktan sonra telefonunu geri alır ve selfie çekmek için kaldırır.

"Ciddi misin?" diye gülerek soruyorum, yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyorum. Hiç bu kadar şanslı olmamıştım. Hiç bu kadar sevilmemiştim. Bill'in bana verdiği hediyelere şaşırırmamam gerekirdi. Beni kurtardığından beri böyleydi. Ama Kashon'ın tüm bunlara kattığı düşünce çok etkileyici. En iyi şekilde.

"Ne?" Omuzlarını silkiyor. "Kanıt yoksa, olmamıştır."

Üçümüz şampanya kadehlerimizi tutarak fotoğrafa giriyoruz ve o bir tane daha çekiyor. Sonra cebine uzanıp bir şey çıkarıyor. "Neredeyse unuttuyordum. Al bakalım." Kash'e bir sakız uzatıyor. Sonra bana göz kırpmıyor. "Bu geceyi neredeyse mahvedecekti." Sonra içkisini içip odadan çıkıyor.

"O neydi öyle?" diye soruyorum kocama, o sakızı ağzına atarken, ben de dolu kadehimi masaya koyuyorum.

Bana dönüp ellerini yanaklarıma koyar. "Seni seviyorum."

Gözlerim onun gözlerini arar ve içimi bir sükunet kaplar. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bu... çok güzel bir duygu. "Seni seviyorum, Kash," derim ona.

"Teknik olarak zaten evli olduğumuzu biliyorum, ama..." Geri çekilir ve tek dizinin üzerine çöker. Yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Everett Sinclair, hayatımın aşkı, hayatının geri kalanını benimle geçirmeyi kabul eder misin?" Üzerinde GRAFF yazan altın harflerle süslenmiş siyah kurdeleyle sarılmış siyah bir kutu çıkarır.

harfleri yazılı siyah bir kutu çıkarır. Kurdeleyi çözer ve kutuyu açarak elmas bir yüzükte zümrüt kesim bir elmas ortaya çıkarır.

Gözlerimi ona çeviriyorum ve o duygu seli geri geliyor. Mutluluk gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerimi kırıyorum. Dudaklarımı ısırarak başımı sallıyorum ve "E-evet" diyorum.

O, titrek parmağıma yüzüğü takar ve ayağa kalkar. Yüzümü avuçları arasına alır ve ben hıçkırıklarımı bastırırım. "Ölüm bizi ayırana kadar," diye söz verir.

"Ölüm bizi ayırana kadar," diye yemin ettim.

ALTINCI

KASHTON

Gözyaşlarıyla dolu gözleri, 8,12 karatlık zümrüt kesim pırlantayı incelemek için aşağıya iner. Her iki yanında kesilmiş kalkan pırlanta ve pırlanta işlemeli platin bir bant vardır. Onu gördüğüm anda, onun buna ihtiyacı olduğunu anladım. "Nasıl oldu?" diye soruyorum, başparmağımı üzerinde gezdirerek.

"Mükemmel." diye temin eder. "Mükemmel." Ellerini yüzüme koyar, beni öper ve ben de kollarımı ona dolayarak onu kendime çekerim.

Bunun onun için özel olmasını istedim. Ona benim için ne kadar değerli olduğunu gösterme şansı. Kelimeler ancak bu kadar. Anlamları da ancak bu kadar. Ona onu ne kadar sevdiğimi kanıtlayacağım. Ona bakabileceğimi.

"Ciddi misin?" Sin seslenir ve ben açık kapıya bakarken gülerek uzaklaşır. "Zamanı geldi."

"Geliyoruz," diye gülüyor.

Kolyesine bakıyorum, sonra kulaklarına bakıyorum ve Bill'in ona aldığı küpeleri takmadığını görüyorum. "Hemen geliyorum," diye onu temin ediyorum ve küçük kutuyu alıp ona uzattığımda kapıyı kapatıyor.

Elmas küpeleri çıkarıp, Bill'in ona verdiği küpeleri takıyor. Elmasların bulunduğu kutuyu kapatıp bir kenara koyuyorum. "Çok güzelsin, Eve."

Bu iltifattan yanakları pembeleşir. "Hadi." Elini tutarım ve sahibi süitinden çıkıp güverteye adım atarız. Yatın pruvasındaki siyah sunak için güverteyi gül yapraklarıyla süslemişimdir.

"Bunu benim için yapmamalıydın," diye fısıldıyor.

Ona dönüp bakıyorum, sulu gözleri yayını tarıyor. "Senin için her şeyi yaparım," diyorum ona ve bana baktığında dudaklarını nazikçe öpüyorum. Bu, sonsuza dek sürecektir hayatımızın sadece başlangıcı.

Savage Garden'ın "Truly Madly Deeply" şarkısı çalmaya başlar ve Sin, sunak altında durarak boğazını temizler.

Eve bana bakar. Omuz silkerim. "Howard nerede?" diye sorarım, etrafa bakınarak.

Gülümseyerek cevap verir: "Nikah memuruna gerek olmadığını söyledim. Seninle evleneceğim." Sin omuzlarını geri çeker. "Merak etme. Benim nikahım geçerli. Bugün internetten nikah memuru oldum."

Telefonumun bip sesini duyunca ağır gözlerimi açtım. Karıma baktım, sağ kolunu göğsüme atmış, yanıma sokulmuş, derin uykudaydı.

Uzanıp cep telefonumu alıyorum ve yeni bir video mesajım olduğunu görüyorum. Eve'nin altından nazikçe çıkıp pantolonumu giyiyorum, sonra sürgülü cam kapıyı açıp balkona çıkıyorum. Okyanus siyah cam gibi görünüyor. Burası çok karanlık ve dalgaların sesi çok sakinleştirici. Törenimizden sonra, sakız işe yaramazsa diye Sin'in bana aldığı yamayı tercih ettim. Yamayı çok daha fazla tercih ediyorum.

Bir sandalyeye çöküp yüzümü ovuşturduktan sonra videoyu açıyorum. Saint ve Haidyn ile grup sohbetinde.

Oynat düğmesine bastığımda bir oda görünüyor. Bu, onun inisiyasyon töreninde bulunduğu odanın aynısı, ama şu anda sadece Evan var. Kameraya sırtı dönük, bir tepsiye bir şeyler atıyor, ama ne olduklarını göremiyorum.

Kapı açılır ve Eve içeri itilir. "Siktiğimin orospusu," diye onu içeri iten adama tıslar ve sonra Evan'a döner.

Kapı bir kez daha açılır ve içeri giren kişiyi görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. Ona sırtı dönüktür, bu yüzden fark etmez. Evan'a çok odaklanmıştır.

"Masaya uzan," diye emreder Evan.

"Uzanmayacağım," diye karşı çıkar, burnunu çekerek.

Evan ona döner. Gözleri, onların konuşmasını izleyen Lord'a kayar. "Eğer yapmazsan..."

"Beni zorlaman gerekecek," diye sözünü keser.

Kızımı seviyorum, ama o çok inatçı. Bu bir gün onun ölümüne neden olacak.

"Eve..." Evan sırtıyor. Bundan zevk alıyor. "Bunu konuşmuştuk."

"Ve ben sana cehenneme git dedim." Kız odadan çıkmak için hızla döner ama çok uzağa gidemez. Lord yumruğunu sallayarak kızın yüzüne vurur.

Kızım beton zemine ölü ağırlığı gibi düştüğünde kalbim hızla çarpmaya başladı. Adamın yumruğunu görmemişti bile.

Yan yatıyor, bacakları ve kolları bükülmüş, keçeleşmiş saçları zaten morarmış yüzünün bir kısmını kaplıyor. Şimdi kanıyor.

"Onu masaya yatır," Evan, onu odaya getiren çocuğa emir verirken Lord'a doğru yürür. "Bay Reeves. Ne sürpriz."

Garrett, çocuk bilinçsiz Eve'i masaya yatırırken elini sıkıyor. "Hala eskisi kadar inatçıymış," diyor kızını kastederek.

Evan, kırılmış gibi omuzlarını dikleştirir ve ben midem bulanır. "Zaman alır efendim, ama sizi temin ederim ki, o boyun eğecektir."

"Bunu ben karar vereceğim." Garrett kollarını göğsünde kavuşturur.

Evan arkasını dönüp tezgaha doğru yürürken, çocuk Eve'i hazırlar. Kollarını yanlara açıp masaya bağlar, avuç içleri yukarı bakacak şekilde. Göğsüne, karnına, uyluklarının üst kısmına ve ayak bileklerine kalın bir kemer takar.

Tek düşünebildiğim, *en azından bacakları kapalı*. Ona tecavüz etmeyecekler. Ama eğer öyle değilse, ne olacak? Evan onu neden bu odaya getirdi ve babası neden burada? Onu çöp gibi attı. Neden onun ilerlemesini önemsiyor?

Everett acı içinde inliyor, kendine gelmeye başlıyor, boynunu geriye doğru eğiyor.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. *Lanet olsun, Eve*. En azından hayatta. Onların onu öldürmek istemediklerini kendime hatırlatıp duruyorum.

Evan dolapları açıp kapatmaya başlar ve midem düğümlenir. Planını değiştiriyor. Şimdi Eve'in pahasına Garrett'a bir şey kanıtlayacak.

"Al." Evan, kemeri olan siyah bir kumaş parçası gibi görünen şeyi buruşturur. "Bunu ona giydir," diye çocuğa emir verir.

Eğitimdeki rahip, Eve'in morarmış ve kanlı yüzünden saçlarını nazikçe çekmeye başlar.

"Ver şunu bana," diye bağırır Garrett ve çocuğun elinden, şimdi anladığım kadarıyla bir başlık olduğunu fark ettiğim şeyi çekip alır. Eve'in başına ve yüzüne geçirir, nazik davranmaya özen göstermeden gerer. Kumaş sıkıdır ve göz çukurlarının boşluğunu, burnunun kıvrımını, çökmüş elmacık kemiklerini ve çenesini ortaya çıkarır, sonra onu aşağı çekerek boynunu örter. Kalın bir kemeri vardır ve Garrett onu sıkıca çeker ve önden tokalandırır.

Eve bir kez daha hareket etti. "Ne?" Yüzünün görülebilen tek kısmı ağzıydı. Yaralı dudaklarını yaladı ve kanı dudaklarına sürdü.

"Bu da." Evan, Garrett'a başka bir şey daha atar.

Garrett onu havada yakalar ve Eve'in yanaklarını acı verici bir şekilde sıkar, sessiz odada bir çığlık yankılanır. Siyah lastiği Eve'in ağzına sokar. Ortasında nefes alması için bir delik olan bir ağızlığa benziyor. Eve'in başını yukarı doğru iter, lastiği sabitler ve sonra metal masanın üzerine bırakır.

Artık ne görebiliyor ne de konuşabiliyor. Muhtemelen duyması da zor. Çaresiz durumda. Onların merhametine kalmış.

Elleri yumruk olur ve bağlarından kurtulmaya çalışır. Şimdi kendine geliyor ve ben koltuğumda kıpırdanırım. "Dayan, melek,"

telefonuma fısıldarım. Her ne ise, sonsuza kadar süremez. O benim hemen arkamdaki yatakta. Bu onun sonu değil.

Bill onu bulur ve bu cehennemden çıkarır. Onu kurtarır.

Evan bir tepsiyi onun yanına itti ve kolunun kıvrımına bir serum taktı, sonra bir muz torbasını kancaya astı.

"Bu ne için lan?" diye sorar Garrett.

"Epinefrin," diye cevaplar Evan ve Garrett soru dolu bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Adrenalin. Bu şekilde uygulandığında riskler daha yüksek ama..."

"Bana bir şırınga ver, ben de onu kalbine saplayayım," diye Garrett sözünü keser.

Evan bir an için gergin görünür. "Kalbe doğrudan enjekte edilen adrenalin, belki yirmi dakika kadar etki eder, sonra bayılır. Ben biraz seyreltip daha az veriyorum, ama böylece etkisi daha uzun sürer."

"Siktir," diye homurdanırım ve koltukta tekrar kıpırdanırım. "Hmm." Garrett onaylayarak başını sallar.

Evan bir parça zımpara kağıdı alır ve Eve'in yanına yürür. Onu sağ kalçasının üzerinde ovmaya başlar. Eve canlanır ve masada elinden geldiğince çırpınır. Mırıldanan ağlamalar ve çığlıklar odayı doldurur ve ağızlığındaki delikten tükürükler sıçar.

Evan, bölgeyi kanayana kadar ovuşturur. Kanamaya başlayınca tatmin olur ve onu yere atar, sonra bir bıçak alır.

Evan, kalçasının üzerine dikey olarak üç çizgi kesmeye başladığında, boşta kalan elimle ağzımı kapatırım. Kan, yanından masaya akıyor.

Kadın kontrolsüzce titrer ve kasları gerilir.

"Bu ne için?" Garrett, kadının derisindeki izlere bakarak sorar.

"Bu onun numarası. Bir zamanlar nerede olduğunu ve her zaman geri gönderilebileceği yeri hatırlatmak için," diye cevaplar Evan. Sonra dolabın altından aldığı beyaz şişenin kapağını açar ve kanlı cildine döker.

Kadın sırtını ve boynunu kavisler, ağızlık aracılığıyla çığlık atar.

"O neydi?" diye sorar Garrett.

"Sülfürik asit," diye cevaplar Evan ve ben gerilirim.

"Bu onu yakmaz mı?" diye sorar Garrett. "Derisinin her yerinde yanık izleri varsa satması zor olur. Zaten derisini yıpratmışsın," diye homurdanır.

Evan lavaboya gider ve bir bardağı suyla doldurur. "Bu sadece bir uyarı," der ve sonra mücadele eden Eve'in yanına geri döner ve yarayı yıkar. "İyileşecek."

Zayıf vücudu şiddetle titriyor ve masayı sallıyor.

Yaranın temizlendiğinden emin olduktan sonra, üzerine tuz sürüp büyük bir bandaj yapıştırır.

Titrek bir nefes veriyorum. Bir yanımda onun acı çekmesini görmekten nefret ediyor. Diğer yanımda ise enfeksiyonu önlemek için yardım etmenin akıllıca olduğunu söylüyor. Her halükarda, bu hiç olmamalıydı.

Evan serumunu çıkarır ve bir rulo koli bandı alır, onu çocuğa atar. "Kollarını arkasına bağla. Mümkün olduğunca sıkı."

"Peki efendim." Çocuk başını sallar.

Kızın bağlarını çözmeye başlar. Kız hemen tekmelemeye ve direnmeye başlar.

Garrett son iki kemeri çözmeye yardım eder, onu masadan indirir ve yere iter. Zor olmadı. Zavallı kızın duyuları yok ve zayıf.

Onu karnının üzerine yatırır, kollarını yakalar ve arkasına doğru tutturur. Kollarını bir açıyla yukarı doğru tutar ve ben iç yanağımı ısıtırım, umarım lanet kollarını kırmaz. Bill ve Devin'in bize, Devin'in düzgün iyileşmediği için yeniden kırmak zorunda kaldığı bir bilek kırığı olduğunu söylediklerini hatırlıyorum. Ama kimse bize ilk olarak ne zaman kırıldığını tahmin etmedi.

Neyse ki çocuk hızlı çalışıyor, kollarının üstünden başlayarak bandı her iki bileğine kadar sarıyor. Bandı yırtıp ayağa kalkıyor. Garrett de öyle.

Üçü de kızın çıplak bir şekilde yerde yatarken tekmelemesini ve kıvranmasını izliyor. Yaralarının acıdığını biliyorum, kız sırt üstü dönerek yeni kesilmiş kalçasındaki baskıyı hafifletmeye çalışıyor.

Ter içinde kalmış ve ağızlığın küçük deliğinden nefes almaya çalışıyor.

"Efendim?" diye soruyor çocuk Evan'a. "Onu ne yapmamı istersiniz?"

"Onu hücrelerine geri koy."

"Böyle mi?" diye soruyor, bağlı bedenine bakarak. "Sana bir emir verdim," diye Evan çocuğa bağıyor.

"Evet, efendim." Eve'i kaldırıp odadan çıkarır. Garrett Evan'a döner. "İlerleme görmek istiyorum."

Evan çenesini sıkar. "Olacak," diye söz verir. "Zaman alır..."

"Onun kim olduğunu anlamadığını düşünüyorum," diye bağıır Garrett. "Senin istediğini yapmak yerine ölmeyi tercih eder. Kendini öldürmek istiyor ve bunu başaramayacağını anladığında, seni bunu yapmaya zorlayacak."

Evan başını sallar. "İşe yarayacak. O, şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi işe alım uzmanı olacak."

Video durur ve ben kaşlarımı çatarım.

İşe alım uzmanı. Yine aynı şey. Bill ve Adam'ın Blackout'ta düzenledikleri toplantıyı hatırlıyorum. Onunla neden kaçtığımı. Kızımı, başkalarını seks köleliğine çekmek için yardım etmekle suçlayıp, o kadınların ölümlerinden onu sorumlu tutmak istiyorlar.

Buna inanmıyorum.

O asla böyle bir şey yapmaz. Bir insan beyni yıkanabilir mi? Kesinlikle. O bunun kanıtı. Kendini işe yaramaz hissetmesi... çocuk sahibi olamaması... onu beyni yıkayarak buna inandırdılar. Onu düzeltmek için çok uzun yıllar gerekiyor. Ama birini, kendisinin yaşadığı aynı istismara maruz kalmaya zorlamak? Hayır. Eve böyle biri değil. Olmak istediği kişi de değil.

Garrett haklıydı. Eve, masum birine zarar vermektense ölmeyi ya da kendine zarar vermeyi tercih ederdi.

Sandalyeden kalkıp arkama döndüğümde, karımın arkamda durduğunu gördüm. Gözleri yaşlıydı ve elimdeki telefona bakıyordu.

SİKTİR.

EVERETT

Soğuk bir yüzeye atıldım ve kaçmaya çalıştım, ama gidecek hiçbir yer yoktu. Ne görebiliyordum ne de duyabiliyordum. Bu yüzden düz bir şekilde uzandım ve bacaklarımı tekmeledim.

Hiçbir şey hissetmeyince, bacaklarımı yere indirip nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ne oldu? Neredeyim?

Evan'la kavga ediyordum ve sonra... hiçbir şey.

Her yerim ağrıyor. Yüzüm zonkluyor ve kaşınıyor. Cildimin her yerinde pürüzlü bir malzeme hissediyorum. Boynumda bir şey var. Bir tasma olabilir mi?

Kalçam yanıyor. Beni damgaladılar mı?

Kollarımı ve ellerimi kullanamıyorum. Sırtımın arkasında sıkıca bağlanmışlar. Çok sıcak. İnsan aşırı ısınabilir mi? Yüzüm terliyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ağzımdaki şey çok büyük ve boğazımın arkasına çarpan bir tür tüp var, bu da beni öğürtüyor.

Böyle ölemem. Kendi kusmuğumun içinde. Savaşarak öleceğim. Çaresizce değil.

"Eve?"

Gözlerimi kırpıyorum ve bulanık görüşüm netleşerek kocamı görüyorum. O başka yere bakıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Üzgünüm..."

"Onu ne zaman aldın?" titrek bir sesle soruyorum.

"Sen uyurken."

"Neden" —boğazımı temizliyorum—"izlemek istersin ki?"

Cevap vermeden önce çenesini sıkılaştırır. "Bilmek istiyorum." "Neyi bilmek?"

Elini başının üstünde gezdirerek, "Senin yaşadıklarını" dedi.

"Neler yaşadığımı mı?" Ağzımda ekşi bir tatla tekrarlarım.

Sırtımı soğuk duvara dayayarak oturuyorum. Yapacak başka bir şeyim yok. Yüzüme ellerin dokunduğunu hissedince irkiliyorum. İleri itiliyorum ve direnmeye başlıyorum, ama sonra ağızlık çıkıyor ve ben rahatlıyorum.

Sonunda. Ağlamak istiyorum ama sanırım ağlayacak gözyaşım kalmadı.

Sonra boynumdaki şey çıkarılır ve yüzümdeki sıcak malzeme çekilir.

"Merhaba, bebeğim." Evan önümde diz çöker. Ben hiçbir şey söylemem.

"Nasıl hissediyorsun?" Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirir ve ben ona yaslanırım. "Aferin benim güzel bebeğim." Elini kalçama indirir ve ben inlerim. "Ağrı için bir şey ister misin?"

"H-ayır," diye cevap veriyorum. İlaçlardan nefret ediyorum. "Emin misin?"

Başımı sallayıp yalvarırım.

"Lütfen?" "Ne lütfen, Eve?"

"Kollarım. Kollarımı istiyorum."

Cep bıçağını çıkarır ve bıçağı boynuma dayar. Geri çekilirim, başımı duvara dayarım. "Dersini aldın mı?"

"Evet," diye bağırırım. "Evet. Söz veriyorum. Lütfen..."

"Karnının üstüne yat," diye emreder ve geri çekilir.

Duvardan kendimi itip karnımın üstüne yatıyorum, başımı yana çeviriyorum ve o bandı kesmeye başlıyor.

O yanıma oturup beni kucağına aldığı anda bir hıçkırık kaçıyor. Kollarımı kullanamıyorum. Kollarım yanlarıma sarkıyor ve başımı göğsüne gömüyorum.

"Haydi ama, tatlım. Seni incitmek istemem. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Ağlıyorum, ona cevap veremiyorum.

"Şşş." Terle kaplı saçlarımı eliyle okşuyor. "Bana seni incitmeme neden oluyorsun, Eve. Sana yardım etmek için buradayım. Sadece bana izin vermen gerekiyor."

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım, sümüğüm ve salyama onun gömleğini ıslatıyorum. "Tamam," diyorum hıçkırarak.

Kocama bakıyorum, o da bana bakıyor. Neden hatırlamaya başlıyorum? Neden hatırlamama izin veriyorum? Hatırlamadığım zamanlar daha iyiydi. Hayatımın o kısmı hiç var olmamış gibi. Uyanmış olduğum bir kabustu.

Kashton bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Çenesi geriliyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Yaşadıklarım," diye tekrar ediyorum.

"Angel..."

"O video bittikten sonra ne olduğunu bilmek ister misin?" Elindeki telefona bakıyorum. "Evan beni yirmi dört saat boyunca hücrede öylece bıraktı." Gözlerim tekrar ona döner, ama o bana bakamaz. "Başlığımı çıkardığımda, ben ağlayarak perişan bir haldeydim. Ona yardım etmesi için yalvardım. Ona en iyi kız arkadaşı olacağımı söyledim." Boğazımdaki yumruyu yutarım. "Beni sevdiğini söyledi. Bana yardım etmek için bunu yaptığını söyledi."

Kashton başını eğip ensesini ovuşturur.

"İstedığın bu mu, Kash? Ne kadar acınası olduğumu bilmek mi?"

"Sen asla acınası değildin," diye homurdanır. "Hayatta kalmaya çalışıyordun."

"Hayatta kalmak mı?" diye burun kıvırıyorum. "Ölmek istedim, Kash." Bana sert bir bakış atıyor ve ben ona doğru adım atıyorum.

"Dollhouse'daki ilk haftamda, gece bir gardiyan hücreme geldi ve ne istediğini biliyordum." Dudaklarımı yalarım. "Tanıştığım her erkeğin benden istediği şeyi: bedenimi." Kollarımı kendime sararım. "İstedliğini isteyerek vermediğimde, zorla aldı."

Elini yüzünde gezdirir.

"Ertesi gece geri geldi." Burnumu çektim. "Bunun tekrar olmasına izin veremedim, bu yüzden onu durdurabileceğini düşündüğüm tek şeyi yaptım." Sesim titredi.

Kashton elini uzatıp dövme parmak eklemleriyle gözyaşlarıyla ıslanmış yanağımı okşadı. "Ne yaptın, Eve?"

"Altıma işedim ve sıçtım," diye utanarak cevap veriyorum ve o başını yana eğiyor. "Onun gözünde çekici olmamak için yapabileceğim tek şey buydu. Benden iğrenmesini sağlamak için." Vücudum öfkeden titriyor. "Ama o umursamadı." Gözlerimden yeni gözyaşları akar ve Kashton onları da siler. Keşke hafızamda da aynısını yapabilseydi. "Bir köpek gibi yüzümü ona sürttü. Sonra beni dövdü, ama önce işini bitirdi." Sert bir kahkaha atarım. "Çünkü Tanrı, bir erkeğin istediğini elde edememesini yasaklar. Sonunda kendimden nefret etmemi sağladı."

"Eve..."

Ondan uzaklaşıyorum ve eli yanına düşüyor. "Başka ne bilmek istiyorsun, Kash? Beni sıgır gibi burnumu deldikleri zamanı mı bilmek istiyorsun?"

Gözlerini kaçırır ve yutkunduğunda gırtlığı hareket eder. Göğsüm sıkışır. "Onu da mı biliyorsun? Nasıl?"

Cevap vermez.

Ellerimi göğsüne vuruyorum. "Kaç tane video izledin?"

"Beş," diye cevaplar, bana bakarak.

Beş video mu? Dollhouse'a bırakıldığım günü ve bugünkü olayı biliyorum, şimdi de burnumun delinmesi. Diğerinde ne vardı? Bir tanesi yeterince aşağılayıcıydı. Ona sırtımı dönüp arkanıza dönüyorum.

"Eve, bekle." Kolumu tuttu ve beni kendine doğru çevirdi.

Elimi salladım. Elim onun yüzüne çarptı. "Bana dokunma," diye bağırdım ve onu geri ittim, ama o kıpırdamadı.

"Dur, Eve," diye emreder, ama ben ona tekrar vururum.

"Lanet olası piç!" diye bağıriyorum. Bu adam benim kocam olmalıydı. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adam, ama artık onun gözlerine bir daha bakamayacağım.

O Evan, Adam veya Bill'den farklı. Onlar benim kırık olduğumu biliyorlar.

Kashton'ın beni farklı görmesi gerekiyor. Evan bunu mahvediyor.

"Bırak beni," diyorum, demir gibi sıkı tutan ellerinden kurtulmaya çalışarak.

"Kes şunu, Eve," diye homurdanıyor. Sonra bacaklarım altımdan tekmeleniyor ve sırt üstü yatıyorum. Kashton üstümde, elleri bileklerimi kavrayıp başımın üstüne itiyor.

"Çekil üstümden," diyorum dişlerimi sıkarak.

Sahibinin süitinin kapısı açılır ve ben direnmeyi bırakırım. Ağır nefeslerimiz odayı doldurur.

"Çıglık duydum. Yardıma ihtiyacınız var mı, efendim?" diye sorar adam kocama.

Bu durum anında kanımı kaynatıyor. Peki ya ben? Neden bana yardım gerekip gerekmediğini sormuyor? Ben çıplak bir şekilde sırt üstü yatarken, o üstümde beni bastırıyor. Ya Kashton'la burada isteyerek bulunmuyorsam?

"Git," diyor Kash.

Adam hızla bana ve kocama bakar. "Hooke sakinleştirici ilaçlar bulundurur..."

"Git yoksa seni denize atarım," diye bağırarak onu keser Kashton.

Adam kapıyı çarparak kapatır ve Kashton dikkatini tekrar bana verir. "Bitirdin mi?" diye bağırır bana, derin bir nefes alır.

Yanağı benim elimden kızarmış, çenesi sıkılmış. Sert mavi gözleri benimkileri arıyor, bir cevap bekliyor. Nefesimi verip vücudumu gevşetiyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bileklerimi bırakıyor ve ben ellerimi yüzüme koyuyorum.

"Bunu yapma." Sesi artık sert değil, ama hala otoriter bir tonu var. "Benden saklanma, melek."

Ona bakmayı reddediyorum. Yapamıyorum. Kim olduğumdan çok utanıyorum. Başıma gelenlere izin verdiğimden.

"Eve?" diye homurdanıyor.

Yüzümü hala ellerimle kapattığım halde başımı çeviriyorum ve aniden onun ağırlığı kayboluyor. Yanıma dönüp yuvarlanıyorum.

Elleri sert ve güçlü, beni karnımın üstüne itiyor. Kollarımı tutup arkama doğru çektiğinde gözlerim birden açılıyor. "Kashton." Bileklerimi kelepçeyle sıkıca bağladığında inliyorum.

Sonra eli bacaklarımın arasına düşer. Parmakları nazikçe amımı okşarken nefesimi tutmak için dudağımı ısırırım. Ne yaptığını biliyorum.

"Bacaklarını aç" diye emrediyor ve yeterince hızlı uymadığımda kıcıma şaplak atıyor.

Dizlerimi ayırarak, amımı onun için havaya kaldırıyorum.

Beni parmaklamaya başlar ve ben dudaklarımı ısırarak, bundan zevk aldığımı belli etmemek için direnirim.

"Ben senin kocam, Eve. Senin efendin. Benim olacağına yemin ettin. Bu, senin bana ait olduğun anlamına gelir. Her parçan. Anlıyor musun?"

Burnumu çekiyorum ve gözlerimden haliya gözyaşları düşüyor.

Parmaklarını çekip amımı tokatlar, acıtır ve dudaklarımdan bir inilti kaçar. "Cevap ver," diye emreder ve tekrar yapar.

"E-evet." Nefes nefeseyim.

"Evet ne?" Bir tokat daha.

Bağırıyorum ve vücudum titriyor. "Sen benim efendimsin. Ben sana aitim."

"Aferin kızım." Parmakları ıslak amıma geri döner ve bu sefer beni sikmesini umarak ileri geri sallanırım. Konuşmamızı bitirmesindense beni boğmasını tercih ederim. Birinin işe yaramaz fahişesi olmak benim için en uygun şey. Bildiğim tek şey bu.

Parmaklarını çekiyor ve ben nefes almaya çalışırken yığılıyorum, ama dudaklarıma soğuk bir şeyin bastırdığını hissedince kaskatı kesiliyorum. "Rahatla, melek," diye homurdanıyor ve ben ne olacağını biliyorum.

O oyuncağı içime sokmaya başladığında inlerim. "İşte böyle." Serbest eliyle klitorisimi yavaşça ve alaycı bir şekilde okşar. Daha fazlasını isteyerek nefes nefese kalırım.

Oyuncak amımı doldurur ve tüylerim diken diken olur.

Kalçalarımı tutup beni sırt üstü çevirir, kelepçeli kollarımı altımda ezerek.

Kashton üzerime çömelir ve elinde bir Sharpie kalem olduğunu görürüm.

Kapağını ısırp tükürdükten sonra göğsüme yazmaya başlıyor.

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Kash?" Paniklemeye başlıyorum. "Lütfen... yapma." Yine halüsinasyon görüyorum.

"Bana başka seçenek bırakmadın, Eve," diyor düz bir sesle.

Oturmaya çalışıyorum ama sol eliyle boğazımı sıkıyor ve beni yere iterek yere yapıştırıyor, sağ eliyle ise üzerime yazmaya devam ediyor. "Lütfen..." diyorum boğuk bir sesle.

"Zor yoldan öğreneceksin" diye cevap veriyor çaresizliğime.

Sharpie kalemini düşürdü, kollarımı kavradı ve beni ayağa kaldırdı. Elini saçlarıma götürdü, beni aynaya doğru sürükledi ve onu durdurmak için kendi ayaklarımin üzerine takılıp düştüm.

İşe yaramıyor. Bunun yerine, beni önünde diz çöktürdüğünde gözlerimi kapatıyorum. "Kendine bir bak," diyor.

Başımı eğiyorum, saçlarımin yüzümü ve yüzümden akan gözyaşlarını gizlemesine izin veriyorum. Vücuduma yazdıklarını düşününce titriyorum. Günlerce, hatta haftalarca kalacak. Ne kadar değersiz olduğumu sürekli hatırlatacak.

Birkaç saniye sonra, elleri yine saçlarımı tutuyor, başımı yukarı doğru çekiyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Boynuma bir şey sarıyor ve yerine sabitliyor, saçlarımı çekiyor. Sonra sıkmaya başlıyor.

Gözlerim açılır ve aynada onunla göz göze gelirim, arkamda durduğunu görürüm. Nefes alamıyorum. Boynumdaki tasma o kadar sıkı ki nefes alamıyorum.

Ona söylemeye çalışıyorum ama ağzımdan ses çıkmıyor. Bunun yerine, nefes almaya çalışıyorum.

Önüme geçip çömelir ve dövmeli parmak eklemleriyle gözyaşlarımı siler. "Bu şişirilebilir bir boyunluk," der. "Ne kadar şişirirsem, nefes alman o kadar zorlaşır." Elinde siyah bir pompa tutar ve dövmeli parmaklarıyla pompanın gövdesini kavrar, bir kez daha sıkar.

Gözlerim onun gözlerinde kalır ve yüzüm oksijen eksikliğinden zonklar, amım ise içine doldurulmuş oyuncağı sıkıca kavrar.

Valfi açar ve yaka sönür. Boğulmadan önce yanık bir nefes alırım. Sabırla kendimi kontrol altına almamı bekler.

"Sen çok güzelsin, Eve." diyor bana ve ben gözlerimi dolduran yaşları silerek bakıyorum. "Kim olduğundan utanmana gerek yok."

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, ama dizlerim bacaklarımın altında, kollarım arkamda kelepçeli ve beni boğabilecek bir boyunluk takılı halde yerde yatıyorum. O beni tamamen kontrol ediyor ve ben onun için sırılsıklamım.

Gözleri benimkileri arıyor. "Seni seviyorum ve sen buna inanana kadar sana bunu hatırlatmaya devam edeceğim."

"Ben... inanıyorum," diye boğuk bir sesle fısıldıyorum.

Başını yana eğiyor. "Sevdiğini sanmıyorum. Beynini yıkadılar, Eve."

İnkâr etmek için başımı sallamaya çalışıyorum, ama sıkı tasma buna engel oluyor. "Senin yüzlerce videonu izleyebilirim, ama bunun bir önemi yok.

Şu anda önemli olan tek şey... sen benim hanımsın... benim fahişemsin... benim oyuncağımsın." Parmakları göğsüme iner ve ben ona yaslanırım. "Sana dokunacak, seninle oynayacak ve seni sikecek tek erkek benim."

"Biliyorum," boğazımdaki düğümle ona güvence veriyorum.

Çok kafam karışık. Ben kimdim ve o benim kim olabileceğimi düşünüyor? Ben yine de işe yaramaz bir fahişe olacağım. Onun işe yaramaz hanımı. O, benden kaçıp saklanmak istediğimi biliyor, ama buna izin vermeyecek. Bu sefer değil.

"Daha önce de buradaydık, melek," diyor, aklımı okuyarak. "Sen ve ben, bir yatta, bir odada. Seni kaçırdım, ama bunun bir daha asla olmayacağını söylemiştim. Benden kaçamazsın. Zihninde bile." Ayağa kalkıyor ve ben sulu kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bu senin ilk dersin olacak."

Yaka kısmıma bağlı küçük bir tüpü olan siyah ampulü kaldırıyor. Kashton onu iki kez sıkıyor ve bu, nefes almamı kısıtlıyor ama tamamen kesmiyor.

Sonra vajinama yerleştirdiği oyuncak titremeye başlar. İnleyebilseydim, inlerdim, ama hiçbir şey yapamıyorum.

"Kendine bak, Eve," diye emreder.

Ağır gözlerim önümdeki aynaya düşer ve yansımamı görürüm.

Yemin
ederim.

Sen
yemin
edersin.

Biz
yemin
ederiz.

Vücudumun üzerine büyük siyah harflerle yazılmış. "Yemin ettik, melek. Bozulamayacak ve bozulmayacak yeminler."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum, sonra yavaşça nefesimi veriyorum. Bacaklarımla arasındaki titreşim daha da yoğunlaşıyor ve kalçalarım kendiliğinden öne doğru çıkıyor. Vücudum terlemeye başlıyor ve ona boşalmama izin vermesi için yalvarabilmeyi diliyorum.

Yatağın arkasına oturur, dizleri titreyen bedenimin iki yanında. Dövmeli parmakları yüzümün yanına nazikçe dokunur, saçımı çekip arkama yatırır. "Muhteşem." Parmakları göğüslerime iner ve sertleşmiş meme uçlarımla oynar. "Bana inandığını kanıtlayacaksın." Gözleri buz gibi soğuktur, benimkilere bakarken.

Beni yeniden eğitecek. Kocam, anılarımla geri geldiğini biliyor. Çok fazla şey paylaştım. Bu yüzden onları silip temizleyecek ve konuşabilseydim, ona teşekkür ederdim. Bir zamanlar kim olduğumu hatırlamaktansa, onun fahişesi olmayı tercih ederim.

"Şimdi" —beni bırakıp uzaktan kumandayı aldı—"başlayalım."

ALTINCI

KASHTON

Bugün erken saatlerde New York'a indiğimizde, Eve ve ben Hooke'un evindeyken Sin'i alışverişe gönderdim. Ona bir liste verdim — karımın hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı şeyler.

Şu anda kalçalarını sallama şekline bakılırsa, oldukça iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim.

Hatırlıyor. Sanırım bu onu her şeyden çok korkutuyor. Everett her zaman mesafeli davrandı ve o da her zaman benden kaçtı. Onu istediğime inanmakta zorlanıyor; ya hiç inanmazsa?

Şimdiye kadar yeterince video izledim ve kalıbı fark ettim. Onun eğitimi. Kendi eğitimimi yapmam gerekecek, ama farklı bir şekilde. Onu geleceğinden korkutmuşlar. Ben ise ona geleceği özletmeye çalışacağım. Evan onu bir yıl boyunca elinde tuttu, ben ise hayatının geri kalanında ona sahip olacağım. Bu zaman ve azim gerektiren bir iş. Bu bir maraton, sprint değil, ve ben tüm varlığımı buna adayacağım.

Ampulü alıp bir kez daha sıkıyorum, aynada gözlerinin ağırlaştığını izliyorum. "İşte böyle, melek. Amin nasıl?" Elimi uzatıp titreyen bacaklarının arasına kaydırıyorum. Bacaklarını benim için açmaya çalışıyor, ama pozisyonu ona pek imkan vermiyor.

İki parmağımı amının üzerinde gezdirip, onları yüzüne götürüyorum ve ıslaklığını gözyaşlarına sürüyorum. "Aferin kızım."

Vibratörü açtım ve dudakları sessiz bir iniltiyle açıldı. Omuzları geriye çekildi, göğsünü dışarı çıkardı ve kirpikleri titredi. Somurtkan dudakları oksijen eksikliğinden maviye dönüyordu ve gözleri yaşlarla doluydu.

Vibratörü kapattığımda yere yığıldı. Yaka şişkinliğini indirdiğimde, nefes nefese kaldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Lütfen?" şişkin yaka yüzünden nefes alamadığı ve yutkunamadığı için çenesinden ince bir salya damlası akarken yalvardı.

"Ne istiyorsun, Eve?" diye emrediyorum.

Aynada benim gözlerimle karşılaşmadan önce gözlerini kapatır ve inler. "Beni..." Yutkunur. "Unuttur beni."

Bu benim kalbimi kırıyor, ama şimdi yumuşayamam. O kaçtığını düşündüğümde ona gerçeği söylüyordum ve ona karşı yumuşak davrandığımı söyledim. Amacım onu incitmek değildi. Onu sevmekti. Kazandım. O benim. Ama ne kadar çok video izlersem, ona sevdiğimi anlaması için ona ne kadar sert davranmam gerektiğini o kadar iyi anlıyorum. Kendini sevmesi gerektiğini.

"Neyi unutmak?" Onu eğitmenin ilk kuralı, bunu ona söyletmek olacak.

Cevap vermeden önce güzel yeşil gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Senden önceki herkesi."

Onun hafızasından hepsini silip süpüreceğim. Bana ve Blackout'taki Lordlara, Evan'ın itaatkar ve zihinsel şartlandırma kullandığını söyledi. Tekrar tekrar orgazm olurken porno izlemeye zorlandı. Kendini orgazm olurken izlemesini sağlayacağım.

Vibratörü açıyorum ve o inliyor; ağır kirpikleri kapanıyor. Ampulü pompalayarak yakayı üç kez şişiriyorum ve kirpikleri açılıyor. "Kendini izle, melek. Bu senin ikinci dersin." Onu boğmayacağını ama kesinlikle nefes almasını engelleyeceğini bilerek bir kez daha pompalıyorum. "Ağzını aç," emrediyorum.

O söyleneni yapar ve ben diğer elimle dudaklarını geri çekerken, diğer elimle ampulü ağzına yerleştiririm. Sonra parmaklarımı dudaklarının içinde ve çevresinde gezdirip kontrol ederim.

Onları ya da dilini ısırıyor. "Uslu bir kız ol ve benim için ağzında tut."

Vücudu istemsizce titrerken gözlerini hızla kırıştırıyor.

Komodinin üzerindeki saati kontrol ediyorum. "Otuz dakika boyunca bu şekilde diz çöküp kaç kez boşaldığını hatırlayacaksın." Emrim üzerine omuzları titriyor. "Ağzını açık tutmaya dikkat et. Kapatırsan ampulü ısırırsın ve bu da yakayı şişirir." Yeşil gözleri, ne yaptığımı anlayınca irileşiyor. "Boğulmanı istemem."

Parmaklarımla saçlarını okşayarak ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor ve kirpikleri titriyor. Bu durum geçince omuzları düşüyor ve ağır gözleri aynada benimkilerle buluşuyor.

"Aferin kızım," diye onu övüyorum.

Ağzına sokulan ampulün etrafında inliyor. Kalçaları hemen hareketleniyor, bacaklarının arasında devam eden titreşimi sürüyor.

Aynada ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Keyfini çıkarmak sorun değil, meleşim."

Salya kaplı göğsü inip kalkıyor. Yaka, baskı uygulayacak kadar şişirilmiş, bu da ona bayılmayacak kadar nefes almasına izin veriyor. Aksi takdirde eğitiminin amacı boşa giderdi.

"Biraz daha ekleyelim." Kalkıyorum ve ben çantadan bir şey alıp, onun hemen arkasındaki yatak kenarındaki koltuğuma geri dönerken, o anlamsız sözler mırıldanıyor. Onu aynada görebilmek istiyorum.

Eğilerek göğsünü kavradım ve Japon yonca meme kelepçesini taktım. Ağzındaki ampulü ısırarak çığlık attı ve gözleri panikle büyüdü. "Dikkatli ol," diye uyardım. Gözlerindeki yaşları silmek için hızla gözlerini kırptı. Diğerini de taktım, inlemelerini severek zinciri göğsüne düşürdüm.

Sıkılığını test etmek için parmaklarımı yakaya sokuyorum. "Kendini bayılttıracaksın."

Ağzında yeniden şişen ampulün etrafında nefes almaya çalışıyor. Dudakları, çenesi ve titreyen uylukları salya ile kaplı.

"Süren dolduğunda, o ampulü çıkaracağım ve güzel yüzünü sikmem için bana yalvarmana izin vereceğim." Arkama uzanıp, meme kelepçelerine bağlı zinciri tutup çekiyorum ve dolgulu dudaklarından çıkan çığlığa gülümsüyorum. "Ve sonra bana teşekkür edeceksin."

Karımı sikmeyi bitirdikten sonra, onunla yatağa girdim ve o kollarımda uykuya daldı, ama ben ona katılamadım. Yataktan kayarak çıktım ve bir içki daha yaptım. Sahibinin süitinin köşesindeki sandalyeye oturup bir bardak viski içerek evlilik yüzüğümü seyrediyorum. Karım adına konuşamam ama yaşadığım her şeyin hayatımın bu noktasına gelmek için değdiğini söyleyebilirim. Ve ona da buna değer bir hayat sunacağıma yemin ediyorum.

Geri döneceğimiz berbat duruma kendimi hazırlıyorum. Saint, Blackout'ta görüştüğümüzde takip cihazımdan bahsetmedi. Haidyn, kız kardeşi ile evlendiğimi öğrenince çok kızacak.

Bunu planladığımı düşünecek. Ama öyle değil mi? Ben de bunu istiyordum. Onun bir görevi olduğunu ve benim karım olarak geri döneceğini ondan saklayamam. Onun kocası olduğumu gizlemek istemiyorum. Onunla gurur duyuyorum ve onun benim olması beni mutlu ediyor.

Sin düğünden hemen sonra ayrıldı. Hooke'un helikopterini kullanarak Pennsylvania'ya dönmek için kendi jetine bindi ve ne zaman eve dönmeyi planladığımızı sordu. Ona birkaç gün sonra diye cevap verdim. Hazır olduğumuzda helikopteri geri göndereceğine söz verdi. Kimsenin bize dokunamayacağı bu yatta kalmayı tercih ederim. Ama hayat böyle değil. Balayı bir noktada sona ermek zorunda.

Telefonum tekrar çalıyor ve cevaplamak için komodinden kalkıyorum. Hala uyuduğundan emin olmak için ona bir göz atıyorum.

"Alo?" diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

"Selam dostum," diyor Ryat. "İkinizin uzakta olduğunu biliyorum, o yüzden kısa keseceğim. Gregory Mallory ile konuştum."

Kaşlarımı çattım. "Yargıç mı?"

"Evet. Bana borcu var. Neyse, Blackout'tan ayrıldıktan sonra düşünmeye başladım... Everett'i tutuklamak için bir tutuklama emri olması gerekir. Yargıcın imzalaması gereken bir emir."

"İmzaladı mı?" Öyleyse, ona dokunamayacakları burada kalacağız.

"Hayır. Henüz yeminli ifadeyi bile sunmadıklarını söyledi. Bir değişiklik olursa bana haber verecek."

"Teşekkürler..."

"Ayrıca, arama emri masasına gelirse reddedeceğini de söyledi."

"Teşekkürler dostum. Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattık, telefonumu komodinin üzerine koydum ve sandalyeye geri döndüm. Oturdum ve bir içki daha içtim.

"Hayır."

Karımın sesi beni yatağında yatan yere bakmaya yöneltti, ama kulaklarım beni yanıltmış olmalı, çünkü o derin uykudaydı. Çıplak vücudu karanlık çarşafın içinde kıvrılmıştı.

"Kashton... lütfen yapma... durma."

Uykusunda halüsinasyonunu yeniden yaşıyor. Bardağımı bırakıp yanına koşuyorum.

"Everett." Onun yanına oturuyorum. "Kes şunu." Sırtını kamburlaştırıyor.

"Eve." Onu uyandırmak için omzuna hafifçe vuruyorum ve o vahşileşiyor. Tekmeliyor ve çığlık atıyor. Üstüne oturuyorum ve o bana tokat atmaya başarıyor.

"Eve," diye bağırırım, çırpınan kollarını bileklerinden tutup başının iki yanına bastırırım.

Göz kapaklarını açar ve kocaman yeşil gözleri benimkilere bakar.

"Bir şeyin yok, meleğim. Sadece bir kabustu," diye onu sakinleştiririm.

Vücudu benim vücudumun altında yumuşuyor, ama gözleri odayı çılgınca tarıyor, ona söylediklerimi doğrulamaya çalışıyor.

Onun bileklerini bırakıp üstünden kalkıyorum.

Yavaşça oturur, hala nefesini toparlamaya çalışır. Battaniyeden kurtulur, kalkar ve banyoya gider, ben ise sessizce yatağın kenarında oturup onun dönmesini beklerim.

Birkaç dakika sonra çıkar ve minibara doğru yürür, bir içki doldurur ve bir yudum alır. Hooke'un personeli yatı kutlama için hazırlamıştı. "Onlar bunu istedi," der yumuşak bir sesle.

"Kim istedi?" Geceleri uyurken ne gördüğünü bilmiyorum. Ve halüsinasyon sırasında gördükleri hakkında başka hiçbir şey paylaşmadı. Ama tahmin etmek zorunda kalsam, birkaç saat önce ona uyguladığım eğitimin kabusuna neden olduğunu söyleyebilirim.

Gözlerim, Sharpie kalemle göğsüne ve karnına yazdığım yeminleri tarıyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Lordlar. Beni delirtmek istiyorlar. Senin benimle evlenmeni istemediler, bu yüzden aklımı kaçırmamı sağladılar, böylece beni Carnage'ın bodrumuna kilitlemek zorunda kalacaktın."

Ayağa kalkıp ona doğru adım atıyorum. "Bu olmayacak."

Bu, onun ne kadar uzaklarda olduğunu merak etmeme neden oluyor. Haidyn onun intihara meyilli olduğunu düşünüyor, ama Saint bu konuda henüz bir fikir belirtmedi. Evan bize Dollhouse'da antrenman yaptığı videoları göndermeye devam ediyor. Belki de kardeşlerimin zihnine şüphe tohumları ekmişlerdir, böylece onu köle yapmayı reddettiğimde kavga çıkacak. Son zamanlarda olduğumuzdan daha fazla bizi birbirimizden uzaklaştıracak. Evan'ın Lordlarla ne bağlantısı var? Neden onun tarafında olsunlar ki?

"Düşünsene... benim görevim anlamsızdı," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Kimseyi öldürmem ya da kendimi kanıtlamam gerekmedi. Sadece kafamın içine girmek istediler."

Ben öyle düşünmemiştim, ama o haklı. Görevler genellikle sadakatini kanıtlamak içindir. Onun bana zarar verdiğimi görmesini sağlamanın ne anlamı var? Bunun Lordlara sadakate ne ilgisi var? Belki de ondan benden korkmasını istediler? Benden uzaklaşmasını? Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

"Beni sevdiğini iddia eden tek kişi sensin," diyor yumuşak sesiyle.

"Numara yapmıyorum." Nasıl böyle düşünebilir? Bir kez aynanın önünde diz çökmekten daha fazla eğitime ihtiyacı olacağını biliyordum. Beni sevdiğini bildiğini söylemişti, ama şimdi

farklı bir şey söylüyor. Bu, yaşadıklarını hatırladığında içini kaplayan şüphe. "Seni seviyorum."

İtirafımı görmezden geliyor. "Benden senden korkmamı istiyorlar. Zihnimdeki imajını lekelemek için. Bu yüzden seni beni Dollhouse'a götürttüler. Bu yüzden halüsinasyonum beni senin kurbanın yaptı."

Bu... hiç mantıklı değil. "Kurban mı?" diye tekrarlıyorum ve o başını sallıyor. "Nasıl yani?"

Alt dudağını ısıyor. "Beni bağladın... ve erkeklerin beni tecavüz etmesi için sıraya girmesine izin verdin. Lordların benim işe yaramaz olduğumu kanıtlamanı istediklerini söyledin."

Ona, bana bir varis veremediği için işe yaramaz olduğunu hiç söylemedim. Bu, zihninin ona oynadığı bir oyundu. Lordların istediği gibi.

"Onlara jilet verdin ve beni tecavüz etmelerini izledikten sonra, beni kesmelerine izin verdin." Sesini alçaltıyor. "Yüzüm hariç her yerimi."

Ellerim yumruk oldu. "Asla böyle bir şey yapmazdım..."

"Ne yapıp ne yapmayacağın önemli değil," diye bağırarak sözümü kesiyor. "Tek ihtiyaçları olan şey, bu düşünceyi kafama sokmaktı." Öfkeyle bir yudum daha alıyor. "Evan'la birlikte olma fikri beni gerçekten kusturdu, ve bu da benim halüsinasyonumda senin oynadığın rol. Neden, Kash?" diye bana bağırıyor. "Neden onun yerine seni gördüm?"

"Seni korkutmamı istediler," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Aynen öyle." Kollarını genişçe açar. "Ve sana çocuk veremeyeceğimi biliyorlar."

Hamile kalamadığı gerçeğini asla kabullenemeyecek. "Çocuğa ihtiyacım yok." Dün gece bunu konuştuğumuzu sanıyordum.

"Komik." Diye burun kıvrıyor. "Blackout'ta saklanırken, istediğim kadar çocuk evlat edinmeye hazırdın."

Bu konuşmada kazanamayacağımı bildiğim için hiçbir şey söylemiyorum. "Ama anlamıyor musun?"

"Önemli değil."

"Tabii ki önemli," diye bağırır.

Ağzımı açtım ama konuşmadan cep telefonum çaldı. O dönüp komodinden telefonu aldı. "Saint arıyor." İç çekerek telefonu bana uzattı.

Neden bu saatte beni arıyor ki? Cevap tuşuna bastım. "Ne?" diye homurdandım. Onlar benim onunla birlikte olduğumu biliyorlar.

"Kadın kurtulamadı," diye selamladı.

Karıma sırtımı dönüyorum, yüzümü ovuşturuyorum, sonra cevap bile vermeden telefonu kapatıyorum. Ne diyebilirim ki? Telefonumu köşedeki sandalyeye atıyorum.

"Ne dedi?" diye sorar Eve.

Ona dönüp, ellerini beline koymuş, cevabımı bekleyen halini gördüm. "Kadın öldü."

Tek kelime etmeden arkasını dönüp banyoya girer ve kapıyı çarparak kapatır.

Başka bir dersin zamanı geldi. Halüsinasyonunda ne gördüğünün önemi olmadığını bir kez daha hatırlatma zamanı. Artık onun hayatı bu.

Çantadan birkaç şey alıp banyoya giriyorum. Lavabonun önünde durmuş yüzünü yıkıyor. Daralmış gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra ellerimdeki kelepçelere ve tasmaya kayıyor. "Havamda değilim." Suyu kapatıp bir havlu alıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Balayı henüz bitmedi. "Bu meydan okumayı kabul ediyorum."

EVERETT

Kashton arabayı Carnage'ın dairesel yolunda durdurur. O kapıyı açana kadar yolcu koltuğunda kalırım. Kendim yapamayacağımdan değil, geri dönmek istemediğimden. İşlerin nasıl gideceği konusunda endişeliyim.

Buradan kaçalı ve onun beni harap motele kadar kovalamasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Kashton kardeşlerinden kaçtığını söyledi ve bunun sebebi ben olduğum için kendimden nefret ediyorum. Onun tek sahip olduğu şey onlar. Onların arasına girmek istemiyorum.

Blackout'ta toplantı yaptığımızda aralarındaki gerginliği hissedebiliyordum. Ve daireye çıktıktan sonra Kashton'a ne konuşulduğunu hiç sormadım. O da hiçbir bilgi vermedi, ben de paylaşmak istemediğini düşündüm.

Elimi tuttu ve binaya girip sessizce ofislerine çıktık. Kapıyı benim için tuttu ve odaya girdik.

Saint ve Haidyn tartışıyorlar ama biz içeri girdiğimizde cümlelerini yarıda kesiyorlar. Tüm gözler bize çevriliyor. Ashtyn ve Charlotte bile orada.

Haidyn bize dönerek bir adım attı.

Geri çekiliyorum, ama Kashton'ın elimdeki eli geri çekilmemi engelliyor. Haidyn de öyle. Gözlerini kaçırıyor ve elini yüzüne götürüyor. Onunla bu rahatsız edici konuşmayı yapmaya hazır değilim. Bu yüzden Kashton bunu tek başına yapacak. New York'tan dönerken bunu konuştuk.

"Kızlar, bana ve kardeşlerime bir dakika müsaade eder misiniz?" diye sorar Kashton, rahatsız edici sessizliği bozarak.

Ashtyn kalmak istiyor gibi görünüyor, ama Saint elini tutup sandalyesinden çekerek ona sessizce defolup gitmesini söylüyor. Charlotte kardeşimin yanağına bir öpücük konduruyor ve Kashton bana dönüyor. "Hemen gelirim," diyor ve ben başımı sallıyorum.

Kızlarla asansöre biniyoruz ve ilk binen ben olduğum için kuş kafesi düğmesine basıyorum. Ashtyn gülmeye başlıyor. "Ciddi misin?" Gözleri yüzüğümün üzerine düşüyor. "Kash'i bu kadar çabuk sana evlenme teklif etmesini nasıl sağladın?"

"Öncelikle, en iyi arkadaşlarıyla yatmadım," diyorum.

O öfkelenir, Charlotte ise gülümsemesini saklamak için dudağını ısırırken gözleri fal taşı gibi açılır. Kapı açılır açılmaz Ashtyn hızla odasına koşar ve kapıyı arkasında çarparak kapatır.

Onu kızdırttığımı biliyorum. Nazik davransaydım, işler daha kolay olurdu, ama ben hiç sahte davranmadım. Saint ve kardeşlerine yaptıklarını bilmiyormuş gibi davranmayacağım. Ya da onları dört yıl boyunca yüzüstü bıraktığını.

Aklımın sesine karşı gelerek Kashton'a aşık oldum. Yine de onu vurup ölüme terk edip, sonra da onun varlığını unutmayı hayal edemiyorum. Onun için canımı veririm. Bir hanımefendi böyle yapar. Bir lordla evlendiğinizde, artık kendinizi düşünemezsiniz. Bir ekibin parçası olursunuz. Ve biliyorum ki

Kashton benim için her şeyi yapardı, bu yüzden ben de ona kendimden daha azını vermeyeceğim.

Kashton'ın kapısında duran Charlotte dikkatimi çekiyor. "Haidyn sana asla zarar vermez."

Ona dönerek, ona yumuşak bir gülümsemeyle konuşuyorum. "Biliyorum." Ofisteki herkes Haidyn'den bir adım geri attığımı gördü. Ama bu ondan korktuğum için değildi. Sadece yalnız olmaya alışkınım. Kashton her şeyi tüketiyor ve Haidyn'in kaybedilen zamanı telafi etmek istediğini biliyorum. İkisi birlikte boşucu olacaklar.

"Kafası karışık." Derin bir nefes alır. "Endişeli... Büyük bir ağabey olmak ve seni korumak istiyor, ama senin ondan nefret ettiğini düşünüyor." Gözleri yere düşer, sesi alçalır. "Çünkü babanız size bunu yaptı, sizi Dollhouse'a sattı."

Onun bundan daha fazlasını bildiğini biliyorum ve karısına anlatmış mı diye merak ediyorum. Gözlerimi kaçırıp sinirli bir şekilde saçlarımı okşuyorum. "Onun suçu değildi." Ebeveynlerini seçemezsin. Ve bizim dünyamızda, hepsi boktan insanlar. Seni gerçekten önemseyen birini bulmak çok nadirdir. Ve bulursan, şanslı olanlardanıdır.

"Haidyn sevdiklerini korur ve senin için bunu yapamadığı için kendini suçluyor." Ekliyor: "Kashton'ın olduğunu biliyorum, ama Haidyn'in hayatınıza girmesine izin vererseniz sizin için her şeyi yapacağını bilmenizi isterim." Bunun üzerine dönüp odalarına giriyor.

Kashton'ın kapısını açıp yatağa uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Keşke hala New York'ta olsaydık, okyanusta yüzen bir yatta şampanya içip çikolata kaplı çilekler yiyor olsaydık. Ama hayatımda hiçbir şey balayı gibi olmadı. Hayat bir noktada devam etmelidir. Ve biz de ona geri döndük.

Kapı açılır ve kocamın içeri girdiğini görmek için birden ayağa fırlarım. "Nasıl gitti?" diye hemen sorarım.

Cep telefonunu ve araba anahtarlarını cebinden çıkarır, komodinin üzerine atar. "Haidyn kızgın, Saint ise tek kelime etmedi."

"Haidyn tam olarak neye kızgın?" Dudaklarımı ısıriyorum.

"Seninle evlendiğim için."

Tabii. Çünkü onun en iyi arkadaşı için yeterince iyi değilim. Başımı eğiyorum ve Kash parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırıyor ve başımı geriye eğmemi sağlıyor. "Orada olmadığı için kızgın," diye kendini düzeltiyor.

Geri çekilip kendime başımı salladım.

"Duş alacağım. Gelir misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve o çoktan banyoya doğru yönelmiş durumda. "Ama önce Haidyn ile konuşmam gerektiğini düşünüyorum." Ondan korktuğumu düşünmesini istemiyorum.

"Bodruma indi." Elini uzatıp tişörtünü çıkarır. "Bir süre orada kalacak." Kashton duşu açar.

Dönüp yatak odasından çıkıyorum ve asansörle bodruma iniyorum. Ben korkak değilim ve kardeşimin beni korkak sanmasını istemiyorum.

Kapı açıldığında dışarı çıkıyorum, plastik perde şeritlerinden geçiyorum ve çukur alanında onu görmüyorum.

Koridorda ilerlerken, önümde bir kadın görüyorum. Zayıf görünüyor. Başı eğik ve kirli saçları çıplak omuzlarını örtüyor.

No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı koridorda yankılanıyor ve Haidyn'in birini işkence ettiğini biliyorum. Benim yüzümden huysuz bir ruh hali içinde. Charlotte bile onu bu ruh halinden çıkaramaz. Bunu benim yapmam gerekecek.

Charlotte'un bir kısmının onun bu yönünü sevdiğini biliyorum. Hiçbir hanımefendi, onun neler yapabileceğini bilmeden bir lordun kucağına kendini teslim etmez. Hayatına bu tür bir karanlığı sokmak için onu arzulaman gerekir.

Kadının çıplak ayakları beton zeminde sürünüyor ve sağ elinde bir bebek bebeği çeken bir ip tutuyor. Başını kaldırıp gözlerime bakıyor ve konuşmaya başladığında kalbim hızla atmaya başlıyor. "Bebeğimi aldılar." Bana doğru yaklaşırken sesi kısık çıkıyor ve ben onun bana dokunmasını önlemek için omuzlarımı çeviriyorum.

"Bebeğimi aldılar," diye tekrarlar, göğsümü iterek sırtımı soğuk beton duvara dayar.

Ben de onu itmek için hamle yapıyorum ama ben fırsat bulamadan o çekiliyor. "Laura." Haidyn aramıza giriyor.

kan kokusu burnuma çarptı. "Hücreden çıkmış ne yapıyorsun?"

"BEBEĞİMİ ALDILAR!" diye bağırır.

"İşte burada." Eğilip bebeği alır ve ona uzatır. Onun tuttuğu ip, bebeğin boynuna birkaç kez dolanmıştır. Bebek çıplaktır, bir gözü eksiktir ve kirle kaplıdır. Kollarından biri geriye doğru bükülmüştür.

Çılgın gözleri ondan bana kayıyor ve benim kim olduğumu biliyor mu diye merak ediyorum. Haidyn'e bakıyor ve bebeği yere atıyor.

O içini çeker. "Hadi. Seni ait olduğun yere geri götürelim."

Kız tüm gücüyle çığlık atmaya başlar. Çığlık sesi kulaklarımı acıtıyor. Adam eğilir, kolunu kızın bacaklarına dolayarak onu kaldırır, omzuna atar ve kız bebeği peşinden sürüklerken onu koridordan aşağı taşır.

Onu takip ediyorum, hücreleri geçip geçip bir açıklığa varıyoruz. Her iki yanında, hücrelerin ikinci katına çıkan bir merdiven var. Bodrum çok büyük. Binanın tüm uzunluğunu kaplıyor. Buradaki her yeri gezdim. Gözlerim kapalı bile yolumu bulabilirim.

Haidyn onu hücreye atar, bebeği de oraya attığından emin olur ve kapıyı kapatıp kilitler.

Arkasını dönüp beni görünce şaşırılmış gibi görünüyor. "Kayboldun mu, Eve?" Sesi soğuk ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Kash burada değil."

"Seni arıyordum," diyorum ona, ve dilim birdenbire ağırlaşıyor.

Gözleri yumuşar ve umutlu bir şekilde sorar, "Neye ihtiyacın var?"

"Yarın benimle öğle yemeği yemek ister misin?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Tabii ki." Sanki başka bir seçenek yokmuş gibi kaşlarını çatıyor.

Bir adım geri çekilip, garip bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamam. O zaman görüşürüz." Kendimi rezil etmeden önce, koridordan geçip asansöre koşuyorum.

Kashton'ın odasına girer girmez, kapıya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, titreyen ellerimi yüzüme götürürken nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

yüzüme götürürüm.

"Neden bu kadar geciktin?"

Kocamın sesini duyunca irkildim. Ellerimi indirip, yatak odasında beline havlu sarılmış, dövmeli göğsünden hala su damlayan kocamı gördüm. "Yarın kardeşimle öğle yemeği yiyeceğim," dedim, kafamda bunu sindirmeye çalışarak.

Çok hızlı bir şekilde çok şey oluyor. Kendimden başka güvenecek kimsem yokken, bir anda bir kocam ve kendi karısı ve bebekleri olan bir kardeşim oldu. Artık bir ailem var.

Kashton yanıma yaklaşıp alnımı nazikçe öpüyor. "Bu harika, meleğim."

Ertesi gün öğleden sonra, yatak odamızda dururken kapı çalındı. Titrek bir nefes aldım ve ellerimi gömleğimin üzerine koydum. Çok gergindim. Haidyn'le birkaç kez birlikte olmuştum, ama hiç ikimiz baş başa kalmamıştık. Ve hiç kardeş gibi davranmamıştık. Kapıyı açtığımda, Haidyn koridorda duruyordu.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve botlarının topukları üzerinde geriye doğru sallandı. O da gergindi. Bu beni biraz rahatlattı. İkimiz de ne söyleyeceğimizi veya ne hakkında konuşacağımızı bilmiyorduk. Çocukluğumuzdan bahsetmek söz konusu bile olamazdı ve ben onun en iyi arkadaşıyla evlenmiştim. Başka ne bilinebilirdi ki?

"Hazır mısın?" Boğazını temizledi.

"Evet." Başımı sallayıp arkamdaki kapıyı kapatıyorum. Kashton bu sabah erken çıktı. Bir yere gitmesi gerektiğini ve Haidyn'le öğle yemeğinden sonra burada buluşacağımızı söyledi. Nereye gittiğini merak edecek kadar gerginim.

Koridorun diğer ucundaki kapı açılır açılmaz asansöre biniyoruz ve Ashtyn'in Saint'in odasından çıkarken bana *cehenneme git* bakışı attığını görüyorum.

Onu garaja kadar takip ettim ve o da bana kapıyı açarak siyah Lamborghini'sine binmemi sağladı. Carnage'ın kapısından çıkarken bana "Ne tür müzik dinlemeyi seversin?" diye sordu.

O da benim gibi mi? O da gürültüye ihtiyaç duyuyor mu? Çoğu insan için arabaya binip radyoyu açmak sadece bir alışkanlık olduğunu biliyorum. "Herhangi bir şey. Fark etmez."

Bir süre kontrolleri kurcaladıktan sonra, Blue October'ın "Hate Me" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başladı. Konuşacak bir şeyimiz olsaydı sohbet edebileceğimiz kadar sesi düşük tuttu, ama bunun yerine sessizliği tercih ettik.

Carnage, ıssız bir yerde tek başına duruyor, bu yüzden hız yapmadığınızda herhangi bir yere varmak otuz dakika sürüyor. Gittiğimiz restoran bize kırk beş dakika uzaklıkta.

Bana kapıyı açar ve ben ona teşekkür ederim, sonra o da hostese adını söyler. Masamıza götürülürüz ve karşılıklı otururuz. Bu yeri onun mu yoksa Charlotte'un mu seçtiğini merak ederim. Her halükarda, güzel ve sakin bir restoranda rezervasyon yaptırmak için zaman ayırmış olmalarını beğenirim.

Her birimiz birer su sipariş ediyoruz ve ben terli ellerimi kot pantolonumun paçalarına sürüyorum. Neden bunu yapmak istediğimi bilmiyorum. Charlotte'a bize katılmak için yalvarmalıydım. En azından o zaman bir tamponumuz olurdu. Onun bize katılmasını istemediğimden değil. Sanırım o da yalnız gitmemizi ısrar ederdi. Haidyn ve benim bu zamanı birlikte geçirmemizi istiyor.

Menüyü elime alıp yüzümü kapatıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sanırım tebriklerimi sunmam gerek," diyor sonunda.

Menüyü bırakırken, onun benim alyansıma baktığını görüyorum. "Evet. Teşekkür ederim."

"Kaçmak mı istediniz?" Sanki buna inanması zormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Kimsenin orada olmak isteyeceğini düşünmedim," diyorum dürüstçe. Bana dikkatle bakıyor ve bu beni koltuğumda kıpırdatıyor. "Senin beni teslim etmeni falan beklemiyordum." Gergin bir kahkaha atıyorum.

"Ben yapardım," diye cevapladı ve midem düğümlendi. Cebinden telefonunu çıkardı, kilidini açtı ve bana gösterdi.

Bir grup mesajı. İsme kaşlarımı kaldırıyorum. "My bitches?" diye sırtarak soruyorum.

"Sin gruba bu ismi verdi." Gözlerini devirir.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve Sin'in ona ve Saint'e gönderdiği fotoğrafa bakıyorum. Sin, ben ve Kashton'ın fotoğrafı. Hooke'un yatında şampanya kadehleriyle çektiği fotoğraf. Geriye yaslanıp iç çekiyorum. "Geleceğini bilmiyorduk. Onun jetini kullandık ve kalkıştan hemen önce ortaya çıktı."

Haidyn'in onu kasten dışladığımı düşünmesini istemiyorum. Hiç de öyle değildi.

Cep telefonunu kilitleyip cebine koyar. "Neden..." Bir an durur. "Neden bana gelmedin?" Gözleri masaya düşer, sonra tekrar benimkilere bakar. "Neden beni tanımak istemedin?"

Kendimden nefret ediyorum. Yalnız kalmayı tercih ettiğim için. Babam gibi oldum. Davranışlarımla başkalarını kendilerini değersiz hissettirdim. "Senin suçun değildi. Ben hep bir hiç oldum ve senin benim kardeşim olduğunu kabul etmek benim için zordu."

Kaşlarını çatıyor.

Konuşurken parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçiriyorum. "Bill sana yetiştiriciler ve Charlotte'un geleceğinin nasıl olacağı hakkında konuşurken ben katedraldeydim." İç çekiyorum. "Bill beni kurtardığında zaten Isabella'yla birlikteydi ve ben ondan uzak durdum. Bunun iyi bir nedeni vardı. Bu yüzden senin Charlotte'la birlikte olduğunu öğrendiğimde senden uzak durmak zorunda kaldım."

"Charlotte'la çok uzun süredir birlikte değilim." O benim blöfümü görür, koltuğa yaslanır ve dövmeli kollarını göğsünde kavuşturur. "Sen hayatın boyunca benim kardeşim oldun."

Gözlerimi kaçırarak cevap veriyorum, "Carnage'a geri dönemezdin." Gözlerimi indirerek ekliyorum, "Oradan kurtulmak için çok uzun süre çok fazla mücadele ettim."

"Kashton için geri döndün," diye hatırlatıyor bana.

Siktir. Masanın altına girip saklanmak istiyorum. "Reddedilme de bir faktördü."

"Reddedilme mi?"

Onun babamız gibi olmadığını biliyordum, ama bu onun beni olduğum gibi kabul edeceği anlamına gelmiyordu. "Ya seninle konuşmaya çalışsaydım ve sen benimle

benimle ilgilenmek isteseydin? Ya da bana inanmasaydın? Kendimi aptal gibi hissederdim. Kendi başıma gayet iyi idare ettim ve kimseye ihtiyacım yoktu."

"Bak" — elini saçlarının üzerinden geçirdi — "Seni tanımak istiyorum, ama kardeşçe bir ilişki kurmaya zorlamayacağım. Sadece ihtiyacın olursa burada olduğumu bil."

Başımı sallayıp menüyü tekrar elime alıyorum, ama üzerinde yazan hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Öğle yemeği için dışarı çıktık. Sadece ikimiz. Bunun bir nedeni var... "Neden onu seçtin?" diye soruyorum, menüyü istemeden sertçe masaya vurarak.

Gözleri benimkilere bakarken, yavaşça masaya doğru eğiliyor. "Kimi, ne için seçtim?"

"Diğer kadını. Carnage'da o gece. Neden onu seçtin..." Sesimi alçaltıp fısıldarım. "Ölmek için mi? Neden beni seçmedin?"

Benden gözlerini ayırarak içini çeker. "Onu Garrett yüzünden seçtim." Gözleri tekrar bana döner. "Diğer kadına bir kez bile bakmadı. Sadece sana odaklanmıştı. Ve ben biliyordum... senin seçmemi istediğini. Ben de diğerini seçtim."

Uzun bir süre sessiz kalıyorum, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Sonra kahkahayı patlatıyorum. Sessiz restoranda hızla etrafına bakınıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Yani bana, bugün kinim yüzünden hayatta olduğumu mu söylüyorsun?"

Kıkırdar ve suyunu alır. "Evet." Daha çok gülerim ve o da bana katılır.

Bir yudum alır ve içeceğini masaya koyar. "Ciddiyim, her şey için üzgünüm."

Kafamı sallıyorum. "Hiçbiri senin suçun değil." "Sanırım ödeştik, ha?"

Ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Bill, Dollhouse'da olduğumu ona senin söylediğini söyledi. Evan'a ulaştığını ve onun da orada olduğumu doğruladığını... beni kurtardığını."

Gözlerimi masaya indiriyorum ve onun evlilik yüzüğünü çevirdiğini görüyorum.

"Sana her şeyimi borçluyum, Eve." Yumuşak bir sesle konuşuyor ve ben kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Senin sayende karımla birlikteyim ve babayım."

Yatağımda oturup Adam'ın bana gönderdiği mesajı tekrar okudum. Kalbim hızla atarken, alt dudağımı ısırıp konuşmak istediğim son kişiyi aradım. Başka seçeneğim yoktu. Telefon bir kez çaldıktan sonra onun sesi kulağımı doldurdu. "Merhaba, güzelim."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senden bir iyilik istiyorum."

O gülüyor ve bu midemi bulandırıyor. "Bunun bir bedeli olacak. Ne kadar olacağı, ne istediğine bağlı."

"Haidyn," diye başlıyorum. "Sanırım Isabella onu kaçırdı." Burun kıvrıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Sanırım Dollhouse'da, ama doğrulamaya ihtiyacım var." Tırnaklarımı ısırırım. Oraya geri dönemem. Haidyn'i ne kadar kurtarmak istesem de. Tek seçeneğim bu. Ayrıca, o cehenneme girersem Isabella bir şeylerin ters gittiğini anlar. Onu yanına yaklaştırmaz.

Evan iç çeker. "Ne yapabileceğime bakacağım, ama bir şey söz veremem.

Ve Eve... her halükarda bana borçlusun. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye fısıldıyorum, midemde bir düğüm hissederek.

"Birisi onu durdurmalıydı. Kardeşlerinin bunu yapabileceğini biliyordum," diye dürüstçe söylüyorum. Spade kardeşler birbirleri için her şeyi yaparlardı ve onu geri almak için o yeri yakacaklarını biliyordum.

Haidyn başını sallar ve iç çeker. "Şimdi pek bir anlamı yok, biliyorum, ama bir kız kardeşim olduğunu bilseydim, hayatın farklı olurdu, sana söz veriyorum."

Onun sözleri üzerine boğazımdaki düğümü yutuyorum. Ona inanıyorum. Charlotte yanılmamış. Haidyn sevdiği insanlar için cehenneme gidecek. Şimdiye kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Birinin öne çıkıp beni koruyacağını. "Bu benim için çok önemli. Teşekkür ederim," diyorum ona.

Garsona siparişlerimizi alması için işaret eder. Menüye bakmadım bile. "Kendini koruyabileceğinden şüphem yok, ama Kashton sana zarar verirse, bil ki onun bacaklarını kırarım."

Gülüyorum ve garson geliyor. O uzaklaştıktan sonra kardeşime, "Bunu aklımda tutacağım," diyorum.

Haidyn ile burada otururken aklıma Ashtyn geliyor. Sanırım onu sevmememin bir nedeni de bu olabilir. Onun için her şeyi yapabilecek dört erkekle birlikte büyüdü. Hatta yaptılar da, ama o vazgeçti. Kocasının öldüğünü sandığı için, onlar burada onun yaptıklarının cezasını çekerken, onun Vegas'ta her şeyi mahvettiğini izledim.

Bill, Haidyn'i katedralde kendisiyle buluşmaya çağırdığından beri Haidyn ve Charlotte'u destekliyorum.

Bisikletin iki şeritli yola çıktığını gördüğümde katedralden çıkıyorum. Rolls-Royce Wraith'e doğru ilerliyorum ve şoför arka yolcu kapısını benim için açıyor. İçeri giriyorum ve o kapıyı kapatıyor ama direksiyona geçmek için hiçbir hareket yapmıyor. Arabanın dışında ayakta durmaya devam ediyor.

Cep telefonumu çıkarıp konuşuyorum. "Biraz sert değil mi sence?" Yanımda oturan Bill'e soruyorum. Haidyn'i gece yarısı katedralde buluşturup, Charlotte'un görevini başaramazsa bir damızlık olarak başına gelecekleri göstermiş. Ben arkada saklanıp kulak misafiri oluyordum.

"Haidyn'in ihtiyacı olan buydu. O kurtarıcı olmaktan başka bir şey yapamaz." Telefonum kucağımda bip sesi çıkarır ve Fuckface 'den gelen mesajı okurum.

Bu gece boş musun?

Cevap yazıyorum.

Evet

Yine bip sesi geliyor.

Bar. Saat 11. Bilgi gelecek...

"O seni öldürecek," diyor Bill, açıkça benim

Cep

"Hepimiz öleceğiz." Ekranı kilitliyorum.

"Eve," diye homurdanıyor. "Lordlar onu bulacak. Sonsuza kadar kaçamaz

"

"Bu benim sorunum mu?"

"Onlar onun etrafındaki herkesi öldürecekler. Senin de bu olayda zarar görmene izin vermeyeceğim."

"Bana Charlotte'tan bahset," diye ısrar ediyorum. "Onunla nasıl tanıştın?" Hikayelerini biliyorum, ama onun anlatmasını istiyorum.

Gülümseme dudaklarında oynarken, gergin bir şekilde ensesini ovuşturur. "O benim terapistimdi."

Kaşlarım yükseldi. "Terapi mi? Alınma ama terapi seanslarına katılacak birine benzemiyorsun." Biz duygusuz olarak yetiştirildik. Tüm Lordlar makinedir. Öldürürsün, sevişirsin, çocuklarını da aynı şeyi yapmaları için yetiştirirsin. Biri seni terapiye gitmeye zorluyorsa, seni manipüle etmek içindir.

Kıkırdayarak, kendi kendine başını sallar. "Uzun hikaye." "Vaktim var," derim, kollarımı genişçe açarak.

Charlotte ile nasıl tanıştığını ve Adam'ın yardımıyla onu evlenmeye ikna ettiğini anlatmakta tereddüt etmez. Onun hakkında konuşurken, sanki dünyadaki tek kadın oymuş gibi gülümsemesi bulaşıcıdır. Ve biliyorum ki, onun gözünde Ashtyn asla karısıyla kıyaslanamaz.

ALTINCI İKİ

KASHTON

Hepimiz Blackout'ta bir toplantı için toplandık. Eve, Haidyn ile öğle yemeğine çıkmışken, Hooke Saint'i aradı ve hepimizi bir araya getirmek istedi. Ben de Haidyn'e, zaten şehirde oldukları için buraya gelmelerini söyleyen bir mesaj attım.

Ryat ve Sin ile birlikte yuvarlak bir masada sandalyede uzanıyorum. Colton, Finn'in yanındaki barın üstünde oturuyor. Alex ve Jenks sağımdaki bir kabinde oturuyorlar.

Gündüz olduğu için kulüp şu anda kapalı, bu yüzden onun ofisinde saklanmamıza gerek kalmadı.

Kapı açılıyor ve Haidyn'in Eve'in girmesi için kapıyı tuttuğunu görüyorum. Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. "Merhaba, melek." Kollarımı açıyorum ve o bana doğru adım atıyor. "Her şey yolunda mı?" diye saçlarına fısıldıyorum.

"Evet," diye beni temin ediyor.

Rahat bir nefes alıyorum. Onun Haidyn ile bir ilişkisi olmasını istiyorum. Kardeşlerin olması gerektiği gibi bir ilişki. Buna ihtiyacı var. İnsanların onu önemseydiğini bilmek. Ona tek ihtiyacı olan benim, ama bir gün ben artık burada olmayacağım.

"Neler oluyor?" diye sorar Haidyn, cebinden sigara paketini çıkararak bir tane yakar. "Neyi kaçırdım?"

"Pek bir şey yok. Hooke her an burada olabilir," diye cevaplar Ryat.

"Hailey'i buldu mu?" diye merak ediyor Haidyn.

Omuz silkiyorum. "Bize söylemedi. Sadece bizimle görüşmesi gerektiğini söyledi. Yirmi dakika önce indi." Sandalyeye oturup karımı kucağıma alıyorum.

Colton'ın gözlerinin Eve'den Haidyn'e kaymasını, onun neden onunla geldiğini ama benim kucağıma oturduğunu merak ettiğini fark etmiyorum. Haidyn, Saint ve Sin dışında kimse onun karım olduğunu bilmiyor. Sin, onun Haidyn'in kardeşi olduğunu bile bilmiyor.

Tyson, Hooke'un yanında arkadan çıkar. Hooke bir bar taburesi çıkarır, Tyson ise ayakta kalmayı tercih eder.

"Mason kardeşler bana bir numara buldular. Onu bulmayı başardım ve o burada." Biz New York'taki evindeyken, o Vegas'ta bunu yapıyor olmalıydı.

"Plan nedir?" diye sorar Sin.

"Aslında bir planım yok. Onu tuzağa düşürmemiz gerekiyor, böylece onu yakalayabilir ve kızın nerede olduğunu öğrenebiliriz."

"Ben yaparım," diyor Eve.

"Hayır." Haidyn başını sallar.

Eve öfkeyle nefes alır ve kucağımdan kalkar. "Bana onun telefon numarasını ver," diye Hooke'a emreder.

Hooke bana bakar ve ben başımı sallarım. Onun aklından ne geçtiğini merak ediyorum. Güvenli olmadığını düşünürsem, engellerim.

Eve cep telefonunu çıkarır ve Hooke, Hailey'nin numarasını söyler. Eve bir saniye boyunca tuşlara basar ve sonra telefonunu önümdeki masaya koyar.

"Eve," diye homurdanır Haidyn.

"Sorun yok," diye onu sakinleştirir. "Hooke'un dediği gibi, onu tuzağa düşürmeliyiz. Blackout en uygun yer. Hepiniz burada olacaksınız."

"Ona ne gönderdin?" diye sorar Ryat.

"Eski bir arkadaşımı gibi davrandım. Ona haklı olduğunu söyledim ve boktan erkek arkadaşımı terk edip yeni bir numara aldığımı söyledim. Onunla buluşup buluşamayacağını sordum, bu akşam Blackout'ta ona her şeyi anlatmak istediğimi söyledim. İçkiler benden."

"İşe yaramaz," diyor Hooke karıma. "Telefonu kapalı. Kaybolduğundan beri kullanmıyor."

Eve'in cep telefonu bip sesi çıkarır. Masada duran telefona bakarım ve gelen mesajı yüksek sesle okurum. "Tüm dedikoduları duymak için sabırsızlanıyorum."

Saint kaşlarını çattı. "Hailey'nin telefonu kapalıysa nasıl cevap verdi?" "Onlar onun gelen tüm mesajlarını ve aramalarını bana yönlendirdiler," diye diyorum.

Ryat onaylayarak başını sallar. "Daha önce yaptım." Gururla gülümser. "Aslında yapmak oldukça kolay. Kendi telefonuna ve onların telefonuna bir uygulama yüklüyorsun ve bu uygulama sana onların numarasına gelen her şeyi gönderiyor... mesajlar, e-postalar, aramalar... ve gerekirse onların aradığı numaradan cevap veriyormuşsun gibi görünüyor. Ayrıca onların arama geçmişine veya kullandıkları herhangi bir uygulamaya da erişebilirsin. Sanki kendi telefonuna bakıyormuşsun gibi."

"Umurumda değil. Hoşuma gitmiyor." Haidyn fikrini dile getirir.

"Sorun olmaz." Eve gözlerini devirir. "Cidden, hepiniz buradasınız. O geldiğinde ben barda olacağım. Birini beklediğimi belli edeceğim. Oturup sohbet başlatacak ve benim burada yalnız olup olmadığımı ve kimi beklediğimi öğrenmeye çalışacak. Bir süre sonra, o gelmeyince gitmek isteyecek. Onu dışarıya kadar takip ettireceğim, siz de onu yakalayıp arabaya bindirip Carnage'a götüreceksiniz. Çok basit."

"Asla o kadar basit olmaz," diye itiraz eder Haidyn.

"Neden onu Blackout'ta tutmuyorsun?" diye sorar Alex. "Tyson'ın bir bodrum katı var, ve sen bilmiyorsun gerek gerek almak onu uzak Onu barmeni barmen ona bir şey verip onu merdivenlerden aşağı sürükleyelim."

Hooke başını sallar. "Onu burada istemiyorum. Onun için en iyi yer Carnage. Isabella'nın orada olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini görmek istiyorum." Bana bakar ve ben ayağa kalkar, Eve'e cep telefonunu geri veririm. "Benim tahmin ettiğim gibi aralarında bir bağlantı olup olmadığını gör."

"Senin güvenliğin önce gelir. Onun şüpheli davrandığını düşünürsem, her şey biter," diyorum karıma.

"Hepimiz izlerken ne olabilir ki?" diye sorar Alex, kollarını açarak, Haidyn ise burun kıvrır.

EVERETT

Telefonumdan saati kontrol ediyorum, neredeyse gece yarısı olmuş. Saat ondan beri burada oturuyorum. Mesajımda saatten bahsetmedim ama parti on birden sonra başlayacak. Bunu herkes biliyor.

Bu gece erkekler Blackout'ta. Ryat ve Sin, ben barda oturmaya başladığımdan beri dans pistinin hemen yanındaki yuvarlak bir masada oturuyorlar.

Kashton, Saint ile birlikte rüzgarlı koridorda duruyor. Haidyn'i görmedim ama birlikte geldik, o da burada olmalı. Neyse ki, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğu konusundaki tartışmasını bıraktı.

Kendimi idare edebilirim. Her zaman böyle olmadığımı biliyorum, ama o korkak küçük kızıdan bu yana çok yol katettiğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Yetişkin erkekleri öldürüyorum. Elbette, birkaç kez kıl payı kurtuldum, ama her zaman işler yolunda gitti. Bu sefer de farklı olmayacak.

Kayıp kadını bulmalarına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hooke'a söylemek istemem ama haftalar geçti. Eğer insan kaçakçılığı çetesinin bir parçasıysa, satılmış ve çoktan gitmiştir. Şanslıysa, ölmüştür. Ama öyle olsa bile, huzur içinde yatması gerekir. Herkes huzura kavuşmayı hak eder ve ailesi ona saygılarını sunmayı hak eder.

"Bu koltuk boş mu?"

Yanımda duran bir adamı görüyorum. Genç görünüyor. Yirmili yaşların ortasında, açık renk kot pantolon ve düz beyaz tişört giymiş. Sarı saçları geriye taranmış, bu da onu bir sporcu gibi gösteriyor.

O benim adamım.

Alt dudağımı ısırıp, gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum. "Evet. Arkadaşım her zamanki gibi geç kalıyor." Elimi uzatıp, elinden bar taburesini çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor.

"O gelene kadar burada otursam nasıl olur?" diye teklif ediyor. "Söz veriyorum, o gelir gelmez kalkacağım."

Tabii, öyle yaparsın. Ben başımı sallıyorum ve o bana çekici bir gülümseme atıyor. İçeceğimi alıp ince pipetten bir yudum alıyorum.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyor.

Kafamı sallıyorum. "Eskiden gelirdim, ama birkaç yıl önce erkek arkadaşım ile taşındım." Gözlerimi deviriyorum. Kashton, evlilik yüzüğümü çıkarmak zorunda kalmamdan memnun değildi. Ona yüzüğü saklamasını söyledim.

Cebime koy, bu boktan şeyi dışarı çıkarır çıkarmaz geri alayım.

"Burada bir hikaye var gibi görünüyor." Gülüyor ve barmene işaret ediyor.

"O beni aldattı. Ben de onu terk ettim. Hepsi bu." Barmen gelip siparişini alırken içkimi bitiriyorum. Ona bir tane daha içki ısmarlamasına izin veriyorum. "Ya sen?" Parmaklarında yüzük var mı diye bakıyorum. Takmamış olmasına şaşırdım. Onun gibi erkekleri kadınları tavlama için kullanırlar; çekici ve yakışıklı olanları. Seni arka sokağa çekip arabanın bagajına atarlar ve sonra dünya seni bir daha asla görmez. Hayatın biter. Sona erer. Ve sadece ölmek istersin. Vücudunun ve zihninin, ikisinden birinin pes etmesini dilediğinde ne kadar dayanabileceğine şaşıracaksın.

"O da beni aldattı," diye cevaplar.

Barmen içkilerimizi bara koyar, ikimiz de içkilerimizi alır, birbirimize döner ve kadehlerimizi tokuştururuz. "Siktir et onları," derim, o gülümser, sırtını geriye atar ve ben içkimin bir yudumunu içerim.

"Evet. Siktir et onları." Göz kırpar ve ben gözlerimi devirmek isterim ama bunun yerine kirpiklerimi kırıştırırım.

Bana onu becermek istediğini söylediğinden eminim, ama neyse. Bu olmayacak, ama ben de ona ayak uydururum.

Ayağa kalkar ve barmene geri dönmesini işaret eder. Geri döndüğünde, iki shot sipariş eder ve sonra arkasını dönüp uzaklaşır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni şimdiden terk mi ediyorsun?"

Sırıtarak başını sallar. "Yerimi tutar mısın?"

"Tabii."

O uzaklaşır ve kalabalığın içinde kaybolur. İçeceğimin yanında duran telefonuma bakmaya devam ederim ve Hooke'un daha önce verdiği numaradan yeni bir mesaj geldiğini görünce gülümsememi saklamak zorunda kalırım.

■

Gelemeyeceğim.

Tabii ki gelemez. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor. Zavallı kadın öldü ve Hooke muhtemelen onu asla bulamayacak. Umarım

Lordlar bu adamı fena halde döverler.

Yerine geri döner. "Siktir," diye iç geçirip, telefonumu masaya vururum.

"Ne oldu?" diye sorar, elini uyluğuma koyarak. Ben kaskatı kesilirim ve o da elini hemen çeker.

Saçımı omzumdan çekip, kocamın bunu görmemiş olmasını umuyorum, çünkü görürse kesinlikle yalanımı ortaya çıkaracaktır. "Kız arkadaşım iptal etti." Kaşlarımı çatıyorum. "Onu gerçekten görmek istiyordum."

"Peki, gecenin boşa gitmesine gerek yok." Omuzlarını silkiyor.

"Aklında ne var?" İlgileniyormuş gibi ona bakıyorum. Ona bu izlenimi vermem gerekmiyor. Erkekler senin onları isteyip istemediğini umursamazlar. İzin istemezler.

"Bir içki daha içelim ve sonra bir partiye gidelim."

Her zaman bir parti vardır. Hepsi ne kadar tahmin edilebilir, çok komik. "Kulağa hoş geliyor." Benimkinden kalanı içiyorum, o ise bir tane daha sipariş ediyor.

Cep telefonumu alıp, Kashton'ın bu öğleden sonra beni eklediği grup sohbetine bir mesaj gönderiyorum.

Hazır olun.

Sonra cep telefonumu kapatıyorum. Cevap almam gerekmiyor ve bu adamın mesajlarımı okumasını istemiyorum.

Sol omzumun üzerinden ve rüzgarlı geçide doğru hızlıca bir bakış atıyorum ve Kashton'ın orada olmadığını fark ediyorum. Gözlerim hızla kulübü tarıyor. Ama nafile. Neon ışıklar müziğin bas ritmine göre yanıp sönüyor, bu yüzden odaklanmak zor.

Uyluklarıma ıslak bir şey damlıyor ve aşağıya bakıp parmaklarımla onu yayarak cildime sürüyorum. Kaşlarımı çatarak elime bakıyorum ve parmaklarımla yağlı maddeyi ovuyorum. Bar peçetesini alıp uyluklarımla birlikte onu da siliyorum. Sonra barın altına dokunarak bir şey damlıyor mu diye bakıyorum ama kuru.

Garip.

"Buyurun."

Peçeteyi buruşturup bara attım, sonra ondan shot'ı aldım. Bardakları bir kez daha birbirine çarptık ve içtik.

Tek kelime etmeden ayağa kalktık ve onu kulübün içinden geçerek arka kapıya kadar takip ettim. Orada hemen sağa adım attım ve Alex ile Colton ona saldırdı. Zavallı herif ne olduğunu anlamadı bile. Karşı koymaya çalıştı ama onu Cadillac SUV'nin arkasına attılar ve saniyeler içinde lastiklerin çığlıklarıyla uzaklaştılar.

Kashton elimi tutup beni arabama doğru çekiyor ve kapıyı açıyor. Ben arka koltuğa geçiyorum, o sürücü koltuğuna, Hooke ise yolcu koltuğuna oturuyor. Arka koltuk için benim arabamı getirmek zorunda kaldık ve ben hala burada sıkışıp kalmış durumdayım.

Vücudum ısınmaya başlar ve ellerimi çıplak uyluklarımın üzerinde gezdiririm. Derin bir nefes alıp başımı geriye yaslar ve gözlerimi kapatırım. Cildim karıncalanıyor.

"İyi misin, Eve?"

Başımı kaldırdığımda, Kashton'ın güzel mavi gözlerinin dikiz aynasından bana baktığını görüyorum. "Tabii ki," diye cevap veriyorum.

Bana tangamı ıslatan bir gülümseme atıyor. Kahretsin, yüzüne oturmak istiyorum. Carnage'a dönmek için sabırsızlanıyorum.

Hooke bana dönüp kaşlarını çattı. "Hasta mısın? Epey içtin."

Alkolü kaldırabildiğimi söylemek istiyorum, ama bunun yerine "İyiyim" diyorum. Sadece çok azgırım.

Onlar sohbetlerine geri dönerken, ben koltuğumda kalçalarımı hafifçe ileri geri sallıyorum ve ellerim arkamda kelepçeli haldeyken bunun kocamın yüzü olduğunu hayal ediyorum.

Kashton koltuğunun arkasından uzanıp dövmeli elini ateşli dizimin altına sokuyor ve ben onun dokunuşuna inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Keşke Hooke diğerleriyle birlikte gitseydi de kocama beni sikmesi için yalvarabilseydim.

ALTINCI

KASHTON

Eve'in elini tutarak bodruma giriyorum. Herkes bizden önce Carnage'a varmış. O pislği hazırlamak biraz zaman alacağını bildiğimiz için acele etmedik.

O, odanın ortasında diz çökmüş, hala giyinik ve yüzü kanlı. Alex ve Colton ona sadece birkaç kez vurmuş. Gerisini biz halledeceğiz.

Sin arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarır. "Maxwell," der, ehliyetini okuyarak.

"O nerede?" diye sordu Hooke, asistanının fotoğrafını adamın yüzüne tutarak.

Adam başını geriye atıp güler ve Hooke onu yan tarafına tekmeler, yere devirir. Bir saniye sonra oturur ve gözleri karıma kayar.

Duvarın yanında duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başı eğik. Sanırım biraz fazla içti. Yüksek alkol toleransı olmasına rağmen. Onun gelmesinin bu kadar uzun süreceğini beklemiyorduk.

"Fahişe nasıl?" diye soruyor Maxwell ve ben ona bakıyorum.

"Anlamadım?" diyorum. Umarım karımdan bahsetmiyordur.

Eve'e gülümsüyor, gözleri tembelce onu baştan aşağı süzerken, kanlı dudağını diliyle yalıyor. "Şuna bak. Kaltak sikilmek için yalvarıyor. Direnmek çok zor."

"Eve?" Onu çağırıyorum ve bana bakıyor. "Ben iyiyim," diyor, omuzlarını dikleştirerek. Ona doğru fırlayıp kollarını tutuyorum.

Yeşil gözleri benimkilerle buluşur ve ben onları incelerken, göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ederim. Elimizi uzatıp boynuna dokunarak nabzını kontrol ederim ve o bana doğru eğilir. Nabzı çok hızlı atıyor ve cildi nemlidir.

Dudaklarını yalayıp, yumuşak bir sesle "Ben iyiyim" diyor.

Yalan söylüyor.

"Kash?" Haidyn, benim bir şey söylememi bekleyerek sorar.

"Ona ilaç verdi," diyorum.

O başını sallar. "Hayır..."

Adamın kahkahası kadının inkârını kesintiye uğratır ve ben dönüp Haidyn'in Maxwell'in yüzüne yumruk attığını ve onu yere devirdiğini görürüm. Onu gömleğinden tutup kaldırır ve arkasındaki duvara iter.

Adamın kahkahası daha da artar. "Neden kızdın? Eminim arkadaşın, onun fahişesiyle sıranı almana izin verecektir."

"O benim kardeşim," diye bağırır Haidyn.

"Ne?" Ryat'ın geniş gözleri ona çevrilir.

"Kız kardeş mi?" Tyson sorar.

Herkes Haidyn'den bana bakıyor, ama ben onlara aldırmıyorum. Dikkatim karımda. Neredeyse nefes nefese. Nasıl fark etmedim? Onları dikkatle izledim ve onun içkisine bir şey koyduğunu hiç görmedim. Tyson, böyle bir şeyin olmaması için önceden barmene bile talimat vermişti.

"Babası gibi oğlu." Maxwell'in kahkahası artar.

Ben de o anda dönüp Haidyn onu bana doğru iter. Yumruğumu sıkıp ona vururum, yüzüne vururum ve o yere düşer, yanına yuvarlanır, inler.

"Babamı nereden tanıyorsun?" diye bağırır Haidyn, ama adam cevap vermez.

Sin bir sandalye kapar ve bana doğru yuvarlar. Eve'in sandalyeye oturmasına yardım ederim; topuklu ayakkabılarından düşüp kendini incitmesini istemiyorum.

"Ben iyiyim... gerçekten." Beni ikna etmeye çalışıyor, ama işe yaramıyor.

"Ona ne verdin?" Hooke sorar.

"Onu çok daha eğlenceli hale getirecek bir şey." Maxwell kanlı bir gülümseme atar.

"Onu Devin'e götür," der Saint. "Onun vücudundaki sıvıları dışarı atması için ona biraz sıvı ver."

"Deneyebilirsin, ama işe yaramayacak." Adam başını sallar.

Haidyn ve Ryat, adamın kot pantolonunun ceplerini karıştırmaya başlar ve üzerinde marka olmayan beyaz bir damlalık şişe bulur.

"Neden öyle?" diye sorarım, Ryat şişeyi bana uzatırken. Kapağını açıp ağzının üzerine tutarım ve sıkarak damlaların şişeye geri düşmesini izlerim. Sıvı kalındır ve bulanık bir rengi vardır. Kesinlikle göz damlası değildir.

"Bu ne lan?" diye merak eder Ryat.

"Topikal bir ilaç. Birazını cildine damlatıyorsun, sonra onlar da ovuyorlar. Vücutları emiyor," diye açıklıyor adam.

Ona doğru adım atıyorum ve Maxwell bana gülümsüyor. "Hadi, onu soyun, bağlayın ve her birinin sırayla yapmasına izin verin, çünkü onun arzularını tatmin edemeyeceksiniz."

Sandalyeye oturan kadına bakıyorum. Bacakları çapraz, dizleri titriyor. Cildi nemli, gözleri ağır.

Sessizliğim üzerine devam ediyor. "Onu paylaşmayacaksan, onu yatağına bağlayıp amına vibratör sokabilirsin."

"Ben iyiyim. Çoğunu bar peçetesiyle sildim." Elini uyluğunun üzerinde gezdirir.

Bir saniye...

"Sana ilaç verdiğini biliyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?" Haidyn, benimle aynı şeyi düşünerek sorar, ama o cevap vermez.

Adam, Haidyn'in ilacı sildiği için memnun değilmiş gibi kaşlarını çatı. Onu baştan aşağı süzdü. "Ne kadar *sildiği* önemli değil, yine de etkisini hissedecek. Aşırı ruh hali değişimleri yaşayacak. Depresif dönemler ve ilacın etkisiyle coşkulu dönemler. İntihara meyilli değil mi?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Yerinde olsam ona dikkat ederdim."

Yeterince dinledim. Ona doğru yürüyerek, elini tutup ayağa kaldırıyorum. Onu bodrumdan dışarı sürüklemeye başlıyorum, o da tekrar konuşuyor.

"O, o değil mi?"

Omurgamdan soğuk bir ürperti geçer ve durup ona dönerim.

"Ne o?" diye sorar Saint, ama ben ne demek istediğini biliyorum.

"Erkekleri ölüme sürükleyen kadın."

Saint ve Alex bunun imkansız olduğunu düşünerek gülüyorlar. Ama Haidyn bana şüpheyle bakıyor. Düşünüyor. Carnage için o mahkumu aldığımızda katedralde onun işini görmüştü. "Neden bahsediyor, Kash?" diye soruyor.

İç çekerek yalan söylüyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Maxwell gülüyor. "Kardeşlerine yalan mı söylüyorsun?" *Tsk tsk* yapıyor.

ses. "Kedi, bir aileyi mahveden ilk şey olduğunu söylerler."

"Ne saçmalıyor bu adam, Kashton?" diye bağırır Haidyn. "O, Lordları mı öldürüyor?"

Ona doğru adım atar ve bağırır, "Ben buradayım lan. Sanki yokmuşum gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Ama ben onu geri çekerim.

Adam, "*söylemiştim*" der gibi kaşlarını kaldırır. Kızın öfkesi birdenbire ortaya çıkmıştır, uyuşturucu duygularını güçlendirmiştir.

"Bunu sonra konuşuruz. Devin'i görmesi lazım." Bunun üzerine onu plastik şerit perdelerin arasından çekip asansöre soktum.

EVERETT

Çok azgınım. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştım ama amım sıırılsıklam, tenim karıncalanıyor ve dizlerim titriyor, Kashton ağzımı sikerken önünde diz çökmek istiyorum.

Asansör kapısı kapanıyor ve o beni kendine çekiyor. Elleri yüzümün iki yanını kavrarken, endişeli gözleri benim ağır gözlerimi arıyor.

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Eve." Kaşlarını çatarak beni geri itiyor.

"Siktir beni." Ellerimi kemerine indirip tokası açıyorum, ama o bileklerimi yakalayıp beni durduruyor.

"Karımı sikmek istediğim kadar, Devin'in önce sana bakmasını istiyorum."

"Sadece seks," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. O hayatıma geri döndüğünden beri bunu yüzlerce kez yaptık.

"O sana ilaç verdi," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Çoğunu sildim." Bu yalan değildi.

İhtiyacımdan dolayı parmak uçlarımda zıplıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Dollhouse'dayken bile. En azından hatırladığım kadarıyla. Çaresizim. Ya hepsini emmiş olsaydım ya da bana bütün şişeyi vermiş olsaydı ne olurdu düşünsene.

Asansör durur ve beni koridordan geçirip çift kapılı hastane kanadına doğru çeker. Beni Devin'in masasının arkasında oturduğu bir ofise götürür. Devin başını kaldırır, kaşlarını çatarak ayağa kalkar. "Kash, her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye homurdanır. "Eve uyuşturulmuş. Bir tür... krem... topikal bir şey. Onun için ne yapabileceğini merak ediyordum." Eli benim elimi mengene gibi sıkıyor. Bana kızgın ve ben durumu düzeltmek istiyorum.

Devin bana doğru yürüdü, bileğimi tutup nabzımı kontrol etti ve sonra uzaklaştı. "Onu birinci muayene odasına götür. Ona bir önlük giydir, ben de hemen geliyorum."

"Kash, söz veriyorum, ben iyiyim," odaya giderken sızlanıyorum. "Sadece yatmak istiyorum." *Böylece beynimi sikebilirsin.*

"O sana her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra." Alnımı öper, sonra ellerini bacaklarımda üzerinde gezdirerek elbisenin altına sokar. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp elbiseyi çıkarmam için ona izin veririm. Sonra beni kaldırıp masanın üzerine yatırır ve topuklu ayakkabılarımı çıkarır.

Ne kadar çaresiz olduğumu görmemesi için iniltiyi geri tutuyorum, ama bu çok iyi geliyor. Dövmeli elleri ateşli tenimde. Benzine tutuşturulmuş kibrit gibi. Kocam için yanıyorum.

Kollarımı elbisenin açıklıklarına yerleştirip, elbiseyi kapatıp bağladım.

Devin içeri girerken kapı açılır ve Kashon ellerini çeker ve ona dönerek konuşmaya başlar. Hayal kırıklığıyla inlerim. Kash ona göz damlasını verirken ve bodrumda söylenenleri tekrar ederken onları duymazdan gelirim.

"Sıvılar karaciğerin detoksuna yardımcı olur," diye ısrar eder Devin. "Biraz kan alıp damar yoluyla serum bağlayacağım. İşlem bittiğinde, başka bir kan örneği alıp karşılaştıracam."

Masaya uzanıp gözlerimi kapatırım. Sikişmek buraya kadarmış. Bu bütün gece sürebilir.

Bir çocuk gibi tekmelemek ve çığlık atmak için güçlü bir dürtü duyuyorum, ama bunun sadece onların haklı olduğunu kanıtlayacağını söylüyorum kendime. Duygularımı kontrol altında tutmam gerekiyor.

"Bunu yıkamak için kullanabileceğimiz bir şey var mı?" diye soruyor Kashton. "Bu biraz yardımcı olur, değil mi?"

"Evet, ama korkarım pek bir değişiklik olmayacak. Vücudu şimdiye kadar çoğunu emmiştir. Ona dokundun, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Bunun ne alakası var ki?"

"Sadece onun emdiğini belirtiyorum. Bu yüzden ona dokunabiliyorsun ve aynı tepkiyi almıyorsun."

Kashton stresli bir şekilde elini başının üstüne koyar. "Böyle bir şey ne kadar sürer?"

Devin ona yaklaşır ve sesini alçaltır. "Ne olduğuna ve aldığı doza bağlı olarak..." Omuzlarını silker. "Birkaç haftaya kadar yan etkiler görülebilir."

"Ben azgınım, sağır değilim. Seni duyabiliyorum," diyorum onlara ve Devin boğazını temizliyor.

Kashton bana doğru yürür ve elimi tutarken, Devin diğer elimden damar yolunu açar. Bir tüp kan alır ve sonra beni serum bağlar. "Alın. Sizi yalnız bırakayım. Enfekte olan bölgeyi yıkamak için bunu kullanın. Kan örneğini test ettireceğim, sonra geri döneceğim."

Devin odadan çıkarken, kocam elimi bırakıp yatağın diğer tarafına geçer. "Neredeydi? Tam olarak nerede?" Kash dişlerini sıkarak sorar.

Geceliği gerekenden fazla yukarı çekip, elimi cildimin üzerinde gezdirerek ona yeri gösteririm. O da yıkamaya başlar.

Onun belirgin çenesine ve koyu saçlarına bakıyorum. Ne kadar korkutucu olsa da, aynı zamanda çok yakışıklı. Cildime değen havlunun sert dokusu tüylerimi diken diken ediyor. Sanki

En iyi sırt kaşıma. Elimi uzatıp gömleğini tutup onu kendime doğru çekiyorum. Ama dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce, o geri çekiliyor.

"Eve," diye uyarıyor.

"Lütfen." Muayene masasından kalçalarımı kaldırıyorum. "Yalvarıyorum, Kash."

"Hey." Bezimi uyluğumun üzerine koyar ve yüzümdeki saçları çekmek için bana doğru eğilir. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum, Eve."

Hiç bu kadar önemseyen bir erkek tanımadım. Ona sahip olduğum için şanslıyım ama aynı zamanda sinirliyim. "Güvendeyim. Sadece azgınlığım."

"Sana ne verdiğini bilmiyorum. İçki içiyordun... bir reaksiyon gösterebilirsin ya da..."

"Kaç kez uyuşturulduğumu biliyor musun?" Gülererek, o ise kaşlarını çatıyor. "İyi olacağım." Onu tekrar kendime doğru çekmeye çalışıyorum ama o uzaklaşıyor ve ben öfkeleniyorum.

"Gerekirse seni bu masaya bağlarım." Bu bir uyarı olarak söylenmişti, ama bana eğlenceli bir fikir gibi geldi.

"Evet, lütfen yap," diye yalvarıyorum.

Kapı açıldığında derin bir nefes alır ve ayağa kalkar. Haidyn içeri girerken gözlerimi kısarım. "Devin ne dedi?" diye sorar.

"Kan örneği aldı ve damar yoluyla serum bağladı. Topikal olsun ya da olmasın, karaciğeri yıkamanın yardımcı olacağını söyledi. Ayrıca enfekte olan bölgeyi de yıkadım." Kashton omuz silkti. "Yardıma olur mu bilmiyorum, ama zararı da olmaz."

Haidyn başını sallar. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim? Özel olarak."

Kashton bana döner ve sert bakışları benimkilerle karşılaşır. "Burada kal. Bu masada. Anladın mı?"

Nereye gideceğim lan? Pencereden mi? O da beni sikmez. Sadece bacaklarımı kırar. Başımı sallıyorum.

"Ciddiyim, Eve. Seni tam bu noktada istiyorum." Yattığım masayı işaret ediyor ve bu bana onun beni evcil hayvan gibi davranmasına izin verdiğim zamanları hatırlatıyor. Şu anda bana tasma takıp sikmesini çok isterdim. Beni bağla, yatağa yatır ve kendime salya akıtana kadar yüzümü sik.

"Anlıyorum."

Alnımı öper ve sonra dönüp Haidyn ile birlikte odadan çıkar.

Başımın arkasını masaya vuruyorum, damar yolu olmayan kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Buradaki ışık çok parlak.

ALTINCI

KASHTON

Odanın hemen dışına çıkıyorum, uzaklaşmak istemiyorum. Saint ve Hooke'un da bekleme salonunda olduğunu görünce şaşırmıyorum.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır," diye homurdanıyor Hooke.

"Onu öldürdün mü?" diye merak ediyorum.

"Ona birkaç gün cehennem azabı çektireceğim, sonra ondan ne öğrenebileceğime bakacağım. Yarın onu Isabella ile tanıştıracamız ve birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını göreceğiz."

Ben başımı sallıyorum. "Eğer buradaysa, Hailey'le birlikte değildir." Kadının nerede olduğu belli değil. Çoktan satılmış olabilir. Başka bir ülkede olabilir ya da burnumuzun dibinde olabilir. "Onun cep telefonu yanında mıydı?"

"Hayır," diye cevaplar Hooke.

"Eve hakkında çok şey söyledi." Haidyn kollarını göğsünde kavuşturur.

"Öyle mi, ne gibi?" Onun pes etmeyeceğini bilerek ısrar ediyorum. "O, Lordları öldürüyor."

"Bu delilik." Saint başını sallıyor. "Yani, bir kadının bir erkeği öldüremeyeceğini söylemiyorum, ama o sanki çok çok fazla erkek öldürmüş gibi konuştu."

Hiçbir şey söylemedim.

"Kashton," diye homurdanır Haidyn. "Ne halt ediyordu o, ve sen bu konuda ne biliyorsun?"

Gözlerimi kaçırıp yüzümü ovuşturuyorum. Artık bunu onlardan saklayamam. "Eve, Adam için çalışıyor."

Birbirlerine bakarken sessizlik çöker. "Adam öldü," der Hooke sonunda.

Haidyn uzun bir nefes verir ve Saint kaşlarını çatır. "Bunu nereden biliyorsun? O mu söyledi?" diye sorar Saint.

"Evet ve hayır."

"Peki, hangisi doğru?" diye bağırır Haidyn. "Adam'la konuştum. Bana söyledi ki..."

"Adam'ı ne zaman gördün lan?" diye bağırır Saint, Adam'ın Dollhouse'da hep birlikteyken bana bunu söylemediğini bildiği için.

"Bu, ölmeden önce miydi?" Hooke, başını yana eğerek sorar.

"Bir dakika." Haidyn ayaklarını açar. "Bana onun bunca zamandır Adam için çalıştığını mı söylüyorsun?"

"Evet." Ona yaklaşıyorum ve o da dikleşiyor. "Sen bizim arkamızdan Adam'la konuşurken, o bilerek Vegas'ta kız kardeşinle çalışıyordu." Kardeşimizin ondan bir sır sakladığı gerçeği yüzünü gerginleştiriyor. Sin haklıydı: kimseye güvenemezsin. "Şimdi, sakıncası yoksa, uyuşturulmuş karımla vakit geçireceğim. Yalnız başıma."

Onlara sırtımı dönüp, kapıyı açarak odaya giriyorum. Masada yatıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Selam." Ağladığını görünce yanına koşuyorum. "Ne oldu Eve? Acı mı çekiyorsun?"

"Hayır." Burnunu çekiyor.

Dövmeli parmaklarımı onun ıslak yanağına sürerim. Adam, kadının çılgın ruh hali değişimleri yaşayacağını söylemişti. Kadın zaten bir anda bir sıcak bir soğuk davranıyor. İlaç da pek yardımcı olmuyor. "Konuş benimle."

"Azgınım," diye fısıldadı. "Beni sikmeni istiyorum."

İç çekip sıvı torbasına bakıyorum. "Yarıdan fazlasını bitirdin, meleğim. Odamıza döndüğümüzde seni becereceğim. Tamam mı?" Sertleşmediğimden değil, çünkü sertleştim. Ama önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

önce onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Ben onun kocasıyım. Bu benim görevim. Ona bakmak. Onu her şeyin önüne koymak.

Maxwell onun doyumsuz olacağını söylemişti. Onu şimdi tatmin etmek neye yarar? Bu onu daha da fazla istemesine neden olabilir. Peki o zaman ne zaman duracak? Ne kadar isterse istesin, onun güvenliği önce gelir. İşini bitirir bitirmez ve Devin ona izin verir vermez, onu bütün gece tatmin edeceğim.

Eve başını sallayıp benden yüzünü çevirir ve yanına döner. Titrediğini fark ederim ve kalkıp dolaptan bir battaniye alıp onu örterim.

"Teşekkür ederim," diye
mırıldanır. "Rica ederim,
meleğim."

EVERETT

Ben masada uzanırken Kashton yanımda oturup elimi tutuyor. Devin geri dönüyor, bir kan örneği daha alıyor ve torba bittiği için serumumu çıkarıyor.

Kashton ayağa kalkar. "Devin'le kısa bir konuşma yapacağım, sonra odamıza geçeceğiz."

"Bu gece senin evinde kalabilir miyiz?" Yalnız kalmak istiyorum. Bütün evin bize ait olmasını istiyorum. Kardeşlerinin de girebileceği tek bir oda değil. Evan hala dışarıda olduğu için Kashton'ın beni benim evime götürmeyeceğini biliyorum.

"Devin'le konuşacağım," diyor ve odadan çıkıyor.

Ayağa kalkıp bornozu çıkarır, sonra elbiseyi tekrar giyerim. O odaya girdiğinde topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

"Masaya otur," diye emrediyor.

Tartışmak istiyorum ama söyleneni yapıyorum.

Çömelip topuklu ayakkabılarımı çıkarıyor. Sonra ayağa kalkıyor, siyah Hermès Bouncing spor ayakkabılarını çıkarıyor ve tekrar çömelip ayaklarımı içine sokuyor. Ayakkabılar çok büyük ama o bunu zaten biliyor. "Topuklu ayakkabılardan düşmeni istemiyorum."

Elimi tutuyor ve ben de onu odadan dışarıya kadar takip ediyorum. Kendimi daha iyi hissetmiyorum. Hatta, öncekinden daha rahatsız hissediyorum.

Cildim kızarmış, nabzım hızlanmış ve klitorisim zonkluyor. İç çamaşırım sırlıslıkla.

Sıcak basması yaşıyorum ama donuyorum.

Bacaklarım titriyor ve cildim kaşınıyor.

Kashton beni Carnage'dan geçiriyor ve ön kapıdan çıktığımızda kendime gülümsüyorum. Beni evine götürüyor.

Tanrıya şükür.

Arabam hala ön tarafta park halinde ve o arabayı çevirirken ben yolcu koltuğuna düşüyorum. Arabaya biniyor, arabayı çalıştırıyor ve kapıdan çıkıyor. Cep telefonu çalıyor ve HADYN, cep telefonunu arabama bağladığı için gösterge panelimde yanıyor.

İç çekerek, Cevapla'ya basıyor. "Alo?"

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sorar kardeşim. "Sabah döneceğiz," der Kashton.

Benim sözüm geçerse olmaz.

"Kash..."

Telefonu kapatır ve Lithe'nin "Fall Back" şarkısı arabanın hoparlörlerinden çalmaya başlar. Bacaklarımı hareket ettirip birbirine sürterim. Kashton uzanıp elimi tutar, parmaklarımızı birbirine dolayarak dudaklarına götürür. Parmak eklemlerime hafifçe öper ve sonra elimi kucağıma geri koyup tutar.

Onun ayakkabılarını çıkarır ve emniyet kemerimi çözerim, o da bana hızlıca bakar. "Eve," diye uyarır. "Emniyet kemerini tak."

"Zorla beni." Elimini onunkinden çekip orta konsola yaslanıyorum ve elimle onun uyluklarını okşarken boynunu öpmeye başlıyorum. Tırnaklarım kot pantolonuna batıyor ve o nefesini tıslayarak çekiyor. Çok güzel kokuyor. Tamamen erkeksi ve sert.

"Eve, durmalısın." Kashton boğazını temizledi.

"Neden?" Elimini onun penisi üzerinde gezdiriyorum ve tabii ki sertleşmiş.

Siktir, onu ağızımda istiyorum.

Geri çekilerek koltuğunda yer değiştirir, kot pantolonunda kendine biraz yer açmaya çalışır. Elini kenara itip fermuarını açarım. "Bana bırak."

"Siktir," diye inliyor, ne yapacağımı tam olarak biliyor.

İkimiz de şu anda beni durduramayacağını biliyoruz çünkü o araba kullanıyor.

Bu yüzden bu durumdan yararlanmaya karar verdim.

Fermuarını açıp boxer şortunun içinden sikini dışarı çıkardım. Onu görünce ağızım sulandı. Eğilip piercingli sikinin ucunu ağızıma aldım.

"Angel," diye inliyor, eli saçlarıma uzandığında kalçalarını hareket ettiriyor. Dövmeli parmakları saçlarımin arasında kayıyor, saçlarımi tutarken elinden geldiğince yüzümden çekiyor. Umurumda değil.

Başımı sallayarak daha fazlasını alıyorum ve ağızımı dolduran büyük boyutu etrafında inliyorum.

Saçımı bırakıp elini omurgamdan aşağı kaydırıyor, sonra eliyle çıplak kıkımı tokatlamadan önce elbisenin eteğini yukarı çekiyor.

Daha rahat bir pozisyona geçmeye çalışıyorum ama bu imkansız. Bu benimle ilgili değil. Onunla ilgili.

Eli bacaklarımin arasına kayıyor ve ben başımı eğip, sikinin ucunu boğazımın arkasına itiyorum, salyamın piercingli sikinden aşağı akmasına izin veriyorum. O dağınık olmasını seviyor ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

"Siktir, Eve. Çok ıslaksın." Parmakları ıslak tangamı kenara çekiyor ve amımın üzerinde gezdiriyor, sevdiği gibi beni kızdırıyor.

Başımı onun penisini kaldırıp nefes nefese kalıyorum. "Lütfen?"

Araba yoldan sapar ve ben, direksiyona düşmemek için onun penisini bırakıp uyluklarını tutmak zorunda kalırım. O aniden durur.

Ne halt ettiğini görmek için kalkmaya çalışıyorum, ama eli kıkımdan ayrılıp saçımı tutuyor ve konuşurken yüzümü aşağı doğru itiyor. "Başladığın işi bitireceksin, melek."

Evet, efendim. Onun sözleri ile amım kasılır.

"Ağızını aç ve sikimin üzerine salya akıt, Eve. O güzel yüzüne boşalana kadar." Elleri saçlarımi karıştırıyor ve sıkıca tutuyor, yüzümü sert sikine doğru iterek beni inlemeye zorluyor.

İstediğini yapması için isteyerek ağızımı açarım. İlk başta yavaştır, ben onun dediğini yaparken sikini boğazıma kaydırır ve ağızımdan akan tükürüğümle sikini kaplar.

"İşte bu," diye inleyerek koltuğunda kıpırdanıyor, arabayı kenara çekince arkasına yaslanıyor. "Siktir, melek. Ağzın çok iyi hissettiriyor." Kafamı aşağı doğru iterek, piercingli sikinin başı boğazımın arkasını doldurduğunda nefesim kesilince elimi onun sikinden çekmek zorunda kalıyorum.

Umurumda bile değil. Yüzümü sık. Ölürsem, ölürüm.

Saçım çekildi ve ağzım onun penisinden kurtuldu. Oturup nefes nefese kaldım. "Kemerimi çöz," diye emretti.

Söylediğini yaparken, kalçalarını koltuktan kaldırır, böylece kemeri halkalardan çıkarabilirim. Kemerini ellerimden alır, ellerimi arkama iter ve sırtımın arkasında bağlar.

Sonra elleri yüzümü kavrar, beni kendine çeker ve dudakları dudaklarıma çarpar. Beni çaresizce ve ateşli bir şekilde öper.

Koltukta kayarak bağlı ellerimi çekiyorum. Geri çekilirken, saçlarımı bir kez daha ellerine toplayıp yüzümü bacaklarının arasına itiyor. "Ağzını aç, melek."

Dudaklarımı ayırarak dizlerimin üzerinde sürünürüm. Olabileceğim en rahatsız pozisyondayım. Kendimi tutmaya çalışırken karın kaslarım gerilir ve uyluklarım ağrır, ama bunların hiçbiri önemli değildir.

"Lanet olsun, Eve," diye homurdanıyor ve ben onun penisi etrafında inliyorum. "İşte böyle... iyi kız."

Ağzımdan salya akarken elimden geldiğince sertçe emiyorum. Ağır nefesleri arabayı dolduruyor ve yüzümü sıkarken kalçaları sallanıyor.

Eğer yapabilseydim, onun hareketlerine ve beni övmesine gülümserdim. Onun fahişesi olmaktan gurur duyuyorum. Beni kullanmasına izin veriyorum.

Bir hanımefendi olmak budur işte. Efendine hizmet etmek.

"Siktir... Eve, boşalacağım..."

O, boğazımın en derinlerine kadar sikini sokarken, ben ağzımı sonuna kadar açıyorum ve nefes alamıyorum. Vücudum istemsizce sarsılıyor ve onun sıcak spermi ağzımı doldururken gözlerimden yaşlar akıyor.

Bulduğum pozisyonda yutmak zor ve bu da beni öğürmeye neden oluyor. Kafamı penisinden çekiyor ve ağzımdan sperm sızıyor.

O ağır ağır nefes alırken, ben nefes almaya çalışıyorum. Beni koltuğuma iterek, emniyet kemerimi bağlar.

"Kash." Kalçalarımı kaldırıp ona doğru itiyorum. Ellerim hala arkamda onun kemeriyle bağlı.

"Oh, hayır," diye gülüyor. "Eve varana kadar koltuğunda kalacaksın."

Başımı koltuk başlığına yaslayıp ıslak dudaklarımı yalıyorum, onun evine vardığımızda beni becereceğini biliyorum.

ALTINCI

KASHTON

Garaja park ediyorum ve kapı kapanır kapanmaz dışarı çıkıp onun kapısını açıyorum. "Öne eğil," emrediyorum ve bileklerinden kemerimi çözüyorum.

O elini uzatır, ben de elini tutup onu arabadan çekerim. Onu kaldırıyorum, o da bacaklarını belime dolarken kollarını boynuma dolamıştır.

Dizimle kapıyı kapatıp eve giriyorum. Tırnakları saçlarıma batıyor ve dudakları boynumu bulurken başımı yana doğru çekiyor.

"Eve," diye homurdanırım ve dişleri derimi ısırıldığında içimi bir titreme kaplar.

"Evet?" diye fısıldar ve az önce ısırıldığı yeri emmeye başlar.

"İntikam acıdır," diye onu uyarırım ve bodrumun kapısını açarım.

Kahkahası, bu meydan okumaya hazır olduğunu gösteriyor.

Merdivenlerin sonunda durup kışına hafifçe vuruyorum ve o da belimi bırakıyor. Onu ayağa kaldırıp orada bırakarak yan duvarda uzanan dolaplara doğru gidiyorum. Birkaç şey alıp dönünce, onun geçen sefer buraya geldiğinden beri eklediğim metal masaya baktığını görüyorum. Masa bir metre yüksekliğinde, dört

30 cm uzunluğunda ve 60 cm genişliğinde. Onu bağlayıp istediğim her şeyi yapabilmem için mükemmel bir boyut. Kızımın seçenekleri olmasını istiyorum.

Orada durmuş, onu izliyor. Elleri uzanıp, yan tarafta asılı duran siyah deri kemerlerden birini alıyor. Hepsini, onun zevki için küçük lastik çivilerle kaplı.

Yavaşça arkasına yaklaşıyorum. Bir elimle saçlarını toplayıp sol omzunun üzerine koyuyorum, eğilip boynunun sağ tarafını nazikçe öpüyorum. "Gergin olma Eve. Sadece sen ve ben varız."

Dollhouse'da onun videolarını kaç erkek ve kadın izlemiştir kim bilir. Kaç tane var kim bilir. Ne yapmam gerektiği ya da ne kadar ödemem gerektiği umurumda değil, ama hepsini ele geçireceğim. Ve ele geçirdiğimde, hepsini yakacağım.

Kollarımda dönüp bana bakar. "Sana güveniyorum."

Dudaklarına nazikçe öpücük kondurup uzaklaşıyorum.

"Arkanı dön."

Sırtı bana dönünce, eğilip elbisesinin eteğini tutup yavaşça başının üzerinden yukarı doğru çekip bir kenara atıyorum. Kollarını indirmeye başlıyor ama ben onları tutup dirsekleri dışarıda olacak şekilde başının arkasına getiriyorum.

"Bana dön," emrediyorum.

Söyleneni yapar, ağır yeşil gözleri kirpiklerinin arasından bana bakar. "Güzel." Parmak eklemlerimi sert meme uçlarında gezdiririm.

"Lütfen?" diye yalvarır, vücudunu bana bastırır.

"Kıpırdama." Tezgaha doğru yürüyüp ihtiyacım olan birkaç şeyi alıp ona geri dönüyorum.

Birini masanın üzerine koyup, ellerimi eldivenlere soktum ve küçük tüpün kapağını açtım. Parmağıma çok az miktarda sıkıp, meme ucuna nazikçe sürdüm ve iyice kapladığından emin oldum. Sonra diğerine de aynısını yaptım.

Ağır nefes alıp verişleri geniş bodrum katını doldurur ve alt dudağını ısırır. Sonra onu yere atarım. "Kollarını indirebilirsin."

"Karıncalanıyor."

"Tamamen etkisini göstermesi sekiz dakika sürer." Onun meme uçlarına sürdüğüm Capzasin'den bahsediyorum.

"Tanrım." Nefesini tıslayarak, kalçalarını ileri geri sallıyor.

Eldivenlerimi çıkarır, çöpe atar ve istediğim şeyi alırım. "Masaya uzan, Eve." Onu kaldırmaya yardım ederim ve o sırtını kavisleyerek uzanır.

Kolunu yana doğru iterek, kalın deri kemere bileğini bağlarım. Sonra diğerine de aynısını yaparım.

"Kash..." diye nefes nefese söylüyor. "Kahretsin, yanıyor." Sulanan gözleri benimkilere bakıyor.

"Amaç da bu," diyorum ona, saçlarını omzundan çekerek.

Postür tasmaını alıp boynunun altına kaydırıyorum ve yerine sabitliyorum. Gözleri bana onu sikmem için yalvarıyor, ama henüz değil. Melekimle biraz oynayacağım. Önemli olan, ona yeterince verip sonra bayılmasını sağlamak. Aksi takdirde, bu ilacın onu ne kadar süre etkileyeceğini kim bilir.

O tavana bakarken, ben masanın kenarına yürüyorum, bacakları masanın ucundan sarkıyor. Ayaklarını Carnage'dan yanımızda getirdiğim yüksek topuklu ayakkabılara sokuyorum.

Sonra sol ayak bileğini tutup dizini bükerek bacağını geriye doğru itiyorum ve onu bana açıyorum. Direnmeye çalışırken kasları geriliyor, ama masanın kenarından deri kemeri alıp uyluk ve baldırına sarıp yerine sabitliyorum.

Aynı şeyi diğer bacağına da yaptığımda sırtını kamburlaştırır ve çığlık atar.

"İşte bu kadar." Parmaklarımı onun açıkta kalan amına gezdiriyorum. Onu iyice açmış ve yerine bağlamış durumdayım. Hareket edemiyor.

"Kash... lütfen?" diye ağlayarak kıvranmaya çalışıyor.

"Neredeyse bitti," diye söz veriyorum ve o hayal kırıklığıyla inliyor.

İhtiyacım olan son birkaç şeyi almaya gidip geri döndüğümde, kayganlaştırıcıyı onun üzerine sıkıyorum. O kadar çok sıkıyorum ki, masaya damlamadan önce amını, kıcını ve uyluklarını kaplıyor.

Zaten ıslaktı ama planladığım şey için daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Anal tıpayı yağladım ve ucunu kıcının üzerinde gezdirdim.

Zıplar ve bağları çekmeye başlar. Nefesi hızlanır. "Sadece rahatla, meleğim. Söz veriyorum, iyi hissedeceksin."

Önce parmağımla başlıyorum, o masaya bağlı yatarken, acı ve zevkten inleyip sızlanırken parmağımı nazikçe içeri ve dışarı itiyorum.

zevkten inip sızlanırken.

"İşte böyle. Harika gidiyorsun," diye onu teselli ediyorum, sonra ikinci parmağımı da sokup daha hızlı bir şekilde içeri ve dışarı hareket ettiriyorum. Sonra üçüncü parmağımı da.

"Siktir, Eve. Çok iyi alıyorsun." Nefes nefese kalıyor. "Sen çok iyi bir fahişesin."

Onları tıkaçla değiştirdiğimde çığlık atıyor. Yavaş ve sabırlı bir şekilde ilerliyorum, kıcının ona teslim oluşunu izlemekten zevk alıyorum. Ona acı çektirebilirdim, ama onun bundan zevk almasını istiyorum. Ona zevk verebileceğimi bilmesini istiyorum.

Vücudu gerginleşiyor ve kıcı tabana açılırken bacakları deri kemerlere baskı yapıyor.

"Başardın, Eve," diyorum ona ve tavana bakarken gözlerinin köşelerinden akan gözyaşlarını görüyorum. Postür tasmaı onun bana bakmasını engelliyor. "Sen iyi bir kızsın."

Gözlerini kırıştırıyor ve dudaklarını yalıyor. Masanın yanına yürüyüp, beni görebilmesi için ona doğru eğiliyorum. "Çok iyisin." Titreyen dudaklarını öpüyorum. "Mükemmel, melek," diye fısıldıyorum dudaklarına, sonra geri çekiliyorum.

Cebimden uzaktan kumandayı çıkararak, onu yüzünün önüne tutuyorum ve düğmeye basıyorum.

Dudakları aralanır ve ben boş elimle saçlarını okşarken o çığlık atar. "Duymak istediğim ses bu."

EVERETT

"K-a-sh," nefes nefese söylemeyi başardım. Kalbim deli gibi atıyor, meme uçlarım yanıyor ve kıcım... Sanki şok geçiriyormuşum gibi hissedince tekrar çığlık attım.

"E-stim." Kashton, kulaklarımda çınlayan kanın sesini bastırarak konuşuyor. "Elektrik stimölasyonu. Hissediyor musun?" diye soruyor, ama cevap veremiyorum. Nefes almayı hatırlamaya çalışmakla meşgulüm. "Acıyor mu?"

Bir başka şok nefesimi keser ve tüm vücudum gerilir.

"Eve?" Yanaklarımı tutar. "Cevap ver. Acıyor mu?"

"Hayır," diye cevap veririm.

Yüzümü bırakmıyor. "Nefes al, meleğim. Bu acı verici olmamalı. Sadece zevkli olmalı."

Derin bir nefes alıyorum ve o gülümsüyor. "Aferin kızım. Bir tane daha."

Derin bir nefes almak için dudaklarımı araladım ve yine şok oldum, bunun yerine ağızımdan bir inilti çıktı.

"Aferin kızıma." Eli yüzümden ayrılır ve gözümün önünden uzaklaşır.

Kollarımı, bacaklarımı ve boynumu hareket ettiremiyorum. Küçük sivri uçlar hassas cildime batıyor. Tek yapabileceğim burada yatıp tavana bakmak ve bu lanet olasıca harika bir şey. Dişlerim takırdıyor ve şimdiden terlemeye başladım. Göğüs uçlarım yanıyor ve kığım gergin. Parmakları üzerimdeyken iniliyorum. Beni parmaklarıyla sismeye başlamadan önce amımla oynuyorlar.

Nefes nefeseyim ve oda dönüyor, bir şok daha vuruyor bana. Sonra amımı gerginleştiriyor. Acıtıyor ama en iyi şekilde. Konuştuğunu duyabiliyorum ama sözlerini anlayamıyorum. Çok uzakta. Oda çok sıcak. Kemer çok sıkı.

Başım dönüyor ve kendimi sersemlemiş hissediyorum. Siktir, bu harika. Seks böyle hissettirmeli.

Piercingli sikini ıslak amcığıma sokuyor ve gözlerim geriye dönüyor. Kashton vücudumun üzerine eğiliyor, yüzü benim yüzümün üzerindeyken şok gelip gidiyor.

Eminim ki kendime salya akıtıyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Gözlerini bana dik, melek." Sesi sisli beynimi delip geçiyor. Kirpiklerim ağırlaşıyor, gözlerimi kırpmıyorum. Kafam güzel. Belki sarhoşum.

Uyuşturucudan mı?

Şimdi bana daha fazla vuruyorlar mı? Hareket edemiyorum. Etmek de istemiyorum. Kashton'ın uslu kızı olmak istiyorum. Dudakları hareket ediyor, ama ben aynısını yapamıyorum. O ise endişeli görünmüyor. Daha çok eğlenmiş gibi.

Ben sadece onun fahişesiyim. İsteddiği gibi sikebileceği bir oyuncak bebek ve o benimle işini bitirdiğinde ona teşekkür edeceğim.

Acı yok, karıncalanma yok, şok yok. Sadece bulutların üzerindeymiş gibi hissediyorum. Ağır gözlerim onun gözlerine bakıyor ve bu adama istediği her şeyi, istediği zaman vereceğimi biliyorum.

ALTINCI

KASHTON

Eve yatağımda yatarken Gavin ona serum takıyor. Bodrumda onunla oynamayı bitirdikten sonra onu aradım. Daha fazla sıvıya ihtiyacı var ve Carnage'dan ayrıldığımız için Devin ona bakamıyor.

Cep telefonum çalıyor ve Haidyn'in aradığını görüyorum. "İhmal Et" tuşuna basmayı düşünüyorum. Kız kardeşinin yanında olduğumu ve onun şu anki durumunu biliyor. Ama Gavin onunla meşgul olduğu için telefonu açıyorum. "Evet?"

"Kısa keseceğim," diyor selam verirken. "Charlotte ile konuşuyordum ve bir şeyden bahsetti."

"Neymiş?" diye soruyorum, çünkü ayrıntıya girmiyor.

"Bu merhem annesinin spasında kullanıldığını düşünüyor."

Oturma odasına girip volta atmaya başlıyorum. "Spa mı?"

"Evet. Charlotte düzenli olarak orada hidrasyon IV'leri ve masajlar yaptırıyordu. O bana bunu söyledikten sonra, onu bodruma götürdüm ve onu teşhis edebildim. Maxwell orada çalışıyordu. Isabella'nın çalışanıydı."

Kafamla onayladım. "Mantıklı. Sence o kaltak Hailey'nin nerede olduğunu biliyor mu?"

"Sanmıyorum. Hailey, siz beni kurtardıktan ve Isabella'yı yakaladıktan sonra kayboldu."

"Evet, ama Mason kardeşlerin sana verdiği videoda, sen kendini Isabella'ya teslim etmeden önce Hailey'nin Las Vegas'ta olduğu görülüyor."

"Doğru." Diye iç geçirdi.

Kanepeye çöküp öne eğildim ve saçlarımı elime aldım. Bu noktada Hooke onu bulamayacak, bunu hepimiz biliyoruz. Önemli olan cesedini bulmak ve onu toprağa vermek.

"Kashton?"

"Bir saniye," diyorum telefona ve Gavin'i önümde görünce ayağa kalkıyorum. Konuşabileceğini belirtmek için başımı sallıyorum.

"Durumu iyi. Sabah nasıl olduğunu bana haber ver. Bir tane daha lazım olursa, uğrayıp ona veririm."

Onu kapıya kadar geçirip, biraz para verip, uğradığı için teşekkür ettim. Ön kapıyı kapatıp kilitlediğimde, Haidyn kulağıma fısıldadı. "Eve nasıl?"

"Daha iyiye gidiyor. Gavin'i çağırdım ve ona bir kez daha serum taktırdım. Az önce bitti."

O içini çekiyor. "Seni bırakacağım, ama bir şeyi bilmek istiyorum."

"Ne o?" diye soruyorum dikkatlice, ana süite doğru geri dönerken. Ne olursa olsun, cevap vermek istemediğimi biliyorum.

"Adam'la ilişkisi ne kadar ciddi?"

Yatak odasında durup yatakta yatan kadına bakıyorum. Sırtını başlığa dayamış oturuyor, yeşil gözleri telefonuna bakıyor. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Siperler," diye cevap veriyorum, ne demek istediğimi ona belli etmeden.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor. "Onu öldüreceğim..."

"Ben hallederim," diye Haidyn'i kesiyorum. "Şimdiye kadar hallettim." Görevinin olduğu geceden beri işi yok. Bunun nedeni Adam'ın benim buna karşı olduğumu bilmesi mi, yoksa Eve'in bulunan cesetler için ona komplo kuran biri olduğu için saklanması gerektiğini bilmesi mi, emin değilim.

"Kash..."

"Güven bana," diye ısrar ediyorum.

"Güveniyorum." Diye iç geçirir. "Sadece... onun bir kardeşe ihtiyacı var. Onu koruyacak bir kardeşe."

"Ve bir kardeşi var," diyorum. Eve yorganı itip yataktan kalkıyor. Gözlerim uzun, ince bacaklarına kayıyor ve yavaşça traşlı amını ve büyük göğüslerini inceliyorum. Küçük morluklar vücudunu süslüyor.

bodrumdaki masanın üzerindeki kelepçelerin içindeki çivilerden dolayı vücudunun çeşitli yerlerinde izler var. Yeminler hala derisinde çok belirgin. Onun bana ait olduğunu hatırlatan bir işaret. "Ama onun bir kocası da var. Yardıma ihtiyacım olursa, senden isterim." Telefonu kapatıp komodinin üzerine atıyorum.

Bana doğru adım atar, başını geriye yaslar, gözleri benimkileri arar. O piç kurusu verdiği ilaçların etkisiyle gözleri hala büyümüştür. "Kimdi o?"

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, onun sorusunu görmezden gelerek ve yüzündeki saçları geri çekerek.

"Azgın." Alt dudağını ısırırken kemerimi çözüyor.

"Bununla ne yapacağız?" Elimi uzatıp meme ucuyla oynamaya başlıyorum, hafifçe çimdiklediğimde nefesinin kesilmesini seviyorum.

Kot pantolonumun fermuarını açıp, boxerımı da birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor. "Ne istersen."

Onu kaldırıp yatağa attığımda oda onun kıkırdamalarıyla dolar.

Janice bu sabah Eve'i aradı ve akşam yemeğine katılmamızı istedi. Onları geri çeviremezdik. Eve girip resmi yemek odasına geçiyoruz. Elli ve Sin karşımıza otururken biz de yerlerimize yönlendiriliyoruz.

"Herkes nasıl?" Sin'in annesi etrafına bakarak sorar. Hepimiz başımızı sallar ve iyi olduğumuzu söyleriz.

"Keşke Haidyn ve Charlotte da gelebilseydi." Janice kaşlarını çattı. "Hamileliğin vücuda zor geldiğini biliyorum. O kadar küçükken üç çocuk hamile kalmak? Zavallı şey. Onun için üzüldüm ve ona çorba götürdüm."

Bill tabağından başını kaldırıp boğazını temizledi. "Carnage'a mı gittin?"

Janice başını sallar. "Bu sabah dışarı çıktığımda. Charlotte, Haidyn'in ona baktığını söyledi ama ben de bir şey yapamadım." Gülümser. "Ve onun kedisi... Muffin çok sevimli."

Bill, oraya gitme konusunda onunla konuşmak istiyor gibi görünüyor, ancak bunu daha sonra, baş başa kaldıklarında konuşmayı tercih ediyor. Bildiğim kadarıyla, Janice eski kocasının bizim tutsağımız olduğundan habersiz. Onun öldüğünü sanıyor. Bir şey bana Bill'in onun gerçeği bilmesini istemediğini söylüyor.

Sin yemeğini ağzına tıkıştırıyor ve annesi kaşlarını çatıyor. "Easton, gitmek için acelen mi var?"

"Hayır. Ama çocuk sahibi olmanın, ya hızlı yemek ya da soğuk yemek yemek anlamına geldiğini öğrendim."

Elli gülerek onun sırtını okşadı. "Acele etme Sin. Sorun değil."

"Haklı." Annesi Eve'e bakarak güldü ve ben nefesimi tutarım, ona çocukları sormamasını umarak. Geleceğimizde çocuk olmaması konusunda rahatsız hissetmesini istemiyorum. "Eve?" der.

"Evet, hanımefendi?" Eve tabağından başını kaldırır.

"Lütfen bana Janice de. Dün takvimimi güncelliyordum ve Bill bana doğum gününün bir ay önce olduğunu söyledi."

Neden bundan bahsetmediğini merak ederek kaşlarımı çattım. Eve buna cevap vermedi.

"Kaçırdığımızı biliyorum, ama sana bir parti düzenlemek istiyorum. Küçük bir toplantı olacak. Burada, evde." Janice heyecanla gülümser.

"Ben doğum günlerini kutlamam," diyor Eve, boyalı kirpiklerinin arasından ona bakarak.

"Oh." Janice'in yüzü düşer.

Bill karısının elini tutar, parmak eklemlerini dudaklarına götürür ve öper. "Bence doğum günü partisi harika bir fikir."

"Hayır, Bill, o istemiyor," diye fısıldar, ama hepimiz duyabiliriz. "Aşırıya kaçmamalıydım..."

"Öyle değil mi, Eve?" diye karısını keser ve benimkine bakar. "Evet."

Sin'in annesine başını sallar. "Çok nazıksın. Teşekkür ederim." Gözleri tekrar tabağına düşer ve büyük oda sessizliğe bürünür.

Sin'in masanın üzerinde duran bebek monitöründen bir bebeğin sesi duyulur. "Söylemiştim. Zamanlamaları mükemmel." Karısının tabağını alır.

Elli ayağa kalkar, Sin de öyle. "Ne yapıyorsun?" Gözleri, Sin'in elindeki öğle yemeğine düşer.

"Sen onları beslerken ben de seni besleyeceğim," diye cevaplar.

Elli gözlerini devirir ama gülümser ve ona sırtını döner, Sin de onu takip eder.

EVERETT

Evde amaçsızca dolaşıyorum. Kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Kafamı boşaltmak için.

Aynı anda bu kadar çok insanın etrafımda olması hala garip geliyor. Bir ailem olmasının ya da bana doğum günü partisi düzenlemek isteyen birinin olmasının nasıl bir his olduğunu hiç bilmedim. O bunu söylediğinde heyecanlandığım için kendimden nefret ettim. Ama sonra hak etmediğim bir şeyi istediğim için hemen suçluluk duydum.

Davet edecek arkadaşım yok. Ve ne kadar isteseler de, onlar benim ailem değiller.

Yavaşça merdivenleri çıkarak ikinci kata çıktım ve Bill'in benim odam olduğunu söylediği odaya girdim.

Burada bir odam var. Şaşırmamam gerekirdi, ama yine de nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Kapıyı açıp içeri giriyorum. Anında sakinleştirici bir his veriyor. Yumuşak sarı perdeler, balkona açılan Fransız kapılarını çerçeveleyiyor. Masmavi bir halı ile kaplı bembeyaz bir halı. Odanın ortasında pastel renkli yastıklarla süslenmiş bir kral yatak duruyor. Eski ben kusmak isterdi. Yeni ben ise yatağa girip gözlerimi kapatmak istiyorum. Bu evde bir çocukluk geçirmek nasıl olurdu, bir düşünün. Seviilmek nasıl bir his, bilmek.

"Mümkün olduğunca sıcak bir ortam yaratmak istedim."

Arkamı dönüp Janice'in odaya girdiğini görüyorum. Ona gülümsüyorum. "Çok beğendim."

"Her şey değiştirilebilir."

"Hayır. Gerçekten. Mükemmel." Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da çabalarının takdir edilmediğini düşünmesine neden olmak istemiyorum. Kafamı kaldırıp Kashton'ın odaya girdiğini görüyorum. Kollarını göğsünde kavuşturup kapı eşiğine yaslanıyor ve bana bakıyor. Dikkatimi tekrar ona çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Bana gülümser ve sonra beni kucaklamak için kendine çeker. O geri çekilmeden önce, ben de beceriksizce kollarımı ona dolarım. "Burası senin de evin, Eve. Buraya istediğin zaman gelebilirsin." Bunun üzerine bana sırtını döner ve Kashton, o dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapatırken yana doğru çekilir.

Bana doğru yürürken, ben topuklarımdan ayak parmaklarıma doğru kayarım. Bu hissi hiç sevmiyorum. Kontrolü kaybetmiş gibi hissediyorum. Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum. Ama yalnız kaldığımızda hep böyle hissediyorum.

Bana ulaştığında, yüzümü avuçları arasına alır ve bana bakmam için zorlar. "Doğum gününün geçtiğini neden söylemedin?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Aşağıda söylenmesi gereken her şeyi zaten söyledim.

"Eve?"

Ellerimi onun kot pantolonuna indirip kemerini ve düğmesini açtım, sonra fermuarını indirdim.

"Konuyu saptırıyorsun."

Ona bakıp kirpiklerimi kırıyorum. "Yatak odamı vaftiz etmek istemiyor musun?" Elbisemin eteğini tutup başımın üzerinden çıkarıyorum, sonra iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirip tekmeliyorum. Onun önünde sadece topuklu ayakkabılarımla duruyorum. Onları çıkarmadığımda çok hoşuna gidiyor.

İnliyor, gözleri vücudumu baştan aşağı süpürüyor. Elleri kalçalarımın iniyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Adil oynamıyorsun," diye fısıldıyor, parmaklarını içime gömüyor.

"Sen benimle hiç oynamıyorsun," diye karşılık verdim, ona sinsi bir gülümseme atarak. Ben böyle olmak istiyorum. Onun akılsız seks oyuncağı. "Şimdi... beni bu yatağa eğ ve sik beni. Sonra aşağı inip, amımdan sızan senin meninle takılabiliriz."

"Karım ne isterse."

ALTIN Yetmiş Yedi

EVERETT

Elbisemi giymeden önce banyoda rujumu sürmeyi bitiriyorum. Odadan çıkıp aşağı kata iniyorum. Büyük fuayeye gözüm takıldığında adımlarım yavaşlıyor. Kashton, Sin ile birlikte ön kapının yanında duruyor.

Durduğumda, kocamın kucağında bir bebek tuttuğunu görünce göğsüm ağrımaya başlar. Kashton, beslendikten sonra kollarında uyuyan küçük adamla hafifçe bir ayağından diğerine sallanıyor.

Kashton bebeğe gülümser, sonra Easton'a bakar. Dudakları hareket ediyor, ama kulaklarımda çınlayan kan sesinden ne dediklerini duyamıyorum.

Tek düşünebildiğim, ondan baba olma seçeneğini elinden aldığım. Benimle olduğu sürece o duyguyu, o tür bir sevgiyi asla bilemeyecek.

Çok hata yaptım, ama kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

Babamın benim için planladığı hayatı yüzünden ondan nefret ediyorum. Bana yaptırdığı seçimler yüzünden onu lanetliyorum.

Ellington onlara doğru yürüyerek dikkatimi çekiyor. "Teşekkür ederim," diyor Kashton'a ve kucağına bebeğini almak için kollarını uzatıyor.

"Ne zaman istersen," diye yanıtlar Kashton.

Ve bu acı daha da şiddetlenir. Tüm arkadaşları çocuk sahibi oluyor. Kendisi çocuk sahibi olmak istediğine karar verene kadar ne kadar bekleyecek? Lordlar, seçtikleri kişiyle çocuk sahibi olmasını zorlamadan önce ne kadar bekleyecek? Bir Spade kardeşi çocuk sahibi olmamaya karar veremez. İşler öyle yürümüyor.

Charlotte'a bak. Hamile kalması için bilgisi dışında doğurganlık ilacı verildi. Bu yüzden üzüz bekliyor. Ve Ashtyn. O da ikiz bekliyor. Muhtemelen kocası ve tecavüzcüsünden. Lordlar, istediklerini elde etmek için ne yapmaları gerektiği umurlarında değil. İstediklerini elde etmek için herkesi öldürür ya da ezip geçerler.

"Seni görmek güzeldi, Eve."

Elli benimle konuşunca gözlerimi kırpyorum. "Ben de." Kashton'ın bana baktığını fark edince gözlerimi kaçırıyorum. Onu izlediğimi fark etti mi? Ne düşündüğümü biliyor mu? Elbette biliyor. Duygularımı yüzümden okunur ve o her zaman beni izliyor. Her hareketime dikkat ediyor.

"Yakında öğle yemeği yemeliyiz," diyor Elli gülümseyerek.

Başımı sallayarak kabul ediyorum, "Ne zaman olacağını bana haber ver." Hiçbir şeyden birdenbire bir aileye ve arkadaşlara sahip olmak garip bir duygu. Bu hem çok heyecan verici hem de kafa karıştırıcı. Ayrıca, artık sürekli yalnız kalmamak gerektiği fikrine alıştığım için başkalarını tehlikeye atmak istemiyorum.

Bu sadece bencillik olur.

Kashton kapıyı açar ve onlar vedalaşırlar. Merdivenlerden aşağı inmeyi bitirdiğimde, bana doğru döner.

"Eve..."

"Ben hazırım," diye sözünü kesiyorum, ne düşündüğünü biliyorum ve bunu tartışacak havada değilim. Kendimi boğmak için bir şişe istiyorum.

KASHTON

Carnage'a giriyoruz ve Jessie bizi karşılamak için orada bekliyor. "İyi akşamlar, Bay ve Bayan Pierce. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bir şişe viski istiyorum," diye cevaplar Eve.

Jessie benden izin istercesine bana bakar ve ben, onun görmesini istemediğim için hafifçe başımı sallarım. Şu anda kendine kızgın ve ben de

ona izin veriyorum.

"Tabii ki. Odana getirebilirim..."

"Gerek yok. Ben de seninle gelirim," diye sözünü kesti.

Ellerimi ceplerime sokup, karımın Jessie ile birlikte içki almaya gitmesini izledim. Belki de bunu kendi bencil nedenlerimden dolayı izin veriyorum. Onun bana açılmasını istiyorum ve bunu yapabilmesinin tek yolu alkol.

Eve sık sık içki içer, bu yüzden alkol toleransı oldukça yüksektir, ama bir şişe mi? Bir noktada benim sorularımı cevaplayacaktır. Ona savunmasız tarafını gösterecektir. Kaç içki içmesi gerektiğini görmek için onu test edeceğim.

Haidyn'i bulmak için bodruma iniyorum. "Herkes nerede?" diye soruyorum.

"Saint yattı, Hooke dışarı çıktı." "Blackout'a mı?"

Omuz silkiyor. "Emin değilim. Bana teklif etmedi, ben de sormadım." "Hailey'den yeni bir haber var mı?"

Haidyn sigarasından bir nefes alır. "Hayır."

"Peki ya kadın? Devin cesedi ne yaptı?"

Bir nefes daha çekmeden önce bana bakıyor. Ona yaklaşıyorum, gözlerimi kısıyorum. "Ne yaptın, Haidyn?"

"Endişelenme." Bana sırtını dönüyor.

Elimi uzatıp kolunu tutuyorum ve o da bana dönüyor. "Söyle bana," diyorum sertçe. "Saint aradı ve öldüğünü söyledi. Yaralarına yenik düştüğünü ima etti. Öyle mi oldu?"

"Evet. Öyle oldu."

Carnage'da bir saat geçirdikten sonra yatak odasından geçip onu banyoda buldum, küvette suya batmış, çenesine kadar köpüklerle kaplı ve üçte ikisi bitmiş bir şişe viskiyle.

Kenarına oturuyorum ve o da bana bir bakış atıp köpüklere bakı y o r . Bill ve Janice'in evinde onunla yapmak istediğim konuşmayı kaçırdı. Dürüst olmak gerekirse, orası bunu yapmak için uygun bir yer değildi. Ama şimdi çıplak ve gidecek hiçbir yeri yok. "Üzgünüm," diyorum ona.

Güzel yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne için?"

"Bu gece için. Ben... düşünemedim." Elli tuvalete gitmesi gerektiği için Brexton'ı tutmamı istedi. Merdivenlerde Eve'i görene kadar bunu düşünmemiştim. Sin'in elleri kızlarıyla doluydu ve Janice ortalıkta yoktu.

Karım uzanıp şişeyi aldı ve içinde kalanları yudumlamaya başladı.

Onun elinden şişeyi çekip aldım ve gözleri benimkilere dikildi. Oturdu, göğsü artık sudan ve köpüklerden çıkmıştı. "Ben kalpsiz değilim, Kashton. Seni arkadaşlarının çocuklarından uzak tutmayacağım." Sonra gözleri şişeye kaydı.

Konuşmadan önce onu ulaşamayacağı bir yere koydum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim." Sert ses tonuna kaşlarımı çattım. "Ben sadece..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye beni kesiyor, tıpkı az önce olduğu gibi. "Bence konuşmalıyız."

"Hayır." Ayağa kalkınca su etrafa sıçradı.

Çıkarken bir havlu alır, ama ben parmaklarımı onun koluna dolayarak onu durdururum. Su ve köpükler vücudundan aşağı akarak ayaklarının dibinde birikir. "Bir çaresini buluruz."

Kolunu elimden çekip geriye doğru sendeledi, sonra dengede durdu. Sandığımdan daha fazla içmiş. "Bu ne demek lan? Neyi çözeceğiz?"

"Evlat edinme." Düşüp kendini incitmesini istemediğim için ona doğru adım attım. Bu zemin ıslakken kaygan oluyor. "Çocuklarımız olacak, Eve." Yüzündeki ifadeyi gördüm ve ne kadar pişman olduğunu biliyorum. Lords'a bir çocuk getirmek mümkün. Ayrıca, kan bağı olmayacağı için Lords onları inisiyasyona zorlamayacak. "Onlara bizim sahip olmak istediğimiz çocukluğu yaşatacağız."

"Hayır." Eve başını sallar. "Evlat edinmeyeceğiz. Çocuk istiyorsan, başka biriyle yap."

Ne yaptığını biliyorum. Kavga çıkarmak istiyor. Beni uzaklaştırmak istiyor. Zorla yaptığı seçimlerle başa çıkma yöntemi bu.

"Sen benim karımsın," diyorum sertçe. "Başka biriyle yatmayacağım, başka bir kadından çocuk sahibi olmayı bırak."

O, sanki bu inanılmaz bir şeymiş gibi burun kıvrır. "Biraz zaman tanı." Dönerek, bana baloncuklarla kaplı sırtını gösterir ve banyodan çıkmaya başlar, ama ben onun dağınık topuzunu yakalar ve onu geri çekerim, sonra onu döndürür ve boynuna elimle sararak kapıya yapıştırırım. "Kash..."

"Bu tavrını bırak, melek," diye homurdanırım.

O homurdanır ve nefesinden alkol kokusu gelir.

Elimi gevşeterek, parmaklarımı göğsünde gezdirip, pürüzsüz tenine köpükleri sürüyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum." Sesimi yumuşatıyorum ve gözleri sertleşiyor. "Ama seni aldatmayacağım. Seni seviyorum."

Eve ellerini göğsüme vurur. Ona biraz mesafe vermek için birkaç adım geri çekilirim. "Nedenini bilmiyorum," diye dişlerini sıkarak söyler.

"Neden ne? Seni sevdiğim için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Kimse bir fahişeyi sevmez."

"Sen fahişe değilsin." Yıllarca süren bakımın bir insana yaptığı şey budur. Ona sürekli değerinin olduğunu hatırlatmakta hiçbir sorunum yok. Hayatımı buna adayacağım.

"O gece *Isabella*'da beni becermen için sana yalvardım, Kash. O gece sen kendin söyledin... Tecavüze uğramak üzereydin ama bunun yerine kendimi sana attım." Gözlerini çıplak ayaklarına indirir. "Fahişeler böyle yapar."

"Kafan karıştı," diyorum.

O başını sallıyor. "Ne istediğimi biliyordum." Gözleri bana bakıyor. "Ama o zamandı, şimdi ise şimdi."

"Aynen öyle..."

"Bu sonsuza kadar sürecektir," diye fısıldadı, yüzüğüne bakarak. "Beş, on, on beş yıl sonra bana kızmanı istemiyorum." Gözleri yaşlarla doldu ve bana yalvarır gibi baktı. "Beni sevmediğin bir hayatı yaşayamam."

"Seni her zaman seveceğim, Eve. Öldüğüm güne kadar."

Dudaklarını yaladı ve bakışlarını kaçırdı. "Senin sevgini hak etmiyorum." Gözleri banyoda amaçsızca dolaşıyordu. "Hiçbirini hak etmiyorum."

"Sen dünyayı hak ediyorsun, Eve, ve ben sana onu vereceğim. Ne istersen, senin olacak." Bunun bana neye mal olacağı umurunda değil - para ya da hayatım. Seve seve ödeyeceğim.

"Babalarımız..."

"Öldüler," diye sözünü kestim. "Artık sana zarar veremezler." Yüzünü ellerimle tutup, gözlerini benimkilere bakmaya zorladım. "Bunu biliyorsun, değil mi? Sana asla zarar vermeyeceğim, Eve. Onların yaptığı gibi değil." Ben bir insanım. Bu yüzden, bir şekilde ona zarar vereceğimi tahmin edebiliyorum, ama babalarımızın ona yaptıkları gibi mi? Asla. Karımın normal bir hayat sürmesini istiyorum. Güvende olduğu sürece özgür olmasını istiyorum. Ona doğru bir adım atıyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor, sırtını kapıya dayıyor.

"Onların geleceğimizi mahvetmelerine izin verdim." Burnunu çekerek, "Her şeyimizi ellerimizden almalarına izin verdim."

Onlarla savaşıp kazanması imkansızdı. "Sen daha çocuktun, Eve."

"Bana öyle davranmadılar," diye itiraf ediyor ve karım için içim acıyor. Alt dudağı titremeye başlıyor ve sonra onu ısırtıyor. "Bana ilk kez tecavüz ettiklerinde on dört yaşımdaydım. On beş yaşına kadar ilk adetimi bile görmemiştim. Bunun nasıl olduğunu bilmeleri gerekirdi..." Sesi kesiliyor ve düşüncelerini toparlaması için ona bir saniye veriyorum. "Saint'in babası çoğunlukla benden uzak dururdu. Bana nadiren ilgi gösterirdi." Sesi yumuşaktı ve onu duymak için kulaklarımı dikmek zorunda kaldım. "Adam'ın babası da aynıydı. Sanırım ikisi de hamile kalmayacağını biliyorlardı. Ama babam pes etmiyordu..." Sesi giderek azalıyor. Bunun konuşmadan mı yoksa alkolden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Belki de ikisinin karışımıdır.

Gözlerini kırıştırıyor, kalın kirpikleri yanaklarını okşuyor. Bayılıp yere düşmesinden korkarak ona yaklaşıyorum, ama o bana bakıyor.

"Babam beni hamile bırakmak için tecavüz etti." Kendi kendine başını sallar. "Ama seninki..." Gözleri viski şişesine düşer.

Daha kötüsü ne olabilir ki? Babamın karıma çocukken ne yaptığını bilmem gerekiyor. Onun neler yaşadığını. Sanki

videoları izlemek gibi. İçimdeki hasta bir parça bilmek istiyor.

Havluu kendine sarıyor. Vücutunu örtmek istediğı için bir şey paylaşacağına dair bir işaret. Beni kendinden korumak için. "Odama gelirdi. Ellerimi arkamda bağlar ve beni yataktan çekip alırdı." Sulanan gözleri benimkilerle buluşur. "Değersiz fahişeler yerde sikilir" derdi. Sonra yüzümü halıya bastırır ve "Amin işe yaramaz olabilir, ama en azından kışın bir işe yarıyor" derdi. İlk gözyaşı yüzünden süzölür ve ben ona yaklaşıım.

Yanaklarını avuçlayarak dudaklarımı yalarım. "ok üzgünüm, Eve." Sözlerim anlamsız ve boş. Onun geçmişini değıştirmeyecekler.

Bunu bilmek zorunda olduğum için kendimden nefret ediyorum. Neyi değıştirdi? Hiçbir şeyi.

Neye yaradı ki? Hiçbir şeye.

"Keşke bilseydim... Seni korurdum." Beni suçluyor mu? Bu yüzden mi ona zarar vereceğimi düşünüyor? Onu karım yapıp sonra onu aldatıp başka birinden çocuk sahibi olacağım diye mi? Asla böyle bir şey yapmam.

"Sen baban gibi değilsin, Kash," diye fısıldıyor, aklımı okuyarak. "Sen benim isteyerek yattığım tek erkeksin. Bana bir insan gibi davranan tek erkeksin. Benim hislerimi önemsiyorsun ve bana güven hissi veriyorsun."

Onun sözlerine kaşlarımı çattım. "Peki ya Adam?" O da onu kullandı mı? Belki de *Isabella'da* tanıştığımız zamanki gibi. Adam onu kurtardı ve o da ona borcunu ödemek zorunda hissetti?

Kafasını yana eğdi. "Arkadaş olduğumuzu düşündüğünü biliyorum, ama değiliz. Ben onun için çalışıyorum. Hepsi bu. Yakın değiliz ve asla da olmayacağız."

"Ama sen onunla yattın," diye devam ediyorum ve kaşları atılıyor. "Rıza dışı olduğunu mu söylüyorsun? Seni tecavüz ettiğini mi?" O savunmasız ve çok kolay manipüle edilebilir. Kardeşim onu bunun istediğine ikna etmiş olabilir. Kardeşimi tanıyorum ve onu bağlayıp siktiğini düşünmek, onun boğazını kesmek istememe neden oluyor. Ama onu zorladıysa, onu Carnage'daki bir hücreye atıp hayatının geri kalanında bunun bedelini ödeteceğim.

"Hayır." Kafasını sallar. "Onunla hiç yatmadım."

Neden bana yalan söylüyor? "Eve, sorun değil. Yani, onunla yattığın için nefret ediyorum, ama senin için orada olduğunu anlıyorum."

Geri adım atar ve kapiya sertçe vurur. "Adam'la yattığımı da nereden çıkardın?"

Onu dengelemek için elimi uzatırım. Havluyu sıkıca tutuyor ve düşerse, kendini tutmak için ellerini kullanmayabilir. "O söyledi. Yıllar önce, siz ikiniz Las Vegas'tayken olduğunu söyledi."

Bana gözlerini kırpmadan bakıyor. Kapandığını biliyorum. Ondan başka bir şey öğrenemeyeceğim ve onu zorlamayacağım.

Onun kendine olan nefretini daha da artırmak istemiyorum. Karımın yaptığı şeyler için kendini suçlamasını görmekten nefret ediyorum. Muhtemelen kendini yalnız hissetmişti ve o da ona destek olmuştu. Onların arkadaşlığından hoşlanmamamın bir başka nedeni de bu. Ben sadece kıskanç bir kaltakım. "Hadi, meleğim. Yatağa gidelim." Sarhoş ve dinlenmeye ihtiyacı var.

Onu yatağa yatırmama izin verirken sessiz kalıyor. Televizyonu açıyorum ve alnını öptüğümde gözleri çoktan kapanmış.

ALTINSEKİZ

EVERETT

Eve yaklaşıp frenlere basıyorum. Arabamdan inip, sanki burası benimmiş gibi ön kapıdan içeri giriyorum. Duvara monte edilmiş televizyonun hoparlörlerinden Timbaland ve OneRepublic'in "Apologize" şarkısı çalıyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağıriyorum ve mutfaktan yeşil bir çift göz bana bakıyor.

"Senin için ne yapabilirim, Eve?" diye sorar Adam kuru bir sesle.

Gözlerim gömleğine bulaşmış kana kayıyor. "Öncelikle yalan söylemeyi bırak," diye tersliyorum.

"Uzun bir geceydi." Buzdolabına doğru döner. "Henüz yatmadım, o yüzden senin oyunlarına katılmak istemiyorsam beni affet."

Hırıldarım. Bu adamın cesareti yok mu? Bir şey dikkatimi çeker ve dönüp Missy'nin koridordan mutfığa girdiğini görürüm. Gözü morarmış, yanağında bir kesik var ve dudağı patlamış, birkaç dikiş atılmış.

Gözleri yere düşer ve kollarını kendine sarar. Üzerinde büyük beden bir tişörtten başka bir şey giymediğini fark ederim. Adam'ın tişörtü olmalı. "Biliyorsun, bir noktadan sonra sert seks olmaktan çıkıp istismara dönüşür."

Bara oturmadan önce Adam'a bir bakış attı. Hayatım üzerine bahse girerim ki o hala bakire.

Adam buzdolabından bir torba donmuş bezelye çıkarır ve bize döner. "Bunu yüzüne tut," der ve adaya uzanarak bezelyeleri ona uzatır.

Onu alan kız bana bakar. "Dün gece barda kavga çıktı. Bir adam beni kalkan olarak kullandı."

"İnsan kalkanı mı?" Hiç şaşırmadım. Orası en iyi ihtimalle şüpheli bir yer.

Kız irkilir, torbayı yüzüne koyar ve "Evet" diye cevaplar. "Ne istiyorsun, Eve?" Adam iç çeker.

"Konuşmamız lazım."

Adam başını sallar. "Ofisime gelin. Onu yüzünde tut," diye Missy'ye emreder ve Missy kalkar, kanepeye yürür ve uzanır.

Onu ofisine kadar takip ediyorum ve arkamdan kapıyı çarpıyorum.

"Lütfen bana ne konuda yalan söylediğimi açıklayın," diyor masasında otururken.

"Kashton'a seviştığımızı söyledin."

Başını yana eğiyor. "Bana bir soru sordu, ben de cevap verdim. Bunun nesi kötü?"

Neden benim seks hayatım hakkında konuşuyorlardı ki? "Çünkü bu bir yalan." Benim herkesle yatmadığımı biliyor. Bu yüzden Kashton'la yattığımı söyledikten sonra benimle gurur duyduğunu söyledi.

"Hayır, değil."

Kafası mı güzel? "Evet, öyle. Seninle hiç yatmadım Adam."

Bill beni kurtardıktan sonra seks yapmamak için çok uğraştım. Kaçmam gerektiğini fark ettim. Kendime ait bir hayat kurmam gerektiğini. Ertesi yıl Adam ile tanıştırıldım. O kaçaktı, Vegas'a gidiyordu ve ben de onu beni de götürmesi için yalvardım. Buradan kaçmak için bir fırsat gördüm.

Adam elini yüzüne götürdü. "Kabul etmek zor, biliyorum..."

"Neyi kabullenmek?" diye bağırırım, suçlamadan hoşlanmadığım için. "Everett, sen eğitildin."

Çılgınca güldüm. "Bana sevişmek için yalvardığımı mı söylüyorsun?"

Gözleri yumuşar ama hiçbir şey söylemez.

"Hayır." Dudaklarımı yalarım. "Biz..." Sesi kesilir. "Bunu hatırlardım."

Bir çekmeceyi açar ve bir zarf çıkarır. İçeriğini çıkarır ve bana bir şey uzatır.

Titrek ellerimle onu alıyorum ve gördüğüm şey karşısında kalbim göğsümde atıyor. Yatağın ortasında, bağlı, bacaklarım açılmış, gözlerim bağlı bir şekilde yatıyorum. Adam da çıplak, yatağın ayak ucunda duruyor, elinde penisi ve spermleri benim amımı ve uyluklarımı kaplıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, bacaklarımın gücü kesiliyor ve kanepenin kenarına düşüyorum. "Bu ben değilim..." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Biz yapmadık." Ama yaptık ve bu benim.

Bill beni Dollhouse'dan çıkardığından beri burada belki on kilo almıştım, ama hala çok zayıfım. Eğitim sırasında seni beslediklerinden emin olmadılar, ama ilaçlar da iştahını kesmeye yardımcı oldu. Ayrıca açlık seni zayıf tutar.

"Üzgünüm, Eve," diyor yumuşak bir sesle. "Hatırlamadığımı bilmiyordum. Hiç bu konuyu konuşmadık. Çok sarhoştun ve odama geldin. Ben de sarhoştum, o gece evimi terk etmek zorunda kaldığım, annemin öldüğü, kız kardeşimin Vegas'a kaçtığı için kendime acıyordum... Sana hayır demeliydim. Seni kullandım."

"Acıma seksiydi." Ne demek istediğini anlayarak burnumu çekerim. "Seninle yatmak için yalvardım. Senden faydalandım."

"Hayır. Hiç de öyle olmadı," diye aceleyle cevaplar. Ona bakarım.

"Sen çok güzelsin, Eve. O gece üzgündün. Hizmet etmek için eğitilmiştin." Onun sözlerine irkildim, ama bunun tek nedeni sözlerinin doğru olmasıydı. "Senin suçun değildi. Hayır demeli ve seni yatırmalıydim, ama zayıftım. Durumu tamamen kendi lehime kullandım ve bunun için üzgünüm."

"Ben... Neden hatırlayamıyorum?" Daha çok kendime soruyorum. Evan bana seks yaptığımızı söyledikten sonra, bazı parçaları hatırlayabildim. Her seferinde değil belki, ama bir şeyler vardı. "Neden seninle olanları hatırlamıyorum?"

Omuz silkiyor. "Buna cevap veremem."

"Bunu nereden buldun?" Fotoğrafları kaldırıyorum.

"Isabella, son sınıfta eğitimlerinden sonra Haidyn'e verdi. Ona şantaj yapıyordu. Vegas'ta olduğuma dair kanıt olduğunu ve istediğini vermezse, öldürmediğim kayıp kızın ölümünden sorumlu tutulmamı sağlayacağını söyledi."

Bu hikaye gittikçe daha da ilginçleşiyor. "Yani Haidyn, benim çıplak, yatağa bağlı, bacaklarımın arasında senin meninle duran fotoğrafımı görmüş."

O içini çekti. "Sen olduğunu bilmiyordu."

Ayağa kalktım ve o bana doğru bir adım attı. "Lütfen yapma." Elimi uzattım ve o geri çekildi, bana yer açtı.

"Kash'i arayacağım..."

"Hayır," diye bağıriyorum. "Sadece yalnız kalmak istiyorum." Ağlamak üzereyim. Tam bir felaketim. Bir fahişe. Ashtyn'e Kashton'ın arkadaşlarıyla yatmadığımı söylemişim. Meğer bu bir yalanmış. Yatmışım. Anlaşılan ona kendimi atmışım.

"Eve..."

"Özür dilerim," diye sözünü kestim.

"Özür dileyecek bir şey yok."

Terli ellerimi kot pantolonuma sürtüyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Gitmeliyim. Gününü mahvettiğim için özür dilerim."

KASHTON

Saint ve Haidyn ile bodrumda duruyorum. İkisi de bugün çok kötü bir ruh halinde. Ben ise harika bir ruh haliyle uyandım. Birkaç saat sonra karımla yatakta olduğumda ruh halim daha da iyi olacak.

Cep telefonum çalıyor ve arayanın Adam olduğunu görüyorum. "Hemen dönerim," diyorum arkadaşlarıma ve merdivenlere doğru koşuyorum. Bildiğim kadarıyla hala onun iletişim bilgileri yok ve eğer beni arıyorsa, bu Eve ile ilgili olmalı. Son duyduğumda, kadın kaybolduğundan beri polisler bir ilerleme kaydedememişti. Kızım hakkında onu tutuklayacak kadar yeterli kanıtları yok, ama kanıt arıyorlar.

"Alo?" Merdivenleri koşarak çıkmadan önce telefonu açtım. "Her şey yolunda mı?" İkinci kattan korkulukların üzerinden aşağıya bakarak

Kapıyı itip açtım ve koridora çıktım.

"Eve bugün beni ziyarete geldi."

"Ne istiyordu?" diye soruyorum, o ayrıntıya girmediğinde.

"Seks yaptığımızı hatırlamadığını bilmiyordum."

Durup kaşlarımı çattım. "Seks hakkında konuşmak için seni görmeye mi geldi?"

"Sanırım ikiniz bu konu hakkında konuşmuşsunuz ve yalan söylediğim için bana kızmış."

"Yalan söyledin..."

"Hayır. Seks yaptık."

Bu konuyu sürekli gündeme getirmesine dişlerimi gıcırdatarak tepki veriyorum. Onun neler yaşadığını ve kimin onu kullandığını biliyorum. Açıkçası ona farklı bir gözle bakmıyorum, ama onunla yattığını tekrar tekrar anlatmasını kesinlikle istemiyorum. "Sadede gel, Adam," diye tersliyorum.

"Ama o hatırlamıyor. Onun için bu hiç olmamış gibi."

Karımın kardeşimle yattığını hatırlamamasına sevindiğim kadar, kaşlarımı da çatıyorum. "Şey, yaşadıklarından sonra bu mantıklı geliyor. Hatırlamamayı seçti, değil mi? Daha önce de böyle davranışlar sergilediğini görmüştüm."

"Evet, sanırım." O içini çeker. "Sadece bilmeni istedim. Çok üzgündü. Hatırlamadığı için ağlamak üzereydi. Evime fırtına gibi girdi ama başı eğik bir şekilde çıktı. Seni arayacağımı söyledim ama aramamamı istedi. Yalnız kalmak istediğini söyledi. Ama Eve hakkında bildiğim bir şey varsa, o da yalnız kalmasının genellikle iyi bir şey olmadığıdır."

Karımı bu kadar iyi tanımasından nefret ediyorum. "Ne kadar süre önce oradaydı?" Bugün hiç takip cihazını kontrol etmedim.

"Bu sabah erken saatlerde. Öğleden önce."

Yani bu sabah buradan ayrıldıktan sonra doğruca ona mı gitti? "Ve sen beni şimdi mi arıyorsun? Saat neredeyse on oldu," diye bağıriyorum, saatime bakarak. Gününü Janice ile geçirmesi gerekiyordu, Janice'in ona düzenlemek istediği doğum günü partisi için hazırlıklar yapacaktı.

"Biraz meşguldüm," diye savunmacı bir tavırla cevap verdi.

Garaja doğru yürümeye başlıyorum. "Bana haber verdiğin için teşekkürler," diyorum sert bir sesle. "İlaçlar işe yaramıyor."

"Ne ilacı?" diye sordu. "Eve ilaç kullanmaz."

Onu bu kadar iyi tanıdığı için içim ısınır. "Geçen gece Blackout'ta uyuşturuldu. Onu azdırmak için bir tür topikal ilaç."

Bir saniye sessiz kalır, sonra konuşur. "Gen."

"O da kim lan?" diye sorarım, garaja girerken. "O bir ilaç."

Bir kadın değil."

Gözlerimi devirip kaskımı aldım. "Her neyse, ne olursa olsun, ciddi ruh hali değişimleri yaşıyor." O başka bir şey söylemeden ekledim. "Sana sonra mesaj atarım."

Telefonumdan Eve'in konumunu kontrol ediyorum. Onun nerede olduğunu görünce "Lanet olsun" diye fısıldıyorum.

Bisikletime atlayıp Carnage'ın kapısından çıkıyorum. New Medicine'in "Fire Up the Night" şarkısı kulaklarımda çınlarken, arkadaşlarıma gittiğimi söylemeye bile zahmet etmiyorum.

İç çekiyorum. Adam onu aradığına şüphe yok ve beni eve götürmek için buraya geldi.

"Kızım, ben ikisini de alırdım, Tyson'ı reddedecekmiş gibi davranma," diyor biri kıkırdayarak ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kashton kim?" diye soran üçüncü bir ses duyulur.

Ben buna burun kıvırırım. *Sadece hayattaki en muhteşem adam.* "O bir lord."

"İkisi de öyle," diye düzeltir biri.

"Lord ne demek? Bir tür kardeşlik gibi bir şey mi?" "Evet," diye cevaplar ilki ve ben sırtıyıyorum. Eğer onlara onlara böyle demek istiyorsan.

"Barrington'a gidemememin sebebi onlar," diye sızlanıyor biri.

"Ama kız kardeşin Millie gitti, değil mi?"

"Evet. O ve en iyi arkadaşı Lordlar Kamarası'nda bir partiye gittiler ve arkadaşı birinden hamile kaldı. Adam seks yaptığı için başı büyük belaya girdi - ki bu çok saçma çünkü bana oranın büyük bir seks partisi olduğu söylendi - neyse, babası ona kürtaj yaptırması için iki yüz elli bin dolar ödedi."

Kabinden çıkıp ellerimi yıkamak için yanlarına giderim. Bana bir bakış atarlar ama konuşmaya devam ederler.

"Siktir et. Ben olsam bebeği doğururdum. Çocuk nafakası olarak bundan çok daha fazlasını alabilirdi." Biri kaşlarını çatarak aynada kendine bakar. "Onlar zengin değil mi?"

"Hepsi değil ama çoğu öyle." "Her neyse," diyor üçüncü kız, "ikisi de evli." "Kashton evli değil," diyor esmer kız.

"Evet, evli." Kız saçlarını elleriyle tarar. "Baktım, evlilik yüzüğü takıyor."

İlk kız burun kıvırır. "Sanki umurlarında da ne var. Kız kardeşim o partilerde neler olduğunu anlattı. Hepsi kız arkadaşlarını ve eşlerini birbirlerine geçiriyorlar. Ayrıca, haftanın günlerinden daha fazla metresi var. Ben şansımı deneyeceğim." Rujunu açar ve dudaklarına sürer.

Bu bana Spade kardeşleri ve Ashtyn'i hatırlatıyor. Saint'in onu arkadaşlarına nasıl dolaştırdığını. Sanki başka seçeneği varmış gibi. Saint,

Ashtyn'in bu hale gelmesinde kısmen suçlu. Bir gün bunu ondan alacağını bilerek onu hayatlarının merkezi haline getirdi.

"Kashton seni reddeder mi sanki." Kızıl saçlı kadın gülüyor. "Hala hap kullanıyor musun?"

"Evet, ama geçen hafta antibiyotik kullandım." Göz kırpar ve ben onun yüzünü tezgaha vurmak isterim. Şimdiye kadar kocama olan hayranlığını umursamamıştım. Yani, anlıyorum. Ona direnmek zor. "Son birkaç aydır bebek isteği duyuyorum."

"Annen seni öldürür," der biri kaşlarını çatarak. "İlk başta kızar, ama sonra fikrini değiştirir bence."

"İyi şanslar," diye onların sohbetine katılmadan edemiyorum ve aynada ona gülümsüyorum.

Üçü de bana bakıyor. Ortadaki, kocamı sikmeyi planlayan kız, bana sırtıyor.

"Kızımızın şansa ihtiyacı yok," diyor kızıl saçlı kadın alaycı bir şekilde.

"Sadece ona bir bakın."

ona bir bak."

Daveti kabul edip onu inceliyorum. Kısa, koyu renkli bob kesim saçları,

Gümüş rengi parlak bir elbise ve Gucci topuklu ayakkabılar. Güzel, ama kim olduğunu sandığı umurumda değil; kocam onunla hiçbir şey yapmak istemeyecektir. "Onun tipi olduğunu sanmıyorum."

Kahverengi gözleri bana dikilir ve ben gülümserim, ellerimi kurulayıp tuvaletten çıkıp bara geri dönerim. Koridorun en ucunda dururum, böylece Open Till L8'in "Sweat" şarkısı çaldığı sırada kulübü gözden geçirebilirim.

Karşımda, hemen diğer uçta Kashton'ı görüyorum. Yanıp sönen neon ışıkların altında onu gözden kaçırmak imkansız. Ayakta duruyor ve Colton ve Alex ile konuşurken bana yandan bakıyor.

Barmen, müziğin sesini bastırarak, geri döndüğümü fark eder ve "Bir tane daha?" diye bağırır.

Kocama bakarak ona başımı sallıyorum, bana bakmasını bekliyorum.

"Buyurun." Barmen içkimi önüme koyar ve ben de barın etrafından dolaşan kadını görürüm.

Kadın Kashton'a doğru yürürken ben de dik durmaya çalışıyorum. Kadının taktığı disko topunu gözden kaçırmak zor.

Alex onu fark eder, ama Colt ve Kash bu kaltağı görmezden gelir. Kadın kocama çarpar, o da ona bir bakış atar ve bardan geri çekilerek ona yer açar.

Aferin ona. Eğer kadının yaklaşımlarına karşılık verirse, onun hayalarını koparırım.

Kaşlarını çatarak, barın diğer tarafındaki arkadaşlarına bakar, onlar da başlarını sallayıp gülümserler, onu daha çok çabalaması için cesaretlendirirler.

Bu kaltak.

Kocama dokunur ve o da ona bakar. Parmak uçlarına yükselir, ağzını kapar ve onunla konuşmaya çalışır.

O kadının kocama yaslandığı anda, onun gözleri barın diğer ucundaki benim gözlerimle buluştu ve vücudumu ateş gibi bir sıcaklık kapladı.

İçkimi alıp, kulübün içinden karşı tarafa doğru ilerlemeye başladım. Onlara yaklaşırken Kashton kolumu tutmak için uzandı, ama ben çekildim, ona doğru yürüdüm ve içkimi üzerine döktüm.

O geri adım atarken, kolları yanlara doğru açılır ve nefesini tutar. "Ne halt..."

"O evli. Lanet olası sürtük." Yüzüne yumruk atıyorum.

Hemen yere düşer ve bayılır. Yüzüne bir yumruk ve bayılır.

Biraz saldırganlığımı dışa vurmak iyi geldi, ama başkasına ait olduğunu bildiğin biriyle yatmaya kalkışma. Ben onun karısıyım. Her pazartesi gördüğü bir fahişe değil.

Arkadaşları koşarak gelip ona yardım etmeye çalışırlar ama Alex araya girer.

"Everett." Arkamdan bir kol beni sarar ve topuklarım yerden kalkar. Kalabalığın içinden çekilirim ve tuvalete giden koridorda Jimmy Choos ayakkabılarımın üzerine bırakılırım.

Kash'e bağırarak için dönersem, elini boğazıma dolayarak beni duvara itiyor. "Lanet olsun, Eve," diye yüzüme bağırıyor.

"Böldüğüm için özür dilerim. Onu sikmek mi istedin?" diye soruyorum, nefes nefese.

Sert bakışları benimkini arar, ben de dudaklarına bakarım, dudaklarımı yalarım. Siktir, çok azdım. O sürtüğün önünde beni sikmesini istiyorum.

Ona, onun sahip olduğunu gösterirken, onun kaçırdığını göster.

Ellerim gömleğini kavrar ve onu kendime doğru çekerim, vücudunun üstümde olmasını isterim.

O bana eğilir ve beni öpmek ister, ama Colton yanımıza gelir. "Tyson ikinizi ofisinde görmek istiyor."

"Siktir," diye tıslar Kashton, boynumdan elini çeker. Elimi tutar, beni koridordan çekip asansöre doğru sürükler.

Tyson'ın sözümü kesmesi beni daha da kızdırıyor. Şu anda nefret dolu bir seks yapmaya ihtiyacım var. O bana sadece beni istediğini kanıtlarken, beni yerime oturt. Bir kadının bunu istemek çok mu fazla?

KASHTON

Onu Ty'ın ofisine çekip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Otur," diye emrediyorum, onu bir sandalyeye yönlendiriyorum, o da homurdanıyor ama oturuyor. oturdu.

Alex ona gülümser, o da ona ölümcül bir bakış atar. Alex Şu anda onunla uğraşmak istemiyor. Kız sinirli ve bir çıkış noktası arıyor. Eğer Alex'in yüzünü kullanmaya karar verirse, onu durdurmayacağım.

Tyson masasının arkasında duruyor, kolları sıyrılmış ve elleri takım elbisesinin ceplerine sokulmuş. Çocuklarını nasıl cezalandıracağına karar vermeye çalışan bir baba gibi görünüyor. "Ben de Sin'in en büyük sorunun olacağını düşünüyordum." Diye iç geçirir. "Sonra siz ikiniz ortaya çıktınız." Ellerini beline koyar ve Eve'e sert bir bakış atar. "O da neydi öyle?"

"Tyson..."

"O cinayet, adam kaçırma ve seks ticareti suçlarından aranıyor." Beni keserek sözümü kesiyor. "Liste uzayıp gidiyor."

"İkimiz de onun yapmadığını biliyoruz." diye tartışıyorum. Karımın az önce yarattığı olaydan dolayı ona kızgın olabilirim, ama onu savunacağım.

"Onlar bunu bilmiyor." Ty, Colton'a bakar ve "Finn ve Jenks nerede lan?" diye sorar.

"Kızlarla birlikte," diye cevaplar Colt. "Polis raporu düzenlenmemesi için."

Kapı açılır ve karımı cinayetle suçlamak isteyen dedektifin odaya girdiğini görürüm, arkasından da polis üniforması giymiş genç bir adam gelir.

Siktir bu gece.

"Ne tesadüf!" Dedektif Haynes durur ve Eve'i görür. "Memur Anders, bu kadını gözaltına alın."

"Memnuniyetle," der genç adam, görev kemerinden kelepçeleri çıkarır.

Alex ve Colton ikisi de ayağa kalkar, ama ben daha hızlıyım. Cep bıçağımı çıkarır ve açarım. Dedektife doğru adım atarak, bıçağı onun uyluk kısmına sapına kadar saplarım ve onu inlemeye zorlarım. "Lanet olsun."

Diğeri silahını çıkarır ve bana doğrultur. Odadaki diğer herkes de aynısını yapar, ama onların silahları genç polise doğrultulmuştur.

"Eşime dokunursa, boynunu keserim. Anladın mı?"

Yutkunur, geniş gözleri, gözümün ucuyla gördüğüm, kapının yanında durup silahını bana doğrultmuş olan serseri çocuğa kayar. Dedektif homurdanır, "O bir katil."

Bunu inkar etmiyorum, bıçağı biraz daha çeviriyorum. "Ona dokunursa seni öldüreceğim."

Dişlerini göstererek nefes almaya çalışır. "Geri çekil," der çocuğa.

"Ama..."

"Silahını indir!" diye bağırır ve polis silahını kaldırır.

Diğerleri ise her ihtimale karşı silahlarını ona doğrultmuş durumda.

"Gidin." Emri Tyson verir ve ben dedektifin bacağından bıçağımı çekip çıkarırım, bu da onun inlemesine neden olur. Adamı öldürecek kadar derin bir yara değildir, ama dikiş atılması gerekecektir.

"Tyson..."

"Önemli bir toplantının ortasındayız. Defol git. Bir dahaki sefere kulübüme girmeden önce beni arayıp haber ver." Çocuğa sert bir bakış atar. "Ve bir daha buraya üniforma giyerek gelme."

Dedektif omuzlarını dikleştirir ve ben ona gülümserim, cebimdeki kanlı bıçağı çıkarıp beyaz gömleğinin üzerinde gezdirerek temizlerim.

O dönüp topallayarak çıkar, güvenlik görevlisi kapıyı arkasında çarparak kapatır. Bıçağı kapatıp karıma dönerim. O koltuğunda oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki ben yanlış bir şey yapmışım gibi yüzünde nefret dolu bir ifadeyle bana bakıyor.

"Evli misin?" Alex gülüyor, gözleri ikimizin yüzüklerine takılıyor. O adamı Hooke'a tuzak kurduğunda yüzüğü takmıyordu. "Tebrikler dostum," diye ekliyor, silahını kaldırırken.

"Teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde. "Harika bir şey. Sen de denemelisin."

Sarkazmıma kaşlarını kaldırdı. Öyle sinirli ki, neredeyse buhar çıkıyor.

"Görüyorum." Kahkahası daha da yükselir.

"Siz ikiniz..."

"Merak etme, Ty. Bir süre geri dönmeyeceğiz. Karımı ev hapsine alıyorum."

Eve, onu tek bir yerde tutamayacakmışım gibi homurdanıyor. Bodrumumdaki tasma ve zincir bunun aksini kanıtlıyor.

"Sizi otoparkta beklediğinden eminim. Takviye kuvvetleri çağırmıştır. Muhtemelen sizi durdurup onu tutuklamak için yol barikatı kurmuştur," diyor Tyson. "Benim arabamı alabilirsiniz. Lake beni almaya gelir, yarın da ben alırım."

"Anahtarlarını ver." Elimi karıma uzatıyorum ve o, elim tam önünde olmasına rağmen çantasını karıştırıp anahtarları bana atıyor. Buradan çıktığımızda kemerimle kışına vurmam için sessizce yalvarıyor.

Eğilip yerden anahtarlarını alıp Colton'a veriyorum. "Onun arabasını sür." Sonra Alex'e dönüp ona benimkini veriyorum. "Benim motosikletimi sür. Onları oyala."

"Ne demek?" Alex açıklığa kavuşturmak için sorar.

"Onları yavaşlat. Hızlandır. Takip etmemeleri için onları bizden uzak tutacak her şeyi yap. Kaza yapman ya da tutuklanman umurumda değil. Tıbbi masraflarını öderim ya da kefaletini öderim."

"Anladım." Alex başını sallar ve Colton sadece gülümser.

Karımın elini tutup koltuğundan çekerek ofisten çıkıyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyoruz.

Tyson'ın arabasına binip oradan sorunsuz bir şekilde ayrılabiliriz. Otuz dakika sonra motele varıyorum. Karım arabadan iniyor, kapıyı çarpıyor ve 111 numaralı odaya giriyor.

Çok daha yavaş çıkıp, arkadaşların bir sorun yaşayıp yaşamadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum, ama hiçbir mesaj ya da cevapsız arama yok. Bu beni daha da tedirgin ediyor. Neden bizi takip etmedi?

İşte bu yüzden bizi onun evine ya da benim evime götürmedim. Orada bizi bekliyor olabileceğini düşündüm.

Motel odasına girdiğimde onu bankta otururken buluyorum. Onun önüne geçiyorum, kışımı televizyonun bulunduğu şifonyerin üzerine koyup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu gece olanları anlatmak ister misin?"

Güzel yeşil gözleri bana dik dik bakıyor. "Seni sikmek isteyen bir orospuya vurduğum için bana kızman ikiyüzlülük, ama bana dokunacak bir adamı bıçaklaman da öyle."

Onun mantığına gülmek istiyorum ama bunun yerine bariz olanı açıklıyorum. "Birincisi, senden başka kimseyle yatmayacağım. İkincisi, o seni tutuklayacaktı. Üçüncüsü, ben öncelikle bu gece Blackout'a gitmenden bahsediyordum."

Gözlerini kaçırıyor. "Bir içki içmek istedim."

"Saçmalık," diyorum ve o homurdanıyor. Sessiz kalınca ekliyorum, "Adam beni aradı..."

O sert bir kahkaha atarak ayağa kalktı. "Biliyordum lan ."

"Eve..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Kapıya doğru yürür.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye bağırırım, komodinden iterek.

"Bara..."

Onu durdurmak için kolunu tutarım.

"Hayır, gitmiyorsun."

"Bırak beni," diye homurdanarak beni itmeye çalışır.

Onu yatağa itiyorum, o da beni tekmelemeye çalışıyor, ama ben onun bacağını itip, kolunu yakalayıp, onu yüzüstü çeviriyorum. Her iki kolunu da tutup arkasına bağlayıp sabitliyorum. "Ne sorun var lan?" diye soruyorum.

Adam bana anlattı ama ben onun bana açılmasını istiyorum. Hayatının diğer kısımlarını bana anlatıyor, neden bunu anlatmasın? Adam onun için bir şey ifade ediyor muydu? Adam, onun hatırlamadığını söyledi ama belki ona yalan söylemiştir. Belki bunun Adam için bir anlamı olduğunu düşünmüştür ve Adam bunun bir anlamı olmadığını açıkladığında incinmiştir.

Benim tutuşum altında yumuşuyor, ama ben buna kanmıyorum. Bunun yerine, onu yerinde tutuyorum. Eğer bırakırsam, bana vurmaya veya tekmelemeye çalışacaktır. Daha da kötüsü, üzerinde silah olup olmadığını kontrol etmedim. Bildiğim kadarıyla göğsüne bir silah bağlamış olabilir. Bu gece vurulmak istemiyorum.

Vücuduna eğiliyorum. "Eve..."

Ayağa kalkar ve başının arkasını yüzüme çarpar. Onu bırakırım ve bir anlığına görüşüm kaybolduğu için geriye doğru sendelerim. Burnuna ne kadar hafif vurursan vur, her zaman gözlerin yaşarır.

"Siktir," diye inleyerek, kanıyor mu diye bakmak için elimi üzerine koydum.

Kapının çarpma sesi, onun bara gittiğini gösteriyor, çünkü Tyson'ın araba anahtarları cebimde. Otostop yapabilir tabii, ama ona yol vermeyi teklif eden şanssız piçlere karşı ona bahis oynardım.

O lanet olası piçin uyluğuna bıraktığı uyuşturucunun etkisini hâlâ hissediyor. Daha sonra onu sikerek bu etkiden kurtarmam gerekecek. Amını ve kıcını sıkıca bağlayıp doldurmak, tavrını çabucak değiştirmeli.

Onu takip etmiyorum. Bunun yerine, banyoya gidip lavaboyu açıyorum, bir havlu alıp ıslatıyorum ve yüzüme tutuyorum. Yukarı bakarak havluyu çıkarıp aynaya bakıyorum ve kanamadığına şaşıyorum. Bana olabildiğince sert vurmamış.

Aferin sana, melek.

Gülümserim, suyu kapatır ve havluyu lavaboya atarım. Kızım oynamak istiyor. Onunla oynayacağımdan emin olabilirsiniz.

Odanın dışına çıkıp Tyson'ın bagajına gidip onu açıyorum. "Bingo." Kendi kendime gülümsüyorum, elimi uzatıp çantayı alıyorum. Bir Lord'un her zaman gerekli eşyaları yanında taşıdığına güvenebilirsiniz.

bir Lord'un her zaman gerekli eşyaları yanında taşıdığına güvenebilirsiniz.

Bagajı kapatıp motel odasına geri dönüyorum. Cep telefonumu çıkarıp müziğimi açıyorum. Birkaç saniye sonra, Papa Roach'un "Even If It Kills Me" şarkısı küçük odayı dolduruyor.

Çantayı yatağa atıp fermuarını açtım. Kızım geri döndüğünde onunla oynamaya hazır olacağım.

SEVENTY

EVERETT

"Bir kova buz alabilir miyim?" diye soruyorum, Bush'un "Comedown" şarkısı eski hoparlörlerden çalarken bara oturuyorum.

Barmen bana tuhaf bir şekilde bakar ve ben gözlerimi devirmek isterim. İhtiyacın olduğunda Missy nerede? Muhtemelen dün gece Adam'ın evinde yüzüne yumruk yedikten sonra hala baygın yatıyordur.

"Tabii." Sonunda başını sallar ve ben de çantamdan para çıkarmak için uzanırım ama parayı motel odasında bıraktığımı fark ederim.

"Siktir," diye tıslıyorum. Gidip alabilirdim ama almamaya karar veriyorum. O motel odasına geri adım attığım anda beni boğazlayacaktır.

Şaka ona geri döndü. Sabırsızlıkla bekliyorum. Ne kadar uzun süre kaynarsa, o kadar sinirlenecek.

Bir şeye ihtiyacım var ama ne olduğunu bilmiyorum. Kendimi kaybolmuş ve kafası karışmış hissediyorum. Beni canlı hissettirmesi için ona ihtiyacım var. Başka biri gibi hissetmek için.

"Her şey yolunda mı tatlım?" yanımdaki adam viskisini yudumlarken soruyor.

"Evet." Diye iç çekiyorum. "Hayır. Cüzdanımı unuttum." Sağ elimi kaldırıyorum. "Elimi buza batırmam lazım." Şişmeye başladı. Parmak eklemlerim morarmış.

Adam kaşlarını çatarak elime bakar. "Durumun pek iyi görünmüyor." Diğer elimle elimi kavrarım ve adam barmene işaret eder. "Neye ihtiyacı varsa

bu gece benden."

"Oh, ben yapamam..."

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

Göz kırpar. "Teşekkürler," mırıldanırım.

Barmen bana bir kova buz getirir ve ben yumruğumu içine sokar, donmuş suya nefesimi vererek tıslarım.

"Ne oldu?" Bar taburesini bana yaklaştırır.

İşte bu yüzden bir kadın asla bir erkeğin kendisine bir şey almasına izin vermemelidir. Hemen karşılığında bir şey ister. Sadece zamanınız olsa bile. Size bir borcunuz olduğunu düşünür.

Ama borçlu değilsin.

"Kocamla kavga ettim." Diğer elimi kaldırıp ona alyansımı gösteririm.

"Oh." Gözleri büyüklüğüne şaşırarak açılır. "Bu... güzelmiş." Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle. Bir anlamı yok ama."

"Kavga etmek elini nasıl incitti?" diye daha fazla araştırıyor. Gerçekten ilgilendiği için değil. Sadece benim konuşmaya devam etmemi istiyor. Onunla konuşuyorsam, başkasıyla konuşmuyorum.

"Ona vurmak istedim ama ıskaladım. Onun yerine duvara vurdum."

Gözleri yüzümde, boynumda ve elbisenin açık bıraktığı göğsümde dolaştıktan sonra uyluklarıma indi. "Eh, çok daha kötü olabilirdi."

"Yani?" Ne demek istediğini biliyorum, ama bunu onun ağzından duymak istiyorum. Bu bana onu bıçaklamak için bir neden verir.

"Bir erkeğe vuran bir kadın, onun karşılık vermemesini bekleyemez," diye cevaplıyor. "Biz de kendimizi korumak zorundayız."

Onun gibi bir adam, her türlü istismarı haklı çıkarmak için her şeyi söyler. "Sanırım öyle." Gözlerimi bacaklarıma indirip elimi buz kovaşından çekip karnıma koyuyorum.

Şu anda erkeklerden daha iyi olduğumu söylemiyorum. Bu gece Kashton'a biraz fazla mı sert davrandım? Evet. Sadece yalnız kalmak istedim. Biraz zamana ihtiyacım vardı ve kimse bana bunu vermiyordu.

Ama o benim için geldi. Benim hep istediğim buydu. Birinin beni önemsemiği için gelmesi, ve Kashton her zaman öyle yapıyor.

"Buz için teşekkürler. Gitmeliyim." Bar taburesinden kalkıyorum.

"Üzgünsün. Bu gece yalnız kalmamalısın."

İnanılmaz. Ama şaşırmadım. Bu bar tecavüzcüler ve insan kaçakçılığıyla ünlü. İstatistiklere göre genellikle kurbanın tanıdığı biri oluyor. Bir aile üyesi veya aileye yakın biri. Güvenini kazanıyorlar ve istediği noktaya geldiğini düşündüklerinde sana saldırıyorlar. Seni tanımaya zahmet etmeyenler çok az. Tek gördükleri kolay bir hedef ve hızlı para.

Dollhouse tüm kuralların istisnasıdır. Genellikle, kaçırılıp satıldığınızda, insan tacirleri sizi ülke dışına çıkarmak ister. Ama Dollhouse, eğitilecek kişileri getirenlere yüksek ücret öder. Adınızı veya nereli olduğunuzu sormazlar çünkü eski hayatınızı tamamen silip süpürürler. Bir numara haline gelirsiniz ve başkalarının teklif verebileceği bir uygulamada görünürsünüz.

Sonra en yüksek teklifi verene satılırsın, yıkanırsın ve uçağa bindirilirsin. Ondan sonra, umut kalmaz. O zamana kadar, artık eskisi gibi biri değilsindir. Sadece soyulup kullanılacak bir oyuncak bebeksin.

"Yan tarafta bir motel odam var." Ona utangaç bir gülümseme atıyorum. "Tabii... eğer benimle gelmek istersen."

"Çok isterim." Ayağa kalkar ve göğsümde mutluluk kabarcıkları oluşur. Belki de ihtiyacım olan şey budur.

Park yerinden beni takip eder ve odanın önünde park etmiş, BLAKOUT plakalı siyah Bentley'i fark eder. "Senin araban mı?"

"Evet," yalan söylüyorum.

"Büyük bir kaya ve güzel bir araba... sana iyi bakıyor olmalı."

O arkamda olduğu için gözlerimi deviriyorum. Çoğu erkek, bir kadının kendini geçindiremeyeceğine inanır. Kapıya yaklaşıp, kolu çeviriyorum ve kapıyı tamamen açmadan önce ona dönüp bakıyorum. "Her zaman değil."

Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına itti. Bu basit dokunuş tüylerimi diken diken etti. "Eh, ben de bunun için buradayım."

Bu adam beni başından savabileceğini sanıyor. Kadınlar, erkeklerin işe yaramaz penislerine duydukları güvenin yarısı kadar kendilerine güveniyor olsalardı, dünyayı biz yönetiyor olurduk. Durdurulamaz olurduk, yemin ederim.

Dönüp kapıyı iterek içeri giriyorum. Oda, ayrıldığımdaki gibi görünüyor, ancak kocam ortalıkta yok. Komodinin yanında, daha önce burada olmayan siyah bir çanta var, ama hepsi bu kadar.

Televizyonun yanındaki komodinin üzerinde duran cep telefonundan Thirty Seconds To Mars'ın "The Kill (Bury Me)" şarkısı çalıyor, bu yüzden çok uzağa gitmediğini biliyorum. Telefonunu asla geride bırakmaz. Belki banyodadır.

Adama dönüyorum. "Acaba..."

Elini boğazıma doladı, beni yerden kaldırdı ve sırtımı yatağa çarptı, nefesimi kesti.

"Eminim sert seviyorsundur." Bana şeytani bir gülümseme atıyor.

Hiç bilmiyorsun dostum.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve bu onu dizlerinden biraz kaldırıyor ama onun altından çıkmam için yeterli değil.

Gülüyor. "Kızgın sürtük."

Gözlerini oymak için uzanıyorum ama kolu benimkinden daha uzun olduğu için yüzüne ulaşamıyorum. Bunun yerine, takım elbisesinin ceketini ve düğmelerini yakalıyorum. Ulaşabildiğim her şeyi.

Serbest eliyle elbiseni omzumdan çekip sütyenimi ortaya çıkarır ve altında çıplak olmadığım için kaşlarını çatır.

Lanet olası piç. Kashton nerede?

Boynumu gererek boğazımdaki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Yumruklarımın göğsüne vuruyorum, o da gülerken beni bırakıyor.

Nefes almaya çalıştığımda boğazım yanıyor. Üzerimden kalkıp yatağın ucuna geçiyor. Kemerini çözüyor ve pantolonunun fermuarını açıyor. Bu fırsatı değerlendirip karnımın üstüne dönüyor ve komodinin üzerindeki lambayı almaya uzanıyorum. O da benim ayak bileğimi tutup beni yatağın ucuna çekiyor. Tekrar sırt üstü dönüp lambayı onun yüzüne vuruyorum ve lamba kırılıyor.

"Siktir," diye geriye doğru sendeliyor.

Topuğumu göğsüne vurarak onu şifonyere ve televizyona doğru itiyorum, televizyon yere düşüyor. O da televizyonun üzerine takılıp, sendeleyerek, yönünü şaşırılmış bir şekilde etrafta dolanıyor.

Elimi uzatıp, onun durumundan yararlanarak, kemerini pantolonundan çekiştiriyorum, çünkü kemeri çözülmüş durumda. Sirtına atlayıp, kemeri arkadan boynuna doluyorum ve elimden geldiğince sıkı çekiyorum.

Çırpınarak beni aynalı duvara çarptıktan sonra köşeye itti, keskin kenar derimi ısırınca dişlerimi gıcırdatmaya başladım.

Elleri çılgınca arkasına uzanıp beni yakalamaya çalışır, ama tek yapabildiği ara sıra saçlarımdan birkaç teli koparmak ve saç derimden parçalar koparmaktır.

"Boğulmak nasıl bir his, piç kurusu?" diyorum, sağ elim ne kadar acısın da bırakmıyorum.

Bacakları pes eder ve dizlerinin üzerine çöker, ama ben hala canım pahasına ona tutunuyorum. Eğer bırakırsam, ölürüm. Bir daha ona üstünlük sağlayamam ve üzerimde silah ya da bıçak yok. Her şey buraya kadar.

Kapı açılır açılmaz yüzüstü yere düşer. Kashton içeri girer ve durur.

"Nihayet. Nerelerdeydin lan?" diye bağırırım.

KASHTON

"Ne..." Park yerinin karşısındaki bara bakıp sonra tekrar ona dönüyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yatak dağınık, televizyon kırılmış ve yerde duruyor.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Titrek bacaklarıyla ayağa kalkar ve şifonyere yaslanır, nefesini toparlamaya çalışırken salya kaplı çenesini elinin tersiyle siler.

Elbisesi beline kadar sıyrılmış, onu uyluklarına kadar indirip omuz askısını düzeltiyor.

"Şu anda ciddi misin?" diye soruyorum, ölü adama bakarak. En azından öldüğünü umuyorum. Ses çıkaracak mı diye onu tekmeliyorum, ama ses çıkmıyor.

"Bana asıldı." Omuzlarını silkiyor. "Sonra bana saldırdı."

Crunch barımı, onun eli için aldığım buz kovasıyla birlikte şifonyerin üzerine koydum.

Eve gülmeye başladı. "Sen çikolata alırken ben neredeyse ölüyordum?" Kaşlarını kaldırdı. "Adetin mi başlıyor, Kash?"

Onu boğmak istiyorum, ama gizemli adam benden önce davranmış gibi görünüyor, çünkü boynu kızarmış ve tahriş olmuş. Önüne geçip kışını komodinin üzerine dayadım ve o da kaskatı kesildi. "Sen delisin," dedim, yüzünü avuçlarımla kavrayarak.

Dudaklarını yalar. "Evet, ama benimle tanıştığında bunu biliyordun."

"Biliyordum." Parmak eklemlerimi boğazında gezdiririm ve o eğilir.

O nefesini sakinleştirmeye çalışırken, hassas cildindeki kızarıklığı daha iyi görebilmek için başını geriye doğru eğiyorum.

"Ve sen hala beni seviyorsun," diye ekledi.

"Evet," diye onaylıyorum ve o başını eğip bakışlarımla buluşuyor.

"Elin nasıl?"

Yeşil gözleri benimkilerle buluşur ve gözlerinde bir meydan okuma vardır. "Burnun nasıl?"

"Kırık değil," diye cevap veriyorum.

"Benimki de." Ellerini kalçalarıma koyar ve beni kendine doğru çeker.

"Ne yaptığını biliyorum," diyorum ona.

Dolgun dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirir. "Ne yapıyorum?" Kahretsin, bu kadına takıntılıyım. O, hayatımda istediğim her şey.

istediğim her şey. Onu tüketmek istiyorum. Onu yutmak istiyorum. "Cezandan kurtulamazsın."

Sağ bacağını kaldırıp kalçama doladı ve ben de elimi indirip elbisesini yukarı kaydırarak uyluğunu kavradım. "Bütün gece bunu bekledim."

Dudakları benimkilere yaklaşıyor ve ben başımı boynuna doğru çeviriyorum. Parmaklarım yumuşak tenine gömülürken, dudaklarım onun hızla atan nabzını şefkatle öpüyor. Oda onun nefes nefese kalışıyla doluyor ve elleri gömleğimi kavırıyor. "Kash, lütfen."

"Ne istiyorsun, meleğim?" diye soruyorum, ne istediğini zaten bildiğim ve ona vermeyeceğim halde.

"Beni sik." Beni yatağa doğru çekmeye çalışıyor.

Eğilip elbisesinin eteğini tutup başının üzerinden çekip atıyorum. İç çamaşırlarını çıkarmamı beklemiyor bile. Onları odanın diğer ucuna fırlatıp bana doğru geri adım atıyor.

"Yatağa uzan," diye emrediyorum.

Bir adım geri çekilir, gergin bir şekilde dudaklarını yalar.

"Şimdi. Eve," diye emrediyorum, o ise öylece duruyor. Beş dakika önce sahip olduğu azıcık özgüven de artık yok olmuş. "Karnın üstüne yat, başın yatağın ayak ucunda olsun."

Dönerek, yatağa sürünür ve pozisyonunu alır. Ben de bankı kenara itip ayak ucuna doğru yürürüm. Bileklerini her köşeye sabitlerim, Blackout'ta kadına vurduğu eline dikkat ederek.

Yastığı kalçalarının altına sıkıştırarak kıcını ve amını havaya kaldırıyorum, sonra her iki ayak bileğini de başlığın köşelerine bağlıyorum. O bara koştuğunda, Tyson'ın çantasından bulduğum ipi çıkardım ve onu geri döndüğünde ona ne yapacağımı bilerek, ipi yatağın her köşesine bağladım.

O iplerle boğuşurken, ben yatağın ayak ucuna geliyorum. Çömelip, yüzündeki saçları elime alıp, konuşurken gözlerine bakabilmek için başını kaldırıyorum. "Sana ne yapmamı istersin, melek?"

"Benimle oyna," diye yalvarır. "Lütfen." Bağları çeker. "Bu geceki davranışlarından sonra bunu hak ettiğini düşünüyor musun?" diye soruyorum.

Alt dudağını ısırır ve gözlerini kapatır.

"Cevap ver." Yumruğumdaki saçını çekerim, o da inler.

"Hayır." Düzensiz bir nefes alır.

"Hayır," diye onaylayarak, başını kenardan sarkıtacak şekilde bıraktım. Kemerimi çözdüm ve halkalarından çıkardım. İkiye katlayarak, "Say," diye emrettim, sonra kıcına vurdum.

O çığlık atar, vücudu gerilir ve onu tutan ipleri çeker. "Bir." Burnunu çeker.

Vur.

"İ-ki," diye kekeledi.

Vur.

Nefes nefese, vücudu titriyor ve ben yuvarlak kışındaki kırmızı izlere gülümsüyorum. "Üç," diye sayıyor, hıçkırarak.

Vururum. Onun üst baldırlarına vururum.

"D-dört." Kalçalarının altındaki yastığı sıkıca kavrar.

"Yarın vücudun ağrıyacak, Eve. Bunu unutma. Her hareketinde, burada kontrolün bende olduğunu bilmeni istiyorum. Sen benim karımsın ve ne yapacağını, nereye gideceğini ben kontrol ediyorum. Anladın mı?" Bu gece tutuklanabilirdi. Ya Blackout'a o anda gitmemiş olsaydım? Yine de kavgaya karışır mıydı? Sanırım evet. Kızım bela aramaya çıkmıştı.

Vur. Uyluklarına bir kez daha vuruyorum ve o yüzünü yatağın ucuna gömüyor.

"Beş." Ağlayarak söylüyor.

Gözlerim terle kaplı vücudunu hayranlıkla izliyor, kemerimin bıraktığı taze, parlak kırmızı izleri seviyorum. Bunu her gece yapmalıyım. Benim olmadan şehre çıkmaya kalkışırsa diye. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. Onun kocası olduğumu. Onu koruduğumu ve ona ait olduğunu.

Her iki ayak bileğini de çözüyorum ve o, sıradaki adımın ellerini çözmek olduğunu düşünerek kollarını çekiyor. "Bacaklarını altına çek," emrediyorum ve kalçalarının altındaki yastığı çekip alıyorum. "Kıçını ve amını havaya kaldır da görebileyim."

Yeni pozisyona geçerken acı içinde bir çığlık atıyor. Yeni oluşmuş derisinin gerildiğini bilerek gülümsüyorum.

Fermuarımı açıp sertleşmiş penisimi dışarı çıkarırım ve yatağa uzanırım, dizlerimle bacaklarını daha da açarak yavaşça içine girerim. Beni dışarıda tutmaya çalışmasını seviyorum.

Sırtına eğilip, "Ağzını aç" diye emrediyorum. Kemerimi dişlerinin arkasına sokup, onu ısırmaya zorluyorum. Sonra kemeri başının etrafına dolayıp, deriyi tokaya geçirip sıkıca çekiyorum. Fazla kısmı elimle tutup, başını yerinde tutuyorum.

Diğeri titrek bacaklarının arasına kayıyor ve amını okşuyor. "Sırılsıklamsın, melek. Kıçına şaplak atılması seni tahrik etmiş. Bilmesem, bilerek yaptığını söyledim."

Kemerin etrafında mırıldanıyor ve ben içimden gülümsüyorum. Sikimi dışarı çıkarıyorum, aşağıya bakıyorum ve onun sıkı amcığın girip kaybolmasını izliyorum.

İnliyorum. "Siktir, Eve." Nefesim kesiliyor ve geri çekiliyorum, sonra tekrar ileri atılıyorum. Sırtı daha da kavisleniyor ve kemeri çekerek başını geriye doğru zorluyorum. "Boşalma," diye homurdanıyorum. "Bu benimle ilgili. Seninle değil."

Kızım cezalandırılmak için yaramazlık yapıyor. Benim çok ileri gitmeyeceğimi biliyor. Mesele ona zarar vermek değil. Onu kontrol etmek. Serbest elimle kemerimin bıraktığı izlerin birinin üzerine kışına tokat atıyorum ve o da karşılık olarak amını bana sıkıca sarıyor. Tekrar yapıyorum ve o da ağzındaki kemerin etrafında çığlık atıyor. "Çok iyi gidiyorsun, melek," diyorum ona. "İyi bir fahişe gibi sikimi alıyorsun." Çıkarıp ileri itiyorum. "Amın beni emdiğini hissediyor musun?" Tekrar yapıyorum. "Bana ihtiyacın var, melek." Kışına tekrar vuruyorum ve o kontrolsüzce titremeye başlıyor. "Boşalma sakın. Boşalırsan, bacaklarını bağlayıp kışına tekrar kemerimi vururum."

Ben nefes nefeseyim, o ağlıyor. Hızımı artırıyorum, bir elim kemeri tutarken diğer elimle kışını kavrayarak amına sertçe girip çıkıyorum. Gözlerim kayıyor ve kaygan sikimin onu sikmesini izliyorum.

Kot pantolonumu çekip, düğmelerini ilikledikten sonra kemerimi kemer deliklerine geçiriyorum. Yukarı bakınca, lavabonun önünde durmuş, telefonuna bakarken, kışı ve uylukları az önce ona yaptıklarımın dolaylı kızarmış, amından spermim damlıyor. O orgazm olmadı. Daha sonra bunun için bana yalvarmasını sağlayacağım.

Kızım hep böyle yapar. Bana bilmek istediğim şeyi söylemekten kaçınır. Ona Adam'ı sordum, o da konuşmadan kaçmak için kafasını yüzüme çarptı. Bilmem gereken tek bir şey var. "Onu seviyor musun?"

"Ne?"

Arkasına yaklaşıp onu bana doğru çeviriyorum, nefes alış hızlanıyor. Tüm dikkatini bana vermesi için elinden telefonunu alıp tezgahın üzerine koyuyorum.

Kızarmış yüzünü elimle tutup gözlerini gözlerime bakmaya zorladım. "Onu seviyor musun?" diye tekrarladım.

"Kimi?" diye sordu, gergin bir şekilde yutkundu.

Sevip sevmemesi önemli değil, o benim. Sin'in bir keresinde bana söylediği gibi, karısı için kardeşini bile öldürür. Benimki onu benden almaya çalışırsa ben de aynısını yaparım. "Adam."

Bu onun dikkatini çeker. "Hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun?" Gözleri benimkileri arar.

Onu bırakıp geri çekilirim, bankı yatağın ayak ucuna iterim ve üzerine otururum. "Beni aradı ve senin üzgün olduğunu söyledi, ben de seninle konuşmaya çalıştım ama sen beni tamamen dışladın. Onu görmeye zaman ayırdın ama benimle bunun hakkında konuşmak istemiyorsun. Bir şeyler olmalı, Eve."

"Hiçbir şey yok. Ben..." Başını eğip iç çeker. "Onunla yattığımı hatırlamıyorum." Kirpiklerinin arasından bana bakıp burnunu çeker. "Evan'dan sonra..." Gözlerini kaçırır. "Her şey hafızama geri gelmeye başladı. Ama Adam bana fotoğrafı gösterdikten sonra bile, hala hatırlamıyorum."

"Fotoğraf mı?" diye soruyorum. Ne demek istiyor bu?

Eve şifonyere doğru yürür ve çantasını açar. Bir fotoğraf çıkarır ve bana uzatır.

"Adam mı verdi bunu?" diye soruyorum, resme bakarak. Çenem sıkışıyor. Ne oluyor lan? Bana bunun olduğunu söylememişti.

"Evet. Haidyn'in ona verdiğini söyledi."

"Haidyn bunu gördü mü?" Ayağa fırladım. "Ne zaman?"

"Evet," diye cevapladı yumuşak bir sesle. "Isabella ve şantajla ilgili bir şey. Ama Haidyn bunun ben olduğumu bilmiyordu. Muhtemelen hala bilmiyor."

Elimi yüzüme götürüp resmi yüzüstü olarak komodinin üzerine attım.

"Üzgünüm." O burnunu çeker, ben de ona dönerim. Gözyaşlarıyla dolu gözleri, şimdi oturduğu bankta benimkilere bakar. "Çok üzgünüm, Kash."

Onun önünde diz çöküp ellerini ellerime aldım. "Bu senin suçun değil, Eve." Adam'la yattığı için ya da onun bunun lanet olası bir fotoğrafına sahip olduğu için mutlu değilim, ama onu bulmadan önce yaptıkları için onu suçlamıyorum. En çok nefret ettiğim şey, kardeşimin onun hayatının son dört yılını elinde tutmuş olması. Adam'ı bulmaya çalışsaydım, o beni ona götürürdü. Bunun yerine zamanımı boşa harcadım.

"Anlamıyor musun? Adam'la yattığımı hatırlamıyorsam, muhtemelen hatırlamadığım başkaları da vardır." Alt dudağı titremeye başlar. "Seks yapmamak için çok uğraştım... Dollhouse'dan sonra... vücudum..." Omuzları titrer. "Sen gelene kadar hiç istememiştim. Isabella'da o gece... beni o Lord'dan kurtardın. Kendimi ve sevdiğim şeyleri daha iyi hissetmemi sağladın. Fahişe olmak istemedim... Seninle yattığım tek erkek olmanı istiyorum. Çok üzgünüm..."

"Angel." İç çekiyorum, kalkıp onu kucağıma alıyorum ve bankta oturuyorum. "Sen değilsin..."

"Sen benim sevdiğim kişisin," diye sözümü keser, gözyaşları yavaşça yanaklarından süzülür. "Söz veriyorum. Sensin, Kashton. Hep sen oldun..."

"Sorun yok, Eve." Onu göğsüme sıkıca sarıp, vicdanını rahatlatmaya çalışıyorum.

"Ve bu gece. O kadın tuvalette arkadaşlarıyla seninle yatıp seni hamile bırakmaktan bahsediyordu..."

"Bu asla olmayacak."

"Bu bana sana veremediğim şeyi hatırlattı."

Bunu ne kadar süre kendine yükleyecek? Hayatının geri kalanında mı? Muhtemelen. Ama anlıyorum, bu onun en büyük korkusu. Ve korkularımız zihnimizin derinliklerine yerleşir. Bu yüzden ne zaman aklına gelse, ona endişelenecek bir şey olmadığını hatırlatacağım.

SEVENTY-ONE

EVERETT

Tyson'ın Bentley'inin yolcu koltuğunda oturmuş, kocamın Crunch barını yiyorum, o da bizi şehre götürüyor. Kashton'ın kemerini ne kadar sert vurduğunu kığım ve uyluklarım haykırıyor. Bayılıyorum. Patlamam için bu cezayı hak ettim. Geçmişim için. Kendime izin verdiğim kişi için. Beni yerime oturtması gerekiyordu. Bana kimin patron olduğunu göstermesi gerekiyordu.

"Mezarlığa uğrayabilir miyiz?" Sessizliği bozuyorum. Radyoyu bile açmamış, bu hiç ona göre değil. Adam ve benim için endişeleniyor ve onun kafasında şüphe uyandırdığım için kendimden nefret ediyorum. Çoğu gün Adam'a tahammül edemiyorum. Onunla yattığım gerçeği midemi bulandırıyor. O asla Kashton'ın benim için olduğu kişi olamaz.

"Tabii ki," diye cevaplar, elimi kendi elinin üzerine koyarak.

Crunch bar'dan bir parça koparıp, yemesi için yüzünün önüne tutuyorum.

Sonra eğilip, ayrılmadan önce motelin yanındaki bardan barmenle pazarlık ederek aldığım viski şişesini aldım. Başta pek vermek istememişti ama ona yüzlük banknotlardan bir deste attım ve fikrini değiştirdi. İçki içmem gerekiyordu ama likör dükkanları gece için çoktan kapanmıştı.

Bana bir bakış attı ve sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Ne?" diye soruyorum, elimi onunkinden çekerek. Bu lanet ilacın vücudumdan atılmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Ruh halimdeki değişimlerden ben bile bıktım.

"Hiçbir şey." Başını salladı.

"Yalan söylüyorsun. Bir şey var. Çıkar ağzından."

Sessiz kalıyor ama şişeye bir kez daha bakıyor.

"Bana alkolik mi diyorsun?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"İkimiz de biliyoruz ki, kurucu olmasaydın alkol zehirlenmesinden ölmüş olurdun."

"Kurucu olmasaydım, içmeye başlamadan çok önce ölmüş olurdum," derim, o otoyolda sürerken pencereden dışarı bakarak. Dollhouse'un vücuduma enjekte ettiği ilaçlar bile beni öldürürdü. Bir insan vücudu ancak belirli bir miktara kadar dayanabilir.

Geliştirmeler bağışıklık sistemimize yardımcı oluyor. Bu, üst kademedekilerin daha uzun yaşaması için bir yol. Güçlü bir Lord'un kanser veya tedavi edilemez bir hastalığa yakalandığını asla göremezsin.

Ama bu durum onlara da ters tepti. İtiraf ve adakların böyle başladığı söylenir. Ortadan kaldırmak istedikleri kişiler çok uzun yaşıyordu, bu yüzden Lordlar, zamanı henüz gelmemiş bir kurucuyu ortadan kaldırmanın bir yolunu buldular.

Bu, onların hesap vermelerini sağlamak içindi.

Bu bir tuzak. Eğer ölmeni istiyorlarsa, ölürsün. Seni başarısız olmaya zorlayacak bir duruma sokarlar ve sonra hayatını sonlandırırlar.

"Eve..."

"Boş ver," diye sözünü kesip konuşmayı sonlandırıyorum. Haksız değil. Yıllardır hayatımı içerek geçiştirmeye çalışıyorum. Neden şimdi durayım ki?

KASHTON

O, işaretli mezar taşının önüne oturur, ben de arkasına oturur, sırtımı ağaç gövdesine dayarım. O bana yaslanır, ben de

kollarımı beline doluyorum, çenemi kafasına dayıyorum.

"Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Sadece doğru geliyor, anlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü ziyaret edecek kimsem yok. Annem yakıldı ve sonra atıldı. Babam Carnage'da gömülü, ama ben onun hiç var olmamış gibi davranıyorum. Bana sorarsan, unutulmayı hak eden kişi o.

"Bill sana anneni anlattı mı?" diye soruyorum ona. Ne kadar üzücü olsa da, mezarlıkta olduğunda en mutlu görünüyor.

"Biraz. Ben annemin ikinci çocuğuyum. Evan'ı çok genç yaşta doğurdu ve sonra üreme makinesi olarak mahkum edildi. Bill beni kurtardıktan ve anneme kim olduğunu söyledikten sonra, araştırmaya başladım. Annemin başka çocuğu olup olmadığını öğrenmek istedim. Ama Bill bana, benden sonra bir düşük yaptığını söyledi. Sonra bir tane daha ve ondan sonra Lordlar onu görevini yerine getiremeyecek durumda buldular. Bu yüzden onu öldürdüler."

"Ona inanıyor musun?" Mantıklı geliyor. Üreme görevlisinin hayatı, Lordlar için artık yararlı olmadığına sona erer. Bana öyle söylendi...

Everett derin bir nefes aldı. "İnanmak istiyorum. Onun dışarıda bir yerde Lordlarla üremek zorunda kalmasındansa ölmüş olmasını tercih ederim. Üzücü olan ise, hangi mezarın ona ait olduğundan bile emin olamamam. Eğer onlardan biri ona aitse."

Gözlerim işaretsiz mezarları tarar. Yüzlerce mezar var. Bazılarının parçaları eksik ve zamanla hava koşulları nedeniyle lekelenmiş.

"O yakıldı. Cesedi işe yaramıyordu, bu yüzden yok ettiler. Benim bebeğim için de aynı şey geçerli. Carnage'daki hastanede kaldığım süre boyunca, Garrett odama bir küp koydu. Onun yakılan bebeğim olduğunu söyledi. Haidyn diğer kadını seçtikten sonra sonunda Dollhouse'a bırakıldım ve Bill beni kurtardığında Carnage'a geri dönemedim, bu yüzden bebeğime ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki neden bu plan? Bu mezarı seçmene neden olan neydi?" diye soruyorum.

"Çünkü olmak istediğim yer orası." Benim yaslandığım ağaca bakıyor. Onu takip ederken burada bulduğumda durduğum ağaç.

Saçlarını öperim.

"Öldüğümde cesedimi yak ve beni buraya göm."

"Kesinlikle olmaz." Onun saçma isteğini reddederim.

"Kash..."

"Carnage'da benim yanıma gömüleceksin. Ait olduğun yere." İstisna yok.

Kollarımda dönüyor ve ben onu bırakıyorum. Güzel yüzünde bir kaş çatma. "Kremasyon istiyorum."

"Gömüleceksin."

O, öfkeyle ayağa kalkar. Elinde viski şişesi vardır. "Seçim yapamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Sağımda mı solumda mı gömülmek istediğini sen seçebilirsin," diyorum, otururken ona bakarak. Bu kadar basit.

"İnanılmaz," diye tıslar ve bana sırtını döner. Gözlerim bacaklarına kayar. Hâlâ kulüpteki elbisesini ve topuklu ayakkabılarını giyiyor çünkü ona giyecek başka bir şeyimiz yoktu. "Ölümde bile her şeye sen karar veriyorsun." Şişeyi geriye doğru eğip bir yudum alır. "Peki ya bir sonraki karın?" Bir kez daha bana döner.

"Sonraki karım mı?" Gülümsemeden edemiyorum. "Angel, sen benim tek ve tek karım olacaksın."

Kalçasını dışarı çıkarır. "Diyelim ki ben önce ölürüm ve sen tekrar evlenirsin. Sonra sen ölürsün ve o seni gömer..."

Onu keserek kahkahayı patlattım ve gözleri bana dikildi. bana diker.

"Ne bu kadar komik?" diye sorar ve parmak eklemleri şişkin şişeyi

"Sen. Asla gerçekleşmeyecek en çılgın varsayımları ortaya atıyorsun," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Bu meşru bir endişe." Kaşlarımı çatıyorum ve gözleri evlilik yüzüğüne düşüyor. "Bill'in başına geldi." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben iç çekiyorum. "Bana annemi ne kadar sevdiğini ve onu kurtarabilmeyi ne kadar istediğini söyledi... ama şimdi Janice ile üçüncü evliliğini yapıyor ve onunla birlikte gömülecek."

"Bu yüzden mi yakılmak istiyorsun?"

Ayaklarını yerden yere sürter. Derin bir nefes alır, yeşil gözleri benimkilere bakar. "Vücudum işe yaramaz. Yer kaplamaktan başka bir işe yaramaz. Benden geriye kalanları yak ve küllerimi buraya at." Dudaklarını yalar ve yumuşak bir sesle ekler, "Ben buraya aidim."

Terk edilmiş mezarlığı seyrediyorum. Onun fikrini değiştirecek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Karım, kendisine yapılanlar yüzünden kendini çok değersiz görüyor, ama ben ona ne kadar önemli olduğunu, birisi olduğunu göstermek için hayatımın amacını buna adadım.

Karım.

Benim

dünyam.

Her şeyim.

Onsuz bir hayat yaşamamak için umarım ben önce ölürüm, ama eğer yakılıp buraya atılırsa lanetleneneceğim. Koruyucusuna, Carnage'da benim yanıma gömüleceğini söyleyeceğim.

"Sen benim yanımda olmalısın, senin Rabbin. Kocan. Ve orada huzur içinde yatacaksın." Bu konuda taviz vermeyeceğim. Ondan yirmi yıl önce ölürsem de umurumda değil, karımın benim yanımda olmasını sağlayacak talimatlar verilecek.

"Ne kadar otoriter." Dudaklarında bir gülümseme belirir ve ben de gülümsememi saklamam. Kızım benim kontrolü ele almamı ve ona ne yapacağını söylememi seviyor.

Bacaklarımın üzerine oturur ve bu sırada elbisesi yukarı kayar. Ellerim uyluklarına gider. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Tabii ki."

"İlk öpücüğüm bu mezarlıkta oldu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kimdi o?" diye soruyorum. O gülümsüyor. "Çok kıskandım."

Eğer o pisliği hatırlayabiliyorsa, o adam ölmüştür. "Ciddiyim, Eve. Kimdi o?"

"Neden? Onu öldürecek misin?"

"Evet." Onun cesedini diğer zavallı piçlerle birlikte buraya gömeceğim.

Gülümsemesi daha da genişliyor, mükemmel düzgün dişlerini gösteriyor. "Neden bunu yapasın ki?"

"Çünkü karımın dudaklarının nasıl olduğunu bilen kimsenin ortalıkta dolaşmasını istemiyorum."

Başını geriye atıp gülüyor. O sesi ne kadar sevdiğim halde, bunu komik bulmuyorum. Elimi uzatıp narin boynuna doluyorum, gülüşünü kesiyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp ona sertçe bakıyorum.

"Bu çok yazık, çünkü onu oldukça seviyorum." İtirafı üzerine elim sıkışır ve o öne eğilir, dudaklarını dudaklarıma bastırır ve yumuşak bir sesle konuşur. "O sendin."

"Bana yalan söyleme, Eve."

"Ben değilim. Sen yaptın. Tam bu noktada."

Ben burun kıvırıyorum. "Beni uyuşturmak için dikkatimi dağıtmak amacıyla öpmeme izin verdin." Yerde, kir içinde uyandığımda onun planını anlamam çok uzun sürmedi.

O yumuşak bir şekilde güldü. "Doğru, ama... bu senin benim ilk öpücüğüm olduğun gerçeğini değiştirmez."

Kaşlarımı çattım ve o, viski şişesini yere bir kayaya dayadıktan sonra kollarını boynuma doladı. Parmakları nazikçe saçlarımla oynarken, bakışları gömleğime düştü.

Zihninin başka yerlere gittiğini anlayabiliyorum. "Ne oldu, Eve?"

"Ben... Vücudum çok kullanıldı, ama kimse beni öpmedi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sen gelene kadar," diye fısıldadı.

Boynunu bırakıp saçlarını omzundan çekiyorum.

"Kendime uzak durmam gerektiğini söyledim. Sana çok yaklaşmamam gerektiğini, çünkü biliyordum..."

"Neyi biliyordun?" diye soruyorum.

"Eğer seni öpmene izin veririm, benim için her şey biterdi."

"Bitiş mi?" Dişlerimi göstererek gülümserim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Sanki bana aşık olmak korkunç bir hata olmuş gibi konuşuyorsun."

O şakacı bir şekilde göğsüme tokat atar ve gözlerini devirir.

Yüzünü tutup dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. Parmaklarım onun zaten karışık saçlarına kayıyor ve o kalçalarını benimkilere sürterken ağızma iniyor.

Nefes nefese geri çekilir, ağır gözleri benimkilere bakar. "Bana başıma gelen en güzel şeyin sen olduğunu biliyorsun."

Bu kadına hayal ettiği hayatı vereceğim. Ne isterse.

Bana öpmek için eğildiğinde, bu sefer eli kemerime düşer.

Kıçına şaplak attığımda çığlığını yutuyorum. Kemerimi çıkarıp dudaklarından uzaklaştırıyorum ve kollarını arkasına itiyorum. Bakmadan bağlayıp, tatmin olduğumda kolumu beline doluyorum ve kalkıp onu yere yatırıyorum.

"Kash," diye nefes nefese, sırtını kamburlaştırıyor.

Onun üzerine diz çöküp, elbisesini boynuna kadar yukarı çekerek vücudunu bana sergiliyorum, sonra kot pantolonumu çıkarıp sertleşmiş penisimi dışarı çıkarıyorum.

İç çamaşırını çıkarmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, onu yana çekip karıma giriyorum. Ön sevişme yok.

Onu öpen ilk ve tek erkek olma düşüncesi bana hayvani bir ihtiyaç duyuruyor. Tabii ki hatırlamadığı başkaları da olabilir. Ama ben bunu kabul ediyorum. Bu onun için bir şey ifade ediyorsa, benim için de bir şey ifade ediyor.

Şimdi, *Isabella*'ya daha fazla dikkat etseydim diye her zamankinden daha fazla düşünüyorum. O gece onu parmaklamak, onu kullanmış diğer tüm erkekler gibi olmamı sağladı. Sorular sormalıydım. Cevapları zorlamalıydım.

O çığlık atıyor, ben de dudaklarımla onu susturuyorum. Ellerim başının altına kayıyor, saçlarını kavrayıp onu yerinde tutarken ıslak amına sertçe giriyorum.

"Seni seviyorum." Geri çekilip, çenesine ve boynuna öpücükler konduruyorum. "Seni... seviyorum," diye nefes nefese diyor.

Otururum, ellerimi narin boynuna dolarım ve gözlerinin ağırlaşmasını izlerim. "Ne kadar güzel bir melek."

Ritimimi yavaşlatıp kalçalarımı geri çekiyorum. Amcığı sıkılaşıyor, beni tekrar içine çekmeye çalışıyor. Karım nefes almaya çalışırken ona gülümsüyorum.

Dolgun dudakları açılır ve sırtı kavislenir. Gözleri ağırlaşınca, "Bana bak, Eve," diye emrediyorum. "Sakin bayılmaya kalkışma."

Gözlerini kırptırıyor, kirpikleri yanaklarını okşuyor ve vücudu titremeye başladığında gülümsüyorum. "İşte bu." Gözlerimi indirip, ileri doğru itmeden önce çıkardığımda spermle kaplı sikimi görmek için aşağıya bakıyorum. "Aferin kızım." Boynundaki ellerimi gevşetiyorum ve o, vücudu yerde titrerken titrek bir nefes alıyor.

SEVENTY-TWO

EVERETT

"Janice ve Elli ile buluşacağım. Bu akşam beni davet ettiler."

Kashton'ın banyosunda dururken ona gülümserim.

Blackout'taki kıza deli gibi saldırdığım ve onun beni mezarlıkta becerdiğinden bu yana bir hafta geçti. Dün gece doğum günü partimi yaptık ve gerçekten çok eğlenceliydi. Arkadaşlarımla vakit geçirmek ve pasta yemek çok keyifliydi. Janice'e bunun ne kadar harika olduğunu yirmi kez söyledim galiba. Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim. Kendini gerçekten aştı.

İçeri girip tezgaha yaslandı. "Gelmeni ister misin? Seni götürebilirim."

"Hayır." Ona gülümsemek için dönüp bakıyorum. "Uzun sürmez sanırım. En fazla birkaç saatliğine çıkacağım. Üstelik yolun çoğu zamanımı alacak."

"Tamam." O başını sallar ve ben de onun benimle gelmeyeceğine rahat bir nefes alırım.

O yanımda olursa işimi yapamam. "Bu gece senin evinde kalmak istiyorum." Önüne geçip kollarımı boynuna doladım.

"Bu konuyu seninle konuşmak istiyorum." Ellerini kalçalarımın altına koyar.

Kaşlarımı çattım. "Senin evin hakkında mı? Satıyor musun? İstersen benim evimde kalabiliriz." İki evimiz olmasının bir anlamı yoktu.

Kafasını sallayarak bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Kendi evimizi alsak nasıl olur?"

Başımı eğiyorum. "Yeni bir yer mi?"

"Evet. Birlikte inşa edeceğimiz bir yer."

Eğilip dudaklarına öpücük kondurdum. "Çok sevdim." Evimde Evan'ın istediği zaman uğradığı anılarla dolu. Carnage, olmak istediğim son yer ama Kashton için yaparım. Evi benimkine çok yakın. Yeni bir yer harika olurdu. Yeni başlangıçlar ve yeni anılar. Sadece ben ve o. Bu düşünceyle boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Hayatımızın geri kalanında sadece ikimiz olacağız. Ona bir şey olursa ne yapacağım? Onunla bir hayat kurduktan sonra onsuz nasıl yaşayacağım?

Bir zamanlar intihar eğilimi olan biri için anlaması en zor şeylerden biri, yaşamaya karar verdiklerinde ölüm düşüncesinin gerçekte ne kadar korkutucu olduğudur.

O benim kışıma şaplak atıyor, ben de kalçalarımı ona doğru itiyorum. "Sonra görüşürüz," diyor.

Ben geri çekilirim, o da cebine uzanır. "Al. Arabamı al." Bana anahtarlarını uzatır.

"Emin misin?"

"Tabii ki." Alnıma öpücük kondurur. "Seninki yakıt gerektiriyor. Yarın senin için durup doldururum."

Yatak odasının kapısı çalınır ve o kapıyı açmak için uzaklaşır.

Banyodan kafamı uzatıp Haidyn'in geldiğini görüyorum. Ona gülümsüyorum, o da gülümsüyor. Hayatımda hiç kimsenin olmaması, sonra birdenbire beni kabul eden bir grup insanın olması tuhaf bir duygu.

"Saint bizi bodruma çağırıyor," diyor Kashton'a.

Onlar konuşmaya devam ederken cep telefonumu alıyorum ve gitmem gerektiğini görüyorum. Geç kalacağım.

Motelin önüne geldiğimde, 111 numaralı odanın önüne park ettim. Bar ve motelde çalışmaya başladığımda, pislikleri ortadan kaldırırken bu odayı seçmiştim. Benim için duygusal bir anlamı var. Evan'ın kalçama kazıdığı numaralarla aynı numaralar bu odanın kapısında da yazıyordu, ben de kapıdaki üç rakamı söküp yerine tahtaya kazıdım. İlk başta kendimi iyi hissettim. Şimdi ise geçmişimi hatırlatıyor. Kashton'la farklı bir gelecek istiyorum. Bu hayattan uzaklaşmam gerekecek ve onun için bunu yapacağım. Ama bir piçi daha ortadan kaldırmanın zararı olmaz.

Arabadan inip çantamı içeri bırakıyorum, sonra da bara doğru yürüyorum.

barın önüne yürüdüm.

Bara girmeden önce topuklarım düz olmayan zeminde ses çıkarıyor.

Saat daha sekiz, bu yüzden çok kalabalık değil. Burası zaten hiç kalabalık olmaz. Kasabanın dışındaki otoyolun yanında. Buraya gelmek için önceden bilmeniz gerekir.

Arabayla geçen kimse "*Hey, durup bir şeyler içelim*" demez.

Oturuyorum ve Missy beni görüyor. Neden burada olduğumu anlamadan kaşlarını çatıyor ve bu, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Ne alırsınız, hanımefendi?" Koyu renkli saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış ve makyajı nude parlaticıyla hafif tutmuş.

İyi görünüyor. En son gördüğümde yüzü morarmış halinden daha iyi.

"Viski lütfen."

"Hemen geliyor." Barı hafifçe vurup bana bir bardak dolduruyor.

"Teşekkürler," diyorum, bara biraz para bırakıp içimi alıyorum, bardan çıkıp odama dönüyorum.

Bu sefer farklı yapacağım. Ona burada buluşmamızı söyledim. Bu gece barı siktir et. Sohbet edecek vaktim yok. O piçi öldüreceğim, evime koşacağım ve kocama geri döneceğim. Bütün gece onun için dizlerimin üzerinde geçirmeyi planlıyorum. Kollarım ve bacaklarım bağlı, ağızım açık. Onun için iyi bir kız olduğum gibi.

Kapı çalınır ve ben gülümserim. Ne kadar centilmen

Ayağa kalkıp kapıyı açtığımda, karşımda duran genç bir adam görüyorum.

Gözleri yüksek topuklu ayakkabılarımdan, dar kot pantolonumdan ve straplez bluzumdan yukarı doğru kayıyor.

Elbise giyme havamda değildim. Her zaman ya yırtıyorlar ya da aşığı çekiyorlar. Tüplü bluz muhtemelen en iyi seçim değildi, ama aşırı büyük bir tişört ve eşofman altı giyemem ki.

"Merhaba." Kalçamı dışarı çıkararak ona sahte bir gülümseme attım. "Selam." Çenesini ovuşturdu ve sol elime baktı.

Yüzüğümü çıkardım ve Kashton'ın arabasında bıraktım. Kenara çekilip, ona girmesi için işaret ettim.

O odaya girer, ben de kapıyı kapatıp kilitlerim. Kimsenin haberim olmadan içeri girmesini istemiyorum. Arkadaşları gelirse, kapıyı tekmelemek zorunda kalacaklar.

Televizyonun yanındaki komodinde cep telefonum yanıyor, ekranda FUCKFACE yazıyor. Ignore (Yoksay) tuşuna basıyorum. İlginç. Çalıştığımı biliyor.

"Ee..." Adam bana dönüyor. "Bu iş nasıl yürüyor?"

"Bana para ödersin, ben de seninle sevişirim." Parmağımın etrafında saçımı döndürüyorum. En iyi fikir olmadığını bilerek saçımı salmışım.

"Evet. Evet." Adam başını sallar, arka cebine uzanır ve cüzdanını çıkarır. Yirmi dolarlık bir banknot alır ve komodinin üzerine atar. Adam gergin görünüyor. Kesinlikle benim her zamanki ellili yaşlarındaki ve daha yaşlı evli piçlerden daha genç.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aklında ne var?"

Dudaklarını yalıyor. "Ben... şey, ben popo adamıyım."

Ucuz piç.

Kıçımı sikmek için yirmi dolar mı? Genelde en az para ödeyenler senden en çok şey bekler. Ama yine de, kadınlar bunu bedavaya yapıyor.

"Bunun için hazırlık yapmadım," diyorum dürüstçe. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

İğrenerek dudağını geri çeker ve ben gülmek isterim. Kashton umursamıyor.

Cep telefonu bip sesi çıkarır ve ön cebine bakarım. "Cevaplaman gerekiyor mu?"

Elini sallayarak reddeder. "Bekleyebilirler."

Kırmızı bayraklar dalgalanıyor, ama ben buraya bir amaç için geldim. İş için mesaj aldım ve hiç birini kaçırmadım. FUCKFACE cep telefonumu bir kez daha aydınlatıyor ve ben homurdanıyorum. "Pantolonunu çıkar," emrediyorum.

Yüzü kızarıyor. "Ben, şey..."

Onu tüm gücümle hayalarına tekmeliyorum ve o dizlerinin üzerine çöküyor, ikiye katlanıyor. Küçük bir orospu gibi çığlık atıyor ve ben de yüzüne tekme atıyorum.

Sırt üstü düşen adamın üzerine çıkıp, şifonyerin en üst çekmecesini açtım ve silahımı kafasına doğrultarak üzerinde durdum. "Sen de kimsin lan?" diye sordum.

Bunun olacağını biliyordum. Şansımın tükeneceğini biliyordum. İki ile ikiye toplayıp ne yaptığımı anlayacaklarını biliyordum. İlk işaret, Missy'nin beni görünce şaşırması olmalıydı. Ne zaman iş yapıyorum, onlar her zaman bilir. Adam'ı aramış olmalı, bu yüzden Adam beni aradı.

"Konuş, orospu çocuğu." Kırmızı tabanlı topuğumu bacaklarının arasına vurup testislerine bastırıyorum.

"Siktir." Sırtını kamburlaştırdı ve ağzından tükürükler sıçradı. "Ben... sana zarar vermeyecektim," diye ağladı.

"O zaman burada ne halt ediyorsun?" diye soruyorum, baskıya bükme hareketi de ekliyorum.

Ellerini yumruk yapıp nefes nefese kalır. "Seni teslim etmek..." "Beni nereye teslim etmek?"

"Katedrale."

Siktir. Topuğumu çıkarır, çömelir ve cebinden cep telefonunu çıkarırım. Mesajlarına bakarım ve okuduğum şey karşısında midem bulanır.

Yatağın ucundaki bankın üzerine düşerim. Silahı kafasına doğrultup tetiği çekerim.

KASHTON

Kardeşlerim ve Hooke ile birlikte bodrumda duruyorum. Blackout'tan aldığımız zavallı piç kurusu Maxwell, çıplak ve kıvrılmış bir şekilde yerde yatıyor. Birkaç gün boyunca yiyecek ve su içmemesi, ona hayatındaki seçimlerini düşünmesi için zaman verdi.

"O kadın nerede lan?" Hooke, elini yüzünde gezdirerek soruyor.

Ben başkalarını işkence eden tiplerden biri olmadım hiç. Onu Saint ve Haidyn'e bırakırım. İnsanlardan bilgi almakta sorun yaşıyorum.

Sonunda onları öldürürüm. Bu pislik gibi. Hooke olsaydım, onu tam alnının ortasından vururdum, ama bu, ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etme amacını boşa çıkarırdı.

"O... öldü," diye boğuk bir sesle söyler.

"Öldü mü?" diye sorar Haidyn.

"Bilmiyorum." Adam oturur, kırık kolunu göğsüne bastırır. "İşimi yaptım..."

"Neymiş o?" Hooke onu keser.

"Müşteriler bana potansiyel bebekler hakkında bilgi gönderir, ben de araştırırım."

"Araştırmak mı?" Saint burun kıvrır.

"Onları takip et," diye açıklıyorum. "Günlük rutinlerini öğren. Kim olduklarını ve kimleri tanıdıklarını gör. Onları almaya değer olup olmadıklarına karar ver."

Eve'i takip ederken onun hakkında çok şey öğrendim. Bilmem gereken her şeyi öğrendim: yalnız ve savunmasızdı. Bu düşünce beni gülümsetiyor. Melekim birçok şey olabilir, ama çaresiz değildir.

"Yani Hailey'i bebek olarak mı seçtin?" Hooke volta atmaya başlar. "Onu kim istedi?"

"Anlamıyorsun," diye haykırır adam. "O asla kaçırılmadı. O da bu işin içindeydi."

Hooke ona doğru koşar ve adamın yüzüne tekme atar. Adam yere düşer ve Hooke bağırır, "Yalan söylemeyi kes. O sana asla yardım etmezdi."

Adam ağlayarak yanına yuvarlandı. "O... bir işe alım görevlisiydi."

"Sana inanmıyorum," Hooke ona tükürür. "Onun bir kız kardeşi var."

Haidyn bana bakar ve o bana doğru yürümeye başladığında ben enseme ovuştururum. Ne söyleyeceğini tam olarak biliyorum. "Evan, Eve'i işe alım sorumlusu yapacaktı."

Başımı sallıyorum.

"Bu, ilk kez duyduğumuz bir şey değil," diye ekliyor Saint. "Ashtyn'in annesi ve Luke, Adam'ı suçlu gösterirken Isabella için işe alımlara yardım ediyorlardı. Bunu ancak yakın zamanda öğrendik."

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırır Hooke.

"Onun demek istediği, belki de beyinleri yıkanmış olabilir," diye cevap veriyorum, karımı düşünerek. Hooke ağzını açıyor, ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sen kendin söyledin. Hailey'nin bir kız kardeşi var. Ya onu Hailey'ye ulaşmak için kullanıyorlarsa?"

Hooke kaşlarını çatır.

"Kız kardeşiyle konuştun mu?" diye sorar Saint Hooke'a.

Hooke başını sallar. "Hayır. Tek bildiğim, Las Vegas'ta yaşadığı. Hailey onu sık sık ziyaret ederdi."

"Hailey'nin oraya gidip Hudson'la birlikte olmasının nedeni anlaşıldı. Mason kardeşleri ara ve kız kardeşi bulmak için kameraları araştırmalarını söyle." Omuz silkiyorum. "Zararı olmaz."

SEVENTY-THREE

EVERETT

Kashton'ın arabasında oturuyorum, hoparlörlerden Dermot Kennedy'nin "Power Over Me" şarkısı hafifçe çalıyor ve elimde cep telefonumu tutuyorum.

Yapmak istemediğim bir telefon görüşmesi için cesaret toplamaya çalışıyorum. Böyle olacağını biliyordum. Onu seçeceğimi biliyordum. Hiç şüphe yoktu.

Onun benim için yaşamak için daha fazla nedeni var. Hayatını boşa harcamasına neden olmayacağım. Benim bir geleceğim yok. O ise her şeye sahip. O böyle görmese bile.

Evlilik yüzüğümü aşağıya doğru bakıyorum ve gurur duygusu beni kaplıyor. Onun olarak adlandırılmak. Kısa bir süre için olsa bile.

Yıllarca birlikte yaşamamış olmamız, verdiğimiz yeminlerin değerini azaltmaz.

Torpidoda duran saate bakıyorum, yirmi dakikam var. Ya şimdi ya da asla.

Dudaklarımı yalayıp, onun numarasına gidip Arama tuşuna basıyorum. Şarkı duruyor ve hoparlörlerden onun cep telefonunun çalma sesi geliyor.

"Merhaba meleğim. Neredesin?" Sesi kulaklarıma ulaşır ve gözlerim anında yaşlarla dolar. "Bir saat önce dönmüş olman gerekiyordu. Her şey yolunda mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kendime biraz daha zaman kazanmaya çalışıyorum. "Ben..."

başımı koltuğun arkasına vurarak, bu kadar zayıf olduğum için kendime kızıyorum.

"Eve?" Sesi hoş geldin tonundan endişeli bir tona dönüşmüştü. "Everett, neredesin?" Bu sefer Kashton soruyor.

Hıçkırarak, "Özür dilerim" diye fısıldayabiliyorum.

"Eve," diye homurdanır. "Neredesin lan? Bir daha sormayacağım."

Sessizce akan gözyaşlarımdan arasından bir gülümseme zorluyorum. Her zamanki gibi otoriter. "Lütfen bunun benim seçimim olduğunu bil."

Ekranında yüzümü gördüğümde bana video görüşmesi yapmaya çalışıyor. Reddediyorum. Benim yıkıldığımı duymak bir şey, bunu görmek başka bir şey. Onun beni bu halde görmesinin, benimle ilgili son anısı olmasını istemiyorum.

"Angel," diye iç geçirir. "Lütfen. Nerede olduğunu söyle. Geliyorum. Sadece nereye gideceğimi söyle." Parmaklarını şıklattığını ve "Eve" diye fısıldadığını duyarım.

Haidyn ve Saint'e telefonda olduğumu söylemek için cep telefonunu gösterdiğini tahmin edebiliyorum. Sonra Kashton onlarla konuşuyor. "Barrington."

Pencereden dışarı baktığımda üniversiteyi görüyorum. Kuzey otoparkında oturuyorum. Beni bulabileceğini biliyordum. Beni bulmasını istemeseydim, onu aramazdım. Ya benim cep telefonumda ya da onun arabasında. Her halükarda, burada olmamın bir nedeni var.

"Geliyoruz," diyor bana.

Çok geç olacak. "Seni seviyorum."

"Yapma," diye homurdandı. "Şimdi bu saçmalığı yapma, Eve. Oraya varacağız..."

"Sorun değil," diye sözünü kesiyorum. Kaderimi kabullendim. Her zaman böyle olacaktı.

"Seni kurtarabilirim," diye aceleyle söyler ve onu yalnız bırakma düşüncesi göğsümü sıkıştırır. "Ne olursa olsun. Ne olmuş olursa olsun... Seni kurtarabilirim."

Gözyaşları içinde gülümserim. "Zaten kurtardın. Görmüyor musun, Kash? Bana sevilmek nasıl bir şey olduğunu gösterdin." Beni kendimden kurtardı. Uzun zamandır bu hayatı hak etmediğimi hissediyordum. Yalnız öleceğimi. En azından şimdi iyi bir amaç uğruna öleceğim.

"Hayır..."

"Sana verebileceğim tek şey bu." Gerçek, yalan kadar acı veriyor. Çünkü ona daha fazlasını vermek isterdim. Hak ettiği aileyi ve hayatı. "Benim amacım bu." Onu kurtarmak. "Sen benim amacımsın," diye hatırlatıyorum ona.

"Dinle beni, Eve." Sesi soğuk. Bana kızgın. Anlıyorum. Ama bu fikrimi değiştirmeyecek. "Yoldayız. Olduğun yerde kal, bunu konuşuruz. Ne olursa olsun, arkadaşlarımız ve ben hallederiz. Tamam mı? Bir şey olmayacak. Seni koruyacağım."

Beni ne kadar korumak istediğini düşününce gülümsüyorum. Bir gün harika bir baba olacak. Ona çocuk verecek kişinin ben olmamamdan pişmanım. "Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın," diyorum, annesinin bir zamanlar ona söylediği sözleri alıntılararak. "Seni seviyorum."

"EVE..."

Telefonu kapatıp, arabayı sürmeden önce pencereden dışarı atıyorum. Ona veda etmek için zaten çok fazla zaman harcadım. Yakında beni aramaya gelecekler.

KASHTON

"Lanet olsun," diye bağırarak cep telefonumu Escalade'in ön paneline fırlatıyorum.

"Evet, Barrington'da..."

Arka koltukta Tyson'la hoparlörden konuşan Saint'i dinlemiyorum. Beynimi zorlayarak neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Carnage'dan ayrıldığından beri ne oldu? Neyi kaçırdım? Kim onun peşinde? Haidyn kızı öldürdüğünde bu sorunu hallettiğimi sanıyordum. Eve'in hayatını tehlikeye atan kişiyle kim konuştu?

Onunla evcilik oynamaktan keyif alıyordum. Bazı yeminlerin hayatımızı değiştireceğini ve birlikte yaşamamız için daha iyi bir dünya yaratacağını düşünüyordum.

Adam, polisin geri çekildiğini söyledi. Şimdilik. Daha fazla kanıt ihtiyaçları vardı. Onlar olamaz.

Lordlar her zaman senin sahip olduklarını isterler. Hiçbir şey kutsal değildir. Onlar için değil, dolayısıyla bizim için de.

"Kash?"

Eğilip, botlarımın arasında yerde duran telefonumu alıp onu tekrar arıyorum.

Beş kez çaldıktan sonra sesli mesaja düşer. "Hey..."

Telefonu kapatıp tekrar arıyorum. "Cevap ver, melek. Cevap ver." Lanet olası telefonu açmasını istiyorum, ama yine de cevap yok.

"Kash?"

Telefonu kucağıma bırakıp ellerimle saçlarımı okşuyorum.

Titriyorum. Öfkeden mi yoksa korkudan mı bilmiyorum ama durduramıyorum. "Kashton!" Bir el omzuma dokunuyor ve dönüp baktığımda

Haidyn'in bana seslendiğini görüyorum. Dudakları hareket ediyor ama hiçbir şey duyamıyorum.

Duyarsızlaştım. Tek düşünebildiğim, ona ulaşip veda ettiği için boynunu kırmak. Neden bunu telefonda yaptı ki? Eve korkak biri değildir. Hayır. Karım güçlüdür ve aklındakini söyler. Sen duymak istesen de istemesen de.

"Kashton, dostum, beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve durduğumuzu fark ediyorum. "O nerede?" diye soruyorum, pencereden dışarı bakıp Barrington'daki bir otoparkta olduğumuzu görüyorum. Cumartesi gecesini. Bizden başka kimse yok burada. Bütün üniversite öğrencileri dışarıda eğleniyorlar.

"Ben de sana bunu söylemeye çalışıyorum. O burada değil."

Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz. Kötü bir rüya gibi. Cep telefonuma bakıyorum. Burada olduğunu gösteriyor. "Takip cihazı onun telefonunda." Ona hiç takmadım. Acemi hatası. Onu tutmalı ve boynuna takmalıydım. "Cep telefonu burada."

Yolcu kapısını açıp SUV'den çıkıyorum. Onun numarasını arıyorum ve sağımda çalmaya başladığını duyuyorum. Küçük bir çim alana doğru koşuyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, ekranında KASHTON yazan cep telefonunu alıyorum.

"Siktir," diyorum dişlerimi sıkarak. Gözlerimi kapatıp, cep telefonunu daha sıkı tutuyorum.

"O kadın nerede lan?" diye soran Haidyn, Saint'e sertçe seslenir: "Tyson'ı ara. Buraya gelmemelerini söyle."

Daha geniş bir alana yayılmalıyız."

Beni oyuna getirdi. Buraya geldi, veda etmek için beni aradı, onu takip etmeme izin verdi ve sonra telefonunu attı. Doğruca ona koşacağımı biliyordu.

"Ona nereye gitmesini söyleyeyim?" Saint, kollarını genişçe açarak loş ışıklı otoparkı tarayarak sorar.

Bu milyon dolarlık bir soru. *Neredesin sen, melek?*

Adam'ı arıyorum. Şu anda bir şey biliyor olabilecek tek kişi o.

"Selam..."

"Dedektif Eve'i aldı mı?" Onu kesiyorum. Belki durum değişmiştir ve o da onlardan kaçıyor.

"Ne? Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır. Neden?"

"Az önce beni arayıp veda etti. Üzgündü ve sesi..."

"Nasıl geliyordu?"

"İntihara meyilli," diye cevapladım, başımı eğerek. *Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın*, annem intihar etmeden önce bana böyle demişti. Haidyn haklıydı. Eve'e daha fazla yardım etmeliydim. Sorunları neyle çözebileceğimi sanıyordum? Seksle mi? Duygularımızı konuşarak mı? Saçmalık. Hiçbir işe yaramadı. İşaretleri görmezden geldim ve şimdi o gidiyor. "Telefonunu Barrington'a kadar takip ettik ama burada değil."

Bluetooth'undan gelen arka plan sesinden onun araba kullandığını anlayabiliyorum. "Bir telefon görüşmesi yapıp öğrendiklerimi sana bildiririm."

Telefonu kapatıp Barrington'a bakıyorum. Karımın tutuklanmayı planladığını umuyorum. Bu benim halledebileceğim bir şey.

SEVENTY-FOUR

EVERETT

Motelde adamı öldürdükten sonra evime gitmem gerekiyordu. Barrington'a gidip Kashton'ı aramadan önce birkaç şeye ihtiyacım vardı. Şimdi zamanı geldi.

İki şeritli yoldan çıkıp arabayı durdurdum. Yolcu koltuğundaki çantamı açıp Kimber Micro-9 Aurora'mı çıkardım. Namluda bir mermi ve şarjörde yedi mermi olduğunu iki kez kontrol ettim. Sonra emniyetin açık olduğundan emin oldum.

Kashton'ın beyaz fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ünü alıp giyiyorum. Altında ne olduğunu gizlemek için fermuarını sonuna kadar çekiyorum.

Arabasından inerken, kapüşonlu sweatshirt'ün arkasını kaldırıp silahın namlusunu kot pantolonumun bel kısmına soktum. Sürpriz unsuru yaratmak istediğim için silahın orada olması gerekiyordu.

Eğer dua eden bir insan olsaydım, burada Tanrı'dan beni kurtarmasını isterdim. Ama ben kendim için burada değilim. Kocam için buradayım. Lord'un telefonundaki mesajı okuduğumda, bugün öleceğimi biliyordum. Onun için.

Evimde giydiğim siyah botlarım, çift kapıya doğru ilerlerken merdivenlerde gürültü çıkarıyor. Derin bir nefes alıp, eski kolları tutup kapıyı açıyorum.

Kapılar gıcırıyor, ben de girişten geçip ikinci kapıları da kırarak içeri giriyorum.

Siyah kot pantolon ve uyumlu kapüşonlu sweatshirt giymiş dört adam, Lordların sunağının önünde duruyor. Hepsi maske takmış ve kapüşonlarını takmışlar. Korkmadığımı söyleyebilmeyi isterdim, ama sunağın her iki ucundan sarkan ip midemi düğümliyor.

Beni ona bağlayıp işkence edecekler. Bunu kaydedip Kashton'a gönderecekleri düşüncesi midemi bulandırıyor. Onun bunu görmesine gerek yok. Hayal gücü yeterince kötü olacak zaten.

"Beni istedin. İşte buradayım." Kollarımı genişçe açıyorum. Sesim geniş alanda yankılanıyor.

En sağdaki adam öne çıkıyor. "Biz senin kocanı istedik."

Evli olduğumuzu nereden biliyorlar? Pek kimse bilmiyor. "Her zaman nedime, asla gelin," diye azarlıyorum, gözlerimi devirerek.

Yanındaki adam öne çıkar. "Oh, sanırım Bayan Pierce ile idare edebiliriz."

Onun bu sözleri beni olduğum yerde donduracak kadar etkiliyor. Bana yapacakları iğrenç şeyleri kesinlikle kaydedecekler ve Kash'e gönderecekler. Bana nerede olduğumu bildirmek için beni yeterince uzun süre hayatta tutacaklar ve o da koşarak gelecektir. Sonra onu da yakalayacaklar. Her şey boşa gidecek.

Bu yüzden buradan ayrılamam. Geldiğim gibi ayrılamam. "Rhett nerede?" diye soruyor içlerinden biri.

Sadece bir kişiyi kastetmiş olabilirdi. "Beni kaçırmak için motele gönderdiğiniz adam mı? O öldü."

Onlar homurdanıyor ve en sağdaki adam duruşunu yeniden ayarlıyor.

"İşimize bakacak mıyız yoksa burada durup konuşmaya devam mı edeceğiz?" Parmaklarım silahıma uzanmak için kaşınıyor. Dört kişiye karşı tek başıma olmak pek de iyi bir oran değil, ama elimden geldiğince çoğunu yanımda götüreceğim.

Yeleğim var. Elimden geldiğince hazırlıklı geldim. Eğer hayatta kalma şansım varsa...

"Bu kadar hevesli olacağını beklemiyordum." En soldaki adam düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor.

"Ben bekliyordum," diye gülüyor diğeri. "O bir fahişe. Fahişeler kullanılmayı severler."

"Bana öyle diyebilecek tek kişi kocamdır." Gülümsayarak çenemi kaldırırım.

Hepsi güler. "Peki, o bizi seni sikerken izlerken sana öyle diyeceğiz." Yumruklarımı sıkarım. Kashton, ben onun için yapmazsam kafalarını koparır.

"Buraya gel." En sağdaki adam dönüp eliyle Lordların sunaklarına vurur. Ses yüksek tavandan yankılanır. "Soyun ve iyi bir fahişe gibi uzan."

"Bu kadar kolay olacağımı düşünmedin, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Evet. Öyle düşündüler. Beni motel odasında öldürdüğüm adamın getireceğini sandılar. Beni almaya ve ne pahasına olursa olsun teslim etmeye gönderilmişti.

Arkamda silahın kurulma sesi duyulunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Kahretsin. Bir tane daha var. Muhtemelen dışarıdaydı ve ben kontrol etme zahmetine bile girmedim. Zaten zamanım azalıyordu. Kash ile telefonda çok fazla zaman harcadım.

"Soyun," arkamdan bozuk bir ses emir verir.

Dönüp, pelerin ve maske giymiş yeni bir Lord ile yüz yüze geldim, ama daha küçük, daha kısa görünüyorlardı. "Hayır."

Maskeyle örtülü dudaklardan bir kahkaha yükselir ve ardından bana "Giysilerini çıkar!" diye bağırılır, silah yüzüme doğrultulmuş, ellerinde titriyor.

Olduğum yerde kalıyorum. Beni çıplak görmek istiyorlarsa, kıyafetlerimi kesip çıkarmaları gerekecek.

"Sağır mısınız?" Silah alnıma dayandı, boynumu geriye doğru eğmemi sağladı ve soğuk metalin hissiyle yutkundum.

"Daha önce ölümle burun buruna geldim. Bu beni korkutmuyor," diyorum, nefesimi kontrol etmeye çalışarak. Çok korkuyorum. Kendim için değil, Kashton için. Ne kadar uzun sürerse, beni bulma ihtimali o kadar artar. Ya arabasına takip cihazı taktırmışsa? Elbette taktırmamıştır. Yoksa Haidyn ve Saint, Blackout'ta saklanırken bizi bulurlardı.

Silah indirilir ve alaycı bir kahkaha bana doğru atılır. "Seni öldürmeyeceğiz. En azından şimdilik." Sonra silah ateşlenir.

Önce işitme yetimi kaybederim. Yüksek bir çınlama dışında hiçbir şey duymam. Sonra acı başlar. Sıcak basması gibidir ama milyon kat daha kötüdür.

Hızla gözlerimi kırptıştırırken, kendimi katedralin koridorunun ortasında yerde yatarken buluyorum.

Titrek ellerimle sağ bacağıma dokunuyorum ve ıslak olduğunu hissediyorum. Elimi kaldırdığımda, kanla kaplı olduğunu görüyorum. Göğsümde bir yanma hissi başlıyor ve derin bir nefes alıyorum.

"Onu kaldırın," beni vuran kişi emir verir. "Giysilerini çıkarın ve onu sunaka bağlayın."

Kanamayı durdurmak için uyluğumu sıkıca tutuyorum ama bir işe yaramıyor. Elimle yokluyorum, mermi geçip geçmediğini anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum.

Arkadan yakalanıp ayağa kaldırıldığımda bu yanma hissi daha da şiddetleniyor. Sonra omzuna atılıyorum ve Lordların sunağına sürüklenirken dudaklarımdan bir çığlık kopuyor. Savaşmam gerek, ama bu zamanı kendi lehime kullanmalıyım.

Adrenalinim yükseliyor, ama kaybettiğim kan miktarı nedeniyle kan basıncım düşecek. Şu anda vücudum savaş ya da kaç modunda.

"Yelek giyiyor." Adam, yeleğin boynuna ve omzuna batmasıyla homurdanıyor.

"O zaman çıkar şunu," diye emir verir biri.

Altara atıldım ve onlar altarın iki yanına geçip her biri birer ayak bileğimi tutarken inledim. Yanıma döndüm, arkama uzandım ve silahımı aldım. Onlar farkına bile varmadan içlerinden birine ateş ettim.

Çınlama geri geliyor ve bir kez daha tüm işitme yeteneğimi kaybettim. Altarın arka tarafında yerde yatana kadar ikinci kez vurulduğumu fark etmiyorum. Sol kolumdan kan akıyor ve dişlerimi sıkıyorum. En azından sağ elimle silahı tutabiliyorum.

Siktir. Ölmeden önce onları öldürmeliyim. Onları da yanımda götürmeliyim. Kashton'a zarar vermemeleri için onları geride bırakmayacağım.

Ayağa kalkıp sırtımı sunak kenarına dayıyorum, nefesimi sakinleştirmeye ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dinlemeye çalışıyorum, ama kulaklarım çınıyor. Uyluklarımdaki kurşun yarısından kan akıyor. Kemerimi yaraya sarmam gerekiyor, ama sol kolum işlevsiz ve silahımı bırakmayı reddediyorum.

"Hadi ama Eve," diyor içlerinden biri alaycı bir şekilde. "Sen saklanacak biri değilsin."

Yelek hareketlerimi istediğimden daha fazla kısıtlıyor, ama göğsüme kurşun isabet ederse saniyeler içinde ölüşüm. Bu riski göze alamam.

Bir figür gözüme çarpar ve ateş etmeden önce düşünmem bile. Adamlardan biri yere düşer, yüzü hala maskeyle kaplıdır, ama cansız bedeninin altında kan birikmeye başlar.

"Onu yakalayın lan!" diye bağırıyor biri. "Biz daha fazlayız."

Altı mermi kaldı. Ya şimdi ya da asla. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama arkamdan bir şey boğazımı sarıyor. Başımı kaldırıp baktığımda, biri sunak üzerinde eğilmiş ve boynumdaki kemer nefesimi kesecek kadar sıkılaşmış.

Basıncı azaltmak için ayağa kalkmam gerekiyor, ama beni sunak boyunca sürüklerken hala nefes alamıyorum. Sunak içine itiliyorum, ön tarafına sıkışıyorum. Kemer sanki derimi ikiye bölüyormuş gibi hissediyorum.

Başımın üstünden uzanıp ateş ediyorum ve kemer çözölüyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, öksürüyor ve tükürüyorum, dudaklarımdan salya damlıyor.

Üçü gitti. İki tane kaldı.

Arkamdan bir çığlık yükselir ve ateş etmek için arkama dönerim, ama yeleğime isabet eden başka bir kurşunla geriye savrulurum. Kurşunun gücü, nefesimi keser. Silahımı kaldırıp, amaçsızca iki el daha ateş ederim. Kaybediyorum ve zamanım azalıyor.

Yan tarafıma düşerim ve bir saniye toparlanmak için sunak arkasına sürünmeye başlarım. Nefes alamıyorum ve bunun boğulmaktan mı yoksa başka bir kurşundan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Hiçbir kasımı hareket ettiremeden katedralin zemininde yatıyorum, yüksek tavanlara bakıyorum ve içimi bir sükunet kaplıyor. Sonunda. Hayatımda yaptığım onca yanlışın ardından. Birisi için iyi bir şey yapabildim.

Umarım Kashton bunu neden yaptığımı anlar. Benim için ne kadar değerli olduğunu. Onun hak ettiği şeye sahip olması için dünyayı feda edebileceğimi.

Görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve ciğerlerimi dolduran kanla boğuluyorum. Ölüyorum ve bu boşuna olmadı.

Bir amacım vardı ve bir can almak yerine bir can kurtardım.

Bir.

Bulanık bir siluet sunak etrafında dolaşıyor ve ben silahımı kaldırıyorum,

Elim titriyor, tetiği çekiyorum ve bir el daha ateş ediyorum.

Onlar gülerken gözlerim kapanıyor. Iskeledim ve tekrar denemek için gücüm kalmadı. "Hoşça kal, Eve," diyor çarpık sesleri, sonra bir dizi kurşun daha katedrali dolduruyor.

KASHTON

"Adresi sana kim gönderdi?" diye sorar Saint.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, dizlerim titriyor. Barrington'dayken, Eve'in katedralde olduğu mesajını aldım. Tyson'ı arayıp durumu anlattık, ama o bizden daha uzakta. Adam beni arayıp Eve'in tutuklanmadığını söyledi. Karımın katedralde olmasındansa hapiste olmasını tercih ederim.

"Araban burada," diyor Haidyn, otoparka girerken.

Cadillac'ı durdurmasını beklemeden arabadan atlayıp merdivenleri koşarak çıkıp içeri giriyorum. İçeri girer girmez durup kanla kaplı zemine bakıyorum. Kan, koridoru kaplamış ve birkaç sıraya bulaşmış.

Her yerde var. Birikintiler halinde. Bazı yerlerde sıçramış. Karımı ararken üç ceset sayıyorum.

"Eve?" diye sesleniyorum ve adı sessizlikte yankılanıyor. Bu kanın bir kısmının ona ait olabileceğini düşünmek kalbimi hızla attırıyor. "Eve?"

"Ne yapmamızı istersiniz?" Ryat ve Sin, Haidyn ve Saint ile birlikte içeri girerler. Hooke onların arkasında gelir. Ben telefonu aldığımda Carnage'daydı ve yardımcı olmak için elinden geleni yapmak üzere bize katıldı.

"Ofisi kontrol edin," diye emrediyorum ve onlar merdivenin yanındaki yan kapıdan giriyorlar.

Koridorda koşarak ilerlerken, her iki tarafı da kontrol ederek onun sıraların arasında saklanıp saklanmadığını kontrol ediyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum. Sunak önüne geldiğimde, üzerinde kan olduğunu görüyorum ve karşı tarafa doğru yürüyorum.

Bir el izi var. "Sanırım bir şey buldum," diye sesleniyorum ve Haidyn ile Saint koşarak bana geliyorlar.

Diz çöküp baktığımda, sunakta kayarak kapanan bir kapı olduğunu ve kapının aralık olduğunu görüyorum. Kapıyı geri çekiyorum ve bir el yere düşüyor. El kanla kaplı, ama yüzük parmağındaki zümrüt kesim pırlanta gözden kaçmıyor.

"Eve." Kolunu tutup onu dar alandan dışarı çekiyorum. Vücudu yere düşüyor ve o kadar çok kan var ki, nereden geldiğini anlayamıyorum.

Haidyn parmaklarını onun boynuna bastırır. "Nabızı yok."

Kapüşonlu sweatshirt'ün fermuarını açıp, dolabında asılı duran kurşun geçirmez yeleği giydiğini görüyorum. "Çıkarmam lazım. Dayan, Eve." Velcro bantlarını çekiyorum ve Haidyn, ben yeleği yukarı doğru çekip başının üzerinden geçirirken başını tutmaya yardım ediyor, sonra da kapüşonlu sweatshirt'le birlikte bir kenara atıyorum. "Kalp masajına başla," diye emrediyorum ona.

Ellerini göğsüne koyar ve bastırır. Kaburgalarının kırılma sesi beni irkiltti.

"Siktir," diye küfrederek ellerini geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Devam et."

"Onun kaburgalarını kırıyorum." Büyük gözleri dehşetle benimkilere bakıyor. "Kır şunu lan," diye bağıriyorum. Kemikler iyileşir.

Ellerini tekrar göğsüne koyar ve bastırır. *Çatırtı.*

"Üzgünüm." *Çat.* "Çok üzgünüm..."

Boynunu geriye doğru eğip hava yolunu açtım, burnunu sıkıştırdım ve kanla kaplı ağzına nefes verdim.

"O..." Ryat, Sin ile birlikte geri dönerken sözünü keser.

"Siktir." Sin ellerini başına koyar ve iç geçirir, kadına bakar.

"Bodruma git," diye aceleyle dışarı çıkarken, burada kullanabileceğimiz ne var diye düşünmeye çalışıyorum. "Triage... bana adrenalin bul." Burada olmalı. Daha önce kullandıklarını görmüştüm.

"Kash..."

"Gidin lan," diye bağırarak Saint'i kesiyorum. "Hemen."

Ryat ve Sin ikisi de giderler ve ben tekrar onun ağzına nefes vermeye başlarım.

"Hadi, melek," derim, Haidyn her göğüs kompresyonunu sayarken, ona acı verdiğim için özür dilerken, tekrar boynunda nabzını ararım. "Hadi."

"Kanamanın kaynağını bulabilir misin?" diye Haidyn Saint'e bağırır.

Saint, kızın ayaklarının dibine çöktü ve kanlı kot pantolonunu yırttı. "Uyluklarında kurşun yarası var." Saint kemerini çözdü ve yarayı sıkıca sardı. "Kolunda da bir tane var. İkisinin de çıkış yarası yok gibi görünüyor."

"Kemerimi al." Daha dik oturuyorum ama parmağımı onun boynundan çekmiyorum.

O da kemerimi alır ve onu da bağlar.

"Bir diğeri göğsünün üst kısmında, koltuk altı bölgesinde." Aramaya devam ediyor. "Yeleğinin açıklığının tam ortasına girmiş gibi görünüyor. Bu... Ben..."

"Ne?" Haidyn homurdanır. "Çıkar ağzındaki baklayı." "Bir şeyle doldurmam lazım."

"O zaman bir şey bul," diye bağırır Haidyn. "Al," Hooke gömleğini çıkarır, "bunu kullan."

"Buldum," Sin geri dönerken seslenir ve bana şiringayı uzatır. Haidyn geriye yaslanırken kapağı ısırp koparırım ve şiringayı göğsüne saplayarak adrenalini doğrudan kalbine enjekte ederim.

"Hadi, Eve. Bana geri dön," derim, ona bakarak. Ama hiçbir şey olmaz. Parmak eklemlerimi sertçe göğüs kemiğine sürterim. Kaburgalarının kırılması bir işe yaramadıysa, ellerim de yaramaz. "Bana bir tane daha ver." Sin'e bakarım.

Yüzü düşer ve Ryat elini ağzına koyar. "O... o kadar vardı."

Çift kapının açılma sesi katedralde yankılanıyor, ama ben onları görmezden geliyorum, çünkü bunların sadece Tyson ve adamları olduğunu biliyorum.

"Kompresyonlara tekrar başla," diye Haidyn'e emir veriyorum.

O hemen kalp masajına devam eder ve ben de onun ağzına nefes vererek, yaşaması için dua ederim. Beni terk etmemesi için.

Anlamıyorum. Adrenalin işe yaramalıydı. O bir kurucu, lanet olsun; güçlendirme var onda. İşe yaramalıydı.

"Kash." Bir el omzuma konuyor ve ben onu itiyorum. "Kash, dostum..."

"Hayır," diye Saint'e bağıyorum, onun ne diyeceğini çok iyi biliyorum. "O ölmedi." Ona bakıyorum ve o da anlıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. "Göğsünü doldurmak için bir şeyler bul."

Yumuşak gözleri, kanlı bedenini bir kez daha benimkine bakmadan önce içine alır. "O öldü, Kash," der yumuşak bir sesle.

"Hayır." Haidyn'i ondan itip, cansız bedenini kucağıma alıyorum. Onu tutuyorum, cansız karımı kendime sıkıca sarıyorum. "Lütfen..." Boğazım düğümleniyor ve başımı onun kanlı boynuna gömüyorum. "Beni terk etme. Sana ihtiyacım var. Lütfen, meleğim," ona geri dönmesi için yalvarıyorum, bunun bir faydası olmayacağını bilerek.

O öldü.

"Lanet olsun," diye bağıır Haidyn, sunaktan uzaklaşırken.

Titrek elimle kanlı yüzünün yanını okşadım. "Hadi, meleğim. Uyan. Gözlerini aç. Sana ihtiyacım var. Lütfen bunu yapma. Sana ihtiyacım var."

"Bunu yapmanı bulun." Saint ayağa fırlayarak emirler yağdırıyor. "Binayı ve arka taraftaki mezarlığı tarayın, başka ceset var mı bakın. Tüm bu ölü Lordları ve bulduğunuz diğerlerini Carnage'a götürün. Telefonlarını toplayın ve arabalarını arayın. Hemen. Çabuk olun."

Kemerli tavandan bir şeyin kırılma sesi yankılanıyor ve Haidyn'in bir şeyler kıldığını anlıyorum.

"Üç ceset saydım," diye bağıır Ryat birine. "Park yerinde Kashton'ın ve bizim arabalarımızdan başka araba yok."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kanlı elimle onun artık çilek sarısı saçlarını okşayarak. Her yer kan içinde. Her yer. Biz kan gölünün içinde otururken, kan parmak uçlarından damlıyor. "Gözlerini aç, Eve. Bana bak. Sana ihtiyacım var, meleğim."

"Tyson'ın adamları çevreyi arıyor," diyor Sin. "Hayır. Hayır. Hayır," diye mırıldanıyorum, bunu kabul etmeyi reddederek. "Bunu bunu bana yapamazsın." Beni nasıl böyle bırakabilir? Yapmazdı.

Onu nazikçe yatırıp, kendi başıma kalp masajına başlıyorum.

"Kashton." Bir el omzuma dokunur.

"Bana dokunma," diye bağıryorum, ellerimi göğsüne bastırmak için çekiyorum.

"Kashton. Dur." Geri çekilirim ve karımdan beni çeken her kimse ona vurmak için hamle yaparım, ama ağır kollarımı hareket ettiremem, çünkü Lordların sunağının arkasına itilirim. Tyson'ın yüzü aniden önümde belirir, elleri omuzlarımda. "Üzgünüm, Kash... o öldü." Nefes alamıyorum. "Onu buradan çıkarmalıyız. Gitmeliyiz. Onu Carnage'a götür."

SEVENTY-FIVE

KASHTON

Haidyn Carnage'ın yanına yanaşır ve ben onu kucağımda arka koltuktan inerim. Merdivenleri koşarak çıkarım ve botumla kapıları açarım.

"Devin?" diye bağırırım, ama o zaten bizi beklemektedir. "Ona yardım etmelisin," derim ona.

Geniş gözleri benimkilerden ayrılır ve arkasında duran kardeşlerime bakmadan önce ona doğru iner. "Saint dedi ki... o öldü."

"Ona yardım et," diye
bağırırım. "Beni takip
et."

Uyuşmuş bir halde onu takip ediyorum.

Asansörden çıkıyoruz ve soğukluk yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Bir zamanlar karısı onu vurduktan sonra kendi kanında yatan kardeşimi bulduğum koridordayız. Bu nedenle buraya gelmekten kaçınıyorum.

Devin beni, ortasında metal bir levha ve köşesinde bir sandalye dışında hiçbir şeyin olmadığı bir odaya götürür.

Onu üzerine yatırıyorum. Nefes nefese, dönüp Devin'in orada durduğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye ona bağırıyorum. "Bir şey yap. Bu senin işin."

"Kash..."

"Hayır," diye bağırarak Saint'i kesiyorum. "Devin ona yardım edebilir." Dikkatimi odadaki doktora veriyorum. "Bir şırınga adrenalin aldı. Daha fazlasına ihtiyacı var." Kan nakli de gerekecek. Kan grubunu bilmiyorum, ama ihtiyacı olanı, kime ihtiyaç duyarsa ondan alabilir. Gerekirse boğazlarını keserim.

"Kashton, çok uzun zaman oldu," der Devin yumuşak bir sesle.

"Hayır." Buna inanmayı reddediyorum. "Beyin, ölümden sonra yedi dakikaya kadar yaşayabilir..." Bu kelimeyi söyleyemiyorum. O... ölmedi.

Bir el omzuma dokunuyor ve Haidyn'e bakıyorum. Kan çanağı gözleri yanımdaki masada yatan Eve'e düşüyor. "Üzgünüm kardeşim." Boğazını temizliyor. "O öldü."

"Hayır." Dönüp onu kucağıma alıyorum. "Neden kimse bir şey yapmıyor?" Onu kollarımın arasına alıp köşedeki sandalyeye çöküyorum. "Charlotte'a... bir şey verildi." Haidyn'in bize öldüğünü gösterirken kullandığı ilaçla aynı şey. "Adrenalin onu geri getirdi. İşe yarayacak. Sadece biraz daha lazım."

Onu ileri geri sallarken göğsüm sıkışıyor. Yukarı bakınca, onun beni morga götürdüğünü fark ediyorum. Boğazımdaki yumru, onu şimdi kanla lekelenmiş metal masaya yatırdığımı görünce daha da büyüyor. Göğsüm sıkışıyor. Nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Annemin cesedi bu odadayken beri buraya gelmemiştim.

"Kashton?"

Adımın sesiyle gözlerimi kırıştırıyorum ve Devin'in önümde durduğunu görüyorum. Gözleri kanla kaplı Eve'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Onu ben alayım."

"Ben... yapamıyorum..." Boğazımdaki düğümü temizleyip cümlemleri tamamlıyorum. "Onu bırak."

Onu vücuduma daha sıkı sarıyorum. Kollarım uyuşmuş. Hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece göğsümdeki kocaman boşluğu.

"İstediğin kadar zaman al," diyor Devin ve sonra dönüp odadan çıkıyor.

Yüzüne bakıyorum. Çok huzurlu görünüyor. Yanımda uyurken gördüğüm hali gibi. Gerçeği hatırlatan şey kan. Aklım bana oyun oynuyor. Onun gerçekten gittiğine inanmayı reddediyor. Onu kaybettiğime.

"Üzgünüm, meleğim," diyorum ona, nefes almakta zorlanarak.

Vücudu kollarımda titriyor, çünkü titreyen benim.

Kapı açılır ama ben aldırış etmem. Onun yerine, onu daha sıkı sararım. Devin ona sahip olamaz. Henüz değil. Ben hazır değilim. Onu geri getirecek bir şey yapabileceği umudunu taşıyordum, ama içten içe bunun umutsuz olduğunu biliyordum.

Melekim artık resmen bir melek oldu. Cennete inanmıyor olabilirim, ama umarım nerede olursa olsun, ihtiyacı olan huzuru buluyordur.

Daha uzun süre sevgiyi hak ediyordu. Önemli olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi hak ediyordu. Benim dünyam olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

"Kash?" Haidyn yumuşak bir sesle konuşuyor. "Geldiler."

"Kim?" diye soruyorum, ona bakmadan, kendi sesimi bile tanıyamadan. Sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

"Ryat ve Sin," diye cevaplar. "Onu buldular."

Acıyan gözlerim onunla buluşur. "Kim?"

Haidyn kaşlarını çatıp kanlı elini saçlarının arasından geçirir. "Katedraldeki adam mı?" Sanki bir soruymuş gibi söyler.

O ve Saint buraya gelirken SUV'de konuşuyorlardı, ama ben onları dinlemiyordum. Bunun yerine, arka koltukta ölü karımı kucaklayarak sessizce ağlıyordum.

"Onu bodrumda tutuyorlar." Gözleri Eve'e düşer, sonra bakışlarını kaçırır, kız kardeşinden geriye kalanlara bakamaz. Ya da belki bana. İkisini de hayal kırıklığına uğrattım. Benim yüzümden, artık onu tanıma şansı yok. "Seni bekliyorlar."

"Ben... yapamam..."

"Ona ben bakarım." Devin'in geri döndüğünü fark etmemiştim. Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Söz veriyorum. Sen dönene kadar onunla burada kalacağım."

Gözlerim yaşlarla dolarken görüşüm bulanıklaşıyor ve boşazımdaki düğümü yutuyorum. "Onu bırakamam."

Devin bana doğru adım atar ve kollarını açar. "İzin verir misin?" diye sorar.

Yüzümden yeni gözyaşları akıyor.

"Onu bana ver, Kash," diye ısrar eder. "Söz veriyorum, işin bittiğinde burada olacak."

Hiçbir şey söyleyemedim başımı sallıyorum, ama onun intikamını hak ettiğini biliyorum. Ona zarar veren kişi burada olmalı, çıplak, soğuk bir masanın üzerinde tek başına yatmalı. O değil.

Devin kollarını cansız bedeninin altına koyup onu kucağımdan kaldırıyor ve odanın ortasındaki masaya taşıdığını izliyorum. Neredeyse tanınmaz halde. Bu kadar küçük birinin bu kadar çok kan kaybedebileceğini düşünmemiştim. Kaç kez vurulduğunu bile bilmiyorum. Sanırım Saint üç kurşun yarası saydı, ama boynunda, arabada onu kendime doğru çekerken yüzümün kanı bulaştığı morluklar görüyorum. Onu öptüğüm ve ona defalarca onu sevdiğimi söylediğim yer. Onunla evlendiği adam olmadığım için üzgün olduğumu söylediğim yer. Hak ettiği koca.

Tek yapabileceğim, bunun hızlı olduğunu ummak. Acı çekmediğini ummak. Ama gerçeği biliyorum. Yeterince gördüm. Kendini sürükleyerek sunak arkasına saklandığı yerde kan izleri vardı. Acı çekti. Acı hissetti. Ben de aynı acıyı hissetmeyi hak ediyorum. Aynı kaderi paylaşmayı hak ediyorum.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum. Kanlı saç tellerini onun güzel yüzünden çekip alıyorum ve eğilip alına bir öpücük konduruyorum. Çok soğuk. Etrafıma bakınıp gri bir battaniye görüyorum. Onu alıp üzerine örtüyorum ve yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Geri döneceğim, meleğim." Onu terk etmediğimi bilmesini istiyorum. Bunun bir veda olmadığını.

Gitmek için dönerken Devin'in sesi beni durdurur.

"Onu yıkayabilir miyim?" Ben sadece ona bakıyorum ve gözleri yumuşuyor. "Eğer sakıncası yoksa onu temizlemek istiyorum."

Tek yapabildiğim başımı sallamak. Şu anda konuşacak durumda değilim. Sonra Haidyn ile odadan çıkıyorum. "Kash..."

"Lütfen, yapma." Sesim çatlıyor.

Omuzlarımı tutar ve beni döndürür. Bana vuracağını sanırım. Onun ölümü için beni yere serer, ama bunun yerine beni kucaklayarak sarılır.

Omuzlarım çöküyor ve hıçkırıklarımla tutmaya çalışırken gözlerim yeniden yaşlarla doluyor. Duygularımızı göstermeyecek şekilde yetiştirildik. Özellikle de bir kadın için. "Üzgünüm," boğazımdaki düğümle fısıldıyorum.

"Yapma," diye homurdanır, geri çekilir ve kollarımı sıkıca tutar. Sert bakışları, ağlamak istemediği gözyaşlarıyla doludur. "Kendine bunu yapma."

"Onun gitmesi benim suçum." Kontrolsüzce titriyorum, cesedinin bulunduğu kapıya bakıyorum. "Onu... seviyorum. Denedim. Her şeyi yapardım..." Boğazım düğümleniyor, cümleyi tamamlayamıyorum.

Beni tekrar kendine doğru çekip bir kez daha kucaklıyor. "Biliyorum, Kash," diye boğuk bir sesle fısıldıyor. "O da biliyor. O da seni seviyor."
Dizlerim titriyor, ama o beni tutuyor.

Koridorda ne kadar süre beklediğimizi bilmiyorum, ama kendimizi toparlamayı başardık. Ağlayarak perişan haldeyken korkutucu olmak zor.

"Onları yakalayacağız," diye söz veriyor ve ben başımı sallıyorum.

Hiç şüphem yok. İstediğim cevapları almak için bu kasabayı paramparça edeceğim. Ama bu onu geri getirmeyecek.

Sırtımı okşadı ve dönüp bodruma doğru yöneldik. Sessiz kaldık ve aklım son konuşmamızla doldu.

"Sen benim
amacımsın." "Seni
seviyorum."

Bu gece onun yanına yatamayacağımı, sabah onunla uyanamayacağımı düşünmek beni mahvediyor. Hayatım sona erdi. Onu toprağa vereceğim, ama bundan sonra asla yaşayamayacağım. Kendimi de onunla birlikte gömebilirim. Ve öyle yapacağım. Birlikte çürüyeceğiz. Ama önce benimle ilgili olan herkesi de yanımda götüreceğim.

Bodruma girdiğimizde Sin ve Ryat'ın Saint'in yanında durduğunu, Hooke'un ise uzak köşede takıldığını görüyoruz. Tyson da burada ve ortada, çukurların yanında yerde yatan bir adam var. Diğer eliyle tuttuğu kolundan kan akıyor gibi görünüyor.

Bana bakıyor. Geniş gözleri benimkileri arıyor, sonra kanlı giysilerime bakıyor.

"Vay, vay, vay," diyorum, her şey bir anda yerine oturuyor ve onu boğazlayıp öldürmek istiyorum. Bütün bu zaman boyunca gözümün önündeydi. "Komşum Christopher."

Saint, Haidyn'e bakar ve fısıldar, "Komşu mu?"

Haidyn, Saint'e omuz silkiyor, o da en az onun kadar şaşkın. Eve'e yakın olmak için satın aldığım evden hâlâ haberdar değiller.

"Şimdi anlamaya başladım." Kendi kendime başımı sallıyorum. "Evan'ın arka kapıdan girip çıkacağını nasıl bildiğini. Orada kamera yoktu. Eminim, Evan'ı bıçakladıktan sonra arabayı hazırlamış ve onu bekliyordun."

O başka yere bakar, ben de tezgaha doğru yürür ve Haidyn'in sigara paketini alırım. "Onu asın," derim, sesim artık bu oda kadar soğuktur. Sonra paketin yanındaki çakmağı alırım.

Haidyn ve benim morgda yaptığımız ağlama seansı tam da ihtiyacım olan şeydi, neredeyse terapötik bir etki yarattı. Elli'nin terapi seansından sonra ağlamasını hatırlattı bana.

Onlara sırtımı dönerek, adamlar onu benim için hazırlarken onun mücadelesini dinliyorum. Uyuşmuş bir şekilde, aradığım şeyi bulmak için dolapları karıştırıyorum. Dürüst olmak gerekirse, rastgele davranıyorum.

Birkaç şey seçip geri dönerek sigaramdan bir nefes çekiyorum. Elleri başının üstünde bağlı olarak asılı duruyor.

"Karım öldü." Şimdiye kadar kabul etmeyi reddettiğim bu sözleri söyleyince nefesim kesildi. Bacaklarımın güçsüzleşeceğini hissettim ama ayakta kalmaya çalıştım. Şu anda zayıf görünmemeliyim. Bunu, yatakta tek başıma kaldığımda yapacağım. "Ve bunun bedelini biri ödemeli."

"Ben yapmadım," diye bağılıyor. "Benim söz hakkım yoktu. Bana emir verildi..."

Bıçağın ucunu boynuna dayadım ve o yutkundu. "Kaybımın acısını çekeceksin."

Lords'un bana yaşattıklarının bedelini tüm lanet dünya ödeyecek, ama ben bu pislikle başlayacağım. Geri adım atıp, gülünç olmayan bir kahkaha atıyorum. Aklımın kayıp gittiğini hissediyorum. Bir adamın neden delirdiğini sorduklarında, cevap her zaman O'nunla başlar...

"Ve biliyor musun?" diye soruyorum, cevap vermesini beklemeden. " 'dan sonra

geliştirmeler."

Soğuk bodrumda "bok" ve "siktir" diye duyulabilir iç çekişler yankılanıyor.

Kimse bunları aldığımı bilmiyordu. Karım bile. "Artık çok fazla boş zamanım olacak."

Ağır ağır nefes alıyor. "Ona zarar vermedim."

Sin ve Ryat'a bakıyorum. "Onu mezarlığın katedralinin arkasında bulduk," diye cevaplar Ryat, sessiz soruma.

"O zaman kim yaptı?" diye soruyorum, çocuğa bakarak.

"Ben... bilmiyorum..." diye ağlıyor. "Ama kanıtlayabilirim."

Kanıt mı? Kahretsin, ne diyeceğini tam olarak bildiğim için kusmak istiyorum. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Cep telefonum," diye aceleyle cevaplar, Ryat'a bakarak. "Telefonum onda.

Adamlar beni kaydetmeye zorladı. Ona dokunmadığımı kanıtlayacak."

Ryat çocuğun telefonunu arka cebinden çıkarır ve ben sadece ona bakarım. Ona ne olduğunu görmek istiyor muyum? Bu, Dollhouse'daki videolarına benzemiyor. Onlar yıllar öncesine ait değil, onun atlattığını bildiğim acılar. Bu, bir saat öncesine ait olacak ve şimdi cesedi morgda yatıyor.

Haidyn'e bakıyorum ve o benim sessiz isteğimi anlıyor, Ryat'ın elinden telefonu kapıyor ve onu duvardaki TV ekranına bağlayarak videoya geçiyor. Katedralin kapıları ekranı dolduruyor.

Eve birkaç saniye sonra içeri girer. Benim beyaz fermuarlı kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş, kot pantolon ve platform botlar giymiş, saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapıp makyajını yapmış. O benim öfkeli meleğim. Dünyayı ele geçirmeye hazır.

Dört Lord, Lordların sunağına dikilmiş duruyor ve ben beşincisinin arkasına girip kafasının arkasına silah doğrulttuğunu izliyorum. O, onların istediğini yapmayı reddediyor ve içimden bir ses, keşke sunağa çıksaydı diyor. Belki bu onları oyalar ve benim gelip onu kurtarmam için yeterli zaman kazandırırdı. O, bizim onu aradığımızı biliyordu. Onu bulacağımı biliyordu.

Eve bacağından vurulur ve ses beni irkiliyor. Yere düşer. Bir Lord koridordan yürür ve onu yakalar. Altara çarpılmadan önce kan donduran bir çığlık atar. Kot pantolonunun arkasından bir silah çıkarır ve ateş eder, altarın diğer tarafına düşer ve gözden kaybolur.

Biri etrafta dolaşır ve sonra yere düşer, bana hala hayatta olduğunu ve ateş edebileceğini söyler. İki kişi öldü. O iyi bir nişancıdır, ama onlar ona hazırlıklıydı.

Bu, onun isteyerek içine düştüğü bir tuzaktı.

Ama videonun başında beni istediklerini söylediler.

Neden? Neden teslim olmamı engelledi?

Maskeli adamlardan biri, kadının boynuna bir kemer dolayarak onu sunak üzerine çekiyor. Kadın adama ateş ediyor ama sonra kendisi vuruluyor. Elinden geldiğince sunak arkasına sürünerek kamera kadrainın dışına çıkıyor. Onun arkasından giren beşinci adam sunak etrafında dolaşır ve kadına silah doğrultuyor. "Hoşça kal, Eve," diye değiştirilmiş sesleri, kamera kapanmadan önce bodrumu dolduruyor.

"Gördün mü?" diye bağırır çocuk. "Yan kapıdan kaçtım. Ona hiç dokunmadım

."

Yere düşüp top gibi kıvrılmak istiyorum. Tek şey

Beni ayakta tutan şey adrenalinim. Bu da geçecek ve ben metal levhanın üzerine sürünerek karımı kucaklayacağım. Bu adamı acı çektirdikten sonra. "Onu tuzağa düşürmesine yardım ettin. Bu da yeter."

Bağlandıkları yerden kurtulmaya çalışıyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor. Ne isterse yapabilir. Benim için o öldü. "Mesajlarımı kontrol et," diyor Christopher aceleyle. "Sana mesaj attım."

Haidyn'e bakıyorum ve o telefonunda bir şeyler arıyor. Bir uygulama açıyor ve tabii ki, bana onun bulunduğu yeri belirten mesajı gönderenin o olduğunu ve numarasını gizleyebildiğini görebiliyorum. "Neden?" diye soruyorum.

"O sadece yemdi. Ölmesi gerekmiyordu. Evan onu istiyordu."

Evan. Bu isim kanımı kaynatıyor. Kahrolası öfke. "Senin için kendini ona teslim edeceğini biliyordu." "Nerede bu herif?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum... ama onu bulabilirim."

"Katedralde miydi?" Haidyn homurdanır.

"Hayır. Bizim görevimiz oyalamaktı. Sen gelene kadar onu tutmak. Sonra ona bir seçenek sunacaktık... ya sen ya o."

"Demek bu yüzden Kashton'a mesaj attın." Saint kendi kendine başını sallar. "İkisini de orada istiyordun ama önce onu orada görmek istedin. Onu hırpala,

Kashton geldiğinde kendini teslim etsin ve o da Kash'i öldürsün." Bana bakar. "Seni ortadan kaldırsın."

Haidyn kaşlarını çatar. "Ama bu Eve'in oraya nasıl gittiğini açıklamıyor.

Onu katedrale giden neydi?"

"Evan..." Derin bir nefes alır. "Onunla oynamak istedi. oynamak istedi."

Dişlerim gıcırdıyor. Kız ımla *oynadığımı* biliyor.

Kıskançtı. Benim olanı istiyordu ve bunu elde etmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ona elini sürerse, kızım Dollhouse'daki zihniyetine geri dönecekti. Ya da belki ona ilaç vermeyi planlıyordu. Her halükarda, onu oradan götürecekti. Ama ben zamanında gelemedim ve onu öldürdüler.

"Evan'ı bulabilirim... Onu sana vereceğim. Yemin ederim."

Burun kıvırıyorum. Çocuğun cep telefonu bende ve beni doğrudan ona götürecektir. "Haidyn." Elimle işaret ediyorum ve o da cep telefonunu bana uzatıyor. Tyson'ın adamlarına dönüyorum. "Onu bulun." Colton başını sallıyor. "Bir dahaki sefere seni gördüğümde, Evan'ı teslim etmek için gelmiş olsan iyi olur. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye cevaplar Alex ve bodrumdan koşarak çıkarlar.

Dikkatimi tekrar Haidyn'e veriyorum. "Telefonunu ver." Ona tekrar elimi uzatıyorum.

O da sorgusuz sualsiz verir.

Onu karıştırıp aradığımı buluyorum. No Resolve'un "Hallelujah" şarkısı bodrumu dolduruyor ve ben sesi sonuna kadar açıp, sigaradan bir nefes çekip Christopher'ın sırtına söndürüyorum.

Bu senin için, Eve. Dünyanın senin hayatının bedelini ödemesini sağlayacağım. Benim için paha biçilemezdi.

SEVENTY-SIX

KASHTON

Ağzımda yanan bir sigara asılıyken şırıngayı adrenaline dolduruyorum. Şişeyi tezgahın üzerine atıp yanına gidiyorum ve şırıngayı göğsüne batırıyorum. Çenesi sıkılıyor ve başını geriye atıyor.

"Bu etkisini yitirmeye başladığında, sana bir tane daha vereceğim. Ve bir tane daha. Ne kadar sürerse sürsün. Ya da kalbin durana kadar." Her halükarda, bir daha gün ışığını göremeyecek. Burada ölecek.

Christopher ağlar ve başını eğirir. "Ne kadar sürer... ne kadar zaman alır?" "Derisini yüzmek diye bir şey duydun mu?" Elimdeki bıçağı kaldırırım.

Geniş gözleri, sanki biri ona yardım edecekmiş gibi, benimkinden odadaki diğerlerine geçer. Kimse yardım etmeyecek. "Şimdi, şunu söyleyeyim, bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden birlikte öğreneceğiz."

"Seni hasta piç kurusu," diye bağıyor, bağları kırmaya çalışıyor. Adrenalin damarlarında dolaşarak, savaş ya da kaç tepkisini güçlendiriyor.

"Bildiğim kadarıyla, bazı hazırlıklar yapılması gerekiyor, ama şu anda bunun için sabrım yok." Bıçağın ucunu bacağına hafifçe sürüyorum ve o kesilmemek için gerginleşiyor. "Dışarıda oturup güneşte kaynayan birini canlı canlı derisini yüzmenin daha kolay olduğunu duydum. Ama önce bu şekilde deneyeceğiz. Ve genellikle yüzünden başlarlar. Amaç, hepsini tek seferde çıkarmaktı. Ama kaç parça süreceği konusunda çok endişeli değilim."

"YARDIM EDİN!" diye bağılıyor, benim tekrar tekrar çaldığım şarkının üstüne. "Lütfen... biri..." Ağlamaya başlıyor.

"Karımı kurtardın mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Sen sadece orada durup izledin. Kardeşlerim de aynısını yapacak."

Onun arkasına yürüyorum, o da omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor ama kolları başının üstünde bağlı. Boynunun arkasını kesiyorum ve kan çıplak vücuduna akmaya başlıyor. "Su lazım," diye emrediyorum.

Sin lavaboya doğru yürür ve bir kovayı doldurur. Sonra bir bardak alır ve ikisini de bana getirir. Biraz su alır ve çocuğun sırtına döker, böylece ben de görebilirim. "Devam et."

Birini canlı canlı derisini yüzmek sıkıcı bir iştir. En zor kısmı onları öldürmemektir. Çok derine kesip kan kaybından ölmelerini istemezsiniz. Bıçağı deriye her koyduğunuzda kan akar, ama bunda bir sanat vardır. Ve ben bu yeteneğe sahip olduğumdan emin değilim.

Geri çekilip, bağlı bileklerinden asılı duran çocuğa bakıyorum. Hâlâ bilinci yerinde. Adrenalin işini yapıyor.

KontROLSÜZ bir şekilde ağılıyor ve ilaçlar olmasaydı çoktan bayılmış olacaktı. Et parçaları yere dağılmış durumda. İşimi beceriksizce yaptığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Başlangıçta profesyonel davranmaya çalışıyordum, ama sonra belirli bir düzen olmadan kesmeye başladım.

Bıçağı lavaboya atıp, kanlı ellerimi gömleğime siliyorum. "Onu yıkayın ve hücreye koyun."

Bu gece yeterince iş yaptım. Ölürse ölür. "Cesetler nerede? Onları görmek istiyorum."

"Arkada," diye cevapladı Saint.

Merdivenlere doğru koşarak birinci kata çıkıp arka kapıdan dışarı çıkıyorum. Herkesin beni takip ettiğini duyuyorum. Durduğumda, üst üste yığılmış üç adam görüyorum ve en üsttekine tekme atıyorum. Vücudu diğer ikisinin üzerinden yuvarlanıyor.

İç çekerek, kanlı ellerimle saçlarımı tarıyorum. "Siktir," diye bağııyorum. "Onları tanıyor musun?" diye soruyor Ryat.

Saint cevap veriyor. "Onlarla Barrington'a gittik."

"Bunlar Blackout'ta dövdüğün adamlar," diyor Tyson.

"Ne?" Haidyn bana bakar. "Ty'ın bizi aradığı gece mi?" diye sorar. "Eve onları nasıl tanıyordu?"

Yürüyüşe başlıyorum. Sorun da bu zaten. "Tanımıyordu."

Melekim hayatı konusunda çok gizliydi. Barrington'a gitmedi. Dollhouse'dan kurtulduktan sonra Vegas'ta çok zaman geçirdi. Onu takip ettiğimde, hiç kimseyle birlikte değildi. Dışarı çıkıp başkalarıyla parti yapmayı bırakın, bir arkadaşıyla kahve içmeye bile gitmedi.

"Emin misin?" Saint soruyor.

"Kesinlikle eminim," diye cevap veriyorum. "Haidyn ve ben katedrale bir Lord almaya gittiğimiz gece, o da oradaydı. O gecedan itibaren onu gece gündüz takip ettim. Sana söylüyorum, o onları tanıımıyordu." Telefonunda benim, Bill'in ve Adam'ın dışında neredeyse hiç kişi yoktu.

"Ama onun yüzünden onlarla kavga ettin..."

"O, Blackout'ta onlara hiç bakmadı bile," diye Haidyn'i kesiyorum. "Eve'in yanına gittim, konuştuk ve sonra masaya döndüm, ve onlar... beni sinirlendirdiler. Onları fena halde dövdüm. Hepsi bu."

"O zaman onu tanıyorlardı," diyor Ryat.

"Ama nasıl?" diye soruyor Haidyn.

"Telefonları nerede?" Elimi uzattım. "Üzerlerinde yoktu," diye cevapladı Sin. "Cüzdanlarını verin," diye bağırdım.

"Onlar da yoktu."

"Ne kadar da uygun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Lanet olsun."

Morg'a geri dönüyorum. Ayaklarım ağırlaşmış, midem ağzıma gelmiş. Adrenalin etkisi resmen geçiyor ve sanki gökyüzünden düşen bir uçak gibi, çarpıp

patlayacakmış gibi hissediyorum. Kapıya yaklaşıyorum, onu itip açacak gücü bulabilmek için bir saniye bekliyorum.

Soğuk, steril odaya adımımı attığımda botlarım duruyor. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum — oturmuş gülüyor mu? "Sürpriz. Seni yakaladım" mı diyor? — ama bunların hiçbirisi olmuyor.

Bunun yerine, temizlenmiş ve taze beyaz çarşafların altında yatıyor. Videoda gördüğüm kemerle boğulduğu için boynunda açıkta kalan her çürük görülebiliyor.

Hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar çaresiz. Yararsız. Onu hanımım yaptığımda tek bir görevim vardı ve ben başarısız oldum.

"Seni yalnız bırakacağım. Senin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver," diyor Devin odadan çıkarken.

"Onu kucağıma alabilir miyim?" diye soruyorum, boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak. Ona sırtımı dönüyorum. Cevap vermediğinde, "Duş alabilirim" diye ekliyorum. Hâlâ kan ve deri parçalarıyla kaplıyım. Devin onu temizlemekle meşguldü. Melekimi kirletmek istemiyorum.

Kapının hafifçe kapandığını duyuyorum ve sonra gözümün ucuyla onun yanımda durduğunu görüyorum. Derin bir nefes alıp şöyle diyor: "Saatler oldu. Ölüm sertliği başlıyor, Kashton. Korkarım ki..."

"Anlıyorum," diye sözünü kesiyorum.

Hayatım boyunca cesetlerin etrafında oldum. Eve'in cesedi hakkında net düşünemiyorum. Sadece sandalyeye oturup karımı kucaklamak istedim, ama bu artık mümkün değil. Ölümünde bile benden uzaklaşmaya devam ediyor.

O piçi canlı canlı derisini yüzmek için çok fazla zaman harcadım.

"Bana ihtiyacın olursa haber ver." O dönüp odadan çıkar, ben de uyuşmuş bir halde lavaboya doğru yürürüm. Ellerimi, kollarımı, yüzümü ve boynumu yıkarım, onu duşta bırakmadan mümkün olduğunca temizlemeye çalışırım. Tişörtümü, botlarımı ve kot pantolonumu çıkarırım, sadece boxer şortum kalır.

Kurulanıp, ona geri dönüp çarşafı kaldırıyorum. Sol elini elimde tutup, parmaklarımla alyansını okşuyorum. Cildi çok soğuk. Neredeyse sahte gibi.

Düğün gecemizin anıları zihnimde bir film gibi canlanıyor.

"Teşekkürler dostum," diyorum Sin'e ve helikoptere binmeden önce ona el sıkışıp sarılmakla vedalaşıyorum.

"Sorun değil. Benim için bir onurdu." O başını sallar ve ben helikopter pistinden inerim, rotorun rüzgarı beni Hooke'un yatının kenarından neredeyse uçururken onun kalkışını izlerim.

Karımı sırtı bana dönük, karanlık okyanusa bakarken görüyorum. Ona doğru ilerlerken, elimi beline koyuyorum ve o da yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Ne yapmak istersiniz, Bayan Pierce?" Soyadımı duyduğunda nasıl tepki vereceğini görmek için vücudunu izlerim. Tiksinti dolu bir bakış beklerim. Belki pişmanlık. Ama bunun yerine, bana doğru yaklaşır ve gülümser.

Seni mutlu edeceğime söz veriyorum,
meleğim. "Çıplak yüzmeye gidelim."

"Sana yüzmeyi öğretmemi ister misin?" Hooke'un yatında bir havuz ve jakuzi var. Eğer o isterse, bütün geceyi onunla suda geçireceğim.

Gülümseyerek, yumuşak bir şekilde güldü. "Son kez yatta bulunduğumdan beri yüzmeyi öğrendim, Kash."

Elbette öğrenmiştir. "Beni çıplak bırakmaya mı çalışıyorsun?" Kaşlarımı kaldırırım.

Karım kıkırdar. "Belki..." Sesi kesilir, alt dudağını ısırır. "Ya da bana dalış yapmayı öğretebilirsin."

"Şanslısın. Ben tanıdığın en iyi dalgıçım." "Bunu ben karar vereceğim."

"Kashton." Haidyn odaya girerken sesi odayı doldurur ve anılarımı keser.

Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışarak tavana bakıyorum. "Beni yalnız bırak, Haidyn." Titrek bir nefes alarak ekliyorum, "Ben... Biraz zamana ihtiyacım var. Lütfen." Onun kız kardeşi olduğunu ve onun da ona veda etme hakkı olduğunu biliyorum, ama şu anda ona ihtiyacım var. Sadece onun yanında olmak istiyorum. Yalnız. Nasıl olacağını biliyorum. Bu odadan çıkar çıkmaz Devin bana gelecek. Sonraki adımları atmak isteyecek —onu mumyalayıp gömmek. Bunu düşünmek istemiyorum.

toprağa girdiğinde, karımı değil, mezarını ziyaret ediyor olacağım. Onun varlığının son parçası da yok olacak. Sonsuza dek.

Kapı kapandığında, eğilip titrek dudaklarımla yanaklarını öperim. "Seni seviyorum, meleğim." Diğer elimle yeni yıkanmış, ağartılmış sarı saçlarını okşarım ve karıma son bir söz veririm. "Yakında görüşürüz."

Lordlar cennet ve cehenneme inanmazlar. Ve ben, bunlar gerçekten var olsaydı bile, cehenneme gönderileceğimi biliyorum. Orada yanacağım. Hak ettiğim gibi. Bunu hak ettim.

Ama başka bir hayat? Bunun bir olasılık olduğunu umut etmeye devam edeceğim. Ve eğer öyleyse, onu bu hayatta bulduğumdan daha çabuk bulacağım. Ne olursa olsun. Birbirimizi sevmek için yaratılmışız. Bu hayatta ya da başka bir hayatta. Ölüm beni ondan uzak tutamayacak.

Soğuk metal levhanın üzerine sürünerek yanına uzanıyorum ve sanki sadece uyuyormuş gibi davranıyorum. Her an uyanıp beni sevdiğini söyleyecek. Özür dileyecek. Ve eğer gerçekten şanslıysam, sağ kroşesiyle beni nakavt edecek.

SEVENTY-SEVEN

KASHTON

Karım üç gün önce öldü. Üç lanet olası gün
cehennem gibi geçti.

Bir Lord ölümün ortasında yükselir - kan ve işkence - ama ben daha
sonra ne olacağını görmek için hiç kalmadım.

Planlama. Düzenlemeler. Neyse ki Janice ve Charlotte bana
yardım etti. Diğer eşler de yardım etti, ama onlar en yakınımda kaldılar.
Sanırım aklımı kaçırdığımı görebiliyorlar. Ruh ikizimi kaybettiğimi.

Ruh ikizi mi?

Hayatımda hiç böyle saçmalıklara inanmadım. Eve'e kadar. Şimdi o
gitti ve ben sanki hiç var olmamış gibi hayatıma devam etmem gerekiyor.

Bu tuhaf bir kavram.

Krematoryumda yakılmak istiyordu. Onu bir tabuta koydum.

Külleri katedralin arkasındaki mezarlığa serpmek istiyordu. Onu
Carnage'daki mezarlığa gömdüm.

Karım çiçeklerden nefret ederdi. Cenazesi için bulabildiğim en
büyük çiçek aranjmanlarını gönderdim. Hayatımda hiç bu kadar çok
rengi bir arada görmemiştim. O pembe ve morları seven bir kadın
değildi, ama Janice renkleri önerdi. Hayatı kutlamanın bir yolu
olduğunu söyledi.

Eve hayatından nefret ediyordu. Uzun zamandır kendisine işe yaramaz olduğu söyleniyordu. Ve sonunda hepimiz ölürüz. Tıpkı çiçekler gibi.

Taze bir toprak yığınının önünde duruyorum. Karım, HOLLOWFRAME'in "Where I Left You" şarkısı çalarken bu toprağın altına gömüldü. Sessizliği sevmezdi, bu yüzden ona yüzün üzerinde şarkıdan oluşan ve tekrar çalacak şekilde ayarladığım bir çalma listesi hazırladım.

Onu bir saat önce toprağa verdik, ama ben buradan ayrılamıyorum. Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum.

Ona veda edemiyorum. Birini sevmenin bu kadar zor olması delice. Her zaman terk edilmekten korkmuşumdur. Kardeşlerimi kaybedeceğimi ve bu dünyada tek başıma kalacağımı düşünürdüm. Ama Eve? Onu kaybetmek, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu.

Fiziksel olarak buradayım, kalbim atıyor, ama kendimi ölü hissediyorum.

Bill'e, onun mezarını kazdırıp benim cesedimi onun yanına gömmesi için talimat vereceğim. Bazıları bunu etik bulmayabilir. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Kimse bizim aşkımızı anlamak zorunda değil.

Ölümde bile karımı kollarımda tutacağım, çünkü orada kendini güvende hissediyordu ve orası onun ait olduğu yer. Sonsuza kadar birlikte olmamız gerekiyordu ve ben bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimin köşesinden bir hareket görüyorum ve iç çekiyorum. "Eve git, Easton," diye boğuk bir sesle emrediyorum. Fiziksel olarak yorgunum. Günlerdir uyumadım ve zihinsel olarak bitkinim. Daha önce uyuşturulup dövüldüm ve şimdi hayatımda hiç olmadığım kadar zayıf hissediyorum.

"Olmam gereken yerdeyim," diyor yumuşak bir sesle.

Kaybımın başkalarını da etkilemesine izin vermeyeceğim. Bu olay bana zamanımızın ne kadar değerli olduğunu gösterdi. Bu çok klişe bir söz, ama doğru. "Elli ve çocuklar sana ihtiyaç duyuyor."

"Karım, bir kardeşin bana daha çok ihtiyacı olduğunu biliyor."

Kardeş mi? Bu bana Haidyn ve Saint'e onu Spade kardeşleri yapmalarını söylemem gerektiğini hatırlatıyor. O benim yerime geçecek.

Onun toprağa indirilmesini izledikten sonra, sadece yalnız kalmak istedim. Ayağa kalktım ve gelen herkese teşekkür ettim, ama artık gitme zamanı gelmişti. Sonra tüm erkeklerin Carnage'ın kapılarının yanında toplanmış olduğunu gördüm

, şüphesiz bana kim bakacak diye konuşuyorlardı. Sanırım Sin kısa çöpü çekti.

Hepsinin bir grup sohbeti başlattığını biliyorum, Ty'ın adamları —benim olmadan.

■

Uyuyor mu?

■

En son ne zaman yemek yedi?

■

Morgdan çıktı mı?

Haidyn Eve'i ziyaret ederken mesajları gördüm ve duş alıp biraz dinlenmek için onunla kalmayı teklif ettim. Teklifini reddettim, ama o vedalaşırken köşede oturmak için kendimi ondan yeterince uzaklaştırdım.

Sanki o yeniden ölüyordu. Onun, ona destek olamadığı için özür dilediğini izlemek. Babalarının ona yaptıkları için. Kardeşimin acı çekmesini görmekten nefret ediyordum, bunun benim hatam olduğunu biliyordum. O benim karım olmasaydı, benim için isteyerek bir tuzağa düşmezdi.

Her şeyi mahvettim.

Kız kardeşi. Karım. Geleceğimiz.

Yere çöküp bacaklarımı çaprazlıyorum, şarkı Three Days Grace'in "Lifetime" şarkısına geçiyor. Şimdi Eve'in neden o kadar çok geceyi, annesi ve bebeği olarak gördüğü kişinin mezarında oturarak geçirdiğini anlıyorum. Sahip olabileceğin bir şeyi bırakmak çok zor.

Sonsuza kadar birlikte olmamız gerekiyordu ve ben bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Bu düşünce bana bir fikir verir ve Sin'e bakarım. "Bana bir konuda yardım eder misin?" Ona diğerlerine rapor edecek bir şey versem iyi olur.

"Ne olursa." Başını sallayarak, ellerini takım elbisesinin ceplerine soktu.

Ayağa kalkıp karımın yattığı taze toprak yığınınına bakıyorum. Henüz mezar taşı yok. "Zaman alıyor," dedi Janice

. "Birini tanıyorum," diye beni temin etti Bill. Charlotte sipariş vermeme yardım etti, birkaç hafta içinde hazır olur.

Onun, katedralin arkasındaki mezarlıkta öldürülen, gömülen ve isimsiz mezarlara bırakılanlar gibi olmasına izin vermeyeceğim. Herkes karımın kim olduğunu ve sevildiğini bilecek.

"Geri döneceğim, meleşim," diyorum ona, sonra Sin'e dönerek, "Gidelim."

SEVENTY-EIGHT

KASHTON

Hiçliğin ortasındaki bir motorcu barındayım. Onu takip ettiğimde beni hep buraya getirirdi. Bir şeyler içmem gerekiyordu.

The Goo Goo Dolls'un "Iris" şarkısı bozuk hoparlörlerden çalıyor. "Bir tane daha," diye mırıldanıyorum esmer barmen'e.

"Evet, efendim," diyor yumuşak bir sesle ve şişeyi alıyor. "Bana ver yeter."

Gözleri endişeyle benimkilere bakıyor. "Anlamadım?"

"Şişe." Dirseklerimi bara dayayıp parmaklarımla bana vermesini işaret ettim.

"Sanmıyorum..."

Uzanıp şişeyi elinden alıyorum ve ona birkaç yüz dolarlık banknotu bara atıyorum. "Beni bırak," emrediyorum.

O da dönüp barın diğer ucuna koşar, benden uzaklaştığı için mutlu. Berbat göründüğümü biliyorum, ama buraya uyuyorum. Burası kimse için güvenli bir yer değil.

Yanımda birinin geldiğini hissedince şişeyi geriye doğru eğiyorum. "Selam, tatlım."

Onu görmezden geliyorum. Buraya kadın ya da arkadaşlık için gelmedim. Sadece Carnage ve kardeşlerimden, onların eşlerinden uzaklaşmak istedim. Eve'in cenazesi üç gün önceydi ve benim hayatımla ilgili endişeleri boğucu hale gelmişti. Sanki onunla birlikte gömülmüş gibi hissetmeye başlamıştım.

Nefes alamıyordum. Janice bana sürekli yemek getiriyor ve önceki gün bıraktığı yemeği neden yemediğimi soruyordu. Herkesin yardım etmeye çalıştığını anlıyorum, ama yalnız kalmak istiyorum.

Bir el ceketimin koluna dokundu ve ben gerildim. "Benden uzak dur yoksa lanet boynunu kırarım."

O nefesini keserek elini geri çekiyor ve sonra öfkeyle uzaklaşıyor. Şişeden bir yudum daha alıp masaya koyuyorum ve bir kez daha barmene işaret ediyorum.

"Evet, efendim?" diye sorar, tekrar tekrar çalan şarkının sesini bastırarak. Başım ağrımaya başladı.

"Bir şişe daha."

"Uh..." Gözlerini kaldırıp birine bakar, sonra dikkatini tekrar bana verir. "Evet, efendim."

Elimdeki şişeyi bir dikişte içiyorum, umarım içinde boğulurum, ama şansım yok. Belki bir sonraki işe yarar.

"Buyurun efendim." Önüme dolu bir şişe burbon koyar. Bu, alabileceğiniz en ucuz şişe olmalı, ama neyse. Tadına bile bakmıyorum.

Onu almaya gittim, ama ben almadan önce bar tezgahından kapıldı. "Karımın boynunu kıracağını mı söyledin?" diye yanımdaki adam tısladı.

Barmen bir kez daha uzaklaşıyor ve ben iç çekiyorum. "Karıya para vermek için havamda değilim."

"Ona fahişe mi diyorsun?" diye bağırıyor.

Gülüyorum, karım burada olsaydı şu anda ne yapacağını hayal ediyorum. Eve çoktan ayağa kalkmış, elinde şişeyi tutmuş ve sallamaya başlamış olurdu. Hiç soru sormadan. Dürüst olmak gerekirse, bana dokunan o kaltağın burnunu kırmış olurdu ve ben de karımın yaptıklarını savunmak için bu adamın kışını tekmeliyor olurum.

"Al." Deri ceketimin cebine elimi sokup ona bir dolar attım. "Muhtemelen onun değeri budur."

Bir saniye sonra kafam bara çarpıyor.

"Orospu çocuğu." Ceketimin arkasını kavrar, beni sandalyeden çekip yüzüme bir yumruk atarak pis barın zeminine iter.

Siktir, bu çok iyi geldi.

"Kaldırın onu," diye bağıırır adam.

Beni tutup ayağa kaldırırılar. Dizlerim çökünce, iki adam yanıma gelir ve kollarımdan tutarak beni ayakta tutmaya yardım ederler.

Karımın cesedini kollarımda tuttuğumdan beri istediğim şey bu olduğu için, önümde duran adama kanlı bir gülümseme atıyorum.

Ölmek.

SEVENTY-NINE

KASHTON

"Hadi." Eve elimi tutar ve beni kalabalığın içinden geçirir.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, ama tek cevabı, beni fuaye boyunca ve merdivenlerden yukarı sürüklerken çıkardığı kıkırdama oluyor.

"Nereye gidiyorsunuz siz ikiniz? Henüz pastayı kesmedik."

Parmaklıkların üzerinden aşağıya baktığımda, Elli'nin ellerini beline koymuş, bizi merdivenlerden yukarı çıkarken izlediğini görüyorum. Sin onun yanına geliyor.

"Geri döneceğiz," diye Eve onu temin eder.

"Belki." Göz kırparım ve Sin, Elli'nin elini tutar, itiraz etmeye çalışan Elli'yi Eve'in doğum günü partisine geri çeker.

Karım beni yatak odasına çekip kapıyı kapatır ve ışığı yakar. "Hızlı bir seks istemiyorum," derim ona. "Zamanımı almak istediğimi biliyorsun." Ellerim elbisesinin eteğine gider ve onu yukarı çekmeye başlarım.

Ellerimi itip bana gülümser. "Buraya sevişmeye gelmedik."

Kaşlarımı kaldırırım. "O zaman neden buradayız?" Hayatında bir gece bile uyumadığı odaya bakarım. Göğsümde bir ağrı hissederim. Keşke Eve bu hayatı yaşayabilseydi. Hak ettiği anneyi.

Ellerini yüzüme koyarak, bana bakmamı sağlar. Elimi uzatıp yüzündeki birkaç saç telini geri çekerim. Gözleri alkolden cam gibi parlıyor, ama muhteşem görünüyor.

"Ben..." Bir an durup yutkundu, ben de kaşlarımı çattım. "Sana teşekkür etmek istedim."

Onun sözleri kalbimin hızla atmasına neden oldu, çünkü tam olarak ne demek istediğini biliyordum. "Eve..."

"Daha önce hiç doğum günümü kutlamamıştım ve bana bu kadar özel bir şey verdiğin için teşekkür etmek istiyorum."

Janice, karım için bu partiyi planlamama yardım etmeme izin verecek kadar nazikti. "Buna alışsan iyi olur, meleğim. Her yıl kutlayacağız."

"Tanrım, her yıl mı?" Bu fikirden korkmuş gibi gözlerini devirdi, ama güzel yüzündeki gülümseme bana gerçeği söylüyordu.

"Hayatımızın geri kalanında," diye onu temin ettim. Ve geliştirmeler sayesinde, bu çok, çok uzun bir süre olacak.

Dudaklarını dudaklarıma koydu ve o beni öperken ellerimle yüzünü kavradım. Geri çekildiğinde gözleri kot pantolonuma düştü. "Şimdi o hızlı sevişmeyi yapacağım."

Onun uyluklarını tutuyorum ve o zıplıyor, bacaklarını bana doluyor, kıkırdıyor, ben onu yatağa götürürken, işimin yakın zamanda bitmeyeceğini çok iyi biliyorum. Parti, doğum günü kızının dönmesini beklemek zorunda kalacak.

Anılar hava gibi gelip geçiyor. Onları kontrol etmek mümkün değil. İlk başta bunun sessizlikten kaynaklandığını düşündüm.

Bu beni delirtiyordu. Bu tanrının unuttuğu yerde televizyon yok. Eve, ben onun kışına kemerimi indirdiğim gece adamla kavga ederken onu kırdı ve yenisini almadılar.

Sadece küçük bir radyo var. Ve kim bilir ne kadar süre düğmeyi çevirdikten sonra, sadece bir country radyo istasyonu bulabildim. O boktan şeyi nefret ediyorum. Çok depresif. Ama hiç yoktan iyidir.

Şu anda yatağın ucunda oturuyorum, dirseklerim uyluklarımda üzerinde ve eğilmiş durumdayım, ellerimle saçlarımı tutuyorum. Çok yorgunum. Kim

kalp kırıklığının bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi ki? Bu, vazgeçmek istediğim bir iç savaş.

Bir parçam öldü, ama nedense hala nefes alıyorum.

Acı. Beni felç ediyor. Annemi kaybettiğimde böyle hissetmemiştim. Belki de annemin daha iyi bir yerde olduğunu bildiğim içindi. Oysa Eve'e daha iyi bir hayat vermek istiyordum. Onun gururla kocası olarak adlandırabileceği biri olmak istiyordum.

Brad Paisley ve Alison Krauss'un "Whiskey Lullaby" şarkısı çalmaya başlar ve ben sıçrayarak o lanet şeyi duvardan koparır, kordonunu koparır ve odanın diğer ucuna fırlatırım.

Sessizlik hakim.

Kapım çalınır, ama cevap vermeye bile tenezzül etmem. Kimse nerede olduğumu bilmiyor, ve eğer kardeşlerimden biri olsaydı, kapıyı çalmazlardı.

"Bayım?" Yumuşak bir vuruş daha duyulur.

İnlerim; bu barmen. Kapıyı açar açmaz, nefesini tutar ve bir adım geri atar. Geniş gözleri benim parçalanmış yüzüme bakar ve sonra odamı görmek için soluna doğru eğilir. Açık kapıdan duman bulutu gibi yayılan kokuya burnunu kıvrır.

"Ne?" diye bağırırım ve o yine irkilir.

"Ben, şey..." Aşırı büyük paltosunun fermuarını açarak iki şişe viski çıkarır. "Bunlar işine yarayabilir diye düşündüm." Yanakları kızarır ve gözlerimi karşılayan bakışıyla bana bakar. Sağ gözümün şişip kapandığından eminim. O piçler beni öldürmedi. Sadece beni dövdüler ve otoparkta bıraktılar. Bir türlü rahat edemiyorum.

Kot pantolonumu yoklayarak arka cebimde cüzdanımı buldum ve ona uzattım. "Teşekkürler."

Gözlerini kirli ayakkabılarına çevirip alt dudağını ısırıldı. "Oh, ihtiyacım yok..."

Şişeleri elinden alıp, cüzdanı ona fırlatıyorum ve geri çekilip kapıyı yüzüne çarpıyorum.

"Bekle! Cüzdanın ne olacak?" diye kapının diğer tarafından bağıırır.

"Al sen." Bana gerek yok.

Odadaki tek şifonyere gidip iki şişeyi oraya koyuyorum. Sonra yatağın ucuna oturup, sabah başladığım şişeden bir yudum alıyorum. Neredeyse bitmiş.

Viski çenemden göğsüme akıyor. Elimi çekip, boşalan şişeyi odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve diğerleri gibi duvara çarparak milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Bir haftadır, ıssız bir yerde bulunan bu harap, delik deşik motelde saklanıyorum.

Cep telefonu yok. Takip cihazı yok. Dış dünyayla bağlantım yok.

Onu toprağa verdikten sonra, kaçmak zorundaydım. "Başın sağ olsun" demek hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. O öldü. Onu geri getirebilecek hiçbir şey yapamam.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Hayatımı feda etmem gereken tek kişi, benim için hayatını feda etti. Carnage'dan ayrılmadan önce, Ty'ın adamları Evan'ı hala bulamadıklarını söylediler. Vazgeçtim. O piç kazandı. Kızımı benden aldı.

Biraz çıldırdım ve birkaç mahkumu öldürdüm, sonra da kaçtım. Kendimi o barda buldum ve dayak yedikten sonra yan taraftaki motele sürünerek gittim ve 111 numaralı odaya kendimi kilitledim. Orada çürümeye başladım.

Doğru gelmişti. Ben buraya aidim. Onu takip ederek burada pek çok gece geçirdim. Adamları öldürmesini izledim. Keşke beni de yanında götürseydi.

Onu görmek, ona sarılmak ve sesini son bir kez duymak için can atıyorum. Bu düşünce, komodinin üzerindeki telefonuna bakmamı sağladı. Adam, Bill, eşleri... Herkesin numarası var çünkü o, hayatlarının bir parçası olmuştu. Kimsenin beni aramasını istemediğim için, numarasını sakladım. Ama bu, bir konuda bana yardımcı olabilir...

Kalkıp yatağın kenarına yürüdüm, oturdum ve motel odasının telefonunu alıp onun numarasını çevirdim.

Sesli mesaj açılır ve nefesimi tutarım.

"Hey, Kash," diye yumuşak sesi geliyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Barrington'a aceleyle giderken onu birkaç kez aramaya çalıştım

ama sesli mesajı devreye girdiğinde, aramayı sonlandırdım.

"Sana son bir mesaj bırakmak istedim. Belki kontrol edersin diye."

Onun konuşmasını duyabilmek için ağlamamı bastırmak için boş elimi ağızıma kapattım.

"Barrington'da oturmuş, boş okulu seyrediyorum. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Sana veda etmek için aramam gerekiyor ve bu benim kalbimi kırıyor. Seni terk etmek. Ama ölüm kalım meselesi olursa, bir amaç uğruna ölmeyi seçerim. Senin için. Seni seviyorum, Kashton. Ve eğer Tanrı varsa, bana seni gönderdiği için ona teşekkür ederim. En büyük pişmanlığım, o gece *Isabella'da* kaçmış olmam. Benim yüzümden değil, ama bu yüzden altı yıl boyunca sevildiğini bilmeden geçirdin. Bunu senden aldım ve özür dilerim. Keşke..." Sesi çatallanıyor ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Hayatımdaki herkes bana değersiz hissettirirken, beni sevdiğin için sana borcumu ödeyebileceğim tek yol bu. Bana bir amaç verdin ve bu kaotik dünyada senin meleğin olmaktan onur duyuyorum." Burnunu çekiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, onun acı çekmesinden nefret ediyorum. "Hayatım boyunca kendimle savaştım. Ta ki sen gelene kadar... Kashton Landon Pierce, efendim. Bana huzur bulmamda yardım ettin. Ve bu, sana asla ödeyemeyeceğim bir şey. Annen, senin haline geldiğin adamla gurur duyardı, Kash. Ve senin tarafından sevildiğim için şanslıyım." Bir ara verir ve fısıldadığını duyduğumda gözlerimi kapatırım, "Seni seviyorum, Kash."

Kendimi yatağın ucundaki bankta, ileri geri sallanırken buluyorum. Onun sesli mesajını sayamayacağım kadar çok dinledim. Üzüntüm öfkeye dönüştü.

Arayıp veda ettiğinde ne yapacağını biliyordu. Onunla birlikte giderdim. Onun yanında savaşırdım. Yan yana ölebilirdik. Onu asla yalnız göndermezdim.

Elimi uzatıp onun alyansını aldım. Parmaklarımı onun etrafına doladım ve gözlerimi kapattım. Ona bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Dayak yedikten sonra uyandığımda planım, motosikletime atlayıp kontrolünü kaybedene kadar sürmektir, ama bu, yoldaki diğer insanları da tehlikeye atardı. Kimseye zarar vermek istemiyorum. Artık istemiyorum. Ayrıca, bardaki motorcular benimle işlerini bitirdikten sonra motosikletimi levyeyle parçaladılar. Yani artık ulaşım aracım yok. Zaten bir yere gitmem gerekmiyor.

Yüzüğü yere bıraktım, tabancamı aldım ve bir tanesi hariç tüm mermileri çıkardım. Sonra silindiri çevirip kapattım. Bu, babamın bana inisiyasyonum için verdiği tabancaydı. Bir gün ona ihtiyacım olacağını kim bilebilirdi ki? *"Sakla onu. Belki bir gün işine yarar."*

Gergin ya da korkmuş bile değilim. Kararımı verdim. Kardeşlerime bir not bıraktım. Anlayacaklardır. Eşlerini kaybetselerdi onlar da aynısını yaparlardı. Birbirlerine sahipler. Bana ihtiyaçları yok.

Yüzüğü tekrar elime alıp sol elimde tutuyorum. Sonra silahın namlusunu sağ şakağıma dayıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve neredeyse gülümsüyorum. Hayattan vazgeçmeye hazır olduğunda ölümün bu kadar sakinleştirici olabilmesi ne kadar da çılgınca.

"Geliyorum, meleğim."

Son bir nefes alarak tetiği çekiyorum.

EVERETT

On bir yaşında

Hücre köşesinde kıvrılmış oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekmiş, alnımı onlara dayamışım.

"Seni lanet olası sürtük," diye homurdanıyor adam ve ben kendimi daha da küçültmeye çalışarak çıplak vücudumu duvara yaslıyorum.

"Onu durduramazsın," diyor kadın, Lord hücre kapısını açarken kapı gıcırıyor.

Adam, oğullarını burada bulmuş ve onu sürükleyerek götürmüş. Cyrus'un geri dönmemesini umuyordum ama dönmüş.

"Onu eğlendirmekten vazgeçersen, seni görmeye gelmez," diye bağılıyor, sonra onu tokatladığını duyuyorum.

Geri çekilirim, vücudum titrer.

"O asla olmaz sen olacak," diye çığlık atıyor.

"O aslabir bir canavar olmayacak."

Başımı kaldırıp parmaklıkların arasından baktığımda, kanlı dizlerinin üzerinde duran kadını ve benim hücrenin karşısındaki hücresinde onun üzerinde eğilen adamı gördüm. "Sana şunu söyleyeyim, değersiz fahişe. Bir dahaki sefere o seni ziyaretine geldiğinde, onu onun gözü önünde öldüreceğim. Belki de çocuğun ihtiyacı budur. Evet, disipline edilmesi gerekiyor. Ona bir ders verilmesi gerekiyor. Ve ben seninle başlayacağım." Onun hücrelerinden çıkar, parmaklıkları çarparak kapatır ve onu içeride kilitler.

Uzaklaşmaya başlar ama karşıdaki hücrede beni fark eder. O kapıyı açtığı anda, ben hemen sırtımı duvara dayarım.

"Onu rahat bırak," diye bağıır.

O gülererek saçımı tutup beni duvardan çekiyor. "Baban seni cezalandırdı mı?" Kemerini pantolonundan çıkarıp beni kapıya sürüklüyor. Kemerini bileklerime dolayarak beni ayağa kaldırıyor. Kemerini başımın üstündeki çubuğa bağlıyor.

"Seni lanet olası piç," diye bağılıyor, benim hıçkırıklarımın üstüne. "Onu rahat bırak. O daha çocuk."

"O bizim fahişemiz olacak." Saçlarımı karıştırıp yanağımı parmaklıklara dayıyor. "Öyle değil mi, orospu?" Kıcımlı tokatlıyor ve ben ondan kaçmak için parmaklıkların arasından sürünmeye çalışıyorum ama gidecek hiçbir yerim yok.

Kahkahası hücreyi doldurur, sonra kapıyı açıp kapatır ve beni oraya bağlı bırakır.

Kadına doğru yürüdü, üzerine tükürdü ve sonra bizi yalnız bıraktı.

Ayak parmaklarımda durup bileklerimi kurtarmaya çalışırken gözyaşları ve sümük yüzümden akıyor. Başardığımda, arka duvara doğru sürünerek dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Kadın ellerinin üzerine düşer ve kulaklarımı çınlatan, kan donduran bir çığlık atar. Yumruklarıyla yere vurur ve her vuruşunda kırık ampul parçaları onu keser. Birkaç dakika sonra, kadın yere düşer.

duvara yaslanmış, gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "O iyi bir çocuk," diyor bana. "İyi bir adam olacak."

Ona bunu söylemek istemiyorum ama bu cehennemde kimse kutsal olarak ayrılmıyor.

"Babası gibi olmayacak. Bunun için elimden geleni yapacağım." Elini uzatıp bir cam parçası alır.

Dizlerimin üzerine çöküp hücrede emeklemeye başlıyorum. "Hayır. Yapma..."

"O piç kurusu sözünün eri bir adam ve oğlumun babası gibi olmasına neden olmayacağım. Onun kalbini kırmayı tercih ederim." Gözleri yaşlarla dolmuş, elindeki bardağa bakıyor. "Bazen sevdiğin kişiyi incitmek zorunda kalırsın." O daha önce buraya geldiğinde ona söylediği şeyi tekrarlıyor.

Mavi gözleri benimkilere bakarken, elini uzatıp bardağın ucunu boynuna sürerek kendini feda eder.

Gözlerimi kırıyorum. Sert ışık yüzünden elimi kaldırıp gözlerimi kapatmaya çalışıyorum.

İnleyerek gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Siktir." Göğsüm ağrıyor. Neden üstümde bir şey varmış gibi hissediyorum? Hala giydiğimi düşünerek elimi kurşun geçirmez yeleği çıkarmak için uzatıyorum ama orada hiçbir şey yok.

"H-merhaba?" diye soruyorum sertçe. Boğazım ağrıyor ve vücudum halsiz.

Sağıma baktığımda, koluma bağlı bir tüpün asılı olduğu bir torba görüyorum. Bu bir serum.

Neredeyim ben?

Oturmayı başardım ve oda sallanıyor. Ellerimi şakaklarıma götürüp bastırıyorum, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kalbim hızla atıyor ve göğsümdeki baskı gittikçe ağırlaşıyor.

"Kash-ton?" Boğazımı temizliyorum. Kahretsin, neden bu kadar ağrıyor? Carnage'da mıyım? Daha önce hiç görmediğim bir binada mı?

Yataktan sürünerek kalkıyorum, titrek ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum ve yeni doğmuş bir zürafa gibi sendeleyerek bacaklarıma nasıl çalışacaklarını hatırlatmaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim. Yavaşça kolumdaki serum iğnesini çıkarıyorum ve yatağın ucunda bir önlük görüyorum. Onu alıp, çıplak olduğum için kollarımı nazikçe içine sokuyorum.

Çünkü ıplakım. Sonra vuduma hızlıca bir bakış atıyorum.

Gördüğüm kadarıyla her tarafım bandaj ve morluklarla kaplı ve sağ bacağıma fazla baskı uygulayamıyorum, ama Kashton'ı bulmam gerekiyor. Beni kaçırdılar mı? Son hatırladığım Şey, katedralin zemininde kanlar içinde yatarken, yüzüme doğrultulmuş bir silahın olduğu.

nn bağlayarak kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açıp, soluma ve sağıma baktığımda loş bir koridor görüyorum. Beton duvarlardan başka bir Şey yok, ama sağdaki sonunda bir kapı var. Bir an panik oluyorum, burası Dollhouse. Beni buraya sürüklediler ve Kashton başka bir odada işkence görüyor.

Her Şey boşuna mıydı? Bunun yanlarına kalmasına izin veremem. Kashton ne yaptı ki? Lordları öldüren bendim. Bill'e videoyu bildiren ve Haidyn'in Isabella tarafından Dollhouse'da tutsak edildiğini haber veren bendim. Bu da Dollhouse'un durdurulmasına yol açtı. Kimse o cehennemi yönetmek istemezdi.

Kalbim hızla atarken, arkamdaki kapıyı kapatıp duvara yaslanarak ayakta durmaya çalıştım. Silahımı kullanabilirdim, ama onu hiçbir yerde göremedim. Beni ıplak soyup, hayatımı kurtarmış olmalılar, sadece kocamı öldürmelerini izlemem için.

Bir saniye sonra, neden bu kadar yavaş ve nefes nefese olduğumu daha iyi görebilmek için geceliği yukarı çekiyorum. Uyluklarımdaki ve kollarımdaki dikişleri görüyorum.

Bana ilaç mı verdiler? Damardan verilen Şey bu muydu? Koridora hızlıca bakıyorum, kırmızı ampul görmüyorum.

Ne kadar süre baygın kaldım? Kashton'ı kurtardım mı? O tehlikeden kurtuldu mu? Ya yaptığım her Şey boşuna olduysa ve ona zarar verdilerse? Barrington'daki cep telefonumu bıraktım, bu yüzden onunla iletişim kurmamın bir yolu yok ve uyandığım odada da telefon yoktu.

Koridorun sonunda, tek kapının diğer tarafında bir telefonun çaldığını duyuyorum. Duvardan iterek, yan tarafıma yayılan keskin acıdan dişlerimi sıkıyorum ve sağ bacağımı arkamda sürükleyerek ilerliyorum.

Elimi kapı koluna koyuyorum. YavaŐŐa çevirip, içeriye görebilecek kadar açıyorum.

"Alo?" Masada duran cep telefonuna tanıdık bir yüzün cevap verdiğini görüyorum.

Onunla ne halt yiyorum ben?

"Eve gelmen gerekiyor." Bu sesi de tanıyorum. Arayan Saint.

"Bunu yapamam," diyor Adam, sandalyesine düşerken. Gömleğinin üst üç düğmesi açık. Kravatı yok, kolları sıvamış ve ellerini temizlerken ellerinde bir bez var.

"Senden çok şey istemiyorum. Aslında," Saint sertçe konuşur ve sonra sesini alçaltır. "Ama sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var."

"Üzgünüm, Saint..."

"Haidyn günlerdir bodrumda. Günlerdir, Adam," diye homurdanır. "O lanet olası 'Hallelujah' şarkısını bir kez daha duymak zorunda kalırsam, kulaklarımı keserim." Saint iç çeker. "Ve dürüst olmak gerekirse, Kash esirlerimizin çoğunu öldürdüğü için, onun orada ne yaptığını gerçekten bilmiyorum. Fazla esirimiz kalmadı."

Kashon. Tanrıya şükür. Hayatta. Mutluluk gözyaşları gözlerimi yakıyor. Carnage'da. Güvende. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ama orada değilsem, neredeyim? Ve neden?

"Charlotte'un onu meşgul etmesine yardım et..."

"Charlotte üçüzlere hamile," diye homurdanır Saint. "Şu anda yataktan zar zor kalkabiliyor. Zavallı kız tuzlu krakerleri bile midesinde tutamıyor. Şu anda kocasını *meşgul* edecek durumda değil."

Adam, artık biraz temizlenmiş ellerini agresif bir şekilde saçlarında gezdirir, sonra sağa bakar ve omuz silker.

Kapıyı biraz daha açarak kime baktığını görmek için içeriye göz attım ve sandalyede oturan Bill'i gördüm.

Ne oluyor lan? İçeri dalmak istiyorum ama içimden bir ses sessiz kalmamı söylüyor. Ayrıca hareketlerim zaten yavaş. İçeri dalmak sorun olacak.

"Her şey yoluna girecek," diyor Adam ona.

Saint burun kıvrır. "Kash gitti, Adam. Burada hiçbir şey yolunda değil."

"Gitti de ne demek?" Adam endişeli görünüyor, ama yüzünde bunu göstermiyor, bu da beni kaşlarımı çatmaya itiyor.

"Bu yüzden seni arıyorum. Eve'i gömdükten sonra, o deliye döndü, Adam."

Gömülü Eve mi? Ne halt ediyor bu adam? Ben buradayım.

Adam'ın sessizliği üzerine Saint devam etti. "Sonra öylece gitti. Sırt çantasını hazırlayıp bisikletine atladı. Haidyn onu takip etmeye çalıştı ama yetişemedi."

"Onu bulun," diyor Adam, sandalyesine yaslanıp rahat bir pozisyon alıyor.

"Ne yaptığımızı sanıyorsun?" diye bağırır Saint. "Takip cihazını değiştirmedim. Belki de bir virajı hızlı dönüp bir hendekte ölü yatıyordu." Sesini alçaltır. "Sin ve Ryat bir haftadır onu arıyorlar."

Haftadır mı? Ne kadar zamandır buradayım? Burası neresi? Neden kocamın yanında değilim? Sol elime bakıyorum ve titrediğimi ve alyansımın kaybolduğunu fark ediyorum. Katedrale girdiğimde parmağımdaydı. Öleceksem, Bayan Pierce olarak ölecektim.

Aralarında bir sessizlik hakim olur ve ben derin bir nefes alıp kapıyı açarım. İki çift göz birden bana bakar. Adam hemen ayağa fırlar.

"Sa-int." Masaya koşarken sesim kısık çıkıyor.

"Eve?" diye bağırıyor.

"Benim," boğazım düğümlenerek söylüyorum ve beni durduramadan telefonu alıyorum. "Ben... hayattayım. Buradayım," mümkün olduğunca fazla bilgi vermeye çalışarak aceleyle söylüyorum. Belki Adam'ın nerede olduğunu biliyordur ve bu da onları bana götürür. Dönüp kapıya doğru koşuyorum.

"Ne yapıyorsun sen, Adam?" diye bağırır Saint ve sonra sesini yumuşatır. "Eve, neredesin?"

Tüm umutlarım yok olur ve midem ağzıma gelir. Tabii ki Adam saklanıyordu. "Bilmiyorum." Kapıya ulaşmadan arkamdan bir kol beni sarar ve ben çığlık atarak onlarla mücadele etmeye çalışırım. "Lütfen... Saint. Kashton'ı bul. Ona söyle..." Bir el bileğimi sıkıca kavrayınca çığlık atarım ve telefonumu düşürürüm.

"Adam?" Saint bağırır.

Adam eğilip telefonu alır.

"Ne oluyor lan..."

Saint'i keserek aramayı sonlandırır. "Siktir," diye küfür eder ve telefonu odanın diğer ucuna fırlatır.

"Onu odasına geri götür," der Bill, beni Adam'a teslim ederken.

"Hayır." Onunla mücadele ederim, ama bir işe yaramaz.

Zaten titremeye başlayan bacaklarımdan beni kaldırır ve kaçtığım odaya geri götürür. Beni yatağa atmadan önce birine seslenir ve tanımadığım bir adam odaya girer.

"Evet, efendim?"

"Kelepçele. Hemen," diye emir verir.

"Adam," diye onu ikna etmeye çalışıyorum. "Kash'i görmem lazım. Benim öldüğümü sanıyor."

"Dinlenmen gerek," diyor bana. Sesi nazik, ama elleri öyle değil; beni yatakta tutarken geceliğim yırtılıyor. Umurumda bile değil.

Adam yatağın altından kelepçeleri çıkarır, ben çığlık atıp direnirim ama kolayca bileklerimi yanlarıma, sonra da ayak bileklerimi kelepçelerler.

"Kateter ve beslenme tüpü. Hemen. Bunlar asla çıkarılmamalıydı," diyor Adam sert bir sesle ve ekliyor, "Ben söylemeden bu yataktan kalkmayacak. Anladın mı?"

"Evet. Evet, efendim," adam hızlıca başını sallayarak kabul ediyor.

Adam yüzümdeki dağınık saçlarımı çekip attığında nefes nefese kalıyorum. Gözleri endişeyle beni süzüyor. "Sen bunu istemiştin, Eve."

Kafamı sallıyorum ve burnumdan sümük akıyor.

O başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Kocam... bana ihtiyacı var," diye hıçkırarak nefes almaya çalışıyorum. O orada tek başına.

Kolumda bir acı hissediyorum ve yeni bir serum takıldığını görüyorum. Sonra vücudumu soğuk bir şey doldurunca titriyorum ve anında yatakta gevşiyorum. "Kash..." Dilim şişmiş gibi hissediyorum ve onun adını söyleyemiyorum.

"Sorun yok, Eve," diye tekrarlar Adam, sonra adama bakar. "Bu odadan çıkma."

Gözlerim ağırlaşıyor ve onları açık tutmakta zorlanıyorum. Saint, Kashton'ın bir haftadır yok olduğunu mu söyledi? Onu ne zaman göreceğim? Bir hafta sonra mı? İki hafta sonra mı? Bir ay sonra mı? Şu anda onun yanında olmam lazım.

"Biraz dinlen. Yakında konuşuruz."

Karanlık beni yutmadan önce duyduğum son sözler bunlar.

SEKİZ

EVERETT

"Ne kadar zamandır buradayım, Adam?" diye soruyorum, onun ofisinde otururken. Kateterim ve beslenme t p m çıkarıldıktan sonra bugün nihayet odamdan çıkmama izin verildi. Yatağa bağlı kalmaktan ve jöle kaplarından beslenmekten zayıf d  t m. Kocamı, biraz krep ve bir  i e viski istiyorum. Bu sırayla.

Adam ve ben hiç yakın olmadık, ama şimdi ondan nefret ediyorum. Kocama kasten zarar mı veriyor? Araları mı bozuldu ve şimdi intikam mı alıyor?

Yeşil gözleri, masasının arkasından beni sabitliyor. "Biraz fazla üç hafta."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Gitmem gerek." "Eve..."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye tersliyorum. "Beni yeterince uzun süre o yatağa bağlı tuttun. Kashton'ı bulmam lazım."

O koltuğuna yaslanırken, ben de kapı açıldığında Bill'in odaya girdiğini görmek için dönüp bakıyorum. "Nerede olduğunu biliyoruz," diyor Bill.

"Ne zamandır biliyorsunuz?" diye sorarım, ama ikisi de cevap vermez. "Karde leri biliyor mu?" Belki Sin ve Ryat onu bulmuş ve Saint ve Haidyn'in yanına, Carnage'a geri getirmişlerdir. Belki Saint ona benim hayatta olduğumu söylemiştir. Sesimi duyduğunu ve yakında eve d nece imi.

Adam başını sallar.

Onun lanet suratına yumruk atmamak için ellerimi yumruk yapıyorum. "Beni ona götür," emrediyorum. "Hemen şimdi."

"Hazır değilsin," diye itiraz ediyor Adam.

"Neye hazır değilim? Kocamı görmeye mi?" Bu çok saçma. "Bu kararı sen veremezsin."

Gözleri yavaşça vücudumu süzerken, ben de gözlerimi deviriyorum. Doktora gidiyorum. İyileştiğim onaylandı. Hâlâ kolayca nefesim kesiliyor ve sadece kısa süreler yürüyebiliyorum, ama genel olarak kendimim. Daha iyi hissediyorum. Ama komada olsam bile umurumda değil; Kash'i benden uzak tutmamalıydı.

Ayağa kalkıp yavaşça Bill'in yanına yürüdüm ve hayatımda asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım. "Baba, lütfen," beni evine alan adama yalvardım. Bana daha iyi bir hayat sunmak için beni kurtarmıştı ve bu benim için daha iyi bir hayattı. Kashon'la birlikte olmak. "Ona ihtiyacım var." Kocama yalan söylendi ve o acı çekiyor. "Ona ihtiyacım var."

"Sanmıyorum..."

"Sorun değil," Bill Adam'ı keser ve ben kendimi onun kollarına atıp mutlu gözyaşları dökmek isterim.

Adam çenesini sıkarak ve gözlerini kısarak ona bakar. Belli ki konuştukları bu değildi.

Umurumda bile değil. En azından biri benim tarafımda. "Nerede o?" Gerekirse oraya yürüyerek giderim.

"Adam seni götürecektir," diye beni teselli ediyor Bill, ama gözleri Adam'ın üzerinde. "Beni ona götür. Hemen," diye emrediyorum ve onlara sırtımı dönüyorum. Cep telefonum ve alyansım yok. Tek sahip olduğum şey, Adam ve Bill'in bana verdiği bir tişört ve eşofman altı. Onlar bile benim değil. Nereden geldiklerini kim bilir.

"Adam bunları çıkarana kadar bunları giyeceksin," diyor Bill, ceketinin içinden bir göz bağı çıkarıyor.

Gözlerimi ona dikip, kalbim hızla çarpmaya başlar. "Neden?"

"Ya giyersin ya da burada kalırsın." Tartışmaya yer bırakmadan siyah kumaşı sallıyor.

Onun elinden alıp gözlerimin üzerine kaydırıyorum. Eğer bu beni kocama götüreceyse... Titrek bir nefes alıp, görüşüm kayboluyor ve sağ elimi uzatıp "Hazırım" diyorum.

Gözlerimden göz bağı çekilir ve etrafa bakınırım. Ağaçlar ve iki şeritli bir yol dışında hiçbir şey yok. Gösterge panelindeki saat neredeyse gece yarısı olduğunu gösteriyor.

Adam benimle konuşmuyor, benim de ona söyleyecek bir şeyim yok.

Kardeşine ihanet etti.

Hala nerede olduğumuzu ve neden Adam ve Bill ile birlikte olduğumu bilmiyorum. Bana hiç söylemediler ve inanın bana, sordum. Sormamışım gibi davrandılar. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun bir önemi olup olmadığını bile bilmiyorum. Kaldığım süre boyunca çoğunlukla uyuşturulmuştum. Bu sabah ilk kez yataktan kalkıp tuvalete kendim gidebilmeme ve duş almama izin verildi. Hâlâ başım dönüyor, akşamdan kalma gibi hissediyorum ve açlıktan ölüyorum.

Yoldan çıkıp bir motosikletçi barının yanındaki motelde durdu. Dişlerimi gıcırdatarak, onun burada olduğunu anladım. "Bütün bu zaman boyunca biliyordun," diye homurdandım.

"111 numaralı odada." "Bu bir şaka mı?"

"Hayır." Adam iç çekerek sürücü koltuğuna yaslandı. "Ben burada bekleyeceğim." Yeşil gözleri benimkilere baktı. "Onunla yatma."

"Anlamadım?" diye bağırırım.

"Duydun beni." Gözleri göğsüme düşer. "Henüz iyileşmedin." Sonra başka yere bakar. "O sert davranacaktır. Yaralanırsın ve tekrar hastaneye yatarsın, iyileşmen gecikir."

Buna cevap vermedim. Arabadan indim, kapıyı çarptım ve motel odasına koştum.

Kapıyı çalmadan kolu çeviriyorum ve kapı açılıyor. İçeri girerken kapı gıcırıyor. Uzak köşede vızıldayan tek bir lamba ile karanlık bir şekilde aydınlatılmış. Diğerini kırmıştım. Hâlâ televizyon yok ve bu göğsümü sıkıştırıyor. O her zaman televizyon açıkken uyumak zorundadır. Yaptığım araştırmalar, terk edilmiş hissedenenlerin yalnız olmadıklarını hissetmeye ihtiyaçları olduğunu gösteriyor. Televizyondan gelen ses, onlara odada birinin daha olduğu yanılsamasını veriyor.

Oda alkol ve sigara kokuyor. Hatırladığımdan daha kötü.

İleri adım attığımda, ayakkabılarımın altında camlar çıtırdadı. Ayna duvarı paramparça olmuştu ve masanın üzerinde katlanmış bir kağıtla birlikte evlilik yüzüğümü gördüm.

Onu alıp açıyorum. Sessizce okuyorum.

Saint and Haidyn.

I wish I had the courage to tell you
goodbye face to face.

I know you deserve that much from me.

But I just can't return to Carnage.

It never really felt like home anyway.

and I can't go back without Eve there.

I can't set foot in my room knowing

I'll be there without her.

Haidyn. I'm sorry I let you down.

I'm also sorry that I'm not going to be
there to watch over Charlotte. but I know

Saint will be a great guardian for her.

Bill has my requests following my death.

I will rest with my wife.

Dig her up and bury me with her.

She needs me to hold her.

I don't want her to feel alone.

Next to her is where I belong.

I just want to tell you both that I'm honored
to have been your brother.

Dönüp baktığımda, onu yatağın ortasında çıplak yatarken görüyorum. O kadar uzun ki ayakları yatağın ucundan sarkıyor. Karnı üstüne yatmış, kolları yanlara açılmış, yastıklar ve battaniyeler yere düşmüş.

Saint ve Haidyn'e yazdığı mektubu okuduktan sonra gözyaşlarım sessizce yüzümden akıyor. Ne oldu da öldüğümü düşündü? Beni sandığı şeyi ya da kişiyi gömdü? Tanınmayacak kadar yanmış bir ceset miydi? Sahte bir ceset mi? Devin kan tahlili yaptırmaz mıydı?

Kashton'ın öldüğünü düşünseydim, bunu sorgulamak için akla gelebilecek her şeyi yapardım. Bunu kabul etmezdim.

Mektubu yere koyduğumda, aynı şekilde katlanmış başka bir mektup daha görüyorum.
Onu alıp, aceleyle açtım.

Sinny,

I've left instructions for Haidyn and
Saint to make you a Spade brother.

You'll take my spot.

I thought you were crazy when you took
our offer to trade yourself for Elli's dad, but
now I get it. I'd do anything for my wife.

That includes giving up my life.

I know you'll understand
what I must do. My brothers are
going to need you once I'm gone.

Take care of Elli and the kids.

I'm sorry Uncle Kashton won't
be there to see them grow up,
but I know you're going to be
a great father.

Gözlerimden yaşlar akarken, yere düşen silaha bakıyorum. Eğilip, titreyen ellerimle silahı alıp silindiri açıyorum. Revolverde bir mermi kalmış ve namluya hizalanmış. Şimdi kardeşlerine yazdığı mektup ve etrafa saçılmış mermiler anlam kazanıyor. Kendini öldürecek miydi? Denedin mi? Bu düşünce beni korkutuyor.

Adam'ın sözleri kafamda yankılanıyor. "Tetiği çekmemen, eylemlerinin onu öldürmeyeceği anlamına gelmez."

Silahı yere bırakıp, hızla kıyafetlerimi çıkarıp yanındaki yatağa sürünerek uzandım. Adam ve söylediklerini siktir et. Kocamın bana ihtiyacı var. Fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak. Onun olacağıma yemin ettim ve bu, ona ihtiyacı olan her şeyi vermek anlamına geliyor.

"Kash?" diyorum, tırnaklarımın ucuyla dövme kolunu okşayarak. "Kashton, buradayım." Omzunu sallayarak dikkatini çekiyorum. "Uyan, Kash."

Tanrım, o zaten ölmedi, değil mi?

İnleyerek ağırlığını yan tarafına kaydırıyor. Kolunu üzerime koyarak beni kendine çekiyor ve ben yeni akan gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çekiyorum. "Eve." Adımı iç çekerek söylüyor.

Onun kaba sesini duyunca göğsüm sıkışıyor. Hayatta olduğuna sevinerek hıçkırıyorum. "Evet, bebeğim. Buradayım." Titreyen dudaklarımı yalıyorum. "Seninleyim."

"Seni çok özledim, meleğim," diye fısıldadı ve midem düğümlendi.

"Uyan... Kash." Boğazımı temizlerim, otoriter bir ses çıkarmaya çalışırım, ama boğazımda büyük bir düğüm vardır ve sözlerimi kısıtlar.

Sulanan gözlerim yüzünde dolaşüyor ve gördüklerim kalbimi acıtıyor. Berbat görünüyor. Burnu ve dudağı kırık. Gözleri şişmiş, morluklar ve kesikler var. Kim bilir ne zamandır tıraş olmamış. "Ne oldu sana?" Ellerim titriyor, ona dokunmaya korkuyorum ama aynı zamanda yardım etmek istiyorum.

Acı çekiyor mu?

Ağır kirpikleri açılır ve kapanmadan önce güzel mavi gözlerini bir anlık görebilirim. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yorgun görünüyor. Ben ona sarılırken eli omurgamdan yukarı doğru kayar ve ben de tırnaklarımı dövme sırtında gezdiririm.

"Seni seviyorum," diyorum, yüzümü boynuna gömüp sıcak tenini öperken. Vücudu endişe verici derecede sıcak. Ateşi mi var? Yaraları enfekte mi olmuş? Neden Gavin'i çağırıp muayene ettirmemiş?

"Eve?" Geri çekildi ve bu sefer gözleri açtı ve benimkilere bakıyordu.

"Evet, Kash." Burnumu çekiyorum. "Benim. Buradayım," diye onu temin ediyorum. "Ben..."

Dudakları dudaklarımı bulur ve beni sırt üstü yatırmasına izin veririm. Bacaklarımı beline dolarım ve ellerim onun dağınık saçlarına gider.

saçlarına uzanır.

Beni öperken nefesim kesiliyor, sakalları yüzümü gıdıklıyor yüzümü gıdıklıyor. Kalçalarını kaldırıyor, eli vücutlarımızın arasına düşüyor ve ben Adam'ın sözlerini aklımdan silerek beni sikmesi için yalvarıyorum.

Ona ihtiyacım var, onun da bana ihtiyacı var. Zamanında yetiştim. O burada ve hayatta.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak yalvarıyorum, "Lütfen beni sik, Kash. Sana ihtiyacım var."

"Ben de sana ihtiyacım var, meleğim." Ön sevişme yapmadan piercingli sikini amıma sokuyor.

Henüz ıslanmamıştım ama onu asla reddetmezdim. Kalçalarını ileri geri hareket ettirirken yüzünü boynuma gömdü, her itişinde amım ıslanıyordu.

"Siktir, melek." İnliyor. "Siktir, seni çok özledim."

Gözlerimin köşelerinden yaşlar akıyor. "Buradayım, Kash." Onun hissettiklerine bakıp ağlamamayı zor tutmaya çalışırken boğazım yanıyor. Beni terk edeceğimi düşündü. Ama neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Ona veda ettim. Öleceğimi sandım, bu yüzden ona da öyle düşündürdüm. Tıpkı beni bu odadan kovduğunda kafama şüphe soktuğu ve Dollhouse'da uyandığımı sandığım gibi.

"Seni seviyorum, Eve. Seni çok seviyorum." Ağırılığı üzerimde, yüzü boynumda, kollarım ve bacaklarım onu sarıp, bana tutturuyor.

"Ben... seni seviyorum," diyorum ona, nefes almaya çalışarak. Göğsümün üst kısmında bir ağrı var ama onu görmezden geliyorum.

"Seninle hiç sevişmedim... Çok üzgünüm. Seni sevdiğimi bil lütfen, meleğim."

Göz yaşlarım yüzümden süzülürken o beni beceriyor. Keşke durdurabilsem, ama yapamıyorum.

Bulacağım şeyden çok korkuyordum ve sonra yaptığım şeyden dehşete düştüm. O bana sanki yarın yokmuş gibi sarılırken, ben ona ne kadar çok sevdiğimi söyleyerek ona tutunuyorum. Sanki bu bizim son buluşmamızmış gibi. Ama öyle olamaz. Buna izin vermeyeceğim. Onun için her zaman yanında olacağım. Ne pahasına olursa olsun.

SEKİZİNCE

KASHTON

Ağır gözlerimi açıp oturuyorum, ellerim parçalanmış yüzüme gidiyor. Banyodan gelen parlak ışık beni inlemeye zorluyor. Işığı açık mı bıraktım?

Siktir. Bir içki ve sigara lazım.

"Siktir, melek." İnliyorum. "Siktir, seni çok özledim."

"Buradayım, Kash."

Halüsinasyon çok gerçekçiydi. Haidyn ve arkadaşları sevdiklerini işkence görürken ve öldürülürken gördüler. Ölmüş karımı canlı görüyorum.

Kendimi öldürmeye çalıştığımdan ve silahımın beni hayal kırıklığına uğrattığından bu yana kaç gün geçti bilmiyorum. Bu, benim bu kadar çabuk bir ölümü hak etmediğimin bir işaretiydi. Karım gibi acı çekmeliyim. Bu yüzden geri kalan günlerimi burada tek başıma çürüyerek geçireceğim.

Ellerim yanlarıma düşüyor ve yanımda ıslak bir şey hissediyorum. "Ne...?" Kirli çarşafları kaplayan bir kan lekesini görünce sözlerim kesiliyor. Elimi üzerinde gezdirip parmaklarımın arasında ovuyorum. Taze kan.

Vücudumu kontrol ederek kendimi yokluyorum. Göğsümde, kolumda ve kaburgalarımda kan var. Kendimi kesip kesmediğimi görmek için parmaklarımı gezdiriyorum ama bir şey yok. Belki de barda beni döven adamlardan kalmıştır ama bu uzun zaman önceydi. Ya da belki de kendimi vurmuşumdur ve zamanla yavaş yavaş kan kaybediyordumdur.

Yataktan kalkıp, kendimi temizlemek için banyoya doğru sendeleyerek yürüdüm ve durdum. Gördüğüm şey karşısında kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Karım duşta duruyor. Bir eli göğsünün üst kısmına bastırılmış, alnı duvara yaslanmış. Kan, vücudundan aşağı doğru akıp giderken, drenajda kayboluyor.

Sanki üzerinde gözler hissediyormuş gibi, bana bakıyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Eve?" Gözlerimi kırıştırıyorum, kafam mı güzel yoksa öldüm mü diye karar vermeye çalışıyorum.

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyor ve elini göğsünden çekip geriye doğru sendeliyor.

Duşa koşar, kollarımı onun altına sokar ve Eve'i kaldırırım. Onu duş başlığının altından çıkarır, yatağa taşır ve yatırırım. Yerden bir gömlek alırım, onu buruşturur ve kanın aktığını gördüğüm göğsünün üst kısmına bastırırım.

Başını geriye doğru eğdi ve titrek dudaklarından kan donduran bir çığlık çıktı.

Ellerim titriyor ve beynim ne halt ettiğime odaklanmaya çalışıyor. O *burada değil*. Bu bir halüsinasyon. O tekrar tekrar ölecek. Ama her seferinde farklı bir şekilde.

Bu benim cehennemim. Bir lanet.

"Sorun yok, meleğim." Halüsinasyonumda bile ona yalan söylüyorum. "İyi olacaksın." Tek yapabileceğim onu sakinleştirmeye çalışmak.

Sulak gözleri motel odasının kapısına kayıyor. "Adam." Yutkunuyor, yatakta titriyor. "Adam'ı çağır."

Elimdeki gömlek kanı emdikçe rengi beyazlaşmaya başlıyor. "O burada değil, melek," diyorum ona. Deliriyorum lan. Bu kadar. Yakında kendimi öldürmezsem, adamlar beni bulup Carnage'daki yastıklı odaya kilitleyecekler.

Halüsinasyonumun Adam için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de o da beni terk ettiği içindir. Yalnız olduğumu hatırlatan odur. Ama bu sefer bunu ben seçtim. Haidyn ve Saint vardı, ama yine de onları terk ettim.

"O... burada." Nefes nefese kalıyor. "Dışarıda..."

Bunun bir faydası olmayacağını bilsem de, kendimi kapıya doğru yürürken buluyorum. Kapıyı açtığımda, motel odamın hemen önünde park etmiş bir kamyonet görüyorum

. Sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve Adam dışarı atlıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, gözleri çıplak ve kanla kaplı vücuduma bakıyor.

Ona bakıyorum, gözlerimi kırıyorum. Kafam karışık.

"Çekil." Beni kenara itip odama koşar. "Lanet olsun," diye tıslar ve kadının yanına gider.

"Ben iyiyim," diyor ona, ama yüzü hayalet gibi solgunlaşıyor.

"Lanet olası giysilerini giy," diye bana bağırır. "Onu Carnage'a götürmeliyiz. Neyse ki çok uzak değil."

"Ben..."

"Hareket etmeliyiz," diye bağırıyor, onu kaldırıp kamyonete taşıyor. "Gidelim."

Boxerımı giymeden hızlıca bir kot pantolon ve tişört giyip, bağlamadan ve çorapsız olarak botlarımı giyiyorum. Sonra dışarı koşup, onun onu yatırdığı arka koltuğa atlıyorum. Onu kollarıma alıyorum. O, ben katedralin zemininde oturup onu ileri geri sallarken, bana geri dönmesi için yalvarırken olduğu gibi, gevşek duruyor.

Gözlerimi kapatıp fısıldıyorum, "Bu sadece bir halüsinasyon."

"Bu gerçek, Kash," diye bağırıyor Adam, Chord Overstreet'in "Hold On" şarkısı hoparlörlerden çalarken yolda hızla ilerliyor.

Kafamı sallıyorum. "Karım öldü," diyorum, onu kollarımda tutarken. Gözleri kapalı ama nefes alıyor. Her nefes alışında göğsünün hareket ettiğini görebiliyorum ve parmağımı zayıf nabzına koyuyorum. Hâlâ çıplak ve yine kanlar içinde.

"Hayal dünyasından çık ve yaraya baskı yap ki kan kaybından ölmesin," diye bağırıyor Adam bana. Sonra bardaklıkta duran cep telefonunu alıyor ve kanlı parmaklarıyla bir numarayı çeviriyor.

Kamyonetin hoparlörlerinden bir telefon çalıyor. "Ne?" diye tanıdık bir ses bağırıyor.

"Saint..."

"Ne oluyor Adam? Ne oluyor? Sen geçen sefer telefonu yüzüme kapattığından beri Bill'i arıyorum."

"Carnage'a gidiyorum. Çok uzak değiliz," diyor Adam. Saint bir saniye duraksıyor ve sonra "Biz mi?" diyor.

"Eve ve Kash da benimle."

Adam, Carnage'ın dairesel yolunda kamyoneti gürültüyle durdurur. Kapım açılır ve Saint bana yardım eder.

"Yaklaşık yirmi dakikadır baygın," der Adam, çift kapının içinde bizi karşılayan Devin'e.

Haidyn, hayalet görmüş gibi görünen Charlotte ile birlikte sağında duruyor. Hooke de orada ve şok olmuş gibi görünüyor, sadece karıma değil, Adam'a da bakıyor.

Devin, kanlı bedeninden benimkine, sonra da Adam'a bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmış. Benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor.

"Devin," diye bağırır Adam.

Devin irkilir ve hızla gözlerini kırpar. "Onu ameliyata alalım," diye emreder Devin ve ben onu takip ederim.

"Koltuk altında bir kurşun yarası vardı. Sağ uyluğunda bir tane. Sol kolunda da bir tane. Üç hafta önce." Adam, Devin'e kadının durumunu açıklamaya başlar. "Kan nakli yapılması gerekti. Bugün gayet iyi yürüyor ve konuşuyordu. İlk başta, dikişleri açılmış olabilir diye düşündüm, ama sanırım durum bundan daha ciddi."

"Bir bakacağız," diye Devin onu teselli eder.

Döner kapıyı tekmeleyerek açtım ve onu sedyeye yatırdım. Elini tutup, onu ameliyathaneye götüren sedyenin yanında koştum. Gavin her şeyi hazırlamış ve diğerleri koşturmaya başlarken hemen damar yolunu açtı.

"Ka-sh?"

Ağır gözlerini açarak bana bakan ona bakıyorum. "Uyandı," diye bağıyorum ve eğilip alına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Buradayım Eve. Uyandığında yanında olacağım," diye söz veriyorum ona.

Bir şey söylemek için ağzını açar, ama Devin burnuna ve ağzına anestezi maskesi takar. "Derin nefes al, Eve," der

emir verir ve o başını sallar.

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere bakar ve ne kadar korktuğunu görebilirim. Anlıyorum çünkü ben de çok korkuyorum. "Sana yardım edecekler, Eve. Bırak yardım etsinler." Ne olup bittiğini bilmesem de onu sakinleştirmeye çalışırım.

Uzun bir nefes alır, ağır gözleri benimkilerde kalır. "İşte böyle," der Devin. "Bir tane daha."

Kafasını sallar ve sağ kolunu kaldırarak maskeyi çıkarmaya çalışır, ama ben onu tutarım. "Gitmiyorum, meleğim. Ben buradayım, seninleyim."

Derin bir nefes daha alır, gözleri kapanır ve ben içimden saymaya başlarım. Bir... iki... üç...

Gözleri açılmayınca ve eli benim elimde gevşeyince, onu bırakıp yanına koyuyorum.

"Çık dışarı, Kash," diyor Devin. "Ama ona söyledim..."

Beni döner kapıdan dışarı itti ve ben kanlı ellerimi başımın üstüne koyarak ameliyathaneye doğru durdum. Hâlâ gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Son birkaç saatte neler olduğunu. Kafam çok karışık ve çok sinirliyim.

Gavin maskeyi çıkarır, başını geriye doğru eğirir ve solunum tüpünü yerleştirmek için boğazına bir glidescope sokar. Devin, sol kolunu vücuduna dik olacak şekilde uzatır ve masanın kenarından yere damlayarak birikinti oluşturan kanın kaynağını bulmak için göğsünün üst kısmı ve omuz bölgesinden kanı emmeye başlar. Sanki öldüğü gece yeniden yaşanıyor gibi. Bir tür döngüye sıkışıp kalmışım. Bu bir halüsinasyon ya da kabus değil, sadece yaşayan bir cehennem. Bu, hayatımda yaptığım tüm kötü şeyler için aldığım ceza. Gavin, kanamayı durdurmak için gazlı bez kullanmaya başlayarak dikkatimi çeker.

Dönüp baktığımda, Haidyn ve Saint'in küçük bekleme odasında Adam'la birlikte toplandıklarını görüyorum. Charlotte bir sandalyede oturmuş, tuzlu kraker yiyor.

Saint'in yanına yürüdüm ve o, sanki ona sarılacakmışım gibi kollarını uzattı. Bunun yerine, eğilip kot pantolonunun beline sıkıştırdığı silahı çekip aldım. Silahı kurup Adam'a doğrulttum.

Adam ellerini havaya kaldırır ve tüm konuşmalar kesilir. "Kash..."

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum, onu keserek.

"Silahı indir." Adam, Haidyn'den Saint'e bakıyor, ama ikisi de beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Karılarına karşı neler yapabileceklerini gördüm ve benim yerimde olsalardı, onlar da aynı şeyi yaparlardı. Hooke de kenarda duruyor, bana engel olmaya cesaret edemiyor. Bu onu ilgilendirmez.

"Adam," diye bağılıyor Ashtyn, çift kapıdan içeri koşarak. "Aman Tanrım..."

Saint kolunu onun omzuna atar ve onu geri çeker, çünkü ben silahımı onun kardeşinin göğsüne doğrultmuş durumdayım.

"Cevap ver lan!" diye bağııyorum. "Karımın cesedini kollarımda tuttum. Morgda yatarken soğuk elini tuttum. Onu lanet olası toprağa gömdüm." Silah elimde kontrolsüzce titriyor. Normalde şu anda bu kadar zayıf görünmekten nefret ederdim, ama cevaplara ihtiyacım var. "O ölmüştü. Öyleyse söyle bana, nasıl oluyor da şimdi burada?"

Ashtyn ağlıyor. "Kash... lütfen yapma..." Saint onu susturmak için eliyle ağzını kapatıyor.

Onları görmezden gelerek gözlerimi Adam'dan ayırmıyorum. Elleri teslim olarak havada duruyor. Silahsız bir adamı öldüreceğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Bir insana daha kötüsünü yaptım.

"Ölmesi gerekiyordu." Dudaklarını yalar. "Lordlar senin onunla olmana asla izin vermezdi. O da bunu biliyordu."

"Neden?" diye soruyorum.

Onlar için yeterince şey yapmadım mı? İstediğim kişiyi sevmeye hakkım yok mu? Bu bir ceza mı? Onu benim yoluma çıkarmış olmalılar. Haidyn ve beni katedralden o Lord'u almaya gönderdiler ve eminim ki onu aradığımı ve onun üvey kardeşi olduğunu biliyorlardı. Öyleyse neden bana bir şey verdikten sonra geri aldılar?

Bir zamanlar bana, *en çok sevdiğin şeyi elinden alacaklar*, demişti.

Kapılar açılır ve Ryat ile Sin'in içeri koştuklarını ama aniden durduklarını görürüm. Dikkatimi beni ihanet eden kardeşe geri veririm. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Son dört yıldır bizi mahvetmekten başka bir şey yapmadı. Onun eve döneceği ve her şeyin normale döneceği fikrine tutunmaya devam ettim. Büyük ağabeyinin geri dönmesi için yalvaran korkmuş küçük bir çocuk gibi. Aptalca bir düşünceydi; onsuz daha iyiyiz.

"Dinle," Adam öfkelenerek homurdanıyor, ama aynı zamanda sorumu da geçiştiriyor, "Bill'e gidip onu senin Lady'nin yapmasını söyledin. O da sana ne bekleyeceğini söyledi."

"Hayır." Kafamı sallıyorum.

"Evet. Sen bununla başa çıkabileceğini söyledin. *Onun* da başa çıkabileceğini söyledin." Adam Sin'e doğru başını salladı. "Sen de oradaydın. Biliyorsun."

Sin'e dönüp sert bir bakış attım. "Karımın ölmediğini biliyor muydun?" diye bağırdım.

"Eve hayatta mı?" diye sorar, gözlerini kocaman açarak Haidyn'e onay için bakar. Hamile karısının önünde durarak onu benden korurken başını sallar. Sanki ona zarar verecekmişim gibi. Ama anlıyorum. Roller tersine dönseydi ben de Eve'i korurdum. Ben, çok az uykuyla çalışan, intihara meyilli bir deliyim ve hala bunun gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. "Neler olduğunu bilmiyorum." Sin bana bakar. "Saint'ten, eve döndüğünü ve acilen Carnage'a gelmeni isteyen bir mesaj aldık. Acil bir durum varmış."

Dikkatimi tekrar Adam'a veriyorum. "Üç hafta," diyorum dişlerimi sıkarak. "Üç lanet hafta boyunca onun öldüğünü düşünmeme izin verdin." Bu, hayatımda yaşadığım en acı verici şeydi. Onsuz bir gün yaşamaktansa, üç yıl eğitim almayı tercih ederim. Kesikler ve kırık kemikler zamanla iyileşir, ama karımı kaybettiğimde hissettiklerim? Bundan asla kurtulamayacağım. O hayatta olsa bile.

"Onun hayatta olduğunu bir haftadır biliyoruz," diyor Saint.

Ona dönüp kollarında ağlayan Ashtyn'i görmezden geliyorum. Kardeşini öldürmemem için bana yalvarabilmek için onun elini ağzından çekmeye çalışıyor. "Ne dedin sen lan?"

"Ben..."

"Onun hayatta olduğunu biliyor muydun?" diye soruyorum, daha önce olduğundan daha da kafam karışmış bir halde. "Neden bana söylemedin?"

"Denedik," dişlerini sıkarak söylüyor. "Sen gittin. Cep telefonun yoktu. Takip cihazın yoktu. Aramalar, mesajlar ve sesli mesajlar cevapsız kaldı."

"Nasıl öğrendin?" Karımın hayatta olduğunu bilmeyen tek kişi nasıl benim olabilirdim?

"Sin'e Bill'i aramasını ve Adam'la iletişime geçmesini söyledim. Birkaç gün sonra, Bill'i aramızda söylendi." Saint, Adam'a başını salladı. "Adam cevap verdi ve ben ona eve gelmesi için yalvardım. Seni bulmamıza yardım etmesi için."

Sen gittin ve Haidyn savaşı hazırdı. Yardıma ihtiyacım vardı ama Adam geri dönmeyi reddetti."

"Bekle. Bekle. Bekle." Aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. "Bill bunca zaman onun hayatta olduğunu biliyor muydu?" Adam'a hırlıyorum ve bana bakamaması sorunun cevabını veriyor. "Karısı Eve'in cenazesini planlamama yardım etti, lanet olsun."

"Janice bilmiyordu," diye aceleyle söyler Adam, Sin'e başını sallayarak.

Sanki annesi o kadar kalpsiz bir kaltak olabilirmiş gibi.

Dikkatimi Saint'e ve önceki konuşmaya geri çeviriyorum. "O telefon görüşmesi sırasında Eve'in hayatta olduğunu nasıl anladın? Sana öyle mi söyledi?" Adam'a hızlıca bakıyorum, silahı ona doğrulttuğum için kolları hala havada.

"Eve arka planda bana seslenmeye başladı," diye ekliyor Saint. "Kafası karışık gibiydi ve ağlıyordu. Ona nerede olduğunu sordum, ama bilmiyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve onun ne kadar korktuğunu düşününce nabzım hızlanıyor. Beni terk etmeyi seçmedi mi? Ölmüş gibi davranmanın onun fikri olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi o kadar emin değilim.

"O çılgılık atmaya başladı... Ben onun orada olduğunu öğrendikten sonra, o telefonu kapattı. Hemen Haidyn'e söyledim, ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Adam'ın numarası yoktu. Adam'la konuşmak için doğrudan Bill'i aramıştık, ama o artık cevap vermiyordu."

Adam içini çeker. "Yapılması gerekeni yaptım."

Ona tekrar dikkatimi veririm.

Derin bir nefes alır ve ekler: "Lordlar senin ne yapacağını görmek istiyorlardı."

"Sen Lordlar için çalışmıyorsun," diye bağırırım. "Onlara ihanet ettin. Artık onları tanıyorsun." Bu yüzden bizi tekrar terk etmek zorunda kaldı, değil mi? Çünkü onları içeriden yıkacaktı. En azından o gece uçakta yaptığımız konuşmadan anladığım buydu. Ama şimdi burada, hayatımıza geri döndü.

"Durum karmaşık."

"Yani Sin'i tehlikeye mi atıyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü sana öldürmesini emrettiler, ama o emredilene yapmak yerine

senin zavallı kıcını kurtardı. Kaç kişiyi daha mahvedeceksin?"

Sin'e hızlıca baktı, sonra tekrar bana döndü. "Anlamıyorsun..."

"Tabii ki anlamıyorum!" diye bağıryorum, ciğerlerim yanıyor. "Çünkü bize hiçbir şey anlatmıyorsun."

"Lordlar onunla evlenmeni istemediler çünkü sana çocuk veremiyor," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Çocuk sahibi olamıyor, bu da onu senin için işe yaramaz kılıyor."

"Karım işe yaramaz değil," diye bağırırım. Bir kadın, lanet olası çocuk sahibi olmaktan daha değerlidir.

Tetiği çektim.

Charlotte çığlık atar, Ashtyn dizlerinin üzerine çöker ve Adam kolunu tutarak geriye doğru sendeler. Kan parmaklarının arasından sızar.

"Aman Tanrım," diye hıçkırır Ashtyn, Saint ise onu tutmak için çabalarken iki elini de kullanmak zorunda kalır.

Hayatta kalacak. Sadece uyarı ateşiydim. Lanet kolunu sıyırdı. Koparmalıydım.

Arkamdan biri konuşuyor. "Bu tamamen doğru değil."

Dönüp Gavin'i görüyorum. "Karım nasıl?" Silahı yanıma indirip ona dönerek soruyorum.

"Hâlâ ameliyatta," diye cevaplar.

"O zaman neden buradasın?" diye bağıryorum.

O, sert bakışlarımla karşılaşmadan önce odayı gözden geçirir. "O iyi ellerde. Seninle konuşabilir miyim?"

Elimi saçlarımla arasından geçiriyorum. O sadece durumu yatıştırmaya çalışıyor. Adam'ı herkesin önünde öldürmemi istemiyor.

Gavin'e doğru yürürüm ve yanından geçerken silahın kabzasıyla Sin'e vururum. Silahın sıcak namlusu göğsünü yakarken, o silahı yakalamadan önce tıslar.

Gavin'i takip ederek bir odaya girerim, o da beni masaya oturmaya davet eder. Üzerinde aletler bulunan bir tekerlekli araba zaten hazırdır. "Bu ne için?"

"Bu senin için," diyor Gavin, bir çift eldiven giyerek. "Oh, hayır. Ben..."

"Dikiş atılması gerekiyor ve o gözün muayene edilmesi lazım. Enfeksiyon kapmamış olmana şaşıyorum."

"Tamam," diye homurdanırım. "Çabuk ol." Karım uyandığında yanında olmak istiyorum.

EVERETT

Boynumu gerip, boynumdaki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. Çok gergin hissediyorum ama bu bir işe yaramıyor. İç çekerek, ağır gözlerimi açıyorum ve bana açık bir günün gökyüzünü hatırlatan tanıdık mavi gözlerle karşılaşıyorum. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"Merhaba, meleğim." Kash bana gülümser, dövmeli parmak eklemlerini yanağımda gezdirir ve ben ona yaslanırım. "Ağlama, Eve."

Ağlıyor muyum? "Ne... oldu?" Sesim kısık ve boğazım ağrıyor.

Etrafıma bakıyorum ve kendimi hastaneye benzeyen, tanımadığım bir odada buluyorum. Motelde seks yaptığımızı hatırlıyorum, sonra başım dönmeye başladı. Tuvalete gitmek için kalktım ve kan gördüm. Duş almam gerekiyordu. Havluyla durdurmaya çalıştım ama çok fazlaydı. Çok ileri gittiğimi biliyordum. Adam bana seks yapmamamı söylemişti ama Kashton'ı reddedemedim. O bana ihtiyaç duyuyordu ve ben de onu istiyordum.

"Devin buna yara açılması dedi, ama benim anlayabileceğim bir dille açıklamak için, aşırı efor sarf ettiğin için yeni dikişlerin açıldığını söyledi." Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Neden sana zarar vermeme izin verdin?" Elimi tutup dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi nazikçe öptü.

"Ben iyiyim."

Kashton iç çekerek elini yüzüne götürdü. "Belli ki iyi değildin." Kaşlarını çattı. "Asla yapmazdım..."

"Seni istedim." Bana ihtiyacı vardı. Kocamı seviyorum, ama ikimiz de ilişkimizin fiziksel yönünü her şeyden çok arzuluyoruz. İkimiz de dozu tutturmaya ihtiyaç duyan bağımlıyız.

Oturmak için kalkarım ama irkilirim. Elimi hemen göğsüme götürürüm, acıyı azaltmak isterim.

"Uzan," diye nazikçe emrediyor ve sonra battaniyeyi çekip altına girerek benimle birlikte yatağa uzanıyor. Ona sarılıp beni kucaklamasına izin veriyorum. "Neden bana zarar vermeme izin verdin, meleğim?"

O motel odasında intihar etmeyi planladığını ikimiz de bildiğimiz halde bana bunu nasıl sorabildiğini sormak istiyorum, ama bunu konuşmak için daha sonra zaman olacak. Çok geç kalmış olabileceğim düşüncesi vücudumu titretir. Ya onu ölü bulsaydım? Bunu hayal etmek bile korkunç.

"Ben buradayım," diyor bana, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtımı nazikçe okşayarak.

Onun tişörtüne ağlıyorum ve o da beni rahat bırakıyor. Daha önce hiç hissetmediğim o kadar çok duygu var ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Onu kurtarmak için katedrale koştum ve bu neredeyse onun ölümüne neden oluyordu. Ya başarılı olsaydı? Onu bulabilir miydim? Adam beni ondan ne kadar süre uzak tutardı?

Kocamın kollarında uyuyakalmış olmalıyım. Uyandığımda odada yalnızım. Etrafa bakıyorum ve pencerenin yanındaki sandalyede düzgünce katlanmış birkaç giysi görüyorum. Bir çift büyük beden eşofman altı ve bir tişört. Kashton'a aitler. Yavaşça hastane yatağından kalkıp giyinmeye başladım. Her zamankinden daha uzun sürdü, ama onun odasında olmak istiyordum. Yalnız. Sadece ikimiz, bize karşı olan bu dünyadan saklanarak. Ne kadar inatçı ve kararlı olduğumu bilmiyorlar, ama onlara göstermeye devam edeceğim.

Odanın dışına çıktığımda, Charlotte'u başını eline almış bir sandalyede otururken görüyorum. Ashtyn onun karşısında oturmuş, yoga pantolonundaki görünmez bir lekeyi izliyor. Yaklaştığımı duyunca başını kaldırıyor.

Ayağa fırladı, bu da Charlotte'un başını kaldırmasına neden oldu. Mavi gözleri Ashtyn ile benim gözlerim arasında gidip geliyordu.

Charlotte çok daha yavaş ayağa kalkıyor. "Ash..." "Bu işe karışma Charlotte," diye Ashtyn onu kesiyor.

Omuzlarımı dikleştirip bu kaltakla kavga etmeye hazırlandım. Bunun beni tekrar hastaneye yatırıp yatırmayacağı umurumda değildi. Bazı şeyler buna değerci.

"Sorun mu var?" Kaşlarımı kaldırırım.

Ashtyn burun kıvrır. Benden daha kısa olduğu için başını geriye eğip bana dik dik bakmak zorunda kalır. "Ölmüş gibi yaptın, sonra da hiçbir şey olmamış gibi ortaya çıktın."

Bunu tartışmıyorum çünkü ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kashton'ın neden öldüğümü düşündüğünü ya da Adam'la nerede olduğumu bilmiyorum. Kaybolan zamanım var, anılarım yok. Hiçbir şey bilmediğim bir şeyi tartışamam.

"Ashtyn," Charlotte tekrar başlıyor. "Eminim makul bir açıklaması vardır."

"Kashton'ı neden siktiği ve benim kardeşimle saklandığına dair bir açıklama mı?" Ashtyn'in gözleri çıplak ayaklarıma düşer ve tiksintiyle baştan aşağıya beni süzer.

Ah, şimdi tavrı mantıklı geliyor. Kardeşinin öldüğünü sanıyordu, sonra benimle birlikte geri döndü. Belki de Adam'la birlikte olduğumu düşünüyor. O da daha önce başka bir adamla birlikte olmuştu, ben neden olmayayım ki?

Ashtyn'e doğru adım atıyorum ve Charlotte endişeli görünüyor. Gözleri odanın içinde dolaşıyor, sanki kaçıp yardım çağırmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Kocanı vurdun ve onu ölüme terk ettin. Benimki için ölmeye hazırdım. O yüzden yargılayıcı saçmalıklarını kendine sakla. Biz aynı değiliz ve sen ne dediğini bilmiyorsun."

Charlotte nefesini tutar ve gözleri fal taşı gibi açılır, bakışları yere düşer.

Ashtyn dönüp öfkeyle uzaklaşmak ister ama durur ve bana döner. Koyu renkli saçları yüzüne çarpar. "Biliyor musun Eve? Bir kez olsun haklısın." Bana ürpertici bir gülümseme atar. "Ben doğmamış çocuğumu kurtarmak için kaçtım. Sen seninkini öldürdün. Biz aynı *değiliz*."

"Ashtyn," Saint ona bağırır.

Omzumun üzerinden arkamıza bakan kocasını görüyorum. Gözleri benimkilere sempatiyle bakar ve ben de karısına bakarım.

Yüzündeki gülümseme devam eder ve ellerini büyüyen karnına indirir. "En azından ben hala çocuk sahibi olabilirim."

"ASHTYN," diye bağırır Saint, Charlotte'u irkilterek.

Ashtyn homurdanır, sonra arkasını dönüp çift kapıdan geçer, Saint onun peşinden koşarken geriye bakma zahmetine bile girmez.

Oda sessizliğe bürünür ve onun ne kadar haklı olduğunu düşünmekten nefret ederim. Kashton'ın baba olabileceği bir geleceği elinden alan bir karar verdim. Bu benim en büyük pişmanlığım. Çocuğumla birlikte ölmem gerekirdi, ama bunun yerine ikimizi de hayal kırıklığına uğrattım. Ebeveynlerin çocuklarını koruması gerekir. Onlara zarar vermemesi.

Annem fırsatı olsaydı beni öldürür müydü? Umarım cevabı evet olurdu. Kimse ebeveyn olmaya zorlanmamalı. Özellikle de çocuk yaştaki biri.

"O öyle demek istemedi." Charlotte sessizliği bozdu. "O sadece..."

"Neredeler?" Onu keserek sözünü kestim. Hiç kimsenin benim için savaşıacak birine ihtiyacım olmadı. Şimdi de olmayacak.

Onun Ashtyn ile burada oturmasının bir nedeni vardı. Saint'in nereden geldiğini bilmiyorum, ama diğerleri çok uzakta değiller.

"Odada." Benim bulunduğum yerin yanındaki kapıyı işaret ederek başını salladı. "Sen çıkmadan önce *konusmak* için oraya girmişlerdi."

Ağrıyan kıkımını sürükleyerek kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açmadan önce kapıyı çalma zahmetine bile girmedim. Odadaki herkes bana dönüp baktı.

Devin, Adam'ın kolunu sarıyor ve umursasaydım ne olduğunu sorardım. Umursamıyorum.

"Eve. Yataktan kalkmamalısın." Haidyn konuşur ve bakışlarımla karşılaşır. Sonra Kashton'a bakar, sanki kardeşinin onu desteklemesini bekliyormuş gibi.

"Nasılsın, meleğim?" diye soruyor kocam, yanıma yaklaşarak. Ellerini nazikçe yüzüme koyuyor ve başımı geriye doğru eğerek ona bakmamı sağlıyor.

"İyiyim," diyorum, çünkü *iyi* demek yalan olur ve bu odadaki hiçbir erkeğe iyi olmadığımı itiraf etmek istemiyorum. Vücudumda ağrı kesici ilaçlar var, çünkü biraz sersemlemiş durumdayım, ama aynı zamanda her yerim ağrıyor.

Eğilip alnımı öper ve ben fısıldarım, "Beni odana götürür müsün?"

Geri çekilirken, gözleri uzun bir saniye boyunca yüzümü tarar, sonra elimi tutar ve beni odadan çıkarmaya başlar.

"Kash..."

"Bekleyebilir," diye kardeşimi keser, arkasına bakma zahmetine girmeden. Kapıyı arkasında kapatır ve konuşur. "Seni kucağıma alacağım. Canın acırsa bana söyle."

SEKİZİNÇİ

KASHTON

Odama giriyoruz ve Carnage'a giderken arabada kanamasını durdurmaya çalışırken üzerime kan bulaştığını fark ediyorum. "Duş almam lazım," diyorum ona, onu nazikçe ayağa kaldırarak.

"Ben de seninle birlikte duş alacağım."

Onun yumuşak sesini hiç sevmiyorum. Karım sesini duyurmayı sever. Aklındakileri söyler ve herkes duysun diye bağırır. Ne yapacağını veya nasıl davranacağını bilemiyor gibi görünüyor. Belki de ona kızgın olduğumu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, ne hissedeceğimi bilmiyorum. Hala ne olduğu veya nasıl olduğu konusunda hiçbir cevabım yok. Ama cevapların geleceğini biliyorum. Şu anda önemli olan tek şey, halüsinasyon görmüyor olmam ve Carnage mezarlığına gömdüğüm kişinin o olmaması.

Banyoya giriyoruz ve ona dönüp bakıyorum. "Sana yardım edeyim." Ona tartışacak fırsat vermiyorum ve neyse ki o da bana karşı çıkmıyor. Onun giydiği tişörtümün eteğini tutup, kollarına dikkat ederek başının üzerinden çıkarıyorum. Sonra eşofman altını bacaklarından aşağı indirip, çıkmasına yardım ediyorum. Altında çıplak.

Onun sağ uyluğunu inceliyorum. Yeni bir yara izi ve morluk var. Ellerimi kalçalarına ve kaburgalarına doğru kaydırırken, omzundan koltuk altına kadar uzanan yeni dikişleri kapattığını bildiğim yeni bandajı inceliyorum.

Sonra kolunun üst kısmında başka bir yara izi ve morluk var. Bunlar, katedralin zemininde bulduğum cesetle, kasetteki, onun vurulduğunu izlediğim cesetle uyuyor. Ellerim boynuna uzanıyor ve ben parmaklarımı boğazında gezdirip morluk olup olmadığını kontrol ederken o boynunu bana doğru eğiyor. Hiçbir şey yok. Ama üç hafta geçti. Silahla vurulan bir yara, onu boğmak için kullandıkları şeyden daha uzun süreli görsel izler bıraktı. Bu da beni daha da karıştırıyor. Nasıl aynı yaralara sahip bir ceset olabilir?

Bütün bunları hayal etmediğimi biliyorum. O adamlar oradaydı. Devin onu yıkadı, onu gömmeme yardım etmeden önce onu mumyalayacak birini getirdi. Lanet videoda üç kez vurulduğunu gördüm.

Sanırım deliriyorum.

"Kashton." Benim ellerim onun boynunda titremeye başlayınca, o yumuşak ellerini benim bileklerime doladı. "Konuş benimle." Endişeli gözleri benimkileri aradı.

Ona sormak istediğim çok şey var, ama cevapları duymak istediğimden emin değilim. Onun öldüğünü sandığımda karanlık bir döneme girmiştim. Ona sorular sorarsam, o da bana sorular soracaktır. Ve ben onlara cevap vermek istemiyorum. "Hadi." Onu bırakıp duşa giriyorum, musluğu açıp suyun sıcaklığını kontrol ediyorum. Onu içeriye sokuyorum ve sonra aceleyle soyunup onun arkasından giriyorum.

"Bunu ıslatamam." Yeni bandajı işaret ediyor.

"Dikkatli olacağım," diye onu temin ettikten sonra hızla kanı yıkadım ve şampuanını aldım. Elime sıktım. Onun eşyalarını hiç atmadım. Sadece onun varlığını ortadan kaldıramadım. Onun tamamen bana ait olduğunu hatırlatmak istedim. Kısa bir süre için olsa bile. Bu dünyadan ayrıldığımda, tüm eşyalarımızın onun bıraktığı yerde olduğundan emin olmak istedim.

"Bankta otur." Yavaşça oturur ve bana sırtını dönmek için elinden geleni yapar. Ellerimde köpürterek saçlarını şampuanlamaya başlarım.

EVERETT

İkimiz de duşta sessiz kalıyoruz. Zihnim nabzım kadar hızlı çalışıyor, ama ne syleyeceğimi veya nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Korkarım işler değişti. Ben içeri girdiğimde ne hakkında konuşuyorlardı? O benim bilmediğim neyi biliyor?

Duştan çıkınca, beni kurulamasını izin veriyorum. Sanki kendime bakamayacakmışım gibi davranıyor. Belki de yleyimdir. Bundan sonra beni bodruma zincirleyecek mi? Bylece her zaman nerede olduğumu bilecek ve kendimi tehlikeye atamayacağım?

Onu bıraktım. Eğer bu, onu bir daha moteldeki gibi görmeyeceğim anlamına geliyorsa.

Yatak odasına giriyoruz ve o yorganı çekip bana içeri girip yatmamı işaret ediyor. Havluyu bırakıp serin çarşafların arasına kayıyorum.

O da yanıma uzanır. Günün hangi günü olduğunu bilmiyorum, saatin kaç olduğunu da. Balkonunun perdeleri açıktır ve dışarısı karanlıktır.

Yan yana uzanırken, sessizlik beni yiyip bitiriyor ve onun televizyonu açmak istediğini biliyorum.

Kolunu göğsüme atıyor ve ben irkiliyorum. "zr dilerim," diyor.

"Ben iyiyim," diye onu teselli ediyorum. Ben narin bir iek değilim ve vurulmuş olmam da bunu değiştirmes. Onunla evlenmek istediği kadın hala aynı kadın olduğumu bilmesini istiyorum.

Gğsmdeki acıyı görmezden gelerek otururum ve üstüne çıkarken örtüyü kenara iterim.

"Angel," diye uyarıyor ve elleri kalçalarıma gidiyor. Beni itip uzaklaştıracağından bir an panik oluyorum. Beni reddedeceğinden.

Onun korkusu terk edilme, benimki ise onun beni sevmeyi bırakması. Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Ona bağımlı hale geldim ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"ldğm sandığını bilmiyordum," diyorum yumuşak bir sesle. Tırnaklarım göğsünde nazıkçe yukarı aşağı geziyor. Bunun nasıl geldiğini biliyorum. Ona veda telefonum. Ama bu, oradan ıkamazsam diyeydi. Gerçekten lmedike, ona bunu yaşatmak istemezdim.

"Ama benim için ölmeye razıydın," diye karşılık veriyor.

Sinirli bir şekilde alt dudağımı ısııyorum. "Sen de benim için aynısını yapardın."

"Kocan olarak bu benim görevim."

"Hayır. Kocan olarak senin görevin beni koşulsuz sevmek."

Onun hareket ettiğini hissediyorum ve sonra komodinin üzerindeki ışık yanıyor. Ellerini yüzüme koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Artık seni sevmediğimi mi düşünüyorsun?" Ağzımı açıyorum ama o devam ediyor. "Ben..." Bir saniye başka yere bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Sensiz mahvolmuştum, Eve." Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum, Saint ve Adam'ın konuşmasını kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum. Kash'in esirlerini nasıl öldürdüğünü ve gittiğini. "Sana çok kızgındım..." Gözlerini kapatıyor. "Beni terk ettiğin için." Bana bakıyor ve onu o motelde tek başına düşününce göğsüm sıkışıyor. "Ölmemiş olabilirsin, ama çıkamayabileceğini çok iyi bilerek kasten bir tuzağa yürüdün."

"Kashton..."

"Ve o lanet olası sesli mesaj," diye ekliyor homurdanarak. Demek onu duymuş. "Kash..."

"Sana yapmaman için yalvardım." Beni yine keser. "Seni kurtarmak için bana zaman vermen için."

"Onlar bunu istiyorlardı. Seni öldüreceklerdi."

"Neden?" diye sorar, kaşlarını şaşkınlıkla çatarak. "Benden ne istiyorlardı ki, sen onlara verebileceğini düşündün?"

Sorusuna kaşlarımı çattım. Sanki zaten biliyormuş gibi konuşuyordu. "Ben... bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Bir mesaj vardı... ve ya sen ya da ben olacağını biliyordum."

"Her zaman ben olurum," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Böyle durumlarda hep ben olurum."

beni

m." "Bu yüzden mi intihar edecektin?" diye soruyorum.

Gözlerini kaçırıyor ve çenesi geriliyor.

Ellerimi göğsüne düz bir şekilde koyup tırnaklarımı derisine batırıyorum.

"Bunun ne farkı var, Kashton?"

O burun kıvrıyor. "Üzücü olan, benim sensiz devam etmemi beklemiş olman. Sanki karımı kaybetmemişim gibi."

"Ben ölmedim ki."

"Bunu bilmiyordum," diye tersler ve vücudu altımda gerilir. Sakallı yüzünü eliyle okşayarak iç çeker ve gevşer

Yaralarını incelerim, doktorlardan birinin ona yardım edebilmiş olmasına şükrederim. "Seni gömdüm, Eve."

"Ben yakılmak istedim." Ona gülümserim, önceki konuşmamızın havasını hafifletmeye çalışırım, ama işe yaramaz.

"İnanmadığım bir tanrıya seni geri getirmesi için yalvardım." Üzgün gözleri benimkilere bakıyor. "Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım."

"Eğer Tanrı varsa, seni duymuştur," diye tekrar şaka yapmaya çalışıyorum.

Uzun bir nefes verir. "Yarın sabah, o cesedi çıkaracağım ve bu işin aslını öğreneceğiz, çünkü o sendin. Ve sen ölmüştün."

Elini tutup nazikçe çıplak göğsüme koyuyorum. "Ben buradayım." Kalbimin attığını hissedebildiğini biliyorum. "Hayattayım. Şu anda bu yatakta, seninle birlikte."

Eli yukarı doğru kayıyor ve ıslak saçlarımı okşuyor. "Bu rüyadan uyanacağım ve sen hala gitmiş olacaksın gibi hissediyorum." Sanki bunu yüksek sesle söylemeye utanıyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşuyor.

İtirafı gözlerimi yaşartıyor. Eğilip dudaklarını dudaklarımla hafifçe öpüyorum.

Elleri saçlarımı bulur ve ben dudaklarımı onun için araladığımda saçlarımı geri çeker. Öpücüğü derinleştirir ve ben ağlama isteğimi yutarım. Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ya da nasıl hissettiğini. Ama şimdi onun öyle hissetmesini istemiyorum. Ben hiçbir yere gitmiyorum.

Kalçalarımı onun kalçalarına sürtüyorum ve o nazikçe saçımı çekerek dudaklarımı dudaklarından ayırıyor. "Yapamayız," diyor nefes nefese.

"Yavaş olacağım," diyorum ona.

"Eve," diye homurdanıyor, ben aramıza uzanıp onun aletini okşamaya başladığımda. Onun sertleşmesini beklemiyordum. Motelde olanlardan sonra benim için çok endişeleniyor. Ama o üstteydi ve neler olduğunu hiç anlamadı.

"Ben kontrol ederim." Dudaklarımı yaladım.

"Hayır. Kontrol edemezsin." Bileklerimi tutar ve elimi yumuşak penisinden çeker.

Beni nazikçe kaldırıp yanına oturtunca midem düğümlenir. Ben uzanırken o yan dönüp bana bakar.

Elini yüzümdeki ıslak saçlarımı nazikçe çekiyor. "Seni seviyorum Eve. Dünyadaki her şeyden daha çok, ama seninle yatmayacağım."

Reddedilmeye nazikçe başımı sallarım. "Ben... İhtiyacın olursa yaparım."

Derin bir nefes alır. "Benim yüzümden yine neredeyse ölüyordun. Bunun ihtiyaçlarla ilgisi yok. Bu senin hayatınla ilgili ve ben bunu riske atmayacağım. Bir daha asla."

SEKİZİNÇİ

KASHTON

Tık.

Silah ateş almayınca, sert bir nefes verip dişlerimi gıcırdattım. "Hadi ama," diyorum. Sağ elim titriyor, tekrar tetiği çekiyorum.

Tık.

"Lanet olsun," diye bağırarak ayağa fırladım.

Karşımdaki duvardaki aynada kendimi gördüm.

Her tarafım morarmış ve kesiklerle dolu. Gözlerim şişmiş.

Delirdiğimi düşünüyorum. Onu katedralde bulduğumdan beri ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Denedim. İnan bana. Onu rüyamda göreceğimi düşündüm, bu yüzden kendimi alkolün etkisi altına sokmaya çalıştım. Ama o gelmedi. En azından benim istediğim şekilde gelmedi. Tek gördüğüm, kanla kaplı cansız bedeniydi.

En azından artık ağlamıyorum. Bunun, hak ettiğim yumruklar yüzünden olduğuna eminim. Duvarlara yumruk attığım için yumruklarım kesik ve morarmış, ve sanki yalvarmam onu geri getirebilirmiş gibi, dizlerimin üzerinde ona haykırarak daha fazla zaman geçirdim.

Getiremez.

Silahı yansıma fırlattım ve ayna, yere dağılmış şişeler gibi paramparça oldu.

"Yedi yıl kötü şans, Kash." Kafamda onun sesini duyuyorum ve bu düşünceye gülüyorum.

Öğlene kadar ölmüş olacağım. "O yedi yılın önemi yok, meleğim," sanki o burada benimlemiş gibi söylüyorum.

Silahı alıp tekrar denemek için güçlü bir dürtü duyuyorum. Ama belki de bu, evrenin bana ölümü hak etmediğimi söyleme şeklidir.

Geliştirici ilaçları alıyordum. Onunla uzun bir hayat yaşamak içindi. Ya bu benim cezamsa? Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dolduramayacağı kalbimde bir boşlukla, uzun ve sağlıklı bir hayat, tek başıma.

Everett bayılmış, ben de yatakta onun yanında uzanmış, uyurken nemli saçlarını nazikçe okşuyorum.

Ona asla itiraf etmem, ama gözlerimi kapatmaya korkuyorum. Bu anı, onu kollarımda tuttuğum bu anı bir saniye bile kaçırmaya korkuyorum. Onu son kez kucakladığımda, ikimiz de kanlar içindeydik ve onu terk etmemesi için yalvardım.

Onu katedralde bulduğum o gün, hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacak. Rüyalarımdaya bile. Bundan kaçamayacağım.

O motel odasında kendimi öldürmeye çalıştım. İki kez. Ya başarmış olsaydım? Neden Rus ruleti oynadım? Neden tabancayı doldurup kendimi vurmadım? Neden şansa bırakmadım?

Yatak odasının kapısı çalınır ve ben kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden kapıya bakarım. Kolumu yavaşça onun altından çekip ayağa kalkarım. Yerde duran basketbol şortunu giyip kapıyı açarım ve koridorda duran Haidyn'i görürüm.

Kızın örtülü ve derin uykuda olduğunu görmek için içeriye hızlıca bir bakış attıktan sonra gözleri benimkilere takıldı. Bir kutu uzatarak, "Adam, Sin ve Ryat'a saklandığın yeri söyledi, onlar da eşyalarını almaya gittiler," dedi.

"Adam onlara söyledi mi?" diye soruyorum yavaşça.

Çenesi sertleşir. "Evet, görünüşe göre o başından beri biliyordu."

Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm, yoksa Eve beni nasıl bulabilirdi ki? Tabii, barda ve motelde vakit geçirmiştik, ama o, benim onu yas tutmak ve intihar etmek için oraya gideceğimi bilemezdi. Muhtemelen Missy beni ispiyonlamıştı. O gece, motorcuların beni dövdüğü gece barda çalışan barmen oydu.

"Bu arada, iyi atıştı. Ben olsam o piçin dizini parçalardım." Haidyn homurdanır.

Ondan açık kutuyu alıp içine bakıyorum. Silahım, Zippo çakmağım, sigaralarım ve mermilerim, onun alyansı ve cep telefonuyla birlikte kutunun içinde yuvarlanıyor. "Teşekkürler." Hepsi yenilenebilirdi. O kan kaybederken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Kapıyı kapatmak için uzanıyorum ama o botuyla kapıyı durduruyor.

"Bu ne lan?" Deri ceketinin cebine uzanıp katlanmış bir kağıt çıkarır ve ben bunun ne olduğunu tam olarak bilirim.

Onun elinden almaya çalıştım ama o geri çekti.

"İntihar notu mu?" Koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Bana intihar etme konusunda nutuk attın, ama bana ve Saint'e veda eden lanet bir mektup mu yazdın?" Gözleri hala elimdeki kutuya düştü. "Revolverindeki tek mermi, ne yapacağını bana açıkça gösteriyor." Sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine notu salladı. "O yüzden bana yalan söylemeye çalışma."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yine de ikimiz de buradayız."

Ona yalan söyleyemeyeceğim konusunda haklı. Kanıtlar çok açık. Onsuz buraya geri dönemezdim. Çok kısa bir süre evli kalmıştık, ama kokusu hala havada asılı kalmıştı, eşyaları banyoyu dolduruyordu ve giysileri dolapta duruyordu. Tahmin ettiğim gibi hayatımı ele geçirmişti. Ya burayı yakacaktım ya da onsuz yaşamak zorunda kaldığım bu acınası hayatı sonlandıracaktım.

"Evet." Gözleri bir kez daha ona kayıyor, sonra kendi kendine başını sallıyor. "İkimiz de hâlâ buradayız."

"İyi geceler, Haidyn." Mektubu elinden çekip aldım ve kapıyı yüzüne kapattım.

Dönüp, balkona açılan Fransız kapıların yanındaki çöp kutusuna doğru yürüdüm ve mektubu birkaç kez yırttım, sonra parçaları çöp kutusuna attım ve yatağıma dönmek için arkamı döndüm, ama birden durdum. Eve yatakta oturmuş, saçları dağınık ve gözleri ağırlaşmış bir şekilde, az önce yok etmeye çalıştığım kanıtlara bakıyordu.

Eve, elini saçlarından geçirerek, ağzını esnerken yüzünden ağartılmış sarı saçlarını itiyor. "Ne yapıyorsun?" Sanki sorusunun cevabı karanlık odada saklıymış gibi odaya bakıyor.

"Yatağa geliyorum, ama uyanık olduğuna göre ilaçlarını alman gerekiyor." Devin, o uykuya daldıktan hemen sonra ilaçları bıraktı. Onu uyandırmaya gönlüm el vermedi.

"İstemiyorum."

"Ya bunları içersin ya da hastaneye geri dönersin." Komodininin yanına gidip hapları ve bir şişe suyu alıyorum. "İkisini de iç." Onlara uzatıyorum, o da iki hapi ağzına atıp suyu içiyor. "Aferin kızım," diyorum, o da gözlerini devirip bana su şişesini geri uzatıyor.

Yatağa yanına uzanıyorum, o da bana dönmek için yanına dönüyor. Rahatsızlığını gizlemeye çalışıyor ama yeni pozisyonda irkildiğini görüyorum.

"Sırt üstü yatmalısın."

"Ben yan yatarak uyurum." Tekrar esniyor. "Zaten fark etmez, haplar beni uyutacak."

Haksız sayılmaz, ama bu, uyku pozisyonunun uyanınca onu etkilemeyeceği anlamına gelmez. Uyuduğunda onu çeviririm.

"Biraz dinlen, meleğim." Alnını öperim ve birkaç saç telini kulağının arkasına koyarım.

Yumuşak horlaması odayı doldurur ve ben üç haftadır ilk kez gülümserim. Silahım ateş alsaydı bunu sonsuza kadar kaybedebilirdim. Tanrıya inanmıyorum, ama o gün bir şey beni kurtardı ve her zaman istediğim hayata ikinci bir şans verdiğin için sonsuza kadar minnettar olacağım.

Gözlerimi açtığımda yatakta yalnız olduğumu görüyorum. "Eve?" diye bağırarak yataktan fırlıyorum.

"Banyodayım," diye cevaplar.

İçeri koştuğumda onu ellerini yıkarken buluyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Tuvalete gitmem gerekiyordu." Aynadan bana bakarak parlak bir gülümsemeyle cevap veriyor. Gözleri daha uyanık, rengi daha canlı görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Belki, sadece belki bu iş bitmiştir. Belki iyileşme sürecindedir. Ona doğru yürürken, suyu kapatıp bana dönüyor ve ellerini kuruyor. Yüzünü ellerimle kavrayıp alnına öpücük konduruyorum, tam o sırada biri kapımı çalıyor.

İç çekiyorum. "Burada yaşadığımız sürece asla huzur bulamayacağız."

"Senin için endişeleniyorlardı." Ona bakmak için geri çekildim. "Adam ve Saint'in telefon konuşmasını duydum." Dün gece bekleme odasında bu konuşmayı yaptığımı bilmediği için, zaten bildiğim şeyi ona anlatmasına izin verdim. "Saint seni arıyordu." Gözleri benimkileri aradı ve ben de ona bir kez daha öpücük verdikten sonra geri çekilip kapıyı açmaya gittim.

Haidyn yine koridorda duruyor, bu sefer elinde Muffin var. Mew mew diye miyavlayıp aşağı atlıyor. Everett otururken yatağa atlıyor ve Eve onun kabarık kafasını okşamaya başlayınca odayı mırıldanması dolduruyor.

"Bir şey mi lazım?" diye Haidyn'e soruyorum. "Sin ve Ryat buradalar."

"Ee? Bunun benimle ne alakası var?" "Kash," Eve arkamdan iç geçirir.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve Haidyn kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Neden buradalar?" diye soruyorum, daha nazik konuşmaya çalışarak.

"Saint bizi bodruma çağırıyor."

"Hazırlanayım."

Eve'e zahmet etmemesini söylemek için arkamı döndüm, ama o çoktan banyo kapısını kapatmıştı. Gözlerim yatakta uzanan Muffin'e kaydı. Sırt üstü yatmış, bacakları açık ve gözleri kapalıydı. Onu kaldırmak için yanına gittim ve tüylü kediciği Haidyn'e geri verdim. "Aşağıda görüşürüz." Sonra kapıyı onun yüzüne kapattım.

EVERETT

El ele asansörden çıkıyoruz ve vücudumdan bir titreme geçiyor. Burası her zaman çok soğuktur.

"İyi misin?" diye soruyor Kashton.

"İyiyim." Bu sabah bir ağı kesici daha almalıydım, ama artık kafamın bulanık olmasını istemiyorum. Neyse ki bu konuda benimle tartışmadı, ama fazla yorulmamam için başka şekillerde beni kısıtlayacağını biliyorum.

Plastik perdeleri çekip önce benim geçmeme izin veriyor, sonra kendisi de arkamdan geliyor. Pit alanına girince, orada bulunan herkesi görüyorum. Ashtyn ve Charlotte bile var, bu beni şaşırtıyor.

Ashtyn öne çıkarak Kashton'a sert bir bakış attı. Ben kocama engel olmak için öne çıktım ama o beni geri çekti. Saint'in sesi garip sessizliği bozduğunda, Ashtyn konuşmak için ağzını açtı. "Yukarı çık, Ash."

Ash, ona dönerek, "Gitmeyeceğim," der.

"Bu bir öneri değildi." Gözlerini ona diker. "Saint..."

"Hemen," diye bağırır.

Gülümsememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalırım. Onun istediğinden daha azını verdiğini hiç görmedim. Yani, onların yanında çok fazla bulunmadım, ama kenardan gördüğüm kadarıyla, herkes ona boyun eğiyor gibi görünüyor.

Huffing, dönüp bodrumdan fırlayarak çıkar ve omzunu benim omzuma çarpmaya özen gösterir. Her zamanki gibi, istediğini alamadığı için lanet olası bir öfke nöbeti geçirecek.

"Neden buradayız?" diye soruyor Kashton, beni önüne çekerek. Kollarını benim kollarımın etrafına doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor. "Karım yatakta dinlenmeli."

Kahretsin, bunu çok özlemişim. Onu sevdiğimi biliyordum, ama bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Bir başka insana bu kadar bağlanabileceğimi.

Adam duruşunu değiştirir, kollarını göğsünde kavuşturur. "Cevaplar istiyorsun. Sana cevap vereceğim."

Kashton burnunu çeker. "Senin versiyonun mu, gerçek mi?"

Adam iç çeker ama cevap vermez. Bunun yerine bana bakar ve ben kocamın kollarında kaskatı kesilirim. Ne söyleyeceğini merak ederek kalbim hızla çarpmaya başlar. "Eve'i gömdün. Sadece onun farklı bir versiyonunu."

"Bu hiç mantıklı değil." Kashton benden uzaklaşır ve birdenbire üşüyorum. Buranın çok soğuk olduğunu bildiğim için Kashton'ın kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giymiştim. O da yanıma gelip durur.

Adam tekrar konuşurken gözleri benim üzerimde kalır. "O bir ikiz."

"Hayır." Kafamı sallıyorum ve herkesin bana döndüğünü hissediyorum. "Değilim." Gözlerim kaşlarını çatan Kashton'a kayıyor. "Bu doğru değil." Adam'a bakıyorum. "Yalan söylüyorsun."

"Evet. Öylesin," diye tartışır Adam. "Bir ikizin vardı ve ben onu öldürdüm. Seni kurtarmak için."

Buna inanmayı reddediyorum. Yaptığı şeyden kurtulmak için yalan söylüyor. "Bunu bilirdim."

Haidyn bana dönerek sorar. "Katedralde Charlotte'u gördüğünü hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bill seni onunla orada buluşturduğunda mı? Hayır. O seninle değildi." Neden bana bunu soruyor ki?

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Hayır. Sen daha gençken. Charlotte seni katedralde gördü. Bir adaktı. LeAnne ile oradaydın."

"Hayır. Orada değildim." Kafam karışmış bir şekilde Kashton'a bakarım. Neden bahsediyorlar? "Küçükken Carnage'dan ayrılmama izin verilmiyordu." On dokuz yaşında Dollhouse'a verilirken Carnage'da tutuluyordum. Sonra bir yıl boyunca o cehennemde kaldım.

"Diyelim ki haklısın..." Ryat, Adam'a seslenir. "Garrett'ın başka bir kızı olsaydı, neden LeAnne'le birlikte olsun ki?"

Kashton elini saçlarında gezdirir. Adam'a inanıp inanmamakta kararsız görünür.

"Haklıyım. Polisler ölü kızın üzerinde senin DNA'nı bu şekilde buldu," diye devam eder Adam. "İkiz kardeşin o kadını öldürmede ve senin ziyaret ettiğini bildiği mezarlığa atılmasında rol oynadı. Ve bulunan ama hayatta kalan kadın. O kadın senin tarafından işkence gördü... diğer sen tarafından. Onlar kadının polise gidip Eve'i tarif etmesini istediler. Bu, senin cinayetlerden suçlu bulunman için yaptıkları başka bir önlemdi."

"Ama Haidyn onu öldürdü," diye ekliyor Saint. "Bu, planlarını bozdu."

"Ne?" diye haykırarak kardeşime bakıyorum. "Onu sen mi öldürdün?" O hiçbir şey söylemeyince kocama bakıyorum, ama o da beni görmezden geliyor.

"Bunu ne zamandır biliyordun?" Haidyn, Adam'a sertçe sorar.

Adam iç çeker. "Çok uzun zamandır değil. Kashton'la buluştuğum bir gece şüphelenmeye başladım. Blackout'tan yeni çıkmıştı ve orada Eve'i gördüğünü ve onunla konuştuğunu söyledi. Ama bu mümkün değildi. Onunla az önce telefonda konuşmuştum ve o şehrin diğer ucunda bir iş yapmaya gidiyordu."

"Ne?" Kashton'a dönüp bakarım. "Onunla konuştun mu?"

"Ben..." Omuzlarını silkiyor. "Uh... Bilmiyorum." Kashton sözlerini karıştırıyor. "Ama ben... Katedraldeki üç adam, Eve'le konuştuktan sonra Blackout'ta o gece dövdüğüm üç adamla aynıydı... uh, senin kız kardeşin. Yani, eğer katedraldeki buluşmayı o ayarladıysa, o adamların ona yardım etmesi mantıklı olur."

Sinirli bir şekilde saçımı okşadım ve ondan bir adım geri çekildim.

"Bir düşün... Isabella burada. Dollhouse'u yönetiyordu. Liderleri Everett tarafından götürüldü. Evan, Eve'e Haidyn'in Dollhouse'da olduğunu doğrulamamış olsaydı, gidip kardeşimizi oradan çıkarmaz ve Isabella'yı buraya getirmezdik. Geriye tek bir gizli silahları kaldığını biliyorlardı." Adam'ın yeşil gözleri benimkilere bakıyor ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Sen. Bu yüzden sana tuzak kurdular. Kashton'a yaklaşabilmesi, onun karısı gibi davranarak Carnage'in içine girebilmesi ve sonra Isabella'yı serbest bırakabilmesi için senden kurtulmaya çalıştılar. Ama kadın öldürüldüğünde, orijinal planları suya düştü ve planlarını değiştirmek zorunda kaldılar. Bunun yerine seni öldürmeye karar verdiler."

"Hayır," diye bağırır Kashton. "Christopher, Eve'in tuzağa düşürüldüğünü, Evan'ın onu istediği için olduğunu söyledi..."

"Bu mümkün," diye onayladı Adam. "Eğer ikiziyle birlikte olsaydın—
Vivian

ile birlikte olsaydın, o zaman onun Eve'i vardı ve sen aradaki farkı bilmiyordun."

"Farkı bilirdim lan," diye bağırır kocam.

"Ama..."

"Tanrım," diye tıslar Saint.

"Sonra Eve bana gelip birlikte yattığımızı inkar ettiğinde, başka bir şeylerin döndüğünü anladım ve bunu çözmem gerekti," diyor Adam.

"Yani seks yapmadık mı?" diye soruyorum umutla.

Kafasını sallar. "Hayır. O senin kız kardeşindi. Fotoğraf mantıklı gelmedi. Isabella onu Haidyn'e şantaj yapmak için nasıl ele geçirdi? Otel odamda kamera falan yoktu. Kız kardeşin, ben içki hazırlarken ya da soyunurken kurmuş olmalı... Emin değilim. Önemli olan, o telefonu kayıt yapmak için oraya koymuş ve Isabella'ya göndermiş, o da Haidyn'e karşı kullanmak için ondan bir fotoğraf çekmiş. Kız kardeşin seni takip ediyordu ve bu onu bana getirdi. Bunun onların planı olup olmadığını bilmiyorum, ama sonunda Isabella'nın lehine sonuçlandı."

"Bekle." Haidyn elini kaldırır. "Ne resmi?"

Adam, Haidyn'e bakar. "Las Vegas'ta Ashtyn'i takip ederken Isabella sana bir resim gösterdi..."

"Yatağına bağlı olan kız mı?" Başını yana eğdi. "Evet."

Haidyn bana bakar. "O... o sen miydin?" "Hayır,"

diye tersler Kashton. "Şey, ikizi."

Kardeşim ensesini ovuşturur. "Bilmiyordum."

"Nasıl..." Yutkunuyorum. "O benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl biliyordu, ama ben onun varlığından haberdar değildim?"

"Babanız sizi çok küçük yaşta ayırmış."

Dönüp, sohbetimize yeni birinin katıldığını görüyorum. Bill koridordan çıkıyor ve yanında bir kadın sürüklüyor. Kadını odanın ortasında diz çöktürüyor ve ben, ona yaklaşmak istemediğim için bir adım geri çekiliyorum. "Vivian senin hakkında çok şey biliyordu çünkü onu LeAnne büyütmüştü." Kadının saçını çekip başını geriye doğru çekiyor ve kadın dişlerini gösteriyor. "Anlat onlara, Isabella. Bildiğin her şeyi anlat."

O gülmeye başlar ve Charlotte'un odanın uzak köşesine doğru gittiğini görürüm. Haidyn de hamile karısının önüne geçer.

Isabella'nın elleri arkada kelepçelenmiş, ama bu, vücudunu kullanarak bizden birini yere sermeye çalışmayacağı anlamına gelmez.

Bu kadın olabildiğince kötü.

"Zavallı." Bill onu yüzüstü beton zemine itiyor ve sırt üstü yatırmak için tekmeliyor. "LeAnne ikinizi evine aldı ve ikiniz iki yaşına gelene kadar büyüttü."

Kollarımı kendime doluyorum, kafam çok karışık. İlk anılarım bu cehennemle ilgili. Beş yaşındaydım. Ondan öncesine ait hiçbir şey yok.

Bill botunu kadının göğsüne bastırır ve kadının çığlığı odayı doldurur, beni irkilir. Kadın tekmeler ve direnir, ama Bill onu yerde tutmak için çıplak vücuduna daha fazla baskı uygular. "Garrett bir kız istemiyordu, iki kızı ise hiç istemiyordu. Oğullar istiyordu. Kızları aldığı anda, ikinizi de satacaktı. Ama LeAnne onu, birinin kullanışlı olacağına ikna etti." Gözleri benimkilerle buluştu ve ben gergin bir şekilde yutkundum. "Birini kendisi aldı, diğerini de ona verdi. Bir kurucu ve Spade kardeşlerden gelen bir kadın... İstedığı kadar para isteyebilirdi."

Bununla ne demek istediğini merak ediyorum, çünkü Ashtyn tam da öyle birisi ve onu satmaya çalışan kimseyi görmüyorum. Ama o, hakkında konuşmak istediğim son kişi, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

"Neden ikisini de satmadın?" diye soruyor Haidyn.

"Sattı," diye cevaplar Bill. "Ama Eve'i daha büyük olana kadar satmadı."

Kafamı eğiyorum, çünkü kocamanın arkadaşlarının benim geçmişimi bilmesini istemiyorum. Onlara benim hakkımda ne kadarını anlattığını bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum.

"Garrett onu Isabella'ya sattı."

Kirpiklerimin arasından Charlotte'a bakıyorum ve o da kaşlarını çatarak benim bakışımı karşılıyor. "Annem seni *satın mı aldı*?" Bir adım öne çıkıyor ama Haidyn elini omzuna koyarak onu durduruyor.

"O bir yatırımdı," diyor Bill ve nefesim hızlanıyor. "Evan, Eve'i tanıyordu ve onu Dollhouse'a istiyordu. Haidyn onu öldürmeyince, Garrett onu satmanın en iyi seçenek olduğunu düşündü."

Kashton elimi tutmak için uzanır, ama ben elimi çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum.

"Hiç bilmiyordum," diye fısıldadı Charlotte, hala bana bakarak, mavi gözlerinde gözyaşları birikiyordu.

Ona sorun olmadığını, bunun onun suçu olmadığını bildiğimi söylemek istiyorum, ama bunun bir anlamı yok. Sözlerim onun hissettiklerini değiştirmeyecek.

"Peki ya diğer kadın? O bu hikayede nerede yer alıyor?" diye sorar Ryat.

"Ne diğer kadını?" diye karşılık verir Bill.

"Ona soralım. Onu hücreye koyduk." Sin koridordan uzaklaşır ve hepimiz sessizce onun geri dönmesini bekleriz.

Bir kadını ensesinden tutuyor. Kadın çıplak, kendi ayaklarına takılıp düşüyor ve elleri arkadan bağlanmış. Baş eğik, koyu renk saçları yüzünü kaplıyor.

Yavaşça ağlıyor. Sin onu odaya getirir, bacaklarının arkasını tekmeler, onu dizlerinin üzerine çöktürür ve saçlarından başını geriye doğru çeker. Ağlamaları bodrumda yankılanır.

"Tanrım." Adam ona doğru koşar. "Onu bırak," diye Sin'e emreder.

Ellerini kaldırır ve bir adım geri atar, yüzünü eliyle okşayan Kashton'a bakar, onun kim olduğunu bilir. "Siktir,"

kocam mırıldanır.

"Biri bana bir bıçak versin," diye bağırır Adam.

Sin, hala en yakınında olduğu için bıçağını ona uzatır. "Hey." Adam, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ellerinin arasına alır. "İyisin. Her şey yolunda."

Kashton'ın bana bağırmasını görmezden gelerek oradan ayrılırım. İkinci kata koşar, bir şişe su ve bir battaniye bulurum, sonra bodruma geri koşarım. "Alın." Onları Adam'a veririm.

"Onu tanıyor musun?" Saint, ona bakarak sorar.

"Evet. Tabii ki tanıyorum. Benim için çalışıyor." Missy'nin ellerini tutup onu ayağa kaldırır. Missy kollarını vücuduna sarar. "Teşekkürler," diye bana homurdanır, ellerimden battaniyeyi çekip Missy'nin omuzlarına sarar ve battaniyeyi kapatır.

Elimi göğsüme bastırarak geri çekilirim. Merdivenleri koşarak çıkmamalıydım. Şimdi yanma hissi var ve nefes alamıyorum.

Kashton bana doğru adım atar ama ben şu anda dokunulmak istemediğim için yanından geçip giderim. Bana sonra bağırabilir.

"Sadece bize söyleneni yaptık," diyor Sin, elleri hala havada.

"Ne yapmamız söylendi?" diye sorar Adam, Missy'yi bir sandalyeye götürüp oturtur. Su şişesinin kapağını açar ve zavallı kıza, titreyen dudaklarına şişeyi tutarak adeta su işkencesi yapar.

"Bana ve Ryat'a Kashton'ın kaldığı motelin adresini verdin. O oradaydı."

Adam sandalyenin önünde çömelir ve ellerini kirli, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne koyar, bu sırada saçlarını geri çeker. "Neden moteldeydin?"

Kız burnunu çeker. "Onun telefonunu almak için."

"Kimin telefonunu?" diye sorar Adam.

"Bu mu?" Ryat cebinden bir tane çıkarır. "Odaya girdiğimizde üzerindeydi."

Missy yüzündeki gözyaşlarını silip derin bir nefes aldı. "Everett'in o gece barda olması bana tuhaf gelmişti. Onun bir işi olduğunu bilmiyordum. O ayrıldığında sana orada olduğunu mesaj attım. Onun motel odasına girmesini izledim. Kısa bir süre sonra bir adam geldi. O motelden ayrıldığında seni aradım, her şeyin temizlendiğinden emin olmak için, ve sen onun bir işi olmadığını, ama odayı temizleteceğini söyledin. Birkaç gün sonra senden haber aldım. Odanın temizlendiğini, cesedin ortadan kaldırıldığını, ama adamın telefonunun yanında olmadığını söyledin..."

"Ben almadım," diyorum ona. Telefonları her zaman geride bırakırım. Kimlerin takip ettiğini asla bilemezsin. Adam, ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra cesetlerini ortadan kaldırır ve cep telefonlarını imha eder.

"Üzerinde telefon yoktu." Adam ona başını sallar. "Kontrol ettik. Onu nasıl ve nerede buldun?"

"Kashton kısa süre sonra odayı ele geçirdi. O odadan çıkmasını beklemek zorunda kaldım. İki adam ortaya çıktığında onu yatağın altında bulmuştum," diye fısıldıyor, yere bakarak, odadaki kimseyle göz teması kuramadan.

Onun için üzülüyorum. O bu hayatı bilmiyor. Bizim bildiğimiz gibi değil. Elbette Adam için çalışıyor, ama barı o işletiyor. İnsan ticareti dünyasının derinliklerine girmiş değil. İnsanlara alkol servis ediyor ve onların acınası hayatları hakkında sızlanmalarını dinliyor.

Adam ayağa kalkar, Ryat'ın elinden telefonu kapar ve incelemeye başlar. Gözleri benimkilerle karşılaşır ve ben yutkunurum.

"Ne var?" diye sorar Kashton. Adam yanına gider ve telefonu ona uzatır.

Kashton telefonu okur ve sonra tıraşsız yüzünü eliyle okşar. "Bu yüzden mi katedrale gittin?" Gözlerini kısarak bana bakar.

"Evet." Çenemi kaldırıyorum. Yaptığımın arkasında dururum.

"Bu bir tuzaktı," diye bağırır. "Bunu nasıl anlamadın?"

"Ne bulacağımı biliyordum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum. "Aptal değilim."

O burun kıvrır ve ben ona doğru adım atarım, ama Adam kolumu tutar ve beni geri çeker.

"Karımı sikme," diye bağırır Kashton, ona doğru eğilerek.

"Kash." Ellerimi göğsüne koyup onu geri itiyorum. "Nefes al Nefes al. Tamam mı?" Gözlerimle onun gözlerini arar ve o bana sırtını dönerek saçlarını eliyle tarar.

Sindirmem gereken çok şey var. Çok fazla şey oluyor, ama Adam bana zarar vermeyecek. Burada değil. Beni koruyacak çok fazla Lord var. Ve dürüst olmak gerekirse, Adam'dan korkmuyorum. Teke tek olursak, onu yenebileceğimi düşünüyorum. O bir erkek ve bunun bir Lord için ne anlama geldiği umurumda değil; bu onların zayıflığı. Tek bir vuruşla dizlerinin üzerine çökecek.

SEKİZDÖRT

KASHTON

Telefon elimde titriyor.

VI: Onu öldürme. Onu katedrale getir. Canlı olarak. Onu yem olarak kullanacağız.

Kashton onu kurtarmak için koşarak gelecektir. Ben onunla birlikte gideceğim ve o tamamen senin olacak.

"Bu metni okudun mu?" Ona dönüp soruyorum, ne halt ettiğini anladığımdan emin olmak için.

"Evet." Başını salladı. "İş... ters gitti. O harekete geçti, ben de onu öldürdüm. Telefonunu karıştırırken, işin içinde daha fazlası olduğunu anladım."

"Yani gitmeye karar verdin. Tek başına." Karım deli ve başı büyük belada.

İç çekerek benden gözlerini kaçırır. "Evime gittim, birkaç şey aldım ve Barrington'a uğrayıp seni aradım. Seni oyalamam gerektiğini biliyordum. Carnage'a dönmek için zaten geç kalmıştım ve zamana ihtiyacım vardı."

"Ölmek için," diyorum sertçe.

"Mantıklı." "Kash." İçini çekiyor.

"Bizden önce Everett'i nasıl buldun?" diye sözünü kesip Adam'dan bir cevap talep ettim. Onunla seçimleri hakkında daha sonra, yalnız kaldığımızda konuşabiliriz. "Seni aradım ve onun

kayıp olduğunu söyledim ve tutuklanıp tutuklanmadığını sordum. Telefonu kapattık, sonra sen beni geri aradın ve hayır dedin."

Adam zaten dağınık olan saçlarını eliyle taradı. "Saint, Tyson'ı arayıp Everett'i almaya gittiklerini söylemişti. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama o seni aramıştı ve durum iyi görünmüyordu."

Tyson'a bakıyorum. "Yani Adam'ı aradın mı?" Neden karım hakkında onu arasın ki?

"Hayır." Tyson başını sallar. "Ama Sin o sırada benimle birlikteydi..."

"Adam'ı aradın mı?" diye bağırırım.

"Hayır," Sin homurdanır, "Bill'i aradım. Eve'in orada olduğunu, Barrington'a gitmesi gerektiğini söyledim. Durumu bilmiyorduk. Sadece birinin oraya gitmesi ve acele etmesi gerektiğini biliyorduk."

"Ama o orada değildi. Cep telefonu oradaydı." Haidyn kaşlarını çatı.

Adam'a bakarım ve onun kafasını omuzlarından koparmamak için tüm gücümü kullanırım. "Karımın nerede olduğunu nereden biliyordun?"

Ona bakar ve sonra gözlerini yere indirir. Keşke üzerimde silah olsaydı, çünkü onu hemen şimdi tekrar vurmak istiyorum. Haidyn'in dizine ilişkin önerisi kulağa oldukça iyi geliyor. Onunla ve karımla ilgili olarak dayanabileceğim her şeyi yaptım. "Adam?" diye bağırırım.

"Onu takip ediyorum," diye bağırır.

Bütün vücudum gerilir. Karıma bakarım, gözleri inanamama hissiyle Adam'a dikilmiştir. "Sen... sen ne yaptın?"

"Karısına takip cihazı takmışsın," Sin dişlerini sıkarak tekrarlar.

"Ben..."

"Ne yapıyorsun Adam?" diye bağırır ve ona doğru koşar.

Onu belinden tutup geri çekerim. Adam ona vurmaz, ama karımın kendine zarar vermesini istemem. Daha yeni ameliyat oldu ve hala iyileşiyor. Karım şu anda yatakta olmalı. Bu saçmalıkla uğraşmamalı.

"Kendini pazarlıyormuş gibi davranıyordun," diye bağırır ona. "Benim için çalışıyordun ve harap bir motelde yetişkin erkekleri öldürüyordun

gözleri benimkilere bakıyor, sonra tekrar onun gözlerine dönüyor. "Bu riski göze alamazdım. Sana bir şey olmasına izin veremezdim."

"Bana söylemeliydin," diyorum. "Ben..." "Onu ortadan kaldırırdım," diye sözümü kesiyor.

"Kesinlikle," diye bağıryorum. "Karımı takip etmek çok saçma, ama onun tehlikede olduğunu biliyordun. Gerçek bir iş olmayan bir iş yaptığını biliyordun. Seni aradım... Onu aradığımı söyledim, ama sen onun nerede olduğunu biliyordun. Bu kabul edilemez." Kalbim hızla atıyor, cildim yanıyor. Şu anda o kadar kızgınım ki terliyorum. "Nerede lan o?" diye soruyorum.

O iç çeker ve bu küçük duraklama beni çileden çıkarır. Ona doğru koşar, kollarımı beline dolayarak ayaklarını yerden kaldırıyorum. İvmeyle onu arka duvara dizili dolaplara çarparak ikimizi de bir homurtuyla aniden durdururum. "Sana bir soru sordum lan," diye bağırırım, onu duvardan çekip cevap verme şansı bile bulamadan yüzüne yumruk atarım.

Adam karşılık veriyor. İyi. Kolay bir galibiyet istemiyorum. Onun suratını parçalamak istiyorum. Bacaklarımı uzatıp onu yere indiriyorum ve tekrar yumruk atıyorum. Birkaç yumruk atıyor ama sonra savunma moduna geçiyor ve ben bir yumruk daha attıktan sonra yüzünü korumak için kollarını ve ellerini kullanıyor.

Ondan çekilip kenara itilirim ve Hooke beni yakalar. Tyson kollarını açarak aramıza girer. Nefesimi toplamak için bir saniye dururum ve Hooke, Adam'a tekrar saldırmayacağımı anlayarak geri çekilir.

"Takip cihazı nerede lan?" Tyson, yüzü kanlar içinde yerde yatan Adam'a bağıırır.

"Sol... kalça." Yanına yuvarlanır ve beton zemine kan tükürür. "Sol kalçası."

Dönüp karımın elini tutuyorum, onu bodrumdan çıkarıp asansöre doğru çekiyorum. Elini benden çekip kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bilmiyordum," diye fısıldıyor.

Şu anda konuşamıyorum. Ona kızgın olduğum için değil, kendimi aptal hissettiğim için. Artık her şey mantıklı geliyor. O gece Blackout'ta konuştuğum kişinin Eve olmadığını nasıl bildiğini. Bana

onunla konuştuğunu ve motelde olduğunu bildiğini söylemeye çalışmıştı. Ama durum hiç de öyle değildi. Onu takip ettiği için biliyordu. Eve'in evinde kollarımda bayıldığında nerede yaşadığını nasıl biliyordu? Belki daha önce oraya gitmişti, ama artık emin değilim.

Ne kadar aptalım. "Kash..."

Yapamam... "Şu anda olmaz, Eve."

"Bana kızgın mısın?" diye bağırarak kolumu tuttu. "Benim suçum değil..."

"Suçum mu?" diye bağırarak sözünü kesip onu yan duvara yapıştırdım. "Belki bana yalan söylemeseydin."

"Ne hakkında yalan söyleyecektim?" diye sordu, bana dik dik bakarak.

"Ne yaptığın hakkında. Adam için çalıştığın hakkında." Ama gerçekten yalan söylemiş miydi? O sadece hayatını yaşamaya devam etmişti; onu ele geçiren bendim.

"Ben..."

"Şu anda değil dedim." Bu verimli bir konuşma olmayacak, yani anlamsız.

O homurdanır ve asansör kapısı açılır. Elini tutarım ve beni hastane kanadına doğru çekmeme izin verir. "Devin?" diye seslenirim. "Devin?" diye bağırırım.

"Evet?" Bir kapıdan koşarak çıkar ve aniden durur. Eve'i baştan aşağı süzer. "Ne oldu?"

"Onda bir takip cihazı var. Onu kaldırmam lazım.

Hemen." Kaşlarını çatı. "Nerede?"

"Sol kalçasında," diye cevapladım.

Başını sallayarak, "Tabii ki. Bir numaralı oda," der.

Onu odaya çekip gömleğini tutuyorum, ama o geri çekiliyor.

"Onunla yattın mı?"

"Kimi?" diye

bağırırım. "Ben... kız

kardeşim mi?"

Kardeşim yıllardır ona takip cihazı takmış, o da benim başkasıyla yattığımdan mı endişeleniyor? "Ciddi misin?" diye homurdanırım.

"Bunu yapma." Başını sallar. "Beni deli gibi gösterme." "Senin beni aldatacağımı düşünmen delilik," diye bağırırım.

"Onu ben sanmışsın," diye bağırarak ellerini göğsüme vuruyor. "Onu ben sanarak gömdün. Ben öldüm sanarak neredeyse intihar edecektin." Güzel yeşil gözleri öfkeli gözyaşlarıyla doluyor. "Yani... onu ben sanarak becerdin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Adam yaptı." Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Adam'la yatmıyorum," diye homurdanıyorum, ama onun benim kızım ile yatmamış olmasına çok seviniyorum.

Arkamda kapı açılır ve Devin içeri girerek tartışmamızı keser.

Saint'in masasının arkasında, ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokmuş, pencereden dışarıya bakarak duruyorum.

Kapının açılma sesi beni irkiliyor. Şu anda kimseyle uğraşacak havamda değilim. Devin, Eve'in takip cihazını çıkardıktan sonra yalnız kalmam gerekiyordu. Kendimi burada buldum.

"Adam gitti," diyor bir kadın sesi, tüylerimi diken diken ediyor.

Bu, kötü bir ruh halinde olduğumu daha da pekiştiriyor.

Daire şeklindeki yolu aşağıya doğru bakınca, Adam'ın motelden tanıştığı esmer kadınla merdivenlerden aşağı indiğini görüyorum. Adı Missy miydi? Burun kıvrıyorum. Onunla ilgili her şey gibi bunun da sahte olduğuna eminim.

"Ne zaman geri dönecek?" diye devam ediyor. "Şanslıysak, asla."

"Kash," diye iç geçiriyor, "o senin kardeşin."

"Bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyorum dürüstçe. Bu sefer çok ileri gitti. Onu affedemem. Bu beni korkunç bir insan yapıyorsa, öyle olsun.

"Önemli olmalı," diye tartışıyor.

Arkamı dönüp Ashtyn'e bakıyorum. Ağlamış. Yüzünde gözyaşı izleri var ve bu beni daha da sinirlendiriyor. "Bunu Eve söyle

Eve söyle."

"Hmm?" Kaşlarını çatıyor. "Ne söyleyeyim?"

"Git ve ona Garrett'ı affetmesi gerektiğini söyle, çünkü o onun babası."

Kaşlarını daha da çatıyor. Benimle konuşmak istiyordu. Ben konuşacağım. "Ona tecavüz etti."

Yüzü soluyor ve gözlerini yere indiriyor.

"Senin baban ona tecavüz etti. Benimki de. Saint de. Yıllarca, babası hepsinin ona tecavüz etmesine izin verdi. Bir çocuğa. O yüzden, tekrar söylüyorum... git karıma, babasını affetmesi gerektiğini söyle, çünkü o onun babası ve onun tepkisini gör."

Kollarını kendine dolayarak sessiz kalır.

"Bu yüzden intihar etmeye çalıştı... sonunda bebeğini kaybetmesine neden olan intihar. Merak ediyorsan diye söylüyorum." Kirpiklerinin arasından bana bakar. "Çünkü babasından hamile kalmış olma ihtimali vardı. Ona, eğer kız olursa, hepsinin ona tecavüz etmesine izin vereceğini söyleyen adam. Eğer erkek olursa, onu kendi annesine tecavüz etmeye zorlayacağını söyleyen adam."

O burnunu çekiyor, ben de gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Everett için üzülüğünü sanmıyorum. Ya da belki ben pisliğin tekiyim ve o üzülüyor, ama umurumda değil. Karıma ne dediğini biliyorum. Çocuğunu öldürdüğünü ve artık çocuk sahibi olamayacağını söylediğini. Komik olan, bunu bana Saint söyledi. Karısının benimkine söylediklerinden sonra Eve'in ruh hali için endişeleniyordu.

Genelde bu kadar kalpsiz değilim, ama sınırimi aştım.

Karımı incitmeye çalışan herkesi sikeyim. Fiziksel ya da zihinsel olarak. O kadın yeterince acı çekti ve ona herhangi bir şekilde saldırırlarsa, bir daha asla yapamayacaklarını tüm dünyaya duyuracağım. Karımı üzme istiyorsan, kendini nefret ettireceğim.

"Bunun bir travma tepkisi mi olduğunu bilmiyorum," diye devam ediyorum onun sessizliğine, "yoksa hayatının eskisi gibi olmamasına kıskançlık duyduğundan mı... ya da belki de sadece cadalozluk yapıyorsun." Gözleri benimkilere dikiliyor ve sinirine dokunduğumu anlıyorum. İyi. Tahminimin doğru olduğunu gösteriyor. "Ama çeneni kapatıp, fikirlerini ve düşüncelerini kendine saklamalısın çünkü kimse onları duymak istemiyor."

Derin bir nefes alır. Bana bağışlamak üzere olduğunu düşünürüm. Belki ağlayıp sempati kartını oynayacaktır, ama bunun yerine arkasını dönüp ofisten çıkar ve çıkarken kapıyı çarparak kapatır.

Masama doğru yürürken, Devin'in karımın kalçasından çıkardığı takip cihazını cebimden çıkarır ve üst çekmeceye atarım.

Sonra kuş kafesine doğru ilerliyorum. Asansör kapısı açılıyor ve tam o sırada Jessie'nin boş bir tekerlekli sandalyeyle yatak odamdan çıktığını görüyorum. "Ne oldu?" Ona doğru koşuyorum. "Eve iyi mi?" Devin onun takip cihazını çıkardıktan sonra onu Devin'in yanında bırakmıştım.

"Evet. Evet." Başını sallar. "Devin yeni bir takip cihazı taktıktan sonra ona ağırlık kesici verdi. Bugün biraz fazla yorulduğunu söyledi. Odanın geriye kadar yürümek istemedi." Bana gülümser. "Bayan Pierce yatakta." Sonra asansöre doğru yönelir.

Loş ışıklı odanın kapısını iterek açıyorum. Televizyonu açmış ama sesi kısımış. Karım yatakta, çenesine kadar örtünmüş, bana sırtını dönmüş. Botlarımın bağcıklarını çözüp, onları tekmeliyorum ve hızla soyunuyorum, sadece boxer şortum kalıyor, sonra nazikçe yatağa girip yanına uzanıyorum.

O iç çekerek bana dönüyor ve ben yüzündeki saçları geri çekiyorum. Bayan Pierce. Bu sesin tınısını seviyorum ve buna asla alışamayacağım.

Kirpikleri açılıyor ama hemen tekrar kapanıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun," diye fısıldadı.

Eğilip yumuşak yanağına öpücük konduruyorum. "Uyu biraz, meleğim." "Kash?"

"Hmm?"

Ağır göz kapaklarını açıp bana bakar. "Özür dilerim..." "Dur," diye sözünü keserim.

Bu onun suçu değil. Adam'ın ne yaptığını bilmiyordu. Kızım orada olduğunu bilseydi, onu kendisi keserdi, biliyorum. Onu kendiminkiyle değiştirdim. Her şeyden sonra, günün her saniyesinde karımı gözümün önünde tutmak istiyorum.

Kontrol meselesi mi? Kısmen, evet. Ama esas olarak güvenlik için. Evlendikleri kişi yüzünden

Hepimizin düşmanları var ve ben kendime ait olanı korumak zorundayım.

Yüzüne bakarak, huzur içinde uyumasını izliyorum. Bana geri döndüğünden beri kabuslardan uyanmadı. Bir daha kabus görmeyeceğini söylemiyorum, ama görürse ona onu sevdiğimi hatırlatmak için yanında olacağım.

EVERETT

Hepimiz Carnage'ın kapılarının önündeki mezarlıkta duruyoruz. Çocuklar küreklerle kazmaya başlamadan önce kazı için gerekli ekipmanı getirdiler. Sonra başka bir ekipmanla mezar kapağı kaldırıldı. Charlotte ve ben izliyoruz. Ashtyn, Saint onu bodrumdan çıkardığından beri ortalarda görünmüyor. Bunun nedeni Adam'ın gitmesinden sonra ağladığı için mi, yoksa bizimle birlikte olmak istemediği için mi, emin değilim.

Mezar taşına bakıyorum. Hem çok güzel hem de çok hüzünlü. Siyah renkte, üzerinde melek kanatları var ve *Everett Sinclair Pierce* yazıyor, doğum tarihim ve kocamın öldüğümü sandığı gün de yazıyor. Alt kısmında ise *"Hayatımı sana adıyorum"* yazıyor.

Bir araba duruyor, omzumun üzerinden bakıyorum ve sürücü kapısı ile yolcu kapısının açıldığını, iki adamın arabadan indiğini görüyorum. İfademi verdiğim adamlar.

"Tamam, Kashton. On dakika sonra burayı arayacağım," diyor dedektif, durup ellerini beline koyarak. Genç olan beni baştan aşağı süzer.

"Geldiğinize sevindim," diye selamlar Kashton.

"Evet, şey... bana başka seçenek bırakmadın."

"Davayı çözeceğim." Kashton gülümser ve genç polis, sanki bu imkansızmış gibi burnunu çeker.

"Bugün bu mesele çözülecek, tamam mı?" Dedektif bunu söylerken gözleri benim gözlerime bakıyor, beni kelepçelemeden buradan ayrılmayacağını belli ediyor. Umarım Kashton onu tekrar bıçaklar. Beni kelepçeleyebilecek tek kişi kocamdır.

"Tamam. Hazırız," diyor Haidyn.

Hiç cenazeye gitmedim ya da birinin gömülmesini izlemedim, ama doğru yapıldığında bu işin pek çok aşaması var. Mühürlenmiş tabutun altında beton bir mezar odası var. Oraya girmeleri bir dakika sürdü. Sonra tabutun mührünü kırmak zorunda kaldılar.

Ryat ve Sin onlara yardım etmek için mezara atlarlar. Charlotte ve ben yaklaşıyoruz ve benim olması gereken mezara bakarız. Kocamın bu cesedi benim sanarak gömdüğünü bilmek tuhaf bir duygu.

Tabut açılır, ama hepsi mezarın içinde olduğu için pek bir şey göremiyorum. Plan, onu yan çevirmek, altına bir branda sermek ve sonra onu çıkarmak. Ben araya girmedim, ama onlar bunu tartışırken çok kafam karıştı.

Ben olsam da olmasam da, o öldü. Neden onu mezardan çıkarıyorsunuz? Bir cesetle ne yapacaksınız?

Onlar onu kaldırırken geri çekiliyoruz ve brandayı şimdi açık olan mezarın yanına yere bırakıyoruz.

Ona baktığımda omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor. O benim. Ölü, ama benim. Ağartılmış sarı saçları ve her şeyi ile.

Ölümle yüz yüze gelmiş gibi hissediyorum. O katedralde ölseydim, işte böyle görünürdüm. Yıllarca deli olduğumu düşündüm ve bunun nedeni ikiz kardeşimdi. Tek yumurta ikizi. Bu dünyada bana tıpatıp benzeyen başka biri vardı.

"Angel?"

Bir el koluma dokunduğunda başımı kaldırıyorum ve kocamanın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dövmeli parmaklarıyla yanağımı okşuyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni kucaklarken neler hissettiğini hayal bile edemiyorum. Bana veda etmek zorunda kalmasını. Benim elbiselerimden birini ve kırmızı ayakkabılarımı giymiş. Beni gömmek için bir şeyler seçmek zorunda kalmanın ona ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum.

"İçeri gir, Eve," diye yumuşak bir sesle emrediyor, eğilip alnımı öpüyor. "Ben de birazdan gelirim." Bunun üzerine dönüyor ve Sin ona bir kürek uzatıyor.

Kashton, kızın göğsünün üzerine eğilir ve kürek ucunu kızın boynuna dayar. İki eliyle sapı kavrar, sol ayağını basamağa koyar ve küreği aşağıya doğru vurur. Çelik, kızın boynunu keser ve omuzlarından koparır.

Charlotte ağzını eliyle kapatmadan önce öğürür ve ben ona dönerim. "Hadi." Diğer elini tutup onu eve doğru çekerim. Ne halt ettiklerini bilmiyorum ama o her zaman mide bulandırıcıdır. Böyle şeyler görmek de pek yardımcı olmuyor.

SEKİZİNÇ

KASHTON

Eğilip, karım sandığım cesedin başını kaldırıyorum.

Siktiğimin orospusu.

"Ne oluyor?" Genç polis, başsız kadına geniş gözlerle bakarken elini ağzına götürür.

"Meğer karımın ikiz kardeşi varmış," diye bilgilendiriyorum onları, henüz anlamamışlarsa diye. "Ve ölü kızların üzerinde bulduğunuz DNA ona aitti."

"Ne?" Dedektif bana sert bir bakış attı. "Bunu nereden biliyorsun?" Ben cevap vermeden önce, devam etti. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Birlikte çalışıyor olabilirler."

"Karım yapmadı. Ondan uzak dur, yoksa seni bu lanet mezara gömerim," diye bağırırım, tüm boyumu kullanarak ayağa kalkar ve onu kaldırıp mezara atarak görsel bir örnek vermek için bir adım atarım. Ama Tyson kolumu tutup beni geri çeker.

Bu kadar kolay olmayacağını ve Eve'in hala bir rol oynadığını düşüneceklerini biliyordum. Bu yüzden destek çağırmak zorunda kaldım. Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ettim, ama bu benimle ilgili değil. Karımı korumak için.

Dedektif homurdanır ve elini yüzüne götürür.

"Cesedi ortadan kaldırın," diye emrediyorum, onu ve polisi görmezden gelerek. Ya kında öğrenecekler. Artık onun Eve olmadığını bildiğime göre,

ondan geriye hiçbir şey kalmasın istiyorum.

"Peki ya bu?" Ryat, kadının saçlarından bir tutam alarak kafasını saçı
nı "Günah." Elimi uzatıyorum.
tutar Arka cebinden şeffaf bir plastik torba çıkarır,
ak
kafa
sını
kaldı
rır.
ve bana açarak tutar.

Ryat'ın kafasını alıp çantaya dik olarak yerleştiriyorum, ağartılmış saç tellerinin tamamının çantanın içine girdiğinden emin oluyorum. Karımla ne kadar çok benzediğini görmek inanılmaz. Ya Eve'in her hareketini izliyordu ya da tüm bilgileri Evan'dan alıyordu. Her iki durumda da, karımı olabildiğince yakından taklit ediyordu. Özellikleri aynı olduğu için, benzerlikler ortada. Eve'in vücudunda bulunan yara izlerini aramaya hiç zaman ayırmadım, ama Everett gibi kalçasında kelebek dövmesi bile vardı. Tek bildiğim, katedralin zemininde ölü olarak bulduğum kişinin karım olduğuydu. Yas tutmakla meşguldüm, onun karım olamayacağını sorgulamaya vaktim yoktu.

Sin çantayı döndürdükten sonra üstünü bağladı.

Genç polis kusuyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Kaltak öldü. Artık bir şey hissetmiyor. Ve mumyalanmış olduğu için kokmuyor. Biraz küflü kokuyor ama çok da kötü değil. Keşke onu kurtarabilseydim, karıma yaptıkları ve Evan'ın ona yapacağı şeylerden dolayı işkenceyi uzatırdım.

"Bunu geri isteyebilecek birini tanıyorum," diyorum ve Ryat gülüyor.

"Senin için teslim etmek isterim," diye teklif eder.

"Ev ziyareti mi?" Sin, Ryat'a kaşlarını kaldırır ve ona torbalı kafayı uzatır. "Oh, beni de yanına al. Yardım etmek istiyorum."

Ryat gülerek başını sallar. "Sen de gelebilirsin."

Bir araba Carnage'ın kapısına girer ve herkes kim olduğunu görmek için döner. Bu benim desteğim. Görmek istediğim son kişi ama bazen istemediğin şeyleri yapmak zorunda kalırsın.

"O burada ne arıyor?" diye sorar Haidyn. Adam arabasından inerken, "Onu ben davet ettim" diye cevap veririm.

"Neden böyle bir şey yaptın?" Haidyn, Adam'ın duyabileceği kadar yüksek sesle bağırır.

"Ona ihtiyacımız var," diyorum ve ağızımda aniden ekşi bir tat oluşuyor. "Sadece birkaç dakika kalacak." Sonra hayatımdan sonsuza kadar çıkacak.

Adam mezarların yanına gelir ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokar.

"Pekala çocuklar, işte kanıtınız." Dikkatimi polis ve dedektife yöneltiyorum.

"Ne kanıtı?" diye sorar genç polis, yüzündeki kusmuğu temizlemek için elinin tersiyle çenesini siler.

"Vivian'ı öldüren bendim." Adam, brandanın üzerinde yatan başsız cesede başını sallar. "Onun telefonu bende." Telefonu dedektife uzatır. "Katedralde üzerindeydi. Eve'in bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını kanıtlamak için ihtiyacınız olan her şey bu telefonda."

Adam telefona bakıyor, sonra bana dönüyor. "Telefonlar kurcalanabilir."

Dişlerim gıcırıyor. *Bu orospu çocuğu...*

"Ben..."

Elimi kaldırarak Adam'ı sessizce susturdum. Dedektife yaklaştım, göğsüm onun göğsüne çarptı. "Lanet telefonu al, arabana bin ve git. Ne ifade etmen gerekiyorsa et. Karımın adını anmadan bu davayı kapatmak için ne yapman gerekiyorsa yap. O bu işe karışmadı ve karıştığını söylemeye kalkarsan, arkamdaki orospu gibi kafanı koparırım. Tek fark, ben bunu sen hayattayken yapacağım." Bu piçlerle oynamaktan bıktım ve artık karımı saklamayacağım. O, istediği gibi yaşayacak. Eve, mezarlıkta cesedi bulduğunda polisi arayarak doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve ben onların onu bunun için cezalandırmasına izin vermeyeceğim.

Çenesi sertleşir ve genç polis eğilerek kulağına yumuşak bir sesle bir şeyler fısıldar. Bir saniye sonra dedektif uzanır ve Adam'ın elinden telefonu kapar.

Polis bana başını sallar. "Davayı kapattığını ve Everett'in adının temize çıktığını düşün."

"Bu mülkten defolup gidin," diye emrediyorum ve ikisi de dönüp arabalarına binip kapıdan çıkıyorlar.

"Sence geri dönerler mi?" diye sorar Sin.

"Hayır," diye cevaplarım. Geri gelirlerse, sözümün eri bir adam olduğumu gösteririm.

Mezarlık sessizliğe bürünür ve ben Adam'a sırtımı dönerim. Eve'in bu durumda olması onun suçu. Vivian'ın ikizi olduğundan şüphelendiği anda polise haber verebilirdi. Bu bize çok zaman kazandırabilirdi. Ve bugün ona ihtiyacım olduğunda ortaya çıktığı için ona teşekkür etmeyeceğimden eminim. En azından bunu yapabilirdi.

"Bu lanet cesedi ortadan kaldırın," diye bağırırım, karımın elbisesini giyen ölü kadını görünce.

Cep telefonum cebimde titriyor. Tanıdık numaraya sinirlenerek cevap veriyorum. "Beni aramak için iyi bir nedenin olsa iyi olur."

Haidyn ve ben kuş kafesine doğru ilerliyoruz. Yatak odamın kapısını açıyorum ama içeride Eve'i görmüyorum. "Charlotte'un yanında olmalı," diyorum Haidyn'e.

O kapısını açıp içeri giriyor. Onun arkasından içeri giriyorum ve karımı yatakta oturmuş, mırıldanan Muffin'i okşarken buluyorum. Her okşama ile tüylerin uçuşmasını görebilirsiniz.

"Charlotte nerede?" diye sorar Haidyn.

"Banyoda," diye cevaplar karım.

O, kapının kilitli olduğunu fark edince kapıya gidip kapıyı çalar. "Her şey yolunda mı?"

Charlotte kapıyı açar ve ona gülümser. "Sadece tuvalete gitmem gerekti," diye onu rahatlatır ve göğsüne hafifçe vurur.

"Charlotte bana Muffin için aldığın sırt çantasını gösterdi. Çok tatlıydı." Eve bana gülümser.

"Öyle mi?" Haidyn'e bakıyorum ve o da gözlerini kısarak bana bakıyor. "Öyle düşünmüştüm." Charlotte'tan kızım hakkında bilgi alma fırsatım hiç olmadı, ama sonuçta zaten hiçbir şey öğrenemezdim. O, karımı hiç görmemişti. LeAnne ile birlikte onun ikizini görmüştü, ama sadece o bir kez. LeAnne,

Charlotte'tan uzak tutmak zorundaydı çünkü Eve'in ya da ikizinin varlığının kimsenin bilmesini istemiyordu. Uzun vadeli bir plan yapıyorlar ve gerektiğinde onu kullanacaklardı.

"Onu günde en az bir kez yürüyüşe çıkarıyoruz." Charlotte gülümsüyor. "Muffin buna bayılıyor." Kedi, sanki aynı fikirdeymiş gibi karımın kollarında miyavlıyor.

"Umarım fotoğraf çekiyorsundur," diye hatırlatırım ve Charlotte başını sallar.

"Bir evcil hayvanım olmasını çok isterdim," diyor Eve.

"Oh, gerçekten mi?" Haidyn bana kaşlarını kaldırır. "Bir kedi almalısın." Gülümsemem kaybolur. "Harikadırlar." Yanımıza gelir ve Muffin'i Eve'in kollarından alır. "Her gece yastığımda uyur."

"Uh." Yüzümün yanını kaşıyorum, birdenbire kaşınmaya başladı ve uyurken tüylü bir kedinin pislikle kaplı pençelerini yüzüme dayadığını düşünmek bile ürtiker çıkmasına neden oluyor. "Sanmıyorum..."

"Sanırım köpeği daha çok severim," diyor Eve ve ben Haidyn'e büyük bir siktir git gülümsemesi atıyorum. O pislik karıma kesinlikle bir kedi alır ve bunu ormanda yaptıkları günlük yürüyüşlerin intikamı olarak görür.

"Ne istersen, meleğim," diyorum ona.

"Belki ikisinden de birer tane alırız." Ayağa kalkıyor ve Haidyn bana göz kırpmıyor. Piç kurusu.

"İstedğin her şeyi aldın mı?" diye sorar Eve, bana bakarak.

Bir an için, ikiz kardeşinin kafasını kestiğimde aldığım telefonu unutmuştum. Başımı sallıyorum. Polisler gitti. Artık karımı rahatsız etmeyecekler.

"Cesedi ne yapıyorsunuz?"

"Çocuklar onu ortadan kaldırıyorlar," diyorum ona. Ceset, yakılmak üzere morga götürülüyor.

"Kafa?" diye soruyor.

"Geri götürüyoruz." Haidyn cevap veriyor ve anlamadığından kaşlarını çatıyor.

"Ryat ve Sin onu LeAnne'in kapısına bırakacaklar." Bize bulaşamayacağını hatırlatmak için küçük bir hatırlatma bırakacaklar. Everett'in ikiz kardeşi olduğunu biliyordu ve biz Haidyn'i kurtarıp Isabella'yı Carnage'a götürdüğümüzde onu Eve'in peşine göndermeye karar verdi. Bu olamaz... Hayır. Bunu görmezden gelmeyeceğim.

"Şey, bu..."

"Gerekli," diye karımı kesiyorum ve o iç çekiyor. Bu konuda taviz vermeyeceğim.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum. "Alo?"

"Geldiler," diyor Saint.

Telefonu kapattım ve karım ruh halimi sezerek kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Tyson'ın adamları az önce geldi."

"Tamam," diyor yavaşça ve sonra bana ve Haidyn'e bakıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evan'ı buldular."

Eve ayağa kalktı. "Nerede?"

"Burada. Onu bodruma götürecekler." Mezarlıkta iken beni arayıp Evan'ı getirdiklerini haber verdiler.

Yeşil gözleri yere düşer ve ben ona doğru yürürüm. "Onu görmene gerek yok." Yüzündeki saçları kenara çekerim ve o da çenesini kaldırıp gözlerime bakar. "Karar senin, melek. İstersen intikamını alabilirsin ya da ben senin için alabilirim."

"Hayır." Kaşlarını çatıp geri çekildi. "Ben yapabilirim."

"Tamam. Hemen şimdi olması gerekmez." Hala iyileşmek için zamana ihtiyacı var.

Yataktan cep telefonunu alır, bir şeyler yazar ve ben Haidyn'e bakarım. O kaşlarını kaldırır, ben de omuz silkerim, ne yaptığını bilmiyorum. "Sipariş verildi," der ve ekranını kilitler. Gözleri benimkilere bakar. "İki gün."

"İki gün ne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Paketlerim o zaman gelecek." "Ne

paketi?" diye merak ediyor Haidyn.

Bana ürpertici bir gülümseme attıktan sonra kardeşine baktı. "Bu... sürpriz."

Bunun üzerine, yanımdan geçip odalarından çıkar. Gülümserim ve onu takip ederim, kızımın Evan'ı mahvedeceğini bilerek ve bunu nasıl yapacağını görmek için sabırsızlanarak.

Odama girip kapıyı kapatıyorum ve onun yatağın ucuna oturmasını izliyorum. Başı eğik, yere bakıyor.

Yanına oturup Eve'in elini tutuyorum. "Hazır değilsen..."

"Sana bir şey söylemem gerek." Bana bakar ve yeşil gözleri yaşlarla doludur. "Sen..." Gözleri yere düşer, sonra tekrar bana döner ve fısıldar. "Benden nefret edeceksin."

Ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Bu imkansız, meleğim."

Dudaklarını yalayıp, elini elimden çekiyor. "Sana hayali bir arkadaşım olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"O benim kardeşim olmalıydı, değil mi?" Kaşlarını çatır. "Bana benziyordu ama aynı zamanda ben değildi." Ayağa kalkar ve odada dolaşmaya başlar. "O benim olmak istediğim gibiydi. Yetersiz beslenmemiştir, vücudu morluklarla kaplı değildi. Çok güzeldi..."

"Sen güzelsin, Eve." Ayağa kalkıp elini tutarak onu durduruyorum.

O bir kez daha elimi çekip göğsünün üzerinde kavuşturur. "Anlamıyorsun."

"Anlamaya çalışıyorum," diyorum, nereye varmak istediğini anlamadan.

"Ona her şeyi anlattım, Kash. Düşündüm ki... Onu uydurduğumu düşündüm. Babam ve LeAnne, hayaller gördüğümü düşündürtüler bana. Kız gelip gitti, kimse ona bakmadı, onunla konuşmak şöyle dursun."

İç çekiyorum. Başından beri planları buydu. Eve'i tuzağa düşürdüler. Kime söyleyecekti ki? Kimseye. Garrett onu Carnage'dan asla çıkarmadı.

"Isabella'nın eğitim sırasında sana o şekilde işkence etmesinin sebebi benim." Gözleri yeniden yaşlarla doldu.

Kaşlarımı çattım. "Ne? Hayır, Eve..."

"Evet." Burnunu çeker. "Baban seni bulduğu gece ben bodrumdaydım. Ben..." Yutkunur. "Annen kendini öldürdüğünde ben hücremdeydim." İlk gözyaşı yanağından süzülür. "Ertesi hafta hayali arkadaşım ortaya çıktı ve ona bodrumda oynadığım için başımın belada olduğunu söyledim."

"Angel..."

"Ona her şeyi anlattım, o da orada oturup dinledi. Anlamıyor musun?" Ağlar. "Vivian LeAnne'e anlatmış olmalı, o da sana anlattı."

Isabella. Bu yüzden seni annenin bulunduğu hücreye attı. Bunu ben yaptım..." Kendini işaret ediyor.

"Dur, Eve." Elimi uzatıp onu yakaladım ve kendime doğru çektim. "Bu senin hatan değildi."

"Çok üzgünüm." Yüzünü gömleğime gömer.

Yüzünü tutarak onu kendimden uzaklaştırdım, böylece gözlerine bakabilirdim. "Onların yaptıklarından sen sorumlu değilsin, Eve." Annem öldüğünde o daha çocuktü. Onun bunu görmek zorunda kalmasına çok üzüliyorum. Ama kendini suçlamasına izin vermeyeceğim. Karım, kontrolü olmayan her şeyin sorumluluğunu üstlenmek istiyor. Bunların hiçbirisi onun suçu değüil.

"Ama..."

"Ama yok. Beni duyuyor musun? Senin suçun değüildi. Söyle," emrediyorum. "Bana bunun senin suçun olmadığını söyle, Eve."

Burnunu çeker. "Benim... hatam değüildi."

Onu kendime doğru çekerim ve o da kollarını belime dolayarak bana sarılır.

EVERETT

Kashton'ın banyosunda durmuş, dudaklarımı Rouge Louboutin ile boyuyorum. Bir adım geri çekilip kendime bakıyorum. Bu geceyi sanki öfke odasına gidiyormuşum gibi değüerlendiriyorum. Lanet olsun, bir şeyleri parçalamayı özledim.

Bu benim terapim olmuştu. Sonra onu seksle değüıştirdim, ama Kashton hala benimle yatmadı. Anlıyorum. Devin beni onaylamadı ve bana zarar vermekten korkuyor. Ölen ikizimi tabutta gördükten sonra, bunun onun için ne kadar zor olduğunu anladım.

Ama bu gece, kendim olacağım. Sesi, seçme hakkı, yaşama isteğı olmayan kız. Bu gece hepsini geri alacağım.

Evan, yolumuza çıkan son kişı. Artık gölgeler yok, kabuslar yok, arkamıza bakmak yok.

Hayatımıza devam edebileceğiz. Evliliğimizin tadını çıkaracağız. Aptalca şeyler için kavga edip, birbirimizden nefret ediyormuş gibi sevişip, birbirimizi sevdiğimizi çok iyi bileceğiz.

Saçlarımı yüzümden çekip yüksek bir at kuyruğı yaptım. Saçlarımın işime engel olmasını istemedim. Üzerimde siyah bir korse var.

Charlotte benim için sıkmak zorunda kaldı çünkü kendim yapamadım. Halter yakalı olduğu için göğüslerimin dışarı çıkmasından endişelenmeme gerek yok. Pantolonum yüksek bel siyah deri ve yanları bağcıklı. Üstüne de platform botlarımı giydim.

Kanlı olacağım için tamamen siyah giyindim. Yatak odasından geçip kapıdan çıktım. Asansöre binip gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Aferin sana, güzel kız."

Evan'a ne yaparsam yapayım fark etmez. Her zaman onun sesini duyacak ve yüzünü göreceğim. Ama bu yardımcı olacak. Yıllardır kendime iyileştigimi, hayatıma devam ettiğimi söyledim. Sadece kendime yalan söylüyordum. Alkolle kendi kendimi tedavi etmem ilk işaretti.

Asansör çaldı ve gözlerimi açıp bodrum katına çıktım. Bir kez olsun soğukluk beni rahatsız etmedi.

Plastik perdeleri ittiğimde sesler kesilir. Kashton bana dönüp bakar ve gülümser. "Merhaba, melek." Bana doğru yürür ve yüzümü avuçlar. Gözlerinde saklamaya çalıştığı tereddütünü görebiliyorum. Benim için endişeleniyor. "Hazır mısın?"

"Evet." Dollhouse'daki her kurban bunu hak ediyor. Masum insanlara yaptıklarının bedelini ödesinler.

"Kutularını aşağıya indirdim. Tezgahın üstündeler." Duvara doğru başını salladı.

"Teşekkür ederim," diyorum ve o da alnıma hafifçe bir öpücük konduruyor. "Onu içeri getir," diye sesleniyor.

Tezgaha doğru yürüdüm ve Sin tezgaha yaslandı. Bana gülümserken cep bıçağını uzattı. Ona teşekkür ettim ve kutuları açtım.

"Onu nerede istiyorsun, Eve?" diye sorar Ryat.

"Dizlerinin üzerine çöktürerek başlayacağım. Elleri arkadan kelepçeli," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Evan'ın çırpınışlarının sesi odayı dolduruyor ve arkamı dönmeme gerek kalmadan onun ağzının tıklandığını anlıyorum. Onu çıkaracağım. Piç kurusu benim için çığlık atacak.

İstediğim şeyleri alıp hepsini bir tepsiye koyuyorum.

"Biliyor musun..." Sin, hazırladıklarımı inceler. "Piercing konusunda biraz uzmanımdır." Gözleri benimkilerle buluşur ve omuz silker. "Yardım istersen diye

yardım istersen diye."

Yumuşak bir kahkaha atıp odaya dönüyorum. Herkes burada. Seyirci istiyordum. Evan, yüzlerce, belki binlerce kişinin canlı yayında işkence görmemi izlemesine izin verdi. Ölüm için yalvarmamı izlemek için para ödediler.

Bu yüzden bu geceki sloganım "ne kadar kalabalık o kadar iyi". Ellerime siyah eldivenleri geçirip, tepside istediğim şeyi alıp Evan'ın önüne geçiyorum. Dar gözleri dizlerinin üstünden bana dik dik bakıyor ve ben gülümsüyorum. Kalbim hızla atıyor ama bu heyecandan.

Evan direnmeye başlar ve ben Sin'e bakarım. Bu kısımda biraz yardıma ihtiyacım var. "Kafasını tutabilir misin?"

"Tabii ki." Evan'ın arkasına atlayarak geçer ve kolunu Evan'ın boynuna dolayarak başını geriye doğru çeker. "Yeterli mi?" diye sorar.

"Yeterince iyi," diye onaylarım.

Sonra burnuna kelepçeyi takarım ve o irkilir. İğneyi septumuna zorla sokarım. Bir patlama hissedirim ve Evan gözlerini sıkıca kapatır. "Göründüğünden daha zordu," derim. "Ama ben uzman değilim. Sen ne düşünüyorsun?"

Sin, Evan'ın kanayan burnuna bakar ve gülümser. "Bana iyi görünüyor."

Kelepçeyi çıkarır ve piercingi az önce açtığım delikten geçiririm. Geri adım atarak kocama dönerim. Karşı duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştur. Güzel mavi gözleri hüzünlü görünür, ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardır. Ne yaptığımı biliyor.

"Onu benim için asar mısın?" diye soruyorum.

Duvardan ayrılır, bana doğru adım atar ve dudaklarımı şefkatle öper. "Tabii ki, meleğim."

Birkaç şey daha alıp omzumun üzerinden atıyorum, "Onun ağzındaki tıkaçları da çıkar lütfen."

Birkaç saniye sonra Evan, "Siktiğimin orospusu," diye tükürüyor.

Gülüyorum ve istediğim şeyleri tepsiye koyup, kullanılmış eşyaları lavaboya atıyorum. Onları sonra alırım.

Evan'ın yanına dönüp, sarkık penisini yeni evine yerleştirmeye başlıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağıır, ne yaptığımı görmek için bakmaya çalışır, ama Kashton tavandan sarkan zinciri onun yeni piercingine bağlar. Tıpkı Evan'ın bir zamanlar bana yaptığı gibi. "Eve," diye homurdanır.

Başımı geriye atıp gülüyorum. Beni korkutabileceğini mi sanıyor? Beni durdurabileceğini mi? "Hapishane iffet cihazı," diyorum ve soğuk metal halkayı onun penisi ve testislerinin üzerine kaydırıp testis torbasının arkasına yerleştiriyorum. Çok sıkı olduğu için onları zorla içeri sokmam gerekiyor. Evan homurdanıyor ve kalçalarını ileri iterek bana karşı koymaya çalışıyor, ama septumunu yırtmak istemediği sürece fazla hareket edemiyor.

Sonra onun penisini acımasız metale kaydırıp, iffet cihazını kaldırarak halkaya takıyorum. Asma kilidi kullanarak iki parçayı üstten birbirine sabitliyorum.

"Umarım çok rahatsız etmez. En küçük boyutu seçtim." Evan'ın penisinin büyük olduğunu düşünmesini istediğimden değil, ama üç farklı boyutu vardı. Acı verici olmasını istiyorum.

"Bence iyi oturuyor." Sin başını sallayarak beni cesaretlendirir.

Ona gülümsedim ve göz damlası şişesinin kapağını açtım. Kocama hızlıca baktım, elime aldığım şeyi görünce kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Burada olmasını umuyordum ve şans eseri dolapta buldum.

Damlalığı ters çevirip, içindeki sıvıyı Evan'ın göğsüne ve karnına, içindeki sıvı bitene kadar sıkıyorum.

Sonra eldivenli ellerimle her yerine sürerim.

Geri adım atarak eldivenleri çıkarıyorum. "Şimdi bunu biraz bekletelim. Birkaç dakika sürer."

Evan etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da vücudu titriyor. Gerçeği biliyorum. Burnundan damlayan kan ve ellerini arkada tutan kelepçeleri çekişi... Acı çekiyor.

"Şuna bak," diyorum, penisine bakarak. "Büyümeye başladı. Bahçe gibi."

Siktir, intikam iyi geliyor. Vücudum zaten olduğundan daha da ısınır ve yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemem. Başım dönüyor.

"Bana bir kutu bisküviyi hatırlatıyor." Sin, Evan'ın penisini kaşlarını çatarak inceler.

Haklı sayılır. "Peki onlarla ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Sin bana bakar, sonra omuz silkerek Ryat'a bakar.

"Kimse yok mu?" diye sorarım, odaya bakarak.

"Siktir git," der Evan.

"Kimse yok mu?" Onu görmezden gelirim ve erkekler başlarını sallar. Tezgaha doğru yürür ve bıçağı alırım. "Onları patlatırsın."

Alex'in yüzü bembeyaz olur. Ryat duvardan uzaklaşır ve Haidyn elini yüzünde gezdirir, hepsi ne yapmaya çalıştığımı anlar. Kocam sadece bana bakar.

Siktir, beni tahrik ediyor ve öylece duruyor. Gözleri benimkilere bakmadan önce göğüslerime düşüyor ve ben dudaklarımı yalıyorum. Kash'in Evan'ın önünde beni sikmesini istemem kötü mü? Kocamın benimle oynamasını istemem. Evan'a Kash için ne kadar iyi bir *oyuncak* olduğumu göstermem? Kocamın oyuncağı olmayı isteyerek istemem?

"Ciddi misin?" Colton yumuşak bir sesle konuşarak dikkatimi çekiyor. Kusmak üzere gibi görünen Alex ile konuşan Colton'a bakıyorum. "Kendine gel dostum."

Evan'ın önüne geri adım atarım ve o bana burnunun ucundan bakarak "Bunun bedelini ödeyeceksin, lanet olası kaltak" der.

Başımı yana eğiyorum. "Ödemek mi? Bu yüzden buradayız, Evan. Ben zaten bedelimi ödedim. Bir yıl boyunca bana işkence ettin. Beni cezalandırdın. Tecavüz ettin. Şimdi sıra sende. Bu, hayatının geri kalanının ilk günü." Olfa ince bıçağını alıp üstteki metal halkaları kesiyorum, şişmiş penisinin çıkıntılı derisini kesiyorum.

Çığlığı bodrumu doldurur ve ben bir sonrakine geçerim. Ve bir sonrakine. Sonra bir sonrakine. Halkaları delen penisinin gövdesine altı yatay kesik atana kadar.

Sin haklıydı. Gerçekten bir kutu bisküviye benziyordu, ama şimdi sıkıştırmak istediğin bir akordeona benziyor.

Elimden ve bıçağımdan kan damlıyor.

Evan o kadar sert çekiyor ki, septum piercing'i koparıp yere düşüyor. Çıgıllıkları devam ederken, gidecek yeri olmayan bir solucan gibi yerde sürünüyor.

Nefesim ağırlaşıyor ve cildim karıncalanıyor. "Lanet olası piç." Botumun topuğunu kafeslenmiş sikine vuruyorum ve o çılgınca zıplıyor. "Şimdi sikini kullan Evan. Hmm? Uslu bir *bebek* ol ve boşalmam için bana yalvar."

Sakinleşmem gerektiği için botumu çıkarır ve bir adım geri atarım. Gerginim. Soğukkanlı olmam gerekiyor. Hesaplı. Evan bana karşı böyle davranırdı.

"Yaratıcılığın beni etkiledi," Sin, Evan'ın ağlamasına rağmen iltifat ediyor.

Gülümserim ve "Teşekkürler, ama tüm övgüyü ben alamam" derim. Dikkatim Evan'a kayar ve piçin hıçkırarak ağladığını görürüm.

Bıçağı mutfak lavabosuna atıp, yeni bir çift eldiven giydim ve ihtiyacım olan son iki şeyi aldım. Evan'ın yanına dönüp, onun yanına çöktüm, kapağı açtım ve dilimlenmiş köpeğinin üzerine tuzu döktüm.

Evan çırpınıp çığlık atıyor, ben de onu yatıştırmak için uyluklarına oturuyorum ama o çılgınca davranıyor. Sin, dizini göğsüne bastırarak onu yatıştırmaya yardım ediyor. "Bunun çok acıttığını biliyorum." Gülümsüyorum. "Şimdi kanamayı durdurmak için baskı uygulamam gerekiyor."

Bandın ucunu rulodan koparıp tabandan başlayarak, kanayan ve tuzla kaplı penisini VHB bandıyla tamamen sararım.

Kan nedeniyle kaymayacağından emin olmak için beş kez sararım. İncelemelerde bunun piyasadaki en yapışkan bant olduğu yazıyordu. Doğru muymuş göreceğiz.

Ruloyu bir kenara atıp ayağa kalkıyorum ve ayrılmak için dönüp bakıyorum. "Onu öyle bırak."

Bir el omzuma dokunur ve ben sıçrayarak arkanı dönerim. "Sen iyisin," diye beni teselli eder Kashton. Gözleri benimkileri arar ve ben yere bakarım.

Buradan çıkmam lazım. Çok sıcak, boğuluyorum. Merdivenlere doğru koşuyorum.

SEKİZİNÇ

KASHTON

"Eve?" diye bağıryorum, ama o çoktan gitmiş. "Onu olduğu gibi bırak ve hücreye koy," diye emrediyorum ve onun peşinden gidiyorum.

Kuş kafesi katından çıkan kapının kapanma sesi yankılanırken, merdiven boşluğunun kapısını iterek açarım. Merdivenleri koşarak çıkarım, yatak odamıza dalarım ve onu banyoda bulurum. Lavabonun önünde durmuş, kollarını ve ellerini kuvvetlice yıkamaktadır.

Kapı eşiğine yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve bana dönmesini bekliyorum.

Suyu kapatır, başını eğirir ve derin bir nefes alır. Sonra dikleşir ve aynada gözlerimle gözleri buluştuğunda konuşur. "Cildime biraz ilaç bulaşmış."

"Biliyorum." Davranışlarının değiştiğini gördüm. Öfkesi arttı ve nefes alış hızlandı. Odadaki herkes Evan'ı izlerken, benim gözlerim karımda idi.

Tezgahtan ayrıldı ve bana döndü. "Devin'i görmeye gideceğim."

Banyoya girip çıkışını engelledim. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözleri kot pantolonuma düştü ve dudaklarını yaladı. "Azgın." Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Ama ikimiz de biliyoruz ki, benimle sevişmen için sana yalvarmak için uyuşturucuya hiç ihtiyacım olmadı."

Ona zarar vermekten korktuğum için ona dokunmadım. Moteldeki o gece ölene kadar beni rahat bırakmayacak. Ona girdiğimde nefesi kesildi ve ben parmak eklemlerimle nazikçe yüzünü ve narin boynunu okşadım. "Nabzın çok hızlı atıyor, meleğim."

"Evet," diye nefes alır.

"Ateşin var." Cildi sıcak ve kızarmış. Korsenin ortaya çıkardığı göğüslerinin üst kısmını parmak uçlarımla okşuyorum.

Bana doğru eğildi ve ben de elimi boğazına doladım. İnleyince gözleri neredeyse geriye doğru yuvarlandı.

Ona ne kadar gurur duyduğumu söylemek istiyorum. Ne kadar iyi olduğunu ve onu ne kadar sevdiğimi, ama şu anda beni dinlemeyecek. Bunun yerine, "Seni becereceğim, melek" diyorum.

"Lütfen?" diye yalvarır, elleri gömleğimi sıkıca tutar. "Beni istemen gerekiyor."

Dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum, ama boynuna koyduğum elim, beni öpmek için öne eğildiğinde onu yerinde tutuyor. "Seni her zaman istiyorum, Eve. Bundan asla şüphe etme."

Siyah boyalı kirpikleri açılır ve dolgun kırmızı dudakları aralanır. "Benimle oyna."

Boynunu bırakıp geri çekiliyorum. "Soyun." Dönüp banyodan çıkıp yatak odasına giriyorum, komodinden istediğim şeyi alıp hazırlıklara başlıyorum.

Birkaç saniye sonra yanıma gelir. "Üstümü çıkaramıyorum."

"Arkanı dön," diye emrediyorum. At kuyruğunu öne doğru tarayarak, korse arkasında uzanan siyah danteli çözüyorum. Acele etmeden, parmak eklemlerimi onun sıcak tenine sürüyorum ve o titriyor.

Kurdeleyi çözdüğümde, o çıplak ayaklarıyla yere düşer. "Yatağa uzan. Yüzün yukarıda olsun. Başın yatağın ucunda olsun."

Yatağa sürünerek uzanır ve bana bakar. "Kollarını aç."

Kollarını yanlarına açıyor ve ben de altına uzanıp onu başı ayak ucuna sarkacak şekilde yatağın ucuna çekiyorum.

O, dudaklarını yalayarak inliyor, aklımdan geçenleri biliyor. Acele etmiyorum, bileklerini her köşeye bağlayarak beklentiyi uzatıyorum.

Sonra elimi karnından aşığı kaydırıp amını avuçlarım. Kalçalarını kaldırır ve bacaklarını benim için açar. Geri çekilirim ve o inler. Gülümserim, oyuncağı ve kayganlaştırıcıyı alırım. "Her zaman bu kadar sabırsızsın."

Titrek bacaklarının arasına diz çöküp vücuduna eğilirken parmaklarım ıslak amını okşuyor.

"Kash, lütfen..." Dildo'yu içine soktuğumda sesi kesildi.

Parmaklarımı kıkına doğru hareket ettirdiğimde nefes nefese kalıyor. Onun ağır nefesleri odayı doldururken, parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettiriyorum.

"Çok güzelsin," diyorum ona ve ben popo tıkacını kıkına sokmaya başladığımda sırtını kamburlaştırıyor.

"Kashton," diye bağılıyor ve bileklerini bağlayan ipi çekiyor.

"Rahatla, Eve," diyorum ve o da vücudunu gevşetip uzun bir nefes veriyor. Hâlâ direnç var ama onu içine sokabiliyorum. "Bacaklarını aç," diyorum, yataktan kalkarken ve o da söyleneni yapıyor.

Her iki ayak bileğimi de yatak başlığına bağlayıp, başının sarktığı yatak ucuna doğru ilerliyorum.

Kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi dışarı çıkarıyorum. "Senin için ne kadar sert olduğuma bak, Eve."

"Lütfen..." diye inliyor, vücudu titriyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye tekrar soruyorum, başının arkasını avuçlayarak. "İyiyim." Yutkunuyor. "İyiyim, Kash. Sadece sana ihtiyacım var."

Serbest elimle başparmağımı onun kırmızı rujlu dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve o da dudaklarını başparmağımın etrafına dolayarak ağzına alıyor. İnliyorum, kalçalarımı öne doğru itiyorum, ağzının benim sikimi emdiğini hayal ediyorum.

Onu çekip çıkarırım, penisimin tabanını tutarım ve o ağzını genişçe açar, dilini çıkarır. "Aferin kızım," diye onu övüyorum ve o başını kaldırıp penisimi emmeye çalışıyor.

Kafasını yeniden ayarlarım ve sikimi ağzına sokarım, emmesine izin veririm. Yutkunurken nefes nefese "Çok çaresizsin" derim. "Lanet olsun, Eve..." Kalçalarımı öne doğru iterim, boğazının daha derinliklerine kayarım.

Kalçaları yükselir ve ben çekilirim, bir kez daha ileri itmeden önce onun nefes nefese kaldığını duyarım. Bu sefer daha ileri giderim ve nefes alamadığı için vücudu sarsılır.

Bir kez daha çekildiğimde, tükürük kızarmış yanaklarını kaplar. Ona bir saniye verip sikimi tutup taşaklarımı yüzüne koyarım, o da onları yalar ve sonra ağzına alır. "Siktir." O taşaklarımı yalarken ben ıslak sikimi okşarım. "İşte böyle, Eve. Siktir, bu çok iyi geliyor."

O geri çekilir ve ben daha fazlasını isteyerek sikimi tekrar ağzına sokarım. Vücuduna eğilirim, parmaklarım onun klitorisini okşarken yüzünü sikiyorum.

"Ağzını geniş aç," diyorum ona, boğazının arkasını hissederek. Her itişte vücudu sarsılıyor. Dildo'yu tutup amından çıkarıyorum ve onunla onu sikmeye başlıyorum. "Nasıl hissediyorsun, melek?" diyorum. "Boğazını ve amını sikilmesini?"

Titriyor, vücudu kavisli ve oyuncağı çıkarıp spermle kaplı olduğunu görüyorum. Gülümsüyorum. "Aferin kızıma." Ağzından çıkarıp sikimin dibini tutuyorum, "Açık tut" diye homurdanıyorum ve yüzüne boşalıyorum.

Öksürüyor ve ağzındaki ve gözlerindeki spermi temizlemek için hızla gözlerini kırıyor.

Hızla soyunuyorum, yatağa sürünüyorum ve her iki ayak bileğini çözüyorum, sonra aralarına diz çöküyorum. Amından dildoyu çıkarıp yerine hala sert olan sikimi soktuğumda inliyor.

"Bunu sen istedin, Eve," diye hatırlatırım ona. "Bu gece seni sikmek için acele etmeyeceğim. Her deliğin benim."

"Senin," diye onaylar, nefes nefese.

Üzerine eğilip, onun menisiyle kaplı dildoyu alıp yanağına ve çenesine sürerim, menimi de yüzüne bulaştırdığımdan emin olurum. "Ne demiştin?" diye homurdanırım, kaygan yüzünün yan tarafına hafifçe vurarak.

O inliyor, benim için dudaklarını açıyor ve ben dildoyu ağzına sokuyorum, kolları bağları çekiyor.

"Al şunu, Eve." Onu ağzına daha da sokuyorum ve o öğürürken vücudu titriyor. "Çok iyi gidiyorsun, melek." Açık dudaklarından tükürük ve sperm sıçırıyor ve ben dildoyu bırakıyorum.

"Bu sikini ağzında tutacaksın. Anladın mı?" Tek yapabildiği inlemektir.

Nefes alamayacak kadar uzak değil. Daha çok dışarıda kalıyor ama ben tüm deliklerini aynı anda doldurmak istiyorum.

Ellerimi titreyen dizlerinin arkasına kaydırıyorum, bacaklarını genişçe açıyorum ve ne eğiliyorum. Dudaklarımı ona indiriyorum, kalçalarım hareket etmeye başlarken narin boynunu öpüyorum.

Meleklerimin tek yapabileceği şey burada yatıp bunu kabul etmek.

EVERETT

Saint ve Ashtyn'in kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım. Gururumu bir kenara bırakıp nazik davranacağım. Yani, olabildiğince nazik.

Saint kapıyı açar ve bana gülümser. "Günaydın, Eve."

Bir adım geri çekildim. "zr dilerim. Ofiste diğerleriyle birlikte olacağını sanmıştım." Kashton beni bir saat önce yatakta bırakmıştı.

"şimdi oraya gidiyorum." Kapıyı botuyla açık tutar ve koridora çıkmadan önce karısına veda öpücüğü verir.

Ashtyn kapıyı açar. "Bir şey mi istiyordunuz?"

"Konuşabilir miyiz?"

Kenara çekilir, kolunu uzatır ve içeri girmem için işaret eder. İçeri girerim ve o da kapıyı arkamdan kapatır. Onu takip ederek balkona ıkarım. Dışarıda hava güzel.

İkimiz de masaya otururuz ve o uzaklara bakar. "Söylediklerim ve davranışlarım için özür dilemeyeceğim davrandığım için özür dilemeyeceğim," diyorum ona.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Buraya bunun için geldiğini sanmıyordum."

"En iyi arkadaş olacağımızı beklemiyorum, ama kocanın *kardeşiyle* evlendiğim için, aynı odada aynı anda bulunabilmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Tüm Spade kardeşler gergin ve ortalıkta bir gerilim var. Onların anlaşamamasının sebebi ben olmayacağım. Kashton'ın benimle onlar arasında seçim yapmasını istemeyeceğim. Hiç şüphesiz beni seçeceğini biliyorum ve bu adil değil. Hayatları boyunca birbirlerine destek oldular. Onun bir ailesi olmasını istiyorum, onu onlardan uzaklaştırmak değil.

Ashtyn bana bakar ve kollarını göğsünde kavuşturur.
Bunun kolay olacağını düşünmemiştim. İkimiz de çok inatçıydık.

Onun sessizliğine devam ediyorum. "Senin neler yaşadığını bildiğimi iddia etmeyeceğim." Hepimiz kendi kişisel cehennemimizden geçtik. "Ama Kashton gelene kadar birinin ilgisini görmek nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Gerçekten çok güzel bir duygu." Gülümsüyorum. "Sevilmek. Özel hissetmek. Bu yüzden, dört erkeğin sana karşı böyle hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu sadece hayal edebiliyorum." Adam'ı da dahil ediyorum, çünkü o öyle düşünmese de, o adam onu seviyor.

Gözleri kucağına düşer.

"Eskisi gibi olmayan bir hayata dönmek zor olmalı. Hepsinin hayatlarına devam ettiğini görmek. Artık onların dünyasının merkezi olmadığını görmek."

Dudaklarını yalar.

"Charlotte'u çok koruyordum çünkü kardeşimin, büyürken etrafımda olan diğer lordlar gibi olabileceğini düşünmek istemiyordum. Onun büyük bir kalbi olduğunu düşünürdüm, ama baştan çıkarılırsa bunu çok ileri götüreceğinden korkuyordum." Ashtyn güzel bir kadın ve Spade kardeşler diğerleri gibi yetiştirilmişlerdi: kadınları kullanmak için. Bir kadını sevmek zayıflıktır. Ayrıca Saint'in onu hala paylaşıp paylaşmadığını bilmiyordum.

"Asla..." Kocasını asla aldatmayacağını söylemekten vazgeçer, çünkü bunu zaten yapmıştır. Vegas'ta kaçarken onlar zaten evliydim. Saint'in öldüğünü ve bu hayatın geride kaldığını düşündüğünü biliyorum, bu yüzden bunun sorun olmadığını kendine inandırmıştı. "Charlotte'a asla böyle bir şey yapmam," diyor Ashtyn ve ekliyor, "Haidyn de karısına asla böyle bir şey yapmaz."

Ellerimi kot pantolonuma sürterek ayağa kalktım. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Yatak odasına girip kapısına doğru yürürken beni durdurdu.

"Haklısın."

O içeri girerken ona dönerek bakıyorum.

"Eskiden sahip olduğum hayatı bırakıp sonra geri dönmek zor." Gözleri yaşlarla dolmuş, yatak odasını tarıyor. "Ve bu... farklı." Ellerini ovuşturuyor. "Ama bu benim davranışlarım için bir mazeret değil."

davranışımın mazereti olamaz." Yutkunur ve daha fazla şey söylemek ister gibi görünür, ben de olduğum yerde durup beklerim.

"Ben, şey... Vegas'ta bir çift vardı... Ben çalışırken Glass'a gelirlerdi. Kadını her zaman çok güzel bulurdum ve genellikle uyuşturucu etkisinde olurdu." Ashtyn iç geçirir. "Bana da biraz teklif ederdi ve tabii ki ben de asla reddetmezdim." Kendine gözlerini devirir. "Birkaç kez onlarla eve gittim." Gözleri yaşlarla dolar ve burnunu çeker. "O sendin."

Kafamı sallarım. "Ben asla..."

Ben sözümü bitirince o sert bir kahkaha attı. "Saint bana senin bir ikizinin olduğunu ve onun seni takip ettiğini söyledi."

"Vegas'ta benim olduğumu sandın, ama..." "Oydu," diye fısıldadı. "Vivian."

Tabii ki. İkizimin orada olması mantıklı, çünkü Adam'la yatmıştı. O kaltak yıllardır benim gibi davranıyordu. Aslında, sanırım o bendim. Ne zaman benim hayatımı yaşamak istediğine karar veriyordu. Benim yerime geçmek istiyordu. Hepsi Isabella yüzünden.

Ashtyn, benim sessizliğime devam ediyor. "Seni Bill ve Janice'in düğün resepsiyonuna girerken gördüğümde paniğe kapıldım. Saint'e senin kim olduğunu sordum, o bilmiyordu, ama ben bildiğimi sandım. Bu yüzden sana kötü davrandım. Beni ve Saint'i sabote etmek için buraya geldiğini sandım. Kashton'ı kullanarak."

"Onu seviyorum," diyorum ona ve o başını sallıyor, ilk gözyaşı yanağından süzülüyor.

"Bana seni altı yıldır tanıdığını söyledi."

Onlar bu konuşmayı ne zaman yaptılar diye merak ederek başımı salladım. "Las Vegas'taydım," dedim ve o gözyaşlarıyla dolu gözleriyle bana baktı. "Adam'ın seni gözetlemesine yardım ediyordum."

Yutkunur.

İç çekiyorum. "Kardeşin senin için endişeleniyordu. Olan biten her şeyden ve annenin öldürülmesinden sonra." Ashtyn burnunu çekiyor. "Adam, Saint'in seni öldürmediğinden emin olmak istediği için seni New York'a kadar takip ettim."

Ashtyn gülüyor, ama bunun neden komik olduğunu anlamıyorum. Belki birkaç kez yaklaştı. Kim bilir. Onu geri getirdikten sonra Carnage'ın içine girip onu yirmi dört saat izlemek istemedim ve yapamadım.

Carnage'ın içine girip onu geri getirdikten sonra onu yirmi dört saat izlemek istemedim.

"Seni uzaklaştırmaya çalıştım, gitmeni umdum çünkü Vegas'ta yaptıklarımı Saint'e anlatacağından korktum. Eskiden olduğum kişiden utanıyorum. Kaçarken Saint'e yaptıklarımın utanıyorum."

İkizimi görmüş ve benim buraya onu ispiyonlamaya geldiğimi mi düşünmüştü? Yani, onun ne yaptığını biliyorum, ama ben öyle bir insan değilim. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Her şeyi bildiğimden değil. Yeterince biliyorum, ama bunun Saint'in fikrini değiştirmeyeceğini ben de biliyorum. O onun hanımı. Benim ispiyoncu olmam kimseye bir fayda sağlamaz.

O da dudaklarını yalayarak başını salladı.

"Ve eğer bilmek isteseydi, sana sorardı."

Gözleri benimkilerle buluşur ve yüzü renksizleşir. Sanki kaçtığı dört yıl hakkında ona soru sormadığını yeni fark etmiş gibidir. Belki de zaten biliyordur. Ya da bilmek istemiyordur.

Gerçek şu ki, kimse mükemmel değildir ve hepimiz yaşamak zorunda olduğumuz hatalar yaparız. Neye tahammül edeceğine ve ne için öldüreceğine sen karar verirsin.

Yanağından bir gözyaşı siler. "Sonra sen öldün ve Kash... çok incindi. Ve bizi terk etti. Kashon'ın seni sevdiğini biliyordum ve sen kardeşimle birlikte geri döndüğünde çok kızmıştım." Nefesi hızlanır. "O ölmüştü. Ben... sadece onu tanıma şansını istiyorum, ama sen buradasın, onunla birlikte kalıyorsun."

"Hey." Titreyen ellerini ellerimle tutuyorum.

"Çok üzgünüm," diye ağlıyor.

Onu kollarıma alıp sarıldım. Onu sevmesem de, şimdi neden öyle hissettiğini anlıyorum. Son derece mantıksız şeyler yaptım ve hak etmeyen insanlara korkunç şeyler söyledim.

"Bitti artık." Onun sırtını okşuyorum. "Her şey düzelecek."

O uzaklaşıyor, ben de onu bırakıyorum. Ashtyn gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ovuşturuyor ve sert bir kahkaha atıyor. "Üzgünüm, duygusal olarak çok çökmüş durumdayım."

"Sen iyisin. Çok şey oldu." Ama artık her şey farklı olacak. Sonunda nefes alabileceğimi hissediyorum. Evan burada bir hücrede mahsur kaldı

, çılgın ikiz kardeşim öldü ve ben dünyanın en iyi adamıyla evlendim.
Daha iyisi olamazdı.

Kashton ve ben hastane kanadındaki bir odaya alındık. "Burada ne yapıyoruz?" diye merak ediyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok." Dövmeli eli benim elimi tutuyor, ikisi de uyluklarımın üzerinde.

"Evet, ama ne dedi?" diye ısrar ediyorum. "Kelimesi kelimesine."

Bana bakar. "Sadece bizi görmek istediklerini söyledi."

Kapı açılır ve Devin girer, ardından Gavin gelir.

"Eve iyi mi?" Kashton elimi bırakıp ayağa fırladı. "Bir şey buldun mu?"

Dün Ashtyn ile konuştuktan sonra muayene oldum ve iyileşmenin iyi gittiğini söylediler. Cildime bulaşan ilaç hala etkisini sürdürüyor ama kocam şu anda bununla ilgileniyor. Bayılana kadar beni beceriyor. Ayrıca Devin'e sistemimi temizlemek için bana serum takmasını söylüyor.

"O iyi," diyor Gavin ve Kashton tekrar yanıma uzanıp elimi tutuyor. Ona sorun olmadığını söylemek için koluna hafifçe vuruyorum ve o da eğilip yanağıma öpücük konduruyor.

Devin masasının arkasında otururken, Gavin benim diğer tarafıma bir sandalye çekiyor. "Onu korkutuyorsun." Kocamın tek endişelenen kişi olduğunu, benim de endişelenmediğimi ima etmek için şaka gibi gülmeye çalışıyorum.

"Bill sonunda seni Dollhouse'dan çıkardığında, Gavin beni arayıp kayıtlarını sordu. İkisi de senin Carnage'da olduğunu biliyordu." Ben başımı sallıyorum ve Devin devam ediyor. "Ama bulabildiğim hiçbir kayıt yoktu."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor Kashton.

"O zamanlar, Garrett'in onları yok ettirdiğini düşündüm. Ama uzun araştırmaların ardından, kayıtları bulabildim.

buradaydın. Ve bir doktora gittiğini öğrendim..." Devin, masasındaki bir kağıdı alırken sözünü keser. "Dr. Kelly Fran."

Kashton'a bakıp Devin'e başımı salladım. "Adını tam hatırlamıyorum. Ama evet, kadın doktora gitmek zorunda kaldım."

"Onu neden görüyordun?" diye sordu Gavin.

İç çekip cevap veriyorum, "Bilmiyorum." Kaşlarını çatıyor ve açıklamam gerektiğini hissediyorum.

"Ben..."

Kashton boş elini kaldırarak sözümü keser. "Kayıtlar sizdeyse neden ona soruyorsunuz?" diye tersler. "Karımın onu neden gördüğünü bize siz söyleyin."

"Dr. Kelly Fran diye bir kayıt yok. Bu yüzden Eve'in hatırladıklarını bilmemiz gerekiyor."

Kashton homurdanır ve Gavin devam etmem için bana başını sallar. "Devam et. Ne hatırlıyorsun?"

"Garrett beni ilk kez onu görmeye götürdüğünde, o buradaydı." Odayı işaret ediyorum. "Carnage'daki hastanede. Muhtemelen on altı yaşındaydım." Günler birbirine karışmıştı ve doğum günümü kutlamamıştım. "Oldukça dostça görünüyordu, ama bana dokunmaya çalıştığında ona saldırdım. Babam beni boğdu ve uyandığımda odamda buldum kendimi."

"Nasıl hissettin?" diye sordu Gavin.

"Birkaç gün ağrım oldu."

"Neren ağrıyordu?"

"O..." İç çektim. "Açıklaması zor." Zihnim bulanıktı ve tüm vücudum ağrıyordu. Tabii ki bunun nedeni onunla kavga etmem ve babamın beni boğması olabilirdi.

"Sorun değil," diye Devin beni teselli eder. "Onu bir daha gördün mü?"

Ben başımı sallıyorum. "Evet. Garrett bir dahaki sefere beni odaya götürdüğünde, soyunmamı ve masaya uzanmamı emretti. O sefer, ilk seferinden farklı olarak masada kelepçeler olduğunu fark ettim."

Gavin başını sallar ve masadaki kağıtlara bakar. "Devam et."

"O, beni masaya bağladı ve damardan serum bağladı... Bana verdiği şey her şeyi bulanıklaştırdı. Uyuyakaldım." Kocamı endişelendirmemek için omuz silkiyorum. "Ondan sonra bu sık sık oldu."

Kashton başka yere bakıyor, ama itirafım karşısında çenesinin titrediğini görebiliyorum.

"Her seferinde odamda uyanıyordum. Birkaç gün ağrılarım oluyordu, ama dayanamayacağım kadar değildi." Devin'e bakıyorum. "Garrett nedenini veya kim olduğunu hiç açıklamadı. Sadece onu görmem gerektiğini söyledi."

O başını sallar ve Gavin'e bakar.

"Bu ne demek oluyor?" diye sorar Kashton, öne eğilerek, ben de elimi tutan elini güven verici bir şekilde sıkarım. "Bildiğini anlat bize."

"Oosit alımı," diyor Gavin.

Kashton iç geçirir. "Anlayabileceğim bir dille konuş." Benim başıma gelenleri anlattıktan sonra sinirleri gerginleşmiştir. Anlıyorum, ama bu onlara kızmak için bir neden değil. Devin bana hiç zarar vermedi. Doktora gitmem gerektiğinde, babalarımız başka birinin gelmesini sağlardı. Sanırım Devin'in benim burada olduğumu diğer çocuklara söylemesinden korkuyorlardı.

Geçmişim hakkında hala paylaşmadığım çok şey var. Çoğunlukla bunları hafızamdan silmiş olduğum için.

Devin katlanmış ellerini masanın üzerine koydu. "Oosit alımı, diğer adıyla yumurta alımı, kadının yumurtalıklarından yumurtalarının alındığı bir işlemdir. Hasta sedasyon altına alınır. Bu yüzden olanları hatırlamıyorsun."

Daha dik oturuyorum, Kashton da öyle.

"Anlamıyorum..." diyor kocam. "Ne demek istiyorsun?"

Devin bana yumuşak bir gülümseme atıyor. "Garrett yumurtalarını aldı ve dondurdu. Kashton'ın spermi ve bir taşıyıcı anne ile ikinizin kendi çocuklarınız olabilir."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve heyecanlanmamaya çalışıyorum, ama istediğim şey bu. Ona çocuk vermek. Onun çocuklarının annesi olmak.

"Taşıyıcı anne mi?" Kashton, sessizliğime devam ediyor.

Gavin kalkar ve kapıya doğru yürür. Kapıyı açar ve Sin ile Elli odaya girer. Sin, oğlunu göğsüne bağlamıştır ve Elli, kızlarını kucağında sallamaktadır.

Kashton ayağa kalkar ve beni de kendisiyle birlikte kaldırır. Elim onun elinde terliyor ama o umursamıyor gibi görünüyor. "Neler oluyor?" diye merak ediyor. Sin ve Elli birbirlerine bakışırlar ve kocası konuşmaya başladığında Elli gülümser. "Devin'in, Adam'ın Eve'in çocuk sahibi olamayacağını söylediğinin tamamen doğru olmadığını söylediğini duyduğumda, bir şeyler yapmamız gerektiğini anladım.

Saint ve Haidyn ile konuştuk," diye ekliyor Sin. "Ve size yardım etmek istiyoruz."

Elimi Kashton'dan çekip sinirli bir şekilde bacaklarımda ovuşturuyorum. "Nasıl yardım edeceksiniz?"

Sin, bebeği göğsünde hafifçe sallarken bana bir bakış attı. "Devin ve Gavin bu sabah Laura'nın sizin taşıyıcı anneniz olabileceğini onayladılar."

Ellington'a bakıyorum. "Hayır..."

"Senin istediğin bu, meleğim," diye Kashton sözümü keser.

Umut dolu gözlerine bakıyorum ve kalbim göğsümde çarpıyor. Ona ne hissettiğimi nasıl anlatabilirim? Kendi çocuğumuz olmasını ne kadar istesem de, ben bunu hak etmiyorum. Yaptıklarımın sonradan olmaz. "Ben..." "Ne düşündüğünü biliyorum." Yumuşak bir sesle

konuşuyor ve ben boğazımdaki düğümü yutuyorum. boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Dur, Eve. Sen bunu hak ediyorsun." Eğilip alnımı öper ve fısıldar, "Sen harika bir anne olacaksın, meleğim."

SEKİZ YEDİ

EVERETT

Odanın kapısının önünde volta atıyorum. Devin ve Gavin ile ebeveyn olma ihtimalimiz hakkında konuştuğumuzdan bu yana bir hafta geçti.

Hiç bir şeyi bu kadar çok istediğiniz, ama bunun imkansız olduğunu bildiğiniz, ama sonra birdenbire imkansız olmaktan çıktığı oldu mu? Bu çok korkutucu.

Bizim dünyamızda hayal kurmamıza izin verilmez. Bize, hak ettiğimizi düşündükleri şey verilir.

Bill'in ofisinde söylediği sözler aklımda dönüp duruyor. *"İstediğin her şeye sahip olacaksın."*

Ona *şakalar yaptığını* söyledim, ama o biliyordu. Bilmek zorundaydı. Kashton'ın benimle evlenmesine izin vermesinin tek açıklaması buydu. Görevime yardım etmek için. Her zaman istediğim şeyi elde edeceğimi biliyordu.

Beni seven bir adamla bir aile.

Hala pek çok şey ters gidebilir. Heyecanlanmaktan ve umutlanmaktan korkuyorum çünkü bu gerçekleşmeyebilir. O zaman ne olacak? Ulaşılabilir olduğunu bilerek hayatıma devam mı edeceğim?

Ya yumurtalar tutmazsa ve benim yumurtalarım biterse? Devin çok fazla olmadığını söyledi, ama tek ihtiyacımız olan bir tane.

Lords yine benimle başka bir oyun mu oynuyor? Kashton'ı benden ayrılmaya zorlamak için bunu mu yapacaklar? Beni son bir

görevle beni yıkmaya çalışarak mı? Onlara hiçbir şeyin imkansız olduğunu düşünmüyorum.

Ellerimi sallayarak derin bir nefes aldım ve soğuk odaya girerek masanın üzerindeki kadını gördüm. Bilinci kapalı ve beyaz bir çarşafın altında yatıyor. Ölmemiş, ama geçmişte birçok kez ölmesini dilemiştim.

Onun yanına yaklaşarak, bana yardım etmesi için yalvardığım kadına bakıyorum. Benim durumumu anlayıp beni kurtarabileceğini düşündüğüm tek kişi. O onların tarafını seçti. Garrett'a bana doğurganlık ilacı vermesini öneren oydu. Vücudumun çocuk sahibi olmak için biraz yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. O günden beri ondan nefret ediyorum. Bir doktora görünmemi önerdi. Yumurtalarımı almalarını öneren oydu. Garrett kendi başına bunu asla düşünmezdi. Kashton'ın babasının bir zamanlar dediği gibi, *Bir kadını sikemiyorsan onu hamile bırakmanın ne anlamı var?*

Karma bu mu? Minnettar mı olmalıyım, yoksa kızgın mı?

Elimi onun koyu renkli saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Haklıydın Laura. Hepimiz hizmet etmeli ve bir amacımız olmalı. Sanırım sen sonunda amacını buldun."

Her gün olduğu gibi odamda otururken, kapı açıldı ve babam, onu ısırdığımı söyleyen o kaltakla birlikte içeri girdi.

Babam bir zamanlar ona Laura derdi.

O benden nefret ediyor. Bu his karşılıklı. Babamın onu ve saçmalıklarını dinlemesi beni çok kızdırıyor.

"Yeterince uzun sürdü," diyor. "Teorini test etme zamanı geldi."

"Bu teori değil," diye tartışıyor kadın. "Bu bilim."

"Al." Babam cebinden bir şey çıkarır ve bana uzatır. "Al şunu."

Ben sadece ona

bakıyorum. O da

homurdanıyor.

"Everett..."

Laura elini babamın koluna koyarak onu durdurur ve elindeki şeyi alır. "Sorun yok, Eve. Bu acıtmayacak. Sadece üzerine işemen gerekiyor. Hepsi bu. Ben de seninle geleceğim."

Onlar sadece bana acı veriyorlar. Beni tutarak, ihtiyacım olduğunu söyledikleri iğneleri yaptıklarında vücudum morluklarla kaplanıyor.

"Hayır." Neden bir şeyin üzerine işlememi istiyorlar ki?

Ve neden benimle tuvalete gelmesini isteyeceğimi düşünsün ki?

Babamın yüzü gerginleşir. Dönerek, onu köşeye kadar götürür ve fısıltıyla konuşur. Babam birkaç kez başını sallar, sonra ikisi de bana döner. "Bu çubuğa işeyeceksin. Öyle ya da böyle," der babam. "Karar senin."

"Hiçbir şeye işlemeyeceğim." Kafamı sallarım. Siktir et onları.

Onlara ve taleplerine boyun eğmeyeceğim. Laura'nın beni beyin yıkayarak olmaya çalıştığı zayıf kadın olmayacağım. Çocuğunu tecavüz etmek doğru değil. Arkadaşlarının çocuğunu tecavüz etmesine izin vermek doğru değil.

Eğitimli olmayabilirim, ama doğruyu yanlıştan ayırt edebilirim.

"Sen bilirsin." Yatağa koşar ve bileğimi yakalar, beni yataktan çekip alır. Yere düşmeden önce kendimi toparlayacak vaktim bile olmaz. Beni saçımdan tutup odadan dışarı sürükler, Laura da arkamızdan gelir.

Daha önce gördüğüm bir odaya sürükleniyorum. Beni her zaman buraya getirip, sakinleştirici veren doktora götürüyor. Bundan nefret ediyorum çünkü sonrasında odamda uyanıp günlerce sersemlemiş ve ağrılı hissediyorum.

Beni soğuk, sert bir yüzeye fırlatıyor. "Kollarını bağla," diye Laura'ya emrediyor.

Babam ön kollarımı başımın üstündeki metal masaya bastırırken, "Bırak beni!" diye bağıriyorum.

"Senin tarzın bu, Eve," diyor bana. "Her zaman zor yolu seçmek zorundasın."

Bileklerime bir şey sarılır, birbirine bağlanır ve birkaç saniye sonra ön kollarımı bırakır.

O benim eşofmanımı tutup bacaklarımdan aşağı çekerken ben çığlık atıp tekmeliyorum. O bir bacağımı tutarken Laura masanın diğer tarafına gelip diğer bacağımı tutuyor. Tırnakları derime batıyor ve beni genişçe açarken kalçalarım çıkacakmış gibi hissediyorum.

Ağlıyorum, vücudum titriyor ve kollarımı çekiyorum ama o kollarımı başımın üstüne bağlamış. Boynumu eğip ipin

masanın altındaki bir şeye bağladığını görmek için boynumu eğiyorum, bu yüzden kollarımı kaldırmam bile imkansız.

Kapı açılıyor ve genellikle beni uyuşturan kadın doktor içeri giriyor. Beni uyuşturmasından nefret ediyorum, ama şu anda bunun için dua ediyorum.

"Bu işe yarayacak mı?" diye soruyor babam.

"Kan tahlili daha etkili olurdu, ama..." Başını sallıyor, sözünü bitirmiyor. "Evet."

"Lütfen..." Babama yalvarıyorum, ıslak dudaklarımı yalıyorum. "Bunu yapma." Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum, ama çok korkuyorum. Kalbim çarpıyor, nabzım hızlanıyor. Terliyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. "Ben... yaparım. Üzerine işerim."

"Bunun için çok geç," diyor Laura, bacağımı daha sıkı tutarak beni ağlatıyor. Bunun onun fikri olduğunu biliyorum.

Doktor masaya doğru yürür ve belime eğilir, elini bacaklarımın arasına koyar. Parmakları serttir, vajinamın her yerine soğuk bir şey sürüp beni temizler.

"Ben yaparım," diye aceleyle söylüyorum. Ne yapmamı istiyorlarsa, yapacağım. "Lütfen... bırakın ben yapayım."

Beni görmezden geliyorlar. Doktor tepsisinden küçük bir tüp alır ve kapağını açtığı anda babam onu durdurur. "O nedir?" diye bağırır.

"Yağlayıcı."

"Onsuz yap," diye emreder.

Doktor ona soru bile sormadan tüpü bırakır, sonra ince sarımsı bir tüp alır ve üzerime eğilir. Elleri tekrar titreyen bacaklarımın arasına girer ve parmakları vajinama girerken sertleşir.

Birinin beni duymasını umarak, yine olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyorum, ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecek.

"Rahatla," diyor bana. "Gergin olmak sadece daha fazla acı verir."

"Lütfen." Sırtımı masadan kaldırıp gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırıştırıyorum. "Dur... dur artık..."

"Onu sabit tutun," diye emreder doktor.

"Öyleyim," diye homurdanır Laura, babam diğer bacağımı masaya bastırırken benim bacağımı çekerek.

Sanki ateşe verilmişim gibi, vücudumu bir sıcaklık kaplar ve acı bir anlığına nefesimi keser.

"Yerine oturdu," diye gururla bağıırır doktor ve iç uyluk kısmıma bir şey yerleştirir. "Bu onu yerinde tutacak."

İki bacağımı da serbest bırakırlar, ben de bacaklarımı kapatıp yan dönerek kontrolsüz bir şekilde titremeye başlarım. Kusacağım. Başım dönüyor ve bulanık oda eğiliyor. "Yanıyor," diye hıçkırarak söylerim.

Beni görmezden geliyorlar.

Kollarım hala başımın üstünde, sessizce yanımda ağlıyorum. "Lütfen... çıkarın." İçimde ne varsa acıtıyor. Terli uyluklarımı birbirine sürterek onu çıkarmaya çalışıyorum, ama bir işe yaramıyor.

"İşe yarıyor," diyor Laura heyecanla. Tüpün ucunu alıyor ve babama uzatıyor.

Babam, yatak odamda bana vermeye çalıştığı paketi yırtıp açar ve tüpün ucunun altına tutar. Ve idrarım üzerine damlar.

"Mümkün olduğunca çok alın," diyor doktor onlara.

Oda, benim ağlamam dışında sessiz. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, biri benim üzerimde konuşur.

"Şimdi bekleyeceğiz." Laura tüpün ucunu bırakır ve tüp masanın kenarından düşer.

"Çıkarın," der babam.

"Bacaklarını tutun," diye talimat verir doktor.

Laura sopayı tezgahın üzerine koyar ve ikisi de titrek bacakları tutar. Tırnakları bir kez daha derime batınca inlerim ve bacaklarımı tekrar genişçe açarlar.

Doktor üzerime eğilir ve içimden bir şey koparıldığını hissederim. "Bitti."

Bacaklarımı bırakırlar ve ben yuvarlanarak top gibi kıvrılır, hafifçe ağlarım.

Laura, üzerine işediğim şeyi tutarken babamın sırtına bir tokat atar. "Tebrikler, bir bebek."

"Tedavi işe yaradı." Doktor gururla başını sallar.

Babam homurdanır.

"Sana söylemiştim. Sadece zaman alıyor," Laura onu teselli eder. "Baban olma ihtimalin yüzde yirmi beş."

"N-ne?" Nefes nefese soruyorum. Göğsümü yeni bir acı kaplıyor. "Hayır..."

Elini boğazıma dolayarak nefes almamı engelliyor ve başımı masaya bastırıyor. Nefes almaya çalışmak için bacaklarımı tekmeliyor ve kalçalarımı sallıyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Umarım erkek olur, yoksa ateşe veririm" diye homurdanıyor.

Beni bırakır ve ben ciğerlerimi yakan bir nefes alıp hıçkırırım. Bu olamaz. Hamile olamam. Bunca zamandır bana tecavüz ediyorlardı. Nedenini biliyordum, ama işe yaramaması için dua ettim. Vücudumun çocuk taşıyamayacağını. Ben de hala bir çocuğum.

"Kız olursa, onu senden alırım." Laura omuz silkiyor.

Babam burun kıvrıyor. "Zaten bir kızın var."

Ona gülümser. "Kızlar sandığından daha kullanışlıdır." Gözleri, gözyaşlarıyla dolu gözlerime kayar ve ekler. "Bal ile daha çok sinek yakalarsın."

Kafasını eğip, onun sözlerini düşünür ve sonra bana gülümser. "Aslında... şimdi düşündüm de, umarım kız olur. Belki o yararlı olur ve senin veremediğini bana verir. Aslında ikisi de olur. Bir erkek bana başka bir şans verecek. Onu farklı şekilde eğiteceğim, bir hayvan gibi. Kadınları sadece kullanılacak bir şey olarak görmesini sağlayacağım. Ve onu seni sikmeye zorlayarak başlayacağım. Belki onun şansı daha yaver gider. Her halükarda, senden istediğimi alacağım."

Bu kadın kızına cehennemi yaşattı. Elli'ye ne yapmasına izin verdiğini biliyorum ve bu beni hasta ediyor. Carnage'da uzun, işkence dolu bir hayat yaşamayı hak ediyor. Buraya gelmeyi seviyordu ve babama istediği şeyi, yani hamileliğimi verebildiği için gurur duyuyordu.

Arkamda kapı açılır. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm." Kashton arkamdan yaklaşır. Kollarını bana dolandır ve ben ona yaslanırım. "Devin, ameliyatın iyi geçtiğini söyledi. Şimdi sadece beklememiz gerekiyor."

Dönüp kocama bakıyorum. Bana gülümsüyor, ama yüzümdeki ifadeyle onunki uyuşmadığını görünce gülümsemesi kayboluyor. "Gergin olma, Eve."

Dudaklarımı yalarım. *Gergin* miyim? Öyle miyim? Çünkü aklımı kaçırmak üzere olduğumdan eminim. "Ben, ben..."

"Dur." İki eliyle yüzümü kavradı. "Beni dinle, meleğim. Mutlu olmak, bunu istemek normal."

Boğazım düğümleniyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Ben bunu hak etmedim..."

"Saçmalık," diye beni nazikçe keser. "Bunu hak ediyorsun. Sana yaptıklarını hak etmedin. Ama bu..." Başparmaklarıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını nazikçe siler. "Bu, senden çaldıkları gelecek, Eve, ve mezarlarından bunu tekrar yapmalarına izin verirsem lanetleneyeceğim."

KASHTON

Kardeşlerim ve ben Escalade'den inip evin kapısına doğru yürüdük. Saatime bakmadan önce kapıyı çaldım. Öğlen biraz geçmişti ve o bizim geleceğimizi biliyordu.

Kapı açılır ve Sin bizi parlak bir gülümsemeye karşılar. "Selam, kızlar."

Haidyn homurdanır, Saint güler ve ben sırtarak başımı sallarım. "Girin."

Önce ben giriyorum, ardından kardeşlerim giriyor.

Sin kapıyı kapatır ve "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sorar.

"Hayır, teşekkürler" deriz hep birlikte.

Hepimiz oturma odasına otururuz ve ben dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğilirim. "Elli beni vurmaya çalışacak mı?" diye şaka yaparım.

Easton gülüyor. "Söz veremem ama her ihtimale karşı silahımı sakladım."

Tam o sırada Ellington odaya girer. "Kapıda kim vardı..." Bizi görünce sesi kesilir. Büyük gözleri kocasına yönelir. "Sin, neler oluyor?"

"Buraya gel." Sin ona uzanır ve Ellington bizim karşıımızdaki kanepede onun yanına oturur.

Korkmuş görünüyor, yüzü solmuş ve nefesi düzensiz. "Easton'ın Spade kardeşlere katılmasını istiyoruz." Doğrudan konuya giriyorum

. Onu endişelendirecek bir neden yok. Buraya tehdit etmek için gelmedik.

kimseyi evinden sürükleyemezsiniz. Easton teslimat yapmazsa, gidip o tehdidi gerçekleştireceğimizi söylediğimiz bir zaman olduğunu biliyorum, ama işler değişti.

"Ne?" Ayağa fırladı. "Hayır..." "Elli." Sin de ayağa kalktı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye sorar, elini göğsüne koyarak. "Neden?" Sesi yükselir. "Seni neredeyse öldürüyorlardı."

"Öyle değildi," diye tartışır Sin.

"Aynen öyleydi," diye bağırır. "Kanaman vardı... Kanın onların giysilerine bulaşmıştı. Bill ve Tyson'ın bilinçsiz bedenini o zindandan dışarı taşıdıklarını gördüm. Gavin sana entübasyon yapmak zorunda kaldı çünkü bedeninin dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Kişisel bir şey değildi," diyor Saint.

"Benim için kişiseldi," diye ona homurdanır. "Nasıl benim evime girersin? İkiniz de eşinizi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorsunuz, o yüzden benim evliliğime biraz saygı gösterin."

"Elli." Sin ellerini tutar. Dudaklarında bir gülümseme belirir. Karısının sesini bulmasından gurur duyar, ama aynı zamanda bunun iyi bir şey olduğunu ona ikna etmeye çalışır. "Geçen seferki gibi olmayacak," diye onu temin eder.

"Evet. Damgalamak için onu uyutacağız," diyor Haidyn.

Elli ona öfkeyle bakar, Sin ise burun kıvrır. "Ben hallederim," der Sin, Haidyn'e.

"Easton," diye bağırır, "ciddi olamazsın."

"Bak..."

"Bunu senin için yapıyor. Senin geleceğin için," Sin'i kesiyorum. O, karısını ikna edemeyecek, bu yüzden ben açıklayacağım.

"Geleceğimiz gayet iyi," diye beni temin eder. "Sizlere ihtiyacımız yok."

"Sin yarın ölürse, sen yeniden hediye edilirsin," diyorum ona. Yutkunuyor, benden başka yere bakıyor.

"Seni korkutmak için buraya gelmedik. Sana yardım etmek için buradayız," diye devam ettim. "Sin, Spade kardeşlerden biri olursa, içimizden birini senin koruyucun olarak atar." Ağzını açtığında elimi kaldırdım. "Bu, sana ve çocuklara bakacak birinden başka bir şey değil. Hiçbir şartı yok. Senin

ve çocukların güvenliğini sağlar. Lordlar seni başka bir Lord'a teslim edemezler."

Ellington bir saniye alt dudağını ısırır. "Peki ya Carnage?"

"O ne olacak?" diye sordu

Haidyn. "Orada yaşamak zorunda mıyız?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Orada yaşamak zorunda değiliz. Sadece öyle yaşamayı seçiyoruz." Ama bu yakında değişecek. "Siz burada kalabilirsiniz. Hatta isterseniz ülkenin diğer ucuna taşınabilirsiniz. Hiçbir şey değişmeyecek."

"Ama..." Kanepeye düşer ve Sin yanına oturur. "Tyson bana, Lordların onun Carnage'da olduğunu öğrenmemeleri gerektiğini söyledi. Bu yüzden, benimkini ona vermeyi teklif ettiğimde sizin çıkardığınız orijinal boyutlu Lord armasını yerine koymak zorunda kaldılar."

"Spade kardeşlerinden biri olmakla Carnage'da tutsak olmak çok farklı şeyler," diye bilgilendiriyorum onu.

Ellington kocasına bakar. "İstediğin bu mu?"

Adam, kadının ellerini tutar. "Senin ve çocukların güvende olmasını istiyorum. Önemli olan bu."

SEKİZSEKİZ

KASHTON

Devin kapıyı açıp içeri girdiğinde, arkadaşlarım ve ben ofiste masalarımızda oturuyorduk.

Haidyn başını kaldırıp kim olduğunu görünce yaptığı işi bıraktı. "Ben de Charlotte'a katılmak üzereydim." Kaşlarını çatıp sordu: "O nasıl?"

"İyiydi." Devin başını salladı. "Bugün o kadar susuz kalmamıştı, bu yüzden serumunu bitirmesi daha uzun sürdü."

"Bu iyi." Haidyn kendi kendine başını salladı.

Charlotte çok zor bir dönem geçirdi ve henüz yolun başında. Üç bebek onu kesinlikle çok yoracak ve henüz doğmadılar bile.

"İstediğin dosya burada, Kashton." Dosyayı masama bırakır ve ben dosyaya bakarım. "Çok araştırmam gerekti, ama sonunda buldum."

"Dosyanın içinde ne var?" diye sordu Haidyn.

Onu açıp belgeyi tarıyorum. Elimi yüzüme götürüp iç çekiyorum. "Babam bir kurucuydu."

"Kurucu mu?" diye sorar Saint.

Dosyayı kapatıp koltuğuma yaslanıyorum. "Everett'in de kurucu olduğunu öğrendikten sonra güçlendirme almaya başladım. Eve geri dönene kadar halüsinasyon görmediğimi anlayamadım."

"Çünkü sen zaten güçlendirme almıştın," diye ekler Haidyn ve ben başımı sallarım.

"Peki ya Eve?" diye Devin'e sorar. "Adam, ona kan nakli yapıldığını söyledi. Bu, kurucu genini etkilemiş olabilir mi?"

"Hayır. Ona kurucudan alınan kan verildi," diye cevaplar Devin. "Ama onda zaten vardı, bu yüzden herhangi bir yan etkisi olmamalıydı."

"Kimin?" diye homurdanırım, onun, Lordlar onun inisiyasyonu için zorla yaptıkları tek sefer dışında halüsinasyon görmediğini bilerek.

Devin iç çekip cevaplar. "Adam'ın."

"Siktir." O orospu çocuğunu öldürmek istiyorum. Karıma kan mı verdi? Minnettar olmam gerektiğini biliyorum, ama bu beni çok sinirlendiriyor. Ona benim kanımı verebilirdim. Karımın onunla olan her türlü bağlantısından nefret ediyorum. Bu çok saçma, çünkü bir zamanlar Adam için her şeyi yapardım. Zaman değişti.

"Onu öldürürdüm," diyor Haidyn, aklımdan geçenleri okuyarak. "Bu da burada." Masama başka bir dosya daha bırakıyor ben de onu açtım.

"Bu da ne lan?" diye soruyorum, artık sinirlenmiş bir şekilde.

"Bunlar Everett'in doğurganlık doktoruna gittiği dönemdeki tıbbi kayıtları."

"Peki ya yumurtalar?" diye soruyorum Devin'e, kağıtta yazanları anlamadan. Bunu karımın önünde sormak istemedim, ama Garrett'in bunu neden yaptığını anlamıyordum.

"Dosyalarda okuduğum kadarıyla, Eve hamile kalmakta zorlanıyormuş."

Bana yıllarca tecavüz ettiler, dedi bana. Çünkü istedikleri sonucu alamıyorlardı. Bebekler.

"Bu yüzden, şansını artıracağını düşünerek ona doğurganlık ilaçları verdiler. Ama bu da işe yaramayınca, tüp bebek tedavisini denemeye karar verdiler."

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu Saint.

"Yumurtalıkları uyarmak ve yumurta üretmek için hormon verildi. Yumurtalar olgunlaştığında, alınırlar. Daha sonra, kimin spermiyle olursa olsun, birleştirilirler. Son olarak, sağlıklı embriyolar rahme geri aktarılır." Kaşlarını çatı. "Ancak kayıtlara göre,

süreç çok ilerlemedi. Yumurtalar alındı, iki yıldan fazla bir süre önce gibi görünüyor, ve Garrett onları gelecekte kullanmak üzere dondurdu."

"Ama neden?" diye sorar Saint. "Onu hamile bırakmak umuduyla tecavüz ederken aynı zamanda yumurtalarını mı alıyorlar? Kaç tane çocuk istiyorlardı? Yani, burada çocuklar koşturuyor olsaydı, eninde sonunda fark ederdik. Babalarımız bizi zar zor büyüttü. Bütün bu bebekleri nasıl büyüteceklerdi?"

"En iyi tahminim, yumurtaları satmak," diye cevaplar Devin.

"Siktir," diye tıslar Haidyn, yumruğunu masaya vurur.

Devin içini çeker. "İlk başta onu hamile bırakmak içindi. Sonra sadece yumurtalarını alabileceklerini fark ettiler. Everett aşırı derecede yetersiz beslenmişti, bu yüzden muhtemelen hamile kalmakta zorlanıyordu. Sonunda adet döngüsü başladığında, travma ve istismar nedeniyle çok düzensizdi ve hormon seviyeleri idealin altındaydı. Başarılı olsalar bile, bir seferde sadece belirli sayıda çocuk taşıyabilirdi. Ayrıca çocuğu dokuz ay boyunca taşımak zorunda kalacaktı. Tek ihtiyaçları olan şey yumurtalarıydı. Onda kurucu ve Spade kardeşlerin DNA'sı vardı. Onları herhangi bir Lord'a... ya da Leydi'ye... yüksek fiyata satabilirlerdi."

"Ya da Dollhouse'a." Saint omuz silkiyor. "Bu insanı meraklandırıyor ama..." Durup, benden Haidyn'e bakıyor. "Eğer dışarıda bizim bilmediğimiz kardeşlerimiz varsa."

Haidyn Devin'e bakar. "Kayıt tuttular mı? Babam bir üremeciyle birlikte olmak için para ödedi ise, diğerleri de ödemiş olabilir."

Kafasını sallar. "Bulduğum kadarıyla yok." Sonra Devin bana bakar ve ben gidebileceğini işaret ederim. Duymam gereken her şeyi duydum.

O oyalanınca, "Ne?" diye bağırırım. Şu anda çok gerginim. "Son sayfa," der.

Son sayfaya geçip okudum. Bilgileri gözden geçirirken midem düğümlendi.

"Ne oldu?" diye sorar Haidyn.

Onu görmezden gelerek okumaya devam ediyorum, anlamaya çalışıyorum. Karım bunu zor karşılayacak. Biraz nefes alabilir mi? Everett mutluluğu hak ediyor ve hayatına devam etmeli. Ona söz verdiğim gibi.

"Kash..."

Kapı açılır ve Haidyn'in sözünü keser. Dosyayı kapatır, üst çekmecemi açar ve sertçe kapatırım.

Everett ve Charlotte kıkırdayarak yüzlerinde kocaman gülümsemelerle içeri girerken, Devin dışarı çıkıyor. Karımın mutlu olduğunu görmekten çok hoşlanıyorum. O her zaman ıslıl ıslıl, ama hayatı sevmesinde özel bir şey var. Onun gününü mahvetmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Haidyn ayağa kalkar ve Charlotte'un yanına yürür. "Devin, senin iyi bir gün geçirdiğini söyledi."

"Öyle." Kollarını onun boynuna doladı ve parmak uçlarına basarak onu öpmek için ayağa kalktı, o da ona doğru eğildi.

"Seni öğle yemeğine götürsem nasıl olur?" diye teklif eder. "Evet. Lütfen." O gülümser. "Yemek yiyebilirim."

"Siz de bize katılmak ister misiniz?" diye sorar. "Ashtyn'e bir sorayım," diye cevaplar Saint.

Kafamı sallıyorum. "Müteahhitle planlarımız var." Eve masama doğru yürür ve bana dönük olarak masanın üzerine oturur.

Hepimiz Carnage'ın karşısındaki arsayı satın aldık ve her birimiz birer ev inşa ediyoruz. Burada erkeklerle yaşamakta hiç sorun yaşamadım, ama kendi evimize kavuşmak için sabırsızlanıyorum. Karım burayı içermeyen bir hayatı hak ediyor. Beni seçmiş olması zaten yeterince kötü, bu da babalarımızın ona yaptıklarını sürekli hatırlatıyor.

"Sana bir şey getirmemizi ister misin?" Charlotte bize dönerek sorar.

"Hayır, teşekkürler." Sonra bir şeyler alırız.

Herkes ofisten çıkar ve karım bana gülümser, ama ben gülümsemediğim için gülümsemesi kaybolur. "Her şey yolunda mı?" Ellerini yüzüme koyar ve bana doğru eğilir.

Onu kaybetmekten çok korkuyorum. Karım olmadan geçirdiğim o üç hafta cehennem gibiydi. Hayatım boyunca kendimi yalnız hissettim ve onunla birlikte olmak benim için cennet gibiydi. Bazen onu tekrar gömdüğüm bir kabustan uyanıyorum. Ama bu sefer, onun olmayan bir cesedi kazıp çıkarmam gerekmiyor.

"Kash..."

"İyiyim. Sadece yorgunum," yalan söylüyorum.

Bana sinsi bir gülümseme atıp kucağıma düşerken, sundressini yavaşça yukarı kaydırıyor. Ellerim çıplak uyluklarına gidiyor ve gözlerim, pürüzsüz amını kapatan ten rengi tangaya düşüyor. "Belki de bu gece biraz uyumalısın."

Buna gülüyorum. Karım olmadan bir hayat hayal etmektense, onu sikerek uykumu kaybetmeyi tercih ederim. "Hadi ama." Uyluklarına bir tokat atıyorum, onu masamın üzerine atıp sikmek istiyorum, ama onunla oynamak için vaktimiz yok. "O yakında gelecek."

Masamdan cep telefonunu alır ve gururla gülümser, ayağa kalkar. "Tasarımımı hazırladım."

Tabii ki hazır. Karıma hayalindeki evi inşa edeceğim. Bana hayatın ne demek olduğunu gösteren bu kadın için en azından bunu yapabilirim.

Telefonu elinde bip sesi çıkarır ve gelen mesajı okurken gülümsemesi genişler. "Ne oldu?" diye sorarım.

"Şey..." Alt dudağını ısırır. "Janice az önce grup sohbetimizde kızlara mesaj attı. Bir parti vermek istiyor, kaçan hepimiz için büyük bir resepsiyon." Umut dolu gözleri benimkilere bakar. "Bu aptalca, değil mi? Diğer bayanlar bir tane yapmalı. Ama bizim ihtiyacımız yok..."

"Seninle evli olmak aptalca bir şey değil," diye sözünü kesiyorum. "Bence bu harika bir fikir." Karımın giyinip süslenmesini, onu herkese göstermeyi, arkadaşları ve ailesiyle bir geceyi kutlamayı görmek. Bu tam da onun hak ettiği şey.

Gözleri telefonuna düşer ve güzel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle cevabını yazar.

Kapıyı açtığımda Devin onunla konuşmak için bekliyordu ve onun gülümsemesinin kaybolacağını bilerek içeri girmesine izin verdim.

EVERETT

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sorar Devin.

Kashton kapıyı kapatıp üçümüzü ofisin içinde yalnız bıraktığında gülümsemem kaybolur.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Ne var?" diye soruyorum ve kanepeye oturuyorum.

Devin cevap vermediğinde, masasının arkasına yürüyen ve bir çekmeceyi açıp içinden bir şey çıkaran kocama bakıyorum. "Kash, ciddi. Neler oluyor?"

Karşımda durur. "Devin'e biraz araştırma yaptırdım."

"Ne hakkında?" Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalarım. "Hamileliğin hakkında."

Gözlerine bakıyorum ve göğsümde bir panik hissediyorum. "Kash... ne yaptın?"

Yanımda otururken, titreyen ellerimi tutar. Güzel mavi gözleri benimkileri arar ve yumuşak bir sesle konuşmaya başlar. "Sen hiç hamile kalmadın, Eve."

Ellerimi onunkilerden çekiyorum. "Ne? Tabii ki hamileydim." Devin'e bakıyorum, o da sadece bana bakıyor. "Ona söyle."

"Onu çöz," der babam Laura'ya, bana başını sallayarak.

Laura masanın başına gelir ve bileklerimi çözer. Onları hissedemiyorum. Onları sıkıca bağlamıştı ve sonra ben onları çekiyordum. Kesilmiş olsalar da olurdu.

Beni masadan çekip alır ve titrek bacaklarımın üzerinde duramadığım için yere düşerim. Göğsümde bir yanma hissi başlar ve ağızımda salya birikir. Karıncalanan ellerimle dizlerimin üzerine çöküp ağzımı açarım. Ekşi tadı beni öğürtür ve yutamadığım için yere kusarım.

Beni hamile bıraktılar. Spade kardeşlerden biri babası. Başka bir çocuğa da aynı şeyi yapmalarına izin veremem.

"Yere yaptığın işeyi temizle," diye bağılıyor babam, testi fırlatıp saçlarıma vuruyor. "Kusmuğunu da temizle." Diye homurdanıyor ve bana bir havlu atıyor. "Zavallı." Bunun üzerine üçü de beni odada bırakıp, kendi işememin ve kusmuğumun içinde diz çökmüş halde bırakıyorlar.

Otururum ve dolaplara geri düşerim. Titreyen ellerim düz karnıma gider. Bunu bana yapmalarına izin vermeyeceğim. Ya da bebeğe. Kimse onları durdurmayacak.

Onlar Lordlar. Spade kardeşler. Onlar dokunulmazlar. Beni, kimsenin varlığından haberdar olmadığı bu cehennemde tutsak ediyorlar.

Karar bana kalmış. İki pembe çizgi olan testi elime alırken, boğazımda yine o yanma hissini hissediyorum. "Bunu düzelteceğim," diye söz verip fısıldıyorum, "Sana asla zarar vermeyeceklerinden emin olacağım."

İkimizin de hayatına son vereceğim. Bu noktada ikimiz için de en iyi sonuç bu.

"Yanlış pozitif çıktı," diyor Kashton, beni o anıdan çıkarıyor.

"Hayır." Sert bir kahkaha attım. "Yanılıyorsun. Hamileydim." Hareket etmeye ihtiyacım olduğu için ayağa kalktım.

"Kan tahlili kaydı yok," diyor Devin.

"Çünkü idrar örneği aldılar," diye terslerim, ona dik dik bakarak

"Gönüllü olarak hamilelik testine işedin mi?" Devin kaşlarını çatarak sorar.

kaşlarını çatarak sorar. "Öyleyse, pozitif olduğunu gördün mü?"

"Beni masaya bağladılar ve kateterle hamilelik testine işlememi zorladılar," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve evet, testi gördüm."

"Bunu kim yaptı lan?" diye bağırır Kashton, bana uzanır ama ben geri çekilirim.

Devin devam eder. "Ultrason kaydı var..."

"Bunu hayal etmedim." Beni delirdiğimi düşündürüyorlar. Her şeyin yalan olduğunu.

"Sen yaptın demiyoruz, meleğim," diyor Kashton yumuşak bir sesle.

"Evet, öyle diyorsunuz," diye bağırıyorum ve geniş gözlerim onun gözleriyle buluşuyor. "Hamileydim."

Kashton, bana sempatiyle bakan Devin'e bir göz atar ve kendimi yıllar önce LeAnne ile aynı odada olduğum gibi hissederim. O ve babam, benim bir hayalet gördüğümü ikna etmeye çalışmışlardı, ama o hayalet aslında benim ikiz kardeşimdi. Ve onlar bunu biliyorlardı. Benim deli olduğumu düşünmemi istediler. Bana tuzak kurdular.

Devin iç geçirir. "yumurtlamayı tetiklemek için sana doğurganlık ilaçları enjekte ediyorlardı. hCG içeriyordu. Bu yüzden vücudun hamile olduğunu

hamile olduğunu düşündü. Sonuç olarak yanlış pozitif hamilelik testi çıktı."

Onlara sırtımı dönüp saçlarımı okşuyorum. "Hayır." Onlara dönüp bakıyorum. "Babamın arabasını mahvettim ve bir adamı öldürdüm. Bu yüzden bebeğimi kaybettim ve acil histerektomi ameliyatı olmak zorunda kaldım." Titreyen ellerimi yumruk yapıyorum.

"Eve..."

"Ne olduğunu biliyorum, Kashton," diye keserim, kocamı keserek. "Oradaydım. Bunu yaşadım. Bu unutabileceğin bir şey değil. Ne kadar istesen de." Bu bir halüsinasyon değildi. Bu gerçektir.

"Kazadan sonra sana ultrason yapıldı." Devin'in gözleri yumuşar. "Hamilelik tespit edilmedi. Histerektomi, kazadan kaynaklanan düşük sonucu değildi," diye açıklıyor Devin. "Bu bir cezaydı."

"Ceza mı?" diye fısıldıyorum ve midem ağzıma geliyor. Hayatımda bu kelimeyi kaç kez duydum? Sayamayacağım kadar çok.

"Hamile kalamıyordun ve intihar girişiminden sonra baban hamile kalma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordu. O zamana kadar yumurtalarını almıştı. İhtiyacı olan tek şey buydu. Bu yüzden senden çocuk sahibi olma seçeneğini elinden aldı."

Topuklu ayakkabılarımın içinde bacaklarım titremeye başlar.

Kashton bana doğru yürür ve ben başımı sallayarak bir adım geri atarım. "Hamileydim." Boğazım düğümlenir. "Bizi öldürmeyi seçtim..." diye fısıldarım.

"Çok üzgünüm, Eve." Elini uzatıp elimi tutar ve beni nazikçe kendine doğru çeker. Dövmeli parmak eklemleri yüzümdeki saçları nazikçe okşar. "Hiç hamile kalmadın, meleğim. Bu da senden aldıkları bir şey daha oldu."

Burnumu çekiyorum ve gözyaşları gözlerimi yakıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ama Dollhouse... evraklar..."

"Sahte," diyor Devin. "Hepsi doktorun Garrett için uydurduğu sahte belgelerdi. Onları sadece Dollhouse için yazdırmıştı. Lordlar, onun senden bu seçeneği aldığını bilselerdi, senin statünü göz önünde bulundurarak onu cezalandırırlardı. Çünkü Lordlar için her zaman bir şans vardır ve sen bir kurucusun."

Kashton'ın beni kanepeye götürmesine izin veriyorum ve kanepeye düşünüyorum. Ellerimi onunkilerden çekip, eğilip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Hiç var olmamış bir çocuğu mu yas tuttum? Yıllarca kendimi suçladım çünkü yaşadım ve çocuğumu öldürdüm. Hepsi yalandı.

Hayatımın herhangi bir kısmı gerçek miydi? Babam her şeyi kontrol ediyordu ve hala da öyle. Benim delirmemi istiyordu ve ne yazık ki, onun kazandığını söylemek zorundayım.

SEKİZDOKUZ

KASHTON

Devin ofisten çıkar ve ben elimi karımın dizine koyarım.

Bana bakar ve güzel yeşil gözlerinden yaşlar akar. Onun için bundan nefret ediyorum. Devin'den araştırmasını istedim ve bulduğu şey benim hiç aklıma gelmemişti. Bunu ondan saklayamazdım. Gerçeği bilmeye hakkı var. Şimdi bilmesi daha iyi. Eve, hiç olmamış bir şey için yeterince uzun süre kendinden nefret etti.

"Ben..." Kırmızı dudaklarını yaladı. "Başka bir seçenek göremedim."

"Biliyorum, meleğim." Ellerini ellerime alıyorum. "Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın." Yalnızdı, kafası karışık ve çok korkmuştu.

Kaşlarını çatarak ellerini ellerimden çeker. "O bir yalandı. Ben..." Söyleyemeden sözünü keser. "Ne kadar korktuğumu biliyor musun?" Ayağa kalkar.

Hayal bile edemiyorum. "Eve..."

"Laura babama, yüzde yirmi beş ihtimalle onun çocuğu olabileceğini söyledi." Sinirli bir şekilde saçlarını okşadı.

"Laura mı? O da bunu biliyor muydu?" diye soruyorum.

O sert bir kahkaha attı. "Babamın babam olma ihtimali bundan daha yüksek olmalı, çünkü senin baban bana bir kadın olarak ne kadar işe yaramaz olduğumu hatırlatırken kıcımlı sismeyi tercih ediyordu."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Babam bana, kız olmasını umduğunu, çünkü onun bana veremediğim şeyi, yani çocukları ona verebileceğini söyledi. Kardeşlerinin ona tecavüz etmesine izin verecekti. Ona tecavüz edecekti," diye bağıyor, geniş gözlerini benimkilere dikerek. "Ve eğer erkek olsaydı... onu benden nefret etmesi için eğitecekti. Bana tecavüz etmesi için. Her iki durumda da, istediğini elde edecekti. Ben bunu yapamadım." Başını sallıyor. "Bana yaptıkları gibi ona da yapmalarına izin ver ya da bir erkek çocuğu kendileri gibi yapmalarına izin ver."

"Biliyorum."

"Ve bu bir yalandı," diye boğuk bir sesle fısıldadı, "Hamile değildim." Derin bir nefes aldı ve elini ağzına götürdü. "Hayatta kaldığım için kendimi çok suçlu hissettim."

Ona yaklaşıp titreyen omuzlarını kollarımla sardım. Ya ölseydi? Garrett kazanmış olacaktı.

Onun zihnini ve bedenini kontrol etmek istiyordu ve onu yıkmak için her şeyi yapardı. Kendini değersiz hissetmesini sağlamak için. Garrett, çocuğunun kendisiyle aynı kaderi paylaşmasını önlemek için ölmeye hazır olduğunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu, bu yüzden bu seçeneği elinden aldı.

Bizim dünyamızda bir kadının görevi, efendisine bir varis vermektir ve o zaten kendini işe yaramaz buluyordu, bu yüzden Garrett onun öyle kalmasını sağladı. Ama karım güçlü bir kadın ve kendini affetmek ve hayatını yaşamak için çok mücadele etti.

Onun ona bunu yapmaya devam etmesine izin vermeyeceğim. O yeniden ayağa kalkacak. Bu zaman alacak, ama ben onun yanında olacağım ve ona yeterli olduğunu hatırlatacağım. Güçlü olduğunu, sevgiye layık olduğunu ve harika bir anne olacağını.

DOKSAN

KASHTON

Eve hamile olmadığını öğrendiğinden bu yana bir hafta geçti. Onun için zorlu bir hafta oldu. Carnage'daki yatak odamızdan hiç çıkmadık. Arkadaşlarımız bizi rahatsız etmediler bile. Durumu biliyorlar ve Eve'in, yıllardır taşıdığı suçluluğun asılsız olduğunu kabul ederken, bildiğini sandığı gerçeğin kaybının yasını tuttuğunu biliyorlar.

Banyodan çıktığını görmek için ona bakıyorum. Saçları açık ve kıvrımlı, dar kot pantolon, siyah ipek bluz ve ona uyan topuklu ayakkabılar giymiş. Makyajı yapılmış ve gözleri benimkilerle buluştuğunda bana gülümsüyor.

Zoraki bir gülümseme, ama bütün hafta boyunca gördüğüm ilk gülümseme.

"Hazırlanmalısın. On beş dakika sonra çıkmalıyız," diyor. "Nereye gidiyoruz?"

Eve kaşlarını çatı. "Müteahhitle olan toplantımızı yeniden ayarladın. Bugün o gün."

"Geri alacağım."

"Hayır. Gitmek istiyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Eve, beklemek sorun değil. O hiçbir yere gitmiyor."

Gözlerini benimkilerle buluşturmadan önce bakışlarını boxer şortuma indirir. "Evime bile dönmek istemiyorum ve bu cehennemden kurtulmak istiyorum."

"Ebeveyn olmadan önce." O iç geçirir. "Bir hayat istiyorum. Seninle birlikte. Yeni bir başlangıç. Kendi evimiz."

Başımı sallayıp alnını öperim. "Hazırlanacağım."

Yirmi dakika sonra, geç kalmışız, ön kapıdan çıkıp arabama doğru ilerliyoruz. Carnage'ın kapısından çıkarken, "Dur" diyor.

Frene basıyorum ve o arabadan iniyor. "Eve? Nereye gidiyorsun? Zaten geç kaldık..."

Yolcu kapısını kapatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve onun mezarlığa doğru yürüdüğünü görüyorum. "Ne yapıyorsun?" Arkasına yaklaşıyorum.

"Mezar taşını kaldırdın," diyor, kazdığımız taze mezara bakarak.

"Evet," diyorum. "Ne yapmamı istedin?"

"Bilmiyorum. Çok güzeldi." Omuz silkiyor. "Sadece tuhaf, bilirsin..."

"Karımı gömmek için garip kelimesini kullanmazdım ama tamam." Gülerek geçiriyorum.

İnsanların vurulup kanlar içinde kaldığını, Haidyn'in ölü numarası yaptığını ve Adam'ın tanınmaz hale gelene kadar kendini vurup yerine bir ceset koyduğunu gördüm. Ama Eve'de durum farklıydı. Ölen kadının karıma benzediğini inkar edemezdim.

"Neden *Everett Sinclair Pierce* olarak okuttun?" diye soruyor, bana bakarak.

"Baban sana hiç ikinci isim vermemişti ve ben de annenin kızlık soyadını elinden almak istemedim, bu yüzden onu senin ikinci ismin yaptım." Gergin bir şekilde omuz silkiyorum. "Sadece doğru geldi." Karım benim soyadımı aldı ve Sinclair'i bıraktı. O ismin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden onu korumak istedim.

Kendi kendine başını sallar ama sessiz kalır.

"Eve?" Ona yaklaşıp dalgın dalgın bakışlarını izlerim. Bunu ara sıra yapar ve ben de aklının nereye gittiğini merak ederim. Var olmayan bebeğe mi? Geleceğimize mi?

Bir kez daha bana dönüp bakar. "O nedir?"

Mezarının yanındaki daha küçük, taze bir toprak yığını işaret ediyor.

Onun sorusu kalbimin hızla atmasına neden olur ve bir adım geri çekilirim. "Şey, şey..."

"Kashton." Ellerini beline koyar ve birini öne doğru uzatır. "Nedir o?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Seni gömdükten sonra, Sin'den bir konuda yardım istedim."

"Ne?" diye sorar, ben cevap vermekten kaçınmaya çalışırken.

Boynumun arkasını ovuşturarak iç çekiyorum. "Annen ve" — sesimi alçaltıyorum — "bebek."

Yüzü düşer ve kolları yanlarına düşer. "Ne-ne?"

"Onların seninle birlikte olmasını istedim. Bu yüzden mezarlığa gidip senin oturacağın yeri kazdık ve toprağı buraya getirdim." Ona yaklaşıyorum ve gözleri yaşlarla doluyor. "Çok üzgünüm, meleğim. O zamanlar bebekten haberim yoktu." Gözleri yaşlarla dolu gözlerimle bakıyor. "Onlar için bir mezar taşı sipariş ettim. Haftaya burada olur." Kollarımda sertçe duruyor ve ben gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Üzgünüm, Eve. Benim niyetim..." Kollarını boynuma doluyor ve ben de yavaşça onu kucaklıyorum. "Bana kızgın değil misin?"

Geri çekilir ve koklar. "Hayır."

Saçlarını yüzünden çekiyorum. "Sadece hepinizin bir arada olmasını istedim."

Karımı gömdüm ve onun, başka bir hayatta hak ettiği küçük ailesiyle birlikte olmasını istedim. Annesi aslında terk edilmiş mezarlığa gömülmemişti, ama onun için orası, hiç tanımadığı annesini ve var olmayan bebeğini yas tuttuğu yerdı. Orada oturup onlarla konuşurdu. Onların onunla birlikte olmasını istedim.

"Teşekkür ederim." Yanağıma öpücük kondurur.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, meleğim."

EPİLOG BİR

KASHTON

Gösterge panelimdeki saat neredeyse on olduğunu gösteriyor. Frenlere basıp arabadan iniyorum ve evin sahibiymişim gibi içeri giriyorum.

Bir adam, pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, silahını kaldırmış halde oturma odasına koşarak girer. "Lanet olsun, Kash." Diye iç geçirir ve silahını indirir. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bana mesaj attın," diye hatırlatırım. Dün gece bana bir mesaj attı, ama ben cevap vermedim. Karımla meşguldüm.

"Bugün öğlen buluşabilir miyiz diye sormuştum," diye homurdanır, saatine bakar ve geç kaldığını çok iyi bilir. "Ama cevap vermedin."

"Şimdi buradayım."

Bana sırtını dönerek, onu takip ediyorum.

Çalışma odasına girer girmez kapıyı arkamdan kapatıyorum ve odada iki adamın daha olduğunu fark ediyorum.

İkisi de kanepenin önünde duruyorlar, sanki oturuyorlarmış gibi, ama benim girdiğimi duyunca ayağa fırladılar. "Kashton, bu Decker..."

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" diye soruyorum, Adam'ı keserek.

Saygıyla, kim oldukları umurumda değil.

"Tabii ki." İkisi de çıkmadan önce biri başını sallıyor.

"Kasetlerini buldun mu?" diye soruyorum.

"Hayır." Başını sallayarak cevap veriyor.

Tabii ki bulamamış. Bu çok kolay olurdu, ama hepsi bulunup yok edilene kadar pes etmeyeceğim. "Madem buradayım..." İstediğim şeyi bulamadıysa, beni neden buraya çağırdığını umursamıyorum bile. Kendi bir şeyimi getirdim. Dosyayı masasına çarparak, neden uğradığımı anlatmaya başlıyorum.

O iç çekerek dosyayı açar ve omuzları gerilir. Hemen dosyayı kapatır ve geriye yaslanarak bana öfkeyle bakar.

"Seni lanet olası pislik," diyorum dişlerimi sıkarak. Ayağa kalkıyor. "Kash..."

"Hayır," diye bağırarak sözünü kesiyorum. "Eve'in hiç hamile olmadığını ne zamandır biliyordun?"

"Az önce öğrendim," diye savunmacı bir tavırla cevap veriyor. "Saçmalık."

"Doğruyu söylüyorum."

Burun kıvırıyorum. "Carnage'ın bodrumunda hepimiz dururken onun hamile olmadığını bilmediğini mi söylüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ona ikizi olduğunu söylediğinde mi?"

O başka yere bakar, ben ise yumruklarımı sıkarım. "Lanet olsun, biliyordum." O zaman bize anlatma şansı vardı, ama anlatmamayı tercih etti. "En azından beni kenara çekip anlatabilirdin."

"Bu onu mahvederdi," diye tersler.

"O bunu bilmeye hak ediyordu," diye bağırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "İstediğimi aldım," diyorum ona. "Bize sakladığın başka bir şey daha. Bu asla bitmeyecek." Adam tartışmak için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum. "Karımdan uzak dur. Yeni bir telefon numarası var ve, eğer hala anlamadıysan, artık senin için çalışmıyor." Eve mutlu değil, ama bu konuda benimle tartışmak istemiyor. Onun için çalışmasını engellemek için gerekirse, bodrumumuzda zincirlenmiş bir hayat sürecektir.

En üstteki çekmecesini açar ve bir manila zarfını uzatır.

Onu elinden çekip alıp açtım. "Dawson Hues." İsmi yüksek sesle okudum. "O ne olmuş?" Dosyayı kapattım ve masasına vurdum.

"Onu sen kurtardın." Burun kıvırırım.

"Beş yaşındayken annesiyle birlikte marketteyken kaçırılmış. Şimdi dokuz yaşında."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye homurdanırım.

"Bir adamla yaşıyordu... kardeşi olduğunu sandığı bir adamla. O adam eve gelmeyince, Dawson komşusunun evine gitti ve komşusu polisi aradı. Polislerden biri onu tanıdı. Onun davasını hatırladı."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Zaten burada istediğimden daha uzun süre kaldım. "Kardeşi kim?"

"Christopher," diye cevapladı.

Komşumun çocuğu mu? "Yani Christopher onu kaçırdı mı?"

Omuz silkiyor. "Kimse ayrıntıları bilmiyor. Lanet olsun, annem bile olabilir. Ama bir şekilde, Christopher'ın eline düştü."

Kafamı sallıyorum. Onu daha yavaş öldürmeliydim. Başka bir şey söylemeden, bu konuşmayı bitirip ayrılmak için arkamı dönüyorum. Ama durup ona dönerek tekrar yüzünüze bakıyorum. "Bunu nasıl yaptın?" Bilmem gerekiyor.

Gözlerini kaçırırken çenesi gerginleşir. Masasına doğru yürümeye başlarım. Gerekirse cevabı ondan zorla alacağım.

Cep telefonunu alır, ona bakar ve ekrana dokunur, sonra bana uzatır.

Ondan çekip alırken homurdanırım. Bir video. Karımın tecavüze uğramasını ve dövülmesini izlemekten bıktım artık. Son izlediğimde üç kez vurulduğunu saymıyorum bile. "Bunu nasıl videoya çektin?"

"Vücut kamerası," diye açıklıyor Adam.

Kanepeye doğru ilerleyip, üzerine çöküyorum ve Play tuşuna basıyorum. Hareketsizce oturup, katedralin zemininde tek başına kanlar içinde yatan karımı izliyorum. Onun yanında olmalıydım. Oraya gideceğini bilmeliydim.

Katedral silah sesleri, Adam'ın emirleri ve kanla doludur — çok fazla kan. Eve'in ve Vivian'ın kanı. Dürüst olmak gerekirse, o kaltak karımın yattığı yerde yataırken, onun kurşun geçirmez yeleğini ve benim fermuarlı kapüşonlu ceketimi giyyordu, aradaki farkı anlamak zordu. Daha yakından baktığımda, kurşun yaralarının tam olarak aynı yerlerde olmadığını, ama öyle olduğunu düşünmeme yetecek kadar yakın olduğunu gördüm. Neden bunu sorgulayayım ki? İkizler aklıma bile gelmemişti, ama gelmeliydi. İşaretler oradaydı.

Yeterince gördüğüm için videoyu durduruyorum ve masasına doğru dönerek duruyorum. "Ya senin bakımındayken ölseydi?" diye homurdanıyorum. "Kız kardeşini gömdüğümü bana söyler miydin?"

Cevap verirken gözleri benimkilere bakıyor. "Bunun olmasına izin vermeyecektim."

Tek yapabildiğim, hayal kırıklığı ve onu benden aldığı için lanet olası öfkeyle başımı sallamaktı. Ama ona bakarken, şaşırmamam gerektiğini fark ettim. Ashtyn'in nerede olduğunu biliyordu ve Saint'e hiç söylemedi. Dört yıl boyunca bu sırrı sakladı. Ben deliye dönerdim. Aklımı kaçıırdım.

Kapıya doğru yürümeye başlıyorum.

"Ne olursa olsun, özür dilerim," diyor.

Ona dönüp gözlerinin içine bakarak, "Ne olursa olsun, cehenneme git" diyorum. Affedebileceğim birçok şey var, ama üç hafta boyunca karımı gömdüğümü düşünmemi sağlamak bunlardan biri değil.

"Kash..."

Ofisinden çıkarken kapıyı çarparak kapatıyorum. Adam'ın peşimden koştuğunu duyduğumda, oturma odasında duran iki adamın yanından geçiyorum.

"Yapmam gerekeni yaptım. Sen de aynısını yapardın."

Dönüp bakıyorum. "Hayır. Asla sevdiğin birini senden almam."

"Bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür etmek mi?" Aklını kaçırmış bu adam.

"Evet," diye bağırır. "Ben müdahale etmeseydim, o kadın ölmüş olacaktı, Kash. Onu kurtardım." Göğsüne vurur. "Onun yanına koştum. Bunu yaptım. Senin için."

Ne cüretkar adam. "Kendine ne söylemek istersen söyleyebilirsin. Ve neye inanmak istersen ona inanabilirsin." Ona yaklaşıyorum. "Haidyn ve Saint ile konuşman umurumda değil, ama sen öldün," dişlerimi sıkarak ona hatırlatıyorum. "Kardeşimizi gömdük. Ve benim için sen her zaman ölü olacaksın."

"Peki ya Bill?" Ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Onu da hayatından çıkaracak mısın? Bu bilgileri nereden aldığımı sanıyorsun, Kash? Hepimizi hayatından çıkaramazsın."

"Sadece sen, Adam. Sadece sen." Dönüp onun evinden fırlayarak çıkıyorum.

Bill'in evine dalıyorum. Bu geceki ikinci durağım. Fırsatım varken turumu yapıyorum.

"Kashton?" Bill, geniş gözlerle beni büyük fuayede karşılar. "Her şey yolunda mı?" Arkama bakar, karımı arar.

"Konuşmamız lazım."

Janice'e eğilip kulağına fısıldıyor, Janice başını sallayıp uzaklaşıyor. Dönüp onu koridordan çalışma odasına kadar takip ediyorum. "Geç oldu, Kash."

"Bana bir açıklama yapman gerek." Hemen konuya giriyorum. İnan bana, bu gece olmak istediğim son yer burası.

"Ne hakkında?"

"Karım hakkında bildiğin ama benden sakladığın her ne varsa," diye bağırırım. "Adam'ın evinden geldim ve Eve hakkında bildiği her şeyi senden duyduğunu söyledi. Neden karım hakkında benden daha fazla şey bilsin ki? Onun kocası olan benden?"

Sandalyesine yaslanır. Gözleri masasındaki bir resim çerçevesine düşer ve onu alır.

"Baştan başla. *Isabella'daki* gece. Lordum ona tecavüz edecekti. Bu bir tuzak mıydı?"

"Tasadüf," diye cevaplar.

Ben burun kıvrırım. "O saçmalığa inanmıyorum."

"Sen bir şeye inanmıyorsun diye, o şeyin var olmadığı anlamına gelmez." Bana kaşlarını çatır ve ben gözlerimi deviririm. "O zamanlar o hala bir oyuncak bebektir." Bill iç çeker. "Evan, Isabella'yı onu test etmesine ikna etti."

"Onu test etmekten ne diyorsun sen?" Onun kelime seçimiyle kalbim hızla çarpmaya başladı.

"O hiç dışarı çıkmamıştı, Kash. Garrett onu Carnage'da kilitli tutuyordu. Sonra Dollhouse'a verildi ve kafeste kaldı. Evan onu satmak istemediğine karar verdi, ama müşteriler onu görmek istiyordu. Şahsen. Onlara göre, eğitimi çok ilerlemişti. Evan, Isabella'yı Eve'i partiye götürmesine izin vermesi için ikna etti."

"Kaç tane?" Elimi yüzümden gezdirerek çalışma odasında volta atıyorum. "Kaç tane ne?"

"O gece onu kaç kişiye satacaktı?" diye bağırdım. "Dört," diye fısıldadı.

Evan, dört Lord'un kızına tecavüz etmesi için para ödemesine izin verecekti. "Onu durdurdum..." Sesim kesildi. "Peki ya diğerleri?"

"Bildiğim kadarıyla, öyle bir şey olmadı." Yürümekten vazgeçip ona döndüm.

"O gece her şey çok kaotik hale geldi. En iyi arkadaşımı ölü buldum. Isabella, Trent'in öldürüldüğünü öğrendiğinde teselli edilemez bir haldeydi. Ve Charlotte... bana ihtiyaçları vardı. Eve'i aradım ama hiçbir yerde bulamadım." Derin bir nefes aldı. "Trent ile bir anlaşmam vardı. Ona bir şey olursa, Charlotte'u korumak için karısıyla evlenecektim, ama Isabella bunu bilmiyordu. Bu yüzden ona gidip, Eve'i serbest bırakırsa onu başka bir lordla evlendirmekten korumak için onunla evleneceğimi söyledim. Bu benim aklımın ucundan bile geçmemiştir. O, Eve'den bir an önce kurtulmak istiyordu, ama Everett'i bulamadık."

"Onu bulamadın da ne demek?"

"Evan onu kaçırmıştı. Onu bulmak altı haftamı aldı. Onu bir kulübede saklıyordu. Yatağa bağlanmıştı... ağır şekilde dövülmüştü." Yutkundu. "Öldüğünü sandım."

Eve bana çok fazla bağırış olduğunu ve onun bir kulübede olduğunu düşündüğünü söyledi. Evan ona ilaç vermişti ve o da pek bir şey hatırlamıyordu. "Onun için üç milyon dolar ödediğini söylemişsin," diyorum, bana söylenenleri hatırlamaya çalışarak.

"Ödedim. O anda Evan'a üç milyon dolar havale ettim. Ama bu Everett için değildi. Isabella onu bana söz vermişti ve sözünden dönmeyecekti. Dollhouse'u yok etme veya Eve yüzünden onu tahttan indirme ihtimali olan rastgele bir lordun eline geçerek hayatını tehlikeye atmayacaktı. Ona Everett'ten uzaklaşması için para ödedim. Her halükarda o kulübeden onunla birlikte çıkacaktım. Para, onun hayatından uzak durması için onunla yaptığım bir anlaşmaydı."

"O yapmadı," diyorum.

"Bunu bilmiyordum," diye tersledi. "Eve bana hiç söylemedi..."

"O, onun beynini yıkadı," diye bağırarak sözünü kestim. "Sence ona elini sürmedi mi? Senin paranı aldı ve yine de onun hayatında olmayı başardı. Onun için, her iki dünyadan da en iyisini elde etti."

Bill başka yere bakar ve ben sakinleşmek için derin bir nefes alırım. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Onu terk ettin," diye burun kıvrırım.

Ellerini masanın üzerine koyarak yavaşça ayağa kalkarken gözleri bana bıçak gibi bakıyor. "Onun yanıdaydım. Gavin'in kliniğinde üç ay kaldı, kırık kemikleri, ameliyatları ve yoksunluk belirtileri nedeniyle tedavi gördü."

Ben burun kıvrıyorum. "Benim dediğimi kanıtlıyorsun. Eve'i yalnız bırakırken o lanet olası sürtükle evcilik oynuyordun."

"Ben 24 saat oradaydım," diye bağırır. "Isabella'nın benim kocası olduğumu umursadığını mı sanıyorsun? Hayır. Tek umursadığı şey, hayatını mahvedecek bir lordun eline geçmemektir." Nefesini verip koltuğuna çöker. "Trent ona ne isterse yapmasına izin verdi. Ben de aynısını yapacağıma söz verdim." Uzun bir nefes verir. "Eve taburcu olmaya hazır olduğunda, kendi evini istedi. Evi buldu ve çok geçmeden babaların öldürüldü ve Adam kaçak duruma düştü."

"Adam'la nasıl birlikte oldu?" diye sorarım. "Bu da senin işin miydi?"

Gözleri benimkilere bakıyor. "Karının ne kadar inatçı olduğunu bilirsin." Buna burun kıvrıyorum. "Yardım etmek istedi. Tam olarak 'yararlı olmak istediğini' söyledi." Onun ne kadar yararsız olduğunu kaç kez söylediğini hatırlayınca göğsüm ağrıyor. "Kayıp kızlar haberlerde sürekli gündemdeydi ve o bir şeyler yapmak istedi. Onu bir arkadaşım ile tanıştırdım, o da onu Adam'la tanıştırdı."

Özel jetteki dedektif, Adam'ın patronu. "Ve sen onu Vegas'a gitmesine izin verdin."

"Bu, şimdiye kadar verdiğim en iyi karar değildi." Buna sertçe güldüm ve ayağa kalktım.

"Karın öldüğünü sandığında nasıl hissettiğini biliyor musun?" diye soruyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Ne kadar çaresiz hissettiğini? Onu hayal kırıklığına uğrattığını? Karım üreme makinesi olarak mahkum edildiğinde ben de öyle hissettim. Lordlara yalvardım. Onunla yer değiştirmek istedim, ama onlar onu istediler. Hayatımı onun çocuklarına adamaya yemin ettim. Onları kurtaracağıma yemin ettim." Yumruklarını masaya vuruyor. "Ve ben de bunda başarısız oldum. Everett... Onun bana verdiği affı hak etmiyorum. Ve

Charlotte... Isabella'nın onun için planladığı gelecekte onu kurtarmaya çalışmak zorundaydım. Haidyn'in kocasını öldürdüğü için ona bedel ödetmeye kararlıydı. Bir seçim yapmak zorundaydım..."

"Yani, henüz kırılmamış olanı kurtarmayı seçtin," diye homurdanıyorum.

"Herkesi kurtaramazdım," diye bağıırır. "Ben tek başımayım." Sakinleştirici bir nefes alır, pişmanlık dolu gözleri benimkilere bakar. "Onu sana verdim."

Anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Eve, Gavin'in kliniğinde iyileşirken, Carnage'daki bir kadından bahsetti. Kafese kapatılmış bir kadından ve oğlunun ona yemek getirdiğinden."

Gergin bir şekilde yutkunuyorum.

"Kimin hakkında konuştuğunu biliyordum, sen ve annen. Sonra *Isabella'da* senden bahsetti. İlk başta iki ile ikiyi bir araya getiremediğini, ama o gece onu kurtaran adamın adının Kash olduğunu ve bu ismin, annesine yemek getiren çocuğun adı olan Kashton ile aynı olduğunu söyledi." Bana yumuşak bir gülümseme atar. "Onun sana ihtiyacı olduğunu biliyordum."

Bir adım geri çekilip konuşuyorum. "Senmişsin. O gece Haidyn ve benim katedralden Lord'u almamızı sen ayarlamışsın."

"Evet." Başını sallar. "Lord bir kurbandı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Saçlarını eliyle tararken içini çeker. "Eve, Adam'a çok bağlıydı. Ona 'işler' vereceğini bilmiyordum. Onun ne kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Müdahale etmek zorundaydım. Onu durdurmak zorundaydım." Gözleri, benim onun tarafını anlamamı istiyor. "Adam yakalanacaktı ve bu durumda Eve de yakalanacaktı. Bir suç işledim ve suçu Lord'a attım. O, Eve'in yardım edeceğini bildiğim bir günah çıkarma odasına mahkum edildi. Onu senin yoluna çıkardım. Onu görmüştün. Onu bulmuştun. Varlığını ortaya çıkarmanın sadece an meselesi olduğunu biliyordum. Ama sonra Haidyn ve Isabella ile ilgili her şey oldu. Sin ofisimdeyken görevini almak için telefon geldiğinde, Eve'i kurtarmak için Adam ile anlaşma yaptım. Benim planladığım gibi gitmezse diye."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. "Onu kontrol edersen, onu da kontrol edersin. Ama ben sana geldim... onunla evlenmek için, ama sen bunun imkansız olduğunu söyledin."

"Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim." Gülümser. "Eve, her şeyi riske atmaya hazır bir Lord'u hak ediyor."

Elimi yüzüme götürdüm. "Peki Dollhouse'daki görevi? Lordlar bu yüzden mi sana bana yardım etmeni istediler?"

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bunu ben ayarladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lordlar ona hiçbir görev vermedi, Kash," diye itiraf ediyor. Ben sadece ona bakıyorum.

"Bir düşün," diye devam ediyor. "Onun görevi bir halüsinasyondur. Kimseye veya hiçbir şeye sadakatini kanıtlamasını gerektirmiyordu."

Eve'in evlendiğimiz gece bana söylediği şeyin aynısı. O, görevinin Lordların onu delirtmek istemesinden başka bir anlamı olmadığını düşünüyordu. "Onu cehenneme çevirdin." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Orosu çocuğu.

"Sen onun bunun üstesinden gelebileceğini söyledin," diye karşılık veriyor.

"Şimdi ne olacak? Lordlar ona başka bir görev daha mı verecekler?" diye homurdanıyorum. O böyle bir şeyi bir daha yaşayamaz. Karım güçlü biridir, ama çok fazla darbe aldı. Ona daha iyi bir hayat sözü verdim.

"Hayır," diye beni temin eder Bill. "Yeterince acı çekti. Eve, onu seven biriyle gerçek bir hayat yaşayacak." Gülümser. "Her zaman hayalini kurduğu aileye kavuşacak."

Adam, bu bilgiyi Bill'den aldığını söyledi. "Garrett'ın onun yumurtalarını aldığını ne zamandır biliyordun?" O, onun bir gün anne olabileceğini biliyordu. Belki hamile kalamayacaktı, ama yine de çocuk sahibi olabilecekti.

"Laura'nın ağzı çok bozuktur. Onun babalarıyla bağlantısı olduğunu biliyordum. Kocasını ellerinde tutuyorlardı ve Eve konusunda onun yardımını istiyorlardı. LeAnne, Isabella, hepsi onların elindeydi. Bir kadın bizim dünyamızda bir şey olmak istiyorsa, Spade kardeşlerden başlıyordu."

"Soruyu cevapla," diye talepte bulunuyorum.

Gözlerini kaçırarak dudaklarını yalar. "Bir önsezim vardı" der sadece.

Elimi yüzüme götürdüm. "Peki ya Lordlar? Eve katedralde onlar için çalışıyordu. Garrett onu bunca yıl sakladıysa bu nasıl oldu?"

"O da benim işim." O başını sallar. "Eve meşgul görünmesi gerekiyordu. Topluma adanmış. Onlar için çalışıyorsa, belki de hayatını araştırıp Adam'a yardım ettiğini fark etmezlerdi. Bu yüzden Isabella'ya, Eve'in katedralde yardım etmesi için LeAnne ile bir anlaşma yapmasını sağladım."

Çalışma odasının kapısı arkamda açılır. "Bill, tatlım? Böldüğüm için özür dilerim..."

"İşimiz bitti," diyorum Janice'e. Dönüp Bill'e sırtımı dönüyorum, ama o beni durduruyor.

"Hemen geliyorum," diye Janice'e güvence verir. Ona dönerim ve Janice dışarı çıkar.

Bill sandalyesine yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Söyle hadi." Bana duymak istemediğim bir şey söyleyecek.

"Bir söylenti var..." Masasındaki resme bakarak devam ediyor. "Başka bir bebek daha varmış."

Kaşlarımı çatarak öne doğru adım attım. "Kimde başka bir bebek vardı?" "Everett'in üçüz olduğu."

"Kim... bunu sana kim söyledi?" Bir sandalyeye çöküyorum, oturmam gerekiyor.

oturmaya ihtiyacım var.

"Vivian serbest bırakılmıştı. Yeşil gözlü gözlü, sarı saçlı bir kızın zaman zaman bir kadınla birlikte katedralde görüldüğü söylentisi yayıldı. Ama cesetler ortaya çıkmaya başlayana ve hedefleri Eve olana kadar buna inanmadım."

"Bunun üçüncü bebekle ne ilgisi var?" Bu, dışarıda karımı suçlamaya çalışacak başka biri olduğu anlamına mı geliyor?

"Söylentilere göre Vivian konuşmuş... ve başka bir kardeşi olduğunu söylemiş." Umursamazca omuz silkiyor ve bu beni çok sinirlendiriyor. "Tabii ki, söylentilerin nasıl yayıldığını bilirsin..."

Elimi yüzümden geçiriyorum. "Siktir." Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlıyorum. "Ne zaman biraz rahatlayacak bu kadın?" Sert bir kahkaha atıyorum.

"Bunu aramızda tutmanı öneririm." Ona sertçe bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym," diyor, ayağa kalkarak. "Eve, yalan üstüne yalan olan bir geçmişten zihinsel olarak hala kurtulmaya çalışıyor. Başka bir kardeşi olabileceğini öğrenirse, hayatının geri kalanını onu aramakla geçirebilir. İstedğin bu mu?"

"Ben..."

"Ya bu da bir yalan ise?" Omuzlarını silkiyor. "Bir hayaletin peşinde koşabilir. Sonunda bir ailesi oldu. Bir söylenti yüzünden bunu feda etmesini mi istiyorsun?"

"Siktir git." Kafamı sallıyorum ve sesim yükseliyor. "Bunu ondan sakladığın için."

Bill ayağa kalkar. "Sana bildiğim şeyi söyledim, Kashton. Bu bilgiyle ne yapacağın sana kalmış."

Dönüp ofisinden çıkıyorum ve kapıyı çarpıyorum. Arabamı çalıştırırken cep telefonum çalışıyor ve MY LIFE yazısının gösterge panelinde yandığını görüyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıp Cevapla tuşuna basıyorum. "Merhaba, meleğim."

"Merhaba, yakışıklı," diye şakacı bir şekilde cevap veriyor.

Gülümsüyorum. Karımın farklı bir insan olduğunu söyleyemem, ama birine hak ettiğini gösterdiğinde ne kadar değişebileceğini görmek şaşırtıcı. Eğitimi iyi gidiyor. Her gün üzerinde çalıştığımız bir şey.

"Kızlarla akşam yemeği nasıldı?" Bu akşam hepsiyle birlikte dışarı çıktı. Kadınlarla ilişki kurması onun için iyi. Arkadaşlarının olması nasıl bir his olduğunu bilmesi iyi.

"İyi, ama sen eve gelip yatağıma girince gecem daha da iyi olacak."

"Carnage'a gidiyorum..." "Orada değilim."

Kaşlarımı çattım. "Neredesin?" O lanet olası motorcu barında olmasa iyi olur. Onun oraya yakın bir yerde olmasını istemiyorum.

"Senin evinde."

"Neden Carnage'a gitmedin?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Seninle oynamak istiyorum."

Koltuğumda kıpırdanırım, kot pantolonumun içindeki aletim anında sertleşir. "Peki, neden başlamıyorsun?"

O hafifçe güldü. "Aklında ne var?"

"Hâlâ giyinik misin?" "Evet."

Uzun sürmez. "Giysilerini çıkar. Topuklu ayakkabılarını giymeye devam et." "Tamamdır. Başka bir şey var mı?"

"Boynuna tasma takmanı ve ellerini arkada kelepçelemeyi istiyorum."

Telefonun diğer ucunda nefes alış hızlanır ve ben yüzümü onun ıslak amına gömmek için sabırsızlanıyorum.

"Kapıda uslu bir kız gibi beni bekle," emrediyorum. "Anladın mı, Eve?"

"Anladım."

Tık.

O telefonu kapatır ve ben arka aynaya bakarak koltuğumda rahatça otururum. Hayat artık farklı olacak. Hayal edebileceğimden çok daha iyi olacak.

Bill haklıydı. Karım, başka bir kardeşi olabileceğini bilseydi, aradığını bulana kadar araştırmaya devam ederdi. O gece mezarlıkta oturup annesi hakkında konuşurken, Eve bana Bill onu kurtardıktan sonra annesinin geçmişini araştırdığını söyledi. Eve, annesinin başka çocuğu olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Hayatını bir fikrin peşinde koşarak geçirmesine izin veremem. Ya Haidyn'i kendi tarafına çekmeye çalışırsa? Eve'in tüm dikkatini ona verecek birine ihtiyacı var ve ben de bunu yapacağım.

Hayatımın geri kalanını sevdiğim kadınla geçireceğim ve kimsenin benim olan şeye dokunmamasını sağlayacağım.

EPILOG İKİ

KASHTON

ON SEKİZ YIL SONRA

Arabayı durdurup, yolcu koltuğundaki eşyaları alıp dışarı çıkıyorum. Evimize girip, vazoyu suyla doldururken çiçek buketini mutfak adasının ortasına koyuyorum.

Eşime haftada bir kez taze çiçek alırım. Eskiden bundan nefret ederdi ama şimdi çok seviyor.

Çiçekleri vazoya koyup yemek masasının üzerine yerleştirdim. Perdeler açıldı, odaya bolca güneş ışığı giriyordu.

"ANNE?" Kennedy mutfaka koşarak bağıyor.

"Yatak odasında," diye kızımıza söylüyorum.

Kızım saçlarını omzunun üzerinden atarak homurdanır. "Bu gece için onun topuklu ayakkabılarını ödünç almam lazım."

"Nereye gidiyorsun?" Kaidyn, sırt çantasını tezgahın üzerine atarak kız kardeşine sorar.

"Sana söylemeyeceğim." Muzundan bir parça ısırır. "Çünkü sen davetli değilsin."

Kaidyn burun kıvrır. "Parti varsa, ben de davetliyim."

Gözlerini devirerek, cep telefonunu mutfak tezgahına koyar.

"Biri beni çağırdı mı?" diye soruyor karım mutfaka girerken. Saçlarını dağınık bir topuz yapıp, omzundan sarkan benim tişörtlerimden birini giymiş. Sütyen giymemiş olması ağzımı sulandırıyor. Gözlerim bronzlaşmış bacaklarına kayıyor ve o da dikkatimi çekmek için boğazını temizliyor. Hızla boynuna bakıp dün gece morluk bırakmış mıyım diye kontrol ediyorum. Geçen yıl yıldönümümüzde ona verdiğim kolyeden başka bir şey görmeyince gülümsüyorum. "Çiçekler çok güzel. Teşekkür ederim." Bana parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Rica ederim, meleğim." Onun yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Evet." Kennedy annesine dönerek önceki sorusuna cevap verdi. "Hala topuklu ayakkabılarını ödünç alabilir miyim? Arkadan bağcıklı kırmızı olanları?" Ellerini dua eder gibi birleştirip alt dudağını dışarı çıkardı.

"Tabii ki. Ne istersen." "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Onları mahvedeceğini biliyorsun," der Kaidyn annesine. "Neden annemin ayakkabılarını istiyorsun ki? Kendi dolabın dolusu ayakkabın var."

Kennedy kardeşini görmezden gelir ve o da onun muzundan bir parça alır. "Hey. Kendine ait olanı al."

"Nasıl olduğunu gördün mü?" diye sorar ve kız kardeşi onu iter.

Onları görmezden gelip karıma odaklanıyorum. "Günaydın, meleğim." Onu kendime çekip dudaklarımı boynuna indiriyorum, ellerimle kalçalarını sıkarken yumuşak tenini öpüyorum. Cep telefonu çalmaya başlıyor ve onun geri çekilmesine izin veriyorum.

"Alo?" diye cevaplar ve uzaklaşır. "Evet. Oraya geleceğiz." Eve kendi kendine başını sallar. "Sana bir şey getirmemi ister misin? Yolda dururum... mükemmel. Görüşürüz." Telefonu kapatır ve cep telefonunu tezgahın üzerine koyar.

"Kimdi?" diye soruyorum.

Gözleri çocuklara kayar, sonra tekrar bana döner ve saatine bakar. "İkiniz okula geç kalacaksınız."

"Benimle gelmiyorsun," diye Kaidyn kız kardeşine haber verir.

"Ne?" Kız kardeşi ayağını yere vurur. "Neden? Yolda makyajımı bitirmem lazım."

"Çünkü seni eve gönderecekler. Eteğin çok kısa." Eve'e bakar. "Söyle ona anne. Üniforma giymemizin bir nedeni var."

"Sadece birkaç kez kıvırdım," diye itiraz eder Kennedy.

"Umurumda değil. Seni eve gönderdiklerinde okuldan ayrılmayacağım," diye Kaidyn ona bildirir.

"Beni eve gönderirlerse, senin arabayı sürebilirim," der, sanki *bu çok normalmiş gibi*

"Ve günün sonunda geri dönüp seni alırım."

Kaidyn başını sallar. "Hayır. En son kullandığında iki lastiği patlattın."

"Bu... benim hatam değildi," diye tartışıyor. Telefonu adada bip sesi çıkarıyor.

Kaidyn ona bakar. "Halston neden sana sosisinin resmini gönderiyor?"

"Ne?" diye bağıríyorum, tezgahdan kalkarak.

Gözlerini kardeşine dikip, cep telefonunu kaparak yüzüme tutar. "Penny. Onların dachshund köpeği. Geçen hafta yavrularını doğurdu, hatırladın mı? Bana onların fotoğrafını gönderdi." Kardeşine gözlerini devirir. "Telefonumu karıştıрма."

"Bakmadım," diye işaret eder. "Mesajı açık halde masanın üzerinde bırakmışsın."

"Geç kalacaksınız," diye hatırlatır Eve ve ekler, "Kennedy, eteğini aç. Mezuniyetten önce bir daha kıyafet kurallarını ihlal edemezsin."

"Tamam." Kardeşine, sanki o bir şey söylemeseydi anneleri fark etmeyecekmiş gibi öfke dolu bir bakış attı.

İkisi de Eve'in yanına gider, ona veda öpücüğü ve sarılma verir, sonra Kennedy de bana aynısını yapar. Kaidyn yumruğunu uzatır, ben de benimkiyle çarpıştıırırım. "Okulda iyi günler," derim.

"Kibar ol ve yeni arkadaşlar edin," diye ekler Eve cesaret verici bir gülümsemeyle.

Kaidyn burun kıvrır ve Kennedy sadece gülümser. Eve onlara her zaman aynı şeyi söyler. Canavarlarla dolu bir dünyada, çocuklarımızı nazik ve şefkatli olmaları için yetiştirdik.

Tartışarak kapıdan çıkıyorlar ve ben karıma dönüyorum. "Nerede kalmıştık?" diye soruyorum ve onu kendime çekiyorum.

"Telefondaki Elli'ydi." Çocuklar gittikten sonra bana bakarak önceki soruma cevap veriyor. "Bugün gelip gelmeyeceğimizi sormak için aradı."

"Elbette," diye onu temin ettim.

Ellington yıllar önce okulu bitirip lisanslı seks terapisti oldu. Karım onun ilk hastasıydı ve o zamandan beri ona gidiyor.

"Gelemezsen..."

"Ben gelirim." Tek bir randevuyu bile kaçırmadım.

Ellington, evliliğimizin en mahrem ayrıntılarını bile biliyor. Yıllar boyunca karıma çok yardımcı oldu.

Eve, Elli ile görüşmeye başladığında zor zamanlar geçirdi. Everett geçmişinden ne kadar çok bahsederse, o kadar çok hatırlamaya başladı. Eşim, yıllarca tecavüze uğradığı ve istismara maruz kaldığı için uzun süre kendini inkar etti. Ama aynı zamanda fiziksel yakınlığa da ihtiyaç duyuyor. Onu sevdiğimi bilmekle kalmayıp, cinsel olarak da ona ilgi duyduğumu bilmek istiyor. Dizlerinin üzerine çöküp beni sevişmek için yalvarmasından daha seksi bir şey yok. Ama bu, onun için kolay olduğu veya hala kolay olduğu anlamına gelmiyor. Onu kirli meleğim gibi davranıyor olabilirim, ama her gün, her saat ona onu sevdiğimi gösteriyorum.

Cep telefonum çalıyor ve o, cebimden telefonu çıkarmam için geri çekiliyor. Telefona bir göz atıyor ve ben "İhmal Et" tuşuna bastığımda kaşlarını kaldırıyor. "Onu geri arayacağım."

Bana şüpheyile bakar ve ben onun alnını öperim. "Git hazırlan."

"Kash..."

"Seninle oynayacağım, meleğim." Ona haber veriyorum ve güzel gözlerinin ağırlaşmasını izliyorum. "Git hazırlan," diye tekrar ediyorum ve o dönüp mutfaktan çıkarken kışına bir şaplak atıyorum.

Everett, hamilelik boyunca her gün Laura ile Carnage'da geçirdi. Aynı zamanda, o da ders çalışıyordu. Çocuklarımız doğmadan önce, GED diplomasını aldı. Onunla çok gurur duydum. Eve çok çalıştı ve çok yol kat etti. Buna ihtiyacı yoktu, ama kendisi için istediği bir şeydi. Janice'in evinde bir parti düzenleyerek ona sürpriz yaptım. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte kutlama gecesi geçirmekten daha mutlu olduğunu hiç görmemiştim.

Mutfaktan çıkıp koridordan ana yatak odamıza doğru yürürken, yıllar boyunca duvara astığı tüm fotoğrafların önünden geçiyorum.

Çocuklarımız, annelerinin onları karnında taşımadığını biliyorlar, ama bu onu daha az anne yapmıyor. Kolay olmadı ve bazen ebeveyn olabileceğimizden emin olamadığımız zamanlar oldu. İki çocuğumuz olabilir, ama büyük bir ailemiz var.

Eşim yıllar boyunca bizim için her zaman yanımızda olan insanlarla doğum günü partileri, tatil yemekleri ve aile tatilleri planlamaya yardımcı oldu. Saint ve ben uzun zaman önce Ashtyn ve Eve'i asla yalnız bırakmamaya karar verdik.

Ashtyn ve Eve'i bir odada yalnız bırakmayacağımıza karar verdik. Çoğunlukla iyi anlaşıyorlar, ama karımın hala öfkesi var ve Ashtyn de Ashtyn işte. Tedbirli olmakta fayda var.

Haidyn ve Charlotte ile haftada en az bir kez akşam yemeği yiyoruz, ama elbette birbirimizin hemen yanında yaşadığımız için onları her gün görüyoruz. Hala kızımın kardeşi ile baş başa vakit geçirmesini sağlıyorum. İkisi çok yakındır ve yarın bana bir şey olursa onun kardeşi olduğunu bilmek beni çok rahatlatıyor.

Yatak odamıza giriyorum ve Mini'yi yatakta yatarken görüyorum. Yanından geçerken tıslıyor. Haidyn, iyi bir ağabey olarak, karıma bir F1 Savannah kedisi aldı. İlk başta sevimli olduğunu düşündüm. Sonra büyümeye devam etti. Şimdi ona çiğ et veriyorum ve yanına yaklaştığımda arkamı kolluyorum. Yemin ederim, bu şey uyurken beni boğacak kadar büyük. Hatta yürüyüşe çıkardığımızda kullanmak için tasma bile var. Her gün Haidyn'e onu ne kadar sevmediğimi hatırlatıyorum. O da bana, kediler arasında köpeğe en yakın olanın bu olduğunu, eğitilebilir olduğunu hatırlatıyor.

Banyo kapısı açılır ve karım kapı eşiğine adım atar, ellerini kapı pervazına koyar ve bana neyin benim olduğunu gösterir.

O gerçekten çok güzel.

Üzerinde sadece siyah, uyluk boyu file çoraplar ve bir çift tasarımcı topuklu ayakkabı var. Hafif izleri, neredeyse kaybettiğim şeyi hatırlatıyor. "Buraya gel" diyorum ve o kollarını indirip bana doğru yürüyerek geliyor, kırmızı poposunu sallayarak kalçalarını sallıyor. Beni kızdırıyor, kemerimi poposuna vuracağımı biliyor. Yüzündeki yaramaz gülümseme, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor.

Durduğumda, göğüslerini görebilmek için omzundan saçlarını çekiyorum. Elimi indirip, dövmeli parmak eklemlerimi sert meme uçlarına sürüyorum ve o göğsünü bana doğru iterek inliyor.

"Sana yalvartacağım, melek."

O, kirpikleri yanaklarına düşerken inliyor. "Lütfen?"

"Aynen öyle," diye onu teselli ediyorum. Elini tutup onu banyodan geçerek dolabımıza götürüyorum.

Uzak duvara gidip bir şifre giriyorum ve gizli bir kapı açılıyor. Eve, benim kirli meleğim olabileceği bir yere ihtiyaç duyuyordu. Çocuklarımız olduğu için,

cinsel hayatımızın sınırlı olacağını biliyorduk, ama karım sevişmek isteyen türden bir kadın değil. Daha önce de yaptık, ama o bundan daha fazlasını istiyor. Sahip olunmak istiyor. Kullanılmak istiyor.

Bu yüzden bu evi inşa ederken bir bodrum katı ekledik. Sadece bizim erişebileceğimiz bir yer. Onun eğitimine çalışabileceğimiz bir yer. Terapi yardımcı oluyor, ama karımın bundan daha fazlasına ihtiyacı var.

Kapı açılır ve ben onun önce girmesi için kapıyı tutarım. Onu takip ederek merdivenlerden aşağı inerim ve ışığı açarım. Yıllar boyunca bir sürü alet biriktirdik. Onun için yaratıcı olmaya çalışıyorum. Onu tahrik eden birkaç şey oldu, ama çoğunlukla daha fazlasını istiyor ve bana istediğimi yapmama izin veriyor.

Bana hayatıyla güveniyor ve Eve, benim bunu asla riske atmayacağımı biliyor.

Odanın ortasında duran şifonyere doğru yürür ve üst çekmeceyi açarım. Çeşitli boyut ve uzunluklarda kemerler siyah keçe üzerinde durmaktadır. Birini alıp ona dönerim. "Arkanı dön. Ellerini arkada birleştir."

Söylediğimi yaparken, topuklu ayakkabılarını, file çoraplarla kaplı bacaklarını ve kabarık kalçalarını incelerken onu birkaç saniye bekletiyorum. Hareketsizce duruyor, onunla oynamamı bekliyor ve ağzım sulanıyor, dudaklarımı onun her yerine koymak istiyorum.

Kemerini başının üzerinden kaldırıp göğüslerine hizalıyorum, sert meme uçlarını kapattığından emin olduktan sonra kollarının etrafına doluyorum. Derinin tokayı geçirdikten sonra sıkıca çekip yerine sabitliyorum.

O inliyor ve ben onu bana doğru çeviriyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum, deriye bastırarak. Derisine baskı yapan sivri uçlar nedeniyle ters çevrilmiş olarak yapılmışlar.

"İyi." Dudaklarını yalar.

"Sana morluklar bırakacağım, melek. Kimin malı olduğunu hatırlamanı istiyorum."

O inleyerek bana yaslanıyor, öpücük istiyor, ama ben dönüp uzaklaşıyorum. Ona yalvaracağını söyledim. Tabii, konuşmasına izin verirsem. Komodine geri dönüp ikinci çekmeceyi açıyorum ve ağır tasmayı alıyorum, yeşil gözleri daha da ağırlaştırıyor. Onu dizlerinin üzerinde, benim için ağlarken görmek için sabırsızlanıyorum.

Soğuk metali boynuna doluyorum ve kilitlemek için saçlarını kenara çekiyorum. Kalın ve kısıtlayıcı, çok az hareket imkanı tanıyor. "Dizlerinin üzerine çök, kışını havaya kaldır," emrediyorum ve geri çekiliyorum.

Çok yavaşça, titrek dizlerinin üzerine çöküyor ve eğiliyor, yanağını soğuk beton zemine koyuyor ve bacaklarını benim için genişçe açıyor. Titreyen vücudunun etrafında yavaşça dönerken kemerimi çözmeye başlıyorum.

"Amin sırılsıklam olmuş, melek. Benimle oynamaya hazır mısın?" "Evet." O inleyerek, ileri geri sallanıyor.

Gülümserim ve kemerimle ona vururum. Sürpriz çılgılığı geniş alanı doldurur ve ben bunu tekrar yaparım. O kaçmaya çalışır ve ben de uyarı olarak üst bacaklarına vururum. "İşini zorlaştırma, Eve."

Elleri yumruk yapar ve bağlı kolları kemere karşı direnir. Açının, lastik çivilerin derisine batmasına neden olduğunu biliyorum. Amaç da bu zaten, kızıma acı çekertmek.

Şifonyere doğru yürüdüm ve iki vibratörle birlikte kayganlaştırıcıyı çıkardım. Sonra kızarmış bacaklarının arasına diz çöktüm ve dizlerimle bacaklarını genişçe açtım.

Yağı kışına ve amına döküyorum, yere damlamasını izliyorum. Sonra iki oyuncağı da yağlıyorum. Vibratörü amına tutuyorum ve emrediyorum, "Sok onu. Hadi, melek. İleri geri sallan. Siktir onu. İstedğini biliyorsun."

O inliyor, vücudu çok fazla kaldıraç gücü olmadığı için hafifçe ileri geri sallanıyor. Ama söyleneni yapmayı başarıyor, yavaşça, azar azar alıyor. "Ne kadar açgözlü olduğuna bak. Umutsuz bir fahişe gibi alıyorsun." Yumuşak bir itme yapıyorum ve vibratörün amında kaybolmasını izliyorum. "Aferin kızım, meleğim. Aferin benim kızıma."

Titriyor, vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplı, içinde bulunduğu pozisyonla mücadele ediyor. "Bir tane daha."

"Kash," diye nefes nefese. "Lütfen?"

Yumuşak tenini kaplayan kayganlaştırıcıyı popo tıkacına sürerken, kışındaki kırmızı izleri nazikçe ovuyorum. Parmaklarımı kayganlaştırıcıyla kapladıktan sonra, bir parmağımla kışını sikmeye başlıyorum ve o inleyince hemen iki parmağımı ekliyorum. "Harika gidiyorsun, melek. Uslu bir kız gibi kabul et."

"E-evet," diye onaylayarak bana doğru itiyor ve ben gülümsüyorum.

Hızımı artırıyorum, o nefes nefese kalana kadar iki parmağımla kışını sikiyorum. Parmaklarımı çıkardığımda, beton zemine yığılıyor ve ben de onları titreşimli anal tıkaçı ile değiştiriyorum. O gerginleşiyor, nefesini tutuyor, ben de onun sıkı kışını genişletmesini izliyorum.

"Nefes al, Eve. Yavaş ve düzenli," diye emrediyorum ve daha fazla baskı uyguluyorum.

Ben daha da ileri ittiğimde, vücudu kontrolsüzce titreyerek çığlık atıyor. "Neredeyse bitti. Çok iyi gidiyorsun." İçeri girdikten sonra kışının tabanını sıkıca kavradığını izliyorum. "Aferin kızım." Kışına hafifçe vuruyorum ve o irkiliyor.

Ayağa kalkıp üst kollarını tutup dikkatlice diz çökmüş pozisyona getiriyorum. "Seni ayağa kaldıracam," diyorum ve o bir kez başını sallıyor.

Titrek bacaklarına yardım ederek karımı duvara doğru yürütüyorum ve "Diz çok. Bacaklarını altına al, dizlerin birbirine değsin" diye emrediyorum.

Tek tek bacaklarını kullanarak dizlerinin üzerine çöküyor, amını ve kışını dolduran vibratörlere nefes nefese bakıyor. "Dik otur. Göğsünü dışarı çıkar." Arkasına geçip duvara sabitlenmiş zinciri alıyorum ve onu tasmaına bağlıyorum, istediğim yerde olduğundan emin oluyorum. Fazla gevşeklik yapmasına izin vermiyorum.

Bu, başını yukarı kaldırıp sırtını kavisletir. Son birkaç parçayı da aldıktan sonra, onun önüne diz çöküp dikenli kemeri bacaklarının altına kaydırır, sıkıca bağlayarak uyluklarını birbirine yapıştırırım.

Elimi uzatıp titrek dudaklarını başparmağımla okşuyorum. Dudaklarını açıp parmağımı ağzına alıyor. Parmağımı çekiyorum. "Aceleci davranıyorsun. Merak etme meleğim, yakında o güzel yüzünü sikmeye başlayacağım."

Gözlerini kapatır ve omuzları titrer.

Ayağa kalkıp, elime takılı olan tıkaçları bırakıyorum. Ağır gözleri onu fark ediyor ve sonra benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Bana yalvarıyorlar. Öne eğiliyor, tasmaya bağlı zinciri çekiyor ve dudaklarını aralıyor.

"Ne çaresiz bir oyuncak," diyorum, o sabırla ağzını kauçukla doldurmamı beklerken. Ağzını sıkıştırmamaya dikkat ederek gagayı nazikçe ağzına sokuyorum. Sonra kafasının arkasında sabitliyorum.

Bir adım geri çekilip cebimden cep telefonumu çıkararak uygulamayı açıyorum. Onun vajinasındaki vibratörü çalıştırıyorum ve o da ağzındaki tıkaçtan çığlık atıyor.

"Bu birincisi."

Zaten bağlı bacaklarına salya damlamaya başlamışken, ağzında saçma sapan şeyler mırıldanıyor. Sonra aynı şeyi anal tıkacı ile de yapıyorum.

Küçük vücudu kemerlerde çırpınıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı ağızlığı sıkıca kapatıyor. "İki." Ona bakıp gülümsüyorum. "Mükemmel."

Elimi çenesinin üzerinde gezdirerek, yanaklarına ve hızla atan nabzına salyasını yaydım. "Şimdi orada otur ve ben telefonla konuşurken güzel güzel dur. İşimi bitirince, ağzındaki tıkaçları çıkaracağım ve sana, pis bir melek gibi ağzını sikmem için yalvarmanı sağlayacağım."

SON

L O R D S T R E E

T H E R I T U A L

R V A T A A C h E R B Ł K E Ł Ÿ D E R S O N

R E I O N A R C i H E R R O Y A L A R C H E R R Y A N N A R C i — I f i R

T h E S i h h E Q

E A S T O N M N N E M E L L N G T O N A S H E R

B R E X T O N S t N N E T T A N N A L E I G H S I N N E T T

T E E S A C ü l F I C E

T Y 8 ü N C R A W F O R D I K Y N M N S O N

HALSTDN CRAWFORD HARTLYN CRAWFORD

S A I N T C A R T E R A 5 H T Y N P R I C E

T I I I S L f i Y C A R T E R B E R R E L E Y C A R T E R

M a d

H A I D Y i f R E E V E S C H A R L O T T r s H E W E T T

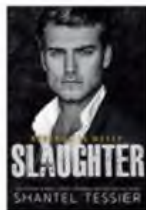
A D I . f i R R E E V F . 4 X E I I . \$ R R i f . V E 4 S A W Y E R R J i E V f i S

G i c

K A S H T O N P I E R C E J E V E R E T T S I N C L A I R

K A I D Y N P I E R C E K B H h i E D Y P I E R C E

WORLD CROSSOVERS

AYRICA BENİM TARAFIMDAN

Lords Serisi

Ritüel

Günahkar

Kurban

Sabotaj

Katliam

Delilik

Karanlık Krallık Serisi

Sessizlik Kodu

Titan Haçı

Mezar

Kemikleri

Cesaret Serisi

Sana Meydan Okuyorum

Cesaretin

Varsa Sana

Söz

Veriyorum

Bencil Serisi

Bencil

Özverili

Ben

Yedi Ölümcül Günah Serisi

Bağımlılık

Takıntı

Tarif Edilemez Boxset

Bağımsız Dash

Katliamı

Yalvartmak

Donut Fazla Düşünme

Sadece Bir Öpücük

BANA ULAŞ

Shantel'in Facebook Spoiler Odası. Lütfen tüm kitaplar için tek bir spoiler odam olduğunu ve henüz okumadığınız kitapların spoilerlarına rastlayabileceğinizi unutmayın.

Onaylanmak için

onaylanabilmek için her iki soruyu da cevaplamalısınız.

<https://www.facebook.com/groups/246657056669108/>

Özel içerikler ve hediyeler için Shantel Tessier'in e-posta listesine katılın: _

<https://bit.ly/37c1fEM>

Facebook Okur Grubu: <https://www.facebook.com/groups/TheSinfulSide/> Goodreads: _

<https://bit.ly/39le4j0> _ _

Instagram: <https://bit.ly/3DPF0GZ> Web

sitesi: <http://Shanteltessier.com>

Facebook sayfası: <https://bit.ly/3lhIC7p> _

TikTok: <https://bit.ly/3R6a6gl> _

Shantel'in Ürün Mağazası: <https://www.shanteltessierstore.com>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM